

W. E. B. GRIFFIN

ELLENTÁMADÁS
A
TENGERÉSZGYALOGOSOK

Gold Book

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
W. E. B. GRIFFIN: THE CORPS
Book III: Counterattack
Penguin Putnam Inc., New York
Copyright © 1990, by W. E. B. GRIFFIN
Copyright © 2004, by Gold Book Kft., Debrecen
All rights reserved

Fordította: Bally István

Tilos ezen kiadvány bármely részét sokszorozítani, információs rendszerben tárolni,
vagy a kiadóval történt előzetes megállapodás nélkül bármely formában, bármely
módon sugározni

ISBN 963 9437 99 9

Magyarországon kiadja a Gold Book Kft.
Felelős kiadó a kft. ügyvezetője

Nyomdai munkálatok: Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördös János ügyvezető igazgató

*III. Drew James Barrett hadnagy,
az Egyesült Államok Tengerészgyalogsága, 26. tengerészgyalogos-ezred,
3. zászlóalj, „K” század
Született: Denver, Colorado, 1945. január 3.
Elhunyt: Vietnami Köztársaság, 1969. február 27.*

és

*III. Alfred Lee Butler őrnagy emlékére,
az Egyesült Államok Tengerészgyalogsága, 22. partraszálló alakulat
főparancsnoksága
Született: Washington D. C, 1950. szeptember 4.
Elhunyt: Bejrút, Libanon, 1984. február 8.*

„Hűséggel mindhalálig!”

*És Donald L. Schomp tengerészgyalogos vadászpilóta emlékére,
aki az USA Hadserege legendás hírű mesterpilótájává vált.
Elhunyt: 1989. április 9-én.
Nyugodjék békében!*

I.

*Hawaii, Oahu
Pearl Harbor
1941. december 7.*

A japán repülőgépanyahajó-csapásmérő kötelék, amelyet az Egyesült Államok Csendes-óceáni Flottájának elpusztításával bíztak meg, Pearl Harbortól mintegy 565 kilométerre, északra kezdte meg a harci gépek indítását.

Mintegy 225 kilométerre Pearl Harbortól, a japán harci repülőgépekből álló kötelék kettévált, két hatalmas repülőköteléket alkotva. Mintegy kilencven kilométerre Oahutól, a bal oldali repülőraj három további kötelékre bomlott.

Az első két kötelék jobbra fordult, és keresztülrepülve a szigeten, Pearl Harbor felé vette az irányt. A harmadik továbbhaladt, majd amikor elérte Oahu csücskét, a sziget közepe felé fordult, és a tenger felől repült rá Pearl Harborra. A támadást 07.55-kor kezdte meg.

Időközben a jobb oldali repülőkötelék két kisebb rajra bomlott, amint Oahu közelébe ért. Az egyik a partvonalon keresztülrepülve közelítette meg Pearl Harbort, a másik pedig tartotta az irányt, majd miután túlrepült a szigeten, visszafordult, és a nyílt tenger felől vette tűz alá a kikötőt. A támadást 09.00-kor kezdte meg.

A támadás zökkenőmentesen, terv szerint haladt. 10.30-kor a japán csapásmérő kötelék kódolt üzenetet küldött rádión a Japán Császári Haditengerészet főparancsnokságára. A kód a következő volt: „Tora¹, Tora, Tora.” A csapásmérő kötelék sikerrel teljesítette a feladatot.

Az amerikaiak szerencséjére a japán siker nem volt teljes. A rajtaütéskor az Egyesült Államok Csendes-óceáni Flottájának mind a négy hadihajója a kikötőben horgonyzott, és vagy elsüllyedt, vagy súlyosan megrongálódott. De két amerikai repülőgép-anyahajó, hét cirkáló és kísérő hajó a tengeren tartózkodott – három köteléket alkotva –, és elkerülte a csapást.

¹ Tigris, a ford.

Amikor az első japán bombák Pearl Harborra zuhantak, Joseph L. Howard tengerészgyalogos őrmester (1. tengerészgyalogos védelmi zászlóalj, parancsnoki század) éppen aludt. Egy élelmezési őrmesterrel osztotta meg a szobáját, aki éppen szolgálatban volt, és akivel úgy beszéltek meg, hogy egy termoszkávét és pár fánkot visz a szállásra, amint az étkezdében befejezik a reggeliztetést.

Howard őrmester huszonnégy éves volt, a rangfokozatához képest fiatal. 182 cm magas, széles vállú, keskeny derekú férfi, és 83 kg súlyú. Az arca markáns, a szeme intelligens. Világosbarna haját épp csak annyira növesztette meg, hogy el lehessen választani. Egy időben a felettesei komolyan fontolóra vették, hogy Howard őrmester álljon modellt a *Tengerészgyalogosok kézikönyve* fotóihoz.

A *Tengerészgyalogosok kézikönyvét* minden sorállományú megkapta; a legtöbb tiszt is beszerzett belőle egy példányt – többek között a csapattisztek nagy része. A kézikönyv számos illusztrációt tartalmazott; az egyik fotósorozaton egy tengerészgyalogos mutatta be a különböző egyenruhákat. Egy jó tengerészgyalogosnak így kellett kinéznie. Egy másik sorozat a különböző fegyverek helyes tartását és a zárt alakzatban végzett puskafogasokat mutatta be.

Joe Howard őrmester – az egyik tökéletesen passzoló uniformisában – egyenes tartásával és széles vállával *pontosan* úgy festett, mint a tökéletes tengerészgyalogos.

Joe Howard hét éve és hat hónapja szolgált a Tengerészgyalogságnál.

Érettségi után azonnal jelentkezett a sorozóirodában egy „baba-körútra”, vagyis a huszonegyedik születésnapjáig² tartó szolgálatra. Rendes körülmények között a szolgálatra jelentkezőknek négy évet kellett teljesíteniük. Azután (1937. augusztus 14-én töltötte be a huszonegyet) döntenie kellett: vagy áthelyezik a Flotta tartalékos állományába (ami egyet jelentett a leszereléssel), vagy pedig jelentkezik további négy év szolgálatra.

Howard a „baba-körút” nagy részét az *Arizona* hadihajó fedélzetén töltötte a tengerészgyalogos-egységnél. Az *Arizona* kapitánya, akire jó benyomást tett Howard megjelenése és teherbírása, amikor a tisztiszolgájaként szolgált, javasolta az örvezetővé való előléptetését. Az *Arizona* után az USA Haditengerészeti Hadihajó-építő és Felszerelő Telepére helyezték át, Philadelphiába.

A Haditengerészeti Telepen egy mogorva, öreg tűzvezető őrmester szimpatikusnak találta, és fegyvermesteri posztot adott neki a fegyverraktárban, aztán még meg is tanította löni. *Rendesen* löni. Nemcsak annyira, hogy megszerezhesse a mesterlövész-minősítéssel járó pótlékot, hanem annyira, hogy lövészversenyeken is elindulhasson. Majdnem bejutott a „Keleti Part” lövészcsapatba (amitől csak az „Amerikai Tengerészgyalogos” lövészcsapat volt jobb), és biztosra vette, hogy a következő évben összejön neki.

² Az Egyesült Államokban hivatalosan huszonegy éves kortól számítják a nagykorúságot, *a ford.*

MacFarland tűzvezér szerzett neki egy szolgálaton kívüli csaposállást a tiszti klubban. Péntekenként és szombatonként dolgozott, illetve vasárnap a gyorsbüfében. A harminccentes órabérből, plusz az őrzetőknek járó havi harminc dollárból, kiegészítve a mesterlövész-minősítésért járó havi ötdolláros pótlékból, éppen futotta egy Ford A-ra.

1937 augusztusában választani kellett, hogy vagy kilép a Tengerészgyalogságtól, és megpróbál boldogulni a civil világban, ahol akkortájt nem volt egyszerű munkát találni, főleg annak, aki nem rendelkezett valamilyen szakmával, vagy a behajózás mellett dönt, ami napi egy dollár tíz centet hozott a konyhára, plusz egyenruha, napi három étkezés és száraz fedél a feje felett. Joe ennyit mondott el az anyjának.

Ennél azért többről volt szó. Nem csak anyagi előnyökkel járt a négyéves szolgálat, mint például pénzt kapni olyasmért, amit szeretett csinálni – lőni és versenyekre utazni a lövészcsapattal, meg ilyenek –, de kapott egy lehetőséget, hogy legyen belőle valami az életben. És persze ott volt a tény, hogy tengerészgyalogos *lehetett*.

MacFarland tűzvezér azt mondta neki, hogy a szolgálati lapja alapján majdnem biztos benne, hogy előléptetik tizedessé, még mielőtt a második négyéves szolgálata véget ér, de talán hamarabb is, akár két éven belül – persze csak akkor, ha nem keveredik bele semmi balhéba.

Joe Howard tudta, hogy MacFarland csak azért nyomta neki a süket dumát, hogy aláírja a következő négy évet. Két év múlva huszonhárom lesz. A Tengerészgyalogságnál nagyon kevesen jutottak el huszonhárom éves korukra a tizedesi rangig. 1937-ben, a Tengerészgyalogságnál mindössze huszonötezer hivatásos tiszt és alacsonyabb rangfokozatú tengerészgyalogos számára volt poszt, ami azt jelentette, hogy senki sem számíthatott egyhamar előléptetésre. Annak az esélye, hogy a második kanyarban tizedessé léptessék elő, egyenlő volt a nullával.

Azért jólesett neki, hogy MacFarland megpróbálta rábeszélni, hogy maradjon a Tengerészgyalogságnál. MacFarland pokolian jó tengerészgyalogos volt, és ha MacFarland azt akarta, hogy maradjon, az azt jelentette, hogy legalábbis úgy gondolta, akár még jó tengerészgyalogos is lehet belőle.

Ráadásul MacFarlandnek nem származott belőle semmi haszna, ha Howard vállalja a második kanyart. Nem volt toborzó őrmester. A vasárnap esti vacsorákra is minden hátsó gondolat nélkül hívta meg Joe-t a szállására. Teljesen befogadta a családját. Mrs. MacFarland tortát sütött Joe huszadik születésnapjára, még gyertyákat is tett rá.

Igazából nem nagyon volt mit gondolkodni azon, hogy visszamenjen-e az Alabama állambeli Birminghambe, hogy – szerencsés esetben – beálljon melósnak valamelyik acélgyárba, vagy pedig a behajózást válassza, még akkor is, ha tudta, hogy MacFarland csak hülyítette azzal a tizedesi előléptetéssel.

Még abban a hónapban, amikor aláírta az újabb négy évet, Howard őrzető személyesen találkozott a Tengerészgyalogság parancsnokával, Thomas

Holcomb vezérőrnaggyal. Egy vasárnap, többé-kevésbé a saját szórakoztatására, Howard felvette a civil ruháját, beült a Fordjába, keresztülautózott New Jersey-n, elment egy Sea Girt nevű helyre, és benevezett egy civil puskalövészversenyre, amelyet az Amerikai Lövészszövetség rendezett meg a New Jersey-i Nemzetőrség lőtéren.

A nevezési díjként három dollár ötven centet gomboltak le róla, és amikor odaért, kiderült, hogy le kell szurkolnia még öt dollár tagdíjat. Aki civilként nevezett – és ő ezt tette –, annak be kellett lépnie az Amerikai Lövészszövetségbe. Úgyhogy eddig nyolc ötvenébe került neki ez a játék, plusz a benzin és a Ford A amortizációja, plusz a másfél dollár kiesés, amit a tisztí klubban a vasárnapi villásreggeli felszolgálásával keresett volna.

Már kezdte úgy érezni, hogy elég nagy marhaság volt Sea Girtbe menni, amikor megnézte az eredményjelző táblát, és rájött, hogy vezetett a százméteres és a háromszáz méteres versenyszámban. Már csak az ötszáz méteres lövészet volt hátra, amelyet időre kellett teljesíteni. Ha azt is megnyeri, akkor kap egy csinos kis kupát. Azt nem tudta biztosan, hogy ezüst vagy csak ezüstözött kupa volt-e, de azt biztosra vette, hogy a zaciban legalább egy ötdolláros adnak érte. Ha pedig tényleg ezüst, akkor a teljes költségét fedezni tudja, és még marad is pár dolcsija.

Az ötszáz méteres, időre teljesített lövészetben Joe Howard mindent beleadott. Talán életében nem lőtt ilyen jól, és a szerencse is mellé szegődött. Alig fújt a szél, és az is csak a lőtérrel párhuzamosan. Tizenöt körrel nyerte a versenyszámot úgy, hogy a húsz lövésből tizenegy a belső tízesbe³ ment.

Az egyetlen fotó, amelyet Joe Howard Thomas Holcomb vezérőrnagyról, a Tengerészgyalogság parancsnokáról látott, az volt, amelyen a tábornok kitüntetésekkel teleaggatott díszegyenruhában feszít, s amelyet a Tengerészgyalogság minden létesítményébe kifüggesztettek. Joe Howard egyszer sem nézte meg a fényképet túlságosan alaposan.

Joe nem ismerte fel a „fontos embert”, aki átadta neki a kupát. Köpcös fickó volt, lapos karimájú szalmakalapban és kordbársony öltönyben, amelyhez a mellényt is felvette – kicsit meg is izzadt. Igazából addig nem is nagyon nézte meg magának a férfit, amíg az nem tett egy különös megjegyzést.

– Remekül lőtt, fiam. Gratulálok. Ha nincsenek más tervei, a Tengerészgyalogságnál mindig van hely egy ilyen jó lövész számára.

A megjegyzés hallatán a többi fontos emberből kitört a nevetés.

A döbbenet, amely Joe Howard arcára kiült, miközben Holcomb vezérőrnagy kezét rázott vele, és átadta neki a kupát, nem kerülte el az egyik fontos ember figyelmét, aki úgy vélte, hogy a megjegyzés némi magyarázatra szorul.

Holcomb tábornok a Tengerészgyalogság parancsnoka, fiam. Volt kedves, és lejött hozzánk Spring Lake-ből, hogy átadja a díjakat.

³ A lölapon a 10-es kör közepén található, kb. 7,5 cm átmérőjű kör, *a ford.*

Joe Howard immár három esztendeje reflexszerűen vigyázzba vágta magát, ha egy tiszttel találkozott, aki legalább hadnagyi rangban szolgált. Most is ez történt. Azonban a bal kezével 45 cm-es kupa fogantyúját markolta, így a vigyázállás kissé furára sikeredett.

A Holcomb tábornok azonnal kiszúrta a mozdulatot, és a fiatalemberhez fordult.

– Uram – mennydörögte Howard örvezető a tanult módon –, Joseph L. Howard örvezető, tengerészgyalogos-laktanya, Philadelphia.

– Csak így tovább! – mondta Holcomb tábornok, majd elmosolyodott, és a többi fontos emberhez fordult. – Vajon miért nem vagyok meglepve?

Aztán elsétált a többi fontos emberrel, de Joe Howard látta, hogy az egyik civil ruhás fiatalembernek, aki vele volt, halkán mondott még valamit. A fiatalember elővett a zsebéből egy noteszt, és valamit írt bele.

Joe pontosan tudta, hogy a nevét jegyezte le. Nem először történt vele ilyesmi. Azelőtt, ha felírták a nevét, az azért történt, mert valamit rosszul csinált, vagy mert valamit egyáltalán nem csinált meg. Úgy vélte, hogy valószínűleg valamilyen szabály tiltja, hogy tengerészgyalogosok részt vegyenek a Lövészövetség civilek számára megrendezett versenyén.

Aztán amikor jobban belegondolt, rájött, hogy a bűn, amit elkövetett, az volt, hogy a fegyverraktárból kihozta a saját puskáját – egy 1903-as Springfield .30-06-os Star Gauge csővel – és azzal indult egy civil lövészversenyen.

A Star Gauge Springfield puskák tűzpontossága elképesztő volt, sokkal jobb, mint a széria Springfieldeké. Azért nevezték Star Gauge-nek, mert miután a Hadsereg frankfordi fegyvergyára ellenőrizte a puskacső méreteit, és úgy találta, hogy az megfelel a gyár roppant szigorú elvárásainak, egy csillagot ütött a csőre a csőtorkolat közelében⁴.

Joe gyomra görcsbe ugrott, amikor rádöbbsent, hogy ha valami tengerészgyalogos beállított volna hozzá a fegyverraktárba, hogy kikérje az egyik Star Gauge Springfieldet, hogy elindulhasson vele egy civil lövészversenyen, biztos, hogy nem adta volna neki oda egy tiszt írásos engedélye nélkül.

Rádásul nem is csak egy egyszerű tiszt kapta rajta, hogy egy Star Gauge Springfieldet használt egy civil lövészversenyen, hanem a Tengerészgyalogság vezérőrnagy parancsnoka!

Útban visszafelé Philadelphiába, Joe azon gondolkodott, hogy felkeresi MacFarland tűzvezért, és meggyónja a bűneit, de aztán inába szállt a bátorsága. A tűzvezér biztos kiakad, és megpróbálja magára vállalni a felelősséget az ő hülyeségéért.

Az pedig nem lenne helyénvaló. Ő találta ki, hogy elviszi a Star Gauge Springfieldet. Joe úgy döntött, hogy vállalja, bármilyen büntetést is kap.

⁴ A „star” szó jelentése csillag, a „gauge”-e pedig – többek között – méretet ellenőrizni, a ford.

– Pihenjen, Howard! – mondta a parancsnok, egy középkorú, pocakos őrnagy, aztán a kezébe nyomott egy telexet.

Címzett: USA Tengerészgyalogos-laktanya parancsnoka
Pennsylvania, Philadelphia
USA Haditengerészeti Telep

I. A következőt adja át Joseph L. Howard örvezetőnek, a szolgálati lapjára pedig vezesse fel a megfelelő bejegyzést: „Az 1937-es New Jersey állami puskalövésverseny megnyeréséhez gratulálok. Szép munka volt. Thomas Holcomb vezérőrnagy parancsnok.”

2. írja meg a megfelelő parancsot, amely Howard őrzetót a Tengerészgyalogos-alapkiképző Táborba, a Parris-szigetre helyezi át, ahol mint lövész kiképző fog szolgálni. Ajánlom Howard őrzető felvételét az „Amerikai Tengerészgyalogos” lövész csapatba.

A vezérőrnagy parancsnok utasítására:

S. T. Kralik, tengerészgyalogos alezredes

Amikor befejezte az alapkiképzést a Parris-szigeten, Joe Howard azért fohász-
kodott, hogy soha az életben ne lássa viszont azt a helyet. Hajlott rá, hogy el-
ismerje, amikor a Parris-szigetre ment, egy töketlen civil volt, amikor pedig el-
jött, nagyjából úgy nézett ki, és nagyjából úgy is gondolkodott, mint egy ten-
gerészgyalogos, ennek ellenére keserű emlékei fűződtek ehhez a helyhez és a
kiképzőjéhez.

Persze más volt visszamenni, de akkor sem rajongott a táborért.

A benzinkútnál belebotlott az egyik kiképző őrmesterébe, és számára is meglepő módon csalódással fogadta, amikor az őrmester közölte vele, hogy egyáltalán nem emlékszik rá. Azt is meglepve nyugtázta magában, hogy az őrmester nemhogy egyáltalán nem látszott olyan mogorva szemét alaknak, amilyenre emlékezett, de a megjelenése sem volt olyan tip-top, mint amilyen

néhány tengerészgyalogosé, akiket Joe azóta ismert meg. Egy átlagos tengerészgyalogos volt, aki a munkáját végezte.

Howard – legalábbis az elején – nem jött ki túl jól a többi, alapismeretet tanító lövészként, de a lövészcsapat tagjaival sem. Rájött, hogy a többiek ellenszenvre abból fakadt, hogy nem a megszokott módon került a fegyvertesületbe. A testület választja ki a lövészeket, Howardot pedig rájuk tukmálta a vezérőrnagy parancsnok.

A helyzet némileg javult, amikor teljesítette a tengerészgyalogos-lövészcsapat minősítő lövészetét, aztán pedig még jobb lett, amikor harmadikként végzett az 1938 nyarán az Ohio állambeli Perry táborban megrendezett Nemzeti Kupán. 1938 szeptemberében pedig a neve harmadikként szerepelt az előléptetési listán. Kevesebb mint egy évvel az után, hogy behajózott, és egy évvel hamarabb, mint amit MacFarland tűzvezér jósolt – persze csak süketéit –, előléptették tizedessé.

Alig varrták fel a tizedesi gerendáit, máris azon járt az esze, hogy hogyan lehetne lelépni a Parris-szigetről. Jelentkezett a 4. tengerészgyalogosokhoz, Kínába, de elutasították. Azt mondták neki, hogy majd a következő kanyar előtt jelentkezzen megint, de most a Tengerészgyalogság azt akarja, hogy a Parris-szigeten tanítsa löni az újoncokat.

Aztán egyszer csak az USA Hadsereg Gyalogsági Központjában találta magát a Georgia állambeli Fort Benningben. A Hadsereg hadianyag-ellátó hadteste egy új puskát akart bevezetni, az M-1-es puskát, amit a tervezője után Garand puskának neveztek el. Öntöltő puska volt, úgyhogy gyakorlatilag félautomata lőfegyvernek számított. A hátrasiklási energiát használta fel a töltényhüvely kivetésére és a tárban lévő, következő lőszer csőre töltésére. A tárba nyolc lőszer fért. A tengerészgyalogosokat meghívták a fegyver tesztelésére, és egy ideiglenes szakaszt küldtek Fort Benningbe egy tűzvezető törzsőrmester vezetésével, akit Jack NU (nincs utónév) Steckernek hívtak, és az USA Tengerészgyalogsága quanticoi tisztiiskolájában szolgált.

A szakasz egyharmada hagyományos tengerészgyalogos-alakulatokból került ki, egyharmada az alapkiképzést frissen befejezettek közül, egyharmada pedig mesterlövészekből. Joe Howard tizedes ez utóbbi csoportba tartozott.

Jack NU Stecker Becsületrendet kapott 1918-ban, Franciaországban, és a Tengerészgyalogságnál élő legendának számított. Joe úgy vélte, hogy valószínűleg ezért nevezték ki a Fort Benning-i szakasz élére. Jó kis szakasz volt az, olyan, amilyennek az élére olyan embert kellett állítani, aki kiérdemelte az ezüst csillagos kék szalagot.

Amikor Joe Howard tizedes jelentkezett Stecker tűzvezérnél, meglepve tapasztalta, hogy nem viselte a Becsületrendjét. Egyedül a mesterlövészjelvényeit tűzte ki a zubbonyára. Az már nem lepte meg, hogy Stecker a Tengerészgyalogságnál rendszeresített összes lőfegyverrel mesterlövész-minősítést ért el. Joe később tudta meg – de nem Steckertől –, hogy Stecker 1933-ban és

1938-ban megnyerte a Perry táborban megrendezett, összetett nemzeti lövészbajnokságot. Stecker a világ legjobb lövészei közé tartozott.

De Stecker tűzvezető törzsőrmester nem csak ezzel nyűgözte le Joe Howard tizedest. Sikerült neki kimenekíteni a Parris-szigetről. Pár nappal azelőtt, hogy hazaindultak Fort Benningből, Stecker magához hívatta, és megkérdezte tőle, hogy mi a véleménye az M-1-es Garandról.

A Tengerészgyalogságnál már-már szentírásnak számított, hogy a valaha gyártott legjobb és legpontosabb puska az 1903-as Springfield volt. Még a mesterlövészek közül is, akik kipróbálták a Garandot Benningben, sokan úgy vélték, hogy a Hadsereg által megálmodott puska egy kalap „Mickey egér”-szar, és hogy sose lesz belőle olyan jó fegyver, mint a Springfield.

Joe Howard viszont úgy vélte, hogy a Garand igenis jó puska – még a fegyvergyárból frissen kihozott darabok is –, és hogy egy kis finomítással nagyobb tűzpontosságú fegyvert lehet belőle faragni, mint amire a '03-as Springfield valaha is képes volt. Ezt közölte is Stecker tűzvezérrel.

Akkor már ketten vagyunk az egész Tengerészgyalogságnál, fiam, akik így gondolják – felelte Stecker tűzvezér. –Jól érzi magát a Parris-szigeten?

Joe töredelmesen bevallotta az igazat: egyáltalán nem tetszett neki a posztja – amiért egy frissen kinevezett tizedesnek össze kellett volna tennie a két kezét, mert hogy helyezhették volna egy hadihajóra is a tengerészgyalogos-egységhez, vagy valamelyik ezred rohamszázadához valami isten háta mögötti helyen –, és hogy már párszor megpróbált lelépni, de eddig hiába.

– Nem volna kedve Quanticóba jönni, és egy kicsit dolgozni a Garandon? Taníthatná löni a tiszti képzésen a tisztjelölteket meg a nyári gyakorlaton lévő főiskolásokat. Lenne ideje bőven dolgozni a Garandon.

– Kedvem az lenne, tűzvezér – felelte Joe. – De úgysem engednek el innen.

– Miért nem?

Joe elmondta neki az egész históriát, hogy hogyan küldte őt a Tengerészgyalogság vezérőrnagy parancsnoka a Parris-szigetre.

– Meglátom, hogy mit tehetek az érdekében – mondta Stecker.

Két héttel később, amikor szolgálatra jelentkezett a Parris-szigeten, parancsot kapott, amely szerint áthelyezték a Virginia állambeli Quanticóba, a tengerészgyalogos-iskolához.

A következő éve jól telt. Attól eltekintve, hogy havonta maximum egyszer beosztották őrségbe és kéthavonta egyszer a századirodára, Joe Howardra nem szóltak semmilyen külön szolgálatot.

Vagy az újdonsült tiszt urakat tanította löni a '03-as Springfielddel, amit szeretett, vagy pedig az éves minősítő lövészetet vezényelte le. Mindemellett rengeteg ideje maradt arra, hogy kiderítse, hogyan lehetne tovább tökéletesíteni a Garandot.

Jó pár ezer lövést kellett leadnia az M-1-essel, hogy rájöjjön, mi is a fő gond a Garand puskával, és hogy hogyan lehetne kiküszöbölni. A legnagyobb problémát a cső jelentette. A lövéstől felmelegedett, kitágult és nekifeszült a

toknak. Ennek az lett az eredménye, hogy gyorstüzeléskor, egy idő után (mondjuk a huszadik leadott lövéstől kezdve) a lövedékek az első lövedékhez képest pár centiméterrel – néha jóval többel – arrébb csapódtak a céltáblába.

A hiba kiküszöböléséhez a csövet „önbeállóvá” kellett alakítani. A tok belsőjéből lefaragott egy egészen keveset, hogy a tok ne tudja „meghajlítani” a csövet, amely a hőtágulás miatt nekifeszült.

Az irányzékok sem voltak éppen tökéletesek. Joe kénytelen volt egy teljesen új hátsó irányzékot, vagy „nézőkét” szerkeszteni, amely jóval kisebb lett, mint az eredeti; a céltűskét is meg kellett kurtítani pár tizedmilliméterrel. A hátsó irányzék függőleges és vízszintes mozgására szolgáló beállító-mechanikán is finomított, hogy még pontosabb lehessen az állítás. Aztán az elsütőszerkezetet babrálta meg. Finomított az elsütőbillentyűn, hogy az elsütést jobban lehessen kontrollálni, végezetül pedig „felpuhította” a zárszerkezetet, hogy még precízebben működjön. Időközben azt is kikísérletezte, hogy a fegyver hol és mennyi kenőanyagot „kívánt”. A végeredmény egy meglepően pontos csővel és finomított zár-, illetve elsütőszerkezettel rendelkező puska lett.

A fegyverraktárban hamarosan megjelent az első fél tucat M-1-es, amelynek pontossága vetekedett a Star Gauge Springfield pontosságával. Az egyik ilyen Garand – nem hivatalosan – Joe Howard, egy másik pedig Jack NU Stecker tűzvezető törzsőrmester számára volt félretéve.

Abban az évben a szolgálaton kívül a lőtérré látogató lövészek közül Joe Howardnak nem egyet sikerült meggyőznie arról, hogy az M-1-es Garand nem egy kalap „Mickey egér”-szar, aminek mindenki tartotta.

Stecker tűzvezér háromszor még pénzt is adott neki – egy alkalommal kilencven dollárt – azzal, hogy ez az ő jól megérdemelt része abból a pénzből, amit a lőtérré látogató tűzvezető törzsőrmesterektől és főtörzsőrmesterektől nyert el, akik a Springfieldre esküdtek, és elég ostobák voltak ahhoz, hogy fogadjanak is a puskájukra. Egy Garand puska, amit Joe Howard tizedes dolgozott meg, egy olyan lövész kezében, mint Stecker tűzvezér, gyakorlatilag legyőzhetetlen volt.

1940 nyarán, miután Franciaországot elfoglalták a németek, a kongresszus felhatalmazást adott a Tengerészgyalogság első bővítésére – amelyet még számos bővítés követett –, amelynek az eredménye tömeges előléptetés lett, s amelynek köszönhetően olyan embereket is előléptettek idő előtt, akik nem is reménykedhettek ilyesmiben. Joe Howardból ekkor lett őrmester. Hat hónappal később, egy veterán hadianyag-raktáros őrmestert, aki a Pearl Harbor-i haditengerészeti bázis 1. védelmi zászlóaljánál szolgált, a betegsége miatt leszerelték. Nem sokkal ezután valakinek eszébe jutott, hogy Jack NU Stecker tűzvezető törzsőrmesternek van egy nagyon értelmes és hozzáértő fegyvermester őrmestere Quanticóban.

A tény, hogy a kölyök Stecker tűzvezér mellett szolgált két évig, és ez idő alatt még elő is léptették, már magában is felért egy ajánlólevéllel. Aki a meg-

lehetősen szigorú Stecker tűzvezérnél nem ütötte meg a mércét, azt nem léptették elő, hanem rövid időn belül áthelyezték. A parancs, amellyel az USA Tengerészgyalogságának főparancsnoksága Joe Howardot áthelyezte a pearl-i 1. védelmi zászlóaljhoz, törzsőrmesterré léptette elő.

Amikor a japán támadás elkezdődött, sőt amikor Joe Howard meghallotta, ahogy az első bombák fülsiketítő robaj kíséretében becsapódtak, s ahogy az alacsonyan repülő vadászok elzúgtak felettük, nehezen tudta felfogni, hogy ami történik, az valóság.

A szolgálatban eltöltött évek alatt beleverték, hogy Pearl Harbor Amerika hatalmas – és bevehetetlen – csendes-óceáni erődjé. Joe úgy gondolta, hogy ha tényleg belépnek a háborúba, a japánok valószínűleg megtámadják a Wake-szigetet és Guamot, és talán még néhányat a többi sziget közül, és esetleg (de ezt Joe már nagyon-nagyon valószínűtlennek tartotta) a Fülöp-szigeteket. De Hawaii? Soha. Pearl Harborban ott volt a hatalmas csatahajókból álló sor, és ott voltak a cirkálók és a repülőgép-anyahajók. És ott voltak még a Hadsereg légi hadtestének vadászgépei és bombázói, nem is beszélve a Haditengerészet és a Tengerészgyalogság vadászgépeiről és a vízen és a parton lévő torpedórombolóiról.

Soha a bűdös életben!

Ha a japánok tényleg annyira ostobák lennének, hogy megpróbálják lerohanni mondjuk Guamot, Pearl lenne az erőd, ahonnan minden idők leghatalmasabb tengeri hadereje útnak indulna (partraszálló tengerészgyalogos-haderővel a fedélzetén), hogy úgy szétcsapjon a japánok között, hogy vérző orral szaladjanak hazáig, a rizsföldjeikhez meg a nyers halukhoz, egy életre megtanulva a leckét.

Alig akart hinni a szemének, amikor kinézett a barakk ablakán, és meglátta a hadihajósorról felszálló füstöt, és nem akart hinni a fülének, amikor meghallotta a becsapódó bombák robaját. A hidroplánbázisnál ugyanez volt a helyzet: füst és robbanás. Aztán, amikor meglátta a japán repülőgépeket, amint tökéletes – négy három gépből álló V – alakzatban, alacsonyan repülve, torpedókkal és gépágyúval támadták a hadihajókat, végre felfogta, hogy az elképzelhetetlen mégis megtörtént.

Tudta, hogy a hadihajókeit már semmit sem tehet, de azt átkozottul biztosra vette, hogy a hidroplánhangárokért – ahová tengerészgyalogos személyzettel ellátott, .50-es kaliberű, vízhűtéses Browning géppuskákat szereltek – még tehet valamit.

Mivel a lőszerkezhöz és az automata fegyverekhez kizárólag tiszték férhettek hozzá, Joe Howard törzsőrmesternek elvileg nem lehetett volna kulcsa a fegyverraktárhoz, de volt. Jó tengerészgyalogos őrmester volt, és tudta, hogy melyek azok a szabályok, amelyeket meg kellett szegni. A fegyverraktárba ment, és kinyitotta. Mire az első tengerészgyalogosok odaértek – jóval azelőtt, hogy az első tiszték előkerültek –, hogy lőszert vételezzenek az .50-esekhez, és

átvegyék a Browning géppuskákat és a léghűtéses, .30-as kaliberű Browningokat, már várta őket.

Amikor az első tiszt megérkezett, és látta, hogy a fegyverek és a lőszer nagy részét már kiadta, nem kérdezte meg, hogy ki nyitotta ki a raktárt. Joe Howard tudta, hogy nem fogja megkérdezni.

Miután a fegyverraktárban nem maradt semmi dolga, a tiszt magára hagyta Joe-t; elindult, hogy keressen egy helyet, ahol hasznossá teheti magát. Csak-hogy ezután Joe-nak sem maradt semmi dolga. Pár másodpercnyi gondolkodás után úgy döntött, hogy nem ülhet ott egy betonbunkerben, és nem várhatja meg, hogy vége legyen ennek az istenverte támadásnak. Megfogta az utolsó BAR⁵-t, magához vett nyolc darab húsz lőszert tartalmazó tárat, és kirohant a raktárból.

Egy másfél tonnás Ford furgon száguldott felé. A volánnál egy őrmester ült, mellette pedig egy őrzető.

– Van ötvenesed hevederben? – kérdezte az őrmester. – Nem tudok bejutni az istenverte fegyverraktárba?

– Gyere! – mondta Joe, és elindult a fegyverraktár irányába, hogy megmutassa, hogy hol találják meg a muníciót.

Hátrapillantott, hogy megnézzé, az őrmester követi-e.

Az őrmester még mindig a volánnál ült, de a feje teteje eltűnt, és a furgon szélvédőjét és az utasteret beborította a vér és az agyvelő.

Howard törzsőrmester elhányta magát.

A furgonhoz rohant, megragadta a kilincset, feltépte az ajtót, és kivonszolta az őrmester élettelen testét az utastérből, majd a földre fektette. Valahonnan vér fröccsent ki, és eláztatta Joe Howard nadrágját és pólóját.

Aztán benézett a furgon utasterébe. Az őrzető az ülésbe rogyva ült, a feje hátracsuklott. A szeme nyitva volt, de élettelenül meredt a semmibe. A mellkasát szétszakította egy repesz; vér fröcskölt mindenfelé a tátongó sebből.

Joe Howard a furgon gallytörő rácsának dőlt, és hányt. Újra meg újra, adig, amíg nem jött fel már semmi, csak zöld színű, zavaros epe.

Aztán visszament a fegyverraktárba, az egyik pult mögé kuporodott. Minden porcikája remegett. Előrehajolt, és a karjait a térde köré fonta. Így maradt – nem tudta, meddig –, de amikor végre kimerészkedett, a támadásnak vége lett, a másfél tonnás Ford furgon pedig valahogy tüzet fogott, és kiégett, az utasfalkében lévő őrzetőből pedig nem maradt más, csak egy elszenesedett hústömeg.

⁵ BAR (*Browning Automatic Rifle*) – .30-06-os kaliberű Browning géppuska, a ford.

(Kettő)

Hawaii, Oahu-sziget

1941. december 7., 08.45

Charles M. Galloway technikai őrmester (USA Tengerészgyalogság), a jóképű, karcsú, napbarnított bőrű, barna hajú, huszonöt éves fiatalember mezítelenül feküdt a hegyekben lévő vadászkunyhó két hálósobájának egyikében elhelyezett, kissé kopott, de masszív ágyon, a feje alatt párnával.

Egyik kezében egy szál Chesterfield cigarettát tartott, a másikat egy pohár ananászlé köré fonta, amelyet egy kevés száraz Gordon's London ginnel javított fel.

Mary Agnes O'Mally zászlós (USA Haditengerészet, Nővérszolgálat), egy karcsú, 160 cm magas, vörös hajú, hetyke mellű nő – szintén mezítelenül – az ágyon térdelt, és éppen arra készült, hogy hozzálasson az általa „fagyalttöltésér”-nek nevezett játék második menetéhez. A játék lényege az volt, hogy a test egy bizonyos részére kakaólikőrt csöpögtetett, aztán a nyelvével lenyalogatta. Charley Galloway egy nappal azelőttig soha nem hallott erről a játékról – még a legvadabb álmaiban sem gondolta, hogy része lesz ilyesmi – de kezdte megkedvelni.

A vadászkunyhó – egyszerű, bádogtetős, könnyűszerkezetes épület – másik hálósobáját Stefan „Big Steve” Oblensky technikai őrmester (USA Tengerészgyalogság) és Florence Kocharski hadnagy (USA Haditengerészet, Nővérszolgálat) foglalta el.

Big Steve, a negyvenes éveiben járó lengyel, marha nagydarab ember volt. De Kocharski hadnagyot sem lehetett éppen kicsinek nevezni. Amolyan valkűr kinézetű, jó harmincas, lengyel nő volt. Pár hónappal korábban figyelt fel Big Steve-re a Pearl Harbor-i Haditengerészeti Kórházban. Big Steve az éves orvosi vizsgálatára ment, de a vizsgálat valahogy elhúzódott, és *sokkal* alaposabbra sikeredett a megszokottnál.

A vonzalom kölcsönösnek bizonyult. Olyannyira, hogy úgy döntöttek, át-hágják a kulturális határokat és főként a szolgálati szabályzatot, amely tiltotta a haditengerésztisztek és a sorállományúak efféle kapcsolatát.

Florence Kocharski hadnagy volt, és már várta, hogy mikor léptetik elő korvettkapitánnyá; Big Steve a törzsőrmesteri előléptetésére várt, amely napokon belül esedékes volt. Mindketten elég régóta szolgáltak már a fegyveres erőknél ahhoz, hogy tudják, aki hülyeséget akar csinálni, az húzzon el a zászlórúdtól legalább száz kilométerre. Erre Oahun nem volt ugyan lehetőség, de a hegyekben lévő vadászház is megtette. (Big Steve egyik régi haverjáé volt, aki leszerelt, és elment dolgozni a Dole-hoz.)

De a kunyhóhoz nem lehetett máshogy eljutni, csak automobillal. Florence Kocharski hadnagnak nem volt autója, Big Steve Oblensky őrmesternek pedig még hat hónapot kellett várnia, hogy visszakapja a jogosítványát, amit ittas vezetésért vettek el tőle. Ettől azonban nem jöttek zavarba, mert Charley Galloway technikai őrmesternek volt egy szépen karbantartott, sárga színű,

1933-as, lenyitható tetejű Ford V-8-asa. Big Steve először minden további nélkül kölcsön tudta kérni tőle az autót. Ő is és Charley is tudta, hogy előbb-utóbb viszonznia kell a szívességet.

Második alkalommal viszont Big Steve-nek már el kellett mondania, hogy mire kell az autó. Charley Galloway rögtön rákérdezett, hogy nincs-e Big Steve ápolónőjének egy kis barátnője.

– Atyaisten, Charley! Haver vagy, meg minden, de nem kérdezhetek tőle ilyet!

– Ha megkérdezed tőle, és nemet mond, akkor leszek a haverod. De először kérdezd meg!

Big Steve legnagyobb meglepetésére Flo Kocharski egyáltalán nem kapott dührohamot, de még csak meg sem lepődött, amikor tapintatosan felhozta a témát.

Mary Agnes O'Mally zászlós, Kocharski hadnagy szobatársa már régen ki-nezte magának a sárga, lenyitható tetejű Forddal furikázó Charles Galloway technikai őrmestert, és már kérdezősködött is utána. Arra külön rákérdezett, hogy honnan vannak a pilótaszárnyai. O'Mally zászlós csak nemrégiben lépett be a Haditengerészethez, és nem tudta, hogy a sorállományúak is lehetnek pilóták.

Kocharski hadnagy elmagyarázta neki, hogy létezik egy kis hadtest, amely sorállományú pilótákból áll. Hivatalosan haditengerész pilótáknak, vagy „repülő őrmesterek”-nek nevezték őket. Charles Galloway technikai őrmester közülük tartozott. Annál a VMF-21 I-nél volt vadászpilóta, ahol az ő Stefanja vezette a repülőgép-karbantartó egységet.

– Olyan drága – mondta O'Mally zászlós.

Kocharski hadnagy szerint nem éppen a „drága” jelző illett Charley Galloway őrmesterre, de azt elismerte, hogy *jóképu* kölyök, és egyáltalán nem lepődött meg, hogy Mary Agnes O'Mally vonzónak találta.

Kocharski hadnagy ezzel be is fejezte a beszélgetést. Szerette volna megvédeni az ifjú Galloway őrmestert O'Mally zászlóstól. O'Mally zászlós nem volt éppen egy ma született báránka. Később lépett be a Haditengerészetbe, harminchárom évesen, és nem közvetlenül az ápolónőképző befejezése után, ami szokatlannak számított. Florence, akit természetesen furdalt a kíváncsiság, szép lassan kiszedett belőle mindent.

Mielőtt haditengerész lett, Mary Agnes O'Mally apáca volt, ápolónővér az Irgalmas Nővéreknél. Tizenhat évesen kérte a felvételét a rendbe. Éveken át hűségesen szolgált, és jó munkát végzett. Először regisztrált nővér lett, aztán műtősegéd nővér, végül aneszteziológus nővér. Aztán, amikor a Massachusettsi Kórház egyik kurzusára járt, elcsábította egy nős altatóorvos.

Mary Agnes azt mondta Florence-nak, hogy egyáltalán nem okolta az orvost. A kórházban nem volt rajta az apácaruhája, és az orvosnak sem mondta el. De miután szakított a tiltott gyümölcsből, és rájött, hogy soha többé nem

tudja betartani a szüzességi fogadalmát, kérvényt írt a Vatikánba, amelyben kérte, hogy mentsék fel az esküje alól.

A Haditengerészet akkoriban nagy számban toborzott ápolónőket, és mivel Mary Agnes jól képzett ápolónő volt, jelentkezett.

Az együtt eltöltött négy hónap alatt Flo rájött, hogy Mary Agnes O'Mally szemérmes és szerény külsője mögött egy ragadozó lakozott, amelynek az erkölceit leginkább egy kóbor macskáéhoz tudta volna hasonlítani. Mary Agnes bizalmasan megszúgta neki, hogy szeretné bepótolni a lemaradását.

Így aztán, amikor Big Steve elmondta neki, hogy mit kérdezett Charley Galloway, Flo Kocharski nem tudta, hogy rászabadíthatja-e Mary Ágnest. Persze, ha Charley nem ilyen árat kért volna azért, hogy kölcsönadta Stefannak a kocsiját, akkor erre az egészre nem került volna sor.

Amit azonban sem ő, sem Big Steve nem tudott, de még csak nem is sejtett, az az volt, hogy Charley Galloway jóval kevesebb tapasztalattal rendelkezett a két ellentétes nem kapcsolatát illetően, mint azt bárki hitte róla. Az első együtt eltöltött éjszaka alatt Mary Agnes rájött, hogy Charley fáradhatatlan az ágyban. De azt még ő sem sejtette, hogy a huszonöt éves Charley akkor éjjel volt először nővel.

Charley szexuális orientáltsága egyértelműen hetero volt. Néha úgy érezte, hogy a nemi vágyból valahol túlságosan is sokat írtak ki a nevére. Vallási vagy erkölcsi gátlásai nem voltak. Nagyjából ugyanúgy vágyott egy normális partnerre – egy teltkarcsú nimfomániásra, akinek az apja egy italkimérés boldog tulajdonosa –, mint arra, hogy összejöjjön egy kellemes, tiszteletreméltó lánnyal, akit elvehet feleségül.

De a Tengerészgyalogságnál lehúzott nyolc év alatt egyik típussal sem találkozott.

És volt még valami: nem akart mindent elcseszni. Túl nagy árat kellett volna fizetnie. A Tengerészgyalogságnál eltöltött pár év alatt az volt számára a legfontosabb dolog a világon, hogy kemény munkával eljuthasson arra a pont-ra, amikor a Tengerészgyalogság Pensacolába küldi, ahol megtanítják repülni.

Ha összeszed egy jó kis trippert, vagy ha a katonai rendőrség begyűjti valamelyik rajtaütés során az egyik kuplerájban, akkor nem léptetik elő, és akkor lőttek a pilótatanfolyamnak. Miután pedig sikerült megvetnie a lábát Pensacolában, és megszerezte a pilótaszárnyakat, szintén vigyáznia kellett magára.

A haditengerész pilóták altisztek voltak, más szóval sorállományúak. Mivel mindenki hallgatólagosan úgy gondolta, hogy a pilótáknak tiszteknek és úriembereknek kellene lenniük, a Tengerészgyalogság nem igazán tudta, hogy mihez kezdjen az altiszt repülősökkel.

A sorállományú pilóták 1920-ban szivárogtak be a rendszerbe. Az első három ilyen altiszt repülőgép-szerelő volt, aki a Santo Domingó-i tengerészgyalogos-bevetés során volt kénytelen megtanulni repülni. Charley úgy hallotta, és el is hitte, hogy akkoriban a pilótajelöltek kiválasztásakor egyetlen szempontot

vettek figyelembe: „Ki az, aki szemmel láthatóan, nagy valószínűség szerint nem fogja összetörni a pótolhatatlan repülőgépet?”

A Santo Domingo-i tengerészgyalogos-egység parancsnoka végignézett a frissen végzett tiszt urakon, a vadonatúj pilótákon, aztán a tapasztalt őrmestereire, és úgy döntött, hogy jobb lesz, ha a pótolhatatlan repülőgépeit az őrmestereire bízta, függetlenül attól, hogy rendelkeztek-e a szükséges minősítéssel, vagy nem.

A „repülő őrmesterek” létezésének másik oka a pénz volt. A két világháború közötti években a kongresszus szűkmarkúan bánt a pénzzel, ha a fegyveres erőkről, és különösképpen a Tengerészgyalogságról volt szó. A tiszt posztok számát befagyasztották. Ez azt jelentette, hogy minden sorállományú haditengerész pilóta egy tiszt posztot szabadított fel, amit másutt ki lehetett használni. És persze a repülő őrmesterek kevesebb fizetést is kaptak, mint a tisztek.

Charley Galloway repülőgép-szerelőként kezdte, miután befejezte az alapképzést a Parris-szigeten, tizenhét évesen. Három évvel később váratlanul megüresedett az egyik pilótaposzt Pensacolában, és ő volt az egyetlen épkézláb tengerészgyalogos, aki alkalmas lehetett a betöltésére. Csakhogy sorállományú volt. A legtöbb haditengerész pilóta (minden tengerészgyalogos repülő haditengerész pilóta volt) tiszt és úriember volt, ráadásul a legtöbbjük az Egyesült Államok Haditengerészeti Akadémiáján végzett, Annapolisban.

Elképesztő társadalmi szakadék tátongott a kinevezett tisztek és az altisztek között, akik a törvény szerint *emberek* voltak, de nem *úriemberek*. A repülő őrmestereket a sorállománynak közül is sokan megvetették, többek között a nem repülő őrmesterek, akik nem kaptak repülési pótlékot egy szerintük bársonyszékes poszt betöltéséért.

Charley Galloway rövid időn belül megtanulta, hogy mindenki azt hiszi a haditengerész pilótákról, hogy úgy hiányoznak a Tengerészgyalogságnak, mint kecskének a kés, csak a pilótatársaik nem, akik aszerint ítélték meg őket, hogy hogyan tudtak repülni. Az általános tapasztalat az volt, hogy a haditengerész pilóták, ha másban nem is voltak jobbak, egy hajszállal jobban értették a dolgukat, mint a tiszt urak. A legtöbben idősebbek voltak, mint Charley, és jó pár órát repültek fű alatt, mielőtt Pensacolába mentek, hogy hivatalosan is megtanuljanak repülni.

Charley jó kapcsolatot alakított ki a VMF-211 (211. tengerészgyalogos vadászrepülő-század) pilótaival, pilótaként és felelős altisztként egyaránt. Mind ezt lehúzhatná a klotyón, ha összeszedne valami trippert, vagy ha rajtakapnák, hogy bordélyházakat látogat, vagy hogy tekeri valakinek a szolgálatkész feleségét. Elvinnék a szárnyait, és akkor soha többé nem repülhetne. Úgy tűnt neki, hogy választani kellett a repülés és a kefélés között, és a repülés utcahosszal nyert.

De péntek este óta, amikor felvették Big Steve ápolónőjét és a szobatársát Honoluluban, úgy érezte, hogy mindkettő menni fog.

– Á! – kiáltott fel Charles M. Galloway őrmester fájdalmában. – A szentségit!

– Bocs – mondta Mary Agnes O'Mally zászlós bűnbánóan. – A világért sem akartam *fájdalmat* okozni neked ott!

Mary Agnes felnézett, és elmosolyodott. Aztán megcsókolta a fájdalmas testrészét.

– Máris jobb! – mondta Mary Agnes, és elhelyezkedett Charley Galloway őrmesteren lovagló ülésben.

Az ajtó kivágódott.

Big Steve jelent meg egy szál alsónadrágban; a tekintete különös volt.

– Húzzál ki innen a francba! – csattant fel Charley.

– De tényleg! Az isten szerelmére, nálatok a fáluban nem szokás kopogtatni? – dühöngött Mary Agnes.

– A japánok Pearl Harbort bombázzák – mondta Big Steve. – Most hallottam a rádión.

– Hallottam a motorokat – mondta Charley. – Azt hittem, hogy a légi hadtest B-17-esei.

Charley Galloway felült, és lehúzta magáról Mary Ágnest.

– *Hogy a francba fogok repülni?* – gondolta. – *Egész éjjel piáltam.*

Aztán valami más jutott az eszébe.

A kurva életbe! Tudhattam volna, hogy az első adandó alkalommal, amikor végre sikerül becserkészni valami jó bőrt, történik valami, hogy elcsessze nekem az egészet

(Három)

Hawaii, Oahu-sziget, Ewa⁶

Haditengerészeti repülőtér

1941. december 7.

Amíg december 7-én, Ewa-ban – és egész Hawaiiion – nagyjából mindenki úgy rohagált összevissza, mint a fejetlen csirke, Charley Galloway és Stefan „Big Steve” Oblensky technikai őrmester Leonard J. Martin századoshoz ment, és engedélyt kért, hogy pár emberrel hadd próbálják meg megmenteni, amit még meg lehetett menteni a szétlőtt indítózónából és a hangárban keletkezett felfordulásból.

Ahelyett, hogy egyszerűen azt tették volna, amit Martin százados egyébként teljesen magától értetődőnek tartott ebben a helyzetben, engedélyt kellett rá kérniük, mert valami idióta a CINCPAC⁷ Pearl Harbor-i irodájában parancsot adott ki, hogy minden olyan vadászrepülő-alakulat, amely elvesztette a repülőgépeit, gyalogsági egységként köteles tovább harcolni.

⁶ Ewa – ejtsd: eh'vah. *A ford.*

⁷ Csendes-óceáni Haderő főparancsnoka, *a ford.*

Martin százados biztosra vette, hogy a parancs a VMF-211-re is vonatkozott. Miután a japánok lebombázták Ewa-t, a VMF-211-nek egyetlen üzemképes repülőgépe sem maradt. Azt is lehetségesnek tartotta, hogy a japánok megkísérlik lerohanni Oahu-t, és akkor mindenből egy csapásra gyalogos lesz, aki még fegyvert tud fogni.

Abban viszont már kételkedett, hogy még aznap délután szükség lesz azokra a gyalogosokra. Addig is ésszerűnek tűnt, hogy összeszedjenek minden használható felszerelést. Martin százados elég régóta szolgált a Tengerészgyalagságnál ahhoz, hogy tudja, új repülőgépeket és alkatrészeket, vagy akár csak „kanálgépeket” majd akkor kap a VMF-211, ha a Haditengerészet már meggyőződött róla, hogy a Haditengerészetnél már senkinek nincs szüksége új repülőgépekre, alkatrészekre és „kanálgépekre”.

Több hasznát vette Galloway és Big Steve őrmesternek azzal, hogy elküldte őket összeszedni a használható felszereléseket, mintha gyalogosokat csinál belőlük. Még ha úgy is hozza a sors, hogy téved, és a japánok hirtelen felbukkannak, Gallowaynek és Oblenskynek az elkövetkező pár nap alatt úgysem tud olyasmit tanítani, amit nem tudtak már maguktól is. Technikai őrmesterek voltak, ami a második legmagasabb sorállományú rangfokozat volt a Tengerészgyalagságnál, az pedig nem lehetett technikai őrmester a Tengerészgyalagságnál, aki nem tudott a világon mindent a kézi lőfegyverekről és a kis létszámú gyalogsági egységekkel végrehajtott taktikai manőverekről.

És volt a dolognak némi köze a harci szellemhez is. Big Steve, és főleg Charles Galloway büntudatot érzett, sőt szégyellte magát amiatt, ami a VMF-211-gyel történt. A büntudatuk alaptalan volt, de Martin megértette az érzéseiket. Először is nem voltak Ewa-ban, amikor a dolog megtörtént. És mire odaértek, már vége volt az egésznek. *Mindennek.* A tüzeket eloltották, és a sebesülteket is elszállították.

Martin százados – nem hivatalosan – tudta, hogy merre járt Big Steve és Galloway, amikor a japánok lecsaptak, úgyhogy könnyedén tudott olvasni a gondolataikban, amikor végül visszaértek Ewa-ba – oldalukon az ápolónő „barátnőikkel” –, és meglátták a kiegészített repülőgéproncsokat és a cimboráik lepedőbe csavart holttestét a hordágyakon.

Ha itt lettünk volna, tehettünk volna valamit!

Martin százados egyetértett velük. És most, hogy visszatértek, tenniük kellett valami értelmeset. A partra szállók gyalogostaktikákkal történő visszaszorítását gyakoroltatni két ilyen jó és tapasztalt technikai őrmesterrel nagy baromság lett volna.

Tehát Martin százados közölte velük, hogy mehetnek, és hogy vigyenek magukkal annyi embert, amennyit szerintük fel is tudnak használni. Ha belebotlanak valamilyen akadékoskodó alakba, azt küldjék nyugodtan hozzá!

Amit Galloway és Oblensky technikai őrmester nem árult el Martin századosnak, az az volt, hogy ők előzőleg már átnézték a roncsokat, és úgy gondol-

ták, hogy legalább egy üzemképes F4F-4-est össze tudnak rakni a részben és a majdnem teljesen megsemmisült repülőgépek alkatrészeiből.

A véleményük megalapozott szakvéleménynek számított. Big Steve Oblensky technikai őrmester Santo Domingo és Nicaragua óta volt repülőgép-szerelő, Charley Galloway technikai őrmester pedig azelőtt szolgált repülőgép-szerelőként, mielőtt pilótatanfolyamra ment.

Valamivel naplemente előtt Martin százados annyit látott, hogy valahol találtak egy sátrat, és felállítottak egy hevenyészett, többé-kevésbé fényzáró műhelyt, amibe betolták a legkevésbé sérült F4F-4-esek egyikét. Az elkövetkező héten minden létező roncsból kiszerezték a használható alkatrészeket. Aztán kompresszorok hangja hallatszott, és felvillantak a hegesztőpisztolyok is; hamarosan feldübörgött egy Pratt & Whitney R-1830-as Twin Wasp motor.

Martin századost nagyon meglepte az, amit Big Steve és Charley alkotott. December 15-re a motort, amit Martin százados feldübörögni hallott, egy toldott-foldott, de egyébként tökéletes F4F-4-es Wildcat repülőgéptörzsére szerelték.

– Ez a gép nem létezik, azt ugye, tudják? – mondta Martin százados. – A bázison minden repülőgépet lajstromba vettek, és úgy találták, hogy mind egy szálig megsemmisültek.

– Ki akarom vinni a *Saratogához* – mondta Charley Galloway.

– A *Sara'* Dagóban van, Galloway – mondta Martin százados. – Mi a fenéről beszél maga?

– Pearlben van. Valamikor a mai nap folyamán fog kihajózni. Wake-be megy erősítésnek. A *Sara*, az *Astoria*, a *Minneapolis* és a *San Francisco*. És a 4. védelmi zászlóalj a *Tangier* fedélzetén. 14. csapásmérő köteléknek hívják.

Martin nem hallott a dologról, legalábbis ilyen részletesen nem, de egy percig sem kételkedett abban, hogy Galloway és Oblensky tudja, hogy miről beszél. Az öreg őrmestereknek megvolt a maguk információforrása.

– Ez a repülőgép addig nem mehet sehová, amíg át nem nézték, és nem végezték el rajta a műszaki ellenőrzést!

– Parancsnok, ha átnéztjük, akkor a Haditengerészet elveszi tőlünk – macskodott Oblensky. – Wake-en a repülőszázadnak csak két gépe maradt. Kell nekik ez a gép.

– Ha a *Sara* ma fog kihajózni, akkor nincs időnk engedélyt kérni.

– Akkor csináljuk engedély nélkül! – mondta Galloway. – Mit tehetnek velem, ha megjelenek odaát? Hazaküldenek?

– És ha nem találja meg a *Sarát*?

– Megtalálom – mondta Galloway határozottan.

– És ha nem? – ismételte meg Martin.

– Ha végül az óceánba zuhanok, a repülőszázad akkor sem lesz rosszabb helyzetben, mint most – mondta Galloway halkan, de lelkesen. – Százados, tennünk kell valamit!

– Ilyesmire én nem adhatok engedélyt – mondta Martin. – A szentségit, ezért Portsmouthba zárhatnak! Ez az egész örülség, és ezt maguk is tudják.

– Igen, uram – mondta Oblensky, majd egy pillanattal később Galloway is.

– De csak úgy mellékesen közlöm – tette hozzá Martin százados –, hogy holnap reggel lesz egy kis dolgom Pearlben, és várhatóan 09.30 előtt nem fogok visszaérni.

Látta a szemükben, hogy felfogták, hiába erősködnek tovább. És ami még ennél is fontosabb volt, látta, hogy megértették, a tiltakozását figyelmen kívül hagyhatják. Charles Galloway reggel mindenképpen fel fog szállni az F4F-4-es Wildcattal Ewa-ról, ha a fene fenét eszik is.

– Köszönöm, uram.

– Sok szerencsét, Galloway – mondta Martin százados, és elsetált.

14. csapásmérő kötelék

Az USS Saratoga (CV.3) felett

1941. december 16.

Egy pillanattal azután, hogy Charley Galloway megpillantotta a *Saratogát* mintegy 1500 méterre maga alatt, a hajó elkezdett szélirányba fordulni. Észlelték a repülőgépet, és a kapitány kiadta a parancsot: „Felkészülni a gép fogadására!”

A Sara már tudta, hogy jön. Tíz perccel az után, hogy Galloway felszállt Ewa-ból, a Haditengerészetet értesítették, hogy útban van, és hogy továbbítsa ezt az üzenetet a *Saratogának*. A Haditengerészet egyik kapitánya, aki elgondolkodott rajta, hogy egy héttel ezelőtt egy ilyen örülségért, a harci szabályzat és a repülésbiztonsági előírások ilyenfajta arcátlan sárba tiprásáért az akcióban résztvevőket azonnal kihajították volna a Haditengerészettől – ráadásul nagy valószínűség szerint a Haditengerészet Portsmouthi Büntetés-végrehajító Intézetén keresztül –, úgy döntött, hogy most nem egy héttel ezelőtt van, most most van, és a Csendes-óceáni Flotta épp most élt át egy szörnyű katasztrófát. Elrendelte, hogy küldjenek kódolt üzenetet a *Saratogának*, hogy tartsák nyitva a szemüket, mert egy tengerészgyalogsági F4F-4-es valószínűleg megkísérel velük randevúzni.

A *Saratogával* együtt fordult a védelmét ellátó haderő is, a 14. csapásmérő kötelék többi hajója, három cirkáló, a *Minneapolis*, az *Astoria* és a *San Francisco*; kilenc romboló; a *Neches* nevű flotta-tartályhajó; és az *USS Tangier*, egy hidroplán-üzemanyagellátó hajó, amelyet szállítóhajó gyanánt alkalmaztak. Előző nap 16.00-kor indultak el Pearl Harborból.

Charley visszavett a gázból, finoman bedöntötte a gépet, aztán lenyomta a Wildcat orrát.

Mennyi hajó, és mennyi ember, és mind azért töri magát, hogy fogadjon egyetlen embert és egyetlen repülőgépet – gondolta.

A műszerfal bal oldalán lévő üzemanyagszint-jelzőre pillantott, aztán gyors fejszámolásba kezdett. Harmincöt percre elegendő üzemanyaga maradt, plusz-mínusz pár perc. Most már a dolognak nem volt akkora jelentősége, mivel időben megtalálta a 14. csapásmérő köteléket, ráadásul éppen ott, ahol szerinte lennie kellett. De akkor sem tudta teljesen kiűzni a fejéből a gondolatot, hogy ha nem találta volna meg őket, akkor harmincöt perccel később – plusz-mínusz pár perc – egy gumitutajon üldögélhetett volna a nagy Csendes-óceán közepén. Persze csak akkor, ha le tudta volna tenni a gépet a vízre anélkül, hogy otthagyt volna a fogát.

Mire leereszkedett 450 méterre, és a sima, sötétkék vizű Csendes-óceán felett elindult a *Saratoga* orra felé, a repülőgép-anyahajó befejezte a manővert. Galloway lenézett a fedélzetre, és látta, hogy minden készen áll a fogadására. Látta a felé forduló arcokat és a kifeszített kábeleket. Aztán a hajó tatjára pillantott, ahol a leszállást irányító tiszt kezében a zászlóival már várta, hogy a fedélzetre irányítsa.

Nekilátott kiengedni a futóművet.

Nem teljesen az AN 01-190FB-1 – a Haditengerészet Légügyi Felügyelete által kiadott „Pilóta-kézikönyv és használati utasítás az F4F szériához” – 19. a. (1) bekezdése szerint járt el. A 19. a. (1) bekezdésben, amelyet Charley Galloway szó szerint megtanult, az állt, hogy „A kurblival engedje le a futóművet!”, majd jött egy FIGYELMEZTETÉS: „Győződjön meg róla, hogy a futómű teljesen le van-e engedve!”

A Wildcat, a Haditengerészet – és ezért a Tengerészgyalogság – arzenáljának legújabb és legmenőbb vadászgépének futóművét egy kézzel működtetett kurblival kellett kiengedni és behúzni. A kurbli a pilótafülke jobb oldalára szerelték. Pontosan huszonkilencszer kellett megtekerni a futómű kiengedéséhez és behúzásához. Ebből a technológiai megoldásból nem sokat profitáltak a pilóták, ráadásul még le is kellett venniük a jobb kezüket a botkormányról, és ballal kellett vezetni a gépet, miközben jobb kézzel, mint az örült, úgy kellett tekerniük a kurbli – huszonkilencszer.

Charley Galloway elég hamar megtanulta – három nappal a huszonegyedik születésnapja után lett belőle haditengerész pilóta –, hogy a pilótafülkében nincs hely arra, hogy valakit mellé ültessenek, hogy ellenőrizhesse, milyen szigorúan tartja be a szabályokat.

A VMF-211 adatai szerint Charles M. Galloway pillanatnyilag F2A-3-as, F4F-4-es, R4D, illetve PBY-5-ös és PBY-5A repülőgépekre rendelkezett minősítéssel.

Az R4D a DC-3-as haditengerészeti verziója volt, egy ikermotoros, huszonegy üléses utasszállító gép; a PBY-5-ös pedig a Consolidated Catalina, egy ikermotoros hidroplán, amelyet eredetileg olyan bombázófelének terveztek, de egy idő után már kizárólag hosszú távú felderítésre és tengeralattjáró-elhárításra használtak. A PBY-5A a PBY-5-ös kételtű változata volt; behúzható futóművel látták el.

A Tengerészgyalogság nem kapott se R4D-t, se PBY-5-öst. Charley Galloway akkor tanult meg ezeken a gépeken repülni, amikor őt és még pár tengerészgyalogos pilótatársát kölcsönkérte a Haditengerészet, hogy segítsenek be-repülni a gépeket, hogy felkészítsék a szolgálatra, és hogy elvezessék azokat a gyárból a repülőszázadhoz. Jó pár órát repült az R4D-vel, még a Hadsereg légi hadteste által szervezett kurzust is megcsinálta, amelyen megtanították neki, hogyan kell a géppel ejtőernyősöket kidobni.

Jó és tapasztalt pilótának tartotta magát, és a majdnem kétezer órányi repüléssel a háta mögött tízszer jobbnak érezte magát azoknál a hadnagyoknál, akik csak nemrégiben kerültek a VMF-21 l-hez utánpótlásként. A saját magáról kialakított, némileg szerénytelen véleménye szerint, amelyet sajnálatos módon a gyakorlatban eddig nem támaszthatott alá, pokolian jó vadászpilóta volt, aki rájött, hogy hogyan lehet a nyomorult futóművet kiengedni anélkül, hogy az ember addig forgatná azt a nyomorult kurbli-t, amíg teljesen be nem kékül a feje.

Az ötlete alapját az a fizikai törvény képezte, amely szerint egy mozgásban lévő tárgy ellentétes erők hiányában mozgásban marad.

Charley rájött, hogy ha kioldja a futóművet, majd a Wildcatet meredek fordulóba dönti, a futómű megpróbál ugyanabba az irányba haladni. Egyszerűen fogalmazva, amikor fordulóba döntötte a gépet, a futómű kurblija örült forgásba kezdett a tengelye körül, s mire befejezte a forgást, a fiitómű leereszkedett. Ekkor már csak rögzíteni kellett. Persze nagyon oda kellett figyelnie, nehogy a keze útban legyen, amikor a kurbli forogni kezdett.

Most is ezt tette. A kurbli forogni kezdett, a futómű leereszkedett, ő pedig rögzítette.

Aztán emlékezetből végigment a leszálláskor alkalmazott ellenőrző listán: kioldotta a farokkerék-rögzítőt; leengedte és rögzítette a lefékezőkampót, ami, ha minden jól megy, bele fog akadni a *Saratoga* fedélzetén kifeszített kábelek egyikébe, és biztonságosan, de roppant drasztikus módon megállítja.

A szemüvegét lehúzta a bórshakjéről, amelyen ez idáig pihent, majd kinyitotta a pilótafülke-tetőt, és nyitott helyzetben rögzítette.

A karburátor levegőszabályozóját teljesen benyomta a „Direkt” állásig, aztán visszavett a gázból, a légcsavarszabályzót pedig 2100-as fordulatra állította. A keveréket auto-dúsra állította, nyitotta az örvlapot, és kiengedte a fék-szármayat.

Miközben mindezt elvégezte, ráfordult a leszállópályára, vagyis párhuzamosra állította a gépet a *Saratoga* fedélzetével.

A leszállást irányító tiszt már várta. A zászlóival jelezte Charley Gallowaynek, hogy egy hajszálnyira jobbra sodródott az ideális röppályától. Aztán az utolsó pillanatban döntött, és intett Charleynak, hogy tegye le a gépet.

Charley lefékezőkampója beleakadt az első kábelbe, amitől a Wildcat egy szempillantás alatt megállt, de olyan erővel, amely mindig lenyűgözte Char-

leyt. Ahányszor anyahajóra szállt le, Charley Galloway fantasztikus megkönnyebbülést érzett, amelyet – minden erőfeszítése ellenére – egy csöppnyi ön-elégültség követett. A hajók és a repülőgépek nagyon különbözőek voltak. Eredetileg egyiket sem arra tervezték, hogy a nyílt óceánon randevúzzanak. De ő éppen ezt tette. Most éppen kettőszázhatodszor szállt le repülőgép-anyahajóra.

A világon nem túl sokan tudták volna ezt utána csinálni, akárcsak egyszer is.

Amint fehér sapkás alakok rohantak, hogy kiakasszák a lefékezőkampót, gyorsan végigszaladt a „Motor leállítás” ellenőrző listán, ismét emlékezetből.

Mire a légszűrő megállt, Charley pedig lekattintotta a gyújtás, az akkumulátor és az üzemanyagváltó kapcsolóját, az anyahajó kiszolgáló személyzetének egyik tagja már a géphez is sietett, hogy segítsen neki kimászni a pilótafülkéből. Ekkor látta meg a VMF-221 parancsnokát, Verne J. McCaul tengerészgyalogos őrnagyot. A fedélzeten állt, és mosolygott. A tizennégy F2A-3-as Brewster Buffalóból álló VMF-221 a *Saratoga* fedélzetén állomásozott. Galloway régóta ismerte az őrnagyot, és megörült, amikor meglátta.

Charley leugrott a szárnytőről, és odament McCaulhoz.

– Nagyon örülök – mondta McCaul őrnagy, aki harmincöt éves volt, de kevesebbnek látszott –, nem is, el vagyok *ragadtatva*, hogy újra láthatom.

Galloway gyanakodva méregette.

– Négy az egyhez fogadtunk, hogy sosem ér ide – mondta McCaul. – Én száz dollárban fogadtam arra, hogy megcsinálja, ebből huszonötöt a maga nevében tettem fel.

– Tudták, hogy jövök?

– Úgy egy órája szoltak ide rádión Pearlből – mondta McCaul.

Nyilván nem azt közölték velük, hogy „azonnal letartóztatni”, mert akkor már itt várna egy tengerészgyalogos, hogy vasra verhessen.

– Nos, ez roppant kedves volt magától, uram – mondta Galloway. Nem volt benne egészen biztos, hogy McCaul nem csak szórakozik-e vele. De nem szórakozott, mert egy pillanattal később az őrnagy öt húszdollárost nyomott a kezébe.

Charley csak ekkor döbrent rá, hogy szó szerint csöbörből vödörbe került. Eddig sikerült eljutnia. De még csak most következett Wake. A süketelést félretéve, be kellett látnia, hogy Wake-et a japánokkal szemben aligha lehetett tartani. Semmi oka nem volt azt feltételezni, hogy jobb vagy szerencsésebb pilóta azoknál, akiket a VMF-211-ből máris lelőttek Wake felett.

Aztán eszébe jutott, amit egyszer Big Steve Oblensky mondott neki. A tengerészgyalogos dolga az, hogy a golyó útjába álljon, hogy az ne találhassa el a civileket. Ezért fizetik őket.

– A kapitány akarja látni, amint rendbe szedte magát – mondta McCaul őrnagy. – Addig is sajnálattal kell közölnöm, hogy le van tartóztatva.

– Ennyire nagy bajban vagyok, őrnagy?

– Tartok tőle, Charley. A Haditengerészetet alaposan magára haragította – mondta McCaul őrnagy. – Mindent megteszek magáért, ami tőlem telik, de... *nagyon* magára haragította őket.

– A francba – mondta Charley, majd nem túl meggyőzően elmosolyodott.
– Nos, őrnagy, végül is mi a francot csinálhatnak velem? Elküldenek Wake-re?

II.

(Eßgy)

Washington D. C.

1941. december 19.

Amint a taxija elhajtott a Fehér Ház előtt, Fleming Pickering, a magas, jóképű, kifogástalan szabású öltönyt viselő, negyvenes férfi a kapukat őrző, acél sisakos, bajonettes puskával felfegyverzett katonákat figyelte.

Azon tűnődött, hogy valóban szükség van-e erre. Az elnököt vagy az épületet tényleg veszély fenyegette? Vagy az öröket pusztán belföldi propaganda-célokra használták? Velük akarták jelezni, hogy az ország nem egészen két hete belépett a háborúba, és hogy a Fehér Ház mostantól a főparancsnok főhadszállása lett?

Úgy gondolta, hogy még jóval azelőtt a nap előtt, amelyről az elnök olyan képletesen azt mondta, hogy „ez a nap örökké a gyalázat napja lesz”, a Fehér Ház Titkosszolgálatának minden bizonnyal volt valamiféle terve arra az esetre, ha kitörne a háború, és meg kellene védeni az elnököt. Ez a terv néhány puskás őrnök a Fehér Ház kapuja elé állításánál minden bizonnyal jóval komolyabb biztonsági intézkedések megtételét írta elő.

Fleming Pickering, a Pacific & Far East Shipping Inc.⁸ igazgatótanácsának elnöke nem tartozott Franklin Delano Roosevelt, az Amerikai Egyesült Államok elnöke rajongói közé. Ez persze nem azt jelentette, hogy nem tisztelte. Elismerte, hogy Roosevelt egy kiváló ember, aki mesterien ért a közvélemény formálásához.

Rooseveltnak sikerült maga mellé állítania a közvéleményt, amikor olyan politikai döntéseket hozott – ilyen volt például a kölcsönbérleti törvény megszavaztatása –, amelyek Pickering véleménye szerint nem csak katasztrofálisak és valószínűleg törvénytelenek is voltak, de amelyek végül a „gyalázat napján” az Egyesült Államokat egy olyan háborúba sodorta, amelyet valószínűleg el tudott volna kerülni, s amelyet most szármalmasan felkészületlenül kellett megvívnia.

⁸ Kb. Csendes-óceáni és Távolsági Tengeri Fuvarozó Vállalat, *a ford.*

Az átlag amerikaiakhoz képest Fleming Pickering sokkal világosabban át tudta látni, hogy milyen szörnyű katasztrófa volt az, ami Pearl Harbornál történt. Ő és a felesége éppen Honoluluban tartózkodott, amikor a japánok lecsaptak. Végignézték, ahogy a hadihajók a haditengerészeti bázisnál kigyulladtak, majd elsüllyedtek, s látták az összeégett roncsalmazt is, ami a hickami repülőtérből maradt.

A Rooseveltről kialakított személyes véleménye ellenére, egy órával után, hogy az utolsó japán vadászgép is visszafordult, ő pedig ott állt, és nézte, ahogy az életbenmaradtok a sérülteket és a megmaradt felszereléseket próbálták menteni, ráébredt, hogy elmúlt az az idő, amikor szemben lehetett állni az elnökkel, és kifogásolni lehetett a döntéseit. Eljött az az idő, amikor neki – és mindenkinek – kötelessége a főparancsnok mögé állni, és megtenni mindent azért, hogy sikeresen vívhassák meg ezt a háborút.

Fleming Pickering azért ment Washingtonba, hogy felajánlja szolgálatait.

Még két dolog jutott az eszébe, miközben a taxi elhajtott a Fehér Ház előtt a Pennsylvania Avenue-n.

Először is együtt érzett azokkal a katonákkal, akik odakint álltak az acélszakjaikban a kapuk előtt a dermesztő hidegben. Rohadt egy dolog azt a bádorgó viselni olyankor, amikor hideg van, havazik, és fúj a szél. Tapasztalatból tudta. Fleming Pickering tengerészgyalogos tizedes is viselt ilyet Franciaországban, 1918-ban.

Másodszor pedig arra gondolt, hogy amikor az amerikai nemzet végre megtudja, hogy mibe rángatta őket az a gazember a Fehér Házban, 1944-ben – kis szerencsével –, a szavazataikkal kiüthetik az elnöki székből. Persze csak akkor, ha egyáltalán lesz még Amerikai Egyesült Államok 1944-ben.

A taxi, egy négyajtós DeSoto lekanyarodott a Pennsylvania Avenue-ről, megfordult, és a Foster Lafayette Hotel bejárata előtt lehúzódozott az útpadka mellé. Egy aranyzsinórokkal gazdagon díszített, nehéz nagykabátot viselő kapus kocogott ki az időjárás ellen védelmet nyújtó, üvegfalú őrhelye mögül, és kinyitotta az autó ajtaját.

– Üdvözlöm, Mr. Pickering – mondta kedvesen mosolyogva. – Örülök, hogy újra látom, uram.

– Üdv, Ken – mondta Pickering, és kezét nyújtott a kapusnak. – Na mit szól ehhez az időhöz?

Miután kiszállt a taxiból, jó néhány egydolláros bankjegyet nyomott a sofőr kezébe, és intett neki, hogy megtarthatja a visszajárót, aztán besietett a hotelbe, és átvágva az előcsarnokon a recepcióhoz lépett.

A recepció előtt sor állt, ő pedig beállt a végére. Négyen álltak előtte. Végre ő következett.

– Segíthetek valamiben, uram? – kérdezte a recepciós.

A kérdésből Fleming Pickering rögtön tudta, hogy a recepciósnak fogalma sincs, hogy ő kicsoda.

– A nevem Fleming Pickering – mondta. – Szükségem lenne egy szobára, ahol ellehetek pár napig, vagy talán egy hétig.

– Foglaltatott szobát, uram?

Pickering megrázta a fejét. A recepciós felemelte a kezét, jelezve, hogy akkor bizony semmit sem tehet.

– Foglálás nélkül, uram...

– Mr. Telford bent van?

– Igen, azt hiszem, hogy bent van, uram.

– Esetleg nem szólna neki, hogy itt vagyok, kérem?

Egy pillanattal később meg is jelent Max Telford, a Foster Lafayette Hotel rezidens vezetője, egy alacsony, köpcös, kopaszodó férfi. Szalonkabátot, csikos nadrágot és kihajtott sarkú keménygallért viselt.

– Nem számítottunk magára, Mr. Pickering – mondta a szállodavezető, és kezét nyújtott Pickeringnek. – Ennek ellenére szívesen látjuk.

– Hogy van, Max? – mondta Pickering mosolyogva. – Gondolom, telt ház van.

– Így van.

– Akkor most mi legyen? – kérdezte Pickering. – Mindenképpen kell egy szoba. Nincs itt valami demokrata, akit kihajíthatnánk?

Telford felnevetett.

– Azt hiszem, hogy ilyen messzire azért nem kell mennünk. Mr. Pickering számára mindig van egy szobánk.

– Mrs. Fowler a városban van?

– Nincs, uram. Amennyire tudom, Floridába ment.

– Akkor mi lenne, ha rátukmálnám magam a szenátor úrra?

– Biztosra veszem, hogy a szenátor úr el lenne ragadtatva – mondta Telford. Elfördült, és kivett egy kulcsot az egyik falkból. – Felviszem.

– Ismerem a járást. Jöjjön fel később, és iszunk egy kis vidámságot!

– Esetleg felküldhetek egy tálcányi előételt?

– Az jó lenne. Adjon nekem negyedórát, hogy lezuhanyozhassak! Köszönöm, Max.

Pickering felmarkolta a kulcsot, és a felvonósorhoz sétált. Max Telford a recepcióshoz fordult.

– Tudom, hogy nem olyan régóta van nálunk, Mr. Denny, de azt ugye tudja, hogy ki ennek a szállodának a tulajdonosa?

– Igen, uram. Mr. Foster. Mr. Andrew Foster.

– És azt is tudja, hogy ezen kívül még negyvenegy Foster Hotel létezik?

– Igen, uram.

– Nos, akkor közlöm magával, mivel remélhetően hosszú és boldog jövő előtt áll itt a Foster Hotelnél, hogy Mr. Andrew Fosternek egyetlen gyermeke van, egy leánya, akinek a férje a Pacific & Far East Shipping Corporation igazgatótanácsának az elnöke.

– Ő lenne az az úriember, akinek éppen most adta oda Fowler szenátor lakosztályának a kulcsát? – kérdezte Mr. Denny, de inkább volt ez fájdalmas felismerés, mint kérdés.

– Pontosan. Mr. Fleming Pickering. Mr. Pickering és Fowler szenátor közeli jó barátok.

– Sajnálom, Mr. Telford. Ezt nem tudtam.

– Ezért mondtam el magának. Van még valami. A múlt hét végéig egy ifjú tengerészgyalogos-tiszt is a házban lakott. A neve Malcolm Pickering. Ha a jövőben megjelenik a recepción, és szobát kér, amire nagyon jó esély van, azt ajánlom, hogy ugyanolyan figyelmesen bánjon vele, mint ahogy magával Mr. Fosterrel bánná. Az úr ugyanis Mr. Foster unokája, az egyetlen unokája, és a Foster-birodalom várható örököse.

– Megértettem, uram – mondta Mr. Denny.

– Ne vágjon már ilyen rémült arcot! – mondta Telford. – Ezek az emberek nagyon kedvesek. A fiú, akit mindenki csak Picknek nevez, két nyáron nekem dolgozott. Egyik alkalommal a New York-i Foster Parkban mint salátáséf, a következő évben pedig mint főlundiner a San Franciscó-i Andrew Fosterben.

(Kettő)

Washington D. C.

1941. december 19., 17.35

Amikor Richardson S. Fowler szenátor belépett, Fleming Pickering a széles, bőrhuzattal bevont könyöklőn ült a szenátor nappalijában. A kezében egy pohár whiskyt tartott.

Fowler szenátor lakosztálya hat szobából állt, a Foster Lafayette nyolcadik emeletén, és mellékesen a Fehér Háza nézett, amely szinte a hotellel szemközt volt, a Pennsylvania Avenue másik oldalán.

– Rávettem őket, hogy engedjenek be – mondta Fleming Pickering. – Remélem, nem bánod. Telt ház van.

– Ne butáskodj! – mondta Fowler szenátor automatikusan, aztán a hangja megtelt érzéssel. – Jesszusom, Flem, de jó téged újra látni!

Fowler szenátor több mint egy évtizeddel volt idősebb Fleming Pickeringnél. Kezdett pocakot eresztetni és tokát növesztetni.

Egyre inkább úgy néz ki, mint egy politikus – gondolta Flem Pickering, miközben tudta, hogy ez nem igazán szép tőle. Évekkel korábban, még fiatalemberként, Pickering hallott egy régi és valószínűleg nem túl eredeti mondást – ami hamar a filozófiájává vált –, amely szerint az ember csak úgy tarthatja meg a barátját, ha elnézi neki, hogy van egy komoly jellembeli fogyatéka. Amennyire Pickering tudta, Richardson Fowler szenátornak egyetlen komoly jellembeli fogyatéka volt, mégpedig az, hogy politikus volt, a nagy Kalifornia állam szenátora.

Flem Pickeringnek volt egy rossz szokása. Gyűjtötte az elcsépett, banális mondásokat, amelyeket előszeretettel ismételtetett – időnként módosított formában –, mintha csak ő találta volna ki azokat. Úgy vélte, hogy Richardson Fowler a kivétel az alól a mondása alól, amelyet Will Rogerstől vett át. Will Rogers azt mondta, hogy soha életében nem találkozott olyan emberrel, akit ne szeretett volna. Pickering ezt úgy módosította, hogy soha életében nem találkozott olyan politikussal – Richardson Fowler kivételével –, akit szeretett volna.

Megpróbálta megérteni, hogy mi vitte Fowlert arra, hogy a politika világában próbáljon szerencsét, de hiába. Biztosan nem a szükség, mivel Richardson Fowler örökölte az apjától a *San Francisco Courier-Herald*ot és még kilenc kisebb újságot, illetve hat rádióállomást. A feleségéé és a sógoráé volt – azt mondták – nagyjából négy lakóháztömb San Francisco belvárosában, plusz több millió hektár fenyőerdő Washington és Oregon államban.

Ha Fowler történetesen elepedt a vágytól, hogy valami jót tegyen, vagy hogy az embereket ebbe vagy abba az irányba terelje, Pickering úgy vélte, hogy erre a célra a rádióállomásai és az újságjai tökéletesen megfeleltek. Ehhez nem kellett volna állami tisztviselői posztot vállalnia, hogy aztán a keleti part-ra utazhasson a meleg, füledt, vidékies, kis déli városba, amelyet a nemzet fővárosának neveztek, hogy csatlakozhasson a lecsúszott ügyvédekhez és a többi nyomasztó semmirekellőhöz.

Hogy te mekkora álszent vagy, Flem Pickering! – gondolta magában. – *Örülsz ennek az embernek, mert segít rajtad, de közben elítéled!*

Fowler szenátor a lába mellé ejtette súlyos, telepakolt, ütött-kopott aktatáskáját, és Pickeringhez lépett. Kezet ráztak, aztán a szenátor a fiatalabb Pickering vállára tette a kezét, és megölelte.

– Már kezdtem aggódni miattad, te gazember – mondta. – Miattad meg Patricia miatt. Magaddal hoztad?

– San Franciscóban maradt – mondta Pickering. – Jól van.

– És Pick?

– Ő Pensacolában van. Repülni tanul – mondta Pickering. – Azt hittem, tudsz róla.

– Azt tudtam, hogy idejön – mondta a szenátor. – Együtt vacsoráztunk, hm, hat napja vagy egy hete. El se köszönt tőlem.

A hangján csalódottság, sőt talán egy csöppnyi neheztelés érződött. Fowler szenátor a születése óta ismerte Pick Pickeringet.

– Ha hadnagy lennél, és kapnál két nap kimenőt, te elmennél meglátogatni egy vén politikust, vagy pedig valami nő után néznél? – kérdezte Pickering mosolyogva.

A szenátor felnevetett.

– Azért két forduló között számhatott volna rám tizenöt percet – mondta. Hátat fordított Pickeringnek, és egy antik kredenchez lépett, amely roska-

dozott a whiskysüvegektől. – Már vagy két órája arról ábrándozom, hogy az egyiket megiszom. Iszol egyet?

Flem Pickering felemelte a majdnem teli poharát, jelezve, hogy már kiszolgálta magát.

Fowler szenátor kitöltött magának fél pohár Johnnie Walker Black Label Scotchot, a pohárba dobott egy jégkockát, aztán egy dróthálós szifonból szódát spriccelt az italba.

– Ebből az ízéből is kezdünk kifogyni – mondta a szenátor, és megemelte a poharát. – Istenverte német tengeraltjárók.

– Pontosan négyszáztizenegy ládám van belőle – mondta Flem Pickering. – Ha rendesen bánsz velem, talán félreteszek neked egy-két ládikával.

Fowler mosolyogva, ugyanakkor kíváncsian nézett rá.

– A Princessről, a Destinyről és az Enterprise-ről – magyarázta Pickering.

Az 51 000 tonnás, kecses és gyors óceánjáró hajó, a *Pacific Princess* volt a Pacific & Far East Shipping Company zászlóshajója. A *Pacific Destiny* és a *Pacific Enterprise*, a két, 44 500 tonnás hajó valamikéivel kisebb és lassabb volt a *Princessnél*, de – egyesek szerint – fényűzőbb.

– Ezért vagy itt? – kérdezte Fowler szenátor. – A Haditengerészet megint el akarja tőled csaklizni a hajóidat? Flem...

A szenátor Pickering felemelt keze láttán elhallgatott.

– Eladtam a hajóimat – mondta Pickering.

– Úgyis elvették volna, satöbbi, satöbbi? – kérdezte Fowler.

– Nem – mondta Pickering. – Azt hiszem, hogy azt a tárgyalóteremben meg tudtam volna akadályozni. A Haditengerészet használhatta volna mind, de arra soha nem tudtak volna rávenni, hogy eladjam.

Fowler szenátor máshogy látta a dolgot, de nem akart vitatkozni.

– Nem is hazafiságból tettem – mondta Pickering. – Inkább felvilágosult önzésből.

– Ó?

– Vagy mert megcsapott az új kor szele – mondta Pickering.

– Na most vesztettem el a fonalat – vallotta be Fowler szenátor.

– Seattle-ön keresztül jöttünk haza Hawaiiról – mondta Pickering, majd egy pillanatra megállt, hogy belekortyoljon az italába. – A *Destiny*vel. Átlagban huszónhét csomóval⁹ tettük meg az utat, összesen százhusz óra alatt...

– Szép teljesítmény – vágott közbe Fowler, aki közben gyors fejszámolást végzett. – Öt és fél nap.

– Aha – mondta Pickering. – Teszteltük az elméletet, amely szerint egy gyors óceánjáró el tud menekülni egy ellenséges tengeraltjáró elől.

– Na, és nem tud? Nektek sikerült.

⁹ Mintegy 50 km/h, a ford.

– Az elmélet abból indul ki, hogy nincs a hajó útjában tengeralattjáró, amely csak arra vár, hogy lőtávolon belülrre érjen – mondta Pickering. – Lehet, hogy a környéken nem is volt japán tengeralattjáró.

– Igaz – mondta Fowler szenátor egyetértően. – *Elmélet*.

– Amíg Seattle-ben voltunk, elmentem a Boeing gyára mellett. Hosszú sorban álltak a gyártelepen a hatalmas, négymotoros repülőgépek, B-17-esek, amelyek képesek megállás nélkül Hawaii-ig repülni tizenegy vagy tizenkét óra alatt.

– Aha – mondta Fowler. Ő is repült már B-17-esekkel, és nagyon meg volt velük elégedve. – Lehet, hogy ez lesz az a gép, ami kikaparja nekünk a gesztenyét ebben a háborúban.

Pickering hirtelen témát váltott.

– Hallottad, Dick, hogy valami idióta az összes B-17-est sorba állította a japánoknak Hawaiiion?

Fowler hitetlenkedve, és méltatlankodva csóválta a fejét.

– Igen. Ott is, meg a Fülöp-szigeteken is – mondta. – A szentségit, letolt gatyával ért minket ez az egész.

A szálloda bárjában beszéltem egy pilótával a Hadsereg légi hadtestétől – mondta Pickering. – Azt mondta, hogy egy B-17-es kötelék érkezett az Államokból még akkor, amikor tartott a támadás. Nem volt a fedélzetükön lőszer a géppuskákhoz.

– Erről is hallottam.

– Mindegy – mondta Pickering. – Ahogy ott azokat a B-17-eseket néztem Seattle-ben, az jutott az eszembe, hogy viszonylag könnyen át lehetne alakítani ezeket a gépeket utasszállító repülőgépekké. Szerintem, persze csak ha megnyerjük ezt a háborút, a jövő emberei így akarnak majd átkelni az Atlanti-óceánon. Öt vagy hat nap helyett tizenkét óra alatt Hawaiiion lehetsz. Pokolian nagy különbség.

– Ezt csak neked mondom... bizalmas információ... Howard Hughes egy új repülőgépet akar építeni... rétegelt falemezből... amivel négyszáz katonát át lehet vinni az Atlanti-óceán túlsópartjára.

– Akkor érted, hogy miről beszélek. Tartok tőle, hogy az óceánjárók ideje lejárt. És mivel a Haditengerészet történetesen tett egy kedvező ajánlatot, úgy döntöttem, hogy elfogadom, és eladtam a hajóimat.

– Kedvező ajánlatot?

– Az adófizetők pénzét költik, nem a sajátjukat. *Roppant* kedvező ajánlatot tettek.

– Mindet eladtad?

– Nem. Csak az utasszállítókat. A teherszállítóimat megtartom, és *nem* fogom eladni a Haditengerészetnek. Ha a Haditengerészet megpróbál rávenni, hogy azokat is adjam el, a Legfelsőbb Bíróságra megyek, és megnyerem a pert. Mindegy, a whisky innen van. Megvannak az első osztályú étkezők monogramos ezüstjei is. Ha érdekel, jutányos áron megkaphatod.

Fowler felnevetett.

– Meglep, hogy a Haditengerészet nem tartott azokra is igényt.

– Engem is – mondta Pickering.

– Mihez kezdsz ennyi pénzzel? – kérdezte Fowler.

– Gyorsan elköltöm, mielőtt az a gazember a szemközti házban kitalál valami új adót, amivel kihúzhatja a zsebemből.

– Uram, maga az elnökről és a fegyveres erők főparancsnokáról beszél – gúnyolódott Fowler.

– Még szép, hogy róla – mondta Pickering. – Megmondtam a brókeremnek, hogy vásároljon be Boeing- meg Douglas-részvényekből, és vegyen párat valamelyik légitársaság értékpapírjaiból is. Azt hiszem, hogy szükségem van egy saját légitársaságra.

– Hogy aztán, amikor Pickering hazajön a háborúból, az övé lehessen? Pickering a szenátor szemébe nézett.

– Persze. Miért ne? A másik lehetőségre nem szívesen gondolok.

– Nem tudom, hogy miért érzem magam olyan hülyén, hogy ezt kell mondanom, Flem – mondta Fowler szenátor –, de szoktam érte imádkozni.

– Köszönöm – mondta Pickering. – Én is.

– Szóval, mi járatban vagy Washingtonban? – kérdezte Fowler, hogy témát váltsanak.

– Ismersz egy bizonyos Bill Donovan nevű ügyvédet? A Wall Streetről.

– Hogyne.

– Tudod, hogy most miben utazik?

– Mit gondolsz, honnan szerzi rá a pénzt? – kérdezett vissza Fowler, és felhajtotta az italát. – Azt hiszem, csinálok magamnak még egyet. Te kérsz?

– Igen, Dick.

– Úgy gondolod, hogy jó kém lenne belőled? – kérdezte Fowler szenátor.

– Nem.

– Akkor meg miért akarsz találkozni Donovannel?

– Felhívott. Egyszer még december hetedike előtt, és azóta kétszer. Első alkalommal még Honoluluban voltam Patriciával, másodszorra meg, tegnapelőtt, Friscóban. Azt mondta, hogy azonnal jöjjenek ide.

– Tudod, hogy mivel foglalkozik?

– Gondoltam, majd te megmondod.

Fowler felmordult, miközben újratöltötte a poharakat. Pickering kezébe adta az italát, aztán folytatta.

– Pillanatnyilag ő a tájékoztatásügyi koordinátor. Évi egy dollár fizetésért. Franklin Roosevelttel ötlete volt.

– Eléggé propaganda-hangzása van.

– Gondolom, nem véletlenül. A stábjában ott van Robert Sherwood, a drámaíró, meg még néhány hozzá hasonló alak. Van, aki gondoskodik a propagandáról. Beköltöztek a Nemzeti Egészségügyi Intézet épületébe. De a dolognak van hírszerzési vonzata is. Összegyűjtött egy szakértőkből álló csoport-

tot... kilenc vagy tíz embert sikerült beszerveznie, de egy tucatra lenne szüksége, úgyhogy szerintem te is ezért kellesz neki... és ez a csoport fogja összegyűjteni az összes információt, amit a hírszerzéssel foglalkozó szervek, a Hadsereg G-2-je, a Haditengerészeti Hírszerzési Hivatal, az FBI, a Külügyminisztérium meg a többi kiderít, és megpróbál az egészből valamiféle globális képet alkotni. Ezt viszik aztán az elnök elé.

– Nem igazán értem – vallotta be Pickering.

– Donovan azt mondja, és szerintem igaza van, hogy a hírszerző szervek túlságosan szűklátókörűek, meg hogy olyan szemellenzősek, mint egy fuvaros ló. A háborút csak a Haditengerészet, vagy a Hadsereg, vagy akármi szemével képesek látni.

A szenátor Pickeringre nézett, hogy megbizonyosodjon róla, végre érti, hogy miről beszél. Pickering intett a kezével, hogy „Jd vele, ennyi még nem elég”.

– Jó. Mondjuk, hogy a Haditengerészet rájön, mint ahogy rá is jött, hogy a németek felállítottak egy meteorológiai és navigációs állomást Grönlandon. A Haditengerészet ezt a problémát úgy szüntetné meg, hogy odaküldene egy hadihajót, ami a levegőbe röpítené...

– Honnan szerezne hadihajót? A Haditengerészet nemrégiben fogyott ki belőlük. A japánok majdnem mind elhasználták a legutóbbi céllovészetükön.

– Kíváncsi vagy rá, vagy nem?

– Bocs.

– Jó lesz, ha megtanulod tartani a szád, Flem, ha Bill Donovannek akarsz dolgozni. Vagy a kormányznak.

– Na és mi lett a szólásszabadsággal?

– Ugyanazon a vécén húzták le, amelyiken Franklin Rooseveltt ígéretét, hogy a fiaink soha nem fognak idegen földön háborúzni – mondta a szenátor.

– Még nem dolgozom neki – mondta Pickering.

Fowler szenátor elmosolyodott, és megrázta a fejét, aztán folytatta.

– Tehát amint mondtam, ha a Haditengerészet hírszerzői találnak valamit, előállnak egy haditengerész megoldással. Ha a Hadsereg légihadteste szerzett volna tudomást a németek grönlandi létesítményeiről, bombázókat akartak volna küldeni, hogy megsemmisítsék. Érted már?

Pickering bólintott.

– Az elképzelés tehát az, hogy Donovan emberei... úgy hívják őket, hogy a „tizenkét tanítvány” összegyűjtik az összes hírszerzési információt, értékelik, aztán előállnak egy stratégiai javaslattal. Más szóval, miután a Haditengerészet megtalálta a grönlandi létesítményt, lehetséges, hogy Donovan emberei azt javasolták volna, hogy a Hadsereg légihadteste bombázói intézzék el a dolgot.

– Nem is olyan rossz ötlet.

– Nem rossz, de tartok tőle, hogy nem fog bevalni.

– Miért nem?

– A hírszerzői rivalizálás miatt, legfőképp. Ráadásul most már Edgar J. Hoover és az FBI is bonyolítja a képletet. Amíg Donovan fel nem tűnt a színen, Edgar azt hitte, hogy ha kitör a háború, az FBI feladata lesz a hírszerzés, és pont. Edgar nagyon veszélyes tud lenni, ha keresztbetesznek neki.

– Én úgy hallottam, hogy Donovan szerezte meg Hoovernek az FBI igazgatói székét.

– Az tegnap volt. Washingtonban a kérdés úgy hangzik: „Mit tettél ma értem, és mit fogsz tenni értem holnap?” Mindegy, tény, hogy már mindenki feni a kését, hogy elvágja vele Donovan torkát. Ami engem illet, én Donovanre fogadok, persze nem ez lenne az első eset, hogy tévedek.

– Komolyan? – cukkolta Pickering.

– Szóval ilyesmibe fogsz keveredni, ha elvállalod azt a munkát, Flem. Mikor találkozol vele?

– Azt akarta, hogy vacsorázzunk együtt ma este, de nem volt hozzá kedvem. Azt mondtam neki, hogy reggel bemegyek az irodájába.

– Barátom, neked aztán bőven van mit tanulnod! – mondta Fowler.

– Szerinted igent kellett volna mondanom, és hálát kellett volna adnom a megtszolgáltatásért, hogy egy ilyen nagy ember fizeti a vacsorámat?

– Igen. Szerintem igen.

– Bekaphatja! – mondta Fleming Pickering. – Ami engem illet, Donovan is csak egy, a sok túlfizetett zugüggyvéd közül.

– A te érdekedben remélem, hogy nem jutott a tudomására, hogy ezt gondold róla.

– A tudomására jutott, ugyanis megmondtam neki.

– Megmondtad neki? – kérdezte Fowler szenátor, aki sejtette, hogy Pickering valószínűleg nem ugratja.

– Ő képviselt minket a Nemzetközi Tengerészeti Bíróságon, amikor a Pacific & Orient egyik tartályhajója nekiütközött a *Hawaii* Traderemnek. Nem hiszed el, mekkora összeget számlázott ki nekem a gazember.

– Remélem, kifizetted – mondta Fowler szárazon.

– Kifizettem – mondta Pickering –, de előtte még felhívtam, és közöltem vele, hogy mit gondolok az összegről és róla.

– Jesszusom, Flem, te aztán nem semmi vagy! – mondta Fowler nevetve.

– A vonaton New Yorkból idefelé még a szalonkocsiig sem értem el, nem-hogy az étkezőkocsiig – mondta Pickering. – Egész nap nem ettem szinte semmit, csak egy zsemlét a repülőgépen, meg némi hideget. Éhen halok. Van valamilyen terved ma estére?

Fowler megrázta a fejét.

– Amíg nem volt róla tudomásom, hogy ki fogsz tüntetni a jelenléteddel, azt terveztem, hogy leveszem a cipőm, a kanapéra rogyok, és rendelek valamit a szobaszerviztől.

Kopogtattak az ajtón. Max Telford volt az.

– Jöjjön csak be, Max – szólta Pickering. – A szenátor éppen a szállodája szobaszervizét dicsérte.

– Magammal hoztam valakit – mondta Telford, mire egy ropogósra keményített, fehér séfsapkát és zakót, valamint szürke csíkos nadrágot viselő, nagyon nagydarab, nagyon fekete férfi jelent meg az ajtóban. Egy zsúrkocsit tolt maga előtt, amelyet alaposan megraktak ezüstdedővel lefedett ínycsikszékekkel.

– Üdv, Jefferson – mondta Pickering, majd az ajtóhoz ment, és kezet nyújtott a férfinak. – Hogy megy a sora mostanság? Azt hittem, New Yorkban van.

– Nem, uram. Itt dolgozom, már vagy három hónapja – mondta a séf. – Hallottam, hogy nálunk szállt meg, és úgy gondoltam, hogy talán nem bánná, ha készítenék magának ezt-azt. Biztosan jobban fog esni, mint pár darab sós-keksz meg sajt.

– Remek, már az éhhalál kerülget. A szenátort ismeri?

– Tudom, hogy ki a szenátor – mondta Jefferson Dittler.

– Dick, ez itt Jefferson Dittler. Jeffersonnak sikerült az, ami Patriciának nem. Rávette Picket a mosogatásra.

– Jó néhány edényt elmosott – mondta Dittler nevetve. – Egy kicsit főzni is megtanítottam.

– Hát persze, hallottam magáról – mondta Fowler szenátor, és kezet rázott a séffel. – Maga az a fickó, aki megtanította Picknek, hogy hogyan kell hollandi mártást készíteni Waring mixerben.

– Ez eredetileg szakmai titok – mondta Dittler.

– Nos, Pick visszaélt a bizalmával – mondta Fowler. – Megmutatta a trükköt a feleségemnek.

– Rendes fiú – mondta Dittler.

Pickering az üvegek felől a kis társaság felé fordult, és egy whiskytől sötétlő poharat adott Dittlernek.

– Ez abból a pocsék erjesztett kukoricából készült, amit annyira szeretsz. Egy ócska, rozsdás hordóban párlották le valami poros kis városban, Kentuckyban.

– Attól olyan jó – mondta Dittler. – Az ócska, rozsdás hordó a titok nyitja. Dittler megemelte a poharát.

– Pickre. Isten tartsa meg!

– Úgy legyen – mondta Fowler szenátor.

Fleming Pickering egymás után emelte fel az ezüstdedőket.

– Pompás – mondta Pickering. – Ez is újabb bizonyítéka annak, hogy egy magamfajta, fantasztikus intelligenciával rendelkező ember, hogyan képes gyereket nevelni úgy, hogy az egyszerre legyen szórakoztató és minden szempontból előnyös. Jefferson azelőtt soha nem főzött nekem, csak miután Pick beállt hozzá.

– Rendes fiú – ismételte Jefferson Dittler, aztán még hozzátett valamit, de olyan hangon, mint aki nagyon el akarta hinni, amit mondott. – Vág az esze, mint a borotva. A Tengerészgyalogságnál nem eshet baja.

(Három)

Washington D. C.

A Haditengerészet Anacostia Légibázisa

„F” épület

1941. december 20.

A beszélgetés, amely Mr. Fleming Pickering, a Pacific & Far Eastern Shipping Corporation igazgatótanácsának elnöke és William J. Donovan ezredes, az Egyesült Államok elnökének tájékoztatásügyi koordinátora között zajlott, nem sikerült jól.

Először is, amikor Mr. Pickering nem jelent meg Donovan ezredes külső irodájában a megjelölt időpontban – 09.45-kor –, Donovan ezredes előrevette a következő megbeszélését. Ebből következően Mr. Pickering – aki 09.51-kor érkezett meg – kénytelen volt több mint egy órán át várakozni a *Time* magazin egyik régi számát olvasva. Mr. Pickering nem volt hozzászokva ahhoz, hogy bárkinek az irodájában kelljen várakoznia, aminek az lett az eredménye, hogy alaposan kijött a sodrából.

Mi több, Mr. Pickering villámgyorsan kiderítette, hogy Donovan ezredes nem azért hívatta, hogy neki adja a Fowler szenátor által említett tizenkét tanítvány három üres posztjainak egyikét, hanem azért, hogy felkérje, legyen az egyik tanítvány tanácsadója – amennyiben úgy dönt, hogy „belép a csapatba”.

Meg is nevezte a tanítványt. Mr. Pickering ismerte a megnevezett személyt, személyesen is és a szakmából is. Bankár volt, és Pickering hajlott rá, hogy elismerje, Donovan embere értett a nemzetközi pénzügyhöz, amelynek valóban sok köze volt a nemzetközi tengeri kereskedelemhez.

Csakhogy az Egyesült Államok éppen nem arra készült, hogy új és jövedelmező teherszállító-útvonalakat nyisson meg. Fleming Pickering úgy vélte, hogy azé lesz a győzelem, aki a harcban álló felek közül képes lesz előzőleg elképzelhetetlennek tartott mennyiségű hadianyagot a világ legvadabb pontjaira szállítani – mindegy milyen áron – a lehető legellenségesebb körülmények között. Pickering véleménye szerint ez két problémát vetett fel.

Először is gondoskodni kellett a hajók biztonságáról, vagyis a hajóknak túl kellett jutniuk az ellenséges vizeken, és el kellett kerülniük az ellenséges tengeralattjárókat. Ez a Haditengerészet számára egyértelműen gondot jelentett. A másik probléma, amely a háború kimenetelét illetően ugyanilyen fontossággal bírt, a rakomány mozgatása és az úszó járműveknek a célállomáson történő, üzemanyaggal való ellátása volt. A hajók rakománya mit sem ér, ha nem állnak rendelkezésre a kirakodáshoz szükséges eszközök. A hajóknak sem veszik sok hasznát, ha az üzemanyagtartályaik szárazak.

Pickering tudta, hogy a háború menetét csak úgy lehet megfordítani, ha elvágják az ellenség tengeri utánpótlását, ha nem engedik, hogy bejusson azokba a kikötőkbe, amelyeken keresztül a szárazföldi csapatok és a légiere az utánpótlást kapja.

Fleming Pickering egy percig sem kételkedett abban, hogy ha az elnök tudni akarja, hogy mi a helyzet a tengereken, akkor az értékeléseit olyan szakemberrel kell elkészíttetnie, aki ismeri a tengeri hajózás minden csínját-bínját, aki a saját, hajókkal és kikötőkkel kapcsolatos tapasztalatai alapján tud döntést hozni, nem pedig egy olyan emberrel, aki csak az eredménykimutatás legalsó sorával törődik, és aki csupán annyit tud a tengerjáró hajókról, amennyit meg lehet tudni a *Queen Mary* vagy valamelyik másik luxus óceánjáró első osztályú kabinjából.

Mondjuk egy olyan emberrel, mint ő.

Fleming Pickering érezte, hogy nem éppen a legszerényebb dolog ilyesmi-re gondolnia, de nem is arról volt szó, hogy elszaladt volna a szekér az egójával. Ha ő fellépett a P&FE – vagy akár még egy tucat másik hajótársaság – valamelyik hajójának a fedélzetére, kapitánynak nevezték, és átadták neki a parancsnoki hidat.

És ilyenkor nem szimplán a gazdag hajótulajdonos előtt tisztelegtek. Amikor Fleming Pickering hazatért Franciaországból 1918-ban, szinte azonnal meg is nősült. Aztán újdonsült apósa és anyósa legnagyobb megrökönyödésére kihajózott a P&FE egyik teherhajójával, mint matróz. Csakúgy, mint előtte az apja és a nagyapja, ő is az alsó fedélzeten kezdte, és onnan dolgozta magát egyre feljebb, és egy héttel a huszonhatodik születésnapja előtt, letette a kapitányi vizsgát, amely feljogosította, hogy ellássa bármilyen súlyú hajó parancsnokságát a világ bármely tengerén.

A *Pacific Vagabond* fedélzetén volt első tiszt, és öt napja hajóztak ki Oaklandból Manila felé, amikor a rádiós üzenetet vitt a parancsnoki hídra, amelyben közölték vele, hogy az édesapja szívkoszorúér-embóliát kapott, és hogy a részvényesek (vagyis az édesanyja) egy külön ülés során kinevezték a Pacific & Far Eastern Shipping Corporation igazgatótanácsának elnökévé.

Pickering megpróbálta meggyőzni Donovan ezredest, de hiába. Ezek után nem lepte meg túlságosan, amikor Donovan udvariasan közölte vele – mert ez volt a lényeg –, hogy vagy elvállalja a tanítványa melletti tanácsadói állást, vagy bekaphatja. A tanítvány Donovan egyik Wall Street-i cimborája volt. Pickeringet igazából az lepte volna meg, ha Donovan meghajlott volna bölcs érvei előtt.

El kellett ismernie, hogy csalódott volna, ha Donovan engedett volna neki. Esze ágában nem volt egy istenverte íróasztal mögül háborúzni a Potomac-parti Szodomában.

– McNerney tábornok fogadja, Mr. Pickering – mondta a kifogástalan megjelenésű, egyenes tartású tengerészgyalogos hadnagy. – Kövessen, kérem!

Miközben Fleming Pickeringet bevezették az irodájába, D. G. McNerney tengerészgyalogos dandártábornok felállt, és kilépett az íróasztala mögül. Köpcös, hordómellkasú férfi volt; szalagoktól zsúfolt zubbonya mellrészén haditengerészeti pilótaszárnyakat viselt.

– Nahát, Pickering tizedes – mondta a tábornok. – Hogy megöregedett!

– Szevasz, te vén, kopasz gazember – felelte Pickering. – Hogy vagy?

McInerney tábornok először kezét akart fogni Pickeringgel, de a kézfogásból szeretetteljes ölelés lett. A két férfi, akinek barátsága még tinédzser korukban szövődött, boldogan nézett egymásra.

– Kissé korai még, de törődik vele a fene – mondta McInerney tábornok. – Charlie, hozz egy üveggel a jobbik piából, meg egy pár poharat is!

– Igenis, uram – felelte a szárnysegédje. Noha némileg megrökönyödött az érzelmek effajta szokatlan kinyilvánítása láttán, és azelőtt azt sem hallotta soha, hogy valaki „vén, kopasz gazembernek” nevezte volna a tábornokot, annyira azért nem döbbsent meg. Egy héttel ezelőttig McInerney tábornok, „ideiglenes szárnysegédje” egy hadnagy volt, aki frissen végzett Quanticóban, és akinek McInerney tábornok elintézte, hogy felvegyék a pensacolai pilótatanfolyamra.

A hadnagy neve Malcolm Pickering volt, Mr. Pickering pedig minden biznnyal az apja. A tábornok elmondta neki, hogy együtt szolgáltak Franciaországban, az első világháborúban.

– Pick rendes kölyök, Flem – mondta McInerney tábornok, miközben intett Pickeringnek, hogy foglaljon helyet a meglehetősen kopott kanapé egyik végén, ő maga pedig leült a másik végére. – Kísértést éreztem, hogy magam mellett tartsam.

– Hálás vagyok mindazért, amit érte tettél, Doki – mondta Pickering.

– Ugyan – legyintett McInerney –, a Tengerészgyalogságnak nagyobb szüksége van pilótákra, mint élelmezési tisztekre, mert azok az aktatologatók ilyen posztot szántak neki.

– Nos, ennek ellenére hálás vagyok – mondta Pickering.

– Van egy hírem a számodra – mondta McInerney. – Telefonon megérkezőltem, hogy csináltak-e belőle mégis élelmezési tisztet odalent. Megtudtam, hogy ki lett a szobatársa. Tudod, ki? Jack Stecker fia. Most végzett West Pointban.

Fleming Pickeringnek fogalma nem volt, hogy miről beszél McInerney, és ez ki is ült az arcára.

– Jack Stecker – folytatta McInerney. – Őrmester. A Belleau-erdőnél kapta meg a medált.

A medál a Becsületrend volt, a nemzet bátorságért adományozott legmagasabb kitüntetése, amelyet gyakran – tévesen – Kongresszusi Becsületrendnek is neveznek.

– Hát persze, az a kis vézna fickó. A pennsylvaniai holland. „Nincs Utónév” Stecker – ugrott be Pickeringnek.

– Az – nevetett fel McInerney. – Jack NU Stecker.

– Párszor el is gondolkodtam rajta, hogy vajon mi lehet vele – mondta Pickering. – Szívós egy gazember volt.

A megjegyzését dicséretnek szánta.

A szármységéd egy-egy pohár whiskyt adott a kezükbe.

– Egészségünkre – mondta McNerney, megemelte a poharát, és felhajtotta az italát.

– A Belleau-erdőre – mondta Pickering szárazon, és ő is kiürítette a poharát.

– Jack a Tengerészgyalogságnál maradt – folytatta McNerney. – Annapolisba akarták küldeni. Te jó ég, nem volt idősebb, mint mi, huszonhárom vagy huszonnégy évesen végezhetett volna hadnagyként, de a nősülést választotta, és visszautasította az ajánlatot. Egészen múlt év nyaráig tűzvezető törzsőrmester volt Quanticóban.

– Volt?

– Századost csináltak belőle. Diegóban van.

– A gyerekeink meg hadnagyok! Jesszusom, kezdünk megöregedni, Doki. -Jacknek két fia volt. A nagyobbik Annapolisba ment. Zászlós volt az *Arizonán*. December 7-én ütközet közben elesett.

– Atyaisten.

A két férfi egy pillanatig egymás szemébe nézett, aztán McNerney vállat vont, Pickering pedig magasba emelt kézzel jelezte, hogy nincs mit tenni.

– Szóval mi járatban vagy Washingtonban, Flem? – kérdezte McNerney témát váltva. – Azt hittem, hogy ki nem állhatod ezt a helyet.

– Utálom is. És, igen kevés kivételtől eltekintve, utálok benne mindenkit. Munkát keresek.

– Ó?

– Épp most jövök William J. Donovan ezredestől – mondta Pickering. – Magához hívatott.

– Akkor feltételezem, tudod, hogy mire készül.

– Nagyjából tudom.

– Magunk közt szólva, a parancsnoknak rohama van tőle.

– Ó? És miért?

– Az a hír járja, hogy Rooseveltt dandártábornokká akarja előléptetni Donovant a Tengerészgyalogságnál.

– De hát a Hadseregénél szolgált – tiltakozott Pickering.

– Persze, hogy ott. Az elnököt állítólag teljesen lenyűgözték a brit kommandósalakulatok. Tudod, a gyors csapásmérés-visszavonulás jellegű rajtaütéseikkel. Amerikai kommandósokat akar, és úgy gondolja, hogy a Tengerészgyalogságnál a helyük. Nagyon remélem, hogy nem igaz a hír.

– Szerintem ez az egész ostobaság – mondta Pickering.

– Akkor mondd el a fontos barátaidnak! Például Fowler szenátornak.

– Elmondom neki.

– Csak engem ne említs előtte!

– Ne csacsiskodj, Doki!

– Az előbb azt akartad elmondani, hogy milyen munkát fogsz végezni Donovannek.

– Semmilyen. Úgy döntöttem, hogy nem akarok neki dolgozni. Vagy ő döntött úgy, hogy jobb, ha nem dolgozok neki. Nem is tudom. Mindegy. A lényeg, hogy nem fogok neki dolgozni.

– Nem foglal le eléggé a cégvezetés? A szentségít, a szállításon áll vagy bukik, hogy megnyerjük-e ezt a háborút.

– A személyszállító hajóimat, illetve a nagyobbakat eladtam a Haditengerészetnek – felelte Pickering. – A teherhajóimat meg a tartályhajóimat valószínűleg kénytelen leszek tartós bérletbe adni a Haditengerészetnek meg a Tengerhajózási Minisztériumnak, mármint azokat, amiket eddig nem adtam oda. Nem túl sok dolgom van.

– Akkor most mihez kezdesz?

– Furcsa, *tábornok*, hogy éppen maga kérdez tőlem ilyesmit – mondta Pickering.

– Mit forgatsz a fejedben, Flem? – kérdezte McNerney egy csipetnyi gyanakvással a hangjában.

– Mit szólsz ahhoz, hogy „Egyszer tengerészgyalogos, mindig tengerészgyalogos”?

McNerney hitetlenkedve és nyugtalanul nézett rá.

– Flem, ugye nem azt akarod mondani, hogy vissza akarsz jönni a Tengerészgyalogsághoz? Komolyan beszélsz?

– De igen, ezt akarom mondani, és igen, komolyan beszélek – mondta Pickering. – Az arckifejezésedből és a hanghordozásodból ítélve hihetetlennek tartod a dolgot. Miért?

– Ugyan már, Flem – mondta McNerney. – 1919-ben léptél ki, és... már megbocsáss... te csak egy tizedes vagy.

– Kell, hogy legyen valami feladat, amire alkalmas vagyok – mondta Pickering. – A szentségít, nyolcvanegy hajót üzemeltettem egyszerre. A legénységgel meg a parti kiszolgáló létesítményekkel együtt.

– Biztosra veszem, hogy a Haditengerészet szívesen adna tisztí kinevezést valakinek, aki olyan szakmai tapasztalattal rendelkezik, mint te. Sőt, akár a Hadsereg szállítmányozó hadteste is.

– Nem leszek egy istenverte matróz.

– Gondold végig, Flem – mondta McNerney. – Úgy van, ahogy mondom.

– Hát mondd! Úgy látszik, hogy kissé nehéz a felfogásom.

– A te szakmai tapasztalatodnak és a tengeri szállítmányozással letöltött éveidnek jó hasznát vennék a hadtápnál. Az ő dolguk a nagy mennyiségű rakomány szállítása egyik helyről a másikra vízi úton. A Haditengerészet nyújtja a hadtápszolgálatot a Tengerészgyalogságnak.

– Szerintem pokolian jó hadtáptiszt lehetnék, vagy szállásmester, vagy minek nevezik, valamelyik hadosztálynál.

– Ahhoz alezredesi vagy ezredesi rangfokozat kell. Ha a palotaőrök már olyan tengerészgyalogosok századosi kinevezését is ellenezték, mint Jack

– Stecker egy törzsőrmester, miből gondolod, hogy kineveznek egy civilt, egy volt tizedest alezredessé?

– Hajlandó vagyok alulról kezdeni. Nem kell egyből alezredesi rang. McInerney felnevetett.

– Szerintem te el is hiszed, amit mondasz.

– Ahogy mondom.

– Megelégszel egy őrnagyi ranggal? Vagy a századosival? így gondoltad azt, hogy hajlandó vagy alulról kezdeni?

– Miért ne?

– Flem, mikor kellett utoljára azt tenned, amire utasítottak? Mikor kaptál utoljára parancsot?

– Ha már itt tartunk, azt hiszem, hogy a parancsok teljesítése nem okozna gondot, de úgy látom, hogy csak az időmet vesztegetem.

– Mondjam meg neked én az igazat, vagy szívesebben hallgatsz valami aktatologató hülyeségét?

– Az attól függ, hogy mekkora hülyeség az a hülyeség.

– „Ó, roppant örülnék, ha csatlakozna hozzánk, Mr. Pickering!”, aztán pedig kineveznének őrnaggyá, és kapnál egy helyettes karbantartó tiszti posztot Barstow-ban a csajkajavítóknál, vagy valamelyik hadtápraktárban. Ahol aztán pokolian jó munkát végeznél, mint csajkajavító, a fennmaradó időben pedig mindenkinek az idegeire mennél. Megint háborúba akarsz masírozni, Flem, de ebből most semmi sem lesz. Kivéve persze, ha beállsz a Haditengerészethez. Ők tényleg örülnének neked.

– A Haditengerészet bekaphatja – mondta Fleming Pickering.

Pickering felállt. McInerney követte a tekintetével.

– Jó nagy hülyét csináltam magamból, nem igaz, Doki? – kérdezte Pickering nyugodtan.

– Nem, egyáltalán nem. Csak sajnálom, hogy ez..., hogy ez a helyzet.

– Egyelőre még kapitány vagyok, és van még pár hajóm. Tengerre szállni egy hajón még mindig jobb, mint... mit is mondtál... helyettes csajkajavító tisztnak lenni.

– Ez valóban így van. De te nem hallgatsz rám, pedig nem győzőm elégszer hangsúlyozni, hogy a Haditengerészetnél szívesen látnának.

– Ugyanúgy, ahogy te sem hallgatsz rám, pedig nem győzőm elégszer hangsúlyozni, hogy „a Haditengerészet bekaphatja”. McInerney felnevetett.

– Ahogy akarod, Flem. De ők a *te* oldaladon vannak ebben a háborúban.

– Akkor az Isten legyen hozzánk irgalmas! Ott voltam Pearl Harborban.

– Szerinted tisztességes dolog a Haditengerészetet okolni Pearl Harborért?

– Ugyan ki mást terhelne a felelősség? – kérdezte Fleming Pickering, és kezét nyújtott. – Kösz, hogy fogadtál, Doki. És kösz azért is, amit Pickért tettél.

– Ha huszonegy lennél, téged is elküldenék pilótatanfolyamra. És nem kell hálálkodnod. Aztán halljak felőled, Flem!

(Négy)

Washington D. C

Foster Lafayette Hotel

1941. december 20,

– Nagyon köszönöm – mondta Fleming Pickering udvariasan, aztán elvette a telefonkagylót a fülétől, és finom mozdulattal visszahelyezte a helyére. A telefon egyike volt a Fowler szenátor nappalijában, a dohányzóasztalon lévő két készüléknek.

– A szentségit! – mondta Fleming Pickering.

– A Transcontinental és a Western Airlines épp most közölte vele, hogy hiába van meg a jegye a New York-San Francisco közvetett járatra, amely Chicagóban és Denverben száll le, nem szállhat fel a gépre prioritás nélkül. Elmagyarázta nekik, hogy San Franciscóból is prioritással érkezett, és hogy csak ha-za szeretne jutni, továbbá hogy úgy gondolta, a prioritás, amely Washingtonba juttatta, a visszaútra is érvényes. A TWA alkalmazottja elmagyarázta neki, hogy ez nem így van, és hogy újabb prioritásra van szüksége.

Fleming Pickering átgondolta a kínos helyzetet, amibe került, és ismét káromkodott.

– Az az istenverte szemétláda!

William J. Donovan ezredesről beszélt, az Egyesült Államok elnöke tájékoztatásügyi koordinátoráról. Az egész az ő hibája volt. Donovan feladata lett volna prioritást szerezni neki, és hazajuttatni. Noha nem hitte komolyan, hogy a nyomorult zugüggyvédje úgy akart volna bosszút állni rajta, hogy törölteti a prioritását a másnap reggeli gépre, azért *elképzelhetőnek* tartotta. Akár töröltette a prioritását, akár csak elfelejtett intézni neki egyet, Fleming Pickering számára mindez azt jelentette, hogy hacsak nem veszi rá magát, hogy vonattal zötykölődjön végig az országon, ami négy napot vett volna igénybe – és valószínűleg a prioritással utazóknak hálókocsi is járt, ő persze végigülhetne volna a teljes utat –, fel kell hívnia azt a gazembert, és udvariasan meg kell kérnie, hogy szerezzen neki prioritást, amivel hazajuthat.

Pickering biztosra vette, hogy Donovan meg tudná szerezni neki, és azt is, hogy meg fogja ragadni az alkalmat, és közli vele, hogy prioritás olyan személyeknek jár, akik tesznek valamit a háború pozitív kimenetele érdekében, olyanoknak pedig nem, akik saját vágyaikat és ambícióikat fontosabbnak tartják a közjónál, és például nem hajlandók a Tájékoztatásügyi Koordinációs Hivatalnak dolgozni.

Aztán Fleming Pickeringnek eszébe jutott még valami: valószínűleg Richardson Fowler is tudna neki szerezni prioritást. Dick politikus volt. Akármilyen törvényeket is írtak, akármilyen kormányhivatalt is hatalmaztak fel rá, hogy például állítsanak fel egy prioritáson alapuló légi személyforgalmi rendszert, ezek a gazemberek mindig ügyeltek rá, hogy a saját dolgaik rendben legyenek.

Az ötlet átvillant az agyán, de aztán el is vetette, mert úgy gondolta, hogy lehet, hogy egy számár, de nem kormányalkalmazott, ezért aztán nincs joga prioritáshoz, és hogy Fowler politikai befolyását kihasználva szerezhetne ugyan egyet magának, de azzal talán elvenné a helyet egy bátor katonától, aki útnak indult, hogy megvívjon a gonosz japánokkal. Pedig ő sem azért akart Kaliforniába menni, hogy a tengerparton süttesse a hasát. Még mindig volt egy hajótársasága, amit el kellett vezetnie; azzal, hogy idejött, megfosztották ettől.

Valaki kopogtatott az ajtón. Pickering először az ajtóra nézett, aztán a karórájára. Valószínűleg Dick Fowler lesz az. De Fowler ugyan miért kopogna?

– Gyere!

Max Telford volt az.

– Hello, Max. Mi a helyzet?

– Volna itt egy némileg kényes ügy, amiről szerettem volna tájékoztatni – mondta Telford.

– Addig magában tudja tartani, amíg töltök magunknak egy italt? Pocsék napom volt, és nagyon rám fér egy pohárkával.

– Egy kortyocska nekem is jól jönne – mondta Telford. – Köszönöm.

– Skót whisky?

– Köszönöm.

Miután Pickering a kezébe adta az italát, Telford átnyújtott neki egy vörös, női levéltárcát.

– Ez meg mi?

– Miss Ernestine Sage tulajdona – mondta Telford.

Ernestine „Ernie” Sage Patricia Pickering főiskolai szobatársának volt a lánya.

– Hogy jutott magához? – kérdezte Pickering.

– Miss Sage hagyta itt. A tárcát és még néhány dolgot.

– Nem igazán tudom követni.

– Nem szállóvendégként volt itt, Mr. Pickering – mondta Telford óvatosan.

– Pickkel volt itt? – kérdezte Fleming Pickering. Felcsillant a szeme. Kedvelte Ernie Sage-et, és az évek során elsütött viccekben, miközben Ernie és Pick felnőtt, ott rejtőzött a parányi reménysugár, hogy egyszer talán tényleg egy pár lesz belőlük. Ennek ellenére úgy vélte, hogy ostobaság volt Pick részéről ilyesmit tenni. Ernest Sage, Ernie apja az American Personal Gyógyszergyártó Részvénytársaság igazgatótanácsának elnöke volt. Gyakran szállt meg a Foster Lafayette-ben. Picknek tudnia kellett volna, hogy fel fogják ismerni.

– Pick barátjával – mondta Telford. – McCoy hadnaggyal.

– Ismerem – vágta rá Pickering gondolkodás nélkül. – Rendes kölyök.

Pick és McCoy együtt végezte el a Tengerészgyalogság szakaszvezető kurzusát Quanticóban. Semmiben sem hasonlítottak egymásra. McCoy békeidőben tizedesként szolgált a Tengerészgyalogságnál, és mindenét, amije volt, maga szerezte meg. Ennek ellenére Pickeringet nem lepte meg, hogy milyen baráti kötelék alakult ki közte és a fia között, amikor személyesen találkozott

McCoyjal. McInerney doki és Pickering is a Tengerészgyalogságnál kötött örök barátságot Franciaországban, pedig egészen más háttérrel rendelkeztek.

– Akkor azt is tudja, hogy megsebesült – mondta Telford.

– Nem, erről nem tudtam.

– Az összes részletet természetesen én sem ismerem – mondta Telford. – Nem akartam kíváncsiskodni, de McCoy nyilvánvalóan valamiféle tisztí futár. A csendes-óceáni térségben volt, amikor kitört a háború, Pick pedig kapott egy olyan „eltűntnek nyilvánítva, feltehetően elesett”-táviratot. Elég rendesen kiborult tőle. Aztán McCoy felhívta a nyugati partról, és közölte vele, hogy hazajött. A lényeg, hogy Pick felkeresett, és azt mondta, hogy McCoy útban van Washington felé, és hogy eljött az ideje, hogy a Foster Hotel a lehető legjobbat nyújtsa, mégpedig McCoynak. És hogy az egészet írjuk a számlájára.

– És a hölgyről kiderült, hogy Ernestine Sage?

– Igen, uram. Rögtön felismertem, de azt nem tudom, hogy ő tudja-e, hogy ismerem.

– És persze jó sok időt eltöltöttek itt? Szobaszerviz vég nélkül?

– Igen, uram. Nagyon szépen fogalmazta meg.

– Andrew Foster nekem egyszer azt mondta, hogy ami őt illeti, akár két tüzelő nőstény és egy hím elefántnak is kiadja bármelyik lakosztályát, csak fizessék ki a számlát, és ne piszkítsanak a szőnyegre – mondta Pickering. – Tehát, mi a probléma?

Telford felnevetett.

– Ezt nekem is elmondta, némi módosítással. Azt mondta, hogy két tüzelő hatyúnak is kiadja bármelyik lakosztályát, csak fizessék ki a számlát, ne hullaítsák el a tollaikat, és ne rakjanak fészket a liftbe.

Pickering is nevetett, aztán újra feltette a kérdést.

– Tehát, mi a probléma? Azt nem bánám, ha a dolog nem jutna a feleségem fülébe, de ami engem illet, bármit is csinált Ernie Sage McCoy hadnaggyal, az az ő dolguk, és senki másé.

– A probléma az, hogy most akkor hogyan juttassam vissza Miss Sage-nek a tulajdonát? – mondta Telford. – Az egyetlen dm, ahová küldhetném, az a Miss Sage jogosítványán lévő lakcím. Bernardsville-ben, New Jersey államban. Azt hiszem, ez a szüleinek a címe.

– Telford, a maga diszkréciója az egész hotelszakma becsületére válik – mondta Pickering elismerően. – Ha ez Ernest Sage tudomására jutott volna, vagy csak ha megneszelte volna, hogy az egy szem gyermeke, az ő drága kicsi Emie-je összeadta magát egy tengerészgyalogos-tiszttel egy washingtoni hotelben, pokoli botrányt csinált volna. Na, hadd gondolkodjak.

Miközben gondolkodott, nagyot kortyolt az italából.

– Ernie egy reklámügynökségnél dolgozik New Yorkban – mondta Pickering egy pillanattal később. – A J. Walter Thompsonnál. A Madison Avenue-n. Nézze meg a telefonkönyvben! Küldje oda expressz csomagként, feladóak pedig írja oda Pick címét!

– Az ő címéből csak annyit tudok, hogy Pensacola, Florida.
– Írja még oda, hogy „Résztevő, Pilótatanfolyam, USA Haditengerészeti légibázis”!

– Örülök, hogy felhoztam a témát – mondta Telford.

– Én is. Még egy pohárral?

– Nem, köszönöm.

Az ajtó kinyílt, és Fowler szenátor sétált be a nappaliba. Volt vele valaki, egy köpcös, jólöltözött, hatvanas férfi. Megállt az ajtóban, a mellénye zsebéből elővett egy aranykeretes cvikkert, gyorsan megtörölte egy zsebkendővel, aztán az orrára csíptette.

– Jó estét, miniszter úr – mondta Telford. – Örülök, hogy újra láthatom, uram.

– Üdv, Telford. Hogy van mindig? – kérdezte Frank W. Knox haditengerészeti miniszter.

– Jól, uram, és éppen távozóban – mondta Telford. – Esetleg felküldhetek valamit?

– Pillanatnyilag beérjük egy itallal is, Max, köszönjük – mondta Fowler. Megvárta, amíg Telford becsukta maga mögött az ajtót, és csak azután folytatta. – Frank ebéd közben árulta el, nagy meglepetésemre, hogy ti ketten nem ismeritek egymást.

– Csak hallomásból – mondta Pickering, miközben Knoxhoz sétált, és kezét nyújtott neki.

– A számból vette ki a szót – mondta Knox. – Örülök, hogy megismerhetem, Pickering.

A két férfi egymást méregette.

– Neked jöhet egy skót whisky, Frank? – kérdezte Fowler szenátor, aki közben az üvegekkel kezdett el foglalatzkodni.

– Igen – mondta Knox elgondolkodva. – Dick mondta, hogy Bill Donovannek fog dolgozni.

– Úgy alakult, hogy mégsem – mondta Pickering.

– Ezt sajnálattal hallom – mondta Knox.

– Ugyan miért sajnálná?

– Mert így nem szállhatok magával vitába.

– Miről akart vitatkozni?

Fowler szenátor majdnem annyira jól ismerte Frank Knoxot, mint Fleming Pickeringet. Miután úgy látta, hogy az első találkozásuk kezd konfrontációba torkollni, gyorsan melléjük lépett az itallal.

– Te kérsz még egy italt, Flem?

– Ó, azt hiszem, hogy igen. Tudod, hat-hét kupicától még nem kezd el velem forogni a világ.

A whiskysüvegekhez lépett.

– Ezek szerint a Bill Donovannel folytatott beszélgetésed nem sikerült túl jól.

– Nem, nem sikerült túl jól.

– Elmondod, hogy miért?

– Nos, először is nem nagyon kedveltük meg egymást, ami ugyebár mindig problémát jelent, ha két embernek együtt kell dolgoznia, másodszor pedig tévedtél, amikor azt mondtad, hogy szerinted a „tizenkét tanítványa” közé akar beválasztani. Egy szimpla kis szentet akart belőlem csinálni az egyik Wall Street-i bankára mellé... Alázatos Szent Fleming, szolgálatára.

– Belekötöttél, mi?

– A férfiúi lélek összetörik, főként manapság, ebben a már-már hisztérikus hazafias éraban, amikor egy ex-tengerészgyalogosnak azt mondják: „Köszönjük, de a Tengerészgyalogságnak nincs szüksége magára.” Valóban ittam egy kupicával... vagy öttel. Bűnös vagyok, méltóságos szenátor úr.

– Nem értelek – mondta Fowler.

– Miután találkoztam Donovannel, a sorozóirodában próbálkoztam tovább, de elküldték.

– Maga tengerészgyalogos volt? – kérdezte Knox.

– Az voltam – mondta Pickering –, de amint a tábornok volt szíves emlékeztetni rá, csupán tizedesi rangban.

– Napóleon és Hitler is csak tizedes volt – mondta Frank Knox. – Én viszont őrmester voltam.

Pickering a haditengerészeti miniszterre nézett, meglátta, hogy a szeme felcsillant. Elmosolyodott.

– Csakugyan?

– Az Egyesült Államok első önkéntes lovasságánál, uram – mondta Knox. – Együtt vágtaztam fel a Kettle-hegyre Theodore Rooseveltt alezredessel.

– A jó atyafi – mondta Pickering.

– Ó, én nem nevezném így – mondta Knox. – Franklin egészen a hatalmába tudja keríteni az embert.

– Miniszter úr, hadd ne áruljam el, hogy engem mennyire kerített a hatalmába az az ember!

Knox felnevetett.

– Szóval a Tengerészgyalogság kikosarazta.

– Udvariasan, de határozottan.

– A Tengerészgyalogság a Haditengerészet része. Én vagyok a haditengerészeti miniszter. Mondja csak, Pickering! Szokott maga cserekereskedelemmel foglalkozni?

– Ha az ajánlat kecsegtető.

Knox bólintott, majd egy pillanatnyi szünetet tartott, mielőtt folytatta volna.

– Azért sajnálom, hogy nem fog Bill Donovannek dolgozni, Pickering, mert azzal a szándékkal jöttem magához, hogy meggyőzzem. Azt akartam mondani, hogy ha már úgyis Donovannek fog dolgozni, a Pacific & Far Eastern

Shipping flottáját nem lesz képes elvezetni, úgyhogy akár el is adhatja a Haditengerészetnek.

– Miután úgy látom, hogy Fowler meglehetősen sokat beszélt rólam magának – felelte Pickering kellemetlenkedő hangon –, meglep, hogy azt nem említette meg, amit pedig világosan közöltem vele: nem áll szándékomban több hajót eladni se a Haditengerészetnek, se senki másnak.

– Ó, ezt is elmondta nekem – mondta Knox. – Azért jöttem, hogy megpróbáljam megváltoztatni az álláspontját.

– Ebben az esetben tartok tőle, hogy hiába fáradt.

– Még nem is hallotta az érveimet.

Pickering vállat vont.

– Iszonyatosan nagy szükségünk van szállító járművekre – mondta Knox.

– A hajóim mindent elszállítanak, amit csak a Haditengerészet akar, és pedig oda, ahová a Haditengerészet akarja.

– Egyesek úgy vélik, hogy a tengerhajózási szakszervezetek problémát okozhatnak, ha bekövetkezik az elkerülhetetlen, és elkezdünk tengeralattjárókat és hadihajókat veszíteni.

– A legénységem odaviszi a hajóimat, ahová mondom – felelte Pickering.

– Egyesek úgy gondolják, hogy a problémát, amelyet én sokkal valószínűsábbnak tartok, mint maga, úgy lehet megoldani, hogy a hajókat haditengerész legénységgel küldjük ki a nyílt tengerre.

– Akkor egyesek ostobák – mondta Pickering.

– Csakugyan? – kérdezte Knox ridegen.

– A Pacific & Far Eastern hajóin egyetlen másodtisztt, egyetlen segédgépészt sem szolgál, aki ne tudná elvégezni a kapitány vagy a főgépész munkáját – mondta Pickering. – Ami persze jó az országnak. Az altisztjeim kapitányok és főgépészek lesznek azokon a hajókon... a megszámlálhatatlan teherszállítóhajó-flottákon... amiket meg kell majd építenünk ebben a háborúban, és a közönséges, jól képzett matrózaimból és a gépházi takarítóimból lesznek az altisztek és a segédgépészek. Haditengerészeket lehet, de igazi hajósokat nem lehet tíz vagy tizenkét hét alatt kitanítani a tengerhajózásra a Haditengerészeti Kiképzőközpontjában a Nagy Tavaknál. Ha valaki az ellenkezőjét mondta magának, akkor azt tanácsolom, hogy nézzen új tanácsadó után!

– Mi a különbség a haditengerészek és az „igazi tengerészek” között, Flem? – kérdezte Fowler.

– Három vagy négy haditengerész tudná ellátni azt, amit egyetlen képzett matróztól elvárok a kereskedelmi hajóimon – felelte Pickering. – Az én matrózaim azt teszik, amit a tengeren eltöltött évek során szerzett tapasztalatuk alapján szükségesnek látnak. A haditengerészeket arra tanítják, hogy addig ne fújják ki az orrukat, amíg arra valaki nem utasítja őket. Aztán meg odaküldenek melléjük egy rangidős alhajómestert, hogy meggyőződjenek róla, valóban az előírt módon fújták ki az orrukat.

– Úgy látom, nem tartja túl sokra az Egyesült Államok Haditengerészetét – jegyezte meg Knox csípősen.

– Ha az, ami Pearl Harborban történt, jól jellemzi azt, ahogy a Haditengerészet gondolkodik, akkor tényleg nem. Ott voltam, Mr. Knox.

Knox gyilkos pillantásokat lövellt Pickering felé. Fowler látta, ahogy a miniszter rágóizmai megfeszülnek.

– Egyesek azt tanácsolják nekem – szólt Knox a hosszú csend után –, hogy a Haditengerészetnek nem kellene magával vitatkoznia, hanem a szükséghelyzetre való tekintettel egyszerűen el kellene kobozni a hajóit elnöki utasításra.

– Akkor a Legfelsőbb Bíróságra viszem az ügyet, és nyerni fogok. Arra rákényszeríthetnek... nem mintha szükség lenne rá... hogy azt szállítsak a hajóimmal, amit akarnak, de a flottámat *nem* kobozhatják el.

– Pár perccel ezelőtt még úgy gondoltam, hogy ezt a kis nézeteltérést könnyedén elrendezhetem azzal, hogy felajánlok magának egy posztot a Tengerészgyalogságnál, mondjuk ezredesi rangban. Ostoba gondolat volt, nem igaz?

– Az ostoba enyhe kifejezés – mondta Pickering undorral. – Én inkább azt mondanám, hogy *arcátlan*.

– Flem! – tiltakozott Fowler szenátor.

– Semmi gond, Dick – mondta Knox, és csendre intette a szenátort. – Gondolom, azzal sem gyakorolnék magára különösebb hatást, ha azt mondanám, hogy a hazájának szüksége van a hajóira.

– A hajóim a hazám rendelkezésére állnak – mondta Pickering színtelen hangon. – De egyet sem adok át a Haditengerészetnek, hogy a Haditengerészet azt tegye vele, amit a Csendes-óceáni Flottával tett Pearl Harborban.

– Ez viszont már *sértő* – mondta Knox. – Ezzel megsérti azokat a bátor embereket, akik közül sokan az életüket adták Pearl Harborban.

– Nem hinném – mondta Pickering. – Én nem a bátorságról beszélek, hanem az ostobaságról. Én az ön helyében, miniszter úr, minden admirálist kirúgnék, aki csak Pearl Harbor közelében tartózkodott. Kirúgnám, egy fenét, kivégzőosztag elé állítanám, és lelövetném őket súlyos kötelességmulasztásért. Ami Pearl Harborban történt, annak soha nem lett volna szabad megtörténnie. Ez az igazság, és hiába takaróznak a felháborodott hazafias szólamaikkal, hogy valaki vette magának a bátorságot, és elsüllyesztette a flottánkat.

– Én felelek azért, ami a Haditengerészettel történik – mondta Knox.

– Ha tényleg hisz is ebben, akkor talán le kellene mondania, hogy példát mutasson a többieknek.

– Az isten verjen meg, Flem! – csattant fel Fowler szenátor. – Most már aztán tényleg túllőttél a célon. Azonnal kérj bocsánatot Franktól!

– Ha komolyan gondolja, amit mondott, akkor nem kell bocsánatot kérnie – mondta Knox. Előrehajolt, és a poharát a dohányzóasztalra tette. – Köszönöm az italt, Dick. És köszönöm a lehetőséget, hogy megismerhettem Mr. Pickeringet.

– Frank!

– Nagyon érdekes beszélgetés volt – mondta a haditengerészeti miniszter –, habár nem túl gyümölcsöző.

– Frank, Flem egyszerűen csak túl sokat ivott – mondta Fowler szenátor.

– Nekem úgy tűnik, hogy nagyon is jól bírja az italt – mondta Knox. – Különben is, *in vino veritas*.

Az ajtóhoz sétált, kinyitotta, majd félig visszafordult.

– Mr. Pickering, december hetedikén beadtam a lemondásomat. Az elnök azt mondta, hogy most nem ezzel tudom a legjobban szolgálni a nemzeti érdeket, és a lemondásomat elutasította.

Aztán kísétált az ajtón, és becsukta maga mögött.

Fleming Pickering és Richardson Fowler egymásra nézett. Pickering haragot látott régi jó barátja szemében.

Egy pillanatig úgy érezte, hogy bocsánatot kellene kérnie, de aztán Fleming Pickering meggondolta magát. Végül is nem mondott semmi olyat, amit ne gondolt volna komolyan.

III.

(Egy)

14. taktikai különítmény

Az USS Tangier fedélzetén

1941. december 22., 1820

– Figyelem! – mennydörgött a fém hang a hajó hangszóróiból. – A dohányzási tilalom feloldva. A dohányzási tilalom feloldva.

Joseph L. Howard tengerészgyalogos törzsőrmester a *Tangier* orrán állt, amikor a hangszóró megszólalt. Éppen cigarettázott, és a Csendes-óceán széles, nyugodt hullámaint bámulta, amint azok a 14. taktikai különítmény többi hajójának testét nyaldosták.

Az USS *Tangier*, egy hidroplán-üzemanyagellátó hajó, amelyet szállítóhajó gyanánt alkalmaztak, s amelynek fedélzetén ott volt a teljes 4. tengerészgyalogos védelmi zászlóalj, az USS *Saratoga* repülőgép-anyahajó mögött haladt, amely Frank Fletcher ellentengernagy, a 14. taktikai különítmény parancsnoka zászlaja alatt hajózott.

A *Tangiert* a *Neches* flotta-tartályhajó követte, a hatalmas tehertől mélyre merülve. Ez a három hajó, amelyet a legsebezhetőbbnek tartottak, alkotta a 14. taktikai különítmény magját. A *Saratoga* előtt két cirkáló siklott, az USS *Astoria* és az USS *Minneapolis*.

Az USS *San Francisco* cirkáló zárta a sort. A cirkálók kíséretét kilenc romboló látta el.

A kötelék öt nappal azelőtt hajózott ki Pearl Harborból, a japán támadást követő hatodik napon, Husband E. Kimmel admirális, az USA Csendes-óceáni Flottájának parancsnoka utasítására, hogy megerősítse Wake-et.

A Wake-szigeten lévők kétségbeesetten vártak az erősítésre. Az 1. tengerészgyalogos védelmi zászlóalj „egységei” már ott voltak. A Tengerészgyalogság nagyképpen „egységeiként” nevezte azt a kevesebb mint négyszáz, James P. S. Devereux őrnagy által vezetett tengerészgyalogost, aki a szigeten tartózkodott. Devereux-nak két 125 mm-es haditengerészeti ágyúja volt – amelyet elavult és kiselejtezett hadihajókról szereltek le –, valamint négy 75 mm-es

légelhárító ütege – de csak az egyiken volt meg az előírászerű tűzvezető berendezés –, huszonnégy .50-es kaliberű géppuskája, és talán száz darab lég- és vízhűtéses, .30-as kaliberű Browning géppuskája. Ez volt minden, plusz a katonák kézi lőfegyverei.

Joe Howard törzsőrmester tudta, hogy Devereux őrnagy „egységei” milyen fegyverekkel rendelkeztek, mert a zászlóalj hadtáp őrmestere elmondta neki. Szó szerint az utolsó pillanatban döntöttek úgy, hogy a hadianyag-ellátó őrmesternek nagyobb hasznát veszi a Tengerészgyalogság, ha Pearlben marad, és megpróbálja az újonnan felállított, 4. védelmi zászlóalj fegyvereit rendbe hozni.

Azt is tudta, hogy a 14. taktikai különítmény milyen hadianyagot vitt magával Wake-re. A majdnem teljes létszámú 4. védelmi zászlóalj és a VMF-211 Brewster Buffalói mellett, amelyeknek a *Saratoga* fedélzetéről kellett felszállni, hogy csatlakozzanak ahhoz a Wake-en lévő néhány Wildcathez, amely a tucatnyi vadászgépből megmaradt, a *Tangier* fedélzetén és még jó néhány hajó rakterében ott lapult kilencezer 125 mm-es lövedék, tizenkétezer 75 mm-es lőszer a légelhárító ütegekhez, valamint hárommillió töltény a .50-es Browning géppuskákhoz.

A szégyenletes, pusztító csapás után, amelyet december 7-én szenvedtek el Pearlnél, a Haditengerészet és a Tengerészgyalogság végre elindult, hogy visszavágjon.

Howard még egyszer nagyot szívott a Cameljéből, aztán a körmével lefriskázta az izzó parazsat a cigaretta végéről Óvatos mozdulatokkal eltépte a cigarettapapírt annak teljes hosszában, és hagyta, hogy a szél kifújja belőle a dohánydarabkákat. Aztán a mutató- és hüvelykujjával apró gombócot gyúrt a papírból, és hagyta, hogy abba is belekapjon, majd elfújja a szél.

Howard fel volt „fegyverezve”. Ez azt jelentette, hogy a fején acélsisakot, a derekán pedig szövet töltényövet viselt – amelynek fűzőkarikáin egy kulacs, egy elsősegélytáska és egy két tár számára kialakított tölténytártáska lógott –, illetve az oldalán egy bőrtokba helyezett, .45-ös kaliberű 1911A1-es Colt. A kulacs üres volt, csakúgy, mint a tölténytártáska és a .45-ös tölténytára. Az őrség számára nem engedélyezték az éleslőszer vételezését – a katonák számára pedig aztán végképp nem –, noha az őrkabinban tartottak egy acéldobozt, benne egy tucat .30-06-os löszeres töltőléccel – töltőlécenként öt löszerral – a '03-as Springfield puskához, és fél tucat töltött .45-ös tárral – mindegyikben hét löszerral.

Joe Howard látta, hogy az őrtiszt becsúsztotta az egyik töltött tárat a .45-ösebe, még mielőtt felvette az őrszolgálatot. Az őrtiszt egy hadnagy volt, egy huszonegy éves kölyök, aki hat hónappal ezelőtt végzett Annapolisban. Joe azon tűnődött, hogy vajon kit akarhatott a kölyök lelőni?

Természetesen egy szót sem szólt. A tengerészgyalogságnál a törzsőrmesterek nem szólnak bele abba, amit a tisztek tesznek, akkor sem, ha történetesen egy huszonegy éves hadnagy az illető, csak akkor, ha valami hatalmas os-

tobaságra készülnek, amitől valakinek esetleg baja eshet. Ha Ellsworth Gripley hadnagy úgy érezte, hogy egy töltött revolverre van szüksége ahhoz, hogy megfelelően lássa el őrtisztí teendőit, ám legyen.

Howard, az őrszolgálatot teljesítő őrmesterekhez illően, hetykén félrecsapta a fején az acélsisakot, és elindult megkeresni az őrtisztet. Egy kicsit aggódott Ellsworth Gripley tengerészgyalogos hadnagy miatt. Az ifjú tisztnek mostanra jutott el a tudatáig, hogy nem hadgyakorlaton van; negyvennyolc órán belül a 4. védelmi zászlóalj partra száll a Wake-szigeten, és nekiront a japánoknak, amikor is neki tengerészgyalogos-tiszthez méltóan kell majd viselkednie.

Gripley hadnagy nem *félt*, legalábbis Joe Howard így gondolta. Inkább ideges volt, amit meg is lehetett érteni. Howard kötelességének érezte, hogy tegyen valamit azért, hogy Gripley egy kicsit biztosabb legyen önmagában.

A kötelék hajói természetesen kivilágítatlanul szelték a hullámokat, hogy az ellenség fel ne fedezhesse őket. Az őrség egyik – Joe Howard törzsőrmester szerint a legfontosabb – feladata az volt, hogy meggyőződjön róla, senki sem lopakodott fel a fedélzetre sötétedés után, hogy elszívjon egy cigarettát. Az éj sötétjében hihetetlenül messzire ellátszott a cigaretta vörösen izzó parazsa. Ennek ellenére a hajón utazók közül meglehetősen sokaknak – köztük néhány tisztnek is – nehezebb esett elhinni, hogy a cigarettájukkal *tényleg* bajba sodorhatnak valakit.

Úgy gondolták, hogy ha három- vagy négyszázan sorakoztak volna fel a hajókorlátnál, vidáman pőfékelve, akkor azt valamelyik japán tengeralattjáró parancsnoka kiszúrhatta volna a periszkópjával, de egyetlen aprócska cigaretta, amit ráadásul a kezükkel el is takartak? Soha a bűdös életben.

Mivel buzgón igyekezett betartatni a dohányzást tiltó szabályt, bizonyos tisztek körében hamar híre ment, hogy milyen arcátlan altiszt ez a Howard. A tengerészgyalogos-tisztek nincsenek hozzászokva ahhoz, hogy törzsőrmeesterek dorgálják meg őket. Vagy, hogy megfenyegezzék.

– *Uram, ha nem nyomja el most rögtön, kénytelen leszek hívni az őrtisztet!*

Ahányszor ez a mondat elhangzott, a cigarettákat elnyomták. De legalább fél tucat esetben a tisztek tudni akarták a nevét és a beosztását. Sejtette, hogy nem azért volt szükségük ezekre az információkra, hogy felkeressék a parancsnoki század parancsnokát, és elűjságolják neki, milyen remek munkát végez ez a Howard törzsőrmester.

A sorállományúakkal kevesebb alkalommal gyűlt meg a baja, pedig legalább tízszer annyian voltak, mint a tisztek. Az alacsonyabb rangfokozatú tengerészgyalogosok vagy a parancsmegtagadás következményeitől, vagy pedig a japán tengeralattjáróktól féltek. Vagy talán mindkettőtől. Joe Howard úgy vélte, hogy a legtöbb magasabb rangfokozatú altiszt valószínűleg jól tudta, milyen messzire ellátszik a cigaretta izzó parazsa éjszaka, és nem kívánta a háborút azzal befejezni, hogy belefulladás az óceánba, miután megtorpedózták.

Egyébként is, hamarosan úgyis löni fognak rájuk. „Tisztországból” kiszivárgott a hír – egy örvezető tisztiszolga révén, akit Joe Quanticóból ismert –, hogy 18.00-kor mintegy 1020 km-re voltak Wake-től. A kötelék mintegy tizenöt csomóval¹⁰ haladt, ami azt jelentette, hogy nagyjából harminchat órányira lehettek Wake-től. Vagyis holnapután hajnalra Wake-hez kell érniük.

A kötelék magját képező hajók – a *Saratoga*, a *Tangier* és a flotta-tartályhajó – rendszeres időközönként irányt változtattak; cikcakkban haladtak a Csendes-óceánon, hogy a lehető legjobban megnehezítsék a dolgát annak az ellenséges tengeralattjárónak, amely esetleg a csapásmérő kötelék nyomába próbált eredni. A cirkálók és a rombolók gyakrabban és nagyobb mértékben változtattak irányt, mint az anyahajó és az azt követő hajók. A rombolók úgy cikáztak a nagyobb hajók között, mint a nyáját őrző juhászkutyák.

Joe Howard hozzászokott az irányváltoztatásokhoz – a fedélzet enyhén megdőlt, a motor tompa moraja kissé megváltozott, és a *Tangier* valahogy máshogy vette a hullámokat –, és szinte már nem is vett azokról tudomást.

De most, ahogy a tat felé haladt a csónakfedélzet bal oldalán Gripley hadnagyot keresve, lassan kezdte úgy érezni, hogy *ez* az irányváltoztatás valahogy más, mint az eddigiek. Megállt, és kezével nekitámaszkodott a nedves belső válaszfalnak, nehogy kibillenjen az egyensúlyából.

Először is – gondolta –, sokkal tovább tart, mint szokott.

Aztán minden világossá vált. A *Tangier* és vele együtt az egész kötelék ezúttal nem irányt változtatott, hanem megfordult.

Mi a franc ez az egész!

A *Tangier* hangosbemondója, amelyről azt hitte, hogy sohasem fog eldugulni, most hallgatott. Ha valami fontos dolog történt volna, akkor biztosan bemondták volna, aztán pedig jött volna a harci riadót jelző hangos csengetés.

Úgy döntött, hogy semmi fontos dolog nem történt, csak meglódult a fantáziája.

Ismét elindult a tat felé. Elhatározta, hogy amint megtalálta Gripley hadnagyot, bemegy az őrszobába, és bedob egy sonkás szendvicset meg egy bögre kávé.

Ahogy elérte a csónakfedélzet hátulsó részét, megpillantott valakit, aki a főfedélzetre vezető létra melletti korlátnak dőlve állt. Először azt hitte, hogy csak az egyik őr az, akit oda állítottak, és az „elhagyta” az őrhelyét, mert levette a fejéről az „acélbilit”, és őrhöz nem méltó pózt vett fel. Éppen azon morfondírozott, hogy mennyire tolja le a hanyag tengerészgyalogost, amikor meglátta az őrt, fején az acélbilivel, pihenj állásban.

Akárki is volt az, aki a korlátnak dőlve ácsorgóit, tiszt kellett, hogy legyen, de nem Gripley hadnagy, hanem valaki más.

¹⁰ Kb. 28 km/h, a *ford*.

Amikor közelebb ért, rájött, hogy a 4. védelmi zászlóalj végrehajtó tisztje az. Amint meghallotta Joe lépteinek a hangját, először hátrafordult, majd valamelyest kihúzta magát.

– Howard őrmester, uram. Őrszolgálatra beosztva.

– Igen – mondta a végrehajtó tiszt elgondolkodva. – Mi újság, őrmester? Joe Howard nem erre a reakcióra várt.

– Gondoltam, kiszellőztetem a fejem, őrmester – folytatta a végrehajtó tiszt. – A kabinomban megrekedt a levegő.

– Igen, uram – mondta Joe.

– Az igazság az, hogy a gondolataimat szeretném rendezni – mondta a végrehajtó tiszt.

– Uram? – kérdezte Joe, aki mostanra teljesen összezavarodott. A végrehajtó tiszt felegyenesedett.

– Őrmester – mondta –, ma este 21.00-kor rádióüzenetet kaptunk Pearl Harbortól. A14. taktikai különítményt visszarendelték Pearlbe.

– Uram?

– A 14. taktikai különítményt visszarendelték Pearlbe. Már meg is fordultunk.

– De mi lesz Wake-kel?

– Úgy tűnik, őrmester – mondta a végrehajtó tiszt olyan hangon, mint akinek valami fojtogatja a torkát –, hogy Devereux őrnagy és az emberei kénytelenek lesznek beérni azzal, amijük van.

– Úristen – csúszott ki Howard törzsőrmester száján. A többiekhez hasonlóan ő is nagyon jól tudta, hogy milyen kevés fegyver, muníció és tengerészgyalogos állt James P. S. Devereux őrnagy rendelkezésére.

– A parancs, az parancs, őrmester – mondta a végrehajtó tiszt, majd Joe-t finoman arrébb tolva elbotorkált. Nem sok mindent lehetett látni az éj sötétjében, Joe mégis észrevette a könnycseppeket, amelyek végiggördültek a végrehajtó tiszt arcán.

Az isten verje meg ezeket! – gondolta Howard törzsőrmester. – Hogy a francba fordulhatnak meg, amikor tudják, hogy ha Wake nem kapja meg az utánpótlást, akkor a srácok vagy meghalnak, vagy hadifogságba esnek? Ki a büdös franc adhatott ki egy ilyen beszari parancsot?

Aztán valami más jutott az eszébe: *Ki a faszt akarsz te átverni? Ha partra szálltunk volna Wake-en, elbújtál volna az első szikla mögé, aztán összekuporodtál volna, mint egy szaros kisbaba, és elsírtad volna magad, pont úgy, mint december hetedikén.*

(Kettő)

New Jersey, Lakehurst

A Haditengerészet Lakehurst Légibázisa

1942. januárt, 16.05

Stephen M. Koffler tengerészgyalogos őrzető jóval azelőtt hallotta meg, hogy érkezik a váltás, minthogy meglátta volna őket. Hallotta a hó ropogását a bakancsok alatt és a tizedes hangját, ahogy a menetelő öröknek vezényelt. Koffler két hónappal azelőtt töltötte be a tizennyolcadik születésnapját, 65 kilót nyomott, és 168 cm magas volt.

A váltás a hatalmas léghajóhangár előtt menetelt el. Koffler posztja, a 4-es számú, menetelő poszt volt. A hangár oldala mentén menetelt oda, majd vissza.

Az örök engedélyt kaptak, hogy 1903-as Springfield .30-06-os puskáikat a szíjnál fogva a vállukra akasztva tarthassák – csővel lefelé. Erre azért volt szükség, hogy ne kerülhessen hó a puskacsőbe.

Koffler őrzető levette a válláról a fegyverét, és pihenj állásban a karjára tette. Amint meglátta a tizedest befordulni a sarkon, felszólította:

– Állj! Kivagy?

Ezt és a fegyverekkel és főleg az Egyesült Államok Tengerészgyalogságával kapcsolatos számos egyéb dolgot az USA Tengerészgyalogos-alapképző Táborában, a Parris-szigeten, Dél-Carolinában tanították meg neki, októbertől december első két hetéig, de először itt, Lakehurstben próbálhatta ki élesben.

A puskája tárában összesen öt lőszer volt, a derekára csatolt szövet töltenyőv zsebeiben pedig még negyven. A bajonettet előzőleg a puskája csővéhez erősítette. Ahogy fel-alá sétált a hangár előtt, időnként megfeledkezett róla, és a lábszárával párszor neki is ütközött.

– Az őrszolgálatos tizedes – mondta a tizedes.

– Őrségváltáshoz előrelépni!

A tizedes kiadta az „állj!” parancsot az osztagának, ő maga pedig megtett még fél tucat lépést Koffler őrzető felé.

– Zúza – hangzott el Koffler őrzető szájából a jelszó.

– Szaft – válaszolta az őrséget vezető tizedes.

Amikor Koffler őrzetővel közölték az aznap esti jelszót és az arra adandó választ, nagyon meglepődött. Valakinek a századnál nyilván kitűnő a humorérzéke. A Parris-szigeten ilyesmit sohasem tapasztalt; olyan fontos dolgokkal, mint az őrség, nem viccelődtek.

Nem mintha az, amit itt Lakehurstben csinált, nem lett volna fontos. A hangárt a kormányozható léghajóknak építették, még mielőtt Koffler őrzető megszületett volna, abban az időben, amikor a Haditengerészet még úgy vélte, hogy a hatalmas, merev vázú léghajóké lesz a jövő. A hangárban most fél tucat kisméretű haditengerészeti hőlégballont tartottak, amelyeket arra használtak, hogy a New York-i kikötő vizeit kémleljék német tengeralattjáró után kutatva. A hőlégballon egy nem merev vázú léghajó volt, olyasmi, mint

egy léggömb. Előző este, az őrházban Koffler őrvezető azt hallotta, hogy a Haditengerészet első hőléggallonját „A-limp”-nek nevezték, a másodikat pedig „B-limp”-nek¹¹. Innen kapta a nevét.

Odakint a nyílt óceánon német tengeralattjárók cirkáltak, és nagyon is valószínűnek tartották, hogy német szabotőrök megkísérelhetik megsemmisíteni a hangárban lévő felderítő léghajókat. New York Yorktown negyedében rengeteg náci szimpatizáns élt. A háború előtt a Madison Square Gardent bérelték ki, és ott tartották a találkozóikat.

A léghajóhangárt és a léghajókat őrizni más volt, mint az újoncbarakkok előtt posztolni. Koffler őrvezető pedig minden feladatot komolyan vett, amivel megbízták.

– Koffler őrvezető, négyes poszt, tizedes – mondta Koffler. – Minden rendben.

Aztán következett az őrségváltás hivatalos rituáléja. A tizedes mögött felsorakozó tengerészgyalogosok közül az első Kofflerhez masírozott, majd megállt, és Springfieldjét pihenj állásban a karjára helyezte, miközben Koffler elismételte a parancsot, majd a tizedes elkiáltotta magát, hogy „Szolgálati helyet elhagyni!”, mire Koffler az őrségosztag végére menetelt.

Ez volt az utolsó fordulója. A szolgálatot előző délután vette fel 16.00-kor. Az első váltással foglalta el az őrhelyét. 16.00-tól 18.00-ig sétált fel-alá, aztán leváltották. Négy órával később, 22.00-kor, újabb két óra őrség következett éjfélig, az újév első napjának kezdetéig. Aztán újabb négy óra pihenő jött. 04.00-kor ismét felvette az őrszolgálatot, 06.00-kor jött a váltás. Ismét négy óra pihenő 10.00-ig, aztán két óra őrség délig, újabb négy óra pihenő, és végül két óra 14.00-tól 16.00-ig.

Nem sajnálta magát jobban azért, amiért a dermesztő hidegben kellett járnia fel-alá szilveszterkor, mint hétfőn, amikor leszállt a Sea Coast Limited vonatról, amely a Dél-Carolina állambeli Parris-szigetről vitte Newarkba, és eszébe jutott, hogy ha felülne a földalattira, harminc perc alatt otthon lehetne.

A Parris-szigeten belenevelték, hogy a Tengerészgyalogság engedélye nélkül többé nem lehet magánélete. Már nem csupán egy töketlen civil volt, hanem tengerészgyalogos. Kizárólag akkor mehetett haza, amikor és ha a Tengerészgyalogság engedélyt adott rá. A Parris-szigeten teljesített alapkiképzés után elvileg járt volna neki pár nap szabadság, hogy hazamehessen, de nem adták meg neki. Az ország háborúban állt.

Talán, amíg a lakehursti iskolába jár, addig kap pár nap kimenőt, vagy legalább hétvégi eltávot. Vagy ha elvégzi az iskolát. Ha elvégzi. Ez utóbbiban nem igazán reménykedett. Először is, a főtörzs Mainside-ban¹², a Parris-szigeten, ahová áthelyezték, miután megcsinálta az alapkiképzést, nagyon kiakadt rá.

¹¹ A léghajó angolul „blimp”, ami a „B” betű és a „limp”, „puha, hajlékony” jelentésű szó összevonásából jött létre. *A ford.*

¹² A Mainside nevű kerületben található az altisztképző tábor központja *a ford*

Az összes újonc aktáját át kellett nézniük, mert műszaki rajzolóra lett volna szükségük. Megtalálták az aktáját, és át is helyezték Mainside-ba, hogy elkészítse az új barakkok tervrajzait. Csakhogy ő nem azért lett tengerészgyalogos, hogy műszaki rajzokat készítsen. Ha műszaki rajzoló akart volna maradni, akkor a New Jersey Közhasznú Társaság autóbusz- és villamososztályán maradt volna, ahol civilként műszakirajzoló-gyakornokként dolgozott.

Egy nap a hirdetőtáblán roppant érdekes dolgot pillantott meg. A Szabályzat előírta a hirdetőtábla naponta legalább kétszeri elolvasását, úgyhogy nem az ő hibája volt, hogy meglátta a közleményt. A közleményben az állt, hogy önkénteseket várnak ejtőernyős-szolgálatra, és hogy azok az önkéntesek, akik sikeresen elvégzik a kurzust Lakehurstben, havi ötven dollár ejtőernyőspótlékot kapnak. Az pedig nem kevés pénznek számított. Őrvezetőként összesen negyvenegy dollárt keresett havonta, pontosabban harminchatot, plusz ötöt, amiért megszerezte a mesterlövész-minősítést a Springfielddel.

Tehát jelentkezett, amitől a főtörzs, akinek nagyon kellettek a műszaki rajzológok, egyből felkapta a vizet.

– Ugráljon a többi seggfej azokból a rohadt repülőgépekből! – üvöltötte.

A főtörzs annyira dühbe gurult, és akkora lármát csapott, hogy az egyik tiszt is kijött az irodájából, hogy megnézze, mi okozza a felfordulást.

– Ha jelentkezni akar, akkor hagyja jelentkezni, főtörzs! – mondta a tiszt. – A jelentkezési lapjára írja rá, hogy nekünk itt van szükségünk rá, de hagyja jelentkezni!

Stephen Koffler biztosra vette, hogy ekkor hallott utoljára az ejtőernyősiskoláról. Ennek ellenére, három nap múlva, a főtörzs az irodájába rendelte, és közölte vele, hogy szedje össze a rohadt felszerelését, és rakja fel a seggét a vonatra, és hogy reméli, hogy Koffler már az első rohadt ugrásnál kitöri a rohadt nyakát.

Még csak ki sem tette a lábát a Pennsylvania állomásról, amikor leszállt a Sea Cost limitedről Newarkban. Csak lement az aluljáróba, hogy megkérdezze az információtól, hogy mikor indul a New Jersey Central Lakehurstbe. Azt mondták neki, hogy két és fél óra múlva. Amíg a vonatra várt, háromszor kérték el a papírjait. Kétszer a Parti Őrség karszalagját viselő tengerészek, egyszer pedig a nyomorult MP¹³-k a Hadseregtől. Steve Koffler ereiben már éppen elég tengerészgyalogos-vér csordogált ahhoz, hogy meggyőződéssel higgye, a nyomorult Hadseregnek nincs joga hozzá, hogy a nyomorult MP-it kiküldje, hogy azok bármit is elkérjenek egy *tengerészgyalogostól*.

Amikor Lakehurstbe ért, egy teherautó vitte ki a légibázisra. Aztán a szállásmester, egy szikár, sötétképzű őrmester elmagyarázta neki, hogy hol találhat magának egy ágyat, meg hogy matrachuzatra, párnára és takaróra ne is számíton, mert a raktár be van zárva. Az is lehet, hogy várni kell újévig.

¹³ *Military Police* – Katonai Rendőrség. A fegyveres erőknél szolgáló katonai rendőrökre is szokás használni, a *ford*.

Másnap reggel találkozott az őrmesterével, aki éppen olyan szikár és sötétképű volt, mint a szállásmester, csak idősebb kivitelben. Az őrmester közölte vele, hogy egyáltalán nem számított rá, és hogy az új „osztályba” felvettek csak a következő napokban fognak megérkezni, de ha már úgymint ott van, akkor szedje rendbe a cuccait, és 16.00-kor jelentkezzen őrszolgálatra.

Koffler a nap hátralévő részét azzal töltötte el, hogy felkészült az őrszolgálatra: kivasalta zöld zubonyát, a nadrágját, a khaki ingét és a nyakkendőjét, amiről mostanra megtanulta, hogy nem nyakkendő, hanem „tábori kravátl”. A két pár bakancsa közül a jobbikat megköpködté, és kifényesítette, aztán pedig megtisztította, és kissé megolajozta az 1903-as Springfield .30-06-os puskáját.

Átkozottul átfázott, ahogy ott masírozott fel-alá a léghajóhangár előtt, de az őrházban volt forró kávé, amiből a két óra leteltével egy jót ihatott. Ráadásul még az őrszolgálatos tizedes is kétszer kiment, és vitt neki kávé termosztban, meg tojásos szendvicset, ami nagyon meglepte Kofflert, aki a Parris-szigeten szolgáló őrmesterekhez és az ottani őrszolgálatához volt szokva.

Miután az őrség, amelyet éppen akkor váltottak le, bemasírozott az őrszobába, és leadta a munícióját – minden egyes lőszerrel el kellett számolni –, Steve Koffler úgy gondolta, hogy kihasználja az alkalmat, és feltesz egy kérdést az őrszolgálatos őrmesternek. Rendes fickónak látszott.

– Most mi lesz? Úgy értem, mi a dolgom?

– Én a helyedben, kölyök, eltűnnék a szállásomról. Különben megint befognak valamilyen munkára.

– Úgy érti, hogy nem kell a laktanyában maradnom?

– Nem. Miért kellene? Most jöttél a Parris-szigetről?

– Aha.

– Látszik – mondta az őrmester.

– És hová menjek?

– Akárhová, amit meg tudsz fizetni. New York City csak egy óra vonattal, de csak akkor menj oda, ha tele vagy dohányjal.

– Na és Newark?

– Mi a fenének mennél te Newarkba?

– Arrafelé lakom egy kisvárosban, East Orange-ban.

– Most jöttél vissza az alapkiképzés utáni eltávról, mi?

– Nem.

– Mi az, hogy nem?

– Nem voltam eltávon. Ahogy befejeztem a kiképzést, Mainside-ba küldtek, onnan meg ide.

– Szórakozol velem? Az alapkiképzés után minimum tíz nap eltáv jár.

– Én akkor sem kaptam.

– Ha rájövök, hogy szórakozol velem, kölyök – mondta az őrmester –, szétrúgom a segged.

– Felvette a telefont.

– Remélem, másnapos vagy, te vén gazember – mondta annak a valakinek a vonal végén.

Az a valaki válaszolt, mire az őrmester hangosan felnevetett.

– Figyelj csak, itt van nálam egy kölyök, aki most jelentkezett szolgálatra. Nem tudom, hogy mi történt, de nem kapott eltávot Parris után. Newarkban lakik, illetve arrafelé. Nem lenne gond, ha szólnék a szállásmesternek, hogy állítson ki a nevére egy hetvenkét órás kimenőt?

Rövid csend következett.

– Jól van, öreg, kösz – mondta az őrmester, és letette a telefont. – Jó hangulatában találtam. Hetvenkét órás *meghosszabbított* kimenőt kapsz.

– Az meg mi? – kérdezte Steve Koffler.

– Kapsz egyszer egy eltávot ma 17.00-tól vasárnap 17.00-ig. Az hetvenkét óra. Akkor azt eltéped, és elhajítod a fenébe, és megkezded a hosszabbítást, ami hétfő reggel 05.00-ig tart. Az őrmester szerint addig itt úgy sem történik semmi.

– Jesszusom!

– De az ég szerelmére, ne idd le magad a sárga földig, és ne csukasd le magad!

– Úgy lesz.

Egy órával később Koffler örvezető kísétált a helyőrség főbejáratán, és elindult a lakehursti vasútállomás felé. Száz métert sem tehetett meg, amikor egy lenyitható tetejű Chrysler lehúzódtott előtte a padkához, majd kivágódott az ajtaja. A sofőr egy haditengerésziszt volt – egy fiatal tiszt.

– New York Citybe megyek, fiam, ha az segít – mondta a tiszt.

Newarkba menet, ahová a tiszt csak azért ment, hogy kitehesse a pennsylvaniai vasútállomáson, elmondta Kofflernek, hogy ő az egyik léghajó navigátor, és hogy szilveszterkor is ott fagyasztotta a farkát 15 km-re Jersey partjától, a May-foknál, a Delaware-öbölben.

Steve elmondta neki, hogy épp most érkezett az ejtőernyős-iskolába. A tiszt erre azt mondta, hogy Steve tökösebb gyerek, mint ő, meg hogy nincs a világon ember, aki rá tudná venni, hogy kiugorjon egy repülőgépből, csak akkor, ha az már lángokban áll.

A pennsylvaniai állomás alagsorában Steve felszállt a Bloomfield Avenue felé közlekedő földalattira, és a Park Avenue-n lévő Branch Brook Parkig ment vele. Ott leszállt, felment az utcaszintre, és felült a 21-es buszra, amivel húszsaroknyit ment, átlépve Newark város határát, át East Orange-ba. A 19. utcán szállt le a buszról, a lakásukkal szemközti megállóban.

Steve anyja és a férje a háromemeletes épület legfelső szintjén lakott, a jobb oldalon, abban a lakásban, amely az U alakú épület bejáratára nézett. A lakás ablakai sötétek voltak, ami azt jelentette, hogy elmentek otthonról. Marshallék lakásából – amely ugyanazon az oldalon volt, csak egy emelettel lejjebb – viszont fény szűrődött ki.

Azon gondolkodott, hogy vajon Bernice Marshall otthon van-e. Bernice-t hatodikos kora óta ismerte, amikor Ernie elvette az anyját, és beköltöztek a Park Avenue 121. számú házba. Bernice Marshall nem volt a barátnője, vagy ilyesmi. Egyszerűen csak egy nagy mellű, fekete hajú lány volt, aki valószínűleg jól meg fog hízni, ha megöregszik. De akkor is lány volt. És most, ahogy Steve felnézett a lakásuk ablakába, lelki szemei előtt hirtelen megjelent Bernice, amint a tetőn napozik, és nagy mellei majd kibuggyannak a fürdőruhájából.

Ahányszor a Marshall lányok – Bernice és a nővére, Dianne – a tetőn napoztak, az épületben lakó férfiak szinte mindig találtak valamilyen ürügyet, hogy felmenjenek, és elszívjanak egy cigarettát, miközben a szemüket a pályán tartották. Dianne hosszú lábú, hosszú, szőke hajú lány volt, és négy évvel idősebb, mint Bernice. Már negyedikes volt az East Orange Gimnáziumban, amikor elszökött otthonról, hogy hozzámeghessen egy fickóhoz. Aztán valami zűrbe keveredett, és hazaköltözött a gyerekeivel.

Dianne az Essex County Bank & Trustnál kapott munkát az Ampere Plazában, éppen Mr. Marshall szomszédságában, aki az Ampere gyors tisztító és bár üzletvezetője volt. Steve igazából nem is tudta, hogy Bernice hol dolgozott. Főiskolára akart menni East Orange-ban, de mielőtt Steve beállt volna tengerészgyalogosnak – most ugrott be neki – azt hallotta, hogy az nem jött össze, és hogy Bernice valami munka után nézett.

Ekkor hasított belé a felismerés, hogy nincs nála a lakáskulcsa. A kulcsát és minden személyes tulajdonát, amelyet civilként magával vitt a Parris-szigetre, az első nap egy ládába tették, és hazaküldtek, miután lenyírták a haját, és adtak neki egy típusruhát meg egy pár bakancsot. A többi cuccát akkor még meg sem kapta a tengerészgyalogságtól.

Atyaisten!

A Park Avenue 121. számú épület előcsarnokának mindkét oldalán volt egy ajtó, amelyet kulccsal, illetve a lakásokból gombbal lehetett nyitni. És persze úgy is engedett a zár, ha valaki egy jó nagyot belerúgott a réz takarólemezbe. Steve pontosan ezt tette, és máris a lépcsőházban találta magát.

Kettesével vette a lépcsőket. Amikor a második emeleti fordulóhoz ért, női kacajt hallott a Marshall-lakásból, de nem tudta eldönteni, hogy ki nevetett, Bernice, Dianne vagy Mrs. Marshall.

A vicc kedvéért megpróbálta kinyitni a lakásuk bejárati ajtaját. Be volt zárva, amire természetesen számított is. Aztán felment a tetőre. Nem kis erőfeszítésbe telt kinyitni a tetőre vezető ajtót, amely előtt rendesen összegyűlt a hó.

A tetőn kialakított emelvény, amit mindenki csak „fedélzetnek” nevezett – itt napozott Bernice és Dianne – lényegében egy, egymástól 2,5 cm-re rögzített deszkából kialakított dobogó volt. Most viszont beborította a jég és a hó, ami rendesen csúszott a bakancsa alatt, ahogy a tűzlétra felé haladt.

A tetőről tűzlétra vezetett a harmadik emeletre, éppen Steve ablaka előtt. Lemászott, és megpróbálta kinyitni a lakása ablakait. Be voltak zárva.

Aztán eszébe jutott, hogy még megpróbálhatja a fürdőszobaablakot is, a tűzlétra korlátjától pár centiméterre. Fogalma nem volt, hogy mi a franchoz kezd, ha azt is zárva találja. Előrehajolt, és megpróbálta feltolni az ablakot. Az ablak megmozdult, és felcsusszant.

De ahhoz, hogy bejusson az ablakon keresztül, fel kellett állnia a tűzlétra korlátjára, neki kellett támaszkodnia a téglapépület falának, aztán pedig előre kellett hajolnia, és a fejét és a vállát be kellett dugnia az ablakon, mindezt anélkül, hogy lezuhant volna. Aztán ugrania kellett. Ezután keresztül kellett vonaglni az ablakkereten, és máris jöhetett a landolás a fürdőkádban.

Steve hamar rájött, hogy nagykabátban, karimás kalapban és kesztyűben ez a mutatvány nem sikerülhet. Miután tovább gondolkodott a dolgon, be kellett látnia, hogy a zubbony is csak akadályozná, úgyhogy azt is levette, és a tűzlétra acélkorlátjára tette.

Így viszont olyan rohadtul elkezdett fájni, hogy elfogta a remegés.

Amikor felállt a tűzlétra korlátjára, úgy érezte, hogy nagyon is jó esély van rá, hogy nem fog összejönni a dolog, és hogy amikor az anyja és a férje megérkeznek, vérbe fagyva fognak rátalálni a betonon a bejárat előtt, három emelettel lejjebb.

Hatvan másodperccel később a fürdőkádba zuhant – fejjel.

Eltolta az útból az anyja fehérneműit meg a harisnyáit, amiket a mosdó felé akasztott szárítani, kitapogatta a villanykapcsolót, és felkattintotta.

Megpillantotta magát a tükörben. Nem nagyon hasonlított önmagára. Az arcán egy szem zsír sem maradt, a szemei meg mintha beestek volna. De az igazi változást a haja jelentette. Mielőtt besorozták, a haja hosszú volt; copfban viselte, és barkót is növesztett hozzá. A haja most alig volt másfél centi, a barkóját pedig leborotválta.

A hálószobájába ment, kinyitotta az ablakot, és kimászott a többi ruhájáért. Kinyitotta a gardróbját, és a kalapját az egyik polcra tette, aztán keresett egy erős vállfát a nagykabátjának, és beakasztotta a csőre. Furán festett a kabátja, főleg a Musztángok Atlétikai Klub feliratú, vörös-fehér dzsekije mellett.

A „cucca” ott volt a polcon. Azóta érdekelte az amatőr rádiózás, amióta első gimnazista korában belépett a rádióklubba. Másodikos korára megtanult morézni, és belépett az Amerikai Amatőr Közvetítőállomás-szövetségbe. Ugyanabban az évben összebarkácsolta élete első vevőkészülékét, harmadikos korában pedig épített egy egészen kiváló vevőt. Átment a Szövetségi Kommunikációs Bizottság vizsgáján, megkapta az amatőr rádiós engedélyét, negyedikesen pedig megszerezte a másodosztályú rádiótelefon-engedélyét.

Ahhoz, hogy össze tudja szedni a pénzt az első rádióadójára és az antennára, rengeteg estéről kellett lemondania, amit a Musztángokkal tölthetett volna el, de negyedikos gimnazista évének második felére készen állt a berendezés. Az öröme csupán egy hétig tartott, amikor is rájöttek a lakók, hogy mitől recsegett a rádió, amikor Lowell Thomas hírműsorát, meg Fred Allent vagy

Kate Smith-et akarták meghallgatni. Elnyávozták a panaszukat a házfelügyelőnek, az meg leszedette vele az antennát a tetőről.

Az anyja férje meg úgy tett, mintha valami bűncselekményt követett volna el. Már azért is habzott a szája, amiért *hallgatni* merte a húszméteres sávon folyó szöveget. Egyszerűen nem bírta felfogni, hogy a rádióvevők nem okoznak interferenciát. Részben a rádiózás miatt kialakult viták vezettek ahhoz, hogy beállt tengerészgyalogosnak.

Levette a Musztáng-dzsekijét a vállfáról, és belebújt. A dzseki piros bársonyból készült, az ujjai fehérek voltak, a kézelők és a gallér pedig piros. A hátuljára nagy írott betűkkel azt írták, hogy Musztángok Atlétikai Klub, az elejére pedig kisebb nyomtatott betűkkel, hogy Musztángok AK és Steve.

Kinyitotta a gardrób ajtaját, hogy megvizsgálja magát az egész alakos, némileg hullámos tükörben, amit az ajtóra szereltek. A Musztáng-dzseki valahogy nem passzolt. Vagy a dzseki ment össze, vagy ő nőtt meg. Valiban és mellben feszült, a kézelők meg mintha fel akartak volna szaladni a könyökéig. Levette, és észrevett rajta még valamit. Olyan bővlinak nézett ki. Egy kalap bővli szarnak.

Ettől egy csapásra árulónak érezte magát, amitől elszomorodott.

Visszaakasztotta a dzsekit, felvette a zubbonyát, és újból megnézte magát a tükörben. Jól nézett ki, és az örvezetői stráf, meg a csillogó, ezüst lövészjelvények sem mutattak rosszul. Kettő volt belőlük: egy mesterlövészjelvény, alatta két kisebb, PUSKA és PISZTOLY feliratú jelvénnel, és egy „jó lövész”-jelvény, alatta BAR felirattal. A Browning géppuskával nem sikerült megszereznie a mesterlövész-minősítést, de a „jó lövész”-jelvénye miatt sem kellett szégyenkeznie. A .30-as géppuskával és aknavetővel csak a lövészminősítés jött neki össze, amiért szintén kapott jelvényt, de azt inkább nem tűzte ki. Mindenki, aki teljesítette a minősítő lövészetet – és anélkül nem hagyhatta el a Parris-szigetet – lövésznek számított, akkor meg mi a francnak tűzte volna ki?

Kiment az előszobába, ahol megoldódott az „eltűnt anyja és férje”-rejtély. Az asztalon egy brosúra hevert. *„Töltsön el három napot és három éjszakát (beleértve szilvesztert is) a Beach Hotel luxuslakosztályában! N. J., Ausbury Park. Csak 99,95 dollár (két személyre).”*

Hát oda mentek. Alig negyvenöt kilométerre Lakehursttől.

A szentségit, ezek nem tudják, hogy háború van? Hogy a japánok karácsony előtt két nappal elfoglalták Wake-et? És hogy megszállták a Fülöp-szigeteket? Meg hogy amíg ők a nyomorult Seven-and-Sevenjüket szürcsölgetik a Beach Hotelben, német tengeralattjárók állnak lesben a part közelében, és csak arra várnak, hogy amerikai hajókat torpedózhassanak meg?!

(Három)

New Jersey, East Orange

Park Avenue 121.

1942. januárt, 21.05

Összeszedem a srácokat – gondolta Stephen Koffler tengerészgyalogos örvezető – és talán megiszunk pár pohárával is!

A konyhafalra erősített telefonhoz ment, és emlékezetből tárcsázta a legjobb barátja számát.

Mrs. Danielli azt mondta neki, hogy Vinny elment valahová, de azt nem tudta megmondani, hogy hová. Megígérte, meg fogja Vinnynek mondani, hogy hívta, és megkérte, kíváncson az anyjának és apjának boldog új életet.

Aztán Toddy Fellert akarta felhívni, de eszébe jutott, hogy az anyja megírta neki, hogy Toddy beállt a Haditengerészethez rögtön Pearl Harbor után.

Roszmájúan jegyezte meg magában, hogy Toddy most biztos négykézláb súrolja a padlót a Haditengerészet Kiképzőközpontjában a Nagy Tavaknál egy ócska fogkefével, és az a nagy kövér segge az égnek mered.

Visszament a szobájába, és akkor a gardrób egyik polcán meglátta a kibontatlan csomagot, amit a Parris-szigetről küldött haza. Levette a polcról, letépte róla a papírt, kinyitotta, és beletúrt. Szennyes alsónadrágok és zoknik voltak benne, meg a nadrág, az ing, a cipő és a (vadonatúj) tisztálkodó készlet, amit a postára vitt, amikor szolgálatra jelentkezett.

És a kulcsok. A bejárati ajtó kulcsa, az előcsarnokban lévő postaládáé, a lakásé és az East Orange Gimnáziumban lévő öltözőszekrényéé. Ez utóbbit megtartotta emlékebe, pedig két dollár ötven centet kellett fizetnie a gazembereknek egy olyan kulcsért, amit a Woolworth' Five & Tenben negyed dollárért megcsináltathatott volna.

Zsebre vágta a kulcsait, kísétált a lakás bejárati ajtaján, lement a lépcsőn, és megállt Marshallék lakása előtt egy szinttel lejjebb.

Odabentről beszélgetés szűrődött ki, amikor megnyomta a csengőt, majd valaki – valószínűleg Bernice – azt mondta: „Vajon ki lehet az?” Aztán kinyílt az ajtó.

Mr. Marshall egészen addig nem ismerte meg, amíg Steve meg nem szólalt.

– Üdv, Mr. Marshall. Bernice itthon van?

– Az eszem megáll! – mondta Mr. Marshall. – Meg sem ismertelek. Hazel, sosem találod ki, hogy ki van itt!

– Akkor mondd meg! – mondta Mrs. Hazel Marshall.

– Gyere be! – mondta Mr. Marshall, és először karon ragadta Steve-et, aztán átkarolta a vállát, és bevezette a nappaliba.

– Felismeri valaki ezt az amerikai tengerészgyalogost? – kérdezte Mr. Marshall.

– Te jó isten, ez Stevie – mondta Mrs. Marshall. – Stevie, anyádék Ausbury Parkban vannak!

– Igen, tudom.

– Meg fog szakadni a szíve, hogy elkerültétek egymást! – mondta Mrs. Marshall, miközben odalépett Steve-hez, és arcon csókolta. Aztán megfogta mind a két karját, és alaposan megnézte magának. – Megváltoztál.

– Szia, Stevie – mondta Dianne Marshall. – Emlékszel még rám?

– Persze. Szia, Dianne.

– Ez pedig itt Leonard – mondta Mrs. Marshall. – Leonard Walters. Ő és Dianne együtt vannak.

Steve szerint Leonard Walters úgy nézett ki, mint egy töketlen idióta. Dianne viszont jól nézett ki. Nem voltak akkora dudái, mint Bernice-nek, de amije volt, az szépen nekifeszült a pulóverének.

– Örülök, hogy megismerhetlek – mondta Leonard, miközben megszorította Steve kezét. – Tengerészgyalogos vagy, mi?

– Az.

– Mit szólnál egy kis valamihez a hideg ellen, Steve? – kérdezte Mr. Marshall.

– Charlie, még csak tizenhét.

– Tizennyolc – javította ki Steve Mrs. Marshallt. – Reméltem, hogy Bernice itthon lesz.

– Randija van – mondta Dianne. – Sajnálni fogja, hogy elkerültétek egymást.

– Nem nagy ügy – mondta Steve.

– Jöhet egy Seven-and-Seven, Steve?

A Seven-and-Seven Seagram's Seven Crown Blended whiskyből és 7-Upből készült. Steve utálta.

– Nem, köszönöm – mondta Steve.

– Látod, én megmondtam – mondta Mrs. Marshall.

– Akkor esetleg egy pohár Scotch? Én is azt iszom.

– Az jó lesz – mondta Steve. Nem tudta, hogy mi az a Scotch, csak annyit tudott, hogy életében nem ivott még olyat.

– Vízrel vagy szódával?

– Szódával kérem.

Dianne mellé lépett.

– Mik azok az egyenruhádok? Kitüntetések?

– Lövészelvények.

Dianne egészen közel húzódott hozzá, és figyelmesen végigtanulmányozta a jelvényeket. Steve látta a lány fejbőrét, ott, ahol elválasztotta a haját; érezte az illatát; és látta a melltartója pántjának a körvonalát a pulóvere alatt.

– Le vagyok nyűgözve – mondta Dianne, miközben felegyenesedett. Még mindig olyan közel állt Steve-hez, hogy érezte a lány meleg leheletét, és a Sen-Sen illatát, amit rágott.

Mr. Marshall egy pohár italt nyomott Steve kezébe, ő pedig belekortyolt. Kanalasgyógyszer-íze volt.

– Jó lesz, fiam?

– Jó-felelte Steve.

Dianne elsétált mellőle. Steve látta, amint a lány hátsója megremegett. Magas szárú csizmát viselt. Steve a magas szárú női csizmákat roppant erotikusnak tartotta, éppen olyan erotikusnak, mint azokat a képeket, amelyeken melltartót, bugyit és harisnyatartót viselő nők voltak a *The Police Gazette*-ben, amit a fodrásznál nézegetett.

– Na, és hogy tetszik az élet a Tengerészgyalogságnál, Steve? – kérdezte Mr. Marshall.

– Elmegy – mondta Steve. Ez persze nem volt teljesen igaz, de többet nem mondhatott el ezeknek az embereknek.

– Milyen szolgálatra osztottak be?

– Hétfőn kezdem az ejtőernyős-iskolát – mondta Steve.

– Az meg mi fán terem? – kérdezte Mr. Marshall.

– A Tengerészgyalogság ejtőernyős-zászlóaljkat akar felállítani – magyarázta Steve. – Önként jelentkeztem.

– Úgy érted, hogy repülőgépekből fogsz kiugrálni? – kérdezte Mrs. Marshall.

– Igen, asszonyom.

– Komolyan? – kérdezte Dianne. Amikor Steve ránézett, és bólintott, Dianne még hozzátette: – Ez rohadt jó.

– Dianne! – mondta az anyja. – Hölgyek ilyesmit nem mondanak.

Steve megérezte, hogy Leonard nem bánná, ha lelépne, és noha töketlen hülye gyereknek tartotta Leonardot, úgy gondolta, hogy ami fair, az fair. Ha neki lett volna randija egy lánnyal, ő sem akarta volna, hogy osztózni kelljen rajta a családtagokkal meg a szomszédokkal.

Amikor Mr. Marshall megkérdezte, hogy kér-e még egy italt, akkor nemet mondott, és távozott.

Újra felhívta a Danielli-házat, mert azt gondolta, hogy Vinny talán már hazaért, de Mrs. Danielli azt mondta, hogy nem hallott felőle semmit, és hogy ilyen későn már biztosan nem is megy haza. Steve elnézést kért a késői hívásért, aztán bekapcsolta a rádióját.

De hamar megunta a rádiózást. A szobája ablakából jól lehetett látni a 18. utca és a Park Avenue sarkán lévő cukrászdát, de már zárva volt. Úgyhogy nem maradt egyetlen hely sem, ahová elmehetett volna autó nélkül.

Tudta ő nagyon jól, hogy hová ment Vinny. Felment a Páholyba – ami a West Orange-ban lévő hegyen volt –, ahol az is kapott piát, aki még nem töltötte be a huszonegyet. A környéken hiába is akart volna piát venni. Itt mindenki tudta, hogy kicsoda, és hogy hány éves. A Páholyba meg nem juthatott el máshogy, csak autóval.

Aztán beugrott neki, hogy az egyenruhásoknak minden további nélkül adtak piát. Egyre kevésbé tudott szabadulni a gondolattól, hogy innia kellene

egyed. Az ampere-i állomáson volt egy kocsmá. Az anyja és a férje nem járt oda, úgyhogy az ottaniak valószínűleg nem tudják, hogy kicsoda.

Egy próbálkozást megért. Gyalázat lett volna elpocsékolni egy hetvenkét órástávot arra, hogy magában üldögél a szobájában, és rádiót hallgat. Ha nem szolgálják ki, akkor egyszerűen lelép. Először persze elvörösödik, de az nem olyan nagy ügy.

Felvette a kabátját és a karimás sapkáját, felhajtotta a kabátja gallérját, hogy megvédje a nyakát a hideg szélről, aztán elballagott az ampere-i állomáson lévő kocsmáig.

A kocsmá zajos volt és zsúfolt. A sapkáját hátratólta a fején, kigombolta a kabátját, és leült az egyik üres bárszékre a pulthoz.

– Mi legyen? – kérdezte a csapos.

– Egy Scotch szódával – mondta Steve.

– Máris hozom – mondta a csapos, és elfordult, hogy kitöltse Steve-nek az italát. Steve elővett egy ötdolláros bankjegyet a tárcájából, és a bárpultra tette.

Amikor a csapos letette az italt, az ötdollárosra nézett, és visszacsúsztatta Steve-nek.

– A vendégem volt.

Steve belekortyolt az italba. Még mindig kanalasgyógyszer-íze volt. Ezt már nem érezte olyan rossznak, mint az első, de azért még mindig elég rossznak érezte. Úgy vélte, hogy valószínűleg egy másik márka lehetett.

A csapos még egy pohár italt tett Steve elé.

– A hölgy és az úr küldi a pult végéről – mondta.

Steve arra nézett. Egy középkorú pár emelte a poharát az egészségére.

– Megtisztelne – mondta a férfi.

– Isten áldja meg! – mondta a nő.

Steve érezte, hogy arcát elönti a vér. Nagyon remélte, hogy nem vörösödött el nagyon.

– Köszönöm – mondta a párnak.

– Most először hívták meg egy italra egy kocsmában.

– Vársz valakit? – kérdezte egy férfihang.

Steve megfordult. Leonard volt az.

– Nem – mondta Steve. – Csak beugrottam egy pohárkára.

– Gyere, ülj hozzánk! – mondta Leonard, és a fal irányába bökött a fejével. Egy pad volt a fal teljes hosszában, előtte nyolc vagy tíz apró asztallal. Dianne Marshall a padon ült, mosolygott, és neki integetett.

– Nem lesznek útban?

– Ne hülyéskedj már! – mondta Leonard. – Ha tudtuk volna, hogy idejössz, magunkkal hoztunk volna.

Steve felvette az ötdollárosát a pultról, és elindult Leonard után. Dianne finoman megütögette a mellette lévő helyet.

– Szólhattál volna, Steve – mondta Dianne –, hogy ide készülsz. Elhoztunk volna. Csak nem gyalog jöttél?

– De.

– Jó sokat szoktál gyalogolni, mi? Mármint a Tengerészgyalagságnál.

– Próbálj ki egyszer egy negyvenöt kilométeres túrát teljes menetfelszerelésben! – mondta Steve.

– Negyvenöt *kilométer*? – kérdezte Dianne.

– Annyi. Megkeményedik tőle az ember.

– Azt lefogadom – mondta Dianne, és megszorította Steve lábát a térde fölé.

Steve úgy vélte, hogy a lány nem azért csinálta, mert valamit akart tőle. Leonardot nézte, és rámosolygott. Dianne engedett a szorításnak, de nem engedte el Steve lábát.

Nem akar tőlem semmit – gondolta magában Steve nyugodtan. – *Füjja van, én meg csak a húga gyerekkori barátja vagyok. Az ég szerelmére, egyébként is elvált, és még gyereke is van!*

Nem volt hozzászokva a tömény szeszhez; kezdett a fejébe szállni.

– Hosszú volt ez a mai nap – jelentette be. – Azt hiszem, lassan nyugovóra térek.

– Még nem is táncoltál velem! – tiltakozott Dianne.

– Az az igazság, hogy pocsék táncos vagyok – mondta Steve, és felállt.

– Lefogadom, hogy nem vagy az – mondta Dianne.

– Jobb lesz, ha elmész vele táncolni, kölyök. Addig úgysem ereszt el – mondta Leonard.

– Ne nevezz *kölyöknek*! – mondta Steve gorombán.

Jesszusom, kezdek berúgni. Jobb lesz, ha távol tartom magam a nyomorult Scotchtól!

– Bocs, nem úgy értettem – mondta Leonard.

– Neked meg mi a fene bajod van, Lenny? – csattant fel Dianne. Felállt, és megfogta Steve kezét. – Majd én megmondom, hogy pocsék táncos vagy-e.

Dianne a táncparketre vezette, aztán széttárta a karját jelezve, hogy Steve ölelje meg. Aztán táncoltak. Steve meglehetősen fura stílusban táncolt, ráadásul bakancs volt a lábán. És erekciója is lett.

– Azt hiszem, talán jobb lenne, ha ezt most abbahagynánk – mondta Steve, mert érezte, hogy ezúttal tényleg nagyon elpirult, és hogy ez még a félhomályban is látszik.

– Igen, én is azt hiszem.

Nem ült le velük, csak felvette a kabátját és a sapkáját. Aztán kezét rázott Leonarddal, és távozott.

A lakásuk tíz perc járásnyira volt. Megint havazni kezdett, de azért elég hideg maradt a levegő ahhoz, hogy Steve érezze, kezd kijózanodni. Azt mondogatta magának, hogy hiba volt eljönni, és hogy talán Dianne *mégis* akart tőle valamit, mert jó sokáig nem vette le a kezét a lábáról. Aztán felvillanyozódva döbönt rá, hogy Dianne érezte a merevedését, és nem gurult dühbe miatta.

De mire elért a lakásáig, és elkezdte leseperni a havat a kabátjáról és a sapkájáról, megint meggondolta magát. Dianne huszonvalahány éves volt. Mennyi is? Legalább huszonkettő, vagy inkább huszonhárom. És elvált nő volt, az ég szerelmére. Járt egy pasassal. Aztán a fantáziája meglódult, valószínűleg attól a rengeteg, kanalasgyógyszer-ízű Scotchtól.

Megcsörrent a telefonja.

Csak Vinny Danielli lehetett az. A kis szarházi végre hazaért, és az anyja megmondta neki, hogy kereste.

– Hello, seggfej! Hogy vagy, te félkegyelmű gazember?

– Steve?

– Jesszusom!

– Dianne vagyok.

– Tudom. Azt hittem, hogy az egyik haverom az.

– Hát, remélem is – mondta Dianne.

– Bocs.

– Mit csinálsz?

– Semmit.

– Utánad mi is eljöttünk. Leonard Veronában lakik, és aggódott, hogy el fog akadni a hóban, ha tovább marad.

– Ó.

– A szüleid már hazaértek?

– Majd csak valamikor holnap jönnek meg.

– Az enyémeik már alszanak – mondta Dianne. – Joey is. Joey-nak hívták Dianne kisfiát.

Aztán hosszú, kínos szünet következett.

– Nem jössz fel? – szaladt ki Steve száján.

Úristen, mi a francot beszélek?

– Az a színtiszta igazság, Steve, hogy nagyon szeretnék – mondta Dianne.

– De mi lesz, ha valaki rájön?

– Ugyan ki jönne rá?

– Nem szeretném, ha mondjuk, Bernice megtudná. A szüleimről nem is beszélve.

– Tőlem nem tudják meg – mondta Steve határozottan. – Senki sem tudja meg.

– Jesszusom, mi lesz, ha rajtakapnak minket? – kérdezte Dianne, aztán a telefon elnémult.

Steve szíve kalapálni kezdett.

Nem jön fel Megívott pár pohárral, többet a kelleténél, és ez az egész ötlet tiszta örültség. Felhívott, de ő is rájött, hogy örültség, és letette. Egészen biztos, hogy nem jön fel.

Valaki csengetett.

Steve az ajtóhoz futott, kinyitotta, mire Dianne besurrant a lakásba, bezárta az ajtót maga mögött, és nekitámaszkodott. Frottír fürdőkötös volt rajta, meg valami nyuszi-kinézetű papucs. Egy üveg Scotch volt a kezében.

– Úgy vettem észre, hogy ez a kedvenced – mondta Dianne, és feltartotta az üveget.

– Aha – mondta Steve. – Örülök, hogy feljöttél.

– Megbízhatok benned? Ha valaki megtud valamit, jaj, Jesszusom!

– Persze – mondta Steve.

Dianne gyorsan előrehajolt, és szájon csókolta.

– Leonard rendes ember – mondta Dianne.

– Mi van?

Leonard rendes ember. Komolyan. Nagyon rendes ember, és el akar venni feleségül, én pedig azt hiszem, hogy hozzá is megyek. De... elmondhatok neked ilyesmit?

– Persze.

– Úgy gondolja, hogy a házasságig várni kell a dologgal – mondta Dianne.

– Úgy értem, hogy talán igaza van, ha valaki szűz. De én már voltam férjnél. Érted?

– Persze.

– Ha nem jöttem volna fel, akkor egyedül csináltad volna?

– Micsodát?

– Tudod, mit.

– Ja, lehet – mondta Steve. Soha nem vallott be ilyesmit senkinek, még a haverjainak sem.

– De nem tetted meg, ugye? – kérdezte Dianne, aztán úgy döntött, hogy az ujjjaival maga keresi meg a kérdésre a választ.

– Azt hiszem, megöltelek volna, ha megteszed – mondta egy pillanattal később, amikor rájött, hogy Steve nem esett az önfertőzés bűnébe, legalábbis mostanában nem. – Azok után, hogy mekkora kockázatot vállaltam.

– Bejössz a szobámba?

– A szobádba meg a nappaliba, meg mindenhová, ami hirtelen eszembe jut.

A lány megragadta Steve fejét, magához húzta, és újból megcsókolta. A nyelvével Steve nyelve után kutatott.

Steve-nek szüksége volt egy pillanatra, hogy felfogja, mire célzott a lány. Ettől egészen beizgult. Azon gondolkodott, hogy vajon Dianne rájön-e – mivel már volt férjnél, meg minden –, hogy még szűz.

Ez nem lehet igaz, tényleg kefélni fogok!

(Négy)

New Jersey, East Orange

Park Avenue 121.

1942. január 2., 08.30

Dianne Marshall Norman gyomra felfordult, amikor felébredt, és belegondolt, hogy mi is történt közöttük és a kölyök között a harmadikról. Tudta, hogy miért tette, amit tett, de ez akkor sem volt mentség, és nem tüntette fel jobb színben. Azért tette, mert leitta magát. Azt is tudta, hogy miért itta le magát, de ez sem volt mentség, és ez sem tüntette fel jobb színben aényt, hogy leitta magát.

Talán mégis csak egy kis kurva vagyok – gondolta, ahogy ott feküdt az ágyában, behunyta szemmel, másnaposán. *Egy ringyó.* Joe is annak nevezte, amikor rajtakapta Roddie Normannel a tengerparti házban. Akkor is részeg volt, és attól kezdve már nem tudtak kijönni Joe-val. Joe kiköltözött a lakásukból, két héttel később pedig felkeresett egy valóperes ügyvédet. Alaposan kitolt Dianne-nel.

Az ügyvédje közölte Dianne apjának az ügyvédjével, hogy Joe hajlandó társdíjat fizetni a gyerek után, de ez minden. Megtartja a kocsit, a bútorokat meg mindent, és nem ad Dianne-nek egy centet sem. Mindössze annyi pénzt adott neki, amennyiből elmehetett Nevadába, hat hétre, hogy elvállasszák őket. Ha ebbe nem megy bele, akkor az Essexi Megyei Bíróságra megy, Newarkba, és feljelenti a Roddie Normannel elkövetett házasságtörését, és akkor az egész ott lesz a papírokon.

Dianne úgy gondolta, hogy attól, hogy lefeküdt egy férfival (igazából kettővel, mert Joe nem tudott Ed Bittérről) még nem lett belőle kurva vagy ringyó. Biztosra vette, hogy Joe-nak is volt pár félrelépése. Még rajta is kapta a céges karácsonyi bulin, ahogy azt a kis hidrogénszöke Angi Palmerit tapizta, aki az apja italboltjában dolgozott, az irodában. És elég sokszor előfordult az is, hogy Joe-nak „túlóráznia” kellett az üzletben, és nem mehetett haza, Dianne pedig autóba ült, és odament, Joe-t viszont nem találta ott.

Ami Roddie Normannel történt, soha nem történt volna meg, ha nem ivott volna mindenki Orange Blossomsot egész délután. Egész nap esett, és nem tudtak kimenni a tengerpartra. Az igazság pedig az volt – nem mintha ez bárkit is érdekelt volna –, hogy dühös lett Joe-ra, mert egész nap Esther Normannel szemezett, és a ruhája alá bámult.

Aztán, mivel Roddie elaludt a kanapén, és Joey is elszundított, Joe és Esther elment Belmarba, hogy kínai kaját hozzon a Peking Palace-ból. Isten tudja, hogy azok ketten mit műveltek, amíg odavoltak, de ekkor történt a dolog. Roddie felébredt, a gramofonon éppen egy lemez forgott, és táncolni kezdtek, aztán mire Dianne feleszmélt, Roddie levette róla a bugyiját, és „besétált”.

Dianne gyakran gondolt rá, hogy ha Joe le tudta volna ütni Roddie-t, talán nem lett volna a dologból válás. Ehelyett viszont az történt, hogy Roddie egy jó

nagyot behúzott Joe-nak, amitől hanyatt esett, és betört az orra. Ez a pofon Roddie-től, ez volt az utolsó csepp a pohárban.

Tehát Dianne kiköltözött a Lazy Q farmra, harmincöt kilométernyire a Nevada állambeli Renótól, amit lakcíméül jelentett be a szükséges hat hétre. Aztán megkapta a hivatalos végzést, és hazaköltözött, ahol a szülei úgy kezelték, mintha egy nagy „H” mint Házasságtörő lett volna a homlokára festve.

Aztán egy nap az apja beállított Leonard Waltersszel. Leonard mindenféle vegytisztító holmit árult, kezdve a drótakasztóktól a molyálló ruhazsákokon át a vegyszerekig, amiket a tisztítók használtak. Dianne látta a környéken, azt is látta, hogy őt bámulja, és tudta, hogy jó nála. Úgy gondolta, hogy ezzel a férfival rendbe hozhatja az életét. De Leonard volt a legunalmasabb férfi, akivel Dianne valaha megismerkedett.

Dianne apja hazahozta, az anyja pedig „gyorsan összeütött” neki egy kis harapnivalót vacsorára. Az egész annyira szánalmas volt. *Véletlenül* pont marhasültet készített az anyja, Bernice véletlenül pont nem volt otthon, aztán pedig az étkezőben ettek a legjobb kínai porcelántányérokából, amiket leginkább vásármpra tartogattak, de volt, amikor még akkor sem vettek elő.

Az egészet alaposan kitervelték. Azt a kis beszélgetést is, ami az apja és az anyja között zajlott, és amelyben elmagyarázták Dianne helyzetét. A sztoriban, amit Leonardnak adtak be, gyakran szerepelt a „Dianne tévedése” kifejezés. De „Dianne tévedése”, az ő előadásukban nem az volt, hogy rajtakapták, amint Roddie Norman a bugyijában matat, hanem az, hogy „ostobamód elhamarkodottan ment férjhez”.

A szülei verziója szerint Joe Norman ellopta az ő pici lányukat a bölcsőjéből. Aztán, miután rávette Dianne-t, hogy szökjön el otthonról – eldobva a főiskoláról és a karrierről szőtt álmait –, jöttek a verések meg az iszákoskodás, meg a lödörgés mindenféle kétes alakokkal, akik részegeskedtek, kártyáztak, és még egy halom olyan dolgot követtek el, amit egy ilyen meghitt családi vacsora közben bűn volna még csak megemlíteni is.

Leonard Walters nemcsak hogy benyelte az egész mesét, de udvarlásba is fogott. Sajnos az udvarlás elég lassan haladt. Ennek az oka az volt, hogy Leonardot eredetileg Waldowskinak hívták, csak a szülei Waltersre változtatták, miután megkapták az állampolgárságot. Waldowskiék lengyelek és római katolikusok voltak, ráadásul Leonard anyja nagydarab, ijesztő nő volt, aki nem hitt abban, hogy római katolikusok elvehetnek más felekezethez tartozókat is. Azt tudta, hogy Dianne metodista, de az előző házasságáról nem szólt neki Leonard, és a kis Joey-ről sem volt tudomása.

Leonard folyton azzal jött neki, hogy még nincs itt az ideje, hogy elmondják az anyjának.

Először az kell, hogy megismerjen, és megkedveljen.

Leonard is meglehetősen istenfélő ember volt, és nem hitt a házasság előtti vagy a házasságon kívüli szexben. Ő úgy gondolta, hogy a szexszel és a hasonlókval várni kell, amíg „a dolgok egyenesbe jönnek”.

Aznap, amikor Stephen Koffler tengerészgyalogos örvezető besétált az életébe, Dianne és Leonard együtt ebédelt – pontban délben – Waltersék házában, Veronában. Az egész roppant erőltetett volt, és csak az a jó pár pohár bor, amit elfogyasztott, az hozott némi enyhülést.

Aztán East Orange-be mentek, ahol Dianne-t azon nyomban behúzták az anyja a hálósobájába, és óbégatott, hogy milyen rossz volt a kis Joey, amíg odavolt. Aztán követelte, hogy Dianne töviről hegyire mondjon el neki mindent, ami a Walters-házban elhangzott. Amikor Dianne elmagyarázta, hogy Leonard még mindig nem mondta el az anyjának, hogy mi a helyzet vele és főleg Joey-val, az anyja két percen keresztül arról prédikált, hogy Dianne-nek miért kell rávennie Leonardot arra, hogy mindent mondjon el.

Amint az anyja eleresztette, Dianne a hálósobából a konyhába ment, és főzött magának egy kancsó friss kávé. A kávécsészéjébe töltött egy kortyocskát is. Amikor Steve Koffler besétált – de jól nézett ki a tengerészgyalogos-egyenruhájában! –, már a negyedik csészénél tartott.

Először Steve nem volt több a szemében, mint régen: „a kölyök a harmadikról”, Bernice barátja, egy, a sok kis piszkos fantáziájú fiú közül, akik folyton fellopakodtak a tetőre, és a tenyerükbe kuncogtak, ahányszor Bernice-szel napozni próbált.

Nehezére esett elhinni, hogy tényleg *tengerészgyalogos* lett. A tengerészgyalogosokat igazi férfiaknak tartotta. Stevie Koffler – gondolta magában –, valószínűleg még mindig játszik a micsodájával.

Ez a semmiből támadt, kissé merész gondolat lehetett az oka mindannak, ami történt. Utólag, miután a dolognak vége lett, már tudta, hogy ez a gondolat egészen biztosan a kávéjába öntött gin hatására hatalmasodott el rajta.

Aztán meg az jutott eszébe, hogy inkább a jó öreg Leonard játszik a micsodájával. Vagy magához nyúlt, vagy nem érdekelték a nők. Csak erre a két dologra tudott gondolni. Nemegyszer megpróbálta felizgatni Leonardot; mindent beleadott, persze arra azért ügyelt, hogy a róla Leonardban kialakított képet – az ártatlan kismadárka, akit Joe Norman, a mocskos vén gazember elrabolt – ne rombolja le. De egyáltalán nem járt sikerrel.

Talán Steve nem is játszik a micsodájával A tengerészgyalogosokra állítólag buknak a nők.

Amikor Steve Koffler besétált az Ampere Lounge & Grillbe, egy órával később, az elmélet a gyakorlatban is bebizonyosodni látszott. Dianne több, nálánál idősebb nőt látott, aki érdeklődve figyelte a tengerészgyalogost, aki a bárpulthoz lépett abban a remek szabású egyenruhájában, azzal a sapkával a fején, amit olyan arrogánsán hátracsapott.

Ha úgy vesszük, maga Leonard a felelős mindazért, ami történt. Ha nem ment volna oda a pultnál üldögélő Steve-hez, és nem vonszolta volna oda az asztalukhoz, Steve bedobott volna pár italt, aztán pedig szépen hazament volna. Talán éppen az egyik nővel, aki bámulta.

De Leonard az asztalukhoz rángatta. Ő pedig megfogta a fiú lábát. Csupa izom volt. Párszor megszorongatta Leonard lábát is – persze csak viccből –, de az puha volt és ernyedt. Steve Koffler lába izmos volt, talán még Joe lábánál is izmosabb, pedig Joe valamikor futballozott.

Aztán pedig, amikor táncolt vele, és az történt a fiúval, Dianne tudta, hogy Steve is akarja őt...

Dianne megpróbálta lebeszélni magát a dologról. Még a hálóingét is felvette, miután Leonard hazavitte, és az arcára nyomta a szokásos „persze, hogy várunk az esküvőig”-jóéjt-puszt. De aztán úgy érezte, hogy innia kell egy pohárával, hogy el tudjon aludni. Amikor pedig ott állt a konyhában, és az italát szűröcsölte, a telefon valahogy ott termett a falon, az orra előtt.

Az ember mindig máshogy látja a dolgokat reggel. Dianne ma reggel úgy látta a dolgokat, hogy leitta magát, és ágyba bújt a harmadik emeleti kölyökkel. Tengerészgyalogos vagy sem, Steve Koffler csak egy kölyök volt a harmadik emeletről.

Jesszusom, alig tizennyolc éves!

És mit műveltek! És ő mit művelt a fiúval, miután az elment, mielőtt igazán izgalomba jött volna.

Joe tanította meg rá, és ahogy Steve viselkedett, Dianne pedig őt tanította meg rá. Azt is, meg még pár dolgot, amiről tudta, hogy Steve soha nem csinálta életében.

Jesszusom, mi lesz, ha eljár a szája?

Aztán egy újabb nyugtalanító gondolata támadt. *Az hétszentség, hogy Steve Koffler ma megfog látogatni!*

Kikászálódott az ágyból, és lezuhanyozott. Amikor kijött a zuhany alól, az apja a konyhában ült.

– Megígértem Joe anyjának, hogy elviszem hozzájuk Joey-t – mondta Dianne. – Elvihetem az autót?

– Persze, angyalom – mondta az apja. – De ötre gyere haza! Jó?

– Persze.

Amikor hazaért, pár perccel öt után, összefutott Steve-vel, amikor éppen kilépett az ajtajukon az anyja és az anyja férje társaságában.

Steve anyja nem kedvelte Dianne-t. Dianne sejtette – és igaza volt –, hogy Steve anyja tudta, valójában mi történt Joe Normannel. Így aztán, amikor elmentek egymás mellett, Steve anyjától mindössze egy hűvös biccentést kapott, és valami morgást a férjétől.

Steve nem tudta, hogy mit tegyen. De aztán megfordult, és visszafutott hozzá.

Dianne azt mondta neki, hogy aznap este és másnap a családjával lesz valami dolga. Sikerült teljesen elkerülnie a fiút, amíg az otthon volt.

IV.

(Egy)

Kalifornia, San Francisco

A Pacific & Far Eastern Shipping Corporation

igazgatótanácsa elnökének irodája

1942. január 16.

A Pacific & Far Eastern Shipping Corporation tízeemeletes épülete 1934 márciusában készült el, hat hónappal Ezekiel Pickering kapitány halála előtt, aki akkor az igazgatótanács elnöki posztját látta el. Számos oka volt annak, hogy Pickering kapitány miért rendelte el az épület építtetését két évvel korábban, 1932-ben – például az a cáfolhatatlan tény, hogy a cégnek nagy szüksége volt irodákra.

De ez volt Pickering kapitány válasza a „fekete keddre” is, amikor is 1929 októberében összeomlott a tőzsde, és kezdetét vette a gazdasági világválság. A Pacific & Far Eastern – azaz Pickering kapitány maga, mivel a társaság az ő tulajdonát képezte – nem igazán érezte meg a tőzsdekrachot. Ezekiel Pickering kapitány nem tőzsdézett.

Persze régebben, amikor maradt egy kis készpénze, amivel nem tudott hirtelen mihez kezdeni, vett pár részvényt. De 1928 vége felé minden értékpapírját eladta – a brókere tanácsa ellenére. Olyan érzése támadt, hogy valami nincs rendben a piaccal, amikor például liftkezelőket és újságárosokat hallott egymás között arról beszélni, hogyan „nyírtak” ki valakit.

A tőzsde alapgondolata tetszett neki. Amolyan nagy fűszerüzletnek tartotta, ahol az ember mindenféle vállalatból vehetett magának egy-egy kisebb-nagyobb szeletet, vagy felkínálhatta a részesedését valakinek eladásra. Olyan vállalatok voltak ezek, amelyeket – a tulajdonosaikkal egyetemben – jól ismert. De a piac megváltozott. Ezekiel Pickering szerint egyfajta társadalmilag legalizált kockajátékká vált, ahol a fogadók olyan vállalatokra tették fel a pénzüket, amelyekről szó szerint a világon semmit sem tudtak, mindössze annyit, hogy a részvények hány pontot emelkedtek az elmúlt hat hónapban.

Azok az emberek, akik a tőzsdén játszottak – és úgy gondolta, hogy az a szó, hogy „játszottak”, pontosan írta le azt, amit ezek az emberek műveltek, de akár szimbolikusan is lehetett érteni –, gyakran azt sem tudták, hogy az a vállalat, amelyből részesedést vásároltak, mit gyártott, vagy hogy milyen jól teljesített. Azt sem igazán értették, hogy ezer részvény, amit harminchárom és egynegyed dollárért vettek, harmincháromezer-kétszázötven igazi dollárt ért.

De ettől is rosszabb volt a helyzet. Nem is igazi pénzzel kockáztak: csak minimális összeget fektettek be, a harmincháromezer-kétszázötven dollár nagy részét kölcsönbe kapták.

Ezekiel Pickering nem vetette meg a szerencsejátékot. Huszonkilenc évesen, amikor első tiszt volt a *Pacific Courier* tartályhajón, egy alkalommal ötven-ezer fonttal a zsebében sétált ki egy hongkongi játékbárlangból, ahol chemin de fert¹⁴ játszott. De ő a Fitzhugh Clubba négyezer amerikai dollárral a zsebében sétált be, a saját pénzével, és nem kölcsönkapott pénzzel, és készen állt arra is – tulajdonképpen számított is rá –, hogy esetleg az egészet elveszíti. Ahogy a dolgokat látta, a tény, hogy ő a saját pénzével játszott chemin de fert a Fitzhugh Clubban, az Andrew Foster Hotel liftkezelője pedig kölcsönkapott pénzzel játszott a New York-i tőzsdén, csak újabb bizonyítéka volt annak, hogy a legtöbb ember nem normális.

A tőzsde kártyavár volt, amely bármelyik percben összedőlhetett, de ő még időben kiszállt. A barátját, Andrew Fostert is rábeszélte, hogy szálljon ki. Így aztán, amikor rájuk virradt a „fekete kedd”, és emberek kezdtek szó szerint kiugrálni a hotelek ablakán, a Pacific & Far Eastern Shipping Corporation és a Foster Hotels Inc. fizetőképes maradt.

Persze azért a világválság, amely a krach után következett, nyomott hagyott mindkét vállalaton. Pangott az üzleti élet. De annak azért nem esett annyira nehezére a takarékoskodás, akinek a bankban volt egy rakás készpénze, nem úgy, mint azoknak, akik óriási adóssággal voltak terhelve. Számos szállítótársaság, szálloda és szállodalánc viszont csődbe ment, és kalapács alá került, ami remek lehetőséget nyújtott Ezekiel Pickering és Andrew Foster számára, hogy remek ingatlanokat, szállodákat és hajókat vásároljanak azok valós értékének a töredékéért.

Ezekiel egy percig sem kételkedett abban, hogy a hazai és a nemzetközi gazdaság idővel rendbe fog jönni. Sőt, még egyet is értett Franklin Delano Rooseveltt 1932-es beszédével, amikor hivatalba lépésekor azt mondta, „az országnak nincs mitől félnie, csak a félelemtől”, és ennek nyilvánosan is hangot adott. Így aztán, amikor a számára megfelelő ingatlan kalapács alá került, be is bizonyította, hogy amit mond, azt komolyan is gondolja, és megvásárolta.

A Pacific & Far Eastern Shipping Corporation épülete egyszerre volt szerkezeti és építészeti csoda. Úgy tervezték, hogy átvészelve az építések által

¹⁴ A bakkara nevű kártyajáték egyik változata, a *ford*.

csak az „évszázad földrengésének” nevezett katasztrófát, és hogy a Csendes-óceánt uraló vállalat imázsának megfelelően.

Az igazgatótanács jelenlegi elnökének irodája falán Ezekiel Pickering olajfestménye függött, amelyet halála után fejezett be a művész. A képen a kapitány állt, kezét egy másfél méter magas földgömbön pihentetve. A földgömb egy mahagónitartóra volt erősítve. Ezekiel Pickering zakóján a kapitányoknak járó négy aranystráf csillogott, hónalja alá pedig egy tengerészkapitány-sapkát csapott, amelyre aranszínű P&FE emblémát hímeztek.

Az ajka halvány mosolyra görbült. Az özvegye szerint ez a mosoly néhai férjének acélos akaraterejét tükrözte. Fleming Pickering azonban máshogy látta a dolgot. Noha a művésznek sikerült az apjához hasonló mosolyt varázsolni a vászonra, ez a mosoly – Fleming személyes tapasztalatai alapján – azt jelentette: „*Bekaphatjátok! Nekem volt igazam, és nem nektek; most aztán fizessétek meg az árát a hülyeségeteknek!*”

Ezt egyszer a feleségének, Patrícianak is elmondta, aki ettől teljesen kiborult. Amikor azonban az öreg Andrew Fosterrel is megosztotta e gondolatát, az agg szállodatulajdonos nevetve egyetértett vele.

Péntek volt, negyed három, és Fleming Pickering egyedül üldögélt az irodájában. A kezében egy pohár Old Grouse Scotch whiskyt tartott. A whiskyjét mindig egy kevés vízzel és egy jégkockával itta. Ezt is az apjától tanulta. A jó whiskynek jellegzetes íze van; ostobaság túlságosan lehűteni jéggel, mert attól az íze élvezhetetlenné válik.

Noha az irodájában mindig tartott whiskyt – egy faragással gazdagon díszített, indiai tölgyfa szekrényben, amelyet a *Pacific Messenger* kapitányi kabinjából hozott el, amikor a hajót kivonták a forgalomból, és a hajóbontókhoz küldték –, Fleming Pickering szinte soha nem ivott egyedül. De a pohár, amit a kezében tartott, már a harmadik volt aznap, és éppen arra készült, hogy tölt magának egy negyedik pohárral is, amikor a hatalmas, mahagóni íróasztalán lévő három telefon egyikén felvillant az egyik apró lámpa.

Pearl Harbor óta a Pacific & Far Eastern kilenc hajóját veszítette el. Nyolcat japán tengeralattjárók süllyesztettek el, egy pedig, a *Pacific Tanker*, Pearlben veszett oda. Éppen repülőgép-üzemanyagot fejtettek át belőle, amikor a japán bombázók lecsaptak rá. Három P&FE hajónak is már rég meg kellett volna érkeznie. Fleming Pickering nagyon is valószínűnek tartotta, hogy a három közül legalább egy soha nem fog befutni a kikötőbe.

A hajóin szolgáló összes tisztet ismerte, s a legénység tagjai közül is rengeteget, a fűtőket és a hajóinasokat. Nem szégyellte, hogy megivott pár pohárral.

Pickering előrenyúlt, és felvette a telefont.

– Igen?

– Egy bizonyos Haughton kapitány keresi – mondta Mrs. Helen Florian, a titkárnője. – A Haditengerésztől.

Tudom, hogy mit akar mondani a szemétláda – gondolta Pickering, és közben megnyomott egy másik gombot, hogy fogadja a kapitány hívását. – „*Sajnos, rossz hírt kell közölnöm magával, Mr. Pickering.*”

– Fleming Pickering – mondta a kagylóba.

– Jó napot, uram. A nevem Haughton kapitány, a miniszter úr hivatalából.

– Miben lehetek a segítségére, kapitány?

– Uram, Knox miniszter úr nevében telefonálok. A miniszter úr San Franciscóban tartózkodik, és szeretné megtudni, hogy volna-e egy órája a számára. *Nos, ha nincs hír, az jó hír, vagy mi.*

– Mit akar tőlem?

Pontosan tudom, hogy mi a francot akar. A hajóimat. Szívós egy gazember, annyi szent.

– A miniszter úr nem közölte velem, hogy mik a szándékai, uram – mondta Haughton kapitány. – A miniszter úr pillanatnyilag a Treasure-szigeti haditengerészeti bázison van. Onnan az Alameda-légibázisra megy, ahol repülőgépre száll. Melyik lenne a legmegfelelőbb helyszín?

– Egyik sem – mondta Fleming Pickering.

– Parancsol, uram?

– *Nyilván* – gondolta Pickering – *Haughton kapitány, aki a haditengerészeti miniszter köpönyegével takarózik, nincs hozzászokva ahhoz, hogy valaki nemet mondjon neki, ha valamit kér.*

– Azt mondtam, hogy egyik sem. Sajnos, nincs időm se a Treasure-szigetre, se Alamedába menni.

– Szívesen odaküldünk egy autót, uram.

– Autóm az van, időm viszont nincs. Nem hagyhatom itt az irodát. Azt viszont közölheti Mr. Knoxsal, hogy az elkövetkező pár órában az irodámban leszek.

– Mr. Pickering, feltételezem, tisztában van vele, hogy milyen zsúfolt a miniszter úr programja – mondta Haughton kapitány, aztán valami olyat is mondott, amit azonnal meg is bánt. – Uram, a haditengerészeti miniszterről van szó.

– Tisztában vagyok vele. Ezért mondtam, hogy hajlandó vagyok fogadni, ha idejön. De akár meg is takaríthat neki is és nekem is egy halom időt, kapitány, ha közli vele, hogy nem gondoltam meg magam, és minden erőmmel azon leszek, hogy megakadályozzam, hogy a Haditengerészet elkobozza a hajóimat.

– Igen, uram – mondta Haughton kapitány. – Átadom az üzenetét a miniszter úrnak. Viszonthallásra, uram.

Pickering visszahelyezte a kagylót a készülékre.

Vajon ha nem ittam volna meg három pohárral, kevésbé akadémikus lettem volna? Kapja be! Érthetően megmondtam neki, hogy ha a Haditengerészet megpróbálja rátenni a kezét a hajóimra, a Legfelsőbb Bíróságig megyek. Miért nem figyelt oda jobban arra, amit mondtam?

Felállt az íróasztala mögül, a bársekreányhez sétált, és töltött magának még egy pohár Old Grouse-t vízzel. Aztán egy 240X360 cm-es világtérképhez lépett, amelyet az egyik falra erősítettek. A térkép mögött egy vékony acéllemez rejtőzött. A P&FE flotta hajóinak modelljei voltak a térképre helyezve – mindegyik kis hajóban egy apró mágnes –, mutatva a hajók legutóbbi pozícióját.

Miután megnézte a *Pacific Endeavour*, a *Pacific Volition* és a *Pacific Venture* legutóbbi pozícióját, megpróbálta elképzelni, hogy merre folytathatták az útjukat. Aztán az jutott az eszébe – már legalább hétszázadszor –, hogy talán az egésznek nincs is értelme, és hogy a három modellt a térkép bal alsó sarkába kellene csúsztatnia, ahol azok a P&FE hajómodellek gyülekeztek, amelyek minden kétséget kizáróan elvesztek.

Majdnem pontosan egy órával később, az egyik telefonon ismét felvillant egy aprócska lámpa. Pickering felvette a telefont, és Mrs. Florian szólott bele.

– Mr. Frank Knox van itt, Mr. Pickering. Azt mondja, hogy meg volt beszélve.

Az eszem megáll! Ez aztán tényleg szívós egy gazember!

– Kérem, kísérje be Mr. Knoxot! – mondta Fleming Pickering. Kihúzta az íróasztala jobb felső fiókját, mert az volt a szándéka, hogy oda rejti el az italát.

Aztán meggondolta magát. Amint az ajtó kinyílt, felállt, kezében a pohárral. A tiszteletreméltó Frank Knox lépett az irodába, nyomában egy karcsú, markáns arcú, intelligens tekintetű haditengerésztisztel, akinek az egyensapkája karimáján arany színű tojásrántotta¹⁵ díszelgett. Minden bizonnyal ő volt Haughton kapitány.

(Kettő)

Mielőtt megszólalt volna, a tiszteletreméltó Frank Knox haditengerészeti miniszter pár pillanatig meredten bámulta Fleming Pickeringet, a Pacific & Far Eastern Shipping igazgatótanácsának elnökét. Kifejezéstelen arccal nézett rá, de Pickering látta rajta, hogy az Old Grouse, amit a kezében tartott, szemet szűrt a miniszternek.

Jesszusom, most már biztosan azt hiszi, hogy iszákos vagyok! A legutóbb is fölig el voltam ázva.

– Köszönöm, hogy ilyen gyorsan tudott fogadni – mondta Knox. – Tudom, hogy roppant elfoglalt ember.

– Három hajóm még mindig nem futott be a kikötőbe – felelte Pickering. – Ezért nem tudtam magához menni. Telefonközelben akartam maradni.

Knox bólintott, jelezve, hogy megérti.

¹⁵ Arany színű zsinór, amely a magas rendfokozattal rendelkező tengerésztiszteknek jár, a *ford*.

– Mr. Pickering, szeretném bemutatni David Haughton kapitányt, az adminisztrációs tisztemet.

A két férfi kezét rázott.

– Telefonon már beszéltünk – mondta Pickering.

– Váltanék pár szót Mr. Pickeringgel, David. Négyszemközt, ha nem bánja – mondta Knox.

– Igen, uram.

– Mrs. Florian – mondta Pickering –, volna kedves kiszolgálni a kapitány urat? Kezdetnek kínálja meg egy kis kávéval. De adhat neki valami töményét is, ha ahhoz van kedve!

– A kávé is megteszi – mondta Haughton, és Mrs. Florian nyomában kísért az irodából.

– Megkínálhatom? – kérdezte Pickering.

– Jól néz ki – mondta Knox, és Pickering pohara felé biccentett a fejével. – Dick Fowler mesélte, hogy maga uralja a whiskypiacot.

Ez most szórakozik velem, vagy tényleg kér egy pohárral?

– Old Grouse – mondta Pickering, miközben a bárszekrényhez sétált, hogy töltsön egy italt Knoxnak. – Örülök, hogy iszik velem egyet. Kissé aggasztott, hogy kénytelen voltam megszegni a saját szabályomat, ugyanis nem szokásom munkaidőben inni, egyedül pedig végképp nem.

Knox nem szólt semmit. Megvárta, hogy Pickering átadja neki az italát, akkor bólintott felé, hogy köszöni.

– Haughton nem kedveli magát – mondta végül Knox.

– Sajnálom. Azt hiszem, kissé nyers voltam vele a telefonban.

– Úgy gondolja, hogy maga nem adja meg a haditengerészeti miniszternek járó, áhítattal teljes tiszteletet.

– Nem áll szándékomban tiszteletlenül viselkedni – mondta Pickering.

– De nem igazán van magában áhítattal teljes tisztelet, igaz? – kérdezte Knox. – Éppen ezt találom magában érdekesnek.

– Parancsol?

– Olvastam egy könyvet... vagy talán a moziban láttam egy filmet egy filmes pasasról. Olyan emberek vették körül, akiknek az volt a dolguk, hogy folyton azt mondják neki, „Igazad van, J. B.” vagy „Teljesen igazad van, J. B.”, ahányszor a pasas félbeszakította a monológját, hogy levegőt vegyen. A mi érdekes találkozásunk után, ott Dick Fowler lakosztályában, amikor lehiggadtam egy kicsit, rájöttem, hogy velem is ez történik.

– Nem igazán tudom követni – mondta Pickering.

– Pompás az íze – mondta Knox az italát méregetve.

– Adok magának egy ládával belőle – mondta Pickering. – Az egyik raktáram csordulásig van vele.

– Azért, mert én vagyok a haditengerészeti miniszter?

– Azért, mert így szeretnék bocsánatot kérni azért, ahogy Fowler lakosztályában viselkedtem. Nem volt jogom azt mondani, amit mondtam.

– Rájöttem, hogy csak az számít, amit mondott – mondta Knox. – Lehet, hogy jól érezte magát, de nem volt részeg. Azt hiszem, hogy akkor is ugyanezt mondta volna, ha békén hagyja a whiskysüveget.

– Valószínűleg – vallotta be Pickering. – Persze ez akkor sem mentség. Ugyanakkor, ahogy azt a feleségem már többször felrótta nekem, hajlamos vagyok a lehető legrosszabbul szólni olyankor, amikor hallgatnom kellene.

– Vissza akarja vonni, amit mondott? – kérdezte Knox színtelen hangon.

– Elnézést akarok kérni azért, amit mondtam – felelte Pickering. – Nem volt jogom hozzá, és biztosan nagyon kellemetlen helyzetbe hoztam Richardson Fowlert.

– De hisz abban, amit mondott. Nem igaz?

– Tartok tőle, hogy igen.

– Már kezdtem aggódni – mondta Knox. – Attól tartottam, hogy rosszul ítéltem meg.

– Lehet, hogy a whisky teszi, de nekem fogalmam sincs, hogy miről beszélünk – mondta Pickering.

Knox felnevetett.

– Arról beszélünk, hogy szeretném, ha nekem dolgozna. *Atyaisten! Ez komolyan gondoljál*

– Mint mi?

– Először elmagyaráznám a probléma lényegét, aztán elmondhatja, hogy tud-e nekem segíteni a megoldásában – mondta Knox. – Az imént említettem, hogy David Haughton nem kedveli magát, mert nem adja meg a kellő, áhítattal teljes tiszteletet a haditengerészeti miniszternek. Ez a hozzáállás... és nem csak Dave Haughtoné, hanem mindenki másé is... e miatt nem hallom meg azt, amit meg kellene hallanom.

– Arra gondol, hogy mi a baj a Haditengerészettel?

– Pontosan. A pokolba is, Haughtont igazából nem okolhatom. Attól a perctől kezdve, hogy betette a lábát Annapolisba, szinte hitbizonyosággént verték bele, hogy a haditengerészeti minisztert két lépcsőfok választja el Istentől. Az elnök ül Isten jobbján, a lábai előtt pedig a haditengerészeti miniszter.

– Azt hiszem, igaza van – mondta Pickering nevetve.

– Haughton és a hozzá hasonlók szerint a haditengerészeti miniszter dönt a Haditengerészet sorsáról. Ezért aztán a neki továbbított információt alaposan fel kell dolgozni. És, ami a legfontosabb, a Haditengerészetet a lehető legjobb fényben kell feltüntetni.

– Azt hiszem, értem – mondta Pickering. – És tudom is, hogy ez mikor jelenthet problémát.

Knox levette az orra hegyéről a cvikkerét, kivett egy zsebkendőt vastag gyapjúzakója zsebéből – Pickering csak most figyelt fel a miniszter öltönyére, amely minden bizonnyal angol volt –, és megtörölte a lencséket. Újra feltette a cvikkert, a zsebkendőt visszadugta a zakója zsebébe, majd Pickering szemébe nézett.

– Lehet, hogy túlzás, de közel van az igazsághoz – mondta Knox. – Ráadásul a problémát tovább súlyosbítja az, ahogy szerintem az egész Haditengerészet gondolkodik. Azóta, hogy az első haditengerészeti minisztert kinevezték, a két egyenruhások meg vannak róla győződve, hogy mászás teherként nehezedik rájuk az az ember, akinek a kezében a hatalom van, s aki nem más, mint egy politikus, aki nem igazán tudja, mert nem tudhatja, hogy *valójában* miről is szól a Haditengerészet.

– Hm – mordult fel Pickering.

– Érthető módon a leghőbb vágyuk az... és szerintem mindig is ezt akarták... hogy manipulálhassák a haditengerészeti minisztert. Gondoskodnak róla, hogy azt hallja, amit hallatni akarnak vele, azt pedig, amit nem szeretnének, hogy meghalljon, ne hallja meg, vagy csak az általuk csomagolt formában.

– Az ember nem úgy tekint a Haditengerészetre, mint egy intézményre – mondta Pickering –, de természetesen attól az még intézmény.

– 1775. október 13-án a kongresszus megszavazta, hogy George Washington támogatandó, hét hajót szereljenek fel fegyverekkel – mondta Knox. – Kevesebb mint egy hónappal később, 1775. november 10-én, a kongresszus engedélyezte a Tengerészgyalogság felállítását. Azelőtt állami haditengerészetek voltak. A legjelentősebbnek a Rhode Island-i számított. 1775 júliusában Washington a Rhode Island-i haditengerészet egyik fregattját elküldte a Bermudákra, hogy puskaport hozzon a szárazföldi hadseregnek. A Haditengerészetnek 167 éve volt rá, hogy alaposan átitathassa az intézményes gondolkodásmód.

Pickering felnevetett. Volt abban valami professzionalizmus, ahogy Knox precízen felidézte a Haditengerészet történetének mérföldköveit és a saját történetét, ennek a cvikkes, kifogástalan szabású, angol öltönyt viselő embernek a történetét. Nehezen tudta elképzelni róla, hogy a spanyol-amerikai háborúban lovasönkéntesként vágta fel a Kettle-hegyre Teddy Roosevelttel a 1. önkéntes lovasságával.

Ahogy azt is nehezen hiszem el, hogy egyszer én is felcsatoltam a bajonettet a '03-as Springfieldemre, és amikor meghallottam a sípszót, kiugrottam a lövészárokból, és rohanni kezdtem a senki földje felé a Belleau-erdőben.

Annak idején volt egy roppant érdekes hagyomány – mondta Pickering. – A kalózkodás. Gondolom, nem tudom rábeszélni egy kalózkodási engedély kiállítására?

Knox először dühösen nézett rá, aztán viszont elmosolyodott.

– Tényleg úgy látja, hogy ebben a háborúban van még hely egy kalóz számára?

– Kalóz és kalóz között is van különbség – mondta Pickering. – Voltak törvényen kívüli kalózok, és olyanok is, akiknek a saját kormányuk adott engedélyt a kalózkodásra... és a mi kormányunk pokolian sok hasonló engedélyt ál-

lított ki... hogy zsákmányul ejtsék az ellenség rakományát. Amint mondtam, a két dolog között óriási a különbség.

Tisztára úgy beszél, mint aki komolyan is gondolja, amit mond.

– Lehet, hogy tényleg komolyan gondolom – mondta Pickering.

Knox egy pillanatra Pickering szemébe nézett. A tekintetén látszott, hogy nem igazán szórakoztatta az, amivel Pickering előállt. Az ötlet még viccnek is abszurd volt. Aztán folytatta.

– Megértem, hogy úgy érezte, nem tud Bill Donovannek dolgozni, de azt azért meg kell adnia, hogy az alapgondolata nem rossz.

Jó nagy marha voltam, hogy bedobtam ezt a kalóz-ötletet – gondolta Pickering. – Most azt hiszi, hogy hülye vagyok, vagy részeg. Vagy mindkettő.

– Parancsol? Milyen alapgondolata?

– Az országnak hasznára válik... mármint akkor, ha a Hadsereg és a Haditengerészet hagyja, hogy elvégezze a dolgát, ami egyelőre kétséges... ha az összes lehetséges forrásból összegyűjtött hírszerzői információ Donovan tizenkét tanítványán keresztülmehet... és ha arra használják fel, hogy olyan lépés megtételét javasolják az elnöknek, amely az Egyesült Államok érdekében áll, nem pedig a Hadsereg vagy a Haditengerészet merev gondolkodásmódján alapul.

– Egyetértek – mondta Pickering. – Egy kicsit meglep, sőt talán zavar is, amit az imént mondott, hogy „ha a Hadsereg és a Haditengerészet hagyja, hogy elvégezze a dolgát”.

– Próbálom úgy látni a dolgokat, ahogy vannak – mondta Knox. – És nagyon is tisztában vagyok vele, hogy amellet, hogy háborúban állnak a németekkel, az olaszokkal és a japánokkal, a Haditengerészet és a Hadsereg egymással is háborúzik.

Pickering ismét felnevetett.

– Én is nevetek a dolgon – mondta Knox. – Pedig tudom, hogy nincs ebben semmi vicces.

– Miért van olyan érzésem, hogy a Haditengerészetnek nincs könnyű dolga magával? – kérdezte Pickering.

– Azért próbálkoznak – mondta Knox. – Úgy tűnik, hogy a körülmények nekik kedveznek. Franklin Rooseveltnél kedveli a Haditengerészetet. Valamikor miniszterhelyettes volt ugyebár. És van egy szálamomra méltó szokása. Állandóan magához hívja Ernie King...

– King admirálist? – vágott közbe Pickering.

Knox bólintott.

– December 31-én King leváltotta Stark admirálist a hadműveleti főnöki posztról. Stark jó ember volt, de Pearl Harbor után mennie kellett. Mindegy, Rooseveltnél már kiadta King admirálisnak a menetparancsot, anélkül, hogy engem megkérdezett volna, vagy szólt volna nekem róla. Most pedig arra készül, hogy Leahy admirálist is bevonja az egyenletbe.

– Ezt már el kell magyaráznia – mondta Pickering.

– Tudnia kell, Pickering, hogy mindazokat, akikről beszélek, igen nagyra tartom. Leahy amolyan katonai vezérkari főnökként funkcionál Roosevelttal stábjában. Olyan poszt ez, ami a törvénykönyv szerint nem is létezik. Most azon dolgoznak, hogy felállítsanak egy bizottságot, ami a Hadsereg vezérkari főnökségéből, a Hadsereg légihadteste vezetéséből, a Haditengerészet hadművelési főnökeiből és a Tengerészgyalogság parancsnokából állna. Egyesített Vezérkari Főnökségnek akarják nevezni, vagy valami hasonlóknak. Leányt akarják az élére állítani. Persze minden törvényes felhatalmazás nélkül, kizárólag Roosevelttal utasítására.

Hm – mordult fel Pickering. – Úgy tűnik, hogy alulmaradt, miniszter úr. De nem igazán értem, hogy mindennek mi köze lehet hozzám.

– Úgy gondolom, hogy a feladat az, hogy a lehető legpontosabb képet fessek az elnöknek a Haditengerészet erősségeiről... és ami fontosabb, a gyenge pontjairól. A döntéseit tényekre kell alapoznia, nem pedig valami szűk látókörű, rózsaszínre színezett szemüvegen keresztül látott képre. Más szóval, nem engedhetem meg magamnak, hogy Ernie King vagy Bill Leahy, vagy az Annapolisban Végzetek Szövetsége manipulációjának az áldozatává váljak.

Knox Pickeringre nézett, mintha csak valami reakciót várt volna tőle. Mivel Pickering nem reagált, Knox folytatta.

– Arra a következtetésre jutottam, hogy szükségem lesz néhány, sőt több olyan emberre, mint Bill Donovan tizenkét tanítványa.

– És itt jönnek be én a képbe? Egyike lennék a tanácsadónak? Knox bólintott.

– Érdekl a dolog?

– Nem vagyok benne biztos, hogy tudom, mit várna el tőlem.

– Azt akarom, hogy maga legyen a szemem és a fülem a csendes-óceáni térségben – mondta Knox. – Maga többet tud a csendes-óceáni hajózásról, mint bárki más, akit ismerek, beleértve az admirálisokat is.

– Azt hiszem, hogy ebben téved – mondta Pickering.

– Nem haditengerészeti *taktikákról* beszélek, azok inkább tartoznak az admirálisaim asztalára, hanem logisztikáról, ami alatt rakományt értek, és kikötőket meg rakodást, és idő-távolság tényezőket. Nem akarom, hogy az admirálisaim többet vállaljanak fel, mint ami szükséges, miközben a közvélemény és saját maguk előtt megpróbálják jóvátenni Pearl Harbort. A logisztika hatással van a stratégiára, és az én dolgom stratégiai tanácsokkal ellátni az elnököt. Én tényeket akarok, és szerintem maga az az ember, aki képes azokat megszerezni nekem.

– Igen – mondta Pickering elgondolkodva. – Nem jelentene problémát.

– Eredetileg minisztériumi főosztály-vezetői posztra gondoltam, de azt hiszem, hogy az nem volna célszerű.

Pickering kíváncsian nézett rá.

– Akkor politikusként tekintenének magára. Az állami megbízottak és a Haditengerészet egyformán utálná, és megpróbálná manipulálni. Valószínűleg

sikerrel is járnának. Ha viszont egyenruhában végezné a dolgát, az állami megbízottak nem tartanák veszélyesnek. Haditengerésztisztként, a haditengerészeti miniszter hivatalának kapitányaként...

– Haditengerész-kapitányt mondott?

– Igen.

– Mit szólna a Haditengerészet a közvetlen kapitányi kinevezéshez?

– Meglehetősen sok ilyen kinevezésre kerül sor manapság. Mérnökök, orvosok, ügyvédek és a legkülönbébb szakemberek kapnak kapitányi rangot. És olyanok is, akik jogosan nevezhetik magukat kapitánynak, mint például maga.

– Knox egy pillanatra megállt, és Pickeringre mosolygott. – Mivel maga már tudja, hogy a hajó elejét orrnak hívják, a padlót pedig fedélzetnek, a legtöbb-jüknél jóval tapasztaltabbnak fog számítani.

Pickering felnevetett.

– Érdekli a dolog, Pickering?

– Úgy gondolja, hogy a hasznára lehetnék?

– Úgy gondolom. Igen.

– Akkor állok szolgálatára, Mr. Knox – mondta Pickering.

Knox elé lépett, és kezét nyújtott neki.

– A lehető leghamarabb szeretném munkába állítani. Mit gondol, mikortól...?

– Holnap reggel megfelel? – kérdezett vissza Pickering.

Ezúttal Knox nevetett fel.

– Ilyen gyorsan azért nem örölnék a Haditengerészet malmai, még a haditengerészeti miniszter kedvéért sem – mondta. – Behívná Haughton kapitányt, kérem?

Pickering felvette az íróasztalán lévő telefonok egyikét.

– Volna szíves megkérni Haughton kapitányt, hogy fáradjon be, Mrs. Florian?

A vékony, okos tekintetű kapitány egy pillanattal később belépett.

– David, Mr. Pickering volt szíves megajándékozni egy ládával ebből a kiváló whiskyből. Intézkedjen, hogy felrakják a gépemre!

– Igenis, miniszter úr.

– Mielőtt felszállnánk, szeretném, ha kiderítené, hogy ki intézi a tisztborzást errefelé. Ha ezzel megvan, akkor hívja fel őket, és közölje velük, hogy egy tisztet akarok Mr. Pickering... Pickering kapitány mellé, aki végigvezeti a szükséges procedúrán. Értesse meg velük, hogy a dolog fontos nekem. Amint letette az esküt, Pickering kapitány csatlakozik a vezérkaromhoz.

– Igenis, uram – mondta Haughton. Pickeringre nézett. Csak futó pillantás volt, de átható. Nyilván meglepte az, amit hallott.

– Maradjon az ügyön Washingtonban is! – utasította Knox. – Nem szeretném, ha az aktatologatók megpróbálnák lelassítani az eljárást. Közölje velük, hogy ha valamilyen jogfeladásra lenne szükség, én jóváhagyom. Közben szóljon oda a Haditengerészeti Hírszerzési Hivatalnak, hogy miközben átvilágítják

Pickering kapitányt, Pickering kapitányról kialakított személyes véleményem és Fowler szenátor ajánlása alapján ideiglenes „szigorúan titkos” jogosítványt adok neki. Gépeltesse le velük! Legyen a dolog hivatalos!

– Igenis, uram.

Knox Pickeringhez fordult.

– Ezzel be is indult a gépezet. Haughton fogja tartani magával a kapcsolatot. Köszönöm, Pickering. És nem csak a whiskyre gondolok. Most viszont mennem kell. Alamedában már várnak.

– Ideküldhetek valakit a whiskyért, Pickering kapitány? – kérdezte Haughton.

– Egy perc alatt ki tudom hozni a raktárból. Most rögtön magukkal vihetik.

– Ahogy gondolja. Szólok a sofőrnek.

– Nem olyan nehéz – mondta Pickering gondolkodás nélkül. – Máris hozom.

Haughton dühösen villantotta rá a szemét.

Na, tessék, *Fleming Pickering. Még öt perce sem tart a haditengerész karriered, és máris felbosszantottál egy tisztet.*

– Gyorsan hozzuk el azt a ládát – mondta Knox –, mielőtt meggondolja magát.

Pickering a földszinten lévő raktárba vezette őket, ahol a whiskyt tartották, amit az eladott hajóiról hozatott le. Leemelt egyet a raktárban tornyosuló Old Grouse feliratú ládák közül. Ahogy elindult vele az ajtó felé, látta, hogy Haughton kezdi kényelmetlenül érezni magát, mert láthatóan nem tudta eldönteni, hogy felajánlja, vagy pedig ragaszkodik hozzá, hogy viszi ő a ládát.

Egy matróz, aki egy 1941-es, haditengerész-szürke Chrysler sárvédőjének támaszkodott, gyorsan kihúzta magát, amikor meglátta őket kijönni az épületből. Kinyitotta a hátsó ajtót, aztán sietve Pickeringhez lépett, hogy elvegye tőle a ládát.

Ő *legalább tudja, hogy mit csinál* – gondolta Pickering.

Knox Pickering felé biccentett, és beszállt az autóba. Haughton először hezitált, de aztán lelkesen kezét nyújtott Pickeringnek.

– Üdvözlöm a csapatban, kapitány! – mondta.

– Köszönöm – mondta Pickering. Nem tetszett neki Haughton kézfogása. Végignézte, ahogy a Chrysler lehajtott a Nob Hillről, aztán visszament az irodájába.

Töltött magának még egy italt, és ahogy felhajtotta, kinézett az ablakán, amely a San Franciscói-i öbölre nézett. Aztán egy pillanatra az apjáról készült festményre pillantott. Azon tűnődött, hogy vajon mit mondott volna az örege: „*Gratulálok a kinevezésedhez!*”, vagy talán azt, hogy „*Te ostoba barom!*”. Aztán felült az íróasztala szélére, és hazatelefonált.

– Szia! – mondta, amikor meghallotta Patrícia vidám hangját a vonal túlsó végén.

– Hallottad már a hírt? – kérdezte Patricia Pickering.

– Milyen hírt? – kérdezett vissza Pickering, de szinte azon nyomban észébe jutott, hogy a felesége a késésben lévő *Endeavor*-ról, *Volition*-ról és *Venture*-ről beszélt. Szégyenszemre megfedkezett a hajóiról.

– Hol jár az eszed, Flem? – kérdezte Patrícia.

– Frank Knox, a haditengerészeti miniszter járt nálam.

– A hajók miatt? Istenem, ez csak rosszat jelenthet!

– Azt akarja, hogy álljak be a Haditengerészethez – mondta Pickering. Patrícia nem válaszolt azonnal.

– Ha visszautasítottad volna, azt mondanád, hogy azt „akarta”.

– Így van.

Pickering hallotta, hogy a felesége nagyot sóhajtott, mielőtt újból megszólalt.

– Mikor indulsz? És mi lesz a feladatod?

– Hamarosan. Neki fogok dolgozni. Most intézi a kapitányi kinevezésemet.

– Az isten verje meg!

– Azt hiszem, előbb meg kellett volna beszélnem veled – mondta Pickering.

– Ennyi év után miért éppen most akarnál velem bármit is megbeszélni?

Patrícia könnyed megjegyzésnek szánta a mondatot, mégis süttött belőle a keserűség.

– Sajnálom, Pat – mondta Pickering, és komolyan is gondolta.

– Az apám mindig azt mondta: „Soha ne mondd, hogy sajnálok, ha meg akarod tenni!” El akarsz menni, Flem. Nem igaz?

– Azt hiszem, igen.

– Most ne gyere haza! Olyan dolgokat vágnék a fejedhez, amiket később megbánnék.

– Jó.

– Adj egy órát! Nem, inkább másfél órát. Aztán gyere.

Egy kattanás hallatszott, ahogy Patrícia Pickering bontotta a vonalat.

(Három)

Washington D. C.

A Haditengerészet Anacostia Légibázisa

„F” épület

1942. január 30.

Charles E. Orfutt hadnagy, D. G. McNerney dandártábornok szárnysegédje belépett McNerney irodájába, halkán bezárta maga mögött az ajtót, és megvárta, amíg a tábornok felpillantott az előtte heverő papírokból.

– Galloway őrmester van odakint, uram.

McNerney tábornok arcán azonnal látszott, hogy a hír hallatán nem öntötte el a boldogság. Vállat vont, aztán nagyot sóhajtott.

– Adjon nekem két percet, Charley, aztán küldje be!

– Igenis, uram – mondta Orfutt, aztán csendben távozott.

Pontosan két perccel később valaki illedelmesen kopogtatott McInerney ajtaján.

– Gyere!

Charles M. Galloway tengerészgyalogos technikai őrmester zöld egyenruhában masírozott be az irodába, majd megállt McInerney asztalától fél méterre, és vigyázza vágta magát. Majd harminc centiméterrel McInerney feje felé nézve megszólalt:

– Galloway technikai őrmester parancs szerint jelentkezik, uram. McInerney tábornok hátradőlt a székében, összefonta az ujjait, és teljes harminc másodpercig némán bámult Gallowayre, mielőtt megszólalt volna.

– Nézzen a szemembe! – mondta.

Na, a fene egye meg. Most megkapom a magamét – gondolta Charley Galloway. McInerneyre pillantott.

– Tudja maga, hogy milyen istentelenül nagy szart kavart?

– Igen, uram. Azt hiszem, igen.

– Nem tűnik túlságosan bűnbánónak, őrmester.

– Uram, sajnálom, hogy gondot okoztam.

Persze most azt hiszi, hogy a gondot *igazából* egy rakás szarakodó tiszt okozta, és a lelke mélyén meg van róla győződve, hogy semmi rosszat nem tett. Igazam van?

A vén gazember olvas a gondolataimban.

Galloway arca elfehéredett, de nem válaszolt.

– Magában azt hiszi, hogy igazi tengerészgyalogos-legendává vált, mi? Hogy úgy fognak magára emlékezni, mint arra a fickóra, aki a két kezével épített vadászgéppel, parancs nélkül repült a *Saratogára*, aztán pedig Wake-re, és hősi halált halt egy csatában, amelyre mindörökké emlékezni fog az emberiség?

Galloway még inkább elsápadt, de nem szólt semmit.

Nem igaz. Nem akartam hősködni Egyszerűen csak el akartam vinni azt a *Wildcatet* Wake-re, ahol szükség lett volna rá.

– Hogy a francba képzelte ezt az egészet, Galloway? Kíváncsian hallgatom.

– Úgy véltem, hogy szükségük van arra a *Wildcatre* Wake-en, uram.

– Az fel sem ötlött magában, hogy amilyen állapotban az a *Wildcat* volt, akár komoly kárt is tehetett volna a *Saratogában*, ha rázuhan a fedélzetre?

– Uram, a repülőgép jó állapotban volt – mondta Galloway.

– Az ég szerelmére, azt a gépet a BUAIR mérnökei átvizsgálták, és totálkárosnak minősítették.

– A tábornok a Haditengerészet Repülésügyi Hivataláról beszélt.

– Uram, az a repülőgép rendben volt – makacszkodott Galloway. – Uram, leszálltam vele.

McInerney tábornok elhitte Galloway minden egyes szavát. Úgy gondolta, hogy ha fiatalabb lett volna, hasonló körülmények között ő is ugyanazt tette

volna, amit Galloway – legalábbis remélte. Vagyis mindent, amivel segíteni tudta volna a századában szolgáló bajtársait, még akkor is, ha ez azt jelentette volna, hogy egy valószínűleg életveszélyes roncba kellett volna tennie a segéget. Nagy bátorság kellett ahhoz, hogy Galloway felszálljon azzal a géppel. Ha nem találta volna meg a *Sarát*, cápaeledel lett volna belőle.

A tábornok abban is nehezen talált hibát, hogy egy fiatalember, aki pontosan tudta, hogy mi vár rá, mégis a fegyverropogás irányába lovagolt – OK, repült. Hogy költőien fejezze ki magát, szántszándékkal a végzetébe rohant.

McInerney úgy vélte, hogy Galloway őrmesterből tényleg hajszál híján tengerészgyalogos-legenda lett. McInerney tábornok szakmai szempontból – nem osztva a Tengerészgyalogság szűk látókörű nézetét – hibának tartotta, hogy visszahívták a 14. taktikai különítményt, mielőtt legalább a repülőgépeket elindította volna erősítésként a Wake-szigeti helyőrség felé.

A manőverre a vezetésben bekövetkezett változás miatt volt szükség. Szinte mindig elcseszték valamit, ha a vezetésben változás következett be. Legalábbis az első napokban. Sokat vitatkoztak arról, hogy Husband E. Kimmel admirális, a Csendes-óceáni Flotta leváltott főparancsnoka mennyire volt felelős Pearl Harborért. De mivel ő volt a Csendes-óceáni Flotta főparancsnoka, ő felelt mindenért, ami a hajóival történt. És miután a japánok leradírozták a csatahajósort, mennie kellett.

McInerney szentül hitte – szűk látókörű repülősként, amit el is ismert –, hogy a hadihajóflotta nagy részének elvesztésére áldásként kellett tekinteni. A Haditengerészet felső vezetése két táborra oszlott, a csatahajópárti admirálisokra és az anyahajópárti admirálisokra. A csatahajó-admirálisok többé nem állíthatták, hogy hatalmas bárkáikban nem lehet repülőgépekkel kárt tenni. A csatahajók java Pearl mellett pihent a tenger fenekén.

Ellenben az anyahajópárti admirálisok most azzal érvelhettek, hogy a csatahajók ki vannak szolgáltatva az anyahajókról felszálló repülőgépeknek, amit a legjobban a Pearl Harbor csatahajósorát ért mészárlás bizonyított. Az anyahajó-admirálisok ezzel talán magukhoz is ragadhatják az irányítást a csendes-óceáni térségben.

McInerney tudta, hogy az anyahajópárti admirálisok nem arathattak teljes győzelmet a csatahajópárti admirálisok felett. Azokat a csatahajókat, amelyeket meg lehet javítani, meg fogják javítani, és azok ismét szolgálatba fognak állni; azok a csatahajók, amelyeket még nem építettek meg, meg fognak építeni. De ha választani kell egy új repülőgép-anyahajó és egy új csatahajó között, a Haditengerészet az új repülőgép-anyahajó mellett fog dönteni. Az igazán magas pozícióban lévő aranygallérosok többé nem tudják félresöpörni az anyahajópárti admirálisokat, hogy a csatahajópárti admirálisokat részesíthessék előnyben.

Pearlnél egyetlen repülőgép-anyahajó sem süllyedt el. Lehet, hogy a vak-szerencsének tudható be, hogy mind a tengeren volt, de csak az számított, hogy *egy sem* süllyedt el. Mivel nem maradt elegendő számú csatahajó, a repü-

lőgép-anyahajókra hárult a feladat, hogy megvívják a tengeri ütközeteket. Amikor pedig majd megvitatják, hogy hogyan is kellene megvívni azokat az ütközeteket, az anyahajópárti admirálisok szava sokkal többet fog nyomni a latban, mint 1941. december 6. előtt.

Husband E. Kimmel admirálisnak mennie kellett, és ezt ő is és mindenki más is tudta a Csendes-óceáni Flotta főparancsnokságán. December 7-én 11.00-tól kezdődően Kimmelt „ügyvivő” főparancsnokká fokozták le, amely „kinevezés” addig tartott, amíg az új főparancsnok meg nem érkezett Hawaiira. Végül kiderült, hogy még ezt a posztot sem hagyták meg neki. Egyszerűen leváltották, és egy ideiglenes parancsnokot állítottak a helyére, amíg King admirális és a többi aranygalléros kifundálta, hogy ki legyen az új főparancsnok.

Chester W. Nimitz admirális mellett döntöttek. McNerney személyesen is ismerte Nimitzet – noha csak felületesen –, és kedvelte. Szakmai szempontból sokat tudott róla, és nagyon okosnak tartotta. De Nimitzet még csak ki sem választották, amikor a döntés megszületett, hogy három repülőgépanyahajó-kötéléket útnak indítsanak; kettőt elterelő csapásmérése, a harmadikat, a 14. taktikai különítményt pedig, hogy erősítést vigyen Wake-re.

A köteléket azután hívták vissza, hogy leváltották a megszágyenült Kimmelt. Nimitznek arra sem volt ideje, hogy Hawaiira érjen, és elfoglalja főparancsnoki posztját.

McNerney biztosra vette, hogy az „akció lefűjása”-parancs kiadása előtt nem vették figyelembe, hogy az amerikaiak milyen csúnyán odasóztak a japánoknak Wake-en, pedig szánalmasan kevés ember, fegyver és repülőgép állt a rendelkezésükre. Winfield Scott Cunningham fregattkapitány, Wake parancsnoka, és a Devereux és Putnam őrnagy vezetése alatt harcoló tengerészgyalogosok szinte csodákat vittek véghez azzal, amijük volt.

A 14. taktikai különítményt nyilván azért hívták vissza, mert nem lett volna bölcs dolog megkockáztatni, hogy esetleg elveszítik a Sarát és a három cirkálót. McNerney hajlott rá, hogy elfogadja, a döntés megalapozott volt, figyelembe véve a Csendes-óceáni Flotta állapotát; de akkor is komolyabb erőfeszítéseket kellett volna tenni azért, hogy eljuttassák az erősítést Wake-re.

Ha még tizenkét órát hajóztak volna, elég közel kerültek volna ahhoz, hogy a VMF-221 repülőszázad F2A-3-as Buffalo gépeivel (és Galloway magányos F4F-4-es Wildcatjével) Wake-re repüljön. McNerney úgy vélte, hogy minden okuk meg lett volna rá, hogy megkockáztassák, hogy a *Tangi*ert – fedélzetén a tengerészgyalogos védelmi zászlóaljjal és a rengeteg munícióval – Wake-re küldjék. A *Tangier*nek valószínűleg légi támogatást is tudott volna adni a VMF-221 és a *Sara* fedélzetén lévő a haditengerész vadászok, miközben a *Sara* már az ellenkező irányba hajózhatott volna.

Ehelyett a *Tangier* is megfordult, és a többiekkel együtt elindult vissza, Pearl Harborba... amikor pedig megfordult, már majdnem olyan pozícióba került, ahonnan az anyahajók elindíthatták volna a vadászgépeket.

McInerney nem mert olyan messzire menni, hogy azt állítsa, hogy az erősítésként odaküldött repülőgépek (fájdalmas tapasztalatai voltak a Buffalo hiányosságait illetően) és a védelmi zászlóalj meggátolhatta volna a japánokat abban, hogy bevegység Wake-et, azt azonban biztosra vette, hogy a repülőgépek és az emberek, s ami még fontosabb, a 125 mm-es lövedékek nagyon megnehezítették volna a japánok dolgát.

Ha mindez megtörtént volna, és ha Charley Galloway technikai őrmesternek sikerült volna a Wildcatjével eljutni Wake-re, és az ott dúló csatába, akkor tengerészgyalogos-legendává vált volna.

Csak hogy nem ez történt. A Sara és a 14. taktikai különítmény többi hajója visszatért Pearlbe, és Galloway meg az F4F-4-ese ott volt a fedélzeten.

Amikor mindez megtörtént, a Sarán szolgáló katonák elkeseredtek. McInerney megtudta, hogy nem egy magas beosztású tiszt azt javasolta a csapásmérő kötelék parancsnokának, hogy hagyja figyelmen kívül a parancsot, amellyel visszahívták őket Pearlbe, és folytassa a küldetést. Végül – természetesen – teljesítették a parancsot.

McInerney úgy vélte – és biztosra vette, hogy nagyon közel állt az igazsághoz –, hogy időközben valamelyik szárházi gazembernek, valószínűleg egy haditengerésztisztnak szemet szúrt az az átkozott tengerészgyalogos repülő őrmester, aki áthágott egy tucat szabályt azzal, hogy odarepült.

Mivel az ilyesmit nem tűrhették el, vádat emeltek Galloway ellen. Mivel a haditengerészek valakin ki akarták tölteni a bosszújukat, Gallowayt végül mindennel megvádolták, csak engedély nélküli közöszlással nem.

Szabályos hadbíróági eljárást akartak ellene indítani. Amikor azonban eljött az ideje annak, hogy összehívják a hadbírósgót, rájöttek, hogy a Csendes-óceáni Flotta főparancsnoka nem járhatott el általános haditörvényszéki hatáskörben, csak a San Diegó-i 2. tengerészgyalogos-repülőosztály parancsnoka, mivel a VMF-211 az ő parancsnoksága alá tartozott.

Tehát Galloway technikai őrmestert őrizetbe vették, és San Diegóba szállították, a vádiratot és a kapcsolódó dokumentumokat postán elküldték a 2. tengerészgyalogos-repülőosztály parancsnokának, hogy az „tegye meg a szükséges lépéseket”.

A 2. tengerészgyalogos-repülőosztály parancsnoka hamar rájött, hogy az ügy roppant kényes, ezért a lehető leggyorsabban átpasszolta D. G. McInerney dandártábornoknak a Tengerészgyalogság főparancsnokságára.

A haditörvényszéki eljárást gyakorlati okokból mellőzték. Lehetetlen lett volna összegyűjteni a szemtanúkat, hogy sikeresen le tudják vezetni a tárgyalást Washingtonban. A szemtanúk a csendes-óceáni térség legkülönbözőbb pontjain állomásoztak. Néhányan már nem is éltek. És ott volt még a sajtó is. A sajtó – és McInerney – szemében az egész úgy nézett ki, mintha a tengerészgyalogság meg akart volna büntetni valakit pusztán azért, mert harcolt az országáért.

– Akkor is tennünk kell valamit, Mac – mondta a vezérőrnagy parancsnok, amikor McInerney előhozakodott az üggyel. – Még Ernie King is hallott a maga Galloway őrmesteréről. Tegye vele azt, amit jónak lát. Én minden döntését támogatom.

McInerney tudta, hogy mivel lehetne befogni a Haditengerészet száját, ha már nem lehetett szó hadbíróaságról: egy levél, amelyben közli velük, hogy Gallowayt levették a vadászgépéről, és máshová osztották be.

– Majd megesz a fene maga miatt, Galloway – mondta McInerney. – Maga miatt most le kell mondanom egy remek vadászpilótáról és egy kiváló századparancsnokról.

– Uram?

– Magáról beszélek, maga ostoba barom! – mondta McInerney dühösen. Először csak meg akarta játszani, hogy mérges, de aztán tényleg dühbe gurult, amikor rájött, hogy minden szó igaz abból, amit elmondott.

– Sajnálom, uram, de nem értem.

– Ha képes lett volna pár héttel később elsütni az Alan Ladd-, Erről Flynn-meg a Ronald Reagan-filmekbe illő mutatóványát, akkor most aranyávok lennének a váll-lapján, és egy századot vezetne. Valószínűleg komoly kárt tehetett volna az ellenségben, sokkal komolyabbat, mint azzal a foltozott ronccsal, amivel Wake-re akart repülni. Talán még olyasmit is taníthatott volna az embereinek, ami esetleg meg is menthette volna az életüket.

– Eszembe se jutott, hogy esetleg kinevezhetnek – felelte Galloway olyan meglepetten, hogy még az „uram”-ról is megfeledkezett.

– Ez a maga problémája! Hogy nem gondolkozik!

– Igen, uram.

– A Tengerészgyalogság rengeteg pénzt és időt fektetett a kiképzésébe, Galloway, és most az egész kárba fog veszni.

– Uram?

– Akkor vezethet megint repülőgépet, ha a pokolban havazik, Galloway.

– Igen, uram – mondta Galloway.

McInerney látta Galloway szemében, hogy valami eltört benne. A Gallowayhez hasonló fickók szemében a legsúlyosabb büntetés az volt, ha eltiltották őket a repülőgép-vezetéstől, mindenféle repülőgép, tehát a vadászgép vezetésétől is.

Ezt meg miért mondtam? Pedig nem is gondoltam komolyan. Egyrészt a Tengerészgyalogságnak kellene az olyan jó pilóták, mint Galloway, és nem is áll szándékomban megbüntetni azért, mert olyasmit tett, amit én is megtettem volna.

– Egyelőre nem döntöttük el, hogy haditörvényszék elé állítsuk-e, Galloway. Amíg a döntés megszületik, jelentkezik Quantico-ban a MAG-11-nél! A karbantartóknál fog szolgálni. De még egy Texan pilótafülkéjébe sem teszi a seggét, csak akkor, ha utasítják, hogy gördüljön végig vele a gurulópályán.

– Igenis, uram.

– Ez minden, őrmester. Leléphet!

– Igen, uram. Köszönöm, uram – mondta Charley Galloway technikai őrmester, és kimasírozott McInerney tábornok irodájából.

Egy pillanattal később Orfutt hadnagy lépett McInerney tábornok irodájába.

– Gépeltessen le egy emlékeztetőt Holcomb tábornoknak! – mondta McInerney. – Az álljon benne, hogy ideiglenesen áthelyezem Galloway őrmestert Quanticóba repülőkarbantartó-ellenőr posztra. Aztán gépeltessen le egy levelet a CINCPAC-nek, hogy megtettem a szükséges lépéseket Galloway őrmester ügyében.

– Igenis, uram – mondta Orfutt. – Pokolian nagy kár, hogy elveszítünk egy ilyen tapasztalt pilótát.

– Már megint nem figyelt rám, Charley – mondta McInerney. – Azt mondtam, hogy *ideiglenesen*.

– Ó – mondta Orfiutt, és elmosolyodott. – Igen, uram.

– És mondtam valamit dühömben, aminek talán még van is valami értelme. Küldjön egy telexet az 1. és a 2. repülőosztálynak, és utasítsa őket, hogy nézzék át a haditengerész pilóták aktáit, és egy héten belül küldjenek nekem egy listát azoknak a nevével, akiket tisztí kinevezésre javasolnak. Írja le nekik azt is, hogy a felsőfokú végzettség hiánya ne legyen kizáró tényező.

– Igenis, uram.

– Még valami, Charley?

– Uram, Ward admirálissal ebédel a Hadsereg-Haditengerészet klubjában.

– A szentségit! Lemondhatom valahogy?

– Akkor most mondaná le harmadjára, uram.

McInerney az órájára pillantott.

– Hívassa ide a kocsimat!

– Már megtörtént, uram. Az autója már várja.

– Időnként maga túlságosan is jól végzi a dolgát, Charley. Én pedig már kezdtem reménykedni, hogy talán lerobban útban idefelé.

– Sajnálom, uram – mondta Orfutt, aztán az akasztóhoz lépett, levette róla McInerney tábornok kabátját, és átnyújtotta neki.

Tizenöt perccel később, ahogy a tengerészgyalogos-zöld, 1941-es Ford a Pennsylvania Avenue-n hajtott végig a Fehér Ház közelében, McInerney tábornok hirtelen előrehajolt az ülésében. Éppen az ablakon bámult kifelé, amikor meglátott valamit. Hátrafordult, és azt a valamit bámulta.

– Álljon meg! – adta ki az utasítást.

– Uram? – kérdezte a gépkocsivezető, egy fiatal tizedes zavartan.

– Érthetően mondtam, fiam – csattant fel McInerney. – Húzódjon le, és álljon meg!

– Igenis, uram – felelte a tizedes, és végrehajtotta a parancsot.

Egy haditengerésztiszt megy a járdán ott mögöttünk. Állítsa meg, és mondja meg neki, hogy lekötelezne, ha szánna rám pár percet – mondta McInerney, aztán belesüppedt az ülésébe.

A gépkocsivezető kipattant az autóból, a haditengerésztiszthez lépett, és átadta McInerney tábornok üzenetét. Végig a tisztt mögött haladt, aztán amikor az autóhoz értek, gyorsan elé lépett, hogy kinyissa előtte az ajtót.

A haditengerésztiszt, egy kapitány, tisztelgett.

– Jó napot, tábornok – mondta.

– Szálljon be! – adta ki az utasítást McInerney tábornok.

– Igenis, uram – felelte a kapitány.

Elmosolyodott a parancs hallatán.

McInerney tábornok jól megnézte magának.

– A Haditengerészet bekaphatja! Véletlenül nem ezt mondta pár napja, kapitány?

– De igen, uram. Úgy rémlik, mintha valóban mondtam volna valami ilyesmit.

– Na, és mióta van magán ez a kék maskara?

– Három napja, uram. Hogy tetszik?

– Aki nem ismeri magát, még azt hihetne, hogy haditengerész-kapitány. A tekintete is éppen olyan zavaros, mint a haditengerészeké.

– Köszönöm, uram.

– Ebédmeghívásom van, amit nem tudok lemondani – mondta McInerney tábornok. – De egy darabon elvihetem. Hová megy?

– Csak ide a sarokra, uram.

– A szállodába, ami az apósáé?

– Igazából, tábornok, a Fehér Házba megyek. Knox miniszter úr azt szeretné, ha találkoznék az elnökkel. Meghívott ebédre.

– Jaj, Flem, te gazember! Vajon miért nem vagyok meglepve?

(Négy)

Washington D. C.

A Fehér Ház

1942. január 30.

– A nevem Pickering – mondta Fleming Pickering a Fehér Ház kapuja előtt álló civil ruhás őrnök. A civil egy kis, valószínűleg fűtött őrházból lépett ki, amikor Pickering a kapu közelébe ért. Viszont a két egyenruhás őrtől – a fülük és az orruk vöröslött a hidegtől – nyilván elvárták, hogy halálra fagyjanak odakint.

– Az iratait! – mondta az őr kurtán és egy kicsit udvariatlanul is. Fleming elővette a haditengerész-igazolványát. Az őr alaposan megnézte, a fényképen lévő arcot pedig összehasonlította Pickeringével.

– Itt várakozzon! – mondta az őr, aztán visszament az őrházba. Pickering látta, hogy felvett egy telefont, és valakivel beszélt. Az őrházból már egyáltalán nem jött ki.

Egy perccel később egy tengerészgyalogos őrmester jelent meg a műúton zöld egyenruhában. Tisztelgett.

– Volna szíves velem jönni, Pickering kapitány? – kérdezte az őrmester udvariasan, pattogósan.

Pickering utána masírozott a kacskaringós műúton, amely a Fehér Házhoz vezetett. Az utat jégpáncél borította. Leszórták ugyan homokkal, de így is csúszott.

A tengerészgyalogos egy oldalsó bejáráshoz vezette, egy olyan épület felé, amelyet eredetileg az amerikai kormány a Külügy- és a Hadügyminisztérium, illetve a Haditengerészeti Minisztérium számára építtetett. Aztán – egy meglehetősen hétköznapi lépcsőn – felmentek az emeletre.

Pickering egy széles folyosón találta magát. Egy harmincas, rövidre nyírt hajú férfi ült egy kis méretű íróasztalnál, arccal a fal felé; két, szintén rövid hajú férfi pedig a közelben álldogált. Pickering biztosra vette, hogy a Titkosszolgálat ügynökei.

– Az úr Pickering kapitány – mondta a tengerészgyalogos őrmester. Az asztalnál ülő férfi bólintott, aztán a karórájára pillantott, és valamit beleírt egy kis spirálfüzetbe.

– Erre legyen szíves, kapitány – mondta a tengerészgyalogos, és Pickeringet a folyosó közepén lévő, kétszárnyú ajtóhoz vezette. Bekopogtatott. Az ajtót egy ropogásra keményített, fehér színű zakót viselő, nagyon nagydarab, nagyon fekete férfi nyitotta ki.

– Pickering kapitány – jelentette be a tengerészgyalogos őrmester. A fekete férfi teljesen kinyitotta az ajtót.

– Parancsoljon befáradni, uram – mondta. – Az elnök úr már várja. Pickering ekkor jött rá, hogy az ajtón túl minden bizonnyal az elnök privát lakosztálya van, az elnöki apartman, vagy minek hívják. Ez meglepte. Arra számított, hogy valami hivatalos étkezőben fognak ebédelni.

Az egyik belső helyiségből egy magas, tagbaszakadt, szemüveges, egyenruhás tengerészgyalogos százados lépett ki. Pickering rögtön felismerte. Ő volt Rooseveltné valamelyik fia, de azt nem tudta, hogy melyik.

– Jó napot, uram. Hadd segítsen le a kabátját! Apa és Mr. Knox odabent van – mondta a százados.

Pickering átadta a századosnak az egyensapkáját, majd levette a nagykabátját, és azt is átadta neki. Rooseveltné kapitány továbbadta mindkettőt a komornyiknak, aztán intett Pickeringnek, hogy lépjen be a szomszéd helyiségbe.

Az Egyesült Államok elnöke kerekesszékekkel kerestülgyörgődült a szobában, és kezet nyújtott Pickeringnek. Pickering természetesen tudta, hogy Franklin Delano Roosevelt meggyomorította a gyermekbénulás, de a kerekesszék akkor is meglepte. Szinte soha nem fényképezte le magát a tolésszékekben ülve.

– Éppen magát emlegettük, kapitány – mondta Rooseveltné, miközben kezet rázott Pickeringgel. A kézfogása kemény volt. – Nem csuklott?

– Jó napot, elnök úr – mondta Pickering.

Hirtelen eszébe jutottak apósa, Andrew Foster gúnyos szavai: „Nyilvánvaló, hogy kommunista a gazember, de azt el kell ismerni, hogy valószínűleg az ő érdeme, hogy nem lett az egész ország kommunista.”

– Haditengerésztisztek nem ihatnak alkoholt szolgálatban – mondta az elnök egy meleg mosoly kíséretében –, persze más a helyzet, ha a Fegyveres Erők főparancsnoka nem akar egyedül inni.

Egy újabb komornyik jelent meg, kezében egy kis ezüsttálccával, rajta egy pohár whiskyvel.

– Köszönöm – mondta Pickering, majd megemelte a poharát. – Egészségére, uram.

Belekortyolt az italába. Skót whisky volt, roppant jó skót whisky.

– Megfelel? – kérdezte Roosevelt. – Frank mondta, hogy a skót whiskyt kedveli.

– Pompás, uram.

– Azt is mondta, hogy inkább viselne olyan egyenruhát, mint Jimmy – folytatta az elnök –, de meggyőzte magát, hogy nagyobb hasznát látnák a Haditengerészetnél.

– Tengerészgyalogos voltam, uram – mondta Pickering. – Kutyából nem lesz szalonna.

Roosevelt felnevetett.

– Frank szerint vigyáznom kell magával, mert ha nem figyelek oda, képes rávenni, hogy kiállítsak magának egy kalózkodási engedélyt.

Pickering Frank Knoxra pillantott, aki mosolyogva csóválta a fejét.

– Hajlandó lenne rá, uram?

Roosevelt hangosan felnevetett.

– Hogyisne – mondta. – Értékelem a lelkesedését, Pickering, de tartok tőle, hogy kénytelen lesz ezt a háborút úgy megvívni, ahogy a többiek, mint például én, és kénytelen lesz követni a felettesei utasításait.

– Igenis, uram – mondta Pickering mosolyogva.

Ez az ember hízeleg nekem. Vajon miért?

– Talán ülünk asztalhoz – mondta Roosevelt, és egy kis asztalra mutatott, amelyet az egyik ablak közelében terítettek meg, amely a Fehér Ház gyepére nézett. Csak négy személyre terítettek.

Amint leültek, komornyikok jelentek meg, és kis tálcacon előételeket helyeztek eléjük.

Roosevelt a brit kommandósokról kezdett beszélni. Pickering hamar rájött, hogy az elnököt lenyűgözte a különleges alakulat, mivel a közvélemény is pozitívan fogadta őket, és katonai szempontból is megálltak a helyüket.

Amikor Britanniát megingatta a náci villámháború – jelentette be Roosevelt, mint aki nagy hallgatóság előtt készült beszédet tartani –, amikor vérben fiúdt az ország, és a közhangulat romlott, néhány kisebb kommandós-hadművelet, amelyet csupán katonai szempontból jelentéktelennek lehetett tekin-

teni, csodákat tett. A közhangulat javult, a civilek pedig visszanyerték a kormányukba vetett hitüket.

– Ebbe eddig nem is gondoltam bele – vallotta be Pickering. – De értem, hogy mire céloz.

Roosevelt zseniálisan tudta követni és befolyásolni a közhangulatot, és ezzel Pickering is tisztában volt.

Egy maroknyi bátor és leleményes ember megváltoztathatja a történelmet, Pickering – mondta az elnök ünnepélyes hangon. – Szerencsénkre találunk is már két ilyen embert. Jim Doolittle ezredest bizonyára ismeri.

– Ha arra a Jim Doolittle-re gondol, elnök úr, aki valaha a Shell Oil alelnöke volt, akkor ismerem.

– Sejtettem, hogy ismeri – mondta az elnök. – Maguk ketten sokban hasonlítanak egymásra. Nem arra gondolok, hogy mindketten lemondtak egy nagyobb fizetésről, amikor egyenruhába bújtak, hanem arra, hogy mindketten azonnal tudták, mit kell tenniük, amikor felharsant a kürtszó.

Ez az ember határozottan hízeleg – gondolta Pickering. – Akar tőlem valamit. De mit? Csak nem már megint az átkozott hajókat?!

– Frank, elmondta már, hogy mire készül Jim Doolittle?

– Ez szigorúan titkos információ, elnök úr – felelte Knox miniszter.

– Azt hiszem, hogy megbízhatunk Pickering kapitányban... Pickering kapitány, sértőnek találná, ha a keresztnévén szólítanám?

– Egyáltalán nem, elnök úr.

– Nos, Frank, ha Flem magának fog dolgozni, magától is rájön. Nem gondolja?

– Valószínűleg igen, elnök úr.

– Flem, Jim Doolittle azzal az ötlettel állt elő, hogy B-25-ös Mitchell bombázókat akar indítani repülőgép-anyahajókról.

– Uram? – kérdezte Pickering értetlenül.

– A japán császár ott üldögél a palotájában, Tokióban, és meg van róla győződve, hogy teljes biztonságban van az amerikai bombázóktól. Doolittle ezredes és bátor emberei arra készülnek, hogy megingassák ebben a hitében – mondta Roosevelt, és olyan szélesen elvigyorodott, hogy a szipkája már majdnem függőlegesen állt a szájában.

– Az az elképzelés, Pickering – mondta Knox miniszter –, hogy Doolittle-t egy anyahajóval elég közel visszük Tokióhoz ahhoz, hogy csapást mérhessen rá. Az anyahajóról fognak felszállni, lebombázzák Tokiót, aztán továbbrepülnek Kínába.

– Lenyűgöző – mondta Pickering. – De meg tudja csinálni Doolittle? Egyáltalán fel lehet szállni ilyen nagy repülőgépekkel az anyahajókról?

– Doolittle szerint igen. Most éppen Floridában vannak, és a felszállást gyakorolják – mondta Knox. – Igen, én is úgy gondolom, hogy a dolog kivitelezhető.

– A szentségit, ez aztán a jó hír! – mondta Pickering lelkesen. – Eddig csak álltuk az ütések.

– Sajnos, tartok tőle, hogy a közeljövőben kénytelenek leszünk elszorítani még pár vereséget – mondta Roosevelt.

– A Fülöp-szigetekre gondol? – kérdezte Pickering.

– Úgy gondolja, hogy Douglas MacArthur nem lesz képes tartani a Fülöp-szigeteket? – kérdezte Roosevelt. Még mindig mosolygott, de a hangjából némi hűvösség érződött.

Jesszusom, már megint eljárt a szám!

– Elnök úr, azt ugyan nem tudom, hogy milyen haderő állomásozik a Fülöp-szigeteken, azt viszont tudom, hogy szükségük lesz utánpótlásra. A szállításhoz pedig értek egy kicsit. Tudom, hogy nincsen elég teherhajójuk ahhoz, hogy egy nagyobb haderőt megfelelően el tudjanak látni. De ha lenne is, Pearl Harbor után nem maradt elég hadihajó, amivel meg lehetne védeni a Fülöp-szigetekhez vezető tengeri útvonalakat.

– Nem fél ilyesmit kimondani? – kérdezte Roosevelt óvatosan. – Aki nem ismeri magát, még azt gondolhatná, hogy nem hisz a győzelmünkben.

– Elnök úr, ha úgy gondolja, hogy tiszteletlenül szoltam... Roosevelt egy hosszú pillanatig elgondolkodva nézett Pickeringre.

– Az imént azt mondtam, hogy a rendelkezésünkre áll két bátor és leleményes ember – mondta az elnök. – Jimmy tartja a kapcsolatot a másikkal. Nem kell, hogy figyelmeztessen, Frank. Tudom, hogy ez az információ is szigorúan titkos.

– Igen, elnök úr – felelte Knox.

– Pár évvel ezelőtt az elnöki tengerészgyalogos-egység parancsnoka – mondta Roosevelt – egy bizonyos Evans Carlson volt. Nem ismeri véletlenül?

– Nem, uram.

Carlson őrnagy jelenleg San Diegóban van, és egy olyan egység kialakításán dolgozik, amelyet magamban csak amerikai kommandónak nevezek. Természetesen nem szeretnénk azt a látszatot kelteni, hogy brit kuzinjainkat kopírozzuk, úgyhogy raidereknek kereszteltük el őket. Mindannyian önkéntesek és kiválóan képzettek. Ők fognak csapást mérni a japánokra, aztán visszavonulnak.

– Érdekes elképzelés – mondta Pickering.

Vajon mivel fogja a kommandósaikat szállítani? A brit partoktól a francia tengerpartig negyvenöt vagy hatvan kilométer az út, de a Csendes-óceánon a távolságot több száz vagy ezer kilométerekben mérik.

– Frank utasította a haditengerészeti telepeket, hogy alakítsanak át pár négykéményes rombolót nagy sebességű szállítóhajókká – mondta Roosevelt.

Olvass a gondolataimban – gondolta Pickering.

– Az az elképzelésünk, Felm – mondta Roosevelt kapitány –, hogy azáltal, hogy csapást mérünk a japánokra ott, ahol a legkevésbé számítanak rá, nem

csak kárt teszünk a haderőikben, de arra is kényszerítjük őket, hogy csapatokat küldjenek a szigeteik védelmére, olyan csapatokat, amelyeket máshol is felhasználhattak volna.

– Értem – mondta Pickering.

– És, Flem – mondta az elnök szenvedélyesen –, gondoljon bele, hogy milyen hatással lehetne mindez a közhangulatra! Amint mondta, ebben a háborúban eddig csak álltuk az ütések, és a sebeinket nyalogattuk!

– Igen, uram. Értem.

– Nos, a legnagyobb sajnálatomra a lelkesedésemben nem osztozik sem a Haditengerészet, sem a Tengerészgyalogság – mondta az elnök.

– Frank, azért ez nem teljesen igaz – mondta Knox miniszter.

– Olyan lelkesen táncolnak együtt Evans Carlsonnal, mint egy tizennégy éves kölyök, akit egy kövér lánnyal állítottak párba a tánciskolában – mondta Roosevelt, és mindenki elnevette magát. – Meg kell tenniük, amit meg kell tenniük, de nem kell szeretniük.

– Frank – mondta Knox miniszter –, ha tényleg úgy gondolja, hogy ez a helyzet, akkor odaküldöm Pickering kapitányt, hogy kiderítse, mit kell egyesbe hozni.

Roosevelt úgy nézett rá, mint aki életében először hallott valami elképesztően zseniális ötletet.

Te fondorlatos, vén gazember – gondolta Pickering –, szóval erről szól ez a kis privát ebéd, amire a fiacskádat is meghívtad. Knox azért hozott ide, hogy tudassa veled, hogy milyen munkát szán neked, te pedig hagyni fogod, csak foglalkozz az azzal az Evans Carlson nevű őrnaggyal. Én megvakarom a te hátad, te meg az enyémet. Egy hete sem vagyok itt, és máris nyálig merültem a politikába.

– Nem is olyan rossz ötlet, Frank – mondta Roosevelt elgondolkodva. – Ha jobban belegondolok, ha egyelőre nincs szükséged Flemre, kiválóan megfelelne a feladatra. Végül is maga tengerészgyalogos volt, Flem. Nem igaz?

– De igen, uram. Az voltam.

– Már holnap reggel odaküldöm, elnök úr – mondta Knox.

– Remek ötlet, Frank!

Miután kísértáltak a Fehér Házból, Knox megvárta, amíg beszálltak a limuzinjába, és csak akkor szólalt meg.

– Van egy emberem, Kramer fregattkapitány, aki az összes létező anyagot összegyűjtötte Carlson őrmesterről, a raiderekről és a célpontjukról, egy szigetről, aminek a neve Makin. Holnap elküldetem vele a teljes anyagot a szállodájába. Aztán felül a hétfő reggeli futárgépre, és San Diegóba megy. Egyelőre nem tudok állást foglalni azt illetően, hogy ez az egész jó ötlet-e... Azt meg tudom érteni, hogy sokan miért hátráltatják Carlson munkáját. Úgy gondolják, hogy ez az egész csak idő- és hadianyag-pocsékolás, egy feledhető ötlet... Azt viszont tudom, hogy Rooseveltnek fontos ez az ügy. Ezért aztán magának és nekem is fontos, hogy odamenjen, és befűtsön pár embernek.

– Én is úgy gondolom, hogy a győzelem, legyen az akármilyen aprócska győzelem, most nagyon fontos nekünk.

– És még fontosabb lesz, amikor a Fülöp-szigetek is elesnek – mondta Knox. – Úgyhogy számos okból fontos, hogy most rögtön elinduljon. Ha visszatér, kap egy irodát meg egy titkárnőt.

V.

(Egy)

Washington D. C.

USA Haditengerészeti Hírközlési Központ

Biztonsági Hírszerző Részleg

1942. január 31., 07.30

Amikor Mrs. Glen T. (Ellen) Feller munkába menet keresztülment a biztonsági kapun, a civil ruhás őr rámosolygott, és a kezébe nyomott egy cédulát. Ez állt rajta: „Ellen, légy szíves, gyere be hozzám 08.00-kor! AFK”. A. F. Kramer fregattkapitány vezette a részleget.

Ellen Feller magas, harmincéves, sápadt arcború nő volt. Hosszú, barna haját kontyba fésülve hordta. Röpké pillantást vetett a cédulára. A kíváncsiságát felkeltette ugyan az üzenet, de nem lett miatta ideges. Nemegyszer várta már hasonló tartalmú üzenet, amikor megérkezett a munkahelyére.

– Köszönöm – mondta, az őre mosolygott, aztán belépett a tiltott területre. Legalább egy tucat ember felé biccentett, vagy mosolygott, vagy kívánt jó reggelt, ahogy a hosszú, keskeny szoba végén lévő íróasztala felé sétált. Az emberek visszamosolyogtak rá; volt, aki csak egészen visszafogottan, óvatosan. Ellen tisztában volt vele, hogy a munkatársai azt hitték róla, hogy vallásos. Többször is hallotta, hogy néhányan „szentfázéknak” nevezték.

A személyi akták, különös tekintettel a teljes háttér tanulmányok, „bizalmas” besorolásúak, amely a „titkos” besorolás alatti szintet jelenti. Ezért az ezen aktákban lévő információk *valóban* bizalmas információknak számítottak, s csak azok férhettek hozzá, akik erre felhatalmazást és megfelelő biztonsági jogosítványokat kaptak.

Azonban a gyakorlatban a teljes háttér tanulmányok részét képező személyi aktákba és az „időközi” és „zárójelentésekbe”, amelyeket az új és a pályázó munkatársakról készítettek, bárki belenézhetett, akit érdekelt, még a titkárnők is. A Biztonsági Hírszerző Részlegben sem volt ez másként, ahol még a gépíróknak is szigorúan titkos jogosítványt adtak. Náluk a bizalmas besorolás nem volt más, csak egy jó vicc.

Mielőtt Mrs. Feller szolgálatra jelentkezett, nem is olyan régen, mint a keleti nyelvekben is jártas nyelvész, az irodában dolgozó lányok már tudták, hogy az új munkatársuk Glen T. Feller tiszteletes felesége a Keresztény Misszionárius Szövetségtől. Azt is tudták, hogy a nyelvtudását Ázsiában tökéletesítette, és hogy előző év májusáig a férjével együtt vezette a Keresztény Misszionárius Szövetség iskoláját Kínában.

Azt is kiolvasták az aktájából, hogy nem volt gyermeke, és hogy Feller tiszteletes az Úrnak szolgál az amerikai indiánok között az egyik arizonai rezervátumban. Időközben Mrs. Feller felfigyelt egy apróhirdetésre, amelyet az amerikai kormány adott fel, s amelyben idegen nyelveket beszélő amerikai állampolgárokat kerestek, és jelentkezett a hirdetésre.

Nem sokkal ezt követően a Haditengerészet felajánlott neki egy „keleti nyelv”-specialista állást. Azt nem lehetett tudni, hogy azért fogadta-e el az állást, mert szerette a hazáját, vagy pedig azért, mert a Feller házaspárnak pénzre volt szüksége, vagy azért, mert nem akart az arizonai sivatagban élni. A pályázatában egyszerűen az állt, hogy „szolgálni” akart.

Noha az állás jóval többet hozott a konyhára annál, amire számított, Ellen Feller igazából azért vállalta el, mert nem akart Arizonába menni. Maradni akart, ahhoz viszont munkát kellett keresnie.

A rideg valóság az volt, hogy Ellen Fellernek nem állt szándékában szolgálni az Urat, de még csak halhatatlan lelkét sem kívánta megmenteni. Sőt, gyűlölte Feller tiszteletest. Nem akart vele élni sem Arizonában, sem valahol máshol.

Ha nincs az apja, aki egyszerre volt gazdag, öreg – közeledett földi pályafutása végéhez – és vallási fanatikus, már rég elvált volna a férjétől. De a válás miatt szinte biztosan kizárta volna Ellent a végrendeletéből, és az összes pénzt a Keresztény Misszionárius Szövetségre hagyta volna. Egyelőre azonban úgy nézett ki, hogy földi javainak felét leányára és annak férjére kívánta hagyni.

Mindezek ismeretében – és persze sokat gondolt az ügyre imádságaiban is –, Feller tiszteletes bejelentette egyházi elöljáróinak, hogy Isten azt kívánja tőle, hogy elvigye az Úr Jézus evangéliumát a navajo indiánoknak. Mindeközben szeretett neje mindent meg fog tenni Washingtonban azért, hogy segítsen megnyerni a háborút. Ez a lépés mindkettejük részéről komoly áldozatot követelt, de imádságban és könnyek között úgy döntöttek, hogy vállalják.

Feller tiszteletes tiszta szívéből bánta, hogy Ellent Washingtonban kellett hagynia. Nem mintha különösebben kedvelte volna a feleségét, és házastársi jogairól is könnyedén lemondott, ha kellett, de az apósát egy baltimore-i otthonban ápolták, hatvan kilométernyire Washingtontól. A tiszteletes attól félt, hogy miközben ő Arizonában teszi a dolgát, Ellen megpróbálja eláztatni az apja előtt azzal, hogy beszámol neki a Kínában történt szexuális és egyéb kicsapongásairól.

Végül aztán kénytelen volt belenyugodni a dologba, mivel a felesége megfenyegette, hogy kormány- és egyházi hatóságokhoz fordul, és beszámol nekik a tiszteletes Kínában, titokban elkövetett tetteiről. Például arról, hogy attól a naptól kezdve, hogy az országba tették a lábukat, a tiszteletes aktívan részt vett az ősi kínai sírokból rabolt régészeti ritkaságok USA-ba csempészésében.

Feller tiszteletes mindent megtett azért, hogy eltitkolja a felesége elől azt, amit ő csak „magánnyugdíjpénztárnak” nevezett. Megdöbbsent, amikor Ellen közölte vele, hogy mindent tud az ügyeleteiről. Gyanította, hogy az egyik kínainak járt el a szája. Tévedett. Egy amerikai tengerészgyalogos vezette nyomra. Mielőtt a 4. tengerészgyalogosokat a Fülöp-szigetekre helyezték volna át, többek között megbízták őket a hazainduló misszionáriusok védő kíséretével.

Azokban a napokban Ellen Feller rövid viszonyba bonyolódott az egyik fiatal tengerészgyalogossal. Később rájött, hogy ostobaság volt, de akkor már olyan hosszú ideje nem volt együtt férfival, azt a tengerészgyalogost pedig rendkívül vonzónak találta, és úgy gondolta, hogy minimális az esélye annak, hogy valaha viszontlátja.

Amikor először észrevette, hogy a tengerészgyalogos a testét bámulja, úgy gondolta, hogy csak egy szimpla tengerészgyalogos, akire az egyik teherautót bízták. Csak miután már vagy fél tucatszor eljuttatta a csúcsra, akkor jött rá, hogy Kenneth R. „Gyilkos” McCoy tengerészgyalogos tizedes minden volt, csak az nem, aminek először gondolta.

A férfi a 4. tengerészgyalogosok hírszerzőjeként tevékenykedett. Azt a feladatot kapta, hogy figyelje meg a konvoj útvonalának közelében állomásozó japán alakulatokat, és járjon utána annak a híresztelésnek, amely szerint a misszionáriusok kínai kincseket, nefritkövet, cserépedényeket és egyéb érték tárgyakat csempészték ki az országból.

Amíg fel nem szállt a hajóra, amely végül hazahozta, Ellen Fellernek sikerült elhíttatnia Ken McCoyjal, hogy szereti. Többek között ezért is gondolta, hogy a tizedes nem jelentette a feletteseinek, hogy az utazóládákban, amelyeket a tengerészgyalogosok voltak szívesek Tiencsinbe szállítani, olyan tárgyak lapultak, amelyeknek a világon semmi közük nem volt a Keresztény Misszionárius Szövetség munkájához.

Persze nem lehetett biztos a dolgában.

Aggodalma idővel némileg alábbhagyott, főleg akkor, amikor megtudta, hogy a 4. tengerészgyalogosokat a terv szerint áthelyezték Kínából a Fülöp-szigetekre. Nagyjából ezzel egy időben kezdett el dolgozni a Haditengerésznél.

De Pearl Harbor előtt pár nappal utasítást kapott, hogy vigyen el egy csomagot A. F. Kramer fregattkapitánynak, egy csomagot, amely titkos dokumentumokat tartalmazott, melyeket a Távol-Keletre kellett eljuttatnia egy tisztí futárnak. Kiderült, hogy a tisztí futár nem más, mint a Tengerészgyalogság újdonsült hadnagya, Gyilkos McCoy.

Mivel McCoyt az irodából közvetlenül a repülőtérre vitték, Ellen Fellernek mindössze arra maradt ideje, hogy egyértelművé tegye McCoy számára, hogy hajlandó ott folytatni intim kapcsolatukat, ahol az félbeszakadt – sőt már türelmetlenül várja a folytatást. Arról is sikerült megbizonyosodnia, hogy McCoy nem beszélt senkinek azokról a csecsebecséről, amelyeket a férje illegálisan az Egyesült Államokba vitetett.

Nem sokkal ezután egy táviratot kapott az irodája, amelyben közölték, hogy McCoy hadnagy a Fülöp-szigetekre való megérkezését követően eltűnt, és valószínűleg ütközetben elesett. Olyan hír volt ez, amely több napra megnyugvással töltötte el Ellen Feliért. Számára a dolognak ezzel egyszer s mindenkorra vége lett.

De McCoy kisvártatva előkerült a semmiből – épen és egészségesen –, ezzel Ellen Feller ismét ott találta magát, ahol a part szakad. Ráadásul McCoy egyértelművé tette, hogy nem kívánja folytatni a viszonyukat. Nem sokkal ezután McCoy eltűnt Washingtonból. Az a szóbeszéd járta (vagy szaknyelven „mendemonda”), hogy McCoyt Kaliforniába küldték, ahol egy titkos feladatot kellett elvégeznie.

Ellen Fellerrel sok mindent el lehetett mondani, de azt nem, hogy nem volt leleményes. Nem sokkal ezután – rengeteg fejtörés eredményeként – kieszelt egy meglehetősen logikus tervet arra az esetre, ha McCoy jelenti, hogy mit tartalmaztak azok a ládák. Először is nagyon jó esélye volt arra, hogy McCoy nem is jelenti a dolgot. Ha mégis jelenti, akkor felmerül a kérdés, hogy miért nem jelentette a megfelelő hatóságoknak még Kínában. Ez minden bizonnyal szolgálatmegtagadásnak minősül.

De még ha jelenti is a dolgot, az ő szava áll majd szemben Feller tiszteletes szavával. Ráadásul Ellen Feller képtelen volt a ládák nyomára bukkanni, pedig komoly erőfeszítéseket tett, hogy megtalálja. A férje nyilván jól elrejtette. Jelen körülmények között úgy vélte, hogy a kormány embereinek sem igazán lenne idejük arra, hogy holmi utazóládákat kezdjenek el keresni, és valószínűleg akkor sem találnák meg. Az lehet, hogy Glen Feller egy aljas személtáda volt, de hülye az nem.

Ha pedig azok a ládák mégis előkerülnek, akkor is vallhatja eskü alatt, hogy semmit sem tudott róluk, vagy mondhatja azt is, hogy ő annak idején szólt róluk McCoy-nak. Úgy gondolta, a legfontosabb, hogy mindenki azt gondolja róla, hogy ő nem más, mint egy egyszerű és szorgalmas munkaerő, egy vallásos hölgy, aki soha semmilyen becsstelenségben nem venne részt.

Nem esett nehezére hitelesen eljárni a szerepét. Kínában is éveken át sikeresen adta a jámbor, szorgalmas, jó keresztényt.

Washingtonban sokkal könnyebb dolga volt. Sőt, részben azért, mert a hírszerző kollégák száma robbanásszerűen megnőtt, még haszna is származott a színjátékból. Nem sokkal azután, hogy elkezdte a munkáját, más nyelvészeket is alkalmazásba vettek. Sokan közülük, hozzá hasonlóan, valaha misszionáriusként tevékenykedtek. Hamarosan komolyabb megbízást kapott: mivel sem

idő, sem szükség nem volt arra, hogy minden egyes kínai vagy japán dokumentumot lefordítsanak, amit sikerült megszerezniük, Ellen Fellerből amolyan szerkesztő-féle lett. Neki kellett elkülönítenie a jelentéktelen iratokat azoktól, amelyek fontosak lehettek a Haditengerészetnek. Előbbieket egyszerűen kidobták, utóbbiakat pedig kiadta a fordítóknak. Neki jóformán soha nem kellett fordítania. Mivel komolyabb felelősséget vállalt magára, megváltoztatták a munkaköri leírását, és előléptették.

Pontosan öt perccel nyolc óra előtt Ellen Feller felállt az íróasztalától, és a női mosdóba ment, hogy egy kicsit rendbe szedje a haját és ellenőrizze a ruháját. Többnyire meg volt elégedve azzal, amit a tükörben látott, mégis mindig azt kívánta, bárcsak kirúszozhatná a száját anélkül, hogy lerombolná a magáról kialakított prúd képet. Úgy érezte, hogy rúzs nélkül úgy néz ki, mint egy szürke kisegér.

Ellenőrizte a ruháját, nehogy a fehérneműjéből valami látható legyen. Perverz módon – és ezzel ő maga is tökéletesen tisztában volt – fekete, csipkés fehérneműt viselt. Ettől nőnek érezte magát. Persze azt nem szerette volna, ha bárki meglátja. Kramer fregattkapitány pedig végképp nem láthatta meg.

Amikor végzett, Kramer fregattkapitány irodájába ment, megállt a nyitott ajtó előtt, majd bekopogott.

– Jöjjön be, Ellen – mondta Kramer fregattkapitány mosolyogva. – Jó reggelt.

– Jó reggelt, uram – mondta Ellen, és belépett.

Egy kapitány tartózkodott az irodában, aki azonnal felállt, amint Ellen Feller belépett.

– Ellen, az úr itt Haughton kapitány, Knox miniszter úr hivatalából. Kapitány, bemutatom Mrs. Ellen Fellért.

Ellen rögtön kiszúrta, hogy Haughton alaposan megnézte magának. Egy pillanatra meg is ijedt (*Mit akarhat tőlem valaki a haditengerészeti miniszter hivatalából?*), de csak egy pillanatra. Megérezte, hogy Haughton kapitánynak tetszett az, amit látott.

– Jó reggelt, uram – mondta Ellen Feller udvariasan. – Nagyon örülök, hogy megismerhetem.

(Kettő)

Washington D. C.

Foster Lafayette Hotel

1942. január 31.

Fleming Pickering tartalékos haditengerész-kapitány felhívta a feleségét San Franciscóban. Alig tette le a kagylót, a telefon újból megszörrent.

Ez a telefoncsörgés egyáltalán nem tetszett neki. A feleségével folytatott beszélgetés során tett pár nem túl hízelgő megjegyzést az Egyesült Államok

elnökére, és még utánozta is az elnök és neje, Mrs. Eleanor Roosevelt hangját – meglehetősen jól. Közben eszébe jutott, hogy talán lehallgatják a telefonját, és hogy Rooseveltt hamarosan a saját fülével is hallhatja, hogy mit gondolt róla Fleming Pickering.

A gondolat, hogy a telefonját esetleg lehallgatják, egyáltalán nem volt abszurd. Meglehetősen sok telefont hallgattak le. A nemzet háborúban állt. J. Edgar Hoover és az FBI-t rendkívüli hatalommal ruházták fel. Csak úgy mint – majdnem biztosan – a Hadsereget és a Haditengerészetet. Egy ideje nehezen lehetett eldönteni, hogy az alkotmány kinek is védte a jogait.

Erre a legjobb bizonyíték az volt, ami Pickering otthona körül történt. A Hadsereg egyik hisztérikus, kaliforniai altábornagya kitalálta, hogy a japán származású személyekben nem lehet megbízni. A hisztériához csatlakozott a kaliforniai államügyész, a republikánus Earl Warren. Warren több volt Pickeringnek pusztá ismerősnél. Pickering golfozott is vele, és még rá is szavazott.

„A nemzet védelme érdekében” az altábornagy és az államügyész úgy döntött, hogy fel kell kutatni az összes japánt a nyugati parton – legyen az Japánban született személy vagy amerikai állampolgár –, és „gyűjtőtáborba” kell őket telepíteni.

De csak a nyugati parton élő japánokat. Az Egyesült Államok többi részén élő japánokat nem. A Hawaiiion élő japánokat sem. Se a németeket, vagy az olaszokat... pedig pár hónappal azelőtt a Német Amerikai Bund még a Madison Square Garden körül masírozott New Yorkban horogkeresztes egyenruhában, a „*Deutschland Über Alles*”-t énekelve és náci módra, egyenesen kinyújtott karral tisztelegve.

Kormányzati elmebaj volt ez a javából, ami sokakat megrémisztett.

Pickering már régen eljutott arra a következtetésre, hogy J. Edgar Hoover – vagy az egyik kémelhárító beosztottja (vagy mondjuk valamelyik haditengerészeti hírszerző kapitány) – helyében, ha rájött volna, hogy egy Fleming Pickering nevű úrnak, aki a semmiből került elő, maga a haditengerészeti miniszter adott közvetlen kapitányi kinevezést és szigorúan titkos jogosítványt, amivel eljuthatott a nemzetvédelmi intézmény felsőbb szintjeire, bizony azon nyomban meg akart volna tudni mindent Pickeringről, beleértve a gondolatait és a dolgokról alkotott véleményét. Ezt pedig a legkönnyebben úgy tehetné volna meg, ha lehallgatja a telefonját.

Pickering meglehetősen sok mindenről beszélt a feleségével telefonon, s például olyasmit is mondott, hogy „az Egyesült Államok elnöke vagy maga a nemzet megmentője, vagy pedig éppen olyan elmeháborodott, mint Adolf Hitler. Én nem tudom hová tenni.” Aztán mondott olyat is, hogy „ha tovább folytatja a japánok, főleg az amerikai állampolgársággal rendelkező japánok kitelepítését, és senki sem állítja le, nem sok minden fogja megkülönböztetni Hitleről. Az ő szava lesz a törvény.”

Szerencsére megérezte, hogy idegesíti Patríciát, úgyhogy inkább elkezdte utánózni Rooseveltt és Eleanor beszédstílusát. Tudta, hogy ezzel mindig meg tudja nevetetni.

Természetesen az elnöki lakosztályban elköltött ebéd közben felhozott témáról nem beszélt neki. Nem sokat gondolkodott ugyan a dolgon, de úgy vélte, hogy amit a főparancsnok mondott a haditengerészeti miniszternek és egy tartalékos haditengerész-kapitánynak, az nem tartozik a kapitány feleségére.

– Halló – mondta a telefonba.

Pickering kapitányt kérem.

– Én vagyok Pickering kapitány.

– Uram, itt Kramer fregattkapitány. Az előcsarnokban vagyok.

Jesszusom! A haditengerészeti protokoll szerint kellett volna beleszólnom a telefonba. Ez nem a Lafayette Adams-lakosztálya. Ez F. Pickering tartalékos haditengerész-kapitány szállása, és azt kellett volna mondani a telefonba, hogy „Pickering kapitány”.

– Kérem, jöjjön fel, kapitány!

– Igenis, uram!

Pickering kikészülődött a nappaliban lévő fotelból, és a hálószobába ment, hogy felvegye az egyenruháját. Kramer fregattkapitány minden bizonnyal meg volt róla győződve, hogy már megint egy istenverte egyenruhás civilt kell pesztrálnia. Ha az ajtót a Sulka selyemköntösében nyitja ki, amit éppen viselt, minden bizonnyal helyrehozhatatlanul tönkreteszi a renomóját.

Pickering még a nyakkendőjét kötötte, amikor megszólalt a bimbamcsengő.

– A francba – motyogta, és az ajtóhoz lépett, hogy kinyissa.

Kramer fregattkapitány, egy magas, szikár, hajszálvékony bajuszos férfi nem egyedül érkezett. Egy hadnagy és egy nő volt a társaságában. A hadnagy egy izmos fiatalember volt, és egy alaposan megtömött, bőr aktatáskát cipelt. Fleming fogadni mert volna, nemcsak hogy Annapolisba járt, de futballozott is.

A nő, akinek a bőre sima volt, és szinte egyáltalán nem festette magát, a harmincas évei derekán járhatott. Kalapot viselt – egy nem túl dekoratív kalapot – a hó és a hideg ellen. A kabátját kigombolta, Fleming Pickering szemei elé tárva hosszú, formás lábát és sokat sejtető domborait.

– Épp a nyakkendőmet kötöttem – mondta Pickering. – Fáradjanak beljebb!

– Igen, uram – mondta Kramer fregattkapitány, és egy kisméretű csomagot adott Pickering kezébe. – Ez a magáé, uram.

– Ó? Mi ez?

– A miniszter mondta, hogy adjam át, uram. Ezek a szalagjai. A miniszter úr kért meg rá, hogy közöljem magával, észrevette, hogy nem viselte a szalagjait.

– Gondolja, hogy a miniszter úr célzott ezzel valamire?

– Véleményem szerint, uram – mondta Kramer –, inkább volt ez szabályos parancs.

Pickering felnevetett. Legalább Kramer nem félt tőle. Frank Knox azt mondta róla, hogy ő a legértelmesebb az egész bagáztsban”, Pickering pedig tévesen arra gondolt, hogy Knox úgy értette, hogy Kramer egy tojásfejű akadémikus. Egyértelműen nem volt az.

– Kapitány, szeretném bemutatni Mrs. Ellen Feliért. És Mr. Satterlyt.

– Örvendek.

Mrs. Feller kezét nyújtott neki. Puha volt és meleg. Satterly hadnagy kézfogása határozottan erős volt. Pickering szerint szerette volna jól megszorongatni a kezét.

– Befejezem az öltözködést, és máris jövök – mondta Pickering, és elindult a hálószoza felé.

– Beszélhetnék magával négy szemközt, kapitány? – kérdezte Kramer.

Kinyitotta Kramer előtt a hálószoza ajtaját, majd bezárta maga mögött, miután követte a fregattkapitányt.

– Mrs. Feller egyike azoknak a jelentkezőknek, akik közül feltehetően a titkárnőjét fogjuk kiválasztani, kapitány – mondta Kramer.

– Éppen azon tűnődtem, hogy ki lehet a hölgy.

– A miniszter úr azt mondta, hogy próbáljak valami nem túl átlagos titkárnőt szerezni maga mellé – mondta Kramer. – Ezt én úgy értettem, hogy nem egy polgári szolgálatos hölgyre gondolt.

– Hogy szóztak magára, Kramer?

– Örülök neki, hogy így alakult, uram.

– Tényleg?

– Mindig izgalmas olyasvalakivel dolgozni, akinek nem kell a döntéseit még legalább három felettesével jóváhagynia.

– Szóval izgalmas – mondta Fleming. – Mondja csak, ez a Mrs. ... mit is mondott, hogy hívják?

– Feller, kapitány. Ellen Feller. Úgy hat hónapja van nálunk.

– Ki az a *nálunk*? – szakította félbe Pickering.

– A Haditengerészeti Hírszerzésnél, uram.

– Persze.

Erre Pickering magától is rájött.

– A háború előtt misszionáriusként dolgozott a férjével Kínában. Két kínai nyelvjárást beszél, és japánul is tud.

– Most, hogy így mondja, tényleg olyan misszionáriusszaga van.

– A munkáján nem látszik meg, uram. Nekem elhiheti. Nekem dolgozik egy ideje.

– És miért mondana le róla ilyen könnyen? – kérdezte Pickering, és Kramer szemébe nézett.

A kapitány láthatóan hezitált.

– A hölgynek esetleg vannak olyan jellembeli vonásai, amelyekről eddig nem ejtett szót? Talán nem tud elszakadni a ginesüvegtől?

– Nem, uram. A kérdésére van válasz, kapitány, de kissé talán banálisán fog hangzani.

– Ki vele!

– Ha valóban az lesz a feladata, amivel tudomásom szerint megbízták, akkor magának nagyobb szüksége lesz rá, mint nekem.

– Ó – felelte Pickering. – Igazán kedves. Én meg már azt hittem, hogy azért akarja átadni nekem a hölgyet, hogy minden lépésemről beszámolhasson magának.

– Nem, uram – mosolyodott el Kramer. – Nem erről van szó.

– Győzzön meg róla!

– Nos, uram, először is erre a célra nem kell külön titkárnő. A háttéracsatornák úgy is tele lesznek a magáról készített jelentésekkel.

– A háttéracsatornák?

– Azokon közvetítik a nemhivatalos táviratokat. A magánjellegű üzeneteket. Ilyeneket küldenek egymásnak az admirálisok, amikor ki akarják deríteni, vagy jelenteni akarják, hogy mi történik valójában.

– Jó – mondta Fleming. – Maga egy roppant érdekes ember, kapitány.

– Hogy érdekes vagyok-e, azt nem tudom. De szeretem a munkámat, és van annyi eszem, hogy tudjam, ha rajtakapnának, hogy maga után kémkedek, és nem a háttéracsatornákon érkező üzenetekre teszem rá a kezem, ezt a háborút minden bizonnyal a Nagy Tavaknál tölthetném, és lelkesítő beszédekkel tarthatnék a regrutáknak.

– Nem gondolt még rá, hogy felcsapjon biztosítási ügynöknek? – kérdezte Pickering. – Maga igazán meggyőző. Az emberek megbíznának magában.

– Van, aki máris megbízik bennem. Azok az emberek, akiket csodálok, tökéletesen megbízhatnak bennem.

– Na, és én hol állok a csodálat-listáján?

– Az elsők között.

– Maga hízelegni próbál nekem?

– Igazán csodálom a minisztert – mondta Kramer. – Ő pedig magát csodálja, különben most nem lenne itt. Úgy is mondhatnám, hogy akit csodál az, akit én csodálok, azt én is csodálom. Na, és persze itt vannak ezek.

Az öltözőasztalhoz lépett, ahová Pickering a kis csomagot tette, amelyet Kramer adott neki. Kinyitotta, és kivett belőle két színes szalagot.

– Lenyűgöző, kapitány. Ilyesmit nem lehet íróasztal mögött szerezni. Pickering a fregattkapitányhoz ment, elvette a szalagokat, és érdeklődve tanulmányozni kezdte.

– Azt sem tudom, hogy mik ezek – mondta Pickering.

– Fordítsa meg! – mondta Kramer nevetve. – Fordítva tartja. Balról az első az Ezüst Csillag, aztán jön a Haditengerészeti és Tengerészgyalagsági Medál, a Bíborszív két tölgyfalevéllal...

– Bíborszívet nem is kaptam – szakította félbe Pickering.

– Ütközet közben szerzett sebesülésért jár – magyarázta Kramer. – Maga Washington tábornok találta ki 1782-ben. A bátran harcoló katonák kapták. 1932-ben, a születése kétszázadik évfordulóján, újra elővették, és, amint mondtam, ütközetben szerzett sebesülésekért adják azóta is.

– Az én időmben stráfokat kaptunk a sebesülésért – mondta Pickering hal-
kan, és a zubbonya ujjára mutatott. – Egyszerű hímzett rongycsíkok voltak, és
itt hordtuk.

– Igen, uram. Tudom. Hármat kapott. Most pedig van egy Bíborszíve két
tölgyfalevéllal. Az alsó sorban a bal első kitüntetés, kapitány, az első világhá-
borús Győzelmi Érdemérme, aztán jönnek a francia kitüntetései, a francia Be-
csületrend lovagi fokozata, és végül a Croix de Guerre. Lenyűgöző kitüntetések,
uram.

– Kramer, tizennyolc éves kölyök voltam...

– Igen, uram. Tudom. De úgy vélem, a miniszter úr úgy gondolja, és osz-
tom a nézetét, hogy az a katona, akire még sosem lőttek... és meglehetősen
sok magas rangú tisztünk van, aki ebbe a kategóriába tartozik, uram... nem
fogja magáról automatikusan azt gondolni, hogy nem több egy istenverte ci-
vilnél, ha meglátja, hogy háromszor sebesült meg ütközetben, és közben há-
rom érdemérmet kapott bátorságáért.

Pickering Kramer szemébe nézett, de nem szólt semmit.

– Észrevette, uram, hogy a miniszter úr a gomblyukában hordja a Bíbor-
szívét?

– Nem, nem vettem észre. Láttam ugyan, de nem tudtam, hogy mi a franc
lehet.

– A miniszter úr őrmesterként kapta, uram, még 1899-ben, Kubában, ami-
kor az önkéntes lovasságnál szolgált.

– Jó. Magának meg a miniszter úrnak igaza van. És mi a helyzet azzal az
ifjú tiszttel?

– Ő a táskahordó. Nem tudtam, hogy mire lesz kíváncsi, úgyhogy mindent
elhoztam magammal. Elég nehézre sikeredett az a táská. Vegye ki belőle azt,
amire szüksége van, a többit visszaviszi. Van fegyvere, uram?

– Tessék?

– Fel van fegyverezve? Van löfegyvere?

– Nos, az a helyzet, hogy van fegyverem. Miért, szükségem lesz rá?

– Az anyagok nagyrészt szigorúan titkosak, kapitány. Vagy biztonságos lé-
tesítményben kell tartani, vagy olyan személyre kell bízni, aki rendelkezik szí-
gorúan titkos jogosítvánnyal, és fel van fegyverezve.

– Van egy lopott pisztolyom – jelentette be Fleming Pickering.

– Uram?

– Franciaországból hoztam haza 1919-ben – mondta Pickering. – Bele van
ütve, hogy „Az Egyesült Államok tulajdona”.

Kramer felnevetett, aztán elmosolyodott.

- Biztosra veszem, uram, hogy az az ügy már elévült. 45-ös Colt?
- Az – mondta Pickering. Az egyik komódhoz ment, kihúzta az egyik fiókot, és kivett belőle egy 191 l-es mintájú Colt revolvert.
- Vételezünk magának egy másikat, kapitány. De egyelőre ez is megteszi.
- Van valami akadálya annak, hogy itt helyben elolvassam ezeket a dokumentumokat, aztán pedig visszaadjam, ha végeztem velük?
- Nem hinném, hogy bármi akadálya lenne, uram. Javasolhatnék valamit?
- Hogyne.
- Fussa át a papírokat, válassza ki, amikre szüksége van, a többit pedig visszaküldjük Mr. Satterlyvel az irodába. Akár én is vele mehetek. Aztán pedig... feltéve, hogy legalább félig megfelelőnek találja Mrs. Feller... itt maradhatna magával, és utánunk hozhatná azt, amivel végzett.
- Na és Mrs. Fellernek nincs szüksége fegyverre? – kérdezte Pickering szárazon.
- A retiküljében hordja a revolverét, uram.
- Az eszem megáll!
- Pickering visszatette a félautomata Coltot a fiókba, és bezárta. Aztán megvizsgálta a nyakkendőjét, megigazította, és belebújt a zubbonyába.
- Hadd segítsek a szalagjaival! – mondta Kramer.
- Kramer feltűzte a kitüntetések, aztán visszamentek a nappaliba.
- Mrs. Feller – mondta Pickering. – Kramer fregattkapitány nagyon jó véleménynyel van magáról. Ha maga is úgy gondolja, hogy érdemes próbát tennie velem, lekötelezne, ha mostantól a segítségemre lenne.
- Ha esetleg nem lesz megelégedve a munkámmal, Pickering kapitány – mondta Ellen Feller –, én azt is megértem.
- Nos, beleadunk apait-anyait – mondta Pickering. – Mr. Satterly, volna szíves átadni azt az aktatáskát?
- Igenis, uram – mondta Satterly hadnagy. Pickering csak most vette észre, hogy az aktatáska egy acélkábellet és egy bilincsel volt a hadnagy csuklójához erősítve.
- Mrs. Feller – mondta Pickering –, legyen szíves, hívja fel a szobapincért, és rendeljen nekünk kávét!
- Csak két személyre rendeljen – vágott közbe Kramer. – Ellen, maga itt marad, és visszahozza az irodába azokat a dokumentumokat, amikre Pickering kapitánynak már nem lesz szüksége.
- Ellen Feller bólintott. Ahogy Pickering beletúrt az aktatáskába, hallotta, amint a nő a szobapincért kérte a szálloda telefonközpontosától.
- Egy vagy két másodperccel később Pickering felnézett az iratokból, mert fel akart tenni egy kérdést Kramer fregattkapitánynak. De még mielőtt megpillantotta volna Kramert, megakadt a szeme Ellen Feller ruháján. Mérget mert volna venni rá, hogy a nő direkt azért ült úgy, hogy láthassa a fehérneműjét, ami valójában fekete volt és csipkés.

Az eszem megáll! Egy misszionárius hölgy, aki fekete csipkés fehérneműt visel, és revolvert hord a retiküljében.

– Kapitány, megmondaná nekem, hogy mi a fene ez? – kérdezte Pickering, és figyelmét az előtte álló feladatra összpontosította.

(Három)

Kalifornia, Elliot Bázis

2. egyesített gyakorló haderő

parancsnokság

1942. február 2., 10.05

A Tengerészgyalogság parancsnoki épületeit jól ellátják táblákkal, amelyekről kiderül, hogy melyik helyiségnek mi a funkciója. Rendszerint a táblákon feltüntetik annak a nevét is, aki az adott funkciót ellátja. Ez azonban mintha nem lett volna igaz a 2. egyesített gyakorló haderő parancsnokságára. Az ajtók fölé felerősítették ugyan a táblákat tartó kereteket, de a keretekben nem volt egy szál tábla sem.

Joe Howard törzsőrmester úgy gondolta, hogy a 2. egyesített gyakorló haderő – akármi a fene volt is az – vagy éppen beköltözött az épületbe, vagy pedig éppen kiköltözött onnan. A dolog egyáltalán nem lepte meg. Mintha az egész Tengerészgyalogság a feje tetejére állt volna.

Noha Joe Howard törzsőrmester rendes körülmények között nagyon büszke volt makulátlan megjelenésére, most slamposan nézett ki, és ezt ő is tudta. Először is borostás volt, az egyenruhája pedig gyűrött, és egy kávéfolt is ékelkedett rajta.

Howard épp most érkezett meg Pearl Harborból. Egy Martin PBM-3R Mariner repítette San Diegóba. A Mariner egy „vízi repülőgép”, vagyis hidroplán volt. A legtöbb ikermotoros, sirályszárný repülőgépen hétfos személyzet szolgált. Egy .30-as és öt .50-es kaliberű géppágyúval voltak felfegyverkezve, és akár egy tonna hadianyagot vagy vízbombát is magukkal tudtak vinni, és le tudtak dobni.

Az a Mariner viszont, amivel Howard Pearl Harborból felszállt, a repülőgép fegyverzet nélküli, utasszállító változata, a „3R” volt. Azonban ez a gép még sem tartozott egészen a szabvány 3R-ek közé. A Haditengerészet aranygallérosai számára alakították át. A kényelmes bőrülések, az utaskísérő és a fedélzeti budi láttán Joe úgy vélte, hogy minimum admirálisok vagy magasabb rendfokozatú haditengerészek számára tartották üzemben. A fedélzeten tizejhat utas tartózkodott, többek között egy ellentengernagy, fél tucat haditengerészkapitány, három ezredes a Tengerészgyalogságtól és egy a Hadseregtől, és még pár alacsonyabb rendfokozatú tiszt. És két sorállományú. A másik egy aransávos haditengerész rádiós volt, aki már akkor egyértelműen Joe tudtára adta, hogy nem kíván beszédbe elegyedni vele, amikor kivitték őket a repülőgéphez Pearlben.

Aki a Marinerrel repült, az nem a rendfokozata, hanem a prioritása miatt kerülhetett a gépre. Egy szobára való tisztet hagytak maguk mögött Pearlben, többek között egy meglehetősen pipa tengerészgyalogos alezredest, aki hangot is adott azon érzésének, hogy valami nagyon nincs rendben azzal a rendszerrel, amely arra kényszerít egy alezredest, hogy átadja a helyét egy közönséges törzsőrmesternek.

Joe Howard akkor repült életében először repülőgépen. Következésképpen nem tudott róla, hogy a repülőgépek vízszintes repülés közben időnként hirtelen emelkedni, illetve süllyedni szoktak. A tudásnak ára van, ő pedig majdnem egy teljes csésze kávéval fizette meg ezt az árat, amely annak rendje és módja szerint ráborult, hatalmas foltot hagyva az ingén, a tábori nyakkendőjén és a zubbonyán. Ráadásul még meg is égette a bőrét. Közben az aranyos haditengerész rádiós megvető pillantásokat vetett rá.

Egy tagbaszakadt, középkorú tűzvezető őrmester jelent meg az elhagyott, jelzés nélküli folyosón.

– Elnézést, tűzvezér, egy bizonyos Stecker századost keresek a Különleges Tervezési Irodából- mondta Joe Howard törzsőrmester.

A tűzvezér alaposan megnézte magának. Nem tudta nem észrevenni a Howard arcán éktelenkedő borostát, és a barna pecsétet a tábori nyakkendőjén és khaki ingén.

Na, most leordítják a fejemet, és ez a szemétláda úgy is néz ki, mint akinek nagy gyakorlata is van a dologban.

– Maga Howard, igaz? – kérdezte a tűzvezér.

– Igen – mondta Joe. – Repülőgéppel jöttem Pearlből, tűzvezér. A gépen öntöttem magamra a kávé.

Stecker százados irodája a harmadik jobbra, Howard – mondta a tűzvezér, miközben elfordult, és az ajtó irányába mutatott. – Magánál van a szolgálati aktája?

– Igen – mondta Howard meglepetten.

A sorállományúak normális körülmények között nem kapják a kezükbe a szolgálati aktájukat, amikor áthelyezik őket. Vagy keresnek egy tisztet, aki ugyanoda megy, és annak adják oda, vagy pedig regisztrált küldeményként küldik el. De Howardnak a kezébe nyomták a paranccsal együtt, amely szerint jelentkeznie kellett a 2. egyesített gyakorló haderőnél.

– Jó – mondta a tűzvezér, majd sarkon fordult, és eltűnt a folyosó végén.

Honnan a francból tud ez a szolgálati aktámról? És honnan tudja a nevemet?

Joe elsétált jobbra a harmadik ajtóhoz, és bekopogott.

– Gyere! – hallatszott Jack NU Stecker ismerős hangja.

Stecker már nem csak az az egyszerű tűzvezér volt, akivel Benningben és Quanticóban összehaverkodott. Jack NU Stecker százados lett belőle.

Joe kinyitotta az ajtót, bemasírozott, és jelentkezett, ahogy egy tengerészgyalogos őrmesternek jelentkeznie kell egy tengerészgyalogos századosnál.

– Jesszusom, hogy nézel ki? – kérdezte Stecker. Nem kritizálni akarta Joe-t pusztán arra reagált, amit látott. Kicsit még nevetett is, amikor hozzátette – Pihenj, őrmester!

Howard Steckerre nézett, és azt látta, hogy a százados mosolyog rá.

– Mi a fenét öntöttél magadra, Joe? – kérdezte Stecker.

– Egy rohadt bögre kávé – mondta Joe, de aztán eszébe jutott, hogy mondani kellett volna még valamit. – Uram.

– Gyere – mondta Stecker –, rendbe szedünk! Úgy nézel ki, mint akit a kutyája szájából húztak ki.

– Pocsékul érzem magam – mondta Joe.

– Pocsékul is nézel ki – nevetett Stecker.

Stecker kísértelt Joe-val az épületből, majd egy 1939-es Ford kupé csomagtartójához vezette, és intett neki, hogy dobja a zsákját az autó hátuljába. Joe-nak beugrott, hogy Quanticóban Stecker egy óriási, fekete Packard Phaetonnal járt.

– A Packard Ellynél van – magyarázta Stecker, mintha csak a gondolataiban olvasott volna. Elly a felesége volt. – Egy időre Pennsylvániába utazott. Ezt akkor vettem, amikor idejöttem.

– Hogy van? – tette fel Howard a kellemetlen kérdést. Tudta, hogy az egyik Stecker fiú, Jack NU Stecker zászlós az *Arizona* fedélzetén esett el.

– Egész jól – mondta Stecker színtelen hangon. – Azt hiszem, az ilyesmi jobban megviseli az anyákat, mint az apákat.

Baromság- gondolta Howard.

– És te hogy vagy? – kérdezte.

– Hát, lassan kezdem megszokni – mondta Stecker. – Legalább most már nem kell a hadnagyoknak tisztelegnem.

Joe felnevetett. Sejtette, hogy Stecker ezt el is várta tőle. Pontosan tudta, hogy Jack Stecker szándékosan értette félre, mert nem akart a fia haláláról beszélni.

Nem számít – gondolta Howard. – *Meg kellett kérdeznem, meg is kérdeztem, és amúgy is tudja, hogy pokolian sajnálom, ami a fiával történt Ennyi elég.*

– A kávé leszámítva milyen volt az út? – kérdezte Stecker.

– Egy felcicomázott Marinerral jöttem. Egészen kellemes volt. Egy alezredesnek ott kellett maradnia, hogy felférhessek rá.

– Tényleg?

– Mi folyik itt?

– Az a repülőgép Guantanamo ellentengernagyé volt – mondta Stecker – De elvették tőle, és futárgépnek használják a bázis és Pearl között.

– Nem ezt kérdeztem – mondta Howard.

– Tudom – nevetett Stecker. – Na, itt vagyunk. Otthon, édes otthon. Howard kipillantott az ablakon, és látta, hogy egy szilárd burkolat nélküli parkolóba állnak be, amelyet három újonnan épült, könnyűszerkezetes, két-

szintes ház előtt alakítottak ki. Egy furnérlemez táblán a következő felirat állt: NÖTLEN TISZTEK. SZÁLLÁSA.

Ez volt az első eset, hogy Joe Howard valamiért betette a lábát „Tisztországba”. Ez a terület, teljesen érthető módon, tiltott területnek számított a sorállományúak számára. Ha nem Jack NU Stecker százados vitte volna oda, megkérdezték volna, hogy mit keres itt egyáltalán.

Stecker szállását egyáltalán nem lehetett tetszetősnek nevezni. Sőt. A falak csupaszok voltak. A beépített szekrényekről hiányzott az ajtó, csak egy drótra fűzött textil lógott előttük. A szobában nem volt más, csak egy ágy, egy fotel, egy összehajtható tábori szék és egy komód. Egy apró benyilóban egy íróasztal és még egy tábori szék állt.

A szobában lévő tárgyak közül – néhány kivételtől eltekintve – Stecker mindent vételezett. Az íróasztalon fotók voltak, amelyek Stecker fiairól készültek a diplomaosztón: az ifjabb Jack Stecker vadonatúj zászlósegyenruhájában, Annapolisban; és Richard S. Stecker tengerészgyalogos hadnagy kék díszegyenruhában, amint kimagaslik végzős társai közül a Katonai Akadémián, West Pointban. Volt ott még egy kép Steckerről, Ellyről és a fiúkról, amikor még gyerekek voltak. Valami tengerparton készült, és mindenki fürdőruhát viselt.

Volt ott még egy rádió, egy villanyrezsó és egy kisméretű hűtő. És ez volt minden.

– A legjobb lesz, ha lezuhanyozol – mondta Stecker. – Van törölköződ?

– Aha.

– És tartalék egyenruhád? – kérdezte Stecker. – Ki kell vasalni?

Howard zsákjára mutatott.

– Szerintem nem – mondta Joe.

– Van vasalóm, ha esetleg mégis meggyűrődött.

Howard kivette a zsákjából a gondosan összehajtott egyenruhát. Úgy hajtotta össze, hogy Jack NU Stecker magas elvárásainak is megfeleljen, amikor kiveszi.

– Elmondanád, hogy mi van? – kérdezte Howard.

– Először zuhanyozz le, és borotválkozz meg! – mondta Stecker. – Egyelőre valószínűleg te vagy a bázis legslamposabb őrmestere.

– Vagyis nem vagy hajlandó elmondani.

– Majd ha már patyolattiszta leszel – felelte Stecker.

– Amikor Howard kijött a zuhanyzóból – egy bádoggal bélelt kabinból, amelyet a szomszédos szállással osztott meg Stecker –, Stecker az egyetlen fotelbe süppedve ült, kezében egy sörrel.

Joe szemöldöke felszaladt.

– Te is ihat sz egyet később – mondta Stecker –, de először hadd meséljek neked Lewis T. Harris ezredesről.

– Mázlista Lew itt van? Azt hittem, Izlandon.

– Itt van. Az a szóbeszéd járja... mert szerintem csak szóbeszéd... hogy hamarosan tábornok lesz belőle. Egyelőre viszont ő a 2. egyesített gyakorló haderő vezérkari főnöke.

– De nekem ehhez mi közöm van?

– Először is az, hogy ő Tiszti Jelölőbizottság elnöke a nyugati parton.

– Azt sem tudom, hogy az meg mi a fene – vallotta be Howard.

– A Tengerészgyalogságnak most nagyon kellenek a tisztek. Nincs elég tisztünk, és ahogy a Tengerészgyalogságot akarják fejleszteni, a helyzet fokozatosan romlani fog.

– És?

– Ha befejezted az öltözködést... ha már itt tartunk, a cipődet is pucold ki... vele fogsz találkozni. Nagyon kevés olyan tisztünk van, aki többet tud a kézi lőfegyverekről annál, amit Quanticóban tanítottunk nekik szakaszparancsnok-tanfolyamon. Javasoltam neki, hogy adjon neked közvetlen főhadnagyi kinevezést.

– Jesszusom!

– Lehet, hogy meg sem kapod. Lehet, hogy kénytelen leszel beérni a hadnagyi rendfokozattal, de az sem olyan rossz. Az a szóbeszéd is járja, hogy mostantól hat hónaponként automatikusan jár a főhadnagyi előléptetés.

Hogy a francba lehetne belőlem tiszt? Az nem lehet tengerészgyalogos-tiszt, aki bepánikol, és elrejtőzik, ha meglátja, amint egy bajtársa elesik!

– Nem tudom, hogy mit mondjak erre – mondta Howard.

– Amikor Harris ezredessel beszélsz, mondd azt neki, hogy „Igen, uram”, „Nem, uram”, „Köszönöm, uram”, vagy „Igenis, uram”.

– Úgy értem, a hadnagyi kinevezésre nem tudok mit mondani.

– Na, ne próbáld nekem beadni ezt a baromságot! Éppen te!

– Baromságot?

– Mégis, mit gondolsz, mi a fenéért hozattalak ide Hawaiiról? Azért, hogy valamelyik zászlóalj fegyverraktárába suvasszalak? A fene egyen meg, ne mészeld visszautasítani a kinevezést!

– Egy éve még csak tizedes voltam. Nem tudom, hogy hogyan kell tisztnek lenni. Százados, erre egyszerűen képtelen vagyok.

– Ha a kezvedbe nyomnék egy listát, amin rajta lenne az összes tiszt neve, akivel valaha dolgoztál, simán végig tudnál menni rajta, és azt tudnád mondani, hogy „Ez egy jó tengerészgyalogos-tiszt”, vagy hogy „Ez egy naplopó”. Tedd azt, amit a jó tisztektől láttál!

– És ha elcseszem? Mi lesz, ha nem fog menni?

– Akkor visszakapod a stráfkaidat – mondta Stecker. – Az ég szerelmére, te tényleg azt hiszed, hogy beajánlottalak volna, ha nem lennék benne biztos, hogy megütöd a mércét? Különböző is hadianyag-ellátó tiszt leszel, szakaszt nem bíznak rád.

– Csak arról van szó, hogy ezen még soha nem gondolkodtam el... – itt megállt. El akarta mondani, hogy mi történt Pearlben, de nem ment. Aztán su-tán hozzátette: – Majdnem tűzvezérnek szőlítottalak.

– Velem is előfordul, hogy belemerülök valamibe, és úgy veszem fel a telefont, hogy Stecker tűzvezető törzsőrmester – mondta Stecker, majd felnevetett. – Általában olyankor csinálom, amikor valami jó nagy seggfej hív fel. Ismered azokat a letörölhetetlen, puha hegyű tollakat, amikkel a celluloidfóliákra szoktunk írni?

Howard bólintott.

– Amikor idejöttem, Harris bejött az irodámba, és azt mondta, hogy mutassam meg neki a tenyeremet. Én megmutattam, erre ő ezzel a tollal ráírta, hogy SZÁZADOS. Aztán meg azt mondta: „Mielőtt felveszi a telefont, Stecker százados, olvassa el, hogy mi van a tenyerére írva, és csak azután szólaljon meg!” Azt mondta, hogy már unja, hogy folyton magyarázkodnia kell a feletteseinek, hogy csak azért nem veszem fel rendesen a telefont, mert retardált vagyok.

– Komolyan?

– Aha. Harris jó ember. Együtt voltam vele Franciaországban. Domingóban is. Nicaraguában. Régóta ismerjük egymást. Alig tudtam leszedni a kezemről azt az izét. *Tényleg* letörölhetetlen.

– Tényleg azért csinálod, mert úgy gondolod, hogy elfogadható tiszt lehet belőlem?

– Mi másért tenném?

– Mert barátok vagyunk.

– Fel akarsz bosszantani?! – csattant fel Stecker.

– Jó, jó, nem úgy értettem. De, Jesszusom, ez az egész kurvára hirtelen jött!

– Meg tudod csinálni, Joe – mondta Stecker.

Talán hadianyag-ellátó tisztként megállnám a helyem. Talán. Lehet, hogy ide osztanak be, vagy Quanticóba. Valahová, az Államokban, a hátsószágban. Úgy megkereshetném a betevőre valót.

– És mikor kerülne sor a dologra?

– Először visszamegyünk az irodába. Beszélsz Harris ezredessel. Ha nem cseszed el, akkor utána irány Diego, a Haditengerészeti Kórház, ahol elvégeznek rajtad egy úgynevezett „tishti alkalmassági” vizsgálatot. Arra rá is fog menni a nap hátralévő része. Közben legépeltetem a papírokat. Van belőle egy rakás. Jesszusom... a szolgálati aktád *nálad* van, ugye?

– A zsákban.

– Jó. Gyere vissza az irodába holnap reggel, ott majd elintézzük a leszerelésedet. Onnan egyenesen a Tisztí Áruházba mész, és veszel magadnak egyenruhákat. Harris ezredes ebéd után fel is eskethet.

– Ilyen gyorsan?

– Ilyen gyorsan.

- Hová fognak beosztani?
- Ide. Nekem fogsz dolgozni, te ostoba. Mit gondolsz, miért vesződtem az ügyeddel ennyit?
- Mi lesz a dolgom?
- Hallottál már a raiderekről?
- Nem. Mi a franc az?
- Amerikai kommandósalakulat. Hosszú történet. És őrtült is. Most nincs időm mindent elmesélni. A lényeg, hogy felhatalmazást kaptak, hogy olyan fegyvereket vételezzenek, amilyeneket csak akarnak. Szükségem van valakire, aki elvégzi nekem ezt a munkát, aki beszerez mindent, amit csak akarnak. És ez leszel te.

(Négy)

Kalifornia, Elliot Bázis

2. egyesített gyakorló haderő,

parancsnokság

1942. február 2., 12.05

A Jack NU Stecker százados asztalán lévő két telefon egyike megcsörrent. A második csörgésre vette fel, úgy, ahogy kell.

– G-3, különleges tervezés, Stecker százados beszél, uram.

– Stecker, itt Kelso százados.

– Kelso százados hangjában némi felsőbbrendűség csengett. Stecker azt is tudta, hogy miért. Noha Stecker volt a rangidős Kelso századoshoz képest – mivel hamarabb léptették elő századossá –, Kelso nem tudott nem arra gondolni, hogy Stecker csak egy musztáng, egy volt altiszt, aki tiszti kinevezést kapott. Kelso Annapolisban végzett, és úgy tartotta, hogy társadalmilag alsóbbrendű az, aki alulról küzdötte fel magát a tiszti karba. Ezt a vélekedését alátámasztotta a szolgálati posztja is: ő volt a 2. egyesített gyakorló haderő parancsnokának szárnysegédje.

Kelso arról azonban mit sem sejtett, hogy a 2. egyesített gyakorló haderő parancsnoka éppen róla beszélgetett Stecker századossal egy sör mellett, ráadásul a parancsnok konyhájában, amikor Stecker százados szolgálatra jelentkezett.

– Lehet, hogy a szárnysegédem időnként be fog neked tartani, Jack – mondta a tábornok. Ő és Stecker együtt szolgáltak Santo Domingóban, Nicaraguában és Franciaországban. – Egy arrogáns kis pöcs, de azt hiszi magáról, hogy pokolian nagy harcos. Azt azért meg kell hagyni, hogy roppant hatékonyan dolgozik, ezért nem rúgtam még ki. De képes pillanatok alatt megmérgezni maga körül a levegőt. Ha keresztbe tenne neked, csak szólj, és szerte szét rúgom a seggét.

– Tábornok, nem először lesz dolgom fiatal századosokkal, akik azt hiszik magukról, hogy nagyon kemény harcosok – jegyezte meg Stecker szárazon. – Volt egy, akivel még régebben gyűlt meg a bajom.

– Százados, a parancsnoka biztosra veszi, hogy nem egy bizonyos személyre utal, aki jelenleg is a konyhában tartózkodik – felelte a tábornok nevetve.

– Ne legyen benne olyan biztos, tábornok! – nevetett Stecker.

– Még soha nem találkoztam olyan tűzvezető őrmesterrel, aki ne tudott volna elbánni egy századossal – mondta a tábornok. – Nem is tudom, hogy miért hoztam fel ezt a témát.

– Én azért örülök neki – mondta Stecker. – De nincs miért aggódnod.

– Miben lehetek a tábornok szárnysegédjének a szolgálatára, Kelso százados? – kérdezte Stecker olyan ironikusan, amelytől még Kelso százados önbizalma is megrendült egy kissé, s amely óvatosságra intette. Kelsónak hirtelen beugrott, hogy a tábornok időnként a keresztnévén szólította Stecker századost.

– Egy haditengerész-kapitányt küldenek hozzád a haditengerészeti miniszter hivatalából... – mondta Kelso, és egy egész rövid pillanatra megállt, majd hozzátette: –... Jack.

– Ó? Hogy hívják? És mit akar?

– A neve Pickering, és nem tudom, hogy mit akar. Egyszerűen besétált az irodámba, és közölte, hogy a tábornokkal akar beszélni. Amikor megmondtam neki, hogy a tábornok nincs az irodájában, téged akart látni. Még életemben nem láttam olyan parancsot, amit az orrom alá dugott.

Steckert kezdte érdekelni a dolog.

– Miért? Milyen parancsa volt?

– Az állt benne, hogy AAAA prioritással bármilyen közlekedési eszközt igénybe vehet, amely a haditengerészeti miniszter által a számára adott feladat elvégzését elősegíti, és hogy akinek bármilyen kérdése van a feladatát illetően, az lépjen kapcsolatba a haditengerészeti miniszter hivatalával.

– Ez *nagyon* szokatlan – gondolkozott Stecker hangosan. – Vajon mi a fenét akarhat tőlem?

– Fogalmam sincs. De biztosra veszem, hogy a tábornok is kíváncsi lenne rá.

– Mit mondtál, hogy hívják?

– Pickering.

Stecker ajtaja kinyílt, és az őrmestere dugta be a fejét rajta.

– Uram, egy bizonyos Pickering kapitány keresi.

– Itt van – mondta Stecker, és letette a telefont. Talpra szökött, aztán automatikusan ellenőrizte a tábori nyakkendőjét. – Szóljon a kapitánynak, hogy fáradjon be!

Fleming Pickering tartalékos haditengerész-kapitány bemasírozott az irodába.

– Jó napot, uram – mondta Stecker. – Uram, a nevem Stecker százados, G-3, különleges tervezés.

Pickering Steckerre nézett, elmosolyodott, aztán sarkon fordult, és bezárta az ajtót az őrmester orra előtt. Aztán újra megfordult, és Steckerre nézett.

– Szevasz, Holland – mondta. – Hogy vagy, öregem?

– Uram, attól tartok, hogy helyzetfőlényben van.

– Mint mindig, Holland. Mindig is okosabb voltam, jobban is néztem ki...

Tényleg nem ismersz meg, mi? – nevetett Pickering.

– Nem, uram.

– Én megismertelek volna. Egy kicsit kopaszabb vagy, és emberesebb is, de felismertelek volna akármikor. Semmit nem mond neked a Pickering név?

– Nem, uram.

– Egy világ omlott össze bennem – mondta Pickering. – És mi jut eszedbe a Belleau-erdőről?

– Az eszem megáll! – mondta Stecker egy pillanattal később. – Flem Pickering, igaz? Kaliforniából. Tizedes? Kaptál két nyolc milliméterest mind a két lábadba. Jól megkarcoltak.

– Hát, nem csak karcolás volt az – tiltakozott Pickering. – Utána két hétig kellett feküdnöm a kórházban.

– És haditengerész lettél? Visszamentél a főiskolára, aztán meg irány a Haditengerészet?

– Most léptem be a Haditengerészethez – mondta Pickering.

– Szabad megkérdezni, hogy mi járatban vagy? A tábornok számysegédjét lenyűgöztöd ugyan a parancsoddal, de túl sok minden nem derült ki belőle.

Pickering a zubbonya zsebébe nyúlt, és kihúzott belőle egyet a parancsa másolatai közül, majd Steckernek adta.

– Én is le vagyok *nyűgözve* – mondta Stecker, miután elolvasta a parancsot.

– Arra semmi szükség, csak gondoltam, neked is meg kell mutatnom.

– Mi a terved velem? – kérdezte Stecker, miközben visszaadta Pickeringnek a parancsot. – Nem azért jöttél ide Washingtonból, hogy velem találkozz, ugye?

– Az igazság az, hogy csak akkor ugrott be nekem, amit McNerney Doki mondott, hogy valahol errefelé szolgálsz, miután az a fontoskodó fiatalember közölte velem, hogy Davies tábornok házon kívül van.

– Találkoztál a Dokival?

– Persze. És sikerült még egy érdekes információt kiszednem belőle. A fiaink szobatársak lettek Pensacolában.

– Az eszem megáll – mondta Stecker. – Na, ehhez mit szólsz?

– Úgy tűnik, Holland, hogy kezdünk megöregedni. Máris elég öregek vagyunk ahhoz, hogy fiaink legyenek tisztí rendfokozattal a váll-lapjukon.

– Azt nem tudom, hogy maga milyen formában van, kapitány – mondta Stecker szárazon –, de én még mindig elég frissnek érzem magam. Túl frissnek ahhoz, hogy egy íróasztal mögött senyvedjek.

– Nekünk már nem osztanak más lapot, Holland – mondta Pickering. – Ezt Mac elég világosan az értésemre adta. Múzeumi darabok vagyunk, emlékek egy másik háborúból.

– Hogy kerültél a Haditengerészethez? Vagy ez egy olyan kérdés, amit nem szabad feltennem?

– Próbáltam visszajönni a Tengerészgyalogsághoz. Elmentem Machez. Ő meg felvilágosított róla, hogy a Tengerészgyalogságnál semmi hasznomat nem vennék. Aztán Frank Knox felajánlotta, hogy dolgozzak neki, én pedig igent mondtam. Lecsaptam a lehetőségre.

– Frank Knox? Az a személy, akit én csak Knox miniszter úrként ismerek?

– Tetszene neked, Holland. Őrmester volt az önkéntes lovasságnál. Jó ember.

– És miatta vagy itt?

– Aha. Ebéd közben mindent elmesélek. Ugorjunk el a Coronado Beach Hotelbe. Ott egész jól főznek.

– Ott egészen *remekül* főznek, és mindenki ismeri azt a helyet, úgyhogy foglalás nélkül esélyünk sincs. Biztos, hogy nem kapunk asztalt. De itt a klubban megebédelhetünk.

– Már megbocsáss, Holland – mondta Pickering. – Itt nem csak a kajáról van szó.

– Találkozód van még valakivel?

– Igazából ezt ebéd közben akartam elsütni, de ezennel kinevezlek a haditengerészeti miniszter különleges megbízottjává, aki gondoskodik róla, hogy Carlson raiderei megkapják, amit kérnek. Hallottál a raiderekről?

– Pont ezzel foglalkozom a tábornok utasítására – mondta Stecker. – Ezért jöttél?

Pickering bólintott.

– Annál jobb. Az aranygalléros haditengerész urak olyan kíváncsiak arra, hogy miért vagyok itt, mint egy csapat vénlány. Majd azt fogják visszahallani, hogy együtt ebédeltem veled a Coronadóban. Még kapóra jöhet, ha eszükbe jut, hogy nagyon magas pozícióban lévő barátaid vannak, amikor kérsz tőlük valamit a rettenetes raiderek számára.

Stecker egy pillanatra Pickeringre nézett, de aztán arra a következtetésre jutott, hogy Pickering komolyan beszél, és tulajdonképpen igaza is van.

– Jó. De előtte el kell mennünk a hotelbe, csakhogy a kocsim nem biztos, hogy be fog indulni. Azt hiszem, az akkumulátor krepált be. Ma reggel is kénytelen voltam betolni.

– Az admirális számysegédje kijött elé a repülőtérre, és volt szíves a rendelkezésemre bocsátani az admirális szolgálati autóját, méghozzá korlátlan időre – mondta Pickering.

- *Aztán* be kell jutnunk az étterembe.
- Azt hiszem, hogy azzal nem lesz gond – mondta Pickering. – Megkérhetném az őrmesteredet, hogy intézzен el nekem egy hívást?
- Persze – mondta Stecker, és behívta az őrmestert az irodájába.
- Igen, uram?
- Őrmester – mondta Pickering –, volna szíves felhívni a Coronado Beach éttermét? Mondja meg a főpincérnek, hogy Stecker századossal elindultunk, és hogy szükségem lesz egy szeparéra, ami az uszodára néz! A nevem Fleming Pickering.
- Igenis, uram – mondta az őrmester. – *Szeparét* mondott, uram?
- Tudni fogják, hogy mire gondolok, őrmester – mondta Pickering. – Szépén el fogják húzgálni a többi asztalt a miénktől, hogy a vendégek ne hallhassák, hogy miről beszélgetünk Stecker századossal.
- Vajon miért lettem hirtelen olyan nyugtalan? – kérdezte Stecker.
- Fogalmam sincs – felelte Pickering. – Talán azért, mert öregszel, Holland.
- Ha bárki keresne, őrmester, mondja azt, hogy elmentem Pickering kapitánnyal, aki Knox miniszter úr hivatalából jött, és nem tudja, hogy hová mentem, vagy hogy mikor jövök vissza.
- Pickering felnevetett.
- Gyorsan tanulsz, Holland.
- A koromhoz képest – mondta Stecker.

(Öt)

Kalifornia, San Diego

Az Egyesült Államok Haditengerészeti Kórháza

1942. február 2., 15.15

- Mondja csak, őrmester – mondta a haditengerész orvos, egy fregattkapitány, Joseph L. Howard törzsőrmesternek –, nem szifiliszos maga véletlenül?
- Nem, uram.
- És mi a helyzet a tripperrel? – kérdezte Nettleton fregattkapitány.
- Nincs tripperem, uram.

K. J. Nettleton fregattkapitány (Haditengerészet, Egészségügyi Hadtest) karriertiszt volt. A tizenöt évnyi szolgálat alatt úgy tizenötezer haditengerész és tengerészgyalogos sorállományúval beszélt nemi betegségekről. Tapasztalatból tudta, hogy ritkán lehetett ránézésre megállapítani egy sorállományúról, hogy a szalámiját megmártotta-e spirochaeta-tengerben, vagy sem.

Kezelt már olyan angyalarcú fiúkat, akik – amint azt nemi betegségük előrehaladott állapota bizonyította – minden olyan lyukba bepróbálkoztak, ami húsz másodpercig nem mozdult meg. De kezelt olyan fedélzetmestert és tűzvezető őrmestert is, aki húsz évig nem lépett félre, de akiből egy enyhe folyás pánikrohamot váltott ki, meggyőzve arról, hogy Isten végül mégis benyújtotta

a számlát azért a kis kíváncsiságért, ami Gitmóban, Sanghajban, vagy éppen Newportban fogta el őket.

Dr. Nettleton úgy tapasztalta, hogy amikor matrózok és tengerészgyalogosok – a második, harmadik vagy negyedik kanyarjukat teljesítő őrmesterek vagy alhajómesterek – összeszedtek valamilyen nemi betegséget valahol, megpróbálták a kezük közé kaparintani a kórtörténetüket, hogy kivegyék és megsemmisítsék a nemi betegségükről árulkodó lapokat. Jól tudták, hogy a fegyveres erőknél milyen gyorsan és kegyetlenül bántak el az olyanokkal, akik ilyesfajta kórságban szenvedtek.

A tapasztalatai alapján azt kellett hinnie, hogy pontosan ez történt Joseph Howard tengerészgyalogos törzsőrmesterrel is. Howard törzsőrmester tisztí alkalmassági vizsgálaton vett részt. Eszerint tisztí kinevezésre pályázott. A Tisztí Jelölőbizottság minden bizonnyal elutasította volna a kérelmét, ha kiderül, hogy volt valamilyen nemi betegsége, akkor is, ha egyébként kifogástalan tengerészgyalogos. És törzsőrmesteri stráfokat nem kaphatott volna egy ilyen fiatal kölyök, csak akkor, ha pokolian jó tengerészgyalogos – ráadásul úgy is festett, mint aki most lépett le egy toborzóplakátról.

– Őrmester – mondta –, ha bárki meghallaná, amit most készülök mondani, annak a szemébe hazudnék.

– Uram? – kérdezte Howard zavarodottan.

– A nehéz *helyzeteket* is meg lehet oldani – mondta Nettleton fregattkapitány. – De nem úgy, hogy az ember eltünteti a kórtörténete néhány lapját. Szóval milyen fertőzése volt, és mikor szedte össze?

– Uram, ha szifiliszre vagy tripperre gondol, én nem kaptam el. Nettleton jeges pillantást vetett Howardra.

Te hülye barom, épp most mondtam, hogy elintézem a dolgot!

– Nem?

– Nem, uram – felelte Howard zavarodottan és jogos felháborodással. *A francba! Ez a kölyök igazat mond!*

– Akkor mivel magyarázza azt, hogy a Wassermann-teszt eredménye hiányzik a vizsgálati eredmények közül?

Howard törzsőrmester nem válaszolt.

– Nos?

– Uram, nekem fogalmam sincs, hogy mi az a... mit mondott, Wassermann-teszt?

– Wassermann – javította ki dr. Nettleton. – Az orvosi vizsgálat elengedhetetlen része.

– Uram, én nem tudom. Mindenhová elmentem, ahová küldtek. Nettleton fregattkapitány a szemébe nézett, de nem tudta eldönteni, hogy a megtestesült ártatlanság, vagy egy profi hazudozó áll-e előtte.

Felvette a telefont, aztán kikeresett egy számot egy gépelt lapon, amelyet az íróasztalán lévő üveglap alatt tartott, és gyorsan tárcsázott.

Nemi gondozó, Gower fregatthadnagy.

- Nettleton fregattkapitány vagyok, Gower. Hogy van?
 - Nem panaszkodom, uram. És maga?
 - Inkább bele sem kezdek. Szükségem lenne egy kis szívességre. Mit gondol, tud nekem segíteni?
 - Vannak páran, fregattkapitány, akik tartoznak nekem pár szívességgel.
 - Van ott valaki, aki levenne egy kis vért egy Wassermannhoz? Gyorsan el is kellene végezni a tesztet.
 - Igen, uram. Én magam fogom elvinni a vért a laborba. Van ott pár lekötöztettem.
 - De hivatalosnak kell lennie. A vizsgálati lapot pedig alá kellene íratni egy orvossal is.
 - Nem gond.
 - Átküldök magához egy Howard nevű törzsőrmestert. Ültesse le valahová! Ha a teszt eredménye negatív, küldje vissza hozzám a vizsgálati lappal együtt! Ha viszont pozitív, bújtsa fürdőköpenybe, és adjon neki valami kellemetlen feladatot, aztán hívjon fel, én pedig gondoskodom róla, hogy befekessék!
 - Igenis, uram – mondta Gower fregatthadnagy.
 - Köszönöm, Gower – mondta Nettleton fregattkapitány, aztán letette a telefont, és Howard törzsőrmesterhez fordult. – Hallotta, törzsőrmester. A nemi gondozó a harmadik emeleten van. Gower fregatthadnagyot keresse!
 - Igenis, uram – mondta Howard törzsőrmester.
- Nettleton fregattkapitányhoz hasonlóan Gower fregatthadnagy is karrieriszt volt, aki majdnem ugyanannyi időt húzott le a Haditengerésznél, mint Nettleton. Rögtön azután állt be a Haditengerészethez, hogy befejezte az ápolónőképzőt. A tizennégy év alatt több haditengerészeti kórházban szolgált, Philadelphiában, Cavite-ban (a Fülöp-szigeteken), Pearl Harborban és San Diegóban. Épp a napokban tudta meg, hogy elő akarják léptetni korvettkapitánytánná.
- Noha Hazel Gower fregatthadnagy egy percig sem gondolta, hogy jogában áll a nemibeteg-gondozó szabályait megszegni, de ő volt az osztályos főnövér, és a rang valóban járt bizonyos kiváltságokkal.
- Az érettségire kapott Szent András Gimnázium feliratú pecsétgyűrűjével bekopogott a nővérfülkét borító süküvegen, hogy felhívja magára Barbara T. Cotter tartalékos haditengerész zászlós figyelmét. Cotter zászlós nemrég került az osztályra, rögtön azután, hogy elvégezte Philadelphiában az alapfokú ápolónői tanfolyamot.
- Igen? – szölt ki Cotter zászlós.
 - A Haditengerésznél, Miss Cotter – mondta Gower fregatthadnagy –, úgy mondjuk, hogy „Igen, hölgyem?”.
 - Igen, hölgyem – mondta Cotter zászlós, miközben arcizmai megfeszültek.
 - Ez itt nem a Pennsylvaniai Egyetem.

– Igen, hölgyem – mondta Cotter zászlós egy csipetnyi rosszindulattal a hangjában.

Gower fregatthadnagy ugyanis Cotter zászlós végzettségére célzott. Cotter zászlósnak – a legtöbb ápolónővel ellentétben – egyetemi diplomája volt. Pszichológia szakon végzett a Pennsylvanai Egyetem Orvostudományi Karán, és a pszichiátriai szakápolói vizsgát is letette. A toborzó persze hazudott neki, amikor azt mondta, hogy a Haditengerészetnek szüksége van a speciális szaktudására. A valóságban a Haditengerészetnek pszichiátriai szakvizsgával rendelkező orvosokra és nagydarab felcserekre volt szüksége, akik elbírtak a mentálisan sérült betegekkel.

Amikor Cotter zászlós jelentkezett a San Diegó-i Haditengerészeti Kórházban, a Nővérközpont főnöke közölte vele, hogy pszichiátriai ápolónőre nincs szükségük, viszont szülésznőre igen. Aztán egy kellemetlen jelenet következett, amely során közölték Cotter zászlóssal, hogy a Haditengerészetnél van, és a Haditengerészet dönti el, hogy hol tudja a legjobban felhasználni az ott szolgálókat. Ezt követően Gower fregatthadnagyot felhívta a Nővérközpont főnöke – Gower régi jó barátja –, és informálta, hogy hamarosan kap egy zászlóst, egy beképzelt kis kurvát, aki azt hiszi, hogy az egyetemi diplomájával többre érdemes, mint a többiek. A kis kurvát valakinek helyre kellett tennie.

– Egy szifiliszes tengerészgyalogos őrmestert küldtek át – mondta Gower fregatthadnagy Cotter zászlósnak. – Vegye le a vért a Wassermannhoz!

– Nincs felvéve osztályra?

– Kezdem már unni, hogy folyton figyelmeztetnem kell, Cotter. Amikor egy felettesével beszél, aki történetesen nőnemű, azt kell mondania, hogy „hölgyem”.

Cotter zászlós hangosan felsóhajtott.

– Nincs felvéve osztályra, *hölgyem*?

– Nincs.

– Akkor, *hölgyem*, honnan tudjuk, hogy szifilisz van?

– Majd a Wassermannból megtudjuk, Miss Cotter.

– De csak akkor, ha szifilisz van, *hölgyem* – mondta Cotter zászlós.

– Nettleton fregattkapitány nem küldte volna fel, ha nem lenne szifilisz – mondta Gower fregatthadnagy, akinek agyát kezdte előtenni a vér. Aztán begrott neki, hogy Nettleton azt mondta, hogy küldje vissza a törzsőrmestert, ha a lelet negatív. Ha tényleg negatív lesz, ez a beképzelt kis kurva hülyének fogja nézni. – Maga csak tegye azt, amire utasítottam, Miss Cotter!

– Igen, *hölgyem*.

Barbara Cotter azonnal meglátta Joseph L. Howard törzsőrmestert, amint kilépett a nővérfülkéből, és ő is pontosan úgy reagált, ahogy a legtöbb férfi és nő, amikor megpillantotta Howardot. *istenem, ez a fickó pont úgy néz ki, ahogy egy tengerészgyalogosnak ki kell néznie!*

– Elnézést, hölgyem – mondta Joe Howard. – Egy bizonyos Gower fregatthadnagyot keresek.

– Maga jött a Wassermannra, törzsőrmester? – kérdezte Barbara, és közben arra gondolt, hogy miért kellett ilyen távolságtartó hangon megszólalnia.

Ennek a jóképű fiatalembernek lenne szifilisz?

– Igen, hölgyem. Utasítottak, hogy jelentkezzen Gower fregattnagynál.

– Én fogom levenni a vért, törzsőrmester. Kérem, kövessen!

– Igen, hölgyem.

Egy kezelőbe vezette.

– Vegye le kérem a zubbonyát, és hajtsa fel az ingujját!

Amikor Joe levette a zubbonyát, Barbara rögtön kiszúrta, hogy a férfi inge szabónál készült. Úgy illeszkedett a testére, mintha ráöntötték volna, így szépen kirajzolódott alatta izmos mellkasa és felkarja.

Mi van velem? Nemcsak sorállományú – a tiszt és a sorállománynak közötti kapcsolatot tiltja a szabályzat – de még szifilisz is!

Joe felkarjára egy vékony, piros gumicsövet tekert, megszorította, majd megkérte, hogy szorítsa ökölbe a kezét. Összerezcent, amikor a tű a vénájába hatolt.

– Jelentkeztek már a tünetek? – kérdezte Barbara, miközben a fiola lassan megtelt vérrrel.

– Hölgyem?

– Égő fájdalom? Vagy ilyesmi?

– Nem, hölgyem.

– Akkor miből gondolja, hogy megfertőződött...?

– Nem hiszem, hogy bármivel is megfertőződtem volna – mondta Joe Howard, aki képtelen volt levenni a szemét Barbara Cotter fehér melltartójáról, amelyet akkor pillantott meg, amikor a zászlós előrehajolt, hogy megszúrja a tűvel.

– Akkor miért kell magán elvégezni a Wassermann-t? – kérdezte Barbara hadarva. Hirtelen pillantott fel, mire Joe gyorsan elfordította a fejét. *Atyaisten, ez a fickó a melleimet nézte!* – Tudja, hogy mit mutat ki a Wassermann-teszt?

– A szifiliszt – mondta Joe. – Ma tudtam meg.

– Miért rendelték el a vizsgálatot? – kérdezte Barbara. – Ha úgy gondolja, hogy nem fert...

– Kinevezést akarnak adni – mondta Joe. – Valami seggfej... bassza meg! – Elnézést, hölgyem.

Tiszti kinevezést kap? Erre gondolt?

– Mit csinált valami seggfej, törzsőrmester? – kérdezte Barbara.

– Valaki elfelejtett elküldeni erre a vizsgálatra – mondta Joe. – Most meg a fregattkapitány... azt hiszi, hogy szifilisz vagyok.

– De nem az?

– Tudom, hogy nem vagyok az – mondta Joe.

Barbara kihúzta a tűt a vénájából, egy alkoholos vattacsomót tett a férfi karjára, és megkérte, hogy hajlítsa be.

– Nos, hamarosan kiderül, nem igaz? – mondta Barbara.

Negatív lesz – gondolta a zászlós. – Tudom, hogy negatív lesz. Kinyalhatja, Gower fregatthadnagy... hölgyem!

(Hat)

Kalifornia, San Diego

USA Haditengerészeti Bázis,

Tiszti áruház

1942. február 3., 11.00

Joe Howard szerint a tiszti áruház úgy nézett ki, mintha valaki párosított volna egy civil ruhaboltot egy katonai ellátmányraktárral. Az áruház tele volt üvegtetejű pultokkal és polcokkal, amelyek csak úgy roskadoztak az ingektől és atlétáktól, meg akasztók, amelyeken zubbonyok és nadrágok tömkelege lógott. Próbabábukat is látott, amiken illusztrálták, hogy hogyan kell kinéznie egy jólöltözött haditengerész- vagy tengerészgyalogos-tisztnek. Még két női próbabábu is volt ott haditengerész ápolónőnek öltöztetve; az egyik kék dísz-egyenruhát, a másik fehér nyári egyenruhát viselt.

Aztán hirtelen erotikus gondolata támadt... itt nincsenek fehémműs női próbabábuk, mint a civil ruhaboltokban. Nem is baj. Azoktól mindig olyan kényelmetlenül érezte magát. Nem kellett sokáig gondolkoznia azon, hogy miért támadt ilyen gondolata. Az az ápolónő a kórházban, tegnap. Tudta, hogy hosszú időnek kell majd elteltie, hogy kiverje a fejéből a nő melltartójának és a benne feszülő kebleknek a képét.

Jesszus, micsoda nő!

– Segíthetek valamiben, törzsőrmester?

Egy középkorú, kövérkés, első osztályú eladó volt, nyilván a főnök. Joe szerint röhejesen nézett ki a trapézszáru nadrágban és zakóban. A Haditengerészeti sorállományúak számára rendszeresített egyenruháját mindenki hordta, csak a rangidős alhajómesterek nem. A fiatalokon nem mutatott rosszul, de a középkorú fickókon, mint ez a pocakos, kopasz tag, egyszerűen röhejesen állt.

– Egyenruhára van szükségem – mondta Joe, és átnyújtott egy példányt a parancsából az eladónak.

Az első bekezdésben az állt, hogy Joseph L. Howard tengerészgyalogos törzsőrmestert a kormány kérésére leszerelték a Haditengerészeti sorállományából.

A második bekezdés arról adott hírt, hogy Joseph L. Howard tartalékos tengerészgyalogos főhadnagyot behívták aktív szolgálatra, amely a háború végéig tart, plusz hat hónapig, a szolgálati helye pedig a 2. egyesített gyakorló haderő parancsnoksága a kaliforniai San Diegóban.

– Nos, a legjobb helyre jött – mondta az eladó. – De sokba fog magának kerülni.

– Sejtettem – mondta Joe.

A zsebe csak úgy duzzadt a készpénztől, úgyhogy nem érdekelte a dolog. A leszerelésekor rendezték az elmaradt zsoldját. És a megtakarított pénzét is kifizették neki, amit minden hónapban levontak a fizetéséből. A kormány három százaléért „vigyázott” rá. Azóta tett félre pénzt, amióta belépett a Tengerészgyalogsághoz. Amikor áthelyezték, a pénzét újra letétbe helyezte. Most viszont mind megkapta az utolsó centig. A tisztektől elvárták, hogy maguk bánjanak a pénzüikkel; őket a Tengerészgyalogság már nem vezette kézen fogva, és nem bátorította őket arra, hogy igyekezzenek félretenni egy keveset a fizetésükből.

És ez még nem volt minden. A felhalmozódott és bennmaradt szabadságait is kifizették neki, plusz azt az összeget, amibe az került volna, ha hazautazik a bejelentett otthonába. Stecker százados azt is elmondta neki, hogy amikor megkapja az első tiszti fizetését, visszatérítik az útiköltségét is Birminghamból. Végezetül kapott még háromszáz dollárt egyenruhára.

Az eladó sokkal segítőkészebbnek bizonyult annál, amire Joe számított. Az egyik üvegtetejű pulton másodperceken belül ott tornyosultak a tiszti egyenruhák, amelyekre Joe-nak szüksége lehetett.

A háromszáz dollár egyenruhapénz alig fedezte a számlát. Például csak a karimás tiszti sapka egyetlen sapkahuzattal – és négy huzatra volt szüksége – 19,65 dollár. A huzat egy vagyonba került, mert a haditengerésztisztek sapkahuzatára – a Hadseregnél és a Haditengerészetnél szolgáló tisztekkel ellentétben – fonott hurkot varrtak. Most már csak a díszítés kedvéért varrták a sapkahuzatra, de Joe úgy emlékezett, hogy még a vitorlás hajók idejében találták ki. A vitorlaköteleken kapaszkodó tengerészgyalogos mesterlövészek a hurkok alapján tudták megkülönböztetni a fedélzeten lévő tiszteket a legénység többi tagjától.

A Sam Browne-öv (24 dollár 35 cent) eltekintve, a tiszti és a sorállományú egyenruha között nem volt olyan nagy különbség. A tiszti egyennadrágon volt elülső zseb, a sorállományúak nadrágján nem. És az anyag minősége is jobb volt.

Az egyenruhák jól álltak Joe-n, de a nadrágokat fel kellett aljazni. A pufók első osztályú eladó azt mondta, hogy egyet azonnal felaljaztat, de a többiért másnap kell visszajönnie. Joe érezte, hogy egy hajszállal jobb kiszolgálásban van része, mint a többieknek. Az eladó valószínűleg azon kevés sorállományú közé tartozott, aki örült, ha egy társából tiszt lett. A legtöbben nem szerették a musztángokat.

Amikor az eladó rásegítette Joe-ra a zubbonyát, és szakértő módon rágom-bolta a váll-lapját a Sam Browne-öv keresztartójára, kiderült, miért volt ilyen kedves.

– A sorállományú cuccait szívesen megveszem – mondta. – Sokat persze nem tudok értük adni, mert már nem újak, de annyit én is adok, amennyit a zálogházban kapna értük a bázison kívül.

Joe-nak eszébe sem jutott, hogy el is adhatja a sorállományú egyenruháját. Az összes cucca ott lapult a vászonzsákjában, amit a Stecker századostól kölcsönkért Ford csomagtartójába dobott.

– Mondjon egy összeget! – mondta Joe. – Van egy vászonzsákra való cuccom.

– Itt?

– Kint. A kocsim csomagtartójában.

– Nézzük meg. Hátha nyélbe tudunk ütni valami üzletet.

– Nem tudom, hogy szabad-e már viselnem ezt – mondta Joe, miközben Joseph L. Howard tartalékos tengerészgyalogos főhadnagyt mustrálta a háromrészes tükörben. Nagyon meg volt elégedve azzal, amit látott. Mégis olyan valószerűtlen volt ez az egész, hogy feszengett az új egyenruhában.

– Miért ne lenne szabad?

– Mert csak fél kettőkor esketnek fel.

– Csak egyenruhában eskethetik fel – mondta az eladó. – *Tiszti* egyenruhában. Senki sem fog szólni egy szót sem.

– Biztos benne?

– Nem maga az első musztáng, aki itt vette meg az egyenruháját.

– Jó – mondta Joe. – Ha dutyiba vágnak, hivatkozhatok magára?

– Persze – mondta az eladó. – Ezt fizesse ki, aztán megnézzük, hogy mi van a kocsimban!

Az eladó először arcátlanul alacsony összeget ajánlott fel Joe régi holmijaiért. Tisztára rablásnak érezte a dolgot, de nem sok mindent tehetett. Persze elküldhette volna a francba, de akkor biztosra vehette volna, hogy amikor másnap visszamegy a nadrágjaiért, azok nem lesznek készen. De ettől rosszabb is történhetett volna.

Végül azért sikerült neki feltornáznia az összeget 52 dollár 50 centre. Többet hiába is próbált volna kivasalni az eladóból, mert az már így is kezdett harapóssá válni.

– A zsák mostantól a trapézszerű nadrágos úré – mondta Joe, és az arcára erőltetett egy mosolyt.

– Öröm volt magával üzletet kötni, hadnagy – mondta az eladó, és a vállára dobta Joe vászonzsákját.

– Az ötvenkét dollár ötven centemről se feledkezzen meg! – mondta Joe.

– Holnap megkapja.

– Maga meg a cuccot kapja meg holnap – mondta Joe.

– Nem bízik meg bennem?

– Annyira nem, mint amennyire maga szeretné – mondta Joe. – Ha holnap visszajövök, és maga nincs itt, akkor mi van?

Az eladó először visszatette a vászonzsákot a csomagtartóba, de aztán vállat vont. A trapézszerű nadrágja zsebébe nyúlt, és előhúzott két húszast, meg egy tízest.

– Ennyi van nálam – mondta. – Jövök magának kettő ötvennel.

– Nézze meg a zokniját is, vagy mit tudom én mit, és köhögje fel a többi, vagy rakjon vissza két gyapjúinget!

Az első osztályú eladó először egy csúnya pillantást lövellt Howard felé, de aztán újra benyúlt a zsebébe. Kivett egy köteg egydollárost, és lehámozott róla három dollárt. Joe zsebre vágta a bankjegyeket, és adott két negyeddollárost a férfinak. Mindketten megeresztettek egy fanyar vigyort, aztán az eladó felmordult, a vállára vette a zsákot, és elmasírozott.

Ez a kövér gazember zsíros kis üzletet csinált velem – gondolta Joe. – Annyit se adott, amennyit a zaciban adtak volna azokért a cuccokért. Lefogadom, hogy minden nap egy vagy két hozzám hasonló srác tér be ide. És nem is csak tengerészgyalogosok, a szentségít! Biztosan a Haditengerészet is ad kinevezést musztángoknak!

– A szentségít! – mondta hangosan. Nem dühében, inkább meglepetésében, miután rájött, hogy az eladó valószínűleg százötven dollárt is megkeres így egy nap.

– Szinte félek megkérdezni, hogy mi volt ez az egész – szólalt meg egy női hang a háta mögött.

Joe meglepődött, és gyorsan meg is fordult, hogy megnézzze, ki szólott hozzá. Egy tiszt volt az, egy nő, egy haditengerész ápolónő, pontosabban az az ápolónő, aki egy nappal azelőtt levette a vérét a Wassennannhoz.

Joe gondolkodás nélkül tisztelgésre emelte a kezét. A pavlovi reflex működött. Egy tiszt szólott hozzá, tehát tisztelgett.

– Azt hiszem, nekem kellett volna tisztelgennem – mondta az ápolónő. Egy papírsákot cipelt, amit a hadbiztostól hozott el.

– Parancsol?

– Azok ott ezüstsávok? Az enyém, amint látja, arany. Azt hiszem, nekem kellett volna először tisztelgennem.

– Jesszusom! – mondta Joe.

A nő elmosolyodott.

– Mi volt ez az előbb?

– Eladtam ennek az alaknak a régi egyenruháimat – mondta Joe.

– Remekül fest ebben az újban – mondta Barbara Cotter mosolyogva. –

– Szabad gratulálnom?

– Még nem eskettek fel – mondta Joe.

– A Wassermannon viszont átment – mondta Barbara. Sejtette, hogy ez az Adonisz el fog pirulni, ha közli vele, hogy jól néz ki az új egyenruhájában, és nem tévedett. Joe area lángvörös lett.

Nem is ez az első eset – gondolta Barbara. – Akkor is elpirult, amikor rajtakaptam, hogy a ruhámba kukucskál. Milyen szégyellős ez az Adonisz!

– Ja, igen, azon átmentem – mondta Joe. Aztán kapott az alkalmon. – Elvihetem egy darabon a kölcsönautómmal?

Barbara Cotter egy pillanatig hezitált. Nem mintha nem akart volna Joe-val menni, de ő is autóval volt.

– Én is autóval vagyok – mondta. – Éppen ebédelni indultam. Ebédelt már?

– Nem.

– Akkor jöjjön utánam a kórházig – mondta Barbara. – A kaja egész jó. Joe az órájára pillantott. Volt még elég ideje.

– Jó – mondta.

– Az a kék Plymouth kupé lesz az – mondta Barbara, és az egymás mögött parkoló autók egyikére mutatott.

Kis szerencsével Hazel Gower fregatthadnagy is ebédelni fog, amikor besétálok a tiszti étkezdébe ezzel a Wassermann-negatív Adonisszal. Csák ezért mentem oda hozzá? Hogy megpukkadjon tőle a jó öreg Hazel?

Ahogy a slusszkulcsot a Plymouth indítózárába helyezte, rájött, hogy nem lenne rossz megleckézteni Gower fregatthadnagyot, de nem ezért dobbant olyan nagyot a szíve, amikor meglátta Joe Howardot a Ford csomagtartójánál ácsorogni.

– Jaj, *Istenem!* – motyogta, miközben megnyomta az önindító gombját. – Mi van velem?

(Hét)

Kalifornia, San Diego

2. egyesített gyakorló haderő,

parancsnokság,

a vezérkari főnök irodája

1942. február 3., 14.45

– Gratulálok, Howard hadnagy – mondta Lewis T. „Mázlista Lew” Harris ezredes, és kezet nyújtott Joe Howardnak. – Mostantól tengerészgyalogos-tiszt. Biztosra veszem, hogy dicsőséget hoz az egyenruhára, amelyet visel, és a Tengerészgyalogságra. Sok szerencsét!

– Köszönöm, uram – mondta Joe.

– Kimenne egy pillanatra, kérem? – mondta Harris. – Szeretnék pár szót váltani Stecker századossal.

– Igen, uram – mondta Joe, majd csinált egy hátraarcot, és kimasírozott Harris irodájából.

– Ez a fickó szerintem jól fogja végezni a dolgát – mondta Harris Steckernek. – De, hogy őszinte legyek, egy kicsit kényelmetlenül érzem magam, amiért nem küldtük Quanticóba a szakaszparancsnok-tanfolyamra.

– Uram, úgysem fog szakaszt kapni, és a hadosztályhoz sem tesszük...

– Legalábbis ma még nem – mondta Harris szárazon. – Már olvastam a washingtoni telexeket, amikben közlik, hogy meghosszabbították a tisztjeink kinevezését. De mi lesz holnap?

– Amíg nem jelenik meg a neve egy olyan listán, amin olyan tisztek neve szerepel, akik elvégezték a tiszti iskolát, nem vezethet semmilyen alakulatot – mondta Stecker. – És amíg mi „elfelejtjük” Quanticóba küldeni, nem fogják zaklatni. Addig is elvégezheti itt a dolgát.

– És ha valami túlbuzgó aktakukac küld egy telexet, amiben megkérdezi, hogy miért nem küldtük Howard hadnagyot Quanticóba, akkor mit mondunk?

– Ha minden kötél szakad, az igazságot – mondta Stecker. – Megmondjuk neki, hogy Howard a kézi lőfegyverek szakértője, és azt a feladatot kapta, hogy szerezze be azokat a fegyvereket, amikre a 2. raider-zászlóaljnak szüksége van. És mivel a megbízása a parancsnok és a haditengerészeti miniszter úr szerint is jelenleg kiemelt jelentőséggel bír, úgy véltük, hogy a feladat elvégzése fontosabb, mint az, hogy Quanticóba küldjük.

Mázlista Lew Harrist még mindig kételyek gyötörték.

– Ezredes – mondta Stecker százados –, beszéltem róla Pickering kapitánnyal. Azt mondta, hogy ha valaki akadékoskodni kezdene, csak hívjuk fel. Elég világosan a tudtomra adta, hogy a haditengerészeti miniszter mindent meg akar adni a raider-zászlóaljaknak, amit az elnök jóváhagy... az elnök pedig mindent jóváhagy nekik.

– Csak magunk közt jegyezném meg, Jack, hogy nekem nem igazán tetszik ez az egész raider-zászlóalj dolog. Rohadtul nem tetszik.

– Én még nem igazán tudom, hogy mit is gondoljak róla – mondta Stecker. – Evans Carlson pokolian jó tengerészgyalogos.

– Legalábbis valamikor az *volt* – mondta Harris. – De hiába is zúgolódunk.

– Nem igaz, Jack?

– Igaz, uram.

– Hogy őszinte legyek, emiatt a maga Pickering nevű haverja miatt is gondban vagyok egy kicsit. Meg lehet benne bízni?

Stecker nem válaszolt azonnal.

– Bízhat benne, uram, hogy megteszi azt, amivel a miniszter megbízta. Egyébként pedig meggyőződése, hogy még mindig úgy gondolkozik, mint egy tengerészgyalogos.

– Na és mit mondott magának rólam? Meg a tábornokról? – kérdezte Harris.

– Uram?

– Arra akarok kilyukadni, hogy közvetlenül magától kéri a jelentéseket?

– Uram, annyit közölt velem, hogy nyugodtan hívjam fel, ha valamilyen akadályba ütközöm. De semmiképpen sem tennék semmi olyat, amit nem egyeztettem először magával.

– Nem, persze, hogy nem – mondta Harris. – Nem is feltételeztem magáról ilyesmit. A szentség, Jack, miért van az, hogy az egyszerű dolgokat valaki mindig megbonyolítja?

– Uram, nem is lenne ez a Tengerészgyalogság, ha nem jönne folyton valami félkegyelmű fogadatlan prókátor, aki megakadályozná az egyszeri puskás gyalogosokat abban, hogy elvégezzék a dolgukat – mondta Stecker.

Harris felnevetett.

– Tegye boldoggá Carlson, Jack! – mondta. – És szórjon, ha kell valami!

– Igen, uram. Köszönöm, uram.

Joe Howard hadnagy egy krómozott alumínium vázas, műanyag ülőkéjű széken üldögélt Harris ezredes külső irodájában, és a *Collier* egyik számát lapozgatta. Azonnal talpra szökkent, amint meglátta Steckert kijönni Harris irodájából

– Most az lesz, *hadnagy* – mondta Stecker –, hogy kiviszünk a 2. raider-zászlóaljhoz, és bemutatjuk Carlson ezredesnek, az S-4-ének és Roosevelttel századosnak. Aztán elhelyezünk a nőtlen tisztek szállásán. Aztán pedig, úgy gondoltam, hogy ma este megünnepeljük az ezüstsávját, leöblítjük a torkunkat, és talán még egy steaket is bevágunk a tisztí klubban.

Howard egy kicsit feszengve nézett Steckerre.

– Valami nem stimmel a programmal?

– Uram, olyan randifélém lenne ma este.

– Ó?

– Összejöttem az egyik ápolónővel a kórházból – mondta Joe. – Vacsorázni viszem.

– Nos, a világért sem szeretném elrontani az estétet – mondta Stecker. Aztán elmosolyodott, a zsebébe nyúlt, és kivett belőle egy kulcsot. – Nesze!

Howard kezébe nyomta a kulcsot.

– Mi ez, százados? – kérdezte Joe összezavarodottan. Stecker a Coronado Beach Hotel egyik lakosztályának a kulcsát adta neki.

– Mi, musztángok tartsunk össze – mondta Stecker, miközben elindultak a folyosón a bejáratú ajtó felé. – Fleming Pickering tartalékos haditengerészkapitány adta nekem. Együtt harcoltunk Franciaországban az első világháborúban. Akkor még őrmester voltam, ő meg tizedes. Most lépett be a Haditengerészethez kapitányi rangban.

Howard láthatóan elvesztette a fonalat.

– Két háború között Pickering szállítmányozással foglalkozik. Pontosabban az övé a Pacific & Far Eastern Shipping. Az egész vállalat. Van egy állandó lakosztályuk a Coronado Beach Hotelben, ahol a hajóstisztjeik szállnak meg, ha kikötnek a kikötőben. Ha le akarod nyűgözni azt az ápolónőt, vidd el oda! A kulcsot pedig csak mutasd meg a főpincérnek, és máris ad neked egy asztalt. Mármost foglalás nélkül.

– És használhatom?

– Szerintem, jelen körülmények között, Pickering kapitányt lekötelnéz, ha kapnál a lehetőségen – mondta Stecker. – És ki tudja, Joe, talán rád mosolyog a szerencse. A lakosztályban négy hálószoba van. Van rá esélyed, hogy az egyik szabad lesz.

– Ő nem az a fajta – tiltakozott Joe Howard.

– Egy dolgot megtanultam a nőkről az évek során, Joe – nevetett Stecker. – Lehetetlen őket kiismerni.

– Mondom, hogy rendes lány – mondta Joe Howard dühösen. – Philadelphiából jött. Még egyetemi diplomája is van.

– Biztosan – mondta Stecker.

(Nyolc)

Kalifornia, San Diego

A Coronado Beach Hotel

1942. február 3., 19.30

Az emberek hosszú sorban álltak a nagy étterem előtt. A sortól nem lehetett látni a kárpitozott padokat sem, amelyeket éppen az asztalra várók számára tartottak fenn.

– Ide az életben nem jutunk be – mondta Barbara Cotter zászlós Joe Howard hadnagynak.

– Dehogynem! – mondta Joe magabiztosan, pedig nem igazán volt biztos a dolgában. Belekarolt Barbarába, és keresztülmasírozott az asztalra váró tömegen. Az álldogálók és a padon ülők közül néhányan – magas rangú tisztek – kíváncsian, mások dühösen néztek rájuk.

A főpincér jó sokára pillantott fel az asztalfoglalásokat tartalmazó listából.

– Szabad lesz a kedves nevét?

Joe megmutatta neki a kulcsot.

A főpincér szemöldöke felszaladt.

– Természetesen, uram. Fáradjanak utánam!

A hatalmas, ódivatú, nagy belmagasságú étterem majdnem tele volt, de Joe azért látott néhány szabad asztalt, amelyen „FOGLALT” feliratú réztáblák díszeltek. A főpincér ahhoz az asztalhoz vezette őket, amely egy nagyméretű, tengerre néző ablak előtt állt. Az ablakot egy súlyos, fekete anyagból készített függöny takarta el.

– A pincére hamarosan itt lesz, uram – mondta a főpincér, miközben Barbarának előzékenyen kihúzta a széket. – Jó étvágyat.

– Mit mutattál neki? – kérdezte Barbara.

Joe odaadta neki a kulcsot.

– Nem tudom, hogy minek nézel engem, vagy hogy mit képzelsz magadról – csattant fel Barbara, és már kezdett is felállni az asztaltól, amikor meglátta a Joe arcára kiülő rémületet.

– Stecker századostól kaptam – magyarázta Joe. – Azt mondta, hogy mutassam meg a főpincérnek, és akkor kapunk egy asztalt.

– Ki az a Stecker százados? – kérdezte Barbara, aki kezdett lassan lehiggadni.

Miért vagyok egyáltalán dühös? Eddig még csak a szemembe se nézett, nem-hogy megpróbált volna megérinteni.

– A főnököm, aki a tisztí kinevezést szerezte – mondta Joe. – Nem akarlak szobára vinni, vagy ilyesmi.

– Remélem is, hogy nem – mondta Barbara.

– A kulcs csak az asztal miatt kellett.

– Ezt már mondtad – mondta Barbara. – És a főnököd itt lakik, vagy mi?

– Nem. A kulcs... ez egy hosszú történet...

– Kíváncsian hallgatlak – mondta Barbara.

Joe elmesélte Barbarának, amit Stecker mondott neki. Egymás szemébe néztek, és Barbara tudta, hogy igazat beszél.

Na, ezt tisztáztuk – sóhajtott fel magában Barbara. – Már tudom, hogy mire kellett a kulcs, és el is hiszem, hogy nem vett ki egy szobát azért, mert azt hitte, hogy majd ráugrok. Akkor meg miért vagyok csalódott? Tisztára úgy beszél, mint aki nem is szeretne lefeküdni velem. Istenem, olyan zavaros ez az egész!

– Sajnálom – fejezte be a történetet Joe.

– Ugyan mit?

– Hát, hogy a kulcs miatt azt gondoltad, hogy...

– Spongyát rá, rendben?

– Rendben – mondta Joe. Egy hatalmas kő esett le a szívéről. – Mit szeretnél inni? Úgy értem, szoktál inni?

– Egy Scotchot.

– Scotchot? – kérdezte Joe elképedve.

– Mi az, valami nem stimmel?

– Csak azt hittem, hogy a lányok nem isznak ilyesmit.

– A lányok gin fizza¹⁶ isznak, meg Brandy Alexandert¹⁷, mi? Meg ilyeneket. Aztán meg rosszul lesznek tőle. Nos, én megtanultam a leckét az egyetemen, és Scotchot iszom. Ha nem bánod.

Atyaisten, miért kellett így nekiesnem szegénynek? Mi a fene van velem?

– Sajnálom – mondta Joe.

– Ne sajnálkozz folyton!

– Jó estét – mondta a pincér. – Parancsolnak valamit a bárból?

– Két Scotchot – mondta Joe. – Szórával.

– Nagyon sajnálom, uram, de a Scotch elfogyott.

Barbara Joe-ra nézett, Joe pedig rá, és Barbara látta, hogy a hadnagyot fojtotgatja a nevetés.

– Ez rettenetes – mondta Barbara, aztán felnevetett. Aztán gondolkodás nélkül előrehajolt, és megfogta Joe kezét. De rögtön vissza is húzta.

– Akkor mi legyen? – kérdezte Joe.

– Rozspálinkájuk van? – kérdezte Barbara a pincértől.

– Igen, hölgyem.

– Akkor egy rozspálinkát kérnék gyömbérrel – mondta Barbara.

– Hozzon kettőt! – mondta Joe.

A pincér átadta nekik az étlapot, és távozott.

Belepillantottak az étlapba. Joe-t meglepték az árak, Barbarát viszont egyenesen letaglózták.

Ez a fiú csak főhadnagy. Ezt nem engedheti meg magának. Vajon mit szólna hozzá, ha felajánlanám, hogy mindenki fizesse a saját cechét?

¹⁶ Gin fizza: 0,6 dl gin, ½ citrom leve, 1 teáskanál porcukor és szórávíz, *a ford.*

¹⁷ Brandy Alexander: 0,5 dl konyak, 0,3 dl kakaólikőr, ½ gömb vaníliafagylalt, H teáskanál örölt szerezsendió, *a ford.*

– Nem igazán vagyok éhes – mondta Barbara. – Azt hiszem, csak egy salátát fogok kérni.

– Tudom, hogy mi jár a fejedben – mondta Joe.

– Remélem, hogy nem – mondta Barbara. – Na, halljuk! Mi jár a fejedben?

– Az, hogy ez egy őrült drága hely.

– Tényleg az – mondta Barbara.

– Az elmúlt negyvennyolc órában két nagy dolog történt az életemben. És történetesen tele vagyok pénzzel. Hadd vágjak fel egy kicsit! Kérlek!

– Mi volt az a két nagy dolog?

– Nézd meg a váll-lapomat! – mondta Joe. – Egy éve még őrmester voltam.

– Te komolyan veszed ezt a tisztí kinevezést, ugye?

– Nem tudom, hogy képes leszek-e megbirkózni vele – mondta Joe.

– Miért nem?

Joe vállat vont.

– Egyszerűen nem tudom. Ennyi.

Barbara keze mintha önálló életre kelt volna; ismét megérintette a férfi kezét, de azon nyomban vissza is húzta.

– És mi volt a másik nagy dolog? – kérdezte Barbara szinte alig figyelve a férfira.

– Te.

Barbara egy pillanatra Joe szemébe nézett, aztán elkapta a tekintetét.

Istenem, komolyan gondolja! Én meg elpirultam!

– Ne mondj ilyeneket! – mondta Barbara.

– Miért ne?

– Mert kényelmetlenül érzem magam.

– Sajnálom.

– Ne sajnálkozz folyton!

Megérkezett a pincér, a kezében egy ezüst jegesvödörrel. A jégkockák között egy fehér ruhával letakart palack pihent.

– Nem rendeltünk bort – mondta Joe.

A pincér szó nélkül eltűnt.

– Mi folyik itt? – kérdezte Barbara.

Joe vállat vont.

A pincér ismét megjelent, kezében egy újabb ezüst jegesvödörrel – ebben csak jég volt –, két pohárral és egy szódásszifonnal.

– Mi ez? – kérdezte Barbara.

– Csak most tudtam meg, uram, hogy a Pacific & Far Easternről vannak – mondta a pincér alig hallhatóan. Szinte suttogott. – Ebben itt Scotch van, uram. A P&FE pincéjéből. Szeretném, ha maguk készítenék el az italaikat. És a konyharuhát is tartsák a palackon, kérem! A többi vendég miatt.

Aztán ismét távozott.

– Te értetted, hogy mit hordott ez itt össze? – kérdezte Barbara.

Joe megrázta a fejét, aztán kivette a palackot a jeges vödörből. Levette róla a fehér szalvétát, de aztán gyorsan vissza is tette.

– Scotch – mondta. – Valami Old Grouse.

– Hadd nézzem! – mondta Barbara, Joe pedig átadta neki a szalvétába bugyolált palackot. – Ez aztán Scotch a *javából*.

– De honnan szerezte a pincér? – kérdezte Joe.

– Hallottad már azt a mondást, hogy „Ajándék lónak ne nézd a fogát!”? Joe kivette a kezéből a whiskysüveget, és készített a lánynak egy italt.

A színe alapján sokkal erősebbre sikerült, mint Barbara szeretne volna, de nem akart szólni miatta.

Iszom belőle pár kortyot, aztán felhígítom egy kis szódával
Megvárta, hogy Joe elkészítse a maga italát is, aztán a poharát Joe poharának koccintotta.

– Gratulálok a kinevezésedhez – mondta.

– Rád és rám – mondta Joe.

Barbara egy pillanatra Joe szemébe nézett.

– Rád és rám.

A pincér jó sokára jött vissza, hogy felvegye a rendelést. Barbara már végzett a második italával is. Csak egyet akart inni, és azt is csak azért, hogy egy kicsit feloldódjon. A második pohár is olyan sötétre sikerült, mint az első, de valahogy mégsem tűnt olyan erősnek.

Barbara engedett Joe unszolásának, és úgy döntött, hogy nem csak egy salátát rendel. Azt mondogatta magának, hogy majd viszonozza a férfi kedveségét valahogy. Garnélarák-koktélt és New York-szeletet rendelt Joe-nak spárgával.

– Ami a bort illeti, egy kellemes Cabernet Sauvignont ajánlanék. Ha szabad megjegyeznem, ez Mr. és Mrs. Pickering kedvence.

– Hát, ha nekik elég jó...

– Azt hiszem, ízleni fog, uram. Itt készült Kaliforniában.

A borból ténylegesük egy kortyot fogok inni. Csak az hiányzik, hogy becsípjek.
Barbara a poharába nézett, és észrevette, hogy Joe megint töltött neki. *Erre már végképp nincs szükségem. Egyszerűen nem iszom meg.*

Mi az a New York-szelet? – kérdezte Joe. – Ilyesmit még nem ettem. Ez a kijelentés meglepte Barbarát.

Tényleg nem tudja, mi az, ami nem meglepő. Tegnapelőtt még tengerészgyalogos őrmester volt, egy békebeli őrmester, egy olyan ember, aki az apám szerint csak azért lett tengerészgyalogos, mert sehol nem talált magának munkát, és mert a Tengerészgyalogságnál napi három étkezést biztosítanak, meg szállást. A hétköznapi sorállományúaknak nem járnak – ahogy apám mondaná – társadalmi privilégiumok. És Joe-nak sem járnak automatikusan csak azért, mert tisztí egyenruhába búj. Rendes körülmények között-Isten bocsássa meg nekem – én is kényelmetlenül

érezem magam a sorállománynak között. Vajon miért érzek másként ez iránt a férfi iránt?

– Tudod mi az a T-csont? – kérdezte Barbara, mire Joe bólintott. – Szép nagy szelet marhahús. Ha kicsontozzák, a kis szelet a bélszín, a nagy pedig a New York-szelet.

– Tizenhét éves voltam, amikor beálltam tengerészgyalogosnak – mondta Joe, és Barbara rögtön megértette, hogy mire célzott: ő élt társasági életet, Joe nem. Ezért nem tudta, hogy mi az a New York-szelet. A halandó tengerészgyalogos sorállományúak aligha találkozhattak a New York-szelettel a kázinóban.

Atyaisten, olvas a gondolataimban?

Hirtelen megrohanták az érzések, ahogy lelki szemei előtt megjelent a tizenhét éves Joe Howard, aki pont úgy nézett ki, mint azok a kölykök, akiket a Tengerészgyalogság újonctáborában látott. Rémült, egyenruhába bújtatott kisfiúk.

Ő is az maradt. Annyi a különbség, hogy most már huszonnégy vagy huszonöt éves, és tiszti egyenruhát visel De még mindig egyedül van, és még mindig nagyon rémült.

Mire a pincér kihozta a rendelést, a harmadik pohár ital is lecsúszott a torkán. A steakhez pedig megivott még három pohár Cabernet Sauvignont. A steak ínycsiklandó volt. Amíg ettek, a szálloda zenekara játszani kezdett. Amint végeztek a steakkal, Joe felkérte táncolni.

Miközben táncoltak, Barbara megérezte a férfi arcszeszt, és akkor eszébe jutottak a férfi kidolgozott mell- és karizmai.

Amint vége ennek a táncnak, visszamegyek az asztalhoz, megiszom egy csésze kávé, és megmondom neki, hogy holnap korán kell kelnem, és haza kell mennem.

Joe megforgatta, Barbara pedig látta a táncparkettet körülvevő asztaloknál ülő vendégek arcát.

És akkor megpillantotta Hazel Gower hadnagyot, aki nagy szemeket meresztett rá. Egy másik ápolónővel volt, azzal a csontos, vén kurvával, aki a nemibeteg-gondozóba küldte Barbarát, miután bejelentette, hogy nem szeretne a szülészetten dolgozni.

– Tartsunk egy kis pihenőt – mondta Barbara Joe-nak. – Egy kicsit szédülök.

Mire visszaértek az asztalhoz, a bornak lába kélt, csakúgy, mint a whiskeynek és a jegesvödörnek. Helyettük egy tál sajt és egy-egy pohár brandy várt rájuk.

Erre aztán végképp nincs szükségem. De ez mégiscsak az ő bulija, és én nem akarom elrontani.

– Te rendelted ezeket? – kérdezte Barbara.

Joe megrázta a fejét.

– Ha nem akarod, nem muszáj meginnod – mondta Joe.

– Nagy kár lenne, ha pocskba menne – mondta Barbara.

- Nem sokkal később Joe felsóhajtott.
- Még életemben nem éreztem magam ilyen jól. Bárcsak sose lenne vége ennek az estének!
- Pedig vége kell, hogy legyen. Elég sűrű nap vár rám holnap.
- Persze. Értem. Nem is úgy értettem...
- Barbara ismét megfogta Joe kezét, de ezúttal nem engedte el azonnal.
- Én is remekül éreztem magam. Komolyan. Örülök, hogy idejöttünk.
- Joe finoman megszorította Barbara kezét. Egy pillanatig így maradtak, aztán Joe húzta vissza a kezét.
- Akkor jöhet a számla – mondta Joe, és körülnézett. Meglehetősen sokáig tartott, mire meglátta a pincért. Miután a pincér meglátta, hogy Joe neki intget, és el is indult az asztal felé, Barbara észrevette, hogy Joe őt bámulta, de gyorsan elkapta a tekintetét.
- Még valamit, uram? Esetleg valami finom süteményt?
- Kérsz sutit? – kérdezte Joe. Barbara megrázta a fejét. – Csak a számlát, lesz szíves.
- Parancsol, uram?
- Fizetni szeretnék.
- Uram, a vacsorát a Pacific & Far East számlájára írjuk.
- Szeretném kifizetni – mondta Joe.
- Uram, ez nem olyan... egyszerű.
- Hagyd, Joe – mondta Barbara. – Ajándék lónak ne nézd a fogát!
- Rendben – mondta Joe bizonytalanul. – Akkor köszönjük.
- Remélem, ízlett a vacsora, uram.
- Joe ismét belekarolt Barbarába, és kivezette az étteremből. Háromméternyire mentek el Gower hadnagy és a barátnője mellett. Barbara rá is mosolygott, de Gower keresztülnézett rajta.
- Az étterem bejárata előtti előcsarnokban Barbara megállt.
- Merre van az a szoba, amihez a kulcs jár?
- Nem tudom. Az van ráírva, hogy 418.
- Akkor talán nem túl nagy ostobaság azt feltételezni, hogy a szoba a negyedik emeleten van. Nem igaz?
- Persze. Igazad van.
- Hív a természet – mondta Barbara. – Szerencsémre van lift.
- Itt várjalak meg?
- Nem.
- Barbara besétált a liftbe, Joe pedig követte.
- A negyedikre, legyen szíves – mondta Barbara a liftkezelőnek.
- A liftben egyáltalán nem nézett Joe-ra. Joe pedig követte, amikor kiszállt, és elindult a folyosón.
- Aztán Barbara egyszer csak megállt, megfordult, és Joe szemébe nézett.
- Ha nem csókolsz meg most rögtön, nagyon begurulok.
- Joe nem mozdult. Úgy nézett ki, mint akinek földbe gyökerezett a lába.

– Nem mondták még neked, hogy „Ajándék lónak ne nézd a fogát!”?

Erre Joe megcsókolta.

Aztán egymásba karoltak, és végigsétáltak a folyosón, egészen a 418-as lakosztály ajtajáig. Joe nehezen talált ugyan a kulcslyukba, de miután bent voltak a szobában, és Joe újra megcsókolta Barbarát, s minden ment, mint a karkacsapás.

VI.

(Egy)

Washington D. C.

A Haditengerészet Anacostia Légibázisa

„F” épület

1942. február 13., 08.45

– McInerney tábornok – szólt a telefonba D. G. McInerney dandártábornok, de fel sem pillantott a vastag papírkötegből, amely előtte tornyosult.

– Hershberger ezredes, uram.

– Szevasz, Bobby. Hogy vagy? Miben segíthetek?

Robert T. Hershberger ezredes volt az 1. tengerészgyalogos-repülőosztály vezérkari főnöke a Virginia állambeli Quanticóban.

– Tábornok, a tábornok elutazott. New Riverbe. Én vigyázok a boltra.

A tábornok Roy S. Geiger tábornok volt, az 1. tengerészgyalogos-repülőosztály parancsnoka.

– Történt valami, amit nem tudsz megoldani, Bobby?

– Meg tudom oldani, tábornok. Csak szeretném a tanácsát kérni azt illetően, hogy *hogyan* oldjam meg.

– Ki vele! Egy jó tanács nem kerül semmibe.

– Megkértek rá, hogy küldjék egy R4D-t Lakehurstbe egy ejtőernyős-alakulat számára. A gépnek legkésőbb február 14-én 06.00-kor kell megérkeznie. Vagyis holnap.

– Tudom. Én kértelek meg rá.

– Az őrnagya pedig világosan az értésemre adta, hogy kötelességem teljesíteni a kérését.

– Ahogy mondod.

– De úgy harminc perccel ezelőtt felhívott a propagandaosztály igazgatója, hogy ellenőrizze, hogy a gép időben meg fog-e érkezni, és azt kérte tőlem, hogy *fotogén* légénységet ültessenek a gépre.

– A gazember engem csak pár perccel ezelőtt hívott fel – mondta McInerney tábornok. – Azt mondta, hogy „a parancsnok különleges érdeklődést mutat a projekt iránt”. Tudod, miről van szó?

A *Life* magazin küld valami fotóst. Illetve fotósokat. Hogy megnézzék, amint az ejtőernyős újoncok kiugranak a gépből.

– Így van. Úgy képzelik, hogy ha nemzetünk erőtől duzzadó ifjai meglátják ezeket a hőiesen helytálló, vakmerő fickókat, rohanni fognak az első sorozóirodába, hogy szolgálatra jelentkezzenek – mondta McInerney tábornok szárazon.

– Ha ez a helyzet, akkor gondolom, semmiképpen sem kerülhető el, hogy az egyetlen R4D-et küldjem oda – mondta Hershberger.

– Ha ezért hívtál, Bobby, akkor kár a gőzért. Azt nem tudom, hogy Holcomb tábornok tényleg tud-e erről a PR-akcióról, de a kérés közvetlenül a „Trónteremből” jött.

– Nálunk összesen négyen vezethetnek R4D-t – mondta Hershberger.

– Csak? – kérdezte McInerney meglepetten.

– Tábornok, talán még nem vette észre, de a pilótáim javát a tengerentúlra küldték.

– Jól megvagyok a gúnyos megjegyzéseid nélkül is, Bobby – mondta McInerney. – Egyébként pedig talán te meg azt nem vetted észre, hogy kitört a háború.

Hershberger ezredes nem válaszolt.

– Mi a probléma, Bobby? – mondta McInerney tábornok már szívélyesebb hangon. – Csak két pilóta kell ezekre a gépekre, nem?

– A négyből kettő alig néz ki tizennyolcnak, és ráadásul csak most csinálták meg a típusvizsgát. A vizsgáztató pilóta, aki tisztában van azzal, hogy milyen kevés pilótánk van, a megszokottnál elnézőbb volt.

– Honnan tudod? – csattant fel McInerney.

– Én voltam a vizsgáztató pilóta – mondta Hershberger. – Leginkább azért, mert én vagyok az egyetlen R4D-oktatópilóta a bázison.

– Azt mondtad, hogy négy pilótád van.

– Na, igen. A *negyedik* pilótám kétszáz órát repült ezen a típuson, és megcsinálta az ejtőernyős-tanfolyamot is Fort Benningben.

– Akkor meg mi a fene a probléma? Küldd őt! És menjen vele a két kölyök is, hátha ragad rájuk valami!

– Igenis, uram. Reméltem, hogy a tábornok ezt fogja mondani. A pilóta, akiről beszéltem, Charles Galloway technikai őrmester.

McInerney tábornok nagyot fűjt.

– Bobby, te gazember – mondta. – Te aztán szépen csőbe húztál.

– Tábornok, úgy látom, hogy nem túl sok választásunk van. Vagy odaküldjük a két kölyköt, és imádkozunk, nehogy odavágják a gépet, és nehogy az Atlanti-óceán vagy a Central Park fölött dobják le az ejtőernyősöket, miközben a *Life* fényképezőgépei kattognak. Én még életemben nem dobtam le ejtőernyő-

söket. Lakehurstöt minden bizonnyal meg tudnám találni, de az is furán nézne ki, ha egy ezredes venne részt egy ilyen akcióban. Vagy Charley Gallowayt küldöm oda.

A Galloway-ügyet már lezártuk.

– Igen, uram. Tudom, hogy Charley Galloway őrmester szégyent hozott a Haditengerészetre, amikor megjavított egy repülőgépet, ami a BUAIR szerint javíthatatlan volt. Aztán még nagyobb szégyent hozott a Haditengerészet biztonsági szolgálatára, mert megtalált egy taktikai különítményt, ráadásul egy olyan repülőgéppel, amelyet meg sem lehetett javítani. Azt is tudom, hogy mindössze azzal tudta megmagyarázni felháborító tettét, hogy azt hitte, a tengerészgyalogosnak az a dolga, hogy harcoljon az ellenség ellen.

– Örülhetsz neki, Bobby, hogy már vagy húsz éve barátok vagyunk – mondta McInerney –, különben most szétrúgnám a segged, amiért így beszélsz velem.

– Doki, az Isten szerelmére, alig maradt néhány pilótám. És nem csak erről az idióta PR-baromságról beszélek. Hanem úgy általában. Ez nonszensz, hogy itt van egy olyan pilóta, mint Galloway, aki megtaníthatná a kölyköket, hogy hogyan kell a rohadt R4D-vel repülni, ehelyett villáskulccsal a kezében rohangál, mert el van tiltva a repüléstől.

McInerney nem válaszolt.

– És ha nem lennénk már húsz éve barátok, Doki, és valaki más ülne a helyeden, egyszerűen odaküldeném Gallowayt. Nem kérdeznék meg senkit, és ha valaki szólna, amiért odaküldtem, annak azt mondanám: „Kapt be! Állíts hadbírótság elé!”

Hosszú csend következett.

Végül McInerney szólalt meg.

– Sikertült megfékezned a nyelved, Bobby?

– Igen, uram. Elnézést, uram.

– Hershberger ezredes, engedélyezem, hogy visszavegye Galloway őrmestert a repülőállományba. Elküldheti Gallowayt Lakehurstbe, erre a PR-küldetésre. Mostantól pedig olyan feladatot adhat Galloway őrmesternek, amelyet a megítélése szerint egy, az ő tudásával és rutinjával rendelkező pilótának adni lehet. De Quantico vonzáskörzetét kizárólag a külön engedéllyel hagyhatja el.

– Igenis, uram. Köszönöm, uram.

– És mondd meg annak a gazembernek, hogy ha csak el meri fingani magát, vagy más módon szégyent hoz rád, rám vagy a tengerészgyalogos-pilótákra, személyesen gondoskodom róla, hogy közlegényként harcolja végig ezt a háborút egy lövészszázadban.

– Igenis, uram.

McInerney tábornok lecsapta a telefont, aztán újra belemerült az asztalán tornyosuló papírköteg tanulmányozásába.

(Kettő)

New Jersey, Lakehurst

A Haditengerészet Lakehurst Légibázisa

1942. február 14.

Franklin G. Neville tengerészgyalogos alezredes – aki harminchét éves és 187 cm magas volt, 96 kilogrammot nyomott, és mellesleg kopaszodott is – látta a jövőt, és a jövő nem volt más, mint a „függőleges átkarolás”.

1937-ben, meglehetősen öreg (már-már túlkoros) századosként, Neville-t kinevezték helyettes haditengerészeti attasévá az Egyesült Államok finnországi nagykövetségére, Helsinkiben. Azelőtt egy gyalogszázad parancsnokaként szolgált.

Amikor nem választották be azok közé, akiket a Kansas állambeli Fort Leavenworth-i Parancsnoki és Vezérkari Akadémiára küldtek, aztán pedig megkérdezték, hogy nem volna-e kedve elvállalni ezt a helsinki nagykövetségi posztot, Neville megértette, hogy tengerészgyalogos-karrierje hamarosan véget ér.

Úgy vélte, kis szerencsével talán előléptetik őrnaggyá a négyéves nagykövetségi szolgálat alatt. De akár előléptetik, akár nem, tudta – sőt nem hivatalosan informálták –, hogy 1941 tavaszán, amikor véget ér a nagykövetségi kiküldetése, le fogják szerelni.

– Azt is megmondták neki – és el is hitte –, hogy ő személy szerint egyáltalán nem felelős azért, hogy nyugalomba vonultatják. Egyszerűen csak megmérettetett, és nemkívánatosnak találtatott. Pedig jó tiszt volt, aki rendesen elvégezte a rábízott feladatokat. A hivatalos jelentésekben nem ejtettek róla szót, és pletykák sem terjengtek arról, hogy iszákos vagy szoknyapecér lett volna. Nem voltak olyan szenvedélyei, amelyek nem illettek egy tengerészgyalogos-tiszthez.

Pusztán arról volt szó, hogy békeidőben a Tengerészgyalogságnál csak X számú poszt volt őrnagyok számára. Az oktatói, illetve a csapattiszti posztokra pályázók pedig egyszerűen *jobban* megfeleltek az elvárásoknak, mint Neville. A játékszabály egyértelmű volt: felfelé vagy kifelé, vagyis ha egy tisztet nem léptettek elő, akkor vagy a Tengerészgyalogságon kívül adtak neki feladatot, vagy nyugalomba vonultatták. Ez a sors várt a Neville századoshoz hasonló tisztekre, akik lehúztak már annyi időt, amennyit a nyugalomba vonuláshoz előírt a szabályzat.

Tisztában volt ő a játékszabályokkal, amikor 1919-ben megkapta a kinevezését, és most sem panaszkodott, csak – természetes módon – csalódott volt.

Franklin G. Neville hadnagyként lépett be a tengerészgyalogosokhoz, 1919 júniusában, miután leállamvizsgázott a Purdue-i Egyetemen. Sebesüléssel tért haza Franciaországból, ahol kitüntetést kapott, és századosná léptették elő, mert átvette a századparancsnok posztját, amikor azt megölték a Belleau-erdőben.

A Tengerészgyalogság és a háború nagyon megváltoztatta. Nem akart már a banki jogra specializálódott ügyvéd lenni, mint az apja. Tudta, hogy az ügyvédi pálya nem adhatja meg neki azt, amit akkor érzett, amikor az embereit vezette az ütközetben.

Az apja ezt képtelen volt megérteni. Sőt, ő is egyetértett a legtöbb kollégájával abban, hogy csak azok állnak katonának békeidőben, akik semmire sem jők. Nem fért a fejébe, hogy miért akar valaki azon az alamizsnán tengődni, amit a tisztek kaptak, amikor ott volt a jövedelmező ügyvédi karrier, ráadásul helyben, St. Louisban.

Még hogy ott volt, a szentségit, ezüsttálcán kínálták fel neked, te hülye barom!

De Estelle Wachenberg Neville, akit öt nappal azelőtt vett el feleségül, hogy Franciaországba küldték, megértette. Ráadásul szép hozományt is vitt magával a házasságába, amelyet anyai nagyapjától kapott, aki egyike volt a Greater St. Louis Electric Power Generation & Street Railway Company¹⁸ eredeti befektetőinek.

Tehát a pénz nem jelentett gondot, csak arra kellett ügyelniük, nehogy valakit megbotráncsoztasson a viszonylagos jómód, amiben éltek. Tulajdonképpen a gazdagságukból nem is származott semmilyen hátrányuk. Franklin úgy vélte, hogy egy fiatal ügyvéd, aki Saint Louis utcáin egy Harmonnal vagy egy Pierce Arrow-val, vagy akár egy Cadillacel furikázott, mindenképpen megbotráncsoztatott volna néhány, nálánál magasabb beosztású embert. A fiatal ügyvédek közül kevesen kaptak negyedévente egy csekket, ami az életjáradékuk után járt volna nekik.

Mire Helsinkibe küldték – az utolsó posztjára a Tengerészgyalogságnál –, már nem kellett „diszkréten” titkolniuk a vagyonukat. Úgy döntöttek, hogy stílusosan fognak Finnországba utazni. A fiúkat az Államokban hagyták Phillips Exeterben. Az volt a terv, hogy majd nyáron utaznak utánuk. Estelle talált egy bútorozott villát Helsinki legelőkelőbb negyedében, a Vartio-szigeten, mintegy hét kilométerre a nagykövetség épületétől.

A Kallahden-öböl vize februártól ápriliséig csontkeményre volt fagyva, úgyhogy Neville könnyedén elkocsikázhatott a szárazföldről a követség bejárati ajtajáig Estelle négyajtós Packard 280-asával, vagy pedig a saját, nyitott Auto-Union sportkocsijával. A melegebb hónapokban egy lakkozott motorcsónakkal jártak munkába a szigetről.

A nagykövet önagyméltósága politikai megbízott volt, egy dicséretre méltó demokrata St. Louisból, aki azt állította, hogy barátság fűzi Estelle és Franklin szüleihez, pedig erről szó nem volt. Sőt, Estelle apja az egyik levelében kijelentette, hogy ami őt illeti, szerinte a nagykövet elárulta az övéit, amikor támogatásáról biztosította azt a szocialista gazembert a Fehér Házban.

Ennek ellenére ez a kegyes hazugság távol tartotta a katonai attasékat Franklintól, és megnyitotta olyan társaságok ajtaját, amelyek előtt Estelle vég-

¹⁸ Kb. St. Louis-i Elektromos Művek és Villamosgyártó Vállalat, *a ford.*

re eljátszhatta a kedves háziasszonyt, azt a szerepet, amelyet oly sok éven át megtagadtak tőle.

Hála Franklin katonadiplomata-körökkel és Estelle diplomatákkal és a Vartio-szigeten lévő szomszédaikkal kialakított kapcsolatainak, igen ritka alkalom volt az, amikor a komornyikjuk csak kettejüknek szolgált fel vacsorát.

Amikor a fiúk megérkeztek (a karácsonyt a nagyszülőkkel töltötték St. Louisban), „Finnország legkiválóbb ifjai fogadták őket” – legalábbis Estelle ezt írta haza a levelében. Halásztak és vitorláztak, táncoltak és elképesztően szép arcú, fantasztikusan szőke finn lányok társaságát élvezték. Rövid időn belül Franklin úgy érezte, hogy elérkezett az ideje egy komoly beszélgetésnek a fiúkkal, amely során elmagyarázta nekik, hogy mennyire kellemetlen lenne az édesanyjuk és az egész Egyesült Államok számára, ha kiderülne, hogy valamilyik ifjú hölgy anyai örömök elébe néz. Aztán a lelkükre kötötte, hogy mindenképpen használjanak gumi óvszert.

1939 októberében Franklin G. Neville századost előléptették őrnaggyá. Az előléptetés nagyon meglepte. Egyszerűen nem tudta elhinni, hogy a közvetlen felettese, H. Raymond Fawcett korvettkapitány agyondicsérte a teljesítményjelentéseiben. Fawcettnek annyira szemet szűrt a Neville házaspár fényűző életvitele (és/vagy irigykedett is rájuk), hogy szinte az arcára volt írva a nemtetszése. Ennek ellenére Franklin úgy találta, hogy egészen kellemes lesz, ha majd úgy szólítják őket, ha hazautaznak, hogy „Neville őrnagy és kedves neje”.

1939 novemberében a Szovjet Szocialista Köztársaságok Szövetsége a délkeleti Karjala tartományon keresztül megtámadta Finnországot. Az 1917-es forradalom előtt Finnország a cári Oroszország része, pontosabban annak az egyik nagyhercegsége volt. Amikor Finnország kikiáltotta a függetlenségét, a szovjet haderő semmit sem tudott tenni.

Most viszont más volt a helyzet. Finnországot Oroszország részének tekintették, és vissza akarták szerezni.

Franklin Neville őrnagyot azonnal kiküldték a háborús zónába megfigyelőnek. A feladata – talán a legfontosabb feladat, amit egy katonai attasé kaphatott – az volt, hogy megfigyelje a háborúzó feleket, hogy jelentse, milyen hatékonysággal harcolnak, és milyen tartalékokkal rendelkeznek, és hogy kiderítsen mindent, amit csak lehetett.

Neville, a finn főparancsnokság egyik tisztje és Graf Friedrich von Kallenberg-Mattau alezredes – a német nagykövetség helyettes katonai attaséja – társaságában, akivel együtt golfozott és teniszezett nyáron, és vadászott és síelt télen, Freddy von Kallenberg Mercedesével Karjalába utazott. Freddy macskodott, hogy a Mercedesnek jobb a fűtése, és nagyobb a csomagtartója is, mint Neville Auto-Unionjának, vagy a kisebb Mercedesnek, amit a finn törzstiszt rendelkezésére bocsátottak.

Amikor útnak indultak, Franklin Neville majdnem biztosra vette, hogy hamarosan, talán még aznap orosz kézre kerül. Az oroszok legalább hússzor anynyian voltak, mint a finnek. A finnek bármilyen bátorságról adhattak tanúbí-

zonyságot, ekkora túlerővel szemben nem volt kétséges a konfliktus kimenetele: a finneket lerohanják, és leradírozzák a csatamezőről

Azon tűnődött, hogy vajon az oroszok tiszteletben fogják-e tartani a diplomáciai védettségét, vagy pedig szó nélkül lelövik, vagy egyszerűen eltüntetik.

Végül is nem számított. Kötelessége volt odamenni. De nem tartotta magát hősnak. Éppen annyira nem tehetne volna meg azt, hogy nem megy oda, mint ahogy nem tudott volna szárnyra kapni, és elrepülni.

Amit azonban Karjala tartományban talált, az meg sem közelítette azt, amire számított.

Egyszerűen nem tudta elhinni, hogy egy ilyen jelentős világhatalom hadereje ilyen mértékben áldozatul eshet a rossz tervezésnek, és hogy ennyire nem azt a harci stratégiát követi, amit követnie kellene.

Karjalában a téli időszakban a hőmérséklet rendszerint nem haladta meg a mínusz öt fokot, az orosz támadóerő nyolcvan-kilencven százaléka pedig nem volt a körülményeknek megfelelő ruházattal és felszereléssel ellátva.

Az oroszok terve, hogy beszivárognak a határon, és gyorsan lerohanják a finneket, kihasználva számbeli fölényüket és a masszív tűzérségi támogatást, katasztrófába torkollott. Az orosz légvédelmi ütegek például szinte teljesen hasznavehetetlennek bizonyultak a hidegben. De ha mégis sikerült valamelyiket működésre bírni, a lövedékek befürödtek a mély hóba, és ott robbantak fel. Ritkán okoztak komolyabb károkat.

A finnek viszont nemcsak hogy kiválóan fel voltak készülve a téli időjárásra (kályhát és „melegedők” építésére alkalmas eszközöket is kaptak, ahol a katonák átmelegedhettek, és meleg ételt kaptak), de hatékonyan tudtak harcolni is ilyen körülmények között. A gyalogságot síléccekkal és hótalppal is felszerelték, amelyek elősegítették a gyors csapatmozgást a mély hóban. Fehér színű parkát és hőszemüveget viseltek (utóbbit a hóvakság ellen), sőt, még a puskáikra is fehér huzatot húztak, hogy azokat is álcázni tudják.

A katonák fegyelmezettek voltak, a parancsnokaik pedig kifogástalan vezetőik.

A finnek súlyos csapást mértek az orosz haderőre, amely élőerő- és hadianyag-vesztéségekben mutatkozott meg, miközben ők maguk alig könyveltek el veszteséget. A finnek haderői olyan helyeken jelentek meg, ahol az oroszok egyáltalán nem számítottak ellenállásra, ráadásul a lehető legváratlanabb időpontokban. Amikor az oroszok felvonultatták a finnek megállításához szükséges haderőt, a finnek egyszerűen eltűntek a hólepte harctéren, az oroszok pedig képtelenek voltak követni őket.

Neville táviratot küldött Washingtonba, amelyben leírta, hogy a Vörös Hadseregen kívül minden más hadsereg lefújta volna a támadást, miután ilyen súlyos veszteség érte. Nyilvánvalóan nem voltak hajlandóak tudomást venni az élőerő-vesztéséről, de a gyors és elsöprő győzelemről le kellett mondaniuk.

Mindezek ellenére az oroszok rendelkeztek egy olyan katonai előnnyel, amely nagy hatást gyakorolt Neville őrnagyra, pedig az oroszok a lehető legrosszabbul éltek vele – gyakorlatilag kidobták az ablakon. Hatalmas szállítórepülő-flottát állítottak hadba, amelyet ejtőernyősök és ellátmány ledobására használtak.

Csakhogy rendszerint a lehető legrosszabb helyekre dobták le az ejtőernyőseiket, ahol a finnek villámgyorsan végeztek velük. Ráadásul az orosz katonai tervezők nem igazán törődtek azzal, hogy a megfelelő helyre ledobott ejtőernyősöknek erősítést vagy utánpótlást küldjenek, így az ejtőernyősök alkalmazása halvaszületett ötletnek bizonyult. Neville azonban úgy ítélte meg, hogy az elkövetett hibák ellenére sem lehetett szemet hunyni afelett, hogy az ejtőernyős-alakulatok bevetése – vagyis a függőleges átkarolás elmélete – olyan ötlet volt, amelynek most jött el az ideje.

Az elmélet nem számított újnak. Neville-nek beugrott az, amire kevesen emlékeztek a függelemsértés miatt lefolytatott hadbíróági eljárása körüli hírvetés miatt, hogy „Billy” Mitchell dandártábornok (USA Hadsereg, légihadtest) már az I. világháborúban azt írta az egyik feljegyzésében, hogy az ejtőernyős-alakulatok jelentős – sőt, talán domináns – szerepet fognak játszani a jövő ütközeteiben.

Ami a szegény kis Finnországot illeti, Dávid végül – természetesen – nem bírt el Góliáttal. A bátorság, a fegyelmezettség és a haditechnikák predz alkalmazása sem tarthatott vissza egy olyan ellenfelet, amely elsöprő logisztikai és létszámbeli fölénnyel rendelkezett, s amelynek nem kellett elszámolnia a harcmezőn lemészárolt katonáival a saját népe előtt. A finnek 1940 elején fegyverszüneti tárgyalásokba kezdtek.

1940 februárjában, nem sokkal azután, hogy a fegyverszünet életbe lépett, Franklin G. Neville őrnagyot hazarendelték, de – várakozásaival ellentétben – nem azért, hogy leszereljék. Ehelyett Washingtonba irányították a Tengerészgyalogság főparancsnokságára. Ott aztán kapott egy írásztalt egy zsúfolt irodában, és utasították, hogy készítsen részletes jelentést az orosz-finn konfliktusról, amiről érintőlegesen beszámolt a Helsinkiből küldött távirataiban. Arra is megkérték, hogy észrevételeivel és javaslataival segítse a jövőben végrehajtandó esetleges tengerészgyalogos-akciókat.

Ideiglenes szolgálatra osztották be, ezért nem kapott külön szállást Washingtonban. Napidíjat viszont adtak neki, és a legközelebbi helyőrségen, a Virginia állambeli, Quanticoi Tengerészgyalogos-iskolában ajánlottak fel neki szállást. Estelle-nek azonban esze ágában sem volt Quanticoba menni egyedül, ahol aztán téli álmod alhatott volna, miközben a férje Washingtonban dolgozott. Franklin pedig nem állt le vitatkozni a feleségével ez ügyben.

Tehát a Neville család beköltözött a Wardman Park Hotel egyik lakosztályába. Estelle bejelentette, hogy Helsinki után felhagy az ostoba színjátékkal, és nem tesz úgy, mint aki azt sem tudja, hogy másnap miből vesz kenyeret.

Azok, akik számítottak, mind úgy vélték, hogy Neville őrnagy jelentései az orosz-finn konfliktusról kiválóak voltak. És valóban, az ismertetőjére, amely a finn vezetésről és a katonai fegyelemről szólt, maga a vezérőrnagy parancsnok írta, hogy „Szép munka”.

Franklin G. Neville őrnagy élete *nagyon* megváltozott. Többé nem kellett attól tartania, hogy a Tengerészgyalogság nyugalomba vonultatja, és már nem kellett arra várnia, hogy a családjá szerezzen egy neki való munkát Saint Louisban, ahol aztán az Athletic Clubba járhatott volna ebédelni, a Country Clubba pedig inni. A Tengerészgyalogság továbbra is igényt tartott a szolgálatára.

Erezte, hogy új háború készülődik. És látomása volt. Lelki szemei előtt látta, hogy mi lesz a Tengerészgyalogság új fegyvere. Megfelelően kiképzett, felszerelt és bevetett ejtőernyős tengerészgyalogosokat látott, akik megváltoztatták a Tengerészgyalogság harcmódorát.

Az „Idegen partszakaszok támadása függőleges átkarolással” címet viselő értekezésében azt írta, hogy a tengerészgyalogosok már nem csak a tenger felől támadhatják meg az ellenséges tengerpartot. Többé nem lesznek kitéve a parti tüzérségi ütegek halálos tüzének, miközben a part felé bukdácsolnak a deszantjárműveikkel. A légi felderítés majd megmutatja, hogy az ellenség hol *nem* tartózkodik. A repülőgépek pedig *erre* a helyre dobják majd le az ejtőernyős-századokat, zászlóaljkat és talán egész ezredeket is. Eleinte ezekhez az egységekhez légi úton juttatják el az utánpótlást, majd hátulról támadva biztosítják a tengerpartot.

És – természetesen – látta Franklin G. Neville-t, aki frissen előléptetve csatába vezeti a legyőzhetetlen, elit ejtőernyős tengerészgyalogosait. Ifjú századosként már vezetett támadást. Egyáltalán nem tartotta pimasz gondolatnak azt, hogy ezredesként – vagy dandártábornokként – újból ilyen feladatot kapjon, és ha lehet, még jobb munkát végezzen.

Miután teljesítette a feladatát a főparancsnokságon, Neville őrnagy harminc nap szabadságot kért, amit meg is kapott. A Georgia állambeli Fort Benningbe ment, ahol magához hasonló ejtőernyős megszállottakkal találkozott, ezúttal a Hadsereg berkeiből. Szívélyesen fogadták, hiszen hozzájuk hasonlóan ő is megvilágosodott, és ráadásul szemtanúja is volt a függőleges támadásnak. Több előadást tartott az orosz ejtőernyősök technikáiról és harci bevetéséről, amelyek során kitért az oroszok azon erősségeire, illetve gyengeségeire, amelyeket felfedezni vélt.

A Hadsereg előzékenyen elintézte neki, hogy végigcsinálhassa a kísérleti ejtőernyős-programjukat. Kilenc ugrást teljesített, majd a benningi tiszti klubban, egy félig-meddig hivatalos ünnepség keretében nekiadományozták a Hadsereg ejtőernyőseinek járó ezüstszárnnyakat, és a Hadsereg tiszteletbeli ejtőernyősévé avatták.

Amikor Neville őrnagy jelentkezett Quanticóban, a G-2-es részlegbe osztották be, ahol francia, angol és német katonai kiadványokat kellett tanulmá-

nyoznia, illetve kivonatokat készítenie azokból az írásokból, amelyek a véleménye szerint a Tengerészgyalogság hasznára válnának.

Nem érezte különösebben nehéznek a feladatot. A német nyelvtudása kifogástalan volt, főként a Graf Friedrich von Kallenberg-Mattau alezredeshez fűződő hosszú barátságának köszönhetően, így nem okozott neki gondot a német anyagok olvasása. Ráadásul kapott maga mellé két őrmestert is, akik lefordították a kivonatolt anyagot angolra.

Így Neville őrnagynak rengeteg ideje maradt arra, hogy összegyűjtse, rendszerezze, és világosan leírja a gondolatait. A végeredmény egy értekezés lett, amely a „Függőleges átkarolás és a Tengerészgyalogság: ejtőernyős-alakulatok potenciális alkalmazása a jövő hadviselésében, Franklin G. Neville őrnagy orosz–finn háborúban végzett megfigyelései alapján” címet kapta, s amelyet elküldött a *Marine Corps Gazette*¹⁹-nek kiadásra.

De a szerkesztők úgy döntöttek, hogy Neville írása „nem alkalmas” a kiadásra, és köszönettel visszaküldték a címére.

Az értekezés azonban hamarosan önálló életre kelt – főleg azután szaporodott meg a stencilezett másolatok száma, hogy híre ment, az írást egészen magas helyen tiltották le, és nem az őrnagy, aki a magazint szerkesztette, volt az, aki nem engedte kiadni. Az írás bejárta az egész Tengerészgyalogságot.

Annak ellenére, hogy végül rengetegen olvasták Neville őrnagy „függőleges átkarolás”-ötletét, amelyet a véleménye szerint a Tengerészgyalogságra kellett volna alkalmazni, a fogadtatás vegyes, illetve negatív volt. Egyesek úgy vélték, hogy Neville őrnagy csupán egyike az ártalmatlan, félkegyelmű tengerészgyalogos-tiszteknek: *Tengerészgyalogosok, akiket repülőgépekről dobják le, és úgy indulnak harcba? Úristen! Emlékszel arra a holdkórosra, aki azt javasolta, hogy építsünk csapatszállító tengeralattjárókat, amelyekkel az ellenséges partszakaszok közelébe lopakodhatnánk?*

Mások nyitottabbnak bizonyultak, és miután elolvasták Neville elképzelését, úgy vélték, hogy noha az elméletben voltak figyelemreméltó ötletek, az alkalmazásuk ideje egyelőre nem érkezett el.

Az ejtőernyős-hadviseléshez nagy méretű repülőgépekre lett volna szükség, méghozzá nagy számban, azonban ezek a gépek nem álltak a rendelkezésükre, és nem is tervezték a gyártásukat. De ha valami csoda folytán a gépek materializálódtak volna is, komoly logisztikai problémát jelentett volna a Hadi-tengerészetnek, amelyet esze ágában sem volt megoldani.

Akár fejben is ki lehet számolni. Egy században durván kétszáz katona van. Ha mondjuk repülőgépenként húsz emberrel számolunk, az azt jelenti, hogy tíz gépről lehetne ledobni egy századot. Ennyi R4-D nincs is, pedig az egész Tengerészgyalogságnál ez az egyetlen repülőgép, amely képes ennyi embert elszállítani. Ha másfél pilótával számolunk pilótaülésként, az azt jelenti, hogy az egyetlen századhoz

¹⁹ A Tengerészgyalogság saját, 1916 óta havi rendszerességgel megjelenő kiadványa, a *ford*.

kiutalt tíz repülőgéphez harminc pilótára lenne szükség, plusz majdnem ugyanennyi gépszerelőre és fedélzeti altisztre.

Ráadásul Neville azzal érvel – és vitathatatlanul igaza van –, hogy az orosz ejtőernyős-alakulatok azért nem tudták elvégezni a küldetésüket, mert az oroszok nem gondoskodtak az utánpótlásukról. Tehát, durván számolva az egy emberre jutó utánpótlás súlya száz kilogramm, és mivel egy ember is nagyjából száz kilogrammot nyom) ez azt jelenti, hogy tíz gép kell a gyalogság ledobására és még tíz, amivel az utánpótlást utánuk viszik.

Az húsz repülőgép, hatvan pilóta, hatvan gépszerelő és húsz fedélzeti altiszt egyetlen századdal számolva. És akkor még nem is beszéltünk a teherautósófőrökről és a szakácsokról, akik a pilótákra, a gépszerelőkre és a teherautósófőrökre főznek.

És ugyan mire képes egyetlen nyomorult század? Egy zászlóalj kellene. Egy zászlóalj öt századból áll. Vagyis a fenti számokat be kell szorozni öttel, az eredmény pedig száz repülőgép, háromszáz pilóta...

Neville őrnagynak, a szegény ördögnek, nyilván túl élénk a fantáziája. A gyakorlatban a Tengerészgyalogság számára ez az egész kivitelezhetetlen. Nem csoda, hogy az aranygallérosok lelőtték a cikkét.

Annak ellenére, hogy Neville őrnagy cikkét visszadobta a Marine Corps Gazette, a Tengerészgyalogság magas beosztású tisztjei kénytelenek voltak elismerni – most először –, hogy a Hadsereg szépen halad a függőleges átkarolás elméletének gyakorlati megvalósításával. Ha pedig a Hadsereg sikeresen fel tudott állítani egy ezred erejű légideszant-haderőt – és máris az a hír járta, hogy a Hadsereg a 82. gyaloghadosztályt 82. légideszant-hadosztálya akarja átnevezni –, akkor csorbulhat a Tengerészgyalogság önbecsülése, sőt talán a kongresszus sem fog többé úgy tekinteni a Tengerészgyalogságra, mint az Egyesült Államok fegyveres erejének támadó haderejére.

A Tengerészgyalogság szentül hitte – csakúgy, mint a legtöbb haditengerész és katona –, hogy a Tengerészgyalogság funkciója az, hogy ellenséges partszakaszokat rohanjanak le, és addig tartsák, amíg a Hadsereg meg nem érkezik a tüzérséggel és a logisztikai egységekkel.

Ha azonban a Hadsereg képes lesz ezredeket vagy hadosztályokat ellenséges tengerpartokra juttatni légi úton – vagyis ha felállítanak egy légideszant-hadosztályt –, jogos lesz a kérdés: „Mi szükség van a Tengerészgyalogságra?”

De ha a Tengerészgyalogság rendelkezne egy függőleges átkarolás-szakértővel – helyben –, vagy esetleg egy kisebb ejtőernyős-haderővel, mondjuk egy zászlóaljjal, és néhány tervvel, amelyben felvázolnák, hogy hogyan alkalmaznák a módszert nagyobb egységekre, akár hadosztályokra, akkor a Tengerészgyalogság jogosan mondhatná, hogy a Hadsereg az ő felségterületére tévedt, és hogy jobb lesz, ha odébbáll.

Miközben igazából senki sem gondolta komolyan, hogy a Hadsereg ejtőernyősei valóban komoly veszélyt jelentenek a Tengerészgyalogság létére, a ma-

gas beosztású tengerészgyalogos-tisztek egyike sem merte volna azt állítani, hogy a félelmük nem alaptalan.

Ráadásul 1941-től kezdve a pénz nem jelentett akkora gondot, mint az azt megelőző években. A kongresszus egy percig sem kételkedett abban, hogy a háború szele hamarosan az USA-t is eléri, és hogy az amerikai katonai apparátus nincs megfelelően felkészülve rá. A kongresszus abban sem kételkedett, hogy a problémákat a legkönnyebben pénzzel lehet megoldani.

A Tengerészgyalogság meglehetősen egyszerű megoldást talált a Hadsereg ejtőernyősei által előállt problémás helyzetre. A kongresszus módosította a költségvetést, és forrást adott a Quanticói Tengerészgyalogos-iskolának, hogy olyan tesztek hajtsanak végre, amelyeket a Tengerészgyalogság vezérőrnagy parancsnoka szükségesnek ítélt meg a tengerészgyalogos-alakulatok jövőbeni ejtőernyős-haderőkkel való kiegészítése érdekében.

A Tengerészgyalogság főparancsnoksága teljhatalmat adott repülőinek ejtőernyős-ügyben, követve a német gyakorlatot, amely a Luftwaffe alá osztotta be a *Falschirmjäger*eit, és nem a Wehrmacht alá. A hadművelleti tiszt posztra Franklin G. Neville őrnagyot nevezték ki.

1941. augusztusban Neville őrnagy jelentést készített a Quanticóban végrehajtott tesztek eredményéről, és azt elküldte a Tengerészgyalogság főparancsnokságára. A jelentéshez csatolta a javaslatait. Senkit nem lepett meg, ami a jelentésében állt, vagyis hogy az elvégzett kísérletek kétséget kizáróan bizonyították, hogy a függőleges átkarolás gyakorlati megvalósítása számos előnyt biztosíthatna a Tengerészgyalogság számára. A következőket javasolta:

Hozzanak létre egy ideiglenes ejtőernyős-zászlóaljat, és nevezzenek ki az élére egy megfelelő tapasztalatokkal rendelkező tisztet. Neville felsorolta, hogy a kiválasztandó tiszt milyen kvalitásokkal kell, hogy rendelkezzen. Ez sem lepett meg senkit. Attól az apró részlettől eltekintve, hogy Neville szerint a parancsnoknak alezredesi rendfokozattal kell rendelkeznie, minden felsorolt kvalitás rá, azaz Franklin G. Neville őrnagyra illett, és senki másra az egész Tengerészgyalogságnál.

A ejtőernyős tengerészgyalogos-alakulatot vonják ki a tengerészgyalogos repülősök fennhatósága alól.

A Tengerészgyalogság hozzon létre egy ejtőernyős-iskolát, de lehetőleg ne Quanticóban, mivel az ottani kiképzőkapacitás már így is teljesen ki van használva.

A jelentést a tengerészgyalogos repülősökön keresztül juttatták el a Tengerészgyalogság főparancsnokságára. A jelentés háttérében az állt, hogy a tengerészgyalogos repülősök főnöke úgy érzi, hogy szakmailag nem tudja sem támogatni, sem pedig ellenezni a tengerészgyalogsági ejtőernyős-alakulatok létrehozását, noha a felvetett ötlet a gyakorlatban már megvalósítható.

Ha azonban valóban létrehoznak egy tengerészgyalogsági ejtőernyős-haderőt, egyetért abban Neville őrnaggyal, hogy az alakulatot ki kell vonni a fennhatóságuk alól. A tengerészgyalogos repülősök azt is támogatják, hogy a jövő-

ben minden tengerészgyalogsági ejtőernyőtesztet Quanticón kívül bonyolítanak le. Például a Haditengerészet Lakehurst Légibázisa, New Jerseyben, amelyet alig használtak M, talán megfelelő hely lenne.

Voltak, akik úgy vélték, hogy a tengerészgyalogos repülősök vezetőjének hátirata újabb bizonyíték arra, hogy a Tengerészgyalogság légi és földi egységei között nincs rivalizálás. A cinikusok továbbra is azt hangoztatták, hogy a tengerészgyalogos repülők úgy általában nem kértek az ejtőernyősökből, Franklin G. Neville őrnagyból pedig végképp nem. A tény, hogy Neville-t elnevezték „Féleszű” Franknek, nem volt igazán jó ómen a tengerészgyalogos független átkarolásra nézve. A tengerészgyalogos repülők közül gyakorlatilag mindenki úgy gondolta, hogy aki önszántából kiugrik egy tökéletesen működő repülőgépből, az bizony nem teljesen komplett.

A Neville-jelentésre és a hozzá csatolt javaslatokra szokatlanul, egy hónapon belül megérkezett a válasz. Minden javaslatot elfogadtak.

A tengerészgyalogos repülők hatásköre alól kivonták a légideszant-haderőket.

Engedélyezték egy ideiglenes, az atlanti-óceáni flotta-tengerészgyalogos haderő alá tartozó, ejtőernyős-zászlóalj felállítását.

A tengerészgyalogsági ejtőernyős-haderő vezetője engedélyt kapott, hogy önkénteseket toborozzon ejtőernyős-szolgálatra az Egyesült Államok szárazföldi határain belül állomásozó tengerészgyalogosok közül.

A Quanticói Tengerészgyalogos-iskolát utasították, hogy hozzon létre egy kiképző központot a Haditengerészet New Jersey állambeli Lakehurst Légibázisán.

Franklin G. Neville őrnagyot nevezték ki a tengerészgyalogsági ejtőernyős-haderő vezetőjévé.

Franklin G. Neville-t aznap léptették elő alezredessé, amikor ellátogatott Lakehurstbe, hogy eldöntse, hogyan lehetne a rendelkezésre álló eszközöket (vagyis azokat, amelyekre a Haditengerészet léghajózó személyzetének nem volt szüksége) gyorsan átalakítani, hogy azok alkalmasak legyenek az ejtőernyősképzésre.

Attól az egy apróságtól eltekintve, hogy nem nevezték ki az ejtőernyős-zászlóalj parancsnokává (ami nem is csoda, hiszen nem lett volna sok értelme kinevezni valakit parancsnoknak egy még nem létező zászlóalj élére), Neville mindent megkapott, amit kért.

Azzal azonban tisztában volt, hogy a legnagyobb megpróbáltatás még csak most jött: az elméletet át kellett ültetnie a gyakorlatba. De a terve már készen állt. A terv legelső pontjában az szerepelt, hogy meg kell szabadulnia a nyomorult tengerészgyalogos repülősöktől kapott összes embertől. Főként a sorállományúaktól. Nem akart mást látni a tengerészgyalogos repülősöktől, csak azokat, akik a repülőgépeket fogják vezetni.

A Franciaországban szerzett parancsnoki tapasztalata és finn-orosz háborúban megfigyelték alapján Neville arra a következtetésre jutott, hogy a kato-

nai siker két dologtól függ: a bajtársi összetartástól és a tökéletes fegyelemtől. Az összetartás és a fegyelem nem létezhetett egymás nélkül. És Neville úgy hitte, hogy a bajtársi összetartás a fegyelem alapfeltétele.

A tervezés korai szakaszában ostobamód azt hitte, hogy mivel tengerészgyalogosokkal lesz dolga, minden menni fog, mint a karikacsapás. Úgy vélte, hogy minden tengerészgyalogosnak a vérében van az a bajtársi összetartás és tökéletes fegyelem, amelyet annyira tisztelt a harcoló finnekben. Tehát csak amiatt kellett aggódnia, hogy hogyan tanítsa meg nekik az ejtőernyőzés technikáját.

Quanticóban, a tengerészgyalogos repülőknél – főként a sorállománynak körében – szerzett tapasztalatai alapján, hamar rá kellett döbbsennie, hogy alaposan mellé lőtt. A sorállományúak nemcsak hogy hosszú hajúak és slamposak voltak, de ráadásul még lógó nyakkendővel és kigombolt zubbannyal csoszogtak fel-alá, a tisztjeik pedig elnézték nekik.

A quanticói tiszti klubban történt meg vele először tengerészgyalogoskarrierje során, hogy hajszaál híján elvesztette az önuralmát, ráadásul nyilvános helyen. Egy őrnagyot keresett a tengerészgyalogos repülőktől, mert meg szeretne volna beszélni – nem hivatalosan –, hogy mennyire elfogadhatatlannak találja azt, amit az egyik nap a bázison tapasztalt. Belebotlott egy tengerészgyalogos hadnagy pilótába, egy repülőgép-szerelő törzsőrmesterbe, és egy őrzetetőbe, akiről nem tudta eldönteni, hogy milyen feladatot látott el. Ezek hárman a hangár falának dőlve ácsorogtak, röhögtek és vicceket meséltek egymásnak, mint egy rakás civil a biliárdteremben.

Elmesélte az őrnagynak, hogy mit látott, és közölte vele, hogy természetesen nem akarja jelenteni a dolgot, de hogy az őrnagy is minden bizonnyal elfogadhatatlannak tartja az ilyesfajta viselkedést, és hogy egy kicsit talán fenéken is kellene billenteni az urakat.

– Tudja, Neville, a tengerészgyalogos repülők mások – magyarázta az őrnagy.

– Mindannyian tengerészgyalogosok vagyunk – makacskodott Neville.

– Hogyne, persze – felelte az őrnagy. – De attól még nem kell úgy járkálniuk a körletben, ahogy maga, mint akinek seprút dugtak a seggébe.

– Nem hiszek a fülemnek – mondta Neville őrnagy felháborodva.

Az őrnagy intett Neville-nek, hogy hajoljon közelebb, aztán a fülébe suttozott.

– Bekaphatja, Féleszü. Hagyja békén az embereimet! – Aztán az őrnagy hátradőlt a székében, és barátságos hangon folytatta. – Akkor remélem, hogy értjük egymást, Féleszü.

Neville ekkor döbbsent rá, hogy nem sok értelme lenne jelenteni az incidens az őrnagy közvetlen felettesének, Hershberger ezredesnek. Ezek a nyomorult tengerészgyalogos repülősök összetartanak. Ráadásul a „Féleszü” dolog is jelentenie kellett volna, amit pedig nem igazán szeretett volna.

Tehát meg kellett szabadulnia a tengerészgyalogos repülők embereitől. Lakehurstból Quanticóba ment (most, hogy kinevezték a tengerészgyalogsági ejtőernyős-haderő vezetőjévé, nem kellett indoklást fűznie a hivatalos útjaihoz) önkénteseket toborozni. Az egyiküket, egy jóképű, elbűvölő hadnagyot, egy bizonyos R. B. Macklint már ismerte. A tehetséges hadnagy osztotta Neville függőleges átkarolás-elmélettel kapcsolatos lelkesedését. Macklin a 4. tengerészgyalogosoknál szolgált Kínában, de valamilyen oknál fogva – Neville sosem tudta meg, hogy miért – élelmezési tisztként senyvedett a Quanticói Tengerészgyalogos-iskolában. Rajta kívül megnyert még hat hadnagyot is az ügyének a szakasparancsnok-tanfolyam végzősei közül.

Eredetileg tizenegy hadnagy jelentkezett önként. De valamelyik gazember az 1. hadosztálytól – ahová az ifjú tiszteknek kellett volna menniük, miután elvégezték a tanfolyamot – panaszt tett a személyzeti osztályon, és azt állította, hogy az 1. hadosztálynak sokkal nagyobb szüksége van a tisztekre, mint Neville-nek. Elkeseredett vita kezdődött, és végül csak hat tiszet kapott.

Quanticóból a Parris-szigetre ment, és az alapkiképzést hamarosan teljesítők és a kiképzők közül is begyűjtött pár embert. Azzal győzte meg őket, hogy tengerészgyalogosokat faragni civilekből fontos dolog, de még fontosabb ejtőernyős tengerészgyalogosokat faragni a közönséges tengerészgyalogosokból. Ráadásul, ha elvégzik az ejtőernyős-tanfolyamot, megemelik a fizetésüket havi ötven dollárral. Az 1. hadosztály és a Parris-sziget heves tiltakozása miatt csak kilenc kiképzőt kapott, és szakaszonként nem több mint három közlegényt, azaz összesen 1200 főt.

Útban a Tengerészgyalogság Lakehursti Ejtőernyős-iskolája felé megállt Fort Benningben, ahol engedélyt kapott, hogy a kilenc volt kiképző és másik negyvenegy tengerészgyalogos (akiket a helyszínen választottak ki) elvégezze a Hadsereg ejtőernyősképzését.

Ahogy a kiképzők megérkeztek Fort Benningből, és szolgálatra jelentkeztek Lakehurstben, úgy küldték vissza a tengerészgyalogos repülők ejtőernyőseit Quanticóba... egyenként. Persze a tengerészgyalogos repülők összes emberétől nem tudott megszabadulni; párat – például az ejtőernyő-javítókat – kénytelen volt megtartani. De ezektől eltekintve, a következő év január elsejére, Neville őrnagy szépen kisöpörte a szemetet Lakehurstból.

Steven M. Koffler tengerészgyalogos őrzető természetesen minderről mit sem tudott. Ő csak annyit tudott, hogy amikor visszatért a háromnapos „meghosszabbított” eltávjáról – amit az őrszolgálatos őrmester intézett neki, amikor először szolgálatra jelentkezett Lakehurstben –, azonnal felelősségre akarták vonni, amiért engedély nélkül volt távol.

A szabályzat szerint nem létezik semmiféle háromnapos „meghosszabbított” eltáv. Aki hetvenkét óránál kevesebb ideig van távol, az ellen nem indítanak eljárást. Ebből következően aki hetvenkét óránál hosszabb ideig van távol, és arra nem kapott külön engedélyt (amely esetben az összes neki járó szabad-

ságból levonják az engedéllyel távol töltött időt), az engedély nélkül volt távol, tehát felelősségre kell vonni.

Steve Koffler, aki egyáltalában nem volt tisztában a szabályzat ezen rendelkezésével, elmagyarázta az első őrmesternek, hogy mi történt. Az első őrmester, aki a szolgálatban eltöltött évek során maga is volt párszor háromnapos „meghosszabbított” eltávon, úgy döntött, hogy tovább passzolja az ügyet a századparancsnoknak. Tehát Steve Koffler előadta a történetét a századparancsnoknak, R. B. Macklin főhadnagynak is.

Macklin hadnagy, aki az Egyesült Államok Haditengerészeti Akadémiáján végzett Annapolisban, kínosan ügyelt a szakmai jó hírére. Túlságosan is sok időt töltött el főhadnagyként; már régen elő kellett volna léptetni századossá.

A háború előtt Kínában, Sanghajban állomásozott a 4. tengerészgyalogosokkal. Ott aztán valamilyen oknál fogva – igazából soha nem tudott rájönni, hogy miért – megharagudott rá az ezred hírszerző tisztje, egy Banning nevű százados. Banninget igen nagyra becsülte az ezredparancsnok – Macklin azt már végképp nem értette, hogy miért –, pedig Macklin szerint Banning hírszerző tisztként végzett munkája meglehetősen sok kívánnivalót hagyott maga után, amit pedig szolgálaton kívül művelt, az végképp megbocsáthatatlan volt.

Példának okáért Banning egy fehérorosz nővel élt együtt, és nem is igazán érdekelte, hogy tud-e róla valaki. Mi ez, ha nem tiszthez és úriemberhez méltatlan viselkedés?

Banning a Citadelen, egy civil kereskedelmi főiskolán végzett – ami azért nem egy Annapolis –, és diploma után lépett be a Tengerészgyalogsághoz. Valószínűleg ez lehetett a probléma forrása. Mindenki tudta, hogy a norwichi Citadelen vagy a VMI²⁰-n végzettek nemcsak, hogy féltékenyek voltak az annapolisi tisztekre, de meg is próbálták őket minden lehetséges eszközzel félresöpörni az újtukból.

Sanghajban Banning – egyértelműen bizonyítva, hogy mennyire nem képes megfelelő döntéseket hozni – egy tizedest (tizedest!) bízott meg azzal, hogy gyűjtsön információt a japán katonai egységek pozíciójáról, miközben teherautó-vezetőként szolgált a Macklin által vezetett konvojban.

Macklin ugyan megpróbált segíteni a tizedesnek, de amint az várható volt, a tizedes nem tudta megfelelően elvégezni a feladatát. Ráadásul még konfrontációba is került egy kínai rablóbandával, amely során több mint húsz kínai vesztette életét.

Macklin jelentést írt a kudarcba fulladt hírszerző küldetésről és a tűzpárbaj-incidens körülményeiről. A jelentésből egyértelműen kiderült, hogy az egész elkerülhető lett volna, ha nem adnak egy alacsony rendfokozatú sorállományúnak egy olyan feladatot, amellyel előreláthatóan nem képes megbirkózni. Ahelyett, hogy Banning elfogadta volna az építő jellegű kritikát – mert

²⁰ *Virginia Military Institute* – kb. Virginiai Katonai Intézet, *a ford.*

Macklin annak szánta –, a százados egy gyalázatos, elferdített tényekkel teli választ írt, amelyben Macklint tette felelőssé a küldetés kudarcáért és a tűzpárbajért.

Macklin nehezen hitte el, de az ezredes (aki ráadásul a Princetonról került a Tengerészgyalogsághoz) Banning oldalára állt. Aztán pedig egy olyan teljesítményjelentést tettek a szolgálati aktájába, amely megkérdőjelezte a józan ítélőképességét, becsületességét és parancsnoki rátermettségét.

Akkor Macklint annyira feldühítette ez az igazságtalanság, hogy még a hadbírósgot sem kérte fel – amihez joga lett volna –, hogy indítson vizsgálatot az őt ért sérelmek tisztázása ügyében. Úgy döntött, hogy egyszerűen kilép a Tengerészgyalogság kötelékéből. Azok után, ahogy vele bántak, nem tudott volna tovább szolgálni.

Csakhogy a háború egyre közeledett, a lemondásokat pedig elutasították. Tehát Macklint áthelyezték a Virginia állambeli Quantico Bázisra, ahol a Tengerészgyalogos-iskola élelmezési tisztjeként kellett szolgálnia. Természetesen készen állt, hogy a legjobb tudása szerint végezze el ezt a feladatot is, vagy bármilyen más feladatot, amit rábíztek.

Pár hónappal később egészen megdöbben – bár miután jobban belegondolt, nem találta olyan meglepőnek a dolgot –, amikor meglátta, hogy Banning tizedese Sanghajból jelentkezett a szakaszparancsnok-tanfolyamra. Pedig nem is végzett főiskolát, csak gimnáziumot, és ráadásul szó szerint egy közönséges gyilkos volt.

Kenneth R. „Gyilkos” McCoy tizedes akkor kapta a „Gyilkos” nevet, amikor Sanghaj utcáin megkéselt három olasz tengerészgyalogost. Most pedig tengerészgyalogos-tiszt lesz belőle!

Noha tisztában volt vele, hogy a vádak, amelyeket McCoy ellen tudna felhozni, nem lenne képes bizonyítani, úgy érezte, hogy tartozik annyival a Tengerészgyalogságnak, hogy tegyen róla, ez az ember soha ne kapjon tisztí kinevezést.

Tehát Macklin elbeszélgetett egy kicsit az iskola néhány altisztjével. Ha McCoy nem képes eleget tenni az iskola igen komoly elvárásainak, akkor azzal a dolog el is van rendezve. Azután sem fog rosszabbul menni a sora; újra tizedes lesz, mint régen.

Macklin ekkor jött rá, hogy a Tengerészgyalogságot mennyire megfertőzték a titkos szövetségek, és hogy azok micsoda hatalommal rendelkeztek. McCoy tizedes biztosan tudatta a támogatóival, hogy bajban van, mert mire Macklin felocsúdott, egy tűzvezető törzsőrmester, egy bizonyos Stecker (ő volt a rangidős sorállományú Quanticóban, úgyhogy lehetett volna fontosabb dolga is) a lőtér környékén kezdett el szaglászni. Egy nappal később Ed Macklin már ott állt az ezredese előtt, aki azzal vádolta, hogy visszaélt a hivatali hatalmával, és manipulálta a hadnagy-jelöltek lövészeten elért eredményeit.

– Keressen magának másik otthont, Macklin – mondta neki az ezredes –, vagy én keresek magának egyet!

Macklin ezután jelentkezett a Tengerészgyalogság ejtőernyősprogramjára.

Franklin G. NevÜle alezredessel rögtön megértették egymást, és egy kis idő elteltével Macklin el is mesélte neki, mennyire igazságtalanul bántak vele Sanghajban és Quanticóban. Neville megértette, és együtt érzett vele.

– Ha jól végzi a dolgát az ejtőernyős-iskolában – mondta Neville –, olyan teljesítményjelentést írok magáról, ami feledtetni fogja a sanghaji problémáit. Magát régen elő kellett volna léptetni századossá, és ha azt teszi, amit kell, elő is léptetik.

Macklin mindent tudott a háromnapos „meghosszabbított” eltávról. Úgy gondolta, hogy az ilyesmi nyílt támadás a rend és a fegyelem ellen. Tehát úgy vélte, hogy Koffler örvezetön végre demonstrálhatja az emberei előtt, hogy mi a véleménye a háromnapos „meghosszabbított” eltávról.

Közölte Kofflerrel, hogy egy szavát sem hiszi, és hogy egyetlen tengerészgyalogos-altiszt sem mondaná egy örvezetőnek, hogy ne aggódjon a hetvenkét órás limit miatt. Aztán elmagyarázta, hogy az engedély nélküli távollét majdnem olyan szégyenletes bűn, mint az, amikor valaki gyáván megfutamodik az ellenség elől a harctéren, és hogy hadbírótság elé kellene állítania.

De mivel az első őrmestert és az őrszolgálatos őrmestert áthelyezték Quanticóba, és sok kellemetlenséget okozna visszahozni őket Lakehurstbe, hogy vallomást tegyenek, és mivel Koffler új fiúnak számított a Tengerészgyalogságnál, és nem volt tisztában azzal, hogy milyen súlyos vétséget követett el, Macklin elmagyarázta Kofflernek, hogy kap tőle egy utolsó esélyt.

Elkezdheti az ejtőernyős-kiképzést. De ha csak egyszer is előrébb áll a többiekénél a sorban, akár egyetlen centivel is, azzal azonnal eljuttassa Macklin bizalmát. Ebben az esetben az egész incidenst előveszik, és akkor semmi sem menti meg a hadbíróságtól és a Haditengerészet Portsmouthi Büntetés-végrehajtó Intézetétől.

Ha azonban sikeresen teljesíti a kiképzést, tiszta lappal indulhat.

Persze azt már mondania sem kellett, hogy amíg be nem fejezi az ejtőernyős-kiképzést, ugrik az összes szabadsága, és elesik minden más privilégiumtól. Ez azt jelentette, hogy szolgálaton kívül sem hagyhatta el a helyőrség területét.

(Három)

Virginia, Quantico

Tengerészgyalogos-légibázis

1942. február 13., 10.30

James G. Ward tartalékos tengerészgyalogos főhadnagy és David F. Schneider tengerészgyalogos főhadnagy bemasírozott Robert T. Hershberger ezredes irodájába, majd vigyázzba vágta magát az íróasztal elé.

– Uram – kiáltotta Ward hadnagy –, Ward és Schneider hadnagy parancs szerint jelentkezik.

Ward hadnagy, a magas, barna hajú, vékony, huszonkét éves fiatalember Princetonban végzett, azután a quanticói tisztképzőbe ment, majd Pensacola következett, aztán a tengerészgyalogos repülők. Schneider hadnagy, a köpcös, széles vállú, rövid, szőke hajú, szintén huszonkét éves tiszt az Egyesült Államok Haditengerészeti Akadémiáján, Annapolisban kapta a tiszti kinevezését.

A háború közelsége miatt, és mivel a szükséges kreditjeit sikerült begyűjtenie, Ward hadnagnak engedélyezték, hogy az utolsó év első feléve végén tehesse le az államvizsgát Princetonban (történelem szakon végzett). A quanticói tisztképzőt öt nappal azelőtt végezte el, hogy Schneider hadnagy a magasba dobhatta tengerészcadét-sapkáját Annapolisban. Főhadnaggyá is öt nappal hamarabb léptették elő, mint Schneidert.

Noha Schneider hadnagy kedvelte Ward hadnagyot, mégis úgy érezte, hogy ő valóban az Egyesült Államok Haditengerészete hivatásos tiszti állományához tartozik, Ward pedig nem. Nem tetszett neki, hogy egy nyomorult princetoni tartalékos lett a rangidős tiszt a nyomorult öt nap előnye miatt.

Egy sorállományú ült Hershberger ezredes irodájában. Amikor a két hadnagy bemasírozott, a sorállományú felállt. Hershberger ezredes gyorsan be is mutatta őket egymásnak.

– Ez itt Galloway őrmester.

Galloway őrmester típusegyenruhát viselt. Ward és Schneider is látta már az őrmestert az indítózónában, ahol gépszerelőként szolgált. Hallották róla a pletykát, amely szerint Galloway ellopott egy repülőgépet, és elment vele egy kis sétarepülésre, ami miatt Quanticóba küldték, hogy hamarosan hadbíróság elé állítsák.

Schneider kelletlenül biccentett az őrmester felé. Mivel Ward hadnagy tartalékos volt, és nem tudhatta, hogy hogyan kell bánni egy sorállományúval, aki ráadásul nyakig ül a szarban, kezet nyújtott Gallowaynek.

– Holnap Lakehurstbe viszik az R4D-t – jelentette be Hershberger ezredes.

– A főparancsnokság cikket írat a *Life* magazinnal a tengerészgyalogsági ejtőernyősök képzéséről. Úgy informáltak, hogy a küldetést a lehető legmagasabb helyen hagytak jóvá. Más szóval, ha eltolják, nemcsak magukra hoznak szégyent, hanem McInerney tábornokra, a tengerészgyalogos repülőkre és az egész Tengerészgyalogságra. Remélem, meg vagyok értve.

– Igen, uram – mondta a két hadnagy egyszerre.

Galloway őrmester volt szíves felajánlani, hogy elkíséri magukat erre a kis kirándulásra – mondta Hershberger ezredes szárazon, egy mosoly kíséretében –, én pedig elfogadtam a felajánlást.

A két tiszt először az ezredesre, aztán az őrmesterre nézett. Látszott rajtuk, hogy furdalja az oldalukat a kíváncsiság, és hogy igencsak meglepte őket a kijelentés.

– Galloway őrmester fogja vezetni a gépet – mondta Hershberger, amitől a hadnagyok szeme elkerekedett –, magukat pedig azért hívtam ide, mert sze-

rettem volna meggyőződni róla, hogy tisztában vannak-e vele, hogy ez mit jelent.

– Uram – mondta Schneider hadnagy. – Én nem igazán értem ezt.

– Sejtettem, hogy így lesz, Mr. Schneider – mondta Hershberger. – Akkor elmagyarázom a felállást. Arról van szó, hogy egy magas rangú tiszt... vagyis én... áttekintette azon pilóták aktáit, akik alkalmasak lehetnek erre a küldetésre, és a legjobbat választotta... vagyis Galloway őrmestert... Ez pedig azt jelenti, amit jelent. Ő fogja vezetni a gépet, és ő fog felelni azért, hogy a küldetést rendben teljesítsék. Ami ezt a küldetést illeti, az őrmester az én hatáskörömben fog eljárni. Világos?

– Igen, uram – felelte Schneider hadnagy.

Hershberger ezredes Ward hadnagyra nézett, akinek csak ekkor esett le, hogy tőle is reakciót vár.

– Igen, természetesen – mondta Ward.

Hershberger pedig folytatta a mondandóját, nem törődve azzal, hogy Ward nem tette hozzá, hogy „uram”.

– Ha Galloway őrmester úgy ítéli meg, hogy a küldetés teljesítése közben idő és lehetőség adódik rá, akkor elmagyaráz maguknak pár dolgot a gép vezetését és az ejtőernyős-ledobás technikáját illetően. Mellesleg Galloway R4D-oktatópilóta, és elvégezte a Hadsereg ejtőernyős-ledobásra vonatkozó kurzusát is. Egyébként pedig maguk még a gimnáziumi iskolapadban üldögéltek, amikor ő már repült. Van kérdés?

– Nincs, uram.

– Mindezek mellett mégis a Tengerészgyalogságnál vagyunk, és éppen ezért nem vonhatjuk ki magunkat a szolgálati szabályzat és a tengerészgyalogos hagyományok alól. Galloway őrmester meg fogja maguknak adni azt a katonai tiszteletet, amely a rendfokozatuk alapján magukat megilleti. Ugyanakkor, mivel maguk a tisztek, maguk felelnek Galloway őrmester jólétéért... a kosztjáért és a szállásáért, ha úgy tetszik... és a viselkedéséért. Ugyanúgy kell vele bánniuk, mint bármelyik sorállományúval, akit magukkal küldenek bármilyen más küldetésre. Más szóval, ha tudomásomra jut, hogy Galloway őrmester leitta magát, és kiütött egy parti járőrt, miközben maguk ezzel a PR-baromsággal voltak elfoglalva, ugyanúgy szétrúgom a maguk seggét, mint az övét. Van kérdés?

– Nincs, uram – mondta Ward és Schneider őrmester kórusban.

– Charley?

– Ezredes, szeretnék engedélyt pár átstartolásra... jó ideje nem volt lehetőségem repülni..., aztán megtankolnánk, és délután el is indulhatnánk.

– Jó. Miért is ne? Csak oda ne vágja nekem az a nyomorult madarat!

– Uraim – mondta Galloway őrmester, és Ward és Schneider hadnagy felé fordult –, ha nem gond, akkor szeretném, ha összepakolnák a felszerelésüket, és találkozoznának velem a bázisparancsnokságon egy óra múlva.

– Rendben – mondta Schneider hadnagy.

– Igen, uram – mondta Ward hadnagy, amitől Schneider hadnagy döbbsen undorral nézett rá, Hershberger ezredes pedig elnevette magát.

– Charley – mondta Hershberger ezredes –, gondolom, nem kell figyelmeztetnem rá, hogy nagy kockázatot vállaltam magával?

– Nem, uram, nem kell – mondta Galloway őrmester.

– Ez minden, uraim, köszönöm – mondta Hershberger ezredes, és útjukra bocsátotta őket.

Miközben bepakolták a cuccaikat a nőtlen tisztok szállásán, aztán pedig útban a bázisparancsnokság felé, Ward és Schneider hadnagy Galloway őrmesterről beszéltek, és megvitatták a helyzetet, amelybe csöppentek.

Schneider hadnagy nem tudta megállni, hogy ne figyelmeztesse Ward hadnagyot, hogy tisztok nem mondanak olyasmit egy őrmesternek, hogy „Igen, uram”. Ezután végiggondolták, hogy mi lehetett igaz a pletykából, amit Galloway őrmesterről terjesztettek, fontolóra vették Hershberger ezredes „nagy kockázatot vállaltam magával” megjegyzését, és végül elgondolkodtak azon is, amit Hershberger ezredes mondott a monológja végén, mármint, hogy ha Galloway őrmester leissza magát, és leüt egy parti járőrt, akkor azért ők lesznek a felelősök.

Amikor azonban megérkeztek a bázisparancsnokságra, Galloway őrmester viselkedése és megjelenése némiképp eloszlatta az aggodalmaikat. Zöld nadrágot és prémgalléros pilótadzsekit viselt. A pilótadzseki mellrészére varrott bőrdarabkára némileg megfakult aranszárnyak voltak nyomva, amelyek egyébként pont olyanok voltak, mint az övék. Az igazi aranszárnyak a zubbonya mellrészére voltak kitűzve, amelyet vállfán tartott a kezében. A zubbonya ujján lévő gerendák, amely nyolc év tengerészgyalogos-szolgálatról árulkodtak, szintén roppant bizalomgerjesztők voltak.

És volt még valami profizmus abban a nyugalomban, amellyel elmagyarázta nekik a repülési terve részleteit, ismertette az időjárás-előrejelzést, ahogy a fedélzeti altiszttel bánt, és ahogy elvégezte a repülőgép felszállás előtti műszaki ellenőrzését. Valamiéit a saját oktatópilótájuk jutott az eszükbe róla, aki Pensacolában tanította őket. Mivel az egykori pilótanövendékek mindig úgy emlékeznek vissza az oktatópilótájukra – vagy kiképző őrmesterükre –, mint egy hatalmas tudással és lenyűgöző kompetenciával rendelkező szakemberre, Ward és Schneider azonnal úgy érezte, hogy bármit is követett el Galloway őrmester, az biztos, hogy rendkívül jól képzett pilóta. Ez viszont már túlságosan is bizalomgerjesztő volt.

Még a fedélzeti altisztnak – szintén technikai őrmesternek – odavetett kis viccet is megnyugtatónak találták.

– Na, akkor indítsuk be ezt a bádorgilit, és nézzük meg, hogy fel lehet-e vele szállni!

Galloway felmászott a létrán, és a törzsön keresztül a pilótafülkébe sétált. Aztán megfordult, és meglátta Ward hadnagyot, aki a nyomában haladt. Galloway a pilótaülésre bökött.

– Akár be is ülhetne, hadnagy – javasolta.

De inkább volt ez parancs, és ezt mindkét hadnagy tudta. Galloway őrmester átvette a parancsnokságot.

Schneider hadnagy a pilótaülések között álldogált, és kritikus szemmel figyelte, ahogy Galloway végigment az ellenőrző listán, majd begyűjtötte a motorokat. Nem talált hibát abban, ahogy Galloway végezte a dolgát, még akkor sem, amikor az őrmester végül utasította, hogy menjen, és kösse be magát.

Egyszerűen betartatta a szokásos biztonsági előírásokat – mondta magának Schneider, de közben bosszankodott, hogy egy őrmesternek kellett figyelmeztetnie valamire, amit meg kellett volna tennie, de nem tett meg.

Aztán Galloway felemelte az R4D-t, beállt a repülőtéri forgalmi körbe, és elvégzett négy ártartolást. Schneider kénytelen volt elismerni, hogy mind a négy földet érés olyan puha volt, mint a vaj. Aztán megcsinált még ötöt. Az első elég keményre sikeredett, amit Schneider hadnagy örömmel nyugtázott, de aztán meglátta, hogy Ward vette át az irányítást.

Aztán Ward besétált az utastérbe, és leült Schneider mellé.

– Te jössz.

Amikor Schneider belépett a pilótafülkébe, Galloway a másodpilóta-ülésen ült, egyértelműen az oktatópilóta szerepében. Schneider ötször startolt át, és roppant ideges lett, mert nemcsak hogy egy nyomorult őrmester figyelte a mozdulatait, de ráadásul úgy is találta, hogy a technikája hagy némi kívánnivalót maga után.

– Még egyszer – adta ki az utasítást Galloway, és előretolta a gázkart. – Közelítse meg a leszállópályát még egyszer, de most a küszöb közelében tegye le a gépet!

Dave Schneider következő landolása jobban sikerült, de Galloway őrmester szerint még mindig nem ütötte meg a mércét. Újra meg kellett próbálnia.

Aztán megtankolták a gépet, megnézték az időjárás-jelentést, és visszamásztak az R4D-be. Ekkor Galloway őrmester utasította Dave Schneidert, hogy üljön a pilótaülésbe. Ebből Schneider bosszúsan – de helyesen – azt a következtetést vonta le, hogy több gyakorlásra van szüksége, mégpedig többre mint Ward hadnagynak.

Emelkedni kezdtek a 3000 méteres utazási magasságra, Galloway pedig behívta Wardot a pilótafülkébe, és leültette a pótülésre. Amikor Ward felvette a fejhallgatóját, Galloway elmagyarázta neki, hogy a légifolyosóban először Washingtontól keletre fognak repülni, mintegy 38 km-re Quanticótól, aztán elrepülnek Baltimore felett, aztán a Delaware állambeli Wilmington felett, 180 km-re és negyvenöt percnire az indulási ponttól.

Galloway hozzá sem nyúlt a kormányhoz, hagyta, hogy Schneider vezesse a gépet, és kezelje a rádiót. Amikor éppen semmi jelentős dolog nem történt, Galloway őrmester rögtönzött előadást tartott az R4D típus érdekességeiről és a műszeres repülés technikájáról, amit Ward hadnagy roppant tanulságosnak tartott.

A nap előbújt, az égbolt tiszta, a repülés pedig kellemes volt. Aztán Galloway őrmester hangja törte meg a fejhallgatókban honoló csendet.

– A bal oldali motor egy kicsit egyenetlenül jár – jelentette be.

Sem Ward, sem Schneider nem hallotta, hogy egyenetlenül járt volna a bal oldali motor. Gyorsan végigpásztázták a műszerfalat valamilyen műszaki hibára utaló jelzés után kutatva, de mindent rendben találtak. Ward hadnagy hajlott rá, hogy elfogadja Galloway őrmester szakvéleményét, Schneider hadnagy viszont makacszkodott.

– Őrmester – mondta Schneider hadnagy –, én semmit sem hallok.

– Ezek szerint tényleg nem túl sokat repült ezzel a típussal, hadnagy – mondta Galloway türelmesen.

Schneider arca elvörösödött.

– Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha letesszük a madárkát, és megnézzük – folytatta Galloway, és felvette a mikrofont. – Philadelphia, itt Tengerészgyalogság kettes hatos kettes. Iránymódosítás Willow Grove felé. Ötpercenyre vagyok Willow Grove-tól. Kérem, értesítsék Willow Grove-t!

A Haditengerészet Philadelphiától északra fekvő Willow Grove Légibázisa nem volt messze Ward hadnagy otthonától, a Pennsylvania állambeli Jenkintowntól, Philadelphia külvárosától. Kinézett a pilótafülke ablakán, és látta, hogy Dél-Philadelphia felé közelednek. A Haditengerészeti Telep körvonalai is szépen kirajzolódtak.

– Tengerészgyalogság kettes hatos kettes, itt Philadelphia – válaszolt a philadelphiai repülésirányító –, vettem, iránymódosítás Willow Grove felé, várható érkezés öt percen belül.

– Vettem, Philadelphia, köszönöm – mondta Galloway, aztán átváltott a Willow Grove-i irányítórórnny frekvenciájára. – Willow Grove, itt Tengerészgyalogság kettes hatos kettes, egy R4D, 22 kilométernyire délre a bázistól. Engedélyt kérek a megközelítésre és a leszállásra!

Dave Schneider hadnagy oldalát már furdalta a kíváncsiság.

– Mi van?

– Mondtam. A bal oldali motor egy kicsit egyenetlenül jár. Leszálllok, és megnézem.

– Én nem hallok semmi különöset. Szerintem a motornak semmi baja – mondta Schneider.

– Persze lehet, hogy tévedek – mondta Galloway őrmester. – De az ember soha nem lehet elég óvatos. Nem igaz?

– Willow Grove engedélyt ad Tengerészgyalogság kettes hatos kettesnek az egyes kilences leszállópályán való landolásra elsőként. A szél hét kilométeres, északi. Felhőmagasság és látástávolság korlátlan. Az idő tíz perccel múlt egész.

– Vettem, Willow Grove, látjuk a repülőteret – mondta Galloway a mikrofonba, aztán Schneider hadnagyhoz fordult. – Átveszem, hadnagy.

Schneider levette a kezét és a lábát a kormánysszervekről, és átadta az irányítást Gallowaynek, aki megkezdte az ereszkedést.

– Valószínűleg elértük volna Lakehurstöt – mondta Schneider. – Csak hatvan kilométernyire van, vagy annyira sem.

– Remek, hadnagy – mondta Galloway szárazon. – Egy másodpilótának mindig tudnia kell a repülőgép és a legközelebbi repülőtér pontos pozícióját.

Schneider érezte, hogy Galloway hülyét csinál belőle, de azt nem tudta, hogyan.

– Tényleg szeretném megtudni, hogy miért szállunk le – mondta Schneider hadnagy.

– Hadnagy, tudja, hogy mi van Lakehurstben februárban? – kérdezte Galloway. – A világ egyik legmagasabb épülete, egy tucat léghajó és jó sok hó. És pont.

Aztán felvette a mikrofont, és hívta Willow Grove-ot.

– Willow Grove, itt Tengerészgyalogság kettes hatos kettes, megkezdjük a leszállást – mondta Galloway, és párhuzamosba állította a gépet a leszállópályával.

Schneider hadnagy most már pontosan tudta, hogy mire készül Galloway őrmester. Minden, amit eddig hallott az őrmesterről, hirtelen összeállt. A motornak nem volt semmi baja. Galloway egyszerűen nem akart Lakehurstbe menni, mert a saját véleménye szerint Lakehurstben nincs semmi februárban, csak a világ egyik legmagasabb épülete, egy tucat léghajó és jó sok hó. És pont.

A Haditengerészet Willow Grove Légibázisa kerítésén kívül pedig ott volt egész Philadelphia. Philadelphiában pedig volt egy rakás kocsmá, ahol Galloway leihatja magát a sárga földig, és kiüthet egy parti járőrt, amiért – Herszberger ezredes világosan elmagyarázta nekik – ők lesznek a felelősök.

Schneider intett Wardnak, hogy menjen hozzá közelebb, aztán eltakarta a száját a kezével, és azt mondta neki: – Sétáljunk egyet!

Galloway lerakta az R4D-t a leszállópályára, és újra a mikrofon után nyúlt.

Willow Grove, itt kettes hatos kettes. Szükségünk lenne üzemanyagra és egy szerelőre, aki megnézné az egyik motort.

Kettes hatos kettes, forduljon rá a „C” gurulóútra, és gördüljön a torony melletti átmenő zónához! Odaküldünk egy tartálykocsit és a kért szerelőszemélyzetet.

– Nagyon köszönöm, Willow Grove.

– A házunk felett repültünk el – mondta Ward hadnagy.

– Tényleg? – kérdezte Galloway őrmester.

– Jenkintownban lakom – mondta Ward hadnagy.

– Nos, akkor ma este otthon vacsorázhat, mi? – mondta Galloway.

– Galloway őrmester – mondta Schneider hadnagy olyan hangon, amiről azt remélte, hogy egyszerre udvarias és határozott –, ha a motorral minden rendben, akkor folytathatjuk az utat Lakehurstbe.

– Na de minek, Dave? – kérdezte Ward hadnagy. – Tizenöt percnyire sem lakom innen.

Schneider undorral vegyes dühvel pillantott rá.

– Tartok tőle, őrmester – folytatta Schneider –, hogy kénytelen leszek követelni, hogy folytassuk az utat.

– Nincs jogod bármit is követelni, Dave – mondta Ward hadnagy dühösen.

– Hallottad, amit Hershberger ezredes mondott. Ami a repülőgépet és a küldetést illeti, Galloway őrmester a parancsnok.

– A szentségit! Hát nem látod, hogy mi folyik itt? – tört ki Schneider. – Egyszerűen nem akar Lakehurstbe menni! Hallottad, hogy mit mondott Lakehurstről! A városban akar szórakozni. Azért szállt le itt. Nincs a motornak semmi baja.

– Reméljük, hogy tényleg nincs – mondta Galloway őrmester ártatlanul.

– Akkor tovább repülünk Lakehurstbe? – csattant fel Schneider hadnagy.

– Ha tovább mehetünk, és hangsúlyozom, hogy *ha*, akkor Ward hadnagy nem mehet haza – érvelt Galloway.

– Na és akkor mi van? – csattant fel Schneider.

– Én is úgy hallottam, hogy egy kicsit egyenetlenül járt az a motor – mondta Ward hadnagy ünnepélyesen. – Szerintem nem ártana, ha alaposan megnéznénk.

A két haditengerész szerelőt, akit az R4D-hez küldtek ki, egy aransávós haditengerész főpilóta kísérte a géphez. Tisztelgett Ward és Schneider hadnagynak, aztán kezét rázott Galloway őrmesterrel.

– Mi a gond?

– Úgy hallottam, mintha a bal oldali motor egy kicsit egyenetlenül járna – mondta Galloway. – Gondoltam, az lesz a legjobb, ha leteszem a madarat, és megnézetem egy szakemberrel.

– Jó ötlet volt! – mondta a főpilóta. – Én magam fogom megnézni.

Éppen csak nem kacsintott Gallowayre ez a gazember – gondolta Dave Schneider dühösen. – *Nagyon jól tudja, hogy mi folyik itt! Egy híron pendülnek a nyomorultak!*

A gépszerelők a furgonnal a szárny alá tolattak, és nekiláttak leszerelni a bal oldali motorgondola borítólemezeit.

Schneider karon ragadta Wardot, és hallótávolságon kívülre húzta.

– Nagyon jól tudod, hogy mire megy ki a játék, Jim – mondta Schneider. – Galloway ki akar rúgni a hámból a városban. Annak a motornak nincs semmi baja.

– Szeretnék hazamenni – mondta Ward.

– És hagynád, hogy kiszórakozza magát a városban? Hallottad Hershbert. Mi felelünk a magaviseletéért.

– Vigyünk magunkkal! – mondta Ward.

– Hogy érted ezt?

– Menjünk hozzánk mind a hárman! Megvacsorázunk, megiszunk pár pohárral, aztán meg visszajövünk ide együtt. Szeretnék találkozni a csajommal. És lefogadom, hogy vele lesz valamelyik barátnője is.

– Nem mutatkozhatunk vele nyilvános helyen. Nem mehetünk se étterembe, se kocsmába, te is tudod. Tisztek nem járhatnak össze sorállományúakkal.

– Akkor ne menjünk se étterembe, se kocsmába! – mondta Ward. – Egyszerűen csak elmegyünk hozzánk. Mondom, nem hagyjuk lelépni.

Schneider felmordult.

A haditengerész főpilóta egyáltalán nem lepte meg Dave Schneider hadnagyot, amikor közölte, hogy a gépszerelők megnézték a motort, de egyelőre semmilyen hibát nem találtak, de a biztonság kedvéért leeresztik a motorolajat, és megnézik a motort közelebbről is. Így biztosan kideríthetik, hogy van-e valami gond. Az egészet elintézik egy vagy másfél óra alatt; úgyhogy miért nem maradnak éjszakára, és szállnak fel másnap kora reggel?

A főpilóta felajánlotta, hogy elszállásolja Galloway őrmestert az altisztek szállásán, a tiszt urak számára pedig ott van az átmeneti nőtlen tisztok szállása.

– Igazán kedves magától – mondta Schneider hadnagy –, de Ward hadnagy a közelben lakik, és az ő házában töltjük az éjszakát. Meghagyjuk magának a telefonszámát, úgyhogy ha valami biztosat tudnak a motor hibájáról, fel is hívhatnak. Rendben?

A főpilóta vállat vont.

– Igenis, uram.

Ez van, öregem! Megpróbáltál segíteni Galloway őrmesteren, de én túljártam az eszedben.

Harminc perccel később egy fáberakásos Mercury furgon gördült a bázisparancsnokság elé. A szélvédőre belülről egy „LÁTOGATÓ” feliratú táblát helveztek.

– Anyád az? – kérdezte Dave Schneider.

Ward megnézte magának a sofőrt.

– Nem. ez Caroline nénikém – mondta Ward, és kinyitotta a kocsiját. Caroline Ward McNamara, aki mellelleg harminckét éves volt, továbbá szőke és hosszú combú, valamint három hónappal ezelőtt vált el, arcon csókolta az unokaöccsét, majd kezét fogott Schneiderrel és Galloway őrmesterrel. Charley Galloway úgy gondolta, hogy Mrs. McNamara olyan gyönyörű és elegáns, mint egy filmszínésznő. Mondjuk, mint Greer Garson, csak hosszú szőke hajjal.

– Most voltam a háznál – mondta Caroline néni. – Anyád még elugrott az Acme-ba steakért, úgyhogy gondoltam, én jövök ki elétek.

Egy ilyen gyönyörű nő biztosan férjnél van. De legalábbis jegyben jár valakivel. De ha nem is jár jegyben, akkor is igazi hölgy. Nem állna össze egy tengerészgyalogos őrmestennel.

Schneider hadnagy és Galloway őrmester hátraült, Jim Ward pedig előre, a nénikéje mellé.

– Melyik a ti gépetek? – kérdezte Caroline néni.

– A harmadik – mondta Jim Ward. – Az, amelyiknek a törzsére az van írva, hogy „Tengerészgyalogosok”.

– Lenyűgöző – mondta Caroline. – Nem is tudtam, hogy ekkora gépet vezetesz.

– Az az igazság, hogy csak most tanulom vezetni – vallotta be Jim Ward.

– És maga az oktatópilóta, Schneider hadnagy? Eltaláltam? Jim jó tanítvány?

– Az az igazság, Caroline néni – mondta Jim Ward –, hogy Galloway őrmester az OP. Az oktatópilóta.

Caroline egy kicsit elfordította a fejét, hogy megnézhesse magának Galloway őrmestert a tükörben.

Galloway szemébe nézett, amitől az őrmesternek hevesen kezdett verni a szíve.

– Nem szokatlan az ilyesmi?

– Nem, hölgyem – felelte Charley Galloway.

Nem a fenét – gondolta Caroline. – *És nem ez az egyetlen érdekfeszítő dolog ebben a fiatalemberben!*

– Vezetett már olyan gépet, mint az a hosszú ott, őrmester?

– Nem, hölgyem – mondta Charley Galloway.

– Általában min repül? És ne nevezzen hölgyemnek, mert attól öregnek érzem magam.

– Nem is olyan régen vadászpilótaként szolgáltam – mondta Charley Galloway. – Wildcateken repültem.

– Ezt nem is tudtam, Charley – mondta Jim Ward csillogó szemmel. Caroline érdeklődését is felkeltette a dolog.

– Hogyhogy most nem vadászpilóta? És egyáltalán, mi az a Wildcat?

– Az a legmenőbb vadászgép a világon – mondta Jim Ward határozottan, már-már áhítattal.

– Az összes gépünk odaveszett december hetedikén – mondta Charley Galloway. – Pearlben.

– Maga ott volt Pearl Harborban?

– Igen, hölgyem.

– Ha azt akarja, hogy barátok legyünk, Charley – mondta Caroline –, többé ne mondja nekem azt, hogy hölgyem!

Hogy a francba lehetnének mi barátok?

Charley a visszapillantó tükörben látta, hogy Caroline rámosolyog. Egy pillanatra örült gondolata támadt: *Pont úgy mosolyog rám, mint ahogy Mary Agnes O'Mally zászlós mosolygott rám a Fordban, útban a vadászház felé, mielőtt megragadta a szerszámomat.*

Aztán földhöz ragadtabb gondolatok öntötték el az agyát:

*Jesszusom, hogy elszabadult a fantáziám. Az ég szerelmére, Ward hadnagy Caroline nénikéje egy hölgy! Valószínűleg férjnél is van. Nem egy haditengerésze-
gyenruhába bújtatott ribanc. Ward Caroline nénikéje nem fogja megragadni egy
tengerészgyalogos őrmester szerszámát! Jó lesz, ha vigyázol magadra haver! Ez
nem a te súlycsoportod. És Schneider, ez a kikeményített kis pöcs, szívesén kitálatna
Hershbergernek, ha valamit eltolnék itt. Hershberger elmondta, amit McInerney tá-
bornok mondott neki arról, hogy mi történik velem, ha csak elfingom magam és
szegyet hozok a tengerészgyalogos repülőkre. Ismered a játékszabályokat Régen
sem volt másként: vagy kefélsz, vagy repülsz. Kaptál egy utolsó esélyt how revül-
hess. Ne cseszd el!*

Charley Galloway udvariasan Caroline nagynéni tükörképére mosolygott.

– Igen, hölgyem.

Ward hadnagy felnevetett.

Charley kihasználta az alkalmat. Caroline tükörképére kacsintott.

Caroline erre kiöltötte a nyelvét. Charley szíve még hevesebben kezdett el verni.

(Négy)

Pennsylvania, Jenkintown

Watterson sugárút 2307.

1942. február 13., 21.40

Azzal, hogy Jim Ward apja és anyja majd elhagyta fülét-farkát hogy Charley Galloway őrmester otthon érezze magát, teljes mértékben sikerült aláaknázniuk az őrmester azon elhatározását, hogy nem iszik egyeden kortyocskát sem. Mr. Ward, aki a Hadseregben szolgált az első világháborúban rögtön egy pohár martinit nyomott a kezébe, amint belépett a házba. Charley egyáltalán nem szerette a martinit, ennek ellenére kettőt is megivott. Az elsőt azért mert nem akart udvariatlannak tűnni, a másodikat pedig azért, mert látta' Schneider hadnagyon, hogy egyáltalán nem tetszik neki, hogy inni látja.

A vacsorára sült steakhez vörösbort ittak, miután pedig lementek a játékterembe, konyakot. Mr. Ward nem sajnálta az italt, és akárhányszor Charley megivott a konyakjából egy ujjnyit, Mr. Ward azonnal színültig töltötte a poharát.

Jim Ward barátnője és a kislány, aki Schneider hadnagy miatt kísérte el nem nézett ki rosszul, de meg sem közelítette Caroline nénit, aki puha, halványkék kasmírpulóverében és rakott szoknyájában még gyönyörűbb volt mint amikor Charley először meglátta. Mivel egyiküknek sem akadt kísérője a házigazdák egészen ártatlanul úgy intézték, hogy folyton egymás mellett legyenek.

Egymás mellett ültek a vacsoránál, és a térdük többször is összekoccant az asztal alatt. Charley úgy vélte, hogy nem az ő hibájából. Nem igazán maradt hely a lábának, mivel Ward anyja és Caroline néni közé volt beszorítva

Caroline olyan parfümöt használt, amelynek az illatát Charley sosem érezte azelőtt. Elképzelte, hogy eltemeti az arcát Caroline keblei közé, és magába szívja az édes illatot.

Akkor is érezte a parfümjét, amikor a pincében lévő játéktérben Caroline nagynéni hozzáhajolt, hogy Mr. Ward parancsára ismét teletöltse a konyakospoharát.

– Ennyi elég lesz, hölgyem – mondta Charley.

– Úgy látom, hogy nem érzi jól magát a társaságunkban, Charley Galloway – mondta Caroline nagynéni.

– Dehogynem – mondta Charley.

– Miért nem táncolsz egyet Galloway őrmesterrel, Caroline? – mondta Ward hadnagy édesanyja.

– Volna kedve velem táncolni, Charley? – kérdezte Caroline.

A bal golyómat odaadnám, ha átkarolhatnálak.

– Nem vagyok valami jó táncos – mondta Charley Galloway. Látta, hogy Schneider hadnagy kellemetlen pillantásokat lövell felé. *Attól fél, hogy megfogom a fenekét, vagy valami disznóságot súgok a fülébe.* Caroline nagynéni kinyújtotta felé a karját, Charley pedig felállt. Átkarolta a nőt, és megérezte a bőre melegét, majd a melle puhaságát, ahogy nekinyomódott a mellkasának. Aztán egy pillanat alatt eltelt a nő illatával, a férfiassága pedig rögtön vigyázzba vágta magát, amint Caroline néni közelebb húzódott hozzá.

Caroline néni meglepődött, Charley viszont teljesen lebénult szégyenében. Abbahagyták a táncot. Charley Galloway idegesen pillantott körül, keresve azt, aki megláthatta, de rá kellett döbbsennie, hogy a játéktérben egy kicsi szegletben voltak, egyedül. Azon tűnődött, hogy hogyan kerülhettek oda.

– Sajnálom – mondta Charley.

– Én nem – jelentette ki Caroline nagynéni tárgyilagosan, és nem igazán mutatott hajlandóságot, hogy hátrébb húzódjon. – Már kezdtem attól félni, hogy buzi vagy.

– Úgy nézek én ki, mint egy buzi? – kérdezte Charley döbbsen, egy pillanattal később.

– Nem, de a férjem se nézett ki annak, pedig olyan homokos volt... végül is most is az, mint a tengerpart – mondta Caroline néni.

– A férjed homokos?

– A volt férjem.

Eközben Caroline néni keze végig Charley nyakán járt fel-alá. Aztán megfogta a férfi kezét, és visszavezette a játéktér közepére. Ott aztán elengedte a kezét.

– Charley túl udvarias, hogy szóljon – mondta Caroline néni –, de teljesen kivan, és szeretne visszamenni a bázisra.

– Galloway, mi is hamarosan indulunk vissza – mondta sietve Schneider hadnagy. – Mehetünk együtt.

– Ó, tudom én, hogy mit érez Charley – mondta Caroline néni. – Szebb az élet négyesben, mint ötösben. Nem igaz, Charley?

– Valahogy úgy – mondta Charley.

– Nekem is sűrű lesz a holnapi napon – mondta Caroline néni. – A Willow Grove amúgy is útba esik, úgyhogy visszaviszem Charleyt a bázisra.

– Nagyon kedves tőled, Caroline – mondta Mr. Ward. – Én majd visszaviszem a fiúkat egy kicsit később.

– Ó, majd én elviszem őket – ajánlkozott Jim Ward barátnője. – Ne fáradjon!

Már majdnem elérték a Willow Grove kapuját, amikor Caroline néni megszólalt.

– Sajnálom, hogy nem érezte jól magát ma este.

– Jól éreztem magam.

– De feszengett – makacskodott Caroline néni. – Mert Jim és a barátja tiszt, maga meg nem?

– Engem az ilyesmi nem zavar – mondta Charley.

– Akkor miattam feszengett – jelentette ki Caroline. – Nem kell félnie tőlem, Charley.

Charley Galloway nem felelt.

– Mennyi idős Charley?

– Huszonöt.

– Én harminchárom vagyok – mondta Caroline. – Ez zavarta? Istenem, ilyesmi még sosem fordult elő velem.

– Fűtyülök rá, hogy hány éves vagy – szaladt ki Charley száján. – Te vagy a legszebb nő, akit valaha láttam.

Charley legnagyobb döbbenetére, Caroline lehúzódott a padka mellé, aztán beletaposott a fékbe. Felkapcsolta az autó belső világítását, és belenézett Charley szemébe. Egy hosszú-hosszú pillanattal később felemelte a kezét, és gyengéden megsimogatta Charley arcát.

Aztán elfordult tőle, lekapcsolta a belső világítást, és az autó ismét mozgásba lendült. Amikor elérték a Haditengerészet Willow Grove Légibázisa kapuját, Caroline lassítás nélkül továbbhajtott.

(Öt)

Pennsylvania, Philadelphia

A Haditengerészet Willow Grove Légibázisa

1942. február 14., 02.05

Amikor Schneider és Ward hadnagy, valamint hölgykísérőik visszatértek a Haditengerészet Willow Grove Légibázisára, Dave Schneider megkérdezte a kapunál álló MP-től, hogy hogyan juthatna el az altiszti szállásra. Megkérték a lányokat, hogy ott tegyék ki őket.

Schneider száz százalékgig biztosra akart menni, hogy Galloway őrmester ott volt, és nem részegen valami kocsmában, készen arra, hogy Idüssön egy parti járőrt. Hersberger ezredes kis beszédéből kiindulva, Dave Schneider hadnagy nagyon is valószínűnek tartotta, hogy valami ilyesmi bekövetkezik.

Galloway technikai őrmester nem volt az altisztek szállásán. A rangidős alhajómaster, akit szemmel láthatóan feldühített, hogy két fafejű hadnagy képes volt felverni az álmából, elmagyarázta Ward és Schneider hadnagynak, hogy hogyan juthatnak el az átmeneti altiszti szállásra. Galloway őrmestert ott sem találták meg.

A főpilótát viszont igen. Ő viszont azt mondta, hogy azóta nem látta az őrmestert, hogy elment velük azzal a kocsival, amit az a szőke bombázó vezetett, és hogy nem tudja, hogy hol lehet.

– Majd előkerül – mondta Jim Ward minden meggyőződés nélkül. Galloway tíz perccel tíz óra előtt ment el Caroline Ward McNamara nénikéjével.

– Hát remélem is! – csattant fel Dave Schneider. – Nem lett volna szabad szem elől téveszteni azt a rohadt gazembert!

Mivel Galloway őrmester hajnali fél négyre sem ért vissza a bázisra, Dave Schneider Charley Galloway technikai őrmester nélkül kezdett el felkészülni a repülésre. Ellenőrizte a repülőgép szervizkönyvét. A piros tollal aláhúzott „egyenetlen járású motor” megjegyzés mellé odaírták: „Gyertya kicserélve. A motor egyenletesen jár.”

Elkészítették a repülési tervet, amely roppant egyszerűnek bizonyult. Közvetlen, látás utáni repülés, a légifolyosókon kívül. Mindössze hatvan kilométer volt a távolság Willow Grove és Lakehurst között. Lekérték az időjárás-előrejelzést, és ellenőrizték, hogy a gépet rendesen megtankolták-e, és hogy a segédenergia-forrást és a tűzoltó készüléket elhelyezték-e a gép mellett. Aztán vártak.

– Engedély nélkül van távol az a személy – jelentette be Dave Schneider hadnagy öt perccel később –, aki „nem jelenik meg az előírt helyen, az előírt időpontban és az előírt egyenruhában”. Ha Gallowayre nem illenek ezek a kitételek, akkor nem tudom, mi legyenek.

– Ne csináld már, Dave – mondta Jim Ward kényelmetlenül. – Ugyan mi lenne az előírt időpont ebben az esetben? Te megmondtad neki, hogy mikorra érjen vissza? Mer én *nem*.

– Azt hiszem – mondta Dave Schneider –, hogy a hadbíróság jelen esetben az előírt időpontra vonatkozóan azt állapítaná meg, hogy Galloway őrmester tudta, hogy mikor kell itt lennie, ha Lakehurstbe akar érní a parancs szerint megadott időpontra. Vagyis 06.00, mínusz a repülés előkészítéséhez szükséges idő, és a repülési idő maga. Azaz négy óra harminc perc. Ha nem ér ide négy harmincra, Jim, akkor elindulunk, méghozzá nélküle, és ha odaérünk, jelentem, hogy engedély nélkül van távol. De akár azt is mondhatnánk, hogy amit elkövetett, az egy „tervezett katonai manőverről való távollét”. Majd a katonai ügyész eldönti.

Jim Ward nem válaszolt. Dave Schneider, akit Jim Ward majdnem annyira feldühített, mint Galloway őrmester, dühösen nézett rá.

– Azt hiszem, ez ő lesz – mondta Jim Ward, és kibökött az ajtón.

Egy faberakásos Mercury furgon fordult a bázisparancsnokság előtti parkolóba. Galloway technikai őrmester ült a volánnál. Dave Schneidernek egy pillanatra úgy tűnt, hogy Galloway vezetés közben átkarolta Caroline nénit, de nem volt egészen biztos a dolgában.

Abban viszont már biztos volt, hogy az autótól majdnem egészen a bázisparancsnokság ajtajáig kéz a kézben sétáltak el.

Aztán Galloway őrmester belépett az ajtón, a kezét a homlokához érintette – de a mozdulatot alig lehetett tisztelgésnek nevezni –, aztán szélesen elvigyodott.

– Jó reggelt, uraim.

– Merre járt, Galloway? – kérdezte Dave Schneider szigorúan.

– Velem volt – mondta Caroline néni. – Jó reggelt. Jim, beszélni szerettem volna veled.

– Miről?

– Hát, a házatoktól idefelé jövet eszembe jutott, hogy olyan későre jár már. Aztán eszembe jutott az a sok hálószoba a házamban, ami csak pár percrenyire van, és úgy gondoltam, hogy minek vesződjön Charley... Galloway őrmester a bejelentkezéssel a bázis hoteljébe, vagy minek hívják. Úgyhogy elmentünk hozzám.

– Ó – mondta Jim Ward sután.

– Úgyhogy ott üldögéltünk, megittunk egy kávét, aztán Charley aludt pár órát az egyik hálószobában.

– Ó – ismételte Jim Ward.

– De aztán arra gondoltam, hogy anyád esetleg félreértené a dolgot – folytatta Caroline néni. – Úgyhogy talán jobb lenne, ha nem is említenéd meg neki a dolgot. Jó?

– Persze – mondta Jim Ward.

Noha Dave Schneider hadnagy nem tartotta magát tévedhetetlen szexszakértőnek, annyi tapasztalata azért volt e téren, hogy meg tudja mondani egy nőről, hogy éppen megugrották-e – és nem is csak egyszer –, vagy sem; és felismerte a szexuális kielégültség jeleit is, nem is beszélve Galloway kiszívott nyakáról.

Jim Ward most vagy túl hülye ahhoz, hogy rájöjjön, mi történt, vagy pedig tudja, hogy ez a nyomorult őrmester megkefdelte a nagynénjét, de szarik rá.

Rá kellett döbbsennie, hogy bármit is mondana, azzal csak elmérgesítené a helyzetet, úgyhogy inkább nem szólt semmit. De ebben a pillanatban végképp elege lett az Egyesült Államok Tengerészgyalogsága tartalékos tisztjeiből és sorállományúiból.

Megjelent a fedélzeti altiszt.

– Az ötös hengernél ki kellett cserélni a gyújtógyertyát – jelentette Gallowaynek –, és fel is tankoltuk.

– A repülési tervet leadtuk – mondta Jim Ward –, és az időjárás-előrejelzés szerint nem várható semmi komoly ma estig, de talán még akkor sem.

– Hadd nézzem meg a repülési tervet – mondta Galloway, Schneider pedig odaadta neki. Tudta, hogy ezzel Galloway ismét átvette a parancsnokságot.

Galloway figyelmesen elolvasta a tervet.

– Jó – mondta végül, és visszaadta Schneidernek. – Akkor indulás. Akar vezetni, Ward hadnagy?

– Igen... – felelte Ward olyan lelkesedéssel, hogy vissza kellett fognia magát, majd egy pillanattal később ismét hozzátette –, uram.

– Jó. Akkor kezdjen hozzá a repülés előtti ellenőrzéshez – mondta Galloway, majd Caroline nénihez fordult. – Köszönöm a vendéglátást.

– Ugyan, ne csacsiskodjon – mondta Caroline néni. – Igazán örültem, hogy befogadhattam egy éjszakára.

Azt lefogadom, hogy befogadtad – gondolta Dave Schneider keserűen. Ami őt illette, neki nem sikerült az, ami Charley Galloway őrmesternek. Jim Ward barátnőjének a barátnője alaposan felhúzta szexuális értelemben, és még azt is megengedte neki, hogy megismerje mezítelen keble puha titkait. De aztán bejelentette, hogy ő nem az a lány, aki már az első randin csinálja.

Attól sem lett jobban, amikor meglátta, hogy Caroline néni Charley Galloway combjai közé tette a kezét, miközben szűziesen arcon csókolta az őrmestert.

– -Jimmy – mondta Caroline néni –, ha elkocsikáznék Lakehurstbe, megnézhetném, hogy dobjátok ki az ejtőernyősöket?

– Nem is tudom – mondta Jim Ward. – Megnézheti, Charley?

– Miért ne? – felelte Galloway. – Csak szóljon a kapusnak, hogy a Quanticóból érkező gép elé jött.

Ezt aztán szépen kitervelte – döbbsent rá Dave Schneider dühösen. – *Mit talált ki ma estére ez a gazember?*

Miközben megkezdtek az emelkedést Willow Grove felett – keleti irányban haladtak, Lakehurst felé –, a fedélzeti altiszt, aki fejhallgatót viselt, kiszállt az üléséből, és Dave Schneiderhez hajolt.

– Azt üzeni, hogy menjen előre! – mondta neki.

Schneider végigsétált az utastéren, és belépett a pilótafülkébe. Jim Ward vezette a gépet. Galloway intett Dave-nek, hogy vegyen fel egy fejhallgatót.

– Nesbit, te ott hátul be vagy még kapcsolva?

– Igen, uram.

– Jó. Nos, mivel az időjárással nem fog meggyűlni a bajunk, meg kell beszélnünk, hogy mi az, amivel gondunk lehet Lakehurstben. A neve Neville. Neville alezredes. Most léptették elő. Egy kekeckedő szarházi.

Dave Schneider már éppen meg akarta jegyezni, hogy akár parancsnok, akár nem, Galloway csak egy őrmester, és őrmesterek nem nevezhetnek ten-

gerészgyalogos alezredeseket „keckeckedő szarházinak”. De Galloway még nem fejezte be.

Hershberger ezredes előre figyelmeztetett, hogy baj lehet vele, és elmagyarázta, hogy milyen szabályok szerint kell játszani a játékot. Ha valami hülyeségre akarna minket rávenni... ez egy PR-küldetés, és lehet, hogy a fotósok valami nagy baromságot akarnak látni..., akkor én viszem el a balhét. Nem teljesítem a kérését. Maguknak csak annyit kell tenniük, hogy közlik vele, hogy Hershberger ezredes azt mondta, hogy én vagyok a parancsnok, és csak ő tud felmenteni a posztomról. Világos?

– Honnan veszi, Galloway őrmester – kérdezte Schneider ridegen –, hogy Neville alezredes valami... hogy is mondta... valami hülyeségre akar rávenni minket?

– Először is, a gúnyneve „Féleszü” – mondta Galloway. – Magának ez nem mond semmit? Másrészről pedig Hershberger ezredes nem terveit volna ki ilyesmit, ha nem érezné úgy, hogy szükség lehet rá. Egyszer már az útjába akadt ez a szarházi.

– Sérti a fületem, hogy egy magas rangú tisztet már másodszor nevez szarházinak, Galloway! – mondta Dave Schneider hidegen.

– Az ég szerelmére, Dave! – mondta Jim Ward, és dühösen Schneiderre pillantott.

Galloway Schneider szemébe nézett.

– Hadnagy – mondta Galloway udvariasan –, legyen szíves, fáradjon vissza az utastérbe, és csatolja be magát! Turbulenciára számítok, és nem szeretném, ha beverné a fejét a műszerfalba, vagy ilyesmi.

– Ennek a beszélgetésnek még nincs vége – mondta Dave Schneider, majd levette a fejhallgatóját, és visszament az utastérbe.

VII.

New Jersey, Lakehurst

A Haditengerészet Lakehurst Légibázisa

1942. február 14., 05.15

Franklin G. Neville alezredes Washingtonból érkezett az Auto-Unionjával, egy nappal korábban. Szívesebben ment volna vonattal, ami gyorsabb és kényelmesebb is, de úgy gondolta, hogy talán szüksége lehet autóra Lakehurstben a sajtó emberei miatt. Az is felötlött benne, hogy a fotósok talán le is akarják kapni a kocsijában. Gyors sportkocsik és ejtőernyősök összeillenek.

Igazából a Quanticóból küldött R4D-vel szeretett volna Lakehurstbe menni. Arra is gondolt, hogy akár ki is ugorhatna az R4D-ből, mielőtt az földet ér, hogy demonstrálja a sajtónak, hogy mire számítsanak. De amikor megkérdezte Hershbergertől, hogy nem vehetné-e fel az R4D Anacostiában, Hershberger közölte vele, hogy a gép már elindult Lakehurstbe.

Persze, amikor Lakehurstbe ért, a gép nem volt sehol. Kétségbeesetten hívta Hershberger ezredest és Willow Grove-t, s csak azután nyugodott meg valamelyest. Hershberger közölte vele, hogy a gép műszaki okokból Willow Grove-ban szállt le. Aztán Willow Grove-ban arról informálták, hogy a géppel minden rendben, és hogy a táblán már ki van írva a 04.30-as felszállás.

Az R4D-nek meg kellett érkeznie. Egy *tengerészgyalogsági* repülőgépnek *kellett* ledobnia az ejtőernyősöket az újságírók és a fényképezékek szeme láttára, és nem egy *haditengerészeti* gépnek. Neville persze nem akart hazudni, de eszé ágában sem volt magától elárulni az újságíróknak, hogy eddig Lakehurstben haditengerész pilóták dobták le az ejtőernyős tengerészgyalogosokat, ráadásul a Haditengerészet R4D-it használták.

Neville ezredes biztosra vette, hogy ha aznap minden rendben megy, a jövőjük be lesz biztosítva – persze csak akkor, ha a *Life* magazin tényleg lehozza a kétoldalas cikket az ejtőernyős tengerészgyalogosokról, és a cikk jó színben tünteti fel őket. Ha viszont nem megy minden rendben, akkor búcsút inthet a Tengerészgyalogság belüli függőleges átkarolásnak.

Éppen ezért rengeteg agymunka, tervezés és energia kellett ahhoz, hogy mindent előkészítsenek és mindenkit felkészítsenek a *Life* fotóriportereinek a Lakehurstbe tett látogatására. A Tengerészgyalogság főparancsnokságának PR-osai nagyon kooperatívnak és lelkesnek bizonyultak, amit meglehetősen sok aranygallérosról nem lehetett elmondani.

A Tengerészgyalogság főparancsnoksága propagandarészlegének főnöke, egy Lenihan nevű ezredes közölte vele, Jake Dillon őrnagyra bízta a bemutató-ugrásról készülő anyag publikálását, aki kilenc PR-specialistával fog dolgozni a feladaton.

– Gondolom, már hallott Dillonról, Neville. Vagy tévedek? – kérdezte Lenihan ezredes.

Neville hiába kutatott az emlékezetében. Dillon századosról vagy őrnagyról soha életben nem hallott.

– Nem, uram. Nem hallottam róla.

– Metro-Magnum Pictures – mondta Lenihan ezredes jelentőségteljesen. A Metro-Magnum Pictures egyike volt a nagy hollywoodi filmstúdióknak.

– Uram?

– Dillon volt a Metro-Magnum sajtófőnöke – mondta Lenihan ezredes. – Nemrégiben jelentkezett szolgálatra. Lenyűgöző fickó. Ismeri az összes filmsztárt. Múlt éjjel bemutatott Bette Davisnek a Willard Hotelben.

– Csakugyan? – felelte Neville. Azon kezdett el gondolkodni, hogy vajon ez a Dillon őrnagy nem tudna-e beszervezni egy filmsztárt a lakehursti bemutatóra. Ha magával hozna valakit, mondjuk Bette Davist, vagy akár Lana Turnéit, vagy Betty Garble-t, akkor az ejtőernyős tengerészgyalogosok bekerülnének a híradóba.

Dillon őrnagy PR-csapata két nappal korábban érkezett Lakehurstbe. Két szolgálati autót kaptak, egy furgont és egy dzsipet. A kis gépjárművet, amelynek hivatalos neve negyedtonnás, négykerék-meghajtású teherautó volt, nemrégiben rendszeresítették a Tengerészgyalogságnál. Neville egyet már látott a híradóban – akkor az éppen egy mélyedés felett „repült” át –, de ez volt az első alkalom, hogy közelebbről is megcsodálhatta a kis terepjárót. A csapat négy fényképészt is magával hozott, pontosabban két fotóst és két operatőrt.

Amikor Neville ezredes megemlítette, hogy talán jót tenne a bemutatonak, ha jelen lenne egy olyan szépség, mint mondjuk Lana Turner, Dillon őrnagy, a köpcös, rövidre nyírt hajú, jó harmincas férfi elmagyarázta neki, hogy a tengerészgyalogsági ejtőernyősöknek nem tenne jót, ha cicikkel és harisnyás lábakkal reklámoznák őket.

– Nem is arról van szó, hogy bele akarnék szólni a munkájába... – mondta Neville ezredes, aki biztosra vette, hogy egy gyönyörű filmszillag jelenléte remek PR-húzás lehetett volna.

– Akkor ne szóljon bele – vágott közbe Dillon.

– Nem igazán tetszik ez a hangnem, őrnagy.

– Ezredes, kénytelen lesz megbízni a szaktudásomban. Ha nem tetszik, ahogy a munkámat végzem, akkor hívja fel Lenihan ezredest. Ő a közvetlen felettesem.

Franklin G. Neville gyorsan átgondolta a dolgot, és mosolyt erőltetett az arcára.

– Félreértett, őrnagy. Csak segíteni akartam.

Később Dillon őrnagy elmagyarázta Neville-nek, hogy a fotósai a *Life* fényképészeinek a munkáját fogják segíteni. Ők is készítenek pár sorozatot, amit a magazin rendelkezésére bocsátanak, ha valamiről véletlenül lemaradnának. Aztán jön egy hétnapos embargó, ami után azokat a fotókat, amelyekre a *Life*-nak nincs szüksége, eljuttatják a többi újság szerkesztőiségeihez.

A mozgófilmet Washingtonba viszik, előhívják, átnézik, aztán újra jön a hétnapos embargó, ami alatt a *Life* exkluzív jogokkal rendelkezik a bemutatást illetően, a filmet megkapják a híradós társaságok.

Dillon három tengerészgyalogos „tudósítót” hozott magával, két tizedest és egy őrmestert, akiknek a munkáját egy hadnagy volt hivatott ellenőrizni. „Háttéranyagot” készítettek a sajtó számára, amelyben többek között vázlatosan ismertették az ejtőernyőzés történetét, és kitértek az ejtőernyős tengerészgyalogosok történetének bizonyos részleteire is. A sajtócsomagban megtalálható volt még Neville alezredes és Macklin hadnagy rövidített életrajza, amelyhez csatolták mindkét tiszt 20X25 cm-es fotóját is.

Dillon őrnagy előkészítő munkája tehát lenyűgözte Neville ezredest. Neville még arra is hajlott, hogy megfedkezzen arról a túlfutott kis vitáról, ami közte és az őrnagy között zajlott a hollywoodi filmszínészek ügyében.

Emellett Neville ezredes meglehetősen elégedett volt saját magával is. Minden rendben ment. Az iskola is ragyogott a tisztaságtól. A Parris-szigetről verbuvált kiképzők csodát tettek a rendelkezésükre álló, elképesztően rövid idő alatt; hihetetlen fegyelmet tartottak, s az ejtőernyősök megjelenésében sem lehetett kivetnivalót találni. Sikerült megütniük a mércét, amelyet Neville szerint „az elit elitjének” meg kellett ütnie. Neville úgy vélte, hogy ha a tengerészgyalogosok definíció szerint fegyelmezett katonák, akkor az ejtőernyős tengerészgyalogosoknak rajtuk is túl kell tenniük.

Neville persze egy kicsit jobban szeretne volna sejteni a sajtót, mint Dillon őrnagy, ezért az őrnagynak figyelmeztetnie kellett Neville-t, hogy a tapasztalata szerint a sajtót, főleg a *Life* magazint ettől jobban már nem lehet „irányítani”.

– Ha úgy érzik, hogy rájuk akarunk erőltetni valamit – magyarázta Dillon őrnagy –, akkor rögtön gyanút fognak, és elkezdenek szimatolni. Az a legjobb, ha segítőkésznek mutatkozik előttük, de nem erőszakoskodik velük. Úgy kell alakítani a dolgokat, hogy úgy érezzék, amit nyilvánosságra akar velük hozni, azt tulajdonképpen ők maguk fedezték fel.

A terv szerint Dillon őrnagynak, a hadnagyának és Macklin hadnagynak kellett várnia a sajtó embereit a lakehursti kapuban, amikor megérkeznek New

York Cityből. Neville ezredes úgy döntött, hogy nem lenne méltóságon aluli ha a tengerészgyalogsági ejtőernyősök főnöke személyesen jelenne meg a kapunál.

Onnan a sajtó embereit az irodájába viszik, ahol kávé és fánkot szolgálnak fel nekik. Ezt követően Macklin hadnagy eligazítást tart. Neville végignézte az eligazítás főpróbáját, tett pár javaslatot, aztán jóváhagyta.

A sajtó ezután megtekinti az iskola létesítményeit. A rövid körút során az újságírók bepillantást nyerhetnek a folyamatba, amely végén a tengerészgyalogosokból ejtőernyős tengerészgyalogosok lesznek. Neville ezt a kifejezést kívánta használni, pedig világosan utasították, hogy ne tegye. Úgy vélte hogy a kifejezés remekül illett az ejtőernyőseire, és valahogy olyan jól csengett. Hitte hogy ha egyszer megjelenik a *Life*-ban, a nyelv részévé válik.

Aztán jöhet egy gyors ebéd a sorállományúak kánonjában Neville szívesebben vendégelte volna meg a sajtó embereit a tiszti klubban, de Jake Dillon őrnagy makacskodott, hogy az újságírók szívesebben ennének a katonákkal. Végül is a dolog nem okozott problémát. Macklin hadnagy utasította az élelmezési őrmestert, hogy a vacsorára szánt töltött sertéshúst, burgonyapürét és almalevet készíttesse el már ebédre. A Bologna-szendvicset majd megeszik a katonák vacsorára, amikor a sajtó emberei már hazamentek.

12.45-kor az újságírókat elviszik a repülőtér távolabbi végére ahol megnézhetik az első ejtőernyős ugrást. A repülőtéren felállítanak egy asztalt székekkel, illetve kapnak kávé termoszban. A Tengerészgyalogság R4D-je négy korben dob majd ki ejtőernyőseket. Persze jobb lett volna még a körút előtt megmutatni nekik egy ugrást, hogy tudják, miről is van szó, de Neville ragaszkodott hozzá, hogy a bemutatóugrásra pontban 12.45-kor kerüljön sor hogy az R4D legénységének legyen lehetősége gyakorolni.

A ledobás pillanata kulcsfontosságú volt. Ha azt eltolják, akkor lőttek az egésznek.

Tehát a sajtó többször is megnézhetette az ejtőernyősök ledobását 12 45-kor az újságírók megnézhetik, hogy hogyan is néz ki a dolog. Aztán az R4D leszáll, elgördül az újságírókhoz, és felvesz egy újabb szakasznyi ejtőernyőst így az újságírók meggyőződhetnek róla, hogy milyen gyors és hatékony az ejtőernyősök beszállítása.

Aztán a gép felszáll, megvárja, hogy a sajtó emberei elsétáljanak a dobásonához, aztán ledobja a második ejtőernyősszakaszt. Ekkor az újságírók megnézhetik az ejtőernyősök földet érését.

Neville pár nappal korábban rábeszélte a Haditengerészet Willow Grove Légibázisa parancsnokát, hogy adjon neki kölcsön két SJ-6-os Texan, alsószárnyas, egymotoros, kétüléses oktatógépet. Amíg az R4D leszáll, a két Texan egyike odagördül a *Life* sajtócsapatához, hogy felvegyen egy fotóst, miközben egy újabb csapat ejtőernyőst szállítanak az R4D-be. A másik Texan, fedélzetén egy tengerészgyalogos operatőrrel, ekkorra már a levegőben lesz.

Ő lesz az, aki felveszi, ahogy az ejtőernyős tengerészgyalogosok kiugranak a gép ajtaján. A *Life* aztán kaphat a kidolgozott film kópiáiból, ha kér belőle. Aztán a tekercseket átadják a híradós társaságoknak.

Ami Neville alezredest és Macklin hadnagyot illette, mindenre felkészültek.

Aztán amikor a lakehursti irányítótorony telefonon jelentette, hogy egy, a Willow Grove felől érkező, tengerészgyalogsági R4D leszállási engedélyt kért, úgy érezte, hogy minden megy, mint a karikacsapás.

Természetesen a dolgok annak rendje és módja szerint kezdtek rosszra fordulni.

Kiment megnézni az R4D leszállását. Tetszett neki a gép, ahogy a téli nap sugarai megcsillantak a törzsén, amelyen a TENGERÉSZGYALOGOSOK felirat díszelgett. Azon tűnődött, hogy vajon később – nem most, mert ilyesmire már nem maradt idő – vételezhet-e egy másik gépet, amire az EJTŐERNYŐS TENGERÉSZGYALOGOSOK feliratot festheti. De amikor a repülőgép lekanyarodott a leszállópályáról, és ráfordult a léghajóhangár felé vezető gurulóútra, észrevette, hogy a bal oldali motorgondola borítólemeze és a szárny mögött koszos. Iszonyatosan koszos!

Elindult a hely felé, amelyet Macklin hadnagy kijelölt a repülőgép számára. Pár másodperccel a gép előtt ért oda, úgyhogy még meg kellett várnia, hogy a pilóta megforduljon. Ehhez a pilótának fel kellett pörgetnie a jobb oldali motort. A motor felpörgött, és a propeller által keltett légörvény Neville egyenruhájára kent egy tekintélyes adag havat.

A hó nem volt tiszta. Porral és mocsokkal vegyes hó volt, ami teljesen beborította Neville alezredes frissen kitisztított, zöld egyenruháját. Meglehetősen elromlott a kedve, mire a gép ajtajához ért.

Az ajtó kinyílt, és egy kezeslábasba öltözött őrmester jelent meg. Kíváncsian nézett Neville-re, majd a létrát az ajtókeret alsó részén lévő lyukakba helyezte, és leeresztette. Csak ekkor jutott eszébe, hogy meg kellene adni a tiszteletet az alezredesnek. Az előírt sapka sem volt a fején, de azért tisztelgett.

– Jó reggelt, ezredes.

– Közölje a pilótával, hogy beszélni akarok vele! A nevem Neville ezredes.

– Igenis, uram – mondta a fedélzeti altiszt, és eltűnt a gép belsejében. Egy pillanattal később egy remek kiállítású fiatalember jelent meg. Prémgaléros pilótadzsekit viselt, rajta arany repülősszárnnyakkal. A fején nem volt sapka. De legalább úgy nézett ki, mint egy tengerészgyalogos, és úgy is viselkedett.

– Jó reggel, uram – mondta a pilóta, majd tisztelgett. Addig nem engedte le a kezét, amíg Neville nem viszonzta a szalutálást. Csak ezután ereszkedett le a létrán. – Maga Neville ezredes, uram?

Neville bólintott.

– Utasítottak, hogy jelentkezzek magánál.

– A repülőgépe mocskos – mondta Neville ezredes.

– Uram?

– A bal oldali motorgondola-panel és a szárny mocskos. Mocskos!

A pilóta meglepetten nézett az ezredesre, aztán hátrament megnézni a gépet.

– Miért nincs magán sapka? – szólt utána Neville.

– Elnézést, uram. Máris felveszem, uram – mondta a pilóta, majd a pilótazseki zsebéből előhúzott egy tábori sapkát, és feltette a fejére.

Sorállományú-sapka! Az a nyomorult Hershberger tudja, milyen fontos ez a küldetés nekem és az ejtőernyős tengerészgyalogosoknak, erre ideküld nekem egy nyomorult repülő őrmestert!

Neville a szárnyhoz lépett.

– Uram, Willow Grove-ban leeresztették az olajat. Úgy látszik, egy kicsi kifolyhatott, aztán a kifutópályáról meg a gurulóútról felkaphatta a szennyeződést – mondta Charley Galloway.

– Akkor tisztíttassa meg! – mondta Neville. – Azt ugye nem szeretnénk, ha a *Life* olvasói azt gondolnák, hogy a Tengerészgyalogságnál megtűnjük a mocskos repülőgépeket?

– Nem, uram.

– Mondja csak, őrmester, Hershberger ezredes gyakran küld altiszteket ehhez hasonlóan fontos küldetésekre?

– Azt hiszem, uram, hogy az ezredesnek nem volt megfelelően képzett tisztje erre a feladatra.

Egy nagy francot nem volt, és ezt mindketten tudjuk. A nyomorult Hershberger!

– Ezredes, két hadnagy van a fedélzeten – mondta Galloway. – Úgy értem pilóta.

– Akkor miért nem jöttek még le? Megmondtam a fedélzeti altisztnek, hogy beszélni akarok a pilótával.

– Uram, én vagyok a pilóta.

– Az meg hogy lehet, őrmester? – kérdezte Neville alezredes, aki minden erejével azon volt, hogy ne ordítsa le az őrmester fejét. Ez csak egy őrmester; azt teszi, amire utasították. – Ha két tiszt is van a fedélzeten, ráadásul mindkettő pilóta, akkor hogy lehet, hogy mégis maga vezeti a gépet?

– Hershberger ezredes döntött így, uram.

– Közölné a tiszt urakkal, hogy váltanék velük pár szót, őrmester?

– Igenis, uram.

Ward és Schneider hadnagy már a létra mellett ácsorgott a földön, amikor Galloway elindult értük.

– Neville ezredes látni kívánja magukat, uraim – mondta hangosan, majd még halkán hozzátette: – Legyenek óvatosak! Olyan dühös, hogy szikrát szórnak a golyói.

Schneider hadnagy lesújtó pillantást vetett Gallowayre, aztán tisztelgett, amikor Neville ezredes hozzájuk lépett.

– Melyik maguk közül a rangidős?

– Azt hiszem, én, uram – mondta Jim Ward.

– Jack – mondta Galloway a fedélzeti altisztnek –, letörölnéd a szennyeződést a bal oldali motorgondola borítólemezéről meg a szárnyról?

– Mi a francnak? – felelte a fedélzeti altiszt. – A percen, ahogy elindulunk, megint rákenődik ez a szar.

– Tegyél meg nekem egy szívességet, Jack! – mondta Galloway, és Neville felé biccentett a fejével. – Próbáld valamennyire megtisztítani!

Neville-ben kezdett felmenni a pumpa. Elhangzott egy parancs, a válasz pedig az volt rá: „Mi a francnak?” És ahelyett, hogy a helyszínen helyre tették volna a függelemsértőt, mindössze annyit mondott az őrmester: „Tegyél meg nekem egy szívességet!” Ráadásul az egészet végignézte két tiszt, és nem tett a világon semmit, és nem is szólt a világon semmit.

Ezek az emberek nem tengerészgyalogosok. Egyikük sem. Nyomorult, tengerészgyalogos-egyenruhába bújtatott civilek!

– Akkor feltételezem, hadnagy, maga a repülőgép parancsnoka.

– Nem, uram.

– „Nem, uram”? – ismételte Neville hitetlenkedve. – Megvan a típusvizsgálata, vagy nincs?

– Van R4D-típusvizsgálóm, igen, uram.

– Akkor, miután a Tengerészgyalogság szabályzata szerint maga a rangidős tiszt – mondta Neville, majd egy dermesztő pillanatnyi szünetet tartott –, nem magának kellene lennie a gép parancsnokának?

– Uram, Hershberger ezredes, az 1. tengerészgyalogos-repülőosztály vezérkarifőnöke...

– Tudom, hogy ki az a Hershberger ezredes, hadnagy – vágott közbe Neville.

– Uram, Hershberger ezredes Galloway őrmestert nevezte ki parancsnoknak – mondta Ward feszengve.

– Ilyet még életemben nem hallottam! – csattant fel Neville.

– Uram – mondta Galloway. – Több órát repültem az R4D-vel, mint ez a két tiszt együttvéve. Úgy vélem, hogy tekintettel a küldetés fontosságára, Hershberger ezredes is ezért döntött mellettem.

– Gyakran előfordul magával, hogy beszél, mielőtt még valaki kérdezné, őrmester?! – mondta Neville lángoló arccal.

– Nem, uram. Sajnálom, uram.

Repülőgép-motor robaja hallatszott. Charley Galloway önkéntelenül az égboltra emelte a tekintetét, és amit látott, az alátámasztotta azt, amit a füle már elárult neki: *Pratt & Whitney Wasp, valószínűleg a hatszáz lóerős R134049. Legálább kettő.*

Két North American Texant pillantott meg, amint éppen leszálláshoz készülődtek.

– Ott jön a másik két gépem – jelentette be Neville ezredes. – Hadnagy, kérem, üdvözlje a pilótákat a nevemben, aztán kérje meg őket, hogy fáradjanak az irodámba, amilyen gyorsan csak lehet! Aztán maga is jöjjön, és hozza magával a tisztársát meg az őrmestert!

(Kettő)

Na, most repül a szar a ventilátorba – gondolta Charles Galloway technikai őrmester.

Vonakodva állt fel.

– Szeretne feltenni egy kérdést, őrmester? – kérdezte Richard B. Macklin hadnagy. Éppen akkor magyarázta el egy tábla és egy mutatópálca segítségével, hogy hol fognak repülni a Texanok az R4D-hez képest, hogy a fotósok és a filmesek meg tudják örökíteni, amikor az ejtőernyős tengerészgyalogosok kiugranak az R4D ajtaján.

– Uram, ez veszélyes lenne – mondta Charley.

– Na ne mondja! – mondta Macklin széles vigyorral, egy csipetnyi gúnnnyal a hangjában.

– Uram, ha egy repülőgép repülne ilyen közel az R4D-hez, már az is éppen elég veszélyes lenne. De két gép, az már túlságosan veszélyes.

– Volna szíves elmagyarázni, hogy miért?

– Igen, uram. Én fogom vezetni az R4D-t, és...

– Ezt még nem döntöttük el – vágott közbe Neville alezredes.

– Uram, *akárki* is fogja vezetni az R4D-t, annak éppen elég lesz rajta tartani a szemét azon az egy Texanon. Kettőre lehetetlenség figyelni, főleg, ha olyan közel repülnek, hogy jó képeket lehessen készíteni.

– És? – kérdezte Macklin most már határozottan gúnyosan. – Csak nem attól tart, hogy magának ütköznének, őrmester?

A két Texan-pilótára pillantott – mindkettő hadnagy volt –, és rájuk mosolygott.

– Biztosra veszem, hogy a tiszt urak elég képzetek, és nem fordulhat velük elő ilyesmi.

– Én inkább attól tartok, hogy az ejtőernyősök...

– *Ejtőernyős tengerészgyalogosok* – javította ki Neville.

– ... a Texanok útjába kerülnek – fejezte be Charley.

– Ez már a mi gondunk, őrmester. Nem gondolja?

– Nem, uram, a legnagyobb tisztelettel, ez az én gondom – mondta Charley.

– Galloway – mondta az egyik haditengerész pilóta –, higgyen nekem, igyekszem olyan távol maradni magától, amennyire csak lehet.

Galloway rámosolygott, de nem válaszolt.

- Most már megnyugodott, őrmester? – kérdezte Macklin hadnagy.
- Nem, uram – felelte Charley. – A legnagyobb tisztelettel, uram, nem nyugodtam meg.
- Tulajdonképpen mi aggasztja, őrmester? – kérdezte Neville ezredes.
- Uram... uram, ha egyszerre két Texant rak a gépem mellé, én egy ejtőernyőst sem dobok le.
- Akkor levesszük a válláról a felelősséget, őrmester. Majd Schneider hadnagy fogja vezetni az R4D-t. Úgy látom, hogy magára egyáltalán nem lesz szükség a fedélzeten.
- Uram, Schneider hadnagy nem szerezte meg az ejtőernyősök ledobásához szükséges minősítést. Nem engedem neki, hogy elvállalja a feladatot!
- Ó, az majd mindjárt kiderül, őrmester – mondta Neville lángoló arccal. – Majd mindjárt kiderül, hogy kinek van itt engedélye bármit is elvállalni, vagy elutasítani. Volnának szívesek odakint várakozni? Macklin, hívja fel Hershberger ezredest! Most rögtön!
- Négy perccel később Macklin hadnagy jelent meg Neville alezredes ajtajában, majd intett Gallowaynek, hogy menjen be.
- Hershberger ezredes beszélni szeretne magával, őrmester – mondta. Galloway felvette a Neville ezredes asztalán lévő telefonkagylót, amelyet a készülék mellé tettek. Közben látta, hogy Neville felvette egy másik készülék kagylóját, és eltakarta a mikrofonját.
- Galloway őrmester, uram.
- Elég hamar sikerült megkavarni, Charley.
- Sajnálom, uram.
- Mi a helyzet azzal a koszos repülőgéppel?
- Leengedték az olajat Willow Grove-ban, uram. Valamennyi olajat kiöntötték. Ráfolyt a motorgondola bontólemezeire meg a szárnyra, aztán repülés közben rátapadt mindenféle szennyeződés.
- Na és Willow Grove? – kérdezte Hershberger. – Valóban le kellett szállnia?
- Csak el akartam kerülni egy vihart, amiről úgy véltem, hogy ki fog törni Lakehurst környékén, uram – mondta Charley. Gyorsan Neville-re pillantott, de úgy látta, hogy az ezredes nem figyelt fel a megjegyzésre.
- Jó – mondta Hershberger ezredes egy pillanattal később olyan hangon, amiből Charley rögtön tudta, hogy Hershberger megértette, hogy mire célzott.
- Mi a gondja a Texanokkal?
- Nem akarom, hogy kettő legyen a nyakamon, amikor ejtőernyősöket dobok le, ezredes.
- Neville szerint nem hajlandó repülni, ha akár egy Texan is elkíséri.
- Nem, uram. Egyre oda tudok figyelni. Kettő már túl veszélyes.
- Még valami?
- Ez minden, uram.
- Adjha nekem Neville ezredest, legyen szíves, Charley!

– Uram – mondta Charley –, az ezredes egy melléken hallgatta a beszélgetést.

– Akkor tegye le, Charley! – mondta Hershberger ezredes kellemes hangon. – Szeretnék pár szót váltani Neville ezredessel.

Charley letette a telefont, és már el is indult kifelé az irodából, de Macklin hadnagy rásziszegett, hogy még nem végzett vele. Úgyhogy Charley felvette a „pihenj” pozíciót Neville alezredes íróasztala előtt, és végighallgatta Hershberger és Neville beszélgetését. Mindkét felet jól lehetett hallani, mert Hershberger ezredes valamiért sokkal hangosabban beszélt Neville alezredessel, mint vele.

Mindazonáltal Macklin hadnagy és Galloway őrmester is úgy tett, mintha nem hallotta volna, amit Hershberger mondott. Mindketten tudták, hogy igen megalázó az, ha egy magas rangú tisztet fontoskodó seggfejnek nevez egy még magasabb rangú tiszt alacsonyabb rendfokozatú katonák jelenlétében. És ez még csak a kezdet volt. Hershberger ezredes ezután közölte Neville-lel, hogy nemcsak hogy az alezredesi ezüstlevelet nem érdemli meg, de még a tengerészgyalogos-egyenruhát sem. Bármilyen tiszt, aki szándékosan hazudik, hogy bajba keverjen egy tisztességes tengerészgyalogos őrmestert, az a hitványnál is hitványabb alak.

Neville alezredes halkán és röviden válaszolgatott Hershberger ezredesnek úgy, hogy „Igen, uram”.

Amikor Neville ezredes végül letette a kagylót, Charley a „pihenj” pozícióról „díszszemle pihenj” (a fej mereven előre, a szemek tizenöt centiméterrel Neville ezredes feje fölé néznek, kezek hátul, derékmagasságban összekulcsolva) pozícióra váltott, és teljes hatvan másodpercig úgy maradt, ami egy örökévalóságnak tűnt.

Neville alezredes törte meg a csendet.

– Ez minden, őrmester. Köszönöm.

Charley Galloway vigyázzba szökkent, csinált egy tökéletes hátraarcot, és kimasírozott Neville irodájából.

(Három)

Stephen M. Koffler tengerészgyalogos örvezető három ugrásban vett részt azon a napon, amelyről mindenki, aki ott volt, csak úgy beszélt, hogy „az volt az a nap, amikor megtörtént”.

Pontosan a nyolcadik, kilencedik és tizedik ugrása volt. Az első öt ugrását még a tanfolyam közben teljesítette. Négyet nappal, az ötödiket pedig éjszaka. Mindet azon a területen, amit Franklin G. Neville alezredes „Wake” ugróterületnek nevezett el a tengerészgyalogosok Wake-szigeten nyújtott bátor teljesítménye után.

A „Wake” ugróterület tulajdonképpen a lakehursti repülőtér felszállópályák közötti része volt. Fehér szalaggal és kis karókra tűzött zászlókkal jelölték ki a területét.

Amikor elkezdte a kiképzést, azt mondták neki, hogy ha teljesíti az ötödik ugrást, az éjszakait, akkor ejtőernyős tengerészgyalogosnak fogják nevezni. Ez nem így történt. R. B. Macklin hadnagy, a Tengerészgyalogsági Ejtőernyős-iskola parancsnok-helyettese bejelentette, hogy Neville ezredes úgy döntött, hogy elhalasztja az ünnepséget – amely során az ejtőernyősök megkapják az ejtőernyősszámnyakat – február 14-ére. Macklin hadnagy elmagyarázta nekik, hogy azon a napon egy civil újságírócsapat (a *Life* magazintól) és egy tengerészgyalogos riporterstáb érkezik Lakehurstbe. Neville ezredes úgy vélte, hogy a fotósok talán meg akarják örökíteni az ünnepséget.

Közben Steve Koffler örvezető meggondolta magát. Már nem akart ejtőernyős tengerészgyalogos lenni. Úgy vélte, hogy élete eddigi legostobább döntése volt, hogy önként jelentkezett erre a tanfolyamra. *Nagyon* ostoba döntés volt. Igen komoly esélye volt rá, hogy otthagyja a fogát, még mielőtt egy japán katona közelébe kerülne.

És ez az érzés már az első ugrása előtt a hatalmába kerítette. Először is, az erőnléti edzés, amelyet az ejtőernyősjelölteknek kellett végezniük, olyan kemény volt, hogy ahhoz képest a Parris-szigeten előírt erőnléti edzés kellemes vízparti sétának tűnt.

Rögtön a reggeli sorakozó után az ejtőernyősjelöltekre futóedzés várt a repülőtér körül. Valaki azt mondta, hogy a távolság nyolc kilométer volt, és Steve el is hitte. Addig futtatták őket, amíg szó szerint össze nem estek. Steve Koffler akárhányszor próbálta meg lefutni a távot, egyszer sem sikerült neki anélkül, hogy össze ne esett volna, vagy el ne hanyta volna magát.

Azt mondták nekik, hogy a futásra azért van szükség, hogy megerősítsék a lábizmaikat. A törzs és a kar izmait a legkülönbözőbb módszerekkel erősítették, de leginkább fekvőtámasszal. Steve Koffler büszke volt magára, mert amikor maga mögött hagyta a Parris-szigetet, egyben le tudott nyomni negyven fekvőtámaszt. Az ejtőernyős-kiképzés alatt egy alkalommal nyolcvanhatig ment el, de aztán összeesett a karja, és arccal a fagyott földre zuhant.

De a felsőtestet más módon is meg lehetett acélozni. Egy alkalommal tíz ejtőernyősjelöltnak fel kellett vennie egy huszonöt centiméter átmérőjű farönköt, amellyel különféle gyakorlatokat kellett végezniük. Többnyire a fejük fölött kellett tartaniuk kinyújtott karral. Aztán ott volt egy függeszkedő, ami fából és acélcsővekből állt, és úgy nézett ki, mint egy létra, amit a földdel párhuzamosan szereltek össze. Úgy kellett rajta végigmenni, ahogy Tarzan ugrált egyik indáról a másikra. Csakhogy Tarzanon mindössze egy ágyékkötő volt, az ejtőernyős tengerészgyalogosokon viszont teljes harctéri felszerelés, sisakkal, teletöltött kulaccsal és Springfield puskával.

Az elméleti oktatást sem aprózták el. Steve meg a többiek alig bírtak ébren maradni az órákon. Nemcsak a felsőtestet és a lábizmokat megcélzó edzések készítették ki őket, a tananyag is elég unalmas volt.

Aki elaludt órán, azt azzal büntették, hogy az egyik őrmester kirúgta az ember alól a tábori széket, aztán meg körbe kellett futni az épületet fej fölé tartott Springfield puskával, és teli torokból azt kellett üvölni: „Nem alszom az órákon!” Addig kellett csinálni, amíg az őrmester azt nem mondta, hogy elég, vagy az ember eszméletlenül vagy émelyegve nem rogyott a jeges földre.

Eppen ezért Steve Koffler élete végéig emlékezni fog rengeteg, csak a beavatottak számára hozzáférhető katonai adatra. Például megtanulta, hogy az ejtőernyőjét a Switlick Company gyártotta a világ legfinomabb selyméből; hogy a főernyője átmérője 10,6 m volt, és huszonnyolc panelből állt (minden panelt sok apró darabból varrtak össze, hogy ha az ernyő ki is szakadna, ne szakadhasson tovább); hogy a főernyőjének köszönhetően másodpercenként nagyjából 0,6 méter per szekundum sebességre lassul le a zuhanása. Ez azt jelentette, hogy a földre mintegy 20,5 km/óra sebességgel érkezik meg.

A főernyőt a hátára kellett vennie. Az ernyőt a repülőgépen lévő ejtőernyőbekötő zsinór nyitotta. Az először kihúzta az ejtőernyő-kupolát a konténerből, a kupola megtelt levegővel, alatta pedig ott himbálózott az ejtőernyős.

Ha valami oknál fogva a főernyő nem nyílt ki, akkor még mindig ott volt a mellkasukra erősített tartalék ernyő. Ez az ernyő, ami huszonnégy, első osztályú selyemből készített panelből állt, mintegy 7,3 méteres átmérővel rendelkezett. A zuhanó test sebességét mintegy 7,62 méter per szekundumra csökkentette, ami mintegy 26 km/órát jelentett. A tartalék ernyőt egy D-gyűrű meghúzásával lehetett nyitni, amely a tartalék ernyőt tartalmazó tok elülső részén helyezkedett el.

Mivel az emberi testet nem arra tervezték, hogy az 20,5 km/óra (vagy a tartalék ernyő esetén 26 km/óra) sebességgel érjen földet, a Tengerészgyalogság, amely ügyelt az emberei egészségére, különböző különleges technikákat fejlesztett ki, amelyek növelték a túlélés esélyeit.

Ezeket a technikákat be is mutatták nekik, majd az ejtőernyősjelölteknek addig kellett gyakorolniuk, amíg a megfelelő technikákat nem tudták tökéletesen alkalmazni. Először egy mozgó teherautó tetejéről kellett leugraniuk, aztán magas tornyokból, amelyekről egy huzalhoz erősített ejtőernyő-hevederrel ugorhattak le.

Az ejtőernyős problémái a földet éréssel azonban még nem szűntek meg.

Amint földet ért, jöhetett egy újabb veszély. Az ejtőernyő kupolája, amely biztonságban a földre segítette 20,5 vagy 26 km/óra sebességgel, az ejtőernyősök legnagyobb bánatára meglehetősen gyakran újból megtelt levegővel, ha a szél hirtelen belekapott. Ilyenkor az ernyő addig vonszolta a földön elnyúló ejtőernyőst, amíg a szél el nem állt, vagy az ejtőernyős bele nem tudott kapaszkodni egy mozdíthatatlan tárgyba, mondjuk egy teherautóba, vagy lehetőség szerint egy fába.

Ez utóbbi veszélyt elkerülendő, megmutatták nekik, hogyan kell „kifogni a szelet” az emyőből. A technikát azután az ejtőernyősök is begyakorolhatták. A következő történt. Az ejtőernyősjelöltnek hanyatt kellett feküdnie egy R4D repülőgép mögött. A jelöltre rá volt erősítve az ejtőernyő-heveder, az ejtőernyő-kupola pedig mögötte volt kihúzva. Az R4D motorját felpörgették, és a propellerek által keltett légáramlattól a kupola megtelt levegővel (amelyet egy előzőkeny őrmester közben feltartott, hogy az ernyő hamarabb megteljen). A légáramlattól az ernyő és az ejtőernyős csúszni kezdett a földön, ami addig tartott, amíg az ejtőernyősnek sikerült kifogni a szelet az emyőből azáltal, hogy meghúzta a hevedert az ernyővel összekötő zsinórokat.

Mivel minden ejtőernyős tengerészgyalogos önkéntesnek számított, elméletileg önként ki is lehetett lépni a programból. De Steve Koffler örvezető szentül hitte, hogy erről a lehetőségről a háromnapos „meghosszabbított” eltávjának köszönhetően – ami miatt már Macklin hadnaggyal is meggyűlt a baja – le kellett mondania. Ha kiszáll, hadbírótság elé állítják, és a Haditengerészet Portsmouthi Büntetés-végrehajtó Intézetébe zárják.

A kiképzés alatt nemegyszer eltűnődött rajta, hogy vajon Portsmouth valóban olyan rossz hely-e, amilyenek mondták, rosszabb-e, mint az ejtőernyős-iskola. Gyakran egy hajszál választotta el attól, hogy felálljon, és ráordítson valamelyik kiképzőre: „Kapjátok be! Elegem van! Küldjétek Portsmouthba!”

Ezt azonban számos okból nem tette meg. Például azért, mert elhitte az összes szörnyűséget, amit Portsmouthról meséltek neki. Azt logikusnak találta, hogy Portsmouthnak rosszabbnak kell lennie a Parris-szigetnél és az ejtőernyős-iskolánál, különben a börtön tele lenne az előbbi két helyről menekült tengerészgyalogosokkal.

De a fő ok, amiért kitarzott, az Mrs. Dianne Marshall Norman volt. Minden este úgy feküdt le, hogy rá gondolt, meg arra, amit az ágyában csináltak, meg a nappaliban a heverőn, meg a konyhaasztalon. Akkor is ez járt az eszében, amikor reggelente felébredt.

Az első ugrása előtt is rá gondolt az R4D-ben. Csak azért nem hányta el magát, és csak azért nem hagyta ott az ejtőernyős-iskolát, mert Dianne-re gondolt.

Szerelmes volt Dianne-be. Nem tudta volna elviselni, ha Dianne fülébe jutott volna, hogy gyáva nyúl, aki nemcsak hogy otthagya az ejtőernyős-iskolát, de még el is ítelték, és a portsmouthi börtönbe zárták. Akkor inkább meghal egy „cigisodróban”. Így nevezték el azt, amikor az ejtőernyő nem telt meg levegővel, hanem pörögni kezdett, amíg úgy nem nézett ki, mint egy szál cigaretta. Ilyenkor az ernyő alig lassított valamit az esésen, és az ember úgy zuhant, mint a kő, végül pedig 190 km/óra sebességgel csapódott a földre.

Aztán pedig, ha megszerzi az ejtőernyős tengerészgyalogosoknak járó aranyszárnyakat, azt az engedély nélküli távollét dolgot is elfelejtik (ha Macklin hadnagy nem veri át), és akkor újból tiszta lappal indulhat. És végre megint

kap eltávozt, s talán még azt a szabadságot is megkapja, amit soha nem kapott meg a Parris-sziget után. Akkor végre elmehet, és vele lehet.

Mindössze egyszer sikerült kommunikálnia vele, amióta elkezdte az ejtőernyős-iskolát. Négyyszer csörgött rá, de csak az utolsó alkalommal volt telefonközvetlen. Az első három hívását Bernice vagy az anyja fogadta, ő pedig rögtön letette. Úgy érezte, hogy Dianne örül a hangjának, de aztán a lány elmagyarázta neki, hogy Bernice és a szülei nem értenék, hogy miért hívogatja – mert hogy ott van neki Leonard, meg idősebb is, meg minden –, úgyhogy várjon, amíg újra hazamegy, és akkor talán összejöhetnek, és dumálhatnak egyet, meg ilyenek, ha úgy össze lehet hozni, hogy senki se fogjon gyanút.

A telefonban nem akarta mondani, de annak ellenére, hogy mi járt az eszében minden este mielőtt elaludt, és minden reggel, amikor felébredt, tényleg csak beszélgetni szeretett volna vele. Majd elmondja neki, hogy ő már nem csak egy közönséges örvezető, hanem egy ejtőernyős tengerészgyalogos, ami azt jelentette, hogy az ugráspótlékával majdnem kétszer annyit keresett, mint egy közönséges örvezető. Ráadásul sokkal jobb volt az esélye is arra, hogy előléptessék tizedessé, vagy akár őrmesterré. És ott volt az a juttatás vagy mi, amit azok kaptak, akik megnősültek. Azt is el akarta neki mondani, hogy megtiszteltetésnek venné, ha saját gyerekeként nevelhetné fel a kis Joey-t.

Úgyhogy meglehetősen sok múltott azon, hogy végig tudja-e csinálni az ejtőernyős-iskolát, hogy tiszta lappal indulhasson, és hazamehessen, hogy láthassa Dianne-t.

De aztán azért halasztották el az ünnepséget, mert jöttek azok a riporterek a *Life* magazintól. Amikor meg elment az első őrmesterhez, és elmondta neki, hogy mit ígért Macklin hadnagy arról, hogy újból tiszta lappal indulhat, ha befejezi az ejtőernyős-iskolát, és nem keveredik semmibe, az első őrmester azt mondta neki, hogy részéről a lapja máris tiszta. Amikor viszont Steve eltávozt kért, az első őrmester közölte vele, hogy addig nem kaphat eltávozt, amíg a *Life* riporterei el nem mennek. Addig senki nem megy sehová.

A riporterek érkezését megelőző napokban több előzetes csapatszemlélt tartottak. Aztán jött az igazi csapatszemle, amit Macklin hadnagy vezényelt le, hogy biztosra vegye, minden rendben van.

Február 14-én reggel kinasírozatták őket az R4D-hez. Steve életében akkor látott először tengerészgyalogsági R4D-L. Nem is tudta, hogy a Tengerészgyalogságnak is van ilyen gépe. Aztán felcuccoltak, és felszálltak, mint máskor. De ezúttal a pilóta nemcsak egy kört tett meg a repülőtér felett, hogy azután ledobja az ejtőernyősöket, hanem kirepült az óceán fölé, majd a tengerpart mentén elrepült Asbury Parktól Point Pleasantig, aztán vissza – ezt megcsinálta párszor –, majd nyilván szóltak neki rádión, és visszafordult Lakehurstbe. Aztán ugrottak.

Ez volt a hatodik ugrás.

A tengerészgyalogsági R4D már leszállt, amikor Steve még az ernyőjét hajtogatta. Miután a teherautó megjött, és felpakolták rá az ernyőket, elindult

vissza az összpontosítási körletbe, s közben figyelte, ahogy a következő ejtőernyős tengerészgyalogos-csapat beszállt a gépbe.

Miközben a többiekkel együtt felvette az ejtőernyőjét, látta, amint az R4D-ből kiugranak a társai. Az R4D azonnal leszállt, ők pedig beszálltak, és szinte azonnal ki is ugrottak.

Steve úgy vélte, az egésze azért van szükség, hogy a *Life* riporterei láthassák, hogyan csinálják.

Ez volt a hetedik ugrás. Éppen olyan volt, mint a hatodik, csak most az a fickó, egy tizedes, aki elsőként ugrott a sorban, kifecamította a bokáját, mert nem a füves területen ért földet, hanem a beton kifutópályán. Úgyhogy egy darabig nem ugorhatott.

Ezért aztán Steve lett az, akinek elsőként kellett kiugrania a nyolcadik ugrásnál. Nem volt benne biztos, hogy elég tököses lesz-e ahhoz, hogy megcsinálja. Ha az embernek nem elsőként kellett ugrania, minden ment magától, nem kellett túl sokat gondolkodni a dolgon. Aztán végiggondolta, hogy ha túl sokat vacakol, az ejtőernyős oktató úgyis kilöki a gépből.

Egy újabb ejtőernyősjelölt csatlakozott hozzájuk, aki a sor végére állt be. Neki kellett utolsónak ugrania.

Aztán, amikor a pilóta újraindította az R4D bal oldali motorját, valami nagyon furcsa dolog történt. Egy acélsisakos alak jelent meg a gép ajtajában, és utasította a fedélzeti altisztet, hogy eressze le a létrát. Aztán maga Franklin G. Neville alezredes mászott a gépbe. Overallt viselt, és ejtőernyő volt a hátán. Teljes menetfelszerelésben pompázott, csakhogy a Springfield puska helyett egy Thompson géppisztolyt vitt magával.

Aztán felszálltak.

Neville ezredes egészen közel húzta magához Steve-et, és a fülébe ordított.

– Én is magukkal fogok ugrani – kiáltotta. – Csak csináljanak mindent úgy, ahogy szokták!

– Igenis, uram! – kiáltotta Steve.

Ezúttal az R4D megint nemcsak egy kört tett meg a repülőtér körül, hanem dél felé repült. Onnan, ahol Steve ült, sok mindent nem lehetett látni, de a kis repülőgépre, amely a közelükben repült, mégis felfigyelt.

Csak pár pillanatra látta a kis gépet, de annyit mégis látott, hogy a hátsó ülésen ülő férfi a kezében egy filmfelvevőt tartott.

Neville ezredes nyilván tudott a dologról. Az ajtóban állt, a keretnek támaszkodott, és integetett a pilótának, hogy jöjjön közelebb.

Akkorra már egészen közel értek a Wake ugróterülethez.

Az utasítások gyors egymásutánban hangzottak el.

– Feláll!

– Zsinórt beköt!

– Felszerelést ellenőriz!

– Ajtóban megáll!

Az ajtó feletti panelre két kis lámpát szereltek: egy pirosat és egy zöldet. A piros lámpa akkor gyulladt fel, amikor az ejtőernyősök nekikészültek az ugrásnak. A zöld pedig akkor, amikor a pilóta utasította az ejtőernyős oktatót, hogy kezdjék meg az ugrást.

Steve az ajtóban állt, és a piros lámpát figyelte.

– Egy perc! – kiáltotta az ejtőernyős oktató a fülébe.

Steve bólintott, hogy érti.

Dianne Marshall Norman melleire gondolt, és a hegyes mellbimbóira.

Kigyulladt a zöld lámpa.

Valaki félrelökte, és kiugrott a gépből. Steve látta, hogy a kis repülőgép nagyon közel jött az R4D-hez, és a hátsó ülésen ülő férfi rájuk irányította a filmfelvevőjét. Az oktató a fülébe ordította, hogy „Menj!”, aztán kilökte a gépből.

Minden olyan gyorsan történt. Talán két másodpercig sem tartott. Miközben Steve elhagyta a gépet, látott valamit, ami feltekeredett az R4D azon részére, amit ő csak úgy hívott, hogy a „hátulsó kis szárny”.

Aztán ahogy tovább zuhant, az ejtőernyő-bekötő zsinór pedig megfeszült, hallotta, ahogy a főernyője kicsusszant, úgyhogy meg is feszítette magát – felkészülve a rántásra –, rádöbbsent, hogy amit az R4D-n látott, egy ember volt. Mire az ernyőkupolája megtelt levegővel, a heveder pedig a szuszt is kinyomta belőle, már tudta, hogy az az ember Neville alezredes volt.

Aztán maga alá nézett.

Egy emberi testet látott zuhanni a föld felé. Csak zuhant. Nem nyílt ki sem a főernyője, sem a tartalék ernyője. A test nekivágódott a földnek, talán egy kicsit fel is pattant, aztán többé nem mozdult.

Stephen M. Koffler tengerészgyalogos őrzető záróízmai felmondták a szolgálatot.

Aztán jött a föld, ő pedig felkészült a földet érésre. Mindent úgy csinált, ahogy tanították. Földet érés után bukfencezett egyet. Aztán felállt, de rögtön az arcára is zuhant, mert az ernyőkupola annak rendje és módja szerint megtelt levegővel, és húzni kezdte magával a kemény, hófödte, jeges talajon.

Megtanították rá, hogy mit kell tennie ebben a szituációban, és azt is tette. Addig húzgálta a zsinórokat, amíg sikerült kifognia a szelet a kupolából, aztán pedig kibújt a hevederből.

Felállt, és tompa aggyal nekilátott összeszedni az ernyőjét. Tudta, hogy mindjárt jön a teherautó, hogy felvegye.

Aztán meglátta Franklin G. Neville alezredes testét tőle alig öt méterre. A teste összeroncsolódott; úgy nézett ki, mint egy összeolvadt viaszbabu.

Oda kellett mennie. A hevederét még mindig a mellkasához szorítva a testhez ment, és megnézte.

Egy civil fényképész jelent meg rohanva, aztán villant a villanólámpa.

A francba! – gondolta Steve Koffler őrzető. – Mi lesz velem, ha rájönnek, hogy összeszartam magam?

A villanólámpa ismét felvillant, és Steve megvető pillantást lövellt a fotósra. De a fickó nem igazán zavartatta magát.

– Mi a neved, kölyök? – kérdezte.

– Menj az anyádba! – mondta Steve.

Stephen M. Koffler örvezető – mondta egy ismerős hang. Steve hátrafordult, és Macklin hadnagyot pillantotta meg. – Az örvezető, érthető módon, egy kissé zaklatott.

– Vajon miért? – kérdezte a fotós, és készített még egy képet Steve-ről.

(Négy)

New Jersey, Lakehurst

A Haditengerészet Lakehurst Légibázisa

1942. február 14., 14.25

Jake Dillon őrnagy hatvan nappal azelőtt állt újra szolgálatba a Tengerészgyalogságnál. Utoljára Sanghajban, Kínában viselt tengerészgyalogos-egyenruhát, 1934-ben, a 4. tengerészgyalogosoknál. Dillon őrnagy akkor őrmesterként szolgált.

1933-ban, miközben egy regényből készült filmet nézett Sanghajban, Dillon őrmester nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy a film sztorija egy ka lap szar, és hogy bármikor jobbat tudna írni. Miután fogalma sem volt arról, hogy milyen nehézségek várnak egy kezdő regényíróra, nekiállt megírni az első könyvét. Melodrájának indult. A regény hőse, egy tengerészgyalogos őrmester megment egy kínai szüzet a halálnál is rosszabb sorstól azzal, hogy megszökteti egy sanghaji bordélyházból. Dillonnak érthető okokból nem esett nehezére leírni, hogy hogyan nézett ki a bordélyház.

Aztán Dillon főhőse legyilkolja a kínai gonosztevőket, akik mindenfelől rárontanak, majd egy lovas üldözés következik. Az őrmester végül visszaviszi a lányt a hálálkodó családnak, és visszamegy a helyőrségébe, hogy folytassa a szolgálatot. Dillon éjszakánként írta a regényét a századímok írógépén. Két hónap alatt készült el a kézirat. Elpostázta, és egyáltalán nem lepődött meg, amikor két hónappal később egy szerződést kapott, amelyben ötszáz dollárt ajánlottak a regényéért.

A könyvet kiadták, de kétezernél is kevesebb példány kelt el belőle. Viszont felkínálták az egyik Los Angeles-i filmstúdiónak, amely meg is vásárolta. A stúdió úgy látta, hogy a sztori éppen megfelelne az egyik roppant jóképű, de nem túl értelmes színészének, akivel nemrég kötöttek szerződést. Úgy vélték, hogy a nézők úgyis a rengeteg verekedős és üldözési jelenetre fognak odafigyelni, no meg arra, ahogy a kínai lányról letépkedik a ruhákat, és így nem fog kiderülni, hogy a jóképű fiatalember közel sem olyan értelmes, mint amilyen jóképű.

Muszáj volt találni egy filmet a jóképű fiatalembernek, mert egy nagyon sikeres producer közeli jó barátja volt. Pontosabban együtt hált a producerrel a polgárháború előtti stílusban épült villájában, Holmby Hillsben.

Dillon őrmester ötezer dollárt kapott a stúdiótól szerzői jogdíj gyanánt, ami elképesztően nagy összegnek számított 1934-ben. Úgy érezte, hogy megtalálta az aranytojást tojó tyúkot. Ha két hónap alatt megírt egy regényt, egy év alatt hatot is meg tud írni. Az 5500 dollár, éppen annyi, amennyit a Tengerészgyalogság vezérőrnagy parancsnoka keresett egy évben.

A négy év leteltével nem jelentkezett újabb kanyarra. Szépen hazatért az Államokba az USS *Chaumont* fedélzetén, aztán San Diegóban érdemei elismerése mellett leszerelték.

Mivel úgyis olyan közel volt Los Angeleshez, a filmje pedig éppen készülőfélben volt, Hollywoodba ment.

Amikor megjelent a forgatáson, a jóképű fiatal színész melegen fogadta, aztán arról áradozott, hogy mennyire tiszteli az írói munkásságát, és meghívta vacsorára szűkös malibui otthonába.

Aznap este, a tengerparti villában – miközben Dillon azon tűnődött, hogy hogyan lehetne udvariasan visszautasítani a kis buzi közeledését (és, hogy ha nem sikerül udvariasra a visszautasítás, milyen hatással lesz a dolog a karrierjére), megjelent a producer.

A producer és a jóképű fiatal színész váltott pár szót, ami nagyjából arról szólt, hogy előbbi hűtlenséggel vádolta meg az utóbbit. A szituáció rohamos sebességgel mérgesedett el, és végül a producer pofon vágta a jóképű fiatal színészt, a jóképű fiatal színész pedig válaszként a tengerpartra néző balkon üvegajtájához vágta, ami darabokra tört.

Egy nagy síküveg darab vált le az ajtókeret felső részéről, és a producer karjára zuhant, átvágva egy artériát. Dillon halálra rémülve meredt a producer bal karjából spriccelő vérré. Aztán meglátta a jóképű fiatal színészt, amint dühtől eltorzult arccal, a kezében egy piszkavassal közeledik a földön fekvő, vérző producer felé. Szemmel láthatóan egyszer s mindenkorra pontot akart tenni a vita végére.

Dillon gondolkodás nélkül hatástalanította a jóképű fiatal színészt, mégpedig úgy, hogy egymás után többször herén rúgta. Később a sztorit – mert végül minden kiderült – már úgy terjesztették Hollywoodban, hogy az egykori tengerészgyalogos Dillon egyetlen ökölcsapással fektette ki a színészt. Aztán érnymót tett a producer karjára, és bejelentette, hogy mentőt kell hívni.

A producer azt mondta, hogy az lehetetlen. Akkor értesítik a rendőrséget, és akkor híre megy annak, ami történt. Akkor elveszíti az állását.

Dillonnak már akkor sem esett nehezére igen rövid idő alatt, a hatóságok várható megérkezése előtt, kitalálni olyan hihető történetet, amellyel meg lehetett menteni egy furcsa helyzetet, vagy akár el lehetett tusolni valamilyen illegális cselekményt.

– A toloajtót akartuk megcsinálni. Nem vettük észre, hogy kiugrott a sínből, és hirtelen megcsúszott – mondta.

– De miért voltam itt vele? – kérdezte a producer magából kikelve, mert jobban aggasztotta, hogy mit szól majd a dologhoz a közvélemény, minthogy esetleg elveszíti a karját vagy az életét.

– Azért hívott ide, hogy bemutasson a filmem főszereplőjének – felelte Dillon, miközben a telefonkagylóéit nyúlt. – Mit mondjak a zsaruknak, hová jöjjenek?

Két nappal később a producer kérésére Dillon meglátogatta a Libanoni Cédrus Kórházban.

A producer addigra lehiggadt. És hálás volt. Az orvos elmagyarázta neki, hogy ha akkor Dillon nem rakja rá az érnymót, még a rendőrség megérkezése előtt elvérzett volna.

– Nagyon hálás vagyok magának, Mr. Dillon – mondta a producer.

Szólítson csak Jake-nek – mondta Dillon. – *Az* az utónevem. Jacob.

– Jól van, Jake. Szeretném valahogy meghálálni, hogy...

– Felejtse el!

– Kérem, hallgasson végig.

– Hallgatom.

– Mit tervez most, hogy otthagyta a Tengerészgyalogságot? Ugye nem bánja, hogy ilyesmiről érdeklődöm?

– Hát, azt gondoltam, hogy írok még pár regényt, félreteszek egy kis pénzt az ínségesebb időkre...

És ha nem tudja eladni a következő regényét?

A producer kórházi szobájában is volt egy példány H. J. Dillon *Malloy és a szűz* című regényéből. Életében nem olvasott ilyen rossz regényt, és miután meglehetősen sikeres producernek számított, több rossz regénnyel volt dolga, mint bárki másnak. El sem tudta képzelni, hogy miért adta ki a kiadó. Csak azt tudta elképzelni, hogy egy olyan szerkesztő vette meg a könyvet, aki tudta, hogy ki fogják rúgni, és így akarta bemártani a kollégáit.

Dillon erre azelőtt soha nem gondolt. Viszont ahogy a producerre nézett, kezdte úgy érezni, hogy a dolognak reális esélye lehet.

– Nem tudom.

– Javasolhatok valamit?

– Hallgatom.

– A szavakkal tud bánni, az már egyszer biztos, és az ostoba szituációkból is jól ki tudja vágni magát. Véleményem szerint ilyen a tökéletes PR-os.

– Parancsol?

– A propaganda-szakember – magyarázta a producer. – Ők azok, akik a lehető legjobb színben tüntetik fel stúdiót, a színészeket és a filmjeinket a nagyközönség előtt.

– Ó.

A fickó, aki a stúdióink propagandarészlegét vezeti, egy jó barátom. Biztosra veszem, hogy szívesen alkalmazna egy magához hasonlóan tehetséges embert.

Dillon egy pillanatig elgondolkodott a dolgon.

– Mennyit lehetne ezzel a munkával keresni?

– Olyan ötszázat. Eleinte. És biztosra veszem, hogy lenne ideje a regényírásra is.

– Itt minden olyan drága. Úgy értem, Kína után. Ki lehet itt jönni havi öt-száz dollárból?

– Ki lehet. De én heti ötszázról beszéltem, Jake. Jake Dillon gyanakodva nézett a producerre.

– Minden egyéb kötelezettség nélkül?

A producernek csak egy pillanattal később esett le, hogy mire célzott Jake.

– Minden egyéb kötelezettség nélkül, Jake. Azt szeretném, ha a barátom lenne, és nem a szeretőm.

Jack Dillon magára talált a mozgófilm és a propaganda világában. Hamarosan híre ment, hogy ő volt az egyetlen ember, akinek sikerült lehúznia a „világ leghíresebb színészét” a mexikói tinédzser lányokról, akiket a vitorlására hívott meg, aztán leimádkozni a vitorlásról, és visszavinni Hollywoodba – még-hozzá józanon –, végezetül pedig rávenni, hogy viszonylag lelkesen nekilásson a forgatásnak az előírt időpontban. Legalább fél tucat, nálánál tapasztaltabb társa is megpróbálkozott a feladattal, de mindannyiuknak beletört a bicskája.

A színésznők is megbíztak benne. Hajaké megjelent egy partin, és bejelentette, hogy másnap reggel korán kezdenek, úgyhogy hajtsák fél az italukat, és bújjanak gyorsan ágyba, a színésznők tudták, hogy az ő érdekeiket védte, és nem a nyomorult stúdióét. Úgyhogy szépen hazamentek, és ágyba bújtak. Néha Jake-kel.

A producer pedig, aki rájött, hogy Jake vállán mindig kisírhatja magát, ha véget ér egy románc, egyértelművé tette a hozzá hasonlóak körében – amely egy meglehetősen nagy hatalommal rendelkező társaság volt Hollywoodban –, hogy Jake a legjobb „nem meleg” barátja.

Hamarosan annak is híre ment, hogy ritka jól megérezte, hogyan kell egy filmet vagy egy színészt tálalni a nagyközönségnek. Más szóval, az idegvégződésai megsúgták, hogy mit lehet megjelentetni az újságokban, leadni a rádiókban, és mit kell a szemébe hajítani.

Két év alatt a fizetését a háromszorosára emelték. És hamarosan már nem csak a kaszkadőrökkel és a stáb tagjaival járt el szórakozni, hanem néhány nagyon nagy színésszel is. Például együtt pecázgatott Duke Wayne-nel, vadászni ment Clark Gable-lel, pókerezett David Niven-nel; velük együtt ivott és hódított meg elképesztően sok nőt.

És gyakran lehetett látni a vetítőben is – szivarral a szájában, hideg sört kortyolva –, ahol az aznapi gyorsvágott anyagokat nézték meg. A filmekben

szereplő színészek hívták meg oda. Kikérték a véleményét is, ő pedig nem fukarkodott velük. Előfordult, hogy a véleményét nem találták hízelgőnek.

De ahogy azt a stúdiófőnök mondta: „Jake egy két lábon járó közvélemény-kutatás. Ő tudja, hogy a moziba járók mire vesznek jegyet, és mire nem.”

Jake Dillon sztoriról, a sztori adaptálásáról, a forgatókönyvről, a gyorskópiákról, a gyorsvágott és a végleges anyagról kialakított véleményére mindenki kíváncsi volt, és azt tiszteletben is tartották.

Egyetlenegy dologban vallott kudarcot, mégpedig azért, mert nem volt rá hajlandó. Nem sikerült jobb belátásra bírnia David Nivent. David Niven számára egyenes út vezetett a szupersztárság felé. Éppen ezért Hollywoodban kevesen értették meg, hogy miért akarta a karrierjét lehúzni a végén. A fejébe vette, hogy visszatér Angliába, és újra felveszi öfelsége, a brit király hadseregének az egyenruháját.

– Ti ezt nem értitek – mondta Dillon Niven stúdióvezetőjének. – David Sandhurstbe járt. Az olyan, mint nálunk West Point. Ő egy öreg katona, és valaki megfújta a nyomorult kürtöt. Mennie kell.

Európa lángokban állt, így Hollywood is ontani kezdte a háborús filmeket. Az egyik az USA Tengerészgyalogságáról szólt, pontosabban a tengerészgyalogos vadászpilótákról. A Tengerészgyalogság főparancsnoksága még egy ezredes is küldött Los Angelesbe katonai szakértő gyanánt. A volt tengerészgyalogos Dillonra bízta az ezredes jólétét.

Eleinte nem ment minden valami olajozottan, mivel amikor utoljára találkoztak Sanghajban, Jake Dillon őrmesteri stráfokat viselt, és vigyázban várta, hogy az ezredes végezzen a csapatszemplével. De a kapcsolatuk hamarosan igaz barátsággá nőtte ki magát. A barátság alapját az képezte, hogy az ezredes rájött, hogy Jake éppen olyan elszántan szerette volna jó színben feltüntetni a Tengerészgyalogságot, mint ő.

Aztán volt a dolognak amolyan férfias bajtársiasság oldala is. Az ezredes az egyik alkalommal alaposan felöntött a garatra Jake malibui otthonában, és bevallotta Jake-nek, hogy mióta a felesége huszonkét év házasság után elhagyta egy orvos miatt, aki a Johns Hopkinsban dolgozott, nem áll fel neki. Dillon együtt érzett az ezredessel, és rögtön a tettek mezejére lépett. Összehozott egy randevút az ezredesnek egy hölgyvel, akit azelőtt csak a mozivásznon láthatott. A hölgy tartozott Jake-nek egy hatalmas szívességgel, és több mint örömmel vállalta, hogy úgy viszonzza a szívességet, ahogy azt Jake kitervelte. A hölgy csodát tett, és az ezredes megtalálta elveszett férfiasságát.

Aztán egy nap Jake itta le magát, és bevallotta az ezredesnek, hogy egy szar alaknak érezte magát, amikor felrakta David Nivent a Broadway limited-re, amivel elindult haza, Anglia felé. Ő is van olyan tengerészgyalogos, mint amilyen katona Niven. És Niven visszament a seregbe. Ő meg itt ül a malibui házában, a seggébe dugott hüvelykujjai, az országa pedig mindjárt belép a háborúba.

Amikor az ezredes visszament Washingtonba, emlékeztetőt írt a személyzeti igazgatónak, amelyben kifejtette, ha az ország belép a háborúba, a Tengerészgyalogságnak szüksége lesz jó propagandatisztekre; hogy nemrégiben, szolgálata teljesítése közben találkozott egy olyan szakemberrel, aki messze magasan megfelel a propagandatisztekktől elvárható szakmai elvárásoknak; és hogy hajlandó lenne tartalékos századosként szolgálni; meg hogy véleménye szerint a tartalékos századosi kinevezést fel is kellene neki ajánlani annak ellenére, hogy az illető személy nem rendelkezik a hagyományos tiszti kinevezéshez szükséges iskolai végzettséggel.

Két héttel később a Tengerészgyalogság főparancsnok-helyettese az irodájába hívatta az ezredest, és az orra elé tolta az emlékeztetőt.

Tudom, hogy nem jön ki valami jól Limell ezredessel – mondta főparancsnok-helyettes. – Feltételezem, hogy ezért küldte ezt nekem. Hogy hülyét csináljon magából. Meg tudná indokolni, hogy ennek a volt őrmesternek miért adjunk századosi rendfokozatot, vagy teljesen elment az esze Hollywoodban?

Az ezredes felsorolta az érveit. Azt ugyan nem tudhatta, hogy mennyire hatottak ezek az érvek, mindenesetre azt jól látta, hogy elkerekedett a főparancsnok-helyettes szeme, amikor meghallotta, hogy mennyi pénzt keres Jake Dillon (majdnem kétszer annyit, mint a vezérőrnagy főparancsnok). Az is megnyugtatta, hogy a főparancsnok-helyettes egyszer sem szakította félbe, és nem küldte el.

Amikor az ezredes befejezte a mondandóját, a főparancsnok-helyettes teljes harminc másodpercig mereven a szemébe nézett, aztán felmordult, és a telefon után nyúlt.

Limell ezredes, arról a hollywoodi sajtóügynökről lenne szó, aki a 4. tengerészgyalogosoknál szolgált őrmesterként. Ajánljunk fel neki őrnagyi rangot.

Aztán jött az újabb meglepetés, ugyanis Jake Dillon egyáltalán nem volt lenyűgözve, amikor meghallotta, hogy tengerészgyalogos őrnagyként akarják visszavenni.

Nincs meg a végzettségem ahhoz, hogy őrnagy legyek. Jesszusom! Én törzsőrmesteri rendfokozatra gondoltam. Esetleg. Vagy tűzvezető őrmesterire. De őrnagyira? Soha!

Az ezredes teljes harminc percen keresztül győzködte Jake Dillont, hogy a legnagyobb szolgálatot propagandatisztként tenné a Tengerészgyalogságnak, és ahhoz, hogy jól tudja végezni a munkáját, csapattiszti rendfokozatnak kell lennie a váll-lapján. Ennek ellenére csak annyit tudott elérni, hogy Jake-et Washingtonba citálja, hogy megbeszéljék a dolgot.

– Alhatsz nálam, Jake.

– Kedves tőled, de van egy állandó lakosztályunk a Willardban – mondta Jake. – Ott fogok megszállni. Ma délután odarepülök, és hívlak, ha megérkezem.

Jake két nappal később hívta vissza, délután háromkor, amikor megérkezett a stúdió lakosztályába a Willardba. Az ezredes, akire ragadt valami a propagandaszakmából, azonnal felhívta a főparancsnok-helyettest.

– Uram, Mr. Dillon Washingtonban van.

– A sajtóügynök őrmester?

– Igen, uram.

– Beszélni akarok vele.

– Igen, uram. Sejtettem, hogy így lesz, uram. Uram, ha jól tudom, maga tartja a ma esti takarodóceremóniát 8. és az Eye sarkán.

– Kiváló – mondta a főparancsnok-helyettes, aki azonnal vette a lapot. – A szárnysegédemmel foglaltatok két helyet maguknak a tribünön.

A hivatalos takarodóceremóniát (zászlólevonás naplementekor) a tengerészgyalogos-kaszárnyában tartották, a 8. és az Eye Street sarkán, Washingtonban. A Tengerészgyalogos Zenekar – kék díszegyenruhában – eljuttatja a tengerészgyalogos-himnusz, miközben a kifogástalan egyenruhát viselő tengerészgyalogosok hihetetlen precizitással elmasíroznak a tribün előtt. Pacifisták és cinikusok ezreit rikatta már meg ez a ceremónia.

Várható volt, hogy milyen hatással lesz egy volt tengerészgyalogos őrmesterre. Amikor a zászlóvivő elmasírozott előtte, Jake Dillon vigyázban állt, a szívére tett kézzel. Könnycseppek jelentek meg a szeme sarkában.

Amikor a ceremóniának vége lett, és a Tengerészgyalogos Zenekar is elmentett a dobszóra, egy kék díszegyenruhás főhadnagy lépett hozzá.

– Uram, a főparancsnok-helyettes beszélni szeretne magával.

– Dillon? – mondta a díszegyenruhás főparancsnok-helyettes az egykori Dillon őrmesternek, és kezét nyújtott.

– Igen, uram.

– Kutyából nem lesz szalonna. Isten hozta ismét a Tengerészgyalogságnál, őrnagy!

– Köszönöm, uram.

– Amint berendezkedett, hívja fel a szárnysegédemet! Szeretnék magával hosszasan elbeszélgetni.

– Igenis, uram.

– Jake Dillon soha többé nem foglalkozott azzal, hogy nem rendelkezik az őrnagyi ranghoz szükséges végzettséggel. Ha a Tengerészgyalogság főparancsnok-helyettese úgy vélte, hogy meg tudja csinálni, akkor nincs miről beszélni.

A Tengerészgyalogságnál az ember azt mondja, hogy „Igenis, uram”, és a legjobb tudása szerint elvégzi a rábízott feladatot.

Amikor Dillon őrnagy két héttel később szolgálatra jelentkezett a Tengerészgyalogság főparancsnokságán, azonnal kinevezték a propagandaosztály különleges projektjeinek főnökévé.

A *Life* fotóriportereinek a Haditengerészet Lakehurst Légibázisán, az ejtőernyős-iskolában tett látogatása különleges projektnek számított. És amikor

Jake Dillon őrnagy először meglátta Franklin G. Neville alezredest, a csontjaitan érezte, hogy valami vagy valaki el fogja cseszni az egészet.

Nem értette, hogy miért érez ilyesmit, de bízott a megérzéseiben. Úgy érezte, hogy a *Life* emberei nem fognak gondot okozni. Néhányukat ismerte, és ami ennél is fontosabb volt, ismerte a főnökeiket. A sztori sem tűnt veszélyesnek. A tengerészgyalogosok mindig jó híryanagnak bizonyultak, az ejtőernyősök szintén. Itt most megvolt mindkettő. Meg is nyugodott, amikor felhívta az egyik fickót a *Life*-nál, akit jól ismert, s aki elmondta neki, hacsak nem előzi meg őket valami nagyobb szenzáció, és a képek jól sikerülnek, a tengerészgyalogos ejtőernyősökből címlapsztori lesz két tömött oldallal.

– Te, Bill, tegyél már meg nekem egy szívességet, és felejtsd el, hogy valaha hallottad az „ejtőernyős tengerészgyalogos kifejezést! Nem tudom, miért, de egy csomó aranygallérost idegesít.

A *Life* főszerkesztője felnevetett.

– Rendben. Akkor minek nevezhetem őket?

– Tengerészgyalogos ejtőernyősöknek.

– Jó, tengerészgyalogos ejtőernyősök. Te is ott leszel Lakehurstben?

– Persze.

– Jake, nekem egy olyan jóvágású, ejtőernyőn himbálózó kölyök kellene. Úgy értem, a címlapra.

– Megkapod. Egy tucatból választhatod majd ki a legjobbat.

– Elnézést, őrnagy – mondta R. B. Macklin hadnagy Homer J. Dillon őrnagynak –, válthatnék pár szót magával?

Jake Dillon türelmetlenül nézett Macklin hadnagyra, majd vállat vont, és a hüvelykujjával az ajtó felé intett.

Isten *tudja, mit akarhat ez a félnótás!*

– Itt jó lesz – mondta Jake Dillon őrnagy Macklin hadnagynak, amikor már a *Life* riporterei hallótávolságán kívülre értek. – Mi nyomja a lelkét?

– Uram, gondoltam, nem árt, ha ismertetem Koffler örvezető jelenlegi helyzetét.

– Rendben. Mi a helyzet Koffler örvezetővel?

– Laktanyafogságra ítéltém. A szárnysegédem most készíti elő a hadbíró-sági vádemelést. A szárnysegédem szerint a „fegyelmet és a rendet sértő magaviselet” lehetne a megfelelő vád.

– Mi a francról beszél maga?

– Az őrnagy úr bizonyára tud róla... hogy Koffler örvezető azt mondta a *life* egyik tiszteletreméltó fotósának, hogy „Menj az anyádba!”, amikor az megkérdezte a nevét.

– Ezt most hallom először. És akkor mi van?

– Az ugróterületen mondta, uram, Neville alezredes holtteste mellett. Ott voltam, uram.

– Igen, és akkor mi van?

– Hát, uram, ezt nem úszhatja meg szárazon.

– Atyaúristen! – csattant fel Dillon. – Na, ide hallgasson, Macklin! Most szépen odamegy a szárnysegédjéhez, és megmondja neki, hogy szedje ki a nyomorult írógépéből azt a papírt, amire a nyomorult hadbírószági vádakat írta, és fűzzön bele egy újat! Arra a papírra pedig kopácsolja rá tegnapelőtti dátummal, hogy Koffler örvezetőt tizedessé léptettük elő!

– Uram, én ezt nem értem.

– Egyáltalán nem lep meg, hadnagy. Csak tegye, amire utasítottam! Az a kölyök meg legyen itt harminc percen belül! Zuhanyozzon le, borotválkozzon meg, és vegyen fel tiszta egyenruhát! A mellére legyenek kitűzve az ejtőernyősszárnyak, a zubbonya ujján pedig látni akarom a tizedesi stráfokat! Ejtőernyősbakancs legyen a lábán! Most beszéltem az AP-vel. Látták a képet, amit a *Life* készített, és interjút akarnak készíteni vele. Meg azzal a repülő őrmesterrel is, aki a gépet vezette. Ha az AP jön, akkor az UP és az INS²¹ is hamarosan itt lesz. Érti már?

– Uram – mondta Macklin kényelmetlenül, de kitartóan –, hivatalosan nem viselheti sem a bakancsot, sem a szárnyakat. Az avatási ünnepséget még nem tartottuk meg. Neville ezredes a *Life* riporterei előtt akarta megtartani, de miután... az a dolog megtörtént... bizonytalan időre elhalasztottam.

– Ejtőernyősbakancsban, szárnyakkal és tizedesi stráfokkal, hadnagy! – monda Jake Dillon dermesztő kimértséggel. – Harminc percen belül. Itt.

– Igenis, uram – mondta Macklin hadnagy.

(Öt)

Azt hiszem, ennyi elég is lesz, fiúk – mondta Jake Dillon őrnagy, és felállt. – Galloway őrmesternek és Koffler tizedesnek nehéz napja volt. Azt hiszem, hogy most már nem ártana, ha magukra hagynánk őket.

A sajtó emberei a tőlük megszokott módon elégedetlenül morogtak egy darabig, de lassan behajtották a noteszeiket, és felálltak a székeikről. Az interjú befejeződött.

Jake Dillon őrnagy nem bánta meg, hogy Galloway őrmestert is elhívta a sajtótájékoztatóra. Galloway jól viselkedett, jobban, mint amire Dillon számított. Koffler tizedes meg, egyem a kis szívét, úgy lapított, mint kutyaszar a fűben. Ha Galloway nincs ott, biztosan kiderül, milyen bárgyú egy alak.

Mindenesetre úgy tűnt, hogy a sajtó bevette a tragikus balesetről szóló történetet, hogy valami történt egy remek tiszttel, aki együtt csinálta végig a kiképzést az embereivel.

De Jake Dillon tudta, hogy ahol ketten vagy hárman összegyűlnek a tiszteséges újságírás nevében, ott legalább az egyikükből előbújik a szarházi, aki

²¹ Az Associated Press (AP), a United Press (UP) és az International Network Services amerikai hírügynökségek – *a ford.*

elindul megkeresni a kákán a csomót, és az sem zavarja, ha káka helyett kakát talál. Ebben az esetben nem is kellett volna túl messzire mennie.

Abból, amit az ejtőernyős oktatótól meg Steve Koffler tizedestől megtudott, és a képből, ami kialakult benne Franklin G. Neville alezredesről, Jake Dillon rájött a kendőzetlen igazságra.

Neville-t elvakította a rivaldafény. A *Life* emberei egyáltalán nem mutattak érdeklődést az alezredes iránt, és csak az ifjú sorállományúakkal foglalkoztak, és ez nagyon rosszlesett Neville-nek. Ez az egész az ő ötlete volt, mégis mindenki magasról szarta le.

Úgyhogy bekattant. Eldöntötte, hogy a fényképe bekerül a *Life*-ba, és ez azt jelentette, hogy olyan pozícióba kellett kerülnie, ahol a fotósok nem tudták nem lefotózni. Úgy gondolta, hogy akkor kell akcióba lépnie, amikor a gépből kiugró ejtőernyősöket kapják le. Ha ő az első ember, aki megjelenik az ajtóban, akkor le kell, hogy fotózzák, és nem retusálhatják le a képről.

Úgyhogy félrelökte a Koffler gyereket, akinek elsőként kellett volna ugrania, és kiugrott. Aztán valami balul ütött ki. Ahelyett, hogy a filmfelvevő keresőjének a közepébe került volna, az R4D vízszintes vezérsíkján találta magát. Már lehet, hogy ettől is szörnyethalt, de az is lehet, hogy csak az eszméletét vesztette el. Végül is mindegy; a tartalék ernyője D-gyűrűjét nem tudta meghúzni.

Jake Dillon nem akarta, hogy kiszivároгjon az igazság. Csak fájdalmat okozna az özvegynek, és a Tengerészgyalogságot is kellemetlenül érintené.

– Váltanék pár szót magával, őrmester – szölt Jake Dillon Galloway őrmester után, aki Steve Kofflerrel éppen azon volt, hogy elhagyja a helyiséget. – Magával és Koffler tizedessel.

– Jól van. Merre tartanak? – kérdezte, amikor magukra maradtak, és mindenki hallótávolságon kívülre került.

– Uram – mondta Galloway őrmester –, tudom, hogy McInerney tábornok holnap reggel ideutazik. Azt az utasítást kaptam, hogy legyek itt, amikor megérkezik.

– Úgy értem, hogy ma este. A tábornokról tudok.

– Nos, uram, arra gondoltam, hogy szusszanok egyet valahol a bázison kívül. Keresek magamnak egy motelszobát.

– Helyes. Menjen, és vigye magával Koffler tizedest is! De a sajtónak ettől kezdve nem mondanak semmit! Egy szót sem. Semmilyen körülmények között. Ezt vegyék parancsnak.

– Igenis, uram – mondta Charley Galloway. Steve egy pillanattal később ismételte el ugyanezt.

– Beszéltem McInerney tábornokkal – folytatta Dillon őrnagy. – A következő lesz. Neville ezredes holttestét Brooklynba viszik a Haditengerészeti Telepre, hogy felboncolják. Aztán koporsóba helyezik, és visszaszállítják ide. A holnap reggeli kihallgatást követően, maga és Koffler Washingtonba viszik. McInerney tábornokkal és az ejtőernyős-díszörség egyik tagjával fognak utaz-

ni. Neville ezredest Arlingtonban fogják eltemetni. Maguk ketten koporsókísé-
rők lesznek.

– Igen, uram – mondta Galloway őrmester.

Jake Dillon arra gondolt, hogy a sztoriból ki lehetne még facsarni egy keve-
set. Készíthetne még pár felvételt a díszőrségről és a zászlóval lefedett ko-
porsóról. Ha pedig még mindig azzal a tűzérési lovas löszerkocsival temetnek
Arlingtonban, akkor arról is készíthetnének pár felvételt, meg a lovászostag-
ról. Kis szerencsével össze tud hozni egy két-három perces anyagot, amit aztán
bemutathatnak a híradóban. De ez már nem tartozott se Gallowayre, se
Kofflerre, úgyhogy nem szólt nekik róla.

– Fiúk, oda mennek, ahova akarnak, és azt csinálnak, amit akarnak. De ha
beszélnek a sajtónak, vagy lerészegednek, és hülyét csinálnak magukból, szét-
rúgom a seggüket. Akarják, hogy részletezzem, hogyan?

– Nem, uram – mondták egyszerre.

Jake Dillon belenyúlt a nadrágzsebébe.

– Szükségük van pénzre?

– Nem, uram – felelték.

– Rendben. Akkor holnap reggel hétkor találkozunk.

Ülj be hátúlra! – mondta Charles Galloway technikai őrmester Stephen Koff-
ler tizedesnek, miután a Mercury furgonhoz értek.

Galloway előreült, Mrs. Caroline Ward McNamara mellé.

– És most? – kérdezte Caroline néni, és megérintette Charley karját.

– Sajnálom, hogy ennyit kellett várnod – mondta Charley. – Caroline, a fia-
talember Steve Koffler tizedes. Koffler, a hölgy Mrs. McNamara.

– Hello – mondta Caroline néni Steve-nek. – Akkor, most mi legyen?

– Parancsot kaptam, hogy tartsam a szemem Koffler tizedesen ma éjszaka,
és vigyem vissza 07.00-ra a bázisra.

– Ó – mondta Caroline néni.

– Keresünk valahol egy hotelszobát... szobákat – mondta Charley. – Nem
tudom, hogy mit terveztél ma estére.

– Hát, most már elég sötét van, és utálok éjszaka vezetni, ráadásul az utak
havasak is, meg minden. Talán nem ártana, ha én is kivennék valahol egy szo-
bát. Jim és az a másik hadnagy hol van?

– Úgy tudom, hogy Dillon őrnagy magához hívatta őket. Talán nem ártana,
ha elindulnánk, mielőtt végez velük. Félek, hogy Dillon őrnagy megkéri vala-
melyiküket, hogy tartsa rajtam meg Koffleren a szemét.

– Ó, már értem – mondta Caroline néni, majd beindította a motort, és el-
indult a kapu felé.

– Mennyire közelről akarod a tizedesen tartani a szemed? – kérdezte
Caroline néni.

– Azt hiszem a szomszéd szobánál közelebből semmiképp.

– Gondolom a szemközti szomszéd szobára gondoltál – mondta Caroline néni.

– Pontosan.

– Elnézést, őrmester – mondta Koffler tizedes.

– Mi van, Koffler?

– Őrmester, én East Orange-ben lakom. Mit gondol, nagy baj lenne, ha hazamennék?

– Hol laksz?

– East Orange-ben. Newark mellett.

– Tényleg? – mondta Caroline néni. – Mi lenne, ha Newarkban vennél ki egy szobát? Akkor Koffler tizedes a családjával tölthetné az éjszakát.

– Newarkban van az Essex House Hotel – mondta Steve segítőkészen. – Én ugyan még sosem jártam ott, de azt mondják, hogy egész jó hely. Ott biztos kapnának két szobát.

– Micsoda gondolat – jegyezte meg Caroline néni ártatlanul.

– Azt mondták, hogy tartsam rajta a szemem – mondta Charley Galloway.

– Ha egyedül megy haza, és Dillon őrnagy, vagy Ward és Schneider hadnagy rájön, akkor aztán benne leszünk mind a hárman.

– Akkor ne szóljunk nekik – mondta Steve ravaszul.

– Jó, nem szólunk – mondta Charley Galloway. – Megbízhatok benned, Koffler? Nem keveredsz bele semmibe, és a házad előtt fogsz várni mondjuk 05.30-kor?

– Egy tömbházban lakom – mondta Steve –, és igen, megbízhat bennem, őrmester. Szeretnék benézni a barátnőmhöz, őrmester.

– Azért csak vigyázz magadra, Koffler. Köztudott, hogy a nők megfélemezhetetlen szexgépekké válnak egy egyenruhás tengerészgyalogos puszta látványától. Ebből még baj lehet.

Caroline néni kuncogott egyet, Charley Galloway pedig fájdalmasan felkiáltott, mintha valaki a combjába mélyesztette volna a körmét.

– Nem lesz gond a barátnőmmel, őrmester – mondta Steve.

– Jó. Akkor ezt csináljuk. Magyarázd el Mrs. McNamarának, hogy merre laksz!

Newark külvárosában Caroline néni megállt az egyik benzinkútnál. Miközben a kutas teletöltötte a tankot, Caroline pedig meglátogatta a női mosdót, Charley Galloway megnézte a napilapokat.

– Mi a fene! – mondta, majd vett kettőt az aznapi *Newark Evening Newsból*. Visszasétált a furgonhoz, és az egyik újságot Steve kezébe nyomta.

– Híres ember lettél, Koffler – mondta. – Aztán nehogy a fejedbe szálljon!

A címlapon egy három hasáb nagyságú fénykép volt. Steve Kofflerről készült; az ejtőernyőjét a mellkasához nyomta; lefelé nézett, Franklin G. Neville alezredes holttestére. A szemében könnycseppek csillogtak.

A kép felett ez állt: A LEGKEMÉNYEBBEK IS TUDNAK SÍRNI. A képalírás a következő volt: „Az East Orange-beli Stephen Koffler, az elit Tengerészgyalogság ejtőernyős-haderejének tizedese könnyes szemmel néz le parancsnoka, F. G. Neville alezredes holttestére, aki néhány pillanattal azelőtt halt szörnyet, miután az ejtőernyője nem nyílt ki egy gyakorlóugrás során, amelyre ma dél-előtt került sor a Haditengerészet Lakehurst Légibázisán. Koffler ugrott ki másodikként – Neville alezredes után – a tengerészgyalogsági repülőgépből. [Az AP hírügynökség fényképe a *Life* magazinból].”

Útban a benzinkúttól a Park Avenue 121-ig, Stephen Koffler tizedes, az „elit Tengerészgyalogság ejtőernyős-haderejének tizedese” (*Atyaisten, de jól hangzik!*) lelki szemei előtt többször is leperegtek az otthon várható események.

Dianne már biztosan látta a *Newark Evening Newst*. Mindenki látta. A fényképét is. Dianne persze egyből azon kezd majd el tűnődni, hogy mikor láthatja újra. Szinte biztos, hogy tudja, Steve azért nem tudott hazamenni hozzá, mert az elit Tengerészgyalogság ejtőernyős-haderejénél teljesített szolgálata minden idejét lefoglalta.

Bekopogtat Dianne ajtaján. Dianne nyitja ki. A családja nem lesz otthon. Megölelik egymást. Dianne nyelve becsusszan a szájába. Aztán elhúzódik.

– Láttam a fényképedet az újságban – mondja majd. – Nagyon szörnyű volt?

Erre ő azt feleli:

Nem. Nem volt az. Az ilyesmire számítania kell az embernek.

Aztán újra csókolózni kezdenek, és Dianne nyelve megint bekalandozik a szájába. Aztán benyúl a lány pulóvere alá, vagy a szoknyája alá.

Erre Dianne azt mondja:

– Ne itt!

De nem gondolja komolyan, ő pedig beviszi a nappaliba, és ott fogják csinálni a kanapén. De az is lehet, hogy a hálósobájába is beviszi, és ott csinálják a lány ágyán. Csak úgy, szia helyett.

– Menjünk el innen! – mondja majd a lánynak. – Menjünk el valahová, ahol tényleg egyedül lehetünk!

– De hová? – kérdezi majd Dianne.

– Az Essex House-ba.

– Az Essex House-ba? Megengedhetünk mi magunknak egy szobát az *Essex House*-ban? – kérdi majd Dianne.

– Mire ő:

– Hát persze. Tizedes vagyok, és ugrópótlékot is kapok.

Ő sem akkor jött le a szélvédőről. Galloway őrmester és a szőke nő csinálni fogják az Essex House-ban. Micsoda baromság. Még hogy két szobát akarnak kivenni. És ha Galloway őrmester megtekerheti ezt a szőkét az Essex House-ban, akkor ő miért ne tekerhetné meg ott Dianne-t?

Dianne persze majd megkérdezi, hogy:

– De mi lesz Leonarddal?

– Leonard bekaphatja – mondja majd ő. – Rúgd ki azt a töketlen civilt! Nem, Dianne előtt nem szeretne ilyesmiket mondani. Máshogy fogja mondani.

– A fenébe Leonarddal. Rúgd ki azt a civilt!

Aztán pedig, ha már elvitte az Essex House-ba, és csinálták párszor, vagy többször, akkor megmondja neki, hogy nem érdekli, hogy pár évvel idősebb nála, mert belül úgylis öregebb annál, ami a személyijébe van írva. Az ég szerelmére, hisz tengerészgyalogos, az elit Tengerészgyalogság ejtőernyős-haderejének tizedese. Amit már végigcsinált és látott, az legalább olyan időssé tette, amilyen idős Leonard, persze csak lelkileg.

De a dolgok nem egészen úgy történtek, ahogy azt Steve elképzelte.

Már az elején kútba esett a terve, mert az anyja éppen az ablakban bá-mészködött, amikor Galloway őrmester megállt, ő pedig kiszállt a szőke nő furgonjából.

Mire a lépcsőházba ért, az anyja leszaladt a lépcsőn. Átölelte a kisfiát, és *zokogni* kezdett.

Steve még csak nem is gondolt az anyjára. Miközben az anyja sírva ölelgette, Steve azon tűnődött, hogy ha nem nézett volna ki az ablakon, akkor egyből felmehezt volna Dianne-hez, és akkor minden úgy történt volna, ahogy megálmodta.

Csakhogy az anyja ráakaszkodott. Nagyon jól tudta, hogy kénytelen lesz egy kis időt eltölteni vele, mielőtt átmehet Dianne-hez.

Az anyja férje is megjelent, kezét rázott vele. Úgy tűnt, hogy életében először örül, hogy láthatja Steve-et.

– Menjünk fel! Készíték magunknak egy kis Seven-and-Sevent! – mondta a gazember, és még egy mosolyt is erőltetett a képére.

Ahogy elindultak felfelé a lépcsőn, Dianne jelent meg a lépcsőházban. Dianne és Leonard.

– Szia! – mondta Steve.

– Szevasz, kölyök! – mondta Leonard. – Láttam a fényképedet az újságban.

– Szia, Steve – mondta Dianne. – Örülök, hogy látlak.

– Én is nagyon örülök, hogy látlak.

– És ennyi. Egy pillanattal később Dianne és Leonard eltűnt a lépcsőfordulóban.

Amikor beléptek a lakásba, csörgött a telefon. Mrs. Danielli volt az. Biztos ő is látta a fényképét a *Newark Evening Newsban*, mert az anyja azt mondta:

– Persze, mi is láttuk. Itthon van, Anna, ebben a percben lépett be.

Aztán Mrs. Danielli biztosan szólt Vinnynek, hogy otthon van, mert az anyja a kezébe nyomta a telefont.

– Köszönj Vinnynek, Stevie!

– Kérdezd meg, hogy nincs-e kedvük eljönni velünk egy étterembe, és megenni egy spagettit, vagy valami ilyesmit! – szólalt meg Steve anyjának a férje.

Steve úgy tett, mint aki nem hallott semmit. Ha elmennek Danielliékkel, akkor az életben nem tud átmenni Dianne-hez.

Az anyja kitépte a kezéből a telefonkagylót.

– Vinny, mondd meg anyádnak, hogy Stanley azt kérdezi, hogy nincs-e kedvetek eljönni velünk egy étterembe és megenni egy spagettit!

Megállapodtak, hogy fél óra múlva találkoznak a Nápoly étteremben az Orange Streeten, a Branch Brook Parknál.

Az anyja letette a telefont, és felé fordult.

– Miért voltál olyan kedves azzal a tramlival?

– Miről beszélsz?

– Dianne Marshallról... mit tudom én, hogy mi az asszonyneve... arról a tramliról. Akit a férje kihajított, mert egy másik férfival hetygett.

– Beszélsz összevissza!

– Ne merészelj ilyen hangon beszélni velem!

– Beszélsz összevissza minden hülyeséget, anya!

Az anyja pofon vágta.

– Azt ne hidd, hogy olyan nagy szám lettél! Mr. Nagy Szám, aki tiszteletlenül beszélhet az anyjával!

– Mi a franc folyik odakint? – kiáltott ki az anyja férje a konyhából.

– Semmi, drágám.

A Nápoly étteremben várniuk kellett az asztalra. A Danielli család – Mr. és Mrs. Danielli, Maria és Beryl, Vinny két kishúga és Vinny – nem sokkal azelőtt érkezett meg, hogy felszabadult egy asztal.

Amikor bementek, Steve kiszúrta, hogy ott van Dianne és Leonard is. Egy kétszemélyes asztalnál ültek, amit egy szál úszógyertya díszített. Az asztal egy falfestmény előtt állt, amelyen – Steve jól tippelt – Nápoly volt látható, meg valami vulkán, aminek a kráteréből füst jött ki.

Éppen végeztek a vacsorával. Leonard nem látta meg őket, de Steve abban már nem volt biztos, hogy Dianne sem. Mindenesetre nem arra nézett, amerre Steve-ék ültek. Aztán Dianne felállt, hogy kimenjen a mosdóba.

Meglátott. Úgy tett, mintha nem látott volna meg. Biztosan tudja, hogy mit gondol róla az anyám, és el akarta kerülni a jelenetet. Nem is kell kimennie a vécére. Tudja, hogy látni fogom, hogy elindult kifelé, és utána megyek, hogy találkozhasunk azon a kis folyosón, vagy mi a francnak hívják.

– Bocs, de ki kell mennem.

– Megint? – mondta az anyja. – Pisiltél, mielőtt elindultunk. Steve nagyon remélte, hogy az anyja nem látta meg Dianne-t.

Elég sokáig kellett várnia a kis folyosón, ami a női mosdó és a férfi vécéközt volt, de Dianne végül csak kijött.

– Szia!

– Mi a francot csinálsz te itt?

– Rád várok.

– Te hülye vagy, vagy mi van? Jesszusom!

Steve megpróbálta megcsókolni. Dianne elfordította a fejét. Steve erőszakosabban próbálkozott; megpróbálta átölelni a lányt, mire az térdel jól herén rúgta.

– Jesszusom – mondta Dianne, miközben Steve a fájdalomtól szédelegve a falnak dőlt. – Hiába beszél neked az ember? Ne merészelj a közelembe jönni! Ha még egyszer a közelembe jössz, szólok apámnak, és a szart is kiveri belőled!

VIII.

(Egy)

Washington D. C.

Foster Lafayette Hotel

1942. február 17.

Fleming Pickering tartalékos tengerészgyalogos százados kiszállt kétajtós Bükk Roadmastere volánja mögül, és lábujjhegyen a szálloda védettője alá „ballettozott”, keresztül a latyakon. A *Washington Post*ban hirdetett használt Buickot két nappal azelőtt vette.

– A sofőroldalon kellett volna kiszállnia, Pickering kapitány – mondta a kapus nevetve.

– Ahhoz ész is kellett volna – mondta Pickering. – Ma már nincs rá szükségem, de ki tudná nekem hozni a garázsból holnap reggel fél nyolckor? Persze csak ha beindul.

– Be fog indulni. A szerviz szerint csak egy új akkumulátor kell bele.

– Erre kíváncsi vagyok – mondta Pickering. – Meglepne, ha csak ennyiről lenne szó.

– Fowler szenátor pár perccel ezelőtt jött meg, százados – mondta a kapus. – Kérdezte, hogy láttam-e.

– Amint kiolvastottam a jégge fagyott lábaimat, felhívom – mondta Pickering. – Köszönöm.

A recepción megnézte, hogy jött-e postája, de a levelesrekesze üres volt. Aztán eszébe jutott, hogy üresnek is kell lennie. Ha nem is küldték fel a boyjal, a mindenre odafigyelő Mrs. Ellen Feller biztosan felvitte, amikor a lakosztályába ment.

Pickering és Mrs. Feller a Haditengerészeti Minisztérium épületében kapott irodát. Pickering magában csak úgy hívta, hogy a „kis budi”, pedig Knox miniszter lakosztálya előtt alakították ki. Mivel nem volt túl sok értelme, hogy állandóan ott tartózkodjon, szólt Max Telfordnak, hogy állítson be a lakosztálya egyik szobájába egy íróasztalt és egy írógépet Mrs. Feller számára. Mrs. Feller

odavitt mindenféle papírt, amit látnia kellett, ő pedig olyan ritkán ment a Haditengerészeti Minisztériumban lévő irodájába, amilyen ritkán csak lehetett.

Kezdek öregedni? Vagy csak fáradt vagyok?

Amikor Pickering bejutott a lakosztályába, az Egyesült Államok kaliforniai szenátora, a tiszteletreméltó Richardson S. Fowler a nappaliban üldögélt.

– Szenátor úr, az, hogy egy politikust találok a fotelemben, aki ráadásul a piámat szürcsölgeti, egyáltalán nem lep meg, sőt méltó befejezése ennek a pocsek napnak – köszöntötte Pickering.

Fowler levette a lábát a bőrhuzatos fotel lábtartójáról, és elkezdett kikászálódni a fotelből.

– Az ég szerelmére, maradj, ahol vagy! Csak vicceltem.

– Nálad sosem lehet tudni.

– Ha szenátor úrnak szólítalak, akkor viccelek – magyarázta Pickering. – Rendben?

– Levette a nagykabátját, és a kandalló előtt álló dohányzóasztal melletti kanapéra hajította. Rátette arannyal díszített egyensapkáját, aztán pedig leült a kanapéra, és nekilátott levenni a cipőjét és a zokniját.

– Atyaisten – mondta Ellen Feller, aki éppen akkor lépett a nappaliba a szomszéd hálósobából, amely irodaként funkcionált –, teljesen elázott!

Sötétzöld selyemruhát és kigombolt kardigánt viselt. A haja fel volt kontyolva.

– Nekem is feltűnt – mondta Pickering.

– És össze is van fagyva. Hozhatok egy csésze kávé? – kérdezte Ellen. – Vagy inkább valami töményet?

– Nem hinném, hogy az ilyesmi a munkaköréhez tartozna, Ellen, de nem bánom. Hozzon nekünk inni, kérem! Köszönöm.

– Uram?

– Fekete kávé kérünk jó sok konyakkal.

– Hol a fenében jártál? – kérdezte Fowler szenátor.

Arlingtonban. Egy temetésen. A hófűvás közepén.

– A nadrágját is át kellene vennie – mondta Ellen, miközben kitöltötte a kávé az egyik csészébe.

– Temetésen? Ismertem? – kérdezte Fowler szenátor.

– Amikor legutóbb megszámoltam, még három nadrágom volt. Az ki van zárva, hogy a másik kettő máris visszajött a tisztítóból.

– Számolja meg újra! – nevetett Ellen. – Egy óriási csomag érkezett a Brooks Brotherstől. Én három kék zakót és hat kék nadrágot számoltam, amikor beakasztottam a szekrényébe.

– Istenem! Végre! – mondta Pickering, majd felvette a földről a zokniját és a cipőjét, és átvitte a nagyhálóba.

Fowler szenátor közben Mrs. Fellerhez lépett, egy mosoly kíséretében átvette tőle a konyakkal feljavított kávé, és bevitte a hálósobába. Pickering ép-

pen egy szál alsónadrágban volt, és a nadrágtartóját gombolta rá az egyenadrágjára.

Elvette a kávé, biccentett a fejével, hogy köszöni, és belekortyolt.

– Kösz – mondta.

– Kit temettek?

– Egy tengerészgyalogos ezredest. Egy Neville nevű fickót. Nem nyílt ki az ejtőernyője.

– Olvastam róla az újságban – mondta Fowler. – Ismerted?

– Frank Knoxot képviseltem. Frank ismerte. Azt mondta, hogy szeretett volna elmenni, de ha elmegy, akkor attól kezdve elvárják tőle, hogy minden harmadik alezredes meg korvettkapitány temetésén ott legyen.

– Úgy látom, hogy nem nagyon rendített meg a dolog – mondta Fowler szárazon.

– Ahogy hallottam, kicsinálta magát – mondta Pickering.

– Öngyilkos lett?

– Jake Dillon azt mondta, hogy „annyira beleélte magát a szerepébe, hogy végül átment rajta a kamera” – mondta Pickering nevetve.

– Jake Dillon? A sajtóügynök?

– Aha. Őrnagy a Tengerészgyalogságnál.

– Nem is tudtam. Azt sem tudtam, hogy ismered.

– Jake együtt jár skeetezni Bob Stackkel. Onnan ismerem. Érdekes fickó. Nálunk voltak 39-ben, amikor San Franciscóban tartották az állami bajnokságot. Mindegy, szóval Jake vezette a temetési ceremóniát. Volt ott minden; híradós operatőrök, három kürtös, díszőrség a tengerészgyalogos ejtőernyősöktől, díszsortúz meg több ezer ember. Hamarosan a mozikban. Te is megnézheted. Én leszek az a jóképű haditengerész, aki némán tiszteleg, miközben a hó már a seggéig ér.

– Azt mondtad, öngyilkos lett?

– Nem. Nem egészen. Jake azt mondta, hogy amikor megtudta, hogy a *Life* nem fogja lefotózni, bekattant. Azt gondolta, hogy ha ő lesz az első ember, aki kiugrik a gépből, akkor le kell, hogy fényképezzék. Úgyhogy félrelökte a kölyköt, aki elől állt a sorban, és kiugrott. A szél vagy a propeller szele elkapta, és nekivágta a vízszintes vezérsíknak. A boncolás szerint az ütközéstől halt meg, nem attól, hogy nekivágódott a földnek.

– Átkozottul érzéketlen egy alak vagy, Flem, tudsz róla? – mondta Fowler szenátor.

Pickering, aki éppen a nadrágját húzta fel, csak akkor válaszolt, amikor már a helyére igazította a nadrágtartóját, és felhúzta a cipzárját.

– Mielőtt Arlingtonba mentem – mondta színtelen hangon –, elolvastam egy meglehetősen megbízható forrásból származó jelentést, amiben az állt, hogy a japánok most végeztek ki valami kétszáz amerikai civilt... a munkásokat, akiket Wake-re vittünk, és akiket hagyunk, hogy a japánok elfogjanak, amikor nem küldtük oda az erősítést. Hidegvérrel lelőtték őket. Ezek után egy

kicsit nehezemre esett lelkileg összetörni egy alezredes miatt, aki kicsinálta magát.

– Jesszusom! – mondta Fowler.

– Aztán egy órával a temetés előtt – folytatta Pickering szárazon –, felhívtam a feleségem, akinek rosszszülete, hogy nem hívtam fel, amikor a nyugati parton voltam. Látták, hogy együtt ebédeltem valakivel a Coronado Beach Hotelben, rá viszont nem volt időm...

– Mesélj nekem azokról a civilekről a Wake-szigeten!

– Nem mesélek. Már így is túl sokat mondtam el.

– Miért nem?

– Szenátor úr, nincs joga tudni – mondta Pickering.

– Ebben a mondatban a szenátor úron van a hangsúly, Flem – mondta Fowler határozottan.

Pickering szemöldöke felszaladt.

– Tudod, „az Egyesült Államok szenátora, az amerikai nép képviselője” – folytatta Fowler. – Ha az Egyesült Államok szenátorának nincs joga tudni, akkor kinek van?

– Érdekes kérdés – mondta Pickering. – Sajnos a politikai irányelvek kialakításába nincs beleszólásom, ezért nem az én dolgom erre válaszolni. Csak teszem, amire utasítanak.

– Mennyivel tudsz többet annál, amit most már én is tudok? – kérdezte Fowler.

– Valószínűleg átkozottul többet – felelte Pickering.

– Tudni akarok azokról a civilekről a Wake-en! – mondta Fowler. – Nem mondom el senkinek, hogy kitől hallottam róluk, ha ez az, ami zavar.

– Úgy tízen tudnak róla, beleértve a rejtjelezőket is. Ha Frank Knoxnak a fülébe jut, egyből tudni fogja, hogy kinek járt el a szája.

– Nem lennél százados a Haditengerészetnél, Flem, és nem dolgoznál Knoxnak, ha nem hoztam volna fel ide – mondta Fowler. – És úgy gondolom, hogy az amerikai népnek joga van tudni róla, ha a japánok atrocitásokat követnek el civil foglyok ellen.

– Joguk van hozzá, mégsem tudhatják meg – mondta Pickering.

– Miért nem?

– Mert... tudod te, hogy milyen átkozottul szar helyzetbe fogok kerülni miattad, te gazember?

– Igen, tudom – mondta Fowler.

– A francba!

– Kezdem azt hinni, hogy úgy gondolsz, hogy nem lehet bennem megbízni – mondta Fowler szenátor. – Azt megértem, hogy fenntartásaid vannak a kongresszust illetően. De ez már kezd személyessé válni. A hazafiasságomban nem kételkedhetsz, úgyhogy csak arról lehet szó, hogy nem bízol az ítélőképességemben.

– Bassza meg! – mondta Pickering megadóan. Megfogta a konyakos feketéjét, felhajtotta az egészet, aztán Fowler felé fordult. – Feltörtük a japán haditengerészet kódját. Az információ azokról a civilekről, akiket a japánok agyonlőttek, egy „elfogott” üzenetből származott. Ha a japánok rájönnek, hogy tudjuk, mi történt a civilekkel, akkor egyből tudni fogják, hogy feltörtük a kódjukat. El sem tudom mondani, mekkora kincs az, hogy bele tudunk hallgatni a rádióadásukba.

– Köszönöm – mondta Fowler komolyan. – Természetesen minden köztünk marad.

Pickering bólintott.

– Persze csak akkor, ha a mindenre gondoló titkárnőd, Mrs. Feller nem hallgatózott az ajtó előtt – tette hozzá Fowler.

– Nem hinném – mondta Pickering. – Egyébként ő is tud róla.

– Tényleg lelőttek kétszáz civilt?

– Megásátták velük a sírjaikat, egyszerre hússzal, aztán agyonlőtték őket. Tudod, túl sok gondot jelentett volna nekik az etetésük.

– A nyomorultak!

– Vajon most mit csinál velem Frank? – tűnődött el Pickering, miközben felhúzott egy pár tiszta zoknit. – Szélnek ereszt, és akkor visszamehetek a Pacific & Far Easthez, vagy Izlandra küld, vagy valami hasonló helyre, hogy példát statuáljon velem?

– Miről beszélsz?

– Nyilván el kell mondanom Knoxnak, hogy beszéltem neked a civilekről a Wake-szigeten. Meg arról is, hogy feltörtük a japánok kódját.

– Miért? – kérdezte Fowler.

– Tudom, hogy az ilyesmi ritka a Fehér Házban, de erkölcsi okokból kénytelen vagyok. Megosztotta velem ezt a bizalmas információt...

– Flem – vágott közbe Fowler. – Istenem, de naiv vagy!

– Ilyesmivel már rég nem vádoltak meg.

– Elég jól ismerem Frank Knoxot – mondta Fowler. – Sokkal jobban, mint te. Tudja, hogy jó barátok vagyunk. Arra nem gondoltál, hogy amikor beszélt neked Wake-ről, és gondolom még pár más dologról, biztosra vette, hogy elfogad nekem mondani? Talán *remélte* is?

Pickering felpillantott Fowlerre.

– Ezt a csavaros gondolatmenetet nem nagyon tudom követni – mondta egy idő után.

– Szerintem Frank Knox azt akarja, hogy tudjak arról, ami a Wake-szigeten történt, meg sok minden másról is, amiről a haditengerészeti miniszter nem beszélhet egy kaliforniai szenátorral. Most pedig tudok róla, és Frank Knox nyugodtan megesküdhethet a Bibliára, hogy nem mondott el nekem semmit.

– Te el is hiszed, amit beszélsz? – kérdezte Pickering kételkedve.

– El, Fleming, el. Ha pedig most sírva odaszaladsz, és elzokogod, hogy „Atyám, nem tudok hazudni. Kivágtam a cseresznyefát!”²², akkor azzal lerombolod a rendszert. Flem, hidd el, hogy ezzel nem használnál a hazánknak!

– Atyaisten!

– Isten hozta a valóságban, Fleming kapitány – mondta Fowler szárazon.

– Gondolod, hogy ezért adta nekem a kinevezést? – kérdezte Pickering.

– Minden bizonnyal ez volt az egyik ok. Én az ő oldalán állok, Flem. Ezt ő is tudja. Tudnom kell, hogy mi a franc történik a valóságban.

– Akkor miért nem hív fel egyszerűen? Miért nem tart neked eligazítást?

– A szenátus tele van túlfejlett egójú szenátorokkal. Ha nekem elmondja, akkor el kell mondania még vagy egy tucat embernek. Vagy két tucatnak. Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de vannak közöttük olyanok, akikre nem szabad ilyesfajta információt bízni.

– Igazad van. Tényleg naiv vagyok. Eddig azt hittem, hogy a szállítmányozási tapasztalatomra van szükségük.

– Szükségük is van rá – mondta Fowler. – De gondolj csak bele! Mi köze ennek a Wake-szigeten történt atrocitásnak a szállítmányozáshoz? Neked sincs igazából jogod hozzá, hogy tudd, ahogy ezt az imént a képeembe vágta.

Pickering felvett egy pár tiszta cipőt, megkötötte a fűzőjét, felállt, kezében az átázott cipővel.

– Azt hiszem, hogy most iszom valami erőset – mondta Pickering. – Csatlakozol hozzám?

– Már alig várom – mondta Fowler, és megfogta Pickering karját. – Még valami, Flem. Knox pokoúan nagy kegyben részesített. Mivel senkinek nem mondhatja el, hogy milyen információt akar eljuttatni hozzám, kellett neki valaki, aki elég intelligens, és akinek az ítélőképességében megbízhat. Téged választott.

– Nem a te kezed volt benne?

– Nem. Érthető okokból.

– Úgy érzem magam, mint Alice, amikor átesett a tükör túloldalára – mondta Pickering.

Visszaballagott a nappaliba, kinyitotta az előszobaajtót, és kitette a vizes cipőjét. Aztán a bársekreányhoz lépett, és kitöltött magának egy jó ujjnyi Scotchot egy vizespohárba.

– Szívesen kitöltöttem volna én is – mondta Ellen Feller.

– Ellen, volna szíves felhívni nekem Knox miniszter urat? – mondta Pickering.

– Mire készülsz, Flem? – kérdezte Fowler. A hangjában aggodalom csengett.

²² Állítólag a 6 éves George Washington mondta az apjának, amikor a hagyomány szerint kivágtá az apja legkedvesebb cseresznyefáját, *a ford.*

– Csak figyelj! Most kiderül, hogy jó ötlet volt-e megbízni az intelligenciában meg az ítélőképességemben.

Odasétált Ellenhez, aki egy kis, keskeny asztalnál állt a fal mellett, és társázott.

– Pickering kapitány szeretne Knox miniszter úrral beszélni – mondta Ellen, miután a vonal végén valaki felvette a telefont. Pickering azon tűnődött, hogy vajon honnan tudta a titkárnője, hogy hol tartózkodott Knox.

– Igen, Pickering – szólta bele Knox a telefonba.

– Gondoltam, elmondom, hogy ment Neville ezredes temetése, uram.

– Hát, köszönöm. De ezért nem kellett volna felhívnia. Megbízom magában.

– Jól ment, uram.

– Jó.

– Ha mára már nincs több megbízása a számomra, uram, akkor szeretnék ágyba bújni. Egy kicsit átfáztam Arlingtonban.

– Hát azt nem engedhetjük meg, hogy ágynak essen. Szükségem van magára. Várjon még az az ágy egy kicsit! Ma összefutottam Fowler szenátorral. Azt mondta, hogy beugrik magához egy italra. Ne okozunk neki csalódást! Tudja, nem sok republikánus barátunk van a szenátusban.

– Értem, uram.

– Helyes – mondta Knox. – Jó éjszakát, kapitány.

Pickering letette a telefont, aztán Fowlerre nézett, aki őt bámulta.

– Ellen – mondta Pickering –, azt hiszem, hogy mára végeztünk is. Én, a szenátor, meg ez az üveg John Barleycorn még elüldögélünk itt egy darabig. Reggel találkozunk.

– Lenne itt pár dolog, amit el kellene olvasnia, kapitány – mondta Ellen.

– Hagyja csak itt. Majd holnap reggel elolvasom.

– Van közöttük pár titkos dokumentum is – mondta Ellen, és egy bőr aktatáska felé bökött –, amiket vissza kell vinnem a pincébe. Vagy megvárom, vagy intézek egy futárt.

– Majd én hívok futárt, ha végeztem velük – mondta Pickering. – Köszönöm, Ellen.

– Igen, uram.

– Ez igen – mondta Fowler, miután Ellen Feller távozott. – Apropos, naivítás, Patrícia tud róla?

– Mi a francot akarsz ezzel mondani?

– Tudom, hogy Patrícia olyan tiszta, mint egy szent, és úgy is gondolkodik, mint egy szent, de vannak olyan nők, akiknek a fantáziája igencsak meglódulna, ha megtudnák, hogy a férjük meglehetősen sok időt tölt el egy vonzó... egy igen vonzó nővel a saját lakosztályában.

– Dick... Jesszusom! A, én soha nem csaltam meg Patríciát, soha, és ezt te is tudod. B, ez a nő valami misszionárius-féle.

– Ó, egy *misszionáriusi El is felejtettem*. A misszionáriusokat kiherélik, miután letették a szüzességi fogadalmat. Őket nem is hajtja a buja ösztön. Csak azért néz rád ez a misszionárius hölgy úgy, ahogy rád néz, mert tudja, hogy egy igazi szent vagy, akinek *soha* nem jutna eszébe, hogy megdugványozza.

Dick, te egy piszkos fantáziájú vénember vagy – mondta Pickering. Az aktatáskához lépett, felvette, kinyitotta a számszárát, és kinyitotta. Egy teljes percig tanulmányozta az irattartókat anélkül, hogy kivette volna bármelyiket is, aztán az aktatáskát Fowler szenátor kezébe nyomta.

– Aki át mond, mondjon bét is! – mondta Pickering. – Olvasd el, aztán válaszolok a kérdéseidre.

Fowler visszaadta az aktatáskát.

– Te még mindig nem érted a játékszabályokat, mi?

– Attól tartok, nem – felelte Pickering.

Most még megesküdhettek a Bibliára, hogy nem mutattad meg nekem a titkos dokumentumokat, és te is megesküdhetsz, hogy nem mutattad meg nekem a titkos dokumentumokat. Maradjon csak így!

– Akkor mit akarsz?

– Eligazítást – mondta Fowler. – Mondd el nekem, hogy mi a *véleményed* arról, ami történik!

– Térképet és mutatópálcát nem akarsz véletlenül? – kérdezte Pickering gúnyosan.

– A térképet megköszönném – felelte Fowler szenátor. – Mutatópálcára valószínűleg nem lesz szükség. Van térképéd?

Pickering látta Fowleren, hogy komolyan beszél.

– Van – mondta Pickering. – Van térképem. A széfben. Csináltattam egyet, mert nem akarom, hogy olyanok kezébe kerüljön a térképem, akiknek nincs joguk megnézni.

– Akkor hozd ide, Flem! – mondta a szenátor ügyet sem vetve a gúnyos megjegyzésre. – Fel is rakhatnád a falra pár gombostűvel.

Fleming eltűnt a hálósobájában, majd néhány pillanattal később visszatért néhány térképpel.

– Gombostű nincs – mondta komolyan. – Kiterítem a padlóra.

– Jó.

– Jól van. Mire vagy kíváncsi?

– Arról van némi fogalmam, hogy mi folyik Európában – mondta Fowler. – A te szakterületed a Csendes-óceán térsége. Kezdjük azzal!

Szóval a Hadseregnél is van egy embere, akinek ugyanaz a dolga, mint nekem. Ő foglalkozik Európával Az eszem megáll!

– Hol kezdjük?

– December hetedikén – mondta Fowler. – Tudom, hogy erre nem vagy felkészülve, Flem. Az esetleg segítene, ha úgy próbálnád meg nekem elmondani az eseményeket, mintha semmiről nem tudnék?

– Igen – mondta Pickering, és letérdelt a padlóra terített, nagy méretű térkép mellé. – December hetedikén így néztek ki a dolgok. Az USA Csendes-óceáni Flottája itt volt, Oahunál, a Hawaii-szigeteken. Ez nagyjából 5400 kilométer San Franciscótól, 7200 Tokiótól. A távolság San Francisco és Hawaii között nagyjából annyi, mint San Francisco és New York között. A távolság Tokió és Hawaii között pedig körülbelül annyi, mint New York és London között. Itt van a Wake-sziget, 4100 kilométerre Tokiótól és 4600 kilométerre Pearl Harbortól. Guam, itt, 3600 kilométerre van Tokiótól, 7400 kilométerre Pearltól. Kábé 3600 kilométer a távolság Tokió és Luzon között a Fülöp-szigeteken, és nagyjából 15 700 a nyugati part és Luzon között.

Pickering leült a bokájára.

– Tehát, az egyes számú tényező az, hogy a csendes-óceáni távolságok a japánoknak kedveznek.

– Egyértelmű – mondta Fowler.

– A kettes számú tényező a tengeri útvonalak védelme. A csatahajóink nagy részét elvesztettük Pearl Harbornál. Arról már felesleges beszélni, hogy *mennyire* tudták volna megvédeni a tengeri útvonalainkat, de a lényeg, hogy a hajók odavesztek. És természetesen az elvesztésüknek meglehetősen sok köze volt ahhoz a döntéshez, amely visszarendelte a 14. taktikai különítményt Pearlbe ahelyett, hogy elszállította volna az utánpótlást a Wake-szigetre.

– Talán kockára kellett volna tennünk az anyahajókat a megerősített Wake-kel együtt?

– Úgy gondolom, hogy igen. Legalábbis alaposan megnehezíthettük volna a dolgukat. A japánoknak nem igazán vannak az ellenséges partra szálláshoz szükséges felszerelései. Wake-en csak azért sikerült nekik, mert Wake-nek nem volt hatékony tüzérsége. Ráadásul mindössze egy távolságmérővel rendelkeztek. Lőszerük is alig volt. Repülőgépük pedig egyáltalán nem. Minden ott volt a 14. csapásmérő kötelék fedélzetén. Úgy gondolom, hogy az utánpótlást el kellett volna szállítani.

Fowler felmordult.

– De most már erről sem érdemes vitatkozni. Wake-et elvesztettük. Guamot is. December tizedikén a japánok két hadosztályt tettek ki Luzonon. Három héttel később már Manilában voltak. Hátrálásra készítették minket a Bataan-félszigeten is. El fog esni, ahogy Corregidor is.

– Nem tudjuk megerősíteni?

– Nincs elég hadianyag, amit hajóra rakodhatnánk, és nincs elég hajó sem, amire rakodhatnánk, ráadásul a japánok meglehetősen hatékonyan fogják el a szállítmányainkat.

– És mi mennyi kárt tettünk bennük eddig?

– MacArthurnak sikerült lelassítani az előrenyomulásukat. Az elfogott üzenetekből tudjuk, hogy a japán tábornok... a neve Homma, érdekes fickó, Kaliforniában járt iskolába, és folyékonyan beszél angolul, és nem akarta, *nem akarta* ezt a háborút... szóval Hommára meglehetősen nagy nyomás neheze-

dik. A japánoknak kellene a Fülöp-szigetek, úgyhogy az ellenállást mindenképpen le kell törnie. Kemény dió. Amint végeznek Luzonnal és Corregidoi Tal, be kell venniük Mindanaót, a déli szigetet. Úgy harmincezer katonánk állomásozik ott egy Sharp nevű tábornok vezetése alatt.

– Miért nem használják fel az ő haderejét Luzon megerősítésére?

– A szállítás miatt. Ha tengeren próbálkoznak, a japánok ellen nincs esélyük. Ott vannak a tengeralattjárók és a hajók. Öngyilkosság lenne.

– Akkor hogyan harcolnak a japánok ellen?

– Kínlódva. Azzal próbálnak meg harcolni, ami a flottából megmaradt: anyahajókkal, cirkálókkal...

– Na, és mi van a tengeralattjárókkal?

– A torpedóink hasznavehetetlenek – mondta Pickering egyszerűen.

– Mi az, hogy hasznavehetetlenek?

– Nem működnek. Vagy nem érnek célba, vagy célba érnek, de nem robbannak fel.

– Erről most hallok először – mondta Fowler döbbenet. – De nem *mind*!

– Nem, persze, hogy nem. De elég sok. Pokolian sok. A felük, vagy annál is több. A tengeralattjárós aranygallérosok nyilván nem beszélnek róla túl sokat. Az a hír járja, hogy a küldetésből Pearl Harborba visszatérő tengeralattjárókapitányok parancsot kaptak, hogy tartsák a szájukat. Odamegyek, hogy utánajárjak a dolognak.

– Ezt nem értem – mondta Fowler. – Nem is sejtették, hogy nem fognak működni?

– Nem tudom. Annyit hallottam, hogy a detonátorokkal nem stimmel valami. És mivel a detonátor valami magas pozícióban lévő admirális agyszüleménye, nyilván a tengeralattjárókapitányok a felelősek, és nem a detonátorok.

– Hogy lehet ilyesmit eltitkolni? Úgy értem, hadgyakorlaton. Egy torpedó, ami nem robban fel?

– Nyilván hadgyakorlaton nem lőttek ki túl sokat. Túl sokba kerülnek – mondta Pickering. – Az admirális, akivel beszéltem, azt is érthetően a tudomra adta, hogy felháborítónak tartja, hogy egy kapitányi egyenruhába bújtatott civil kérdőre vonjon hivatásos tengerészeket.

– Mire te? – kérdezte Fowler.

– Megmondtam neki, hogy én már akkor kapitány voltam, amikor ő még csak kadét.

– Nem mondd komolyan!

– Tényleg nem. Nagy kísértést éreztem, de tartottam a számat.

– Le vagyok nyűgözve, Flem – mondta Fowler szenátor.

– Jó. Akkor folytassuk! A japánok már Francia Indokínában voltak. A franciák, akiknek szerintem nem lehetett túl sok választásuk a német megszállás miatt, hagyták, hogy a japánok csapatokat és repülőgépeket állomásoztassanak Hanoiban, Saigonban, meg még pár helyen, és hadihajókat is odavittek. Onnan aztán Thaiföldre mentek. A japánok évek óta jelen voltak Koreában.

Partra szálltak Malayában, és elfoglalták Szingapúrt. Brit szövetségeseink tüzérségi ágyúai valószínűleg rossz irányba néztek. A britek hetvenezer emberrel adták meg magukat. Eddig ez a legnagyobb létszámú szövetséges kapituláció... Frank Knox azt mondta, hogy a britek utoljára akkor szenvedtek el ekkora vereséget, amikor Burgoyne megadta magát Saratogánál..., de erre senki sem fog emlékezni, ha a Fülöp-szigeteket elveszítjük.

– A Fülöp-szigeteket semmiképpen nem tudjuk megtartani? Mindanaót sem? És mi a helyzet Sharp tábornokkal meg a harmincezer emberével?

– Mindanaót talán... meg tudnánk tartani. De Rooseveltt úgy döntött, hogy a háború első szakaszában Európára kell összpontosítani. Ez azt jelenti, hogy a Fülöp-szigeteket nem kap utánpótlást.

– Nem értesz egyet vele?

– Ami engem illet, szerintem hagynunk kellene, hogy az oroszok meg a németek lelövöldözzék egymást – mondta Pickering. – Eddig még senki nem kérte ki a véleményemet azt illetően, hogy hogyan kellene megvívni ezt a háborút.

– És most mi lesz? – kérdezte Fowler.

– Hát, megpróbáljuk megakadályozni, hogy a japánok elfoglalják Ausztráliát és Új-Zélandot, ahonnan lassan elkezdhetjük visszafoglalni a területeinket. Majdnem 12 000 kilométer a távolság San Francisco és Brisbane között. Jelenleg ez a tengeri útvonal még nyitott. MacArthurt már udvariasan megkérték, hogy hagyja el a Fülöp-szigetek térségét, és menjen Ausztráliába.

– Hogy érted azt, hogy *megkérték*?

– Úgy, hogy *megkérték*. Ha nem megy oda, akkor, gondolom, Rooseveltt parancsba is adja. Marshall tábornok már egy ideje a sarkában van, hogy ezt mielőbb tegye meg. MacArthur meg Marshall ki nem állhatják egymást. Tudtál róla?

– Hallottam valamit.

– Amikor George Marshall ezredesként szolgált Fort Benningben, MacArthur volt a Hadsereg vezérkari főnöke. A teljesítményjelentésben, amit Marshallról írt, az állt, hogy ezrednél nagyobb egység parancsnoki posztjára nem alkalmas. MacArthur azt gondolja Marshallról, aki most ugye MacArthur régi posztját látja el, hogy Marshall azzal akart megfizetni neki, hogy altábornagyként hívta vissza.

– Nem értem.

– MacArthur tábornagyként, négycsillagos tábornokként vonult nyugalomba a vezérkari főnöki posztról. Aztán kinevezte magát a Fülöp-szigeteki Fegyveres Haderő marsalljává. Amikor Rooseveltt visszahívta MacArthurt, hogy átvegye a Fülöp-szigetek felett a parancsnokságot, háromcsillagos tábornokként, altábornagyként hívta vissza. MacArthur azt hiszi, hogy Marshall keze volt a dologban. Hogy őszinte legyek, egyáltalán nem lepne meg, ha igaza lenne. Mindegy, a helyzet meglehetősen kényes. Szóval az volt a terv, hogy MacArthur Ausztráliába, illetve Új-Zélandra megy. Ott nincs említésre méltó

számú katonánk. Mind Afrikában és Angliában vannak; védik a birodalmat. A japánok tudják, hogy el tudják foglalni, hacsak nekünk nem sikerül egy viszonylag biztonságos tengeri útvonalat létrehozni, és már meg is tették az első lépést. Január huszonharmadikán, ami... mikor is... három hete volt?... elfoglalták Rabault. Itt.

A térképen a Bismarck-szigetcsoporthoz egy pontjára mutatott, Új-Guineától keletre.

Új-Guineába már telepítettek haderőket, és ha sikerül nekik megépíteni a légibázist is, akkor lebombázzhatják az Ausztráliába és Új-Zélandra tartó hajókat. És persze lebombázzhatják Új-Zélandot és Ausztráliát.

– És mi ez ellen sem teszünk semmit?

– Abban az aktatáskában, amibe nem akarsz belenézni...

– Megmondtam, hogy miért.

–...abban van King admirális többé-kevésbé véglegesített hadműveleti parancsa. Hacsak valaki nem talál benne valami szarvashibát, és szerintem nem fog, a következő pár napban jóvá is hagyják. Az áll benne, hogy a lehető leghamarabb vissza kell foglalni Rabault. Ehhez azonban fel kell állítanunk egy bázist az Efate-szigeten, az Új-Hebridákon.

– Az meg hol a francban van?

Pickering megmutatta a térképen. Fowler egy apró pöttyöt látott a Csendes-óceánban, Új-Kaledóniától északnyugatra, amely csak egy kicsivel volt nagyobb pötty az ausztrál kontinentstől keletre.

– Miért ott?

– A tengeri szállítási útvonal egyik állomása. Ha megépül rajta a légibázis, onnan bombázni lehet Rabault. Ha megépül, onnan szállhatnak fel a tengeri útvonalat védő gépek.

– Van elég katonánk, akit odaküldhetnénk? Meg hajóink, amikkel odavihetnénk őket?

– A Hadsereg 6814. taktikai különítménye, ami nem túl nagy haderő... kevesebb mint egy hadosztály... már a nyílt tengeren van, útban Efate felé – mondta Pickering.

– Kevesebb mint egy hadosztály? Az nem sok.

– Ennyi van. Az is valami.

– És mi a helyzet a tengerészgyalogosokkal?

– Mi lenne?

– Hol vannak? És mit csinálnak?

– Aznap, amikor a japánok partra szálltak Rabaulon, a 2. tengerészgyalogosdandár Samoán szállt partra, megerősítve a 7. védelmi zászlóaljat. A 4. tengerészgyalogosok, akik Kínában voltak, most a Bataan-félszigeten harcolnak. Mindkét parton tart a tengerészgyalogos-hadosztályok felállítása, de 1943 elejéig nem lesznek harcra készek.

– Rosszabb a helyzet, mint gondoltam. Vagy csak a te pesszimizmusod ragadt át rám?

– Nem hinném. Szerintem... ha meg tudjuk akadályozni, hogy elfoglalják, vagy harcképtelenné tegyék Ausztráliát, akkor már nem süllyedünk tovább a szarba. De egyelőre nyakig benne vagyunk.

– Azt hallottam... de nem mondhatom el, hogy kitől...

– Nem mondhatod, vagy nem akarod?

– Nem akarom. Azt hallottam, hogy Rooseveltt engedélyt adott, hogy repülőgép-anyahajóról felszálló B-26-osok bombázzák Japánt.

– B-25-ösök – javította ki Pickering. – Amiket Billy Mitchell tábornokról neveztek el. Floridában gyakorlatoznak, a félszigeten.

– Mi a véleményed róla?

– Szerintem jó ötlet. Lehet, hogy nagy kárt nem teszünk bennük, de legalább adunk a japánok egójának, és talán így rávehetjük őket, hogy nagyobb védelmi erőt hagyjanak odahaza. A hazai civilek moráljának mindenképpen jót fog tenni. Valószínűleg megéri az árat, amit fizetni fogunk érte.

– Miről beszélsz?

– Beszéltem Jimmy Doolittle-lel. Régen ő volt a Shell alelnöke. Nagyon jó ember. Olyan érzésem támadt, hogy nem hiszi, hogy haza fog jönni.

– Jesszusom!

– Nem minden alezredes egyforma – mondta Pickering.

– Arról beszélsz, akit most temettek el?

– Azzal vádoltál meg, hogy érzéketlen vagyok.

– Jó. Megkövetlek.

– Bár az lennék – mondta Pickering. – Mármost érzéketlen.

– A Jimmy Doolittle-lel, meg a B-25-ösökkel kapcsolatos információimmal akartalak elbűvölni, hogy kiszédjem belőled, hogy mit tudsz a tengerészgyalogos raiderekről.

– Ugyanaz a lényege, szerintem. Rooseveltt rajong a brit dolgokért, és úgy gondolja, hogy nekünk is szükségünk lenne kommandósokra. Kell valamilyen katonai siker, különben a közhangulat pokolian le fog romlani.

– Szerinted csak erről van szó? Csak egy propagandahúzás lenne az egész, amivel javítani akarják a közhangulatot?

– Szerintem ettől azért többről van szó, de nincs abban semmi rossz, ha teszünk valamit, amitől jobb lesz az átlag amerikaiak kedve. És legalább Rooseveltt nem kétszínűsködik. A fia, Jimmy az egyik raider-zászlóalj... azt hiszem, a második... végrehajtó tisztje. Most állítják fel a zászlóaljat San Diegóban.

– Mesélj róla! – mondta Fowler szenátor. – Voltál Diegóban?

– Majd vacsora után. Nem is ebédeltem.

– Te fizetsz?

– Miért is ne?

A hotel éttermében vacsoráztak. Roston sült bárányt és serpenyős burgonyát ettek, hozzá pedig salátát és egy üveg Cabernet Sauvignont.

– Azt mondtam – kezdett hozzá Pickering, miközben vett egy szelet Wisconsin Camembert a sajtátról –, hogy a 26. lovasságnál, a Fülöp-szigeteken, lelőtték az összes lovat? Kellett nekik a hús.

– Jesszusom, Flem! – tiltakozott a szenátor.

– Miért nem érzek büntudatot, amiért ilyesmit eszek? Lehet, hogy mégis igazad van, Dick. Talán mégis érzéketlen vagyok.

– Azt nem tudom, hogy az vagy-e, de többet nem iszol. Tudom, hogy vannak idők, amikor nem kellene innod, és ez most egy olyan idő.

Vacsora után Fleming Pickering tartalékos haditengerész-kapitány visszament a lakosztályába, lezuhanyozott, megivott még egy pohárka – egy nagy pohárka- konyakot, és lefeküdt aludni.

Történt vele valami, ami sok éve nem történt meg vele. Erotikus álma volt, de olyan életszerű, hogy még másnap reggel is világosan emlékezett rá. Azzal győzködte magát, hogy mindenről az előző nap történtek tehetek, meg a Camembert, meg a bor, meg a konyak.

Mrs. Ellen Fellerről álmódott, a misszionárius feleségéről, aki bement a hálószobájába, és nem volt rajta semmi, csak az a fekete csipkés alsónemű, amit aznap viselt, amikor megismerte, de azt is levette, ő pedig azt tette vele, amit a férfiak tesznek ilyen körülmények között.

(Kettő)

Kalifornia, San Diego

2. egyesített gyakorló haderő, parancsnokság

A vezérkari főnök irodája

1942. február 21.

Jack NU Stecker tartalékos tengerészgyalogos százados bekopogtatott Lewis T. „Mázlista Lew” Harris irodája nyitott ajtaján, és várta, hogy engedélyt kapjon a belépésre.

– Gyere! – mondta Harris ezredes, és undorodva az íróasztalához vágta a ceruzáját. – Mi a francért van az, Jack, hogy ha megkér az ember valakit, hogy vessen papírra valami egyszerű dolgot, az az összes cifra szót használni fogja, amit életében hallott? Ráadásul rosszul?

– Nem tudom, uram – mondta Stecker mosolyogva. – Én tettem volna ilyesmit?

– Nem. Ez a szar a mi kedves főhadsegédünktől jött. Ezek rosszabbak mindenkinél. Talán ezért csinálunk belőlük főhadsegédet. *Főtörzs!*

A főtörzssőrmester, egy cingár, hórihorgas, simára borotvált arcú, inkább negyvenes, mint harmincas férfi jelent meg az ajtóban széleseben.

– Uram?

– Főtörzs, volna szíves ezt odaadni a főhadsegédnek? Mondja meg neki, hogy a felét sem értem, és hogy írja át az egészet! Mondja meg neki azt is, hogy megtiltottam, hogy két szótagnál hosszabb szavakat használjon!

– Igenis, uram – mondta a főtörzsőrmester nevetve, aztán Steckerre kacintott, és elvette Harris ezredes asztaláról a gemkapoccsal összekapcsolt papírköteget. – Uram, azt ugye tudja, hogy ezzel össze fogja törni a főhadsegéd szívét? Annyira büszke a munkájára.

– Jó – mondta Harris. – Még annál is jobb. Remek! Mondja meg neki, hogy reggelre kérem! Aki képes ennyi baromságot összehordani, az nem érdemli meg, hogy aludjon!

– Igenis, uram – mondta a főtörzsőrmester egy széles vigyor kíséretében, majd távozott.

– Csukd be az ajtót, Jack! – mondta Harris ezredes, Steckert pedig becsukta. Amikor megfordult, Harris egy üveg Jack Daniel's whiskyt és két poharat varázsolt az íróasztalára. – Egy Ids valamit, csak hogy lemossa az út porát, Jack?

– Egy kicsit korai lenne, uram.

– Előléptetést ünnepelünk – mondta Harris. – Most, hogy hamarosan tábornok leszek, én döntöttem el, hogy mi az, ami neked egy kicsit korai, és mi az, ami nem!

– Ebben az esetben, tábornok, lekötelez – mondta Stecker.

– Mondom, *hamarosan*. Egyelőre még nem vagyok tábornok. Pont annyira figyelsz rám, mint az a gazember főhadsegéd. Jobban nyitva kellene tartanod a füled most, hogy csapattiszt lettél, Jack.

– Uram?

– Na, most már figyelsz, mi? – mondta Harris elégedetten. Stecker kezébe nyomott egy Kraft Cheese²³ poharat, ami félig volt töltve whiskyvel.

– Igen, uram.

– Egészségére, Stecker őrnagy – mondta Harris ezredes.

– Egy kicsit összezavarodtam, uram – mondta Stecker, majd a szájához emelte a poharat, és felhajtotta az italát.

– Most hívott Riley tábornok – mondta Harris. Ő is felhajtotta az italát, és visszatette az üveget a fiókba, mielőtt folytatta. – Azt mondta, hogy a nevem már a szenátus előtt van. Azt is mondta, hogy amint... vagy inkább *ha* össze tudnak szedni elég szenátort, aki elég józan ahhoz, hogy szavazzon, szóval ha határozatképesek, akkor megvan a dandártábornoki előléptetésem, és megírják a parancsot.

– Megérdemled – mondta Stecker komolyan.

– Örülök, hogy így látod – mondta Harris halkán. – Kösz, Jack. Harris megérintette Stecker karját. Ő így fejezte ki a ragaszkodását. Aztán a hangszíne megváltozott.

– De én a maga előléptetéséről beszéltem, Stecker *őrnagy*. Ezért jön nekem eggyel, őrnagy.

²³ Az 1940-es évek Amerikájában a Kraft Cheese sajtokhoz vizespoharakat adtak ajándékba, többnyire virágmintásokat, *a ford.*

- Azt sem tudtam, hogy felkerültem az előléptetési listára.
- Majd én elmondom, hogy mi történt – mondta Harris. – Ismersz egy Neville nevű pasast? Franklin G. Neville?
- Aha. Amikor legutoljára hallottam felőle, búcsúküldetésen volt, mint haditengerészeti attasé valahol.
- Finnországban. Nos, visszajött, elkezdett tengerészgyalogos ejtőernyősöket képezni, és előléptették alezredessé. Pár napja kiugrott egy gépből Lakehurstben ejtőernyő nélkül, vagy legalábbis rossz ejtőernyővel.
- Ezt szomorúan hallom.
- Nos, most meg kellene valaki a helyére. Nekem ugyan továbbra is meggyőződésem, hogy ejtőernyősöknek nem sok keresnivalójuk van a Tengerészgyalogságnál, de most már mindegy. Szerintem, ha a Hadsereg kitalálná az íjászhadtestet, valami féleszű gazember a főparancsnokságról rögtön elkezdene íjakat meg nyilakat vásárolni, és azt szajkózná, hogy mi találtuk ki az íjászhadtestet hamarabb.
- Steckerre nézett, mert arra számított, hogy értékelni fogja a humorát. Ehelyett gondterheltséget, sőt talán rémületet látott a szemében.
- Nem, Stecker őrnagy – mondta nevetve –, nem kell az ejtőernyős tengerészgyalogosokhoz mennie, vagy mi a fenének hívják őket. Észak-Carolinába megy, New Riverbe, az 1. hadosztályhoz, hogy átvegye annak a fickónak a helyét, aki beugrik... mondom, *beugrik* Neville ezredes helyett.
- Egy pillanatra megijesztettél – vallotta be Stecker.
- Tudom – mondta Harris. – A következő történt. Riley tábornok megkérdezte tőlem, hogy van-e egy őrnagyom, akit nyugodt szívvel ajánlanék ennek a fickónak a helyére az 5. tengerészgyalogosoknál. Ő a 2. zászlóalj végrehajtó tisztje. Megmondtam neki, hogy nincs, de van egy századosom, akiről tudom, hogy fél kézzel is meg tudja találni a seggét...
- Végrehajtó tiszt zászlóaljnál? Atyaisten, nem is tudom...
- Ugyan már, Jack. Amikor én zászlóaljparancsnok voltam, volt egy tűzvezető törzsőrmesterem, aida azt állította, hogy legalább olyan jól tudná vezetni a zászlóaljamat, mint én. Úgy hívták, hogy Jack Stecker.
- A tűzvezérek mind ilyen nagyképűek – mondta Stecker. – Nem is igazán tudom, hogy hogyan kell csinálni.
- Hát most majd megtudod – mondta Harris. – Az eredeti terv... Riley nagy csodálód, Jack. Tudtad?
- Stecker megrázta a fejét.
- Szóval a csodálód. Az eredeti terv az volt, hogy századosként mész oda. De aztán eszembe jutott... nekem, a zseninek... hogy, A, a rendfokozatod sokkal alacsony, B, ha nekem lenne egy zászlóaljam, én egy volt tűzvezért, egy századost századparancsnoknak tennék meg.
- Én szeretnék is egy századot – mondta Stecker. – Tudod jól.
- Ja, persze. Van egy rakás ifjú hadnagyunk, akit meg tudunk tanítani erre a feladatra. De egy végrehajtó tiszt egy zászlóaljnál? Ki tudja, hogy ott hogy

válnának be? Szóval ezt mondtam el a tábornoknak, mire ő: „Nos, akkor előbb elő kell léptetnünk őrnaggyá, mielőtt megírjuk a parancsot, amivel New Riverbe küldjük.”

– Na és mit fog szólni a zászlóaljparancsnok, és ha már itt tartunk, az ezredparancsnok, hogy rájuk tukmálják Jack Steckert? Biztos valaki másra gondoltak.

– Nos, hogy őszinte legyek, eleinte biztosan utálni fognak. De majd ha a helyettes hadosztályparancsnok *kiokítja* őket, biztosan belátják majd, hogy bölcs döntés volt téged rakni erre a posztra.

– Ugyan miért tenne ilyet? Azt sem tudom, hogy ki az 1. hadosztály helyettes hadosztályparancsnoka.

– Amint a szenátor urak összegyűlnek, és határozatképesre józanodnak, a neve Lewis T. Harris dandártábornok lesz – mondta Harris.

Stecker elmosolyodott, és megrázta a fejét.

(Három)

Kalifornia, San Diego

Az Egyesült Államok Haditengerészeti Kórháza

A Nővérszolgálat főnökének irodája

1942. február 27.

– Hivatott, korvettkapitány? – kérdezte Barbara Cotter tartalékos haditengerész zászlós, miután bedugta a fejét Jane P. Marwood korvettkapitány irodája ajtaján.

– Jöjjön be, Cotter! – mondta Marwood korvettkapitány. Marwood, akit Barbara Cotter magában csak úgy hívott, hogy „csontos vén kurva”, kék díszegyenruhát viselt. Nagyon alacsony és nagyon vékony nő volt. A korvettkapitányoknak járó három és fél aranyzárvával a zubbonya ujján meg a szalagokkal a mellén, Barbara szerint úgy nézett ki, mint egy karikatúra, egy vénlány, aki jelmezbálba készült.

Barbara látta, hogy Hazel Gower korvettkapitány, a frissen előléptetett, közvetlen felettese is az irodában volt. Az ablak előtt állt, és kifelé bámult.

Biztos csináltam valamit, különben a drága Hazel nem lenne itt. Kíváncsi vagyok, szerintük mit követtem el?

Aztán egy még nyugtalanítóbb gondolata támadt: *Vajon meddig fog ez az egész tartani?*

Háromnegyed óra múlva Joe Howarddal kellett volna találkoznia. Már így is rohannia kell. A váltótársával még össze kell írnia, hogy mennyi fogyott a fájdalomcsillapítóból és a nyugtatókból, aztán le kell dobnia magáról az ápolóruhát, gyorsan le kell zuhanyoznia, és fel kell öltöznie. Joe a főbejáratnál fogja várni.

Akkor is Joe-ra gondolt – meg magára és Joe-ra –, amikor Marwood korvettkapitány az irodájába hívatta. Arra a következtetésre jutott, hogy belesze-

retett a férfiba. Nem belebolondult, szexuális vagy más értelemben, hanem *szerelmes* lett belé. Ez az érzés új volt neki. Azelőtt előfordult, hogy belebolondult valakibe. De ez most más volt.

Barbara Cotter persze cinikusan azt mondogatta magában, hogy csak szexről van szó, és semmi másról. Joe egy egészséges, fiatal férfi volt, ő pedig egy egészséges, fiatal nő. Természet Anya semmit sem szeretett jobban, mint bekapcsolni egy tökéletesen összeillő pár kémiai jeladóit és –vevőit, és kikapcsolni az agyuknak azt a részét, amelyik esetleg megkérdőjelezhetné, hogy valami olyasmit tapasztalnak meg, amit soha senki más előttük.

Természet Anyát csak a fajfenntartás foglalkoztatta, és teljes mértékben hidegen hagyta, hogy milyen problémákat okozhat a mesterkedése. Mint például, hogy mit fog szólni a családjá egy olyan férfihoz, mint Joe, vagy hogy dúlt a háború, ő pedig az Egyesült Államok Haditengerészetében szolgált.

De mindez most nem érdekelte Barbarát. Csak az érdekelte, hogy amikor együtt volt Joe-val az ágyban, vagy csak úgy, teljesnek és boldognak érezte magát, amikor viszont külön voltak, üresnek és szerencsétlennek.

Egész héten üresnek és szerencsétlennek érezte magát. Joe elment valahova Észak-Kaliforniába egy tiszttel meg egy őrmesterrel az Elliot Bázison állomásozó 2. raider-zászlóaljtól. A Hadsereg egyik raktárába mentek fegyverekért a raidereknek.

Hazafihoz nem méltóan ujjongott örömében, amikor megtudta, hogy Joe egy úgynevezett „írodás kommandós”, olyan tengerészgyalogos-tiszt, aki csak az íróasztalának parancsol, és akit valószínűleg soha nem küldenek a japánok ellen harcolni. Ráadásul amikor San Diegóban tartózkodott, szinte minden este és hétvégén szabad volt, és nem a bozótban rohanguál éjjel-nappal, és nem háborúzott.

És negyven perc múlva találkozik vele a főbejáratnál, és beszállnak a kocsijába, és elhajtanak a Coronado Beach Hotelbe, és mivel a bár zsúfolt lesz, felmennek, és megisznak egy italt vacsora előtt a Pacific & Far Eastern lakosztályában, ami azt jelenti, hogy harminc perccel azután, hogy találkozott Joe-val, vagyis hetvenöt perc múlva egy hatalmas ágyon fognak feküdni meztelenül.

Most meg itt van ez a fene tudja, hogy mi!

Barbara belépett az irodába, és megállt Marwood korvettkapitány íróasztala előtt.

Nem érdekel, hogy mit gondol arról, amit a drága Hazel szerint elkövettem. Ártatlannak fogom magam vallani, és megesküszöm, hogy soha többé nem követem el, aztán pedig a bocsánatukért fogok esedezni. Csak hadd találkozzak Joe-val!

– Igen, hölgyem?

– Úgy tűnik, Cotter, a Haditengerészet talált magának egy posztot, ahol végre hasznát vehetik a speciális szaktudásának.

Mi a francról beszél ez?

– Hölgyem?

– Telexet kaptunk a tiszti főorvos hivatalából – mondta Marwood. – Igazából két telex érkezett. Az elsőben arra kértek, hogy állítsak össze egy listát azokból az ápolókból itt San Diegóban, akik rendelkeznek pszichiátriai tapasztalattal vagy szakvizsgával. A következő telexszel a parancsát küldték el.

– Parancsol?

– Ezennel hivatalosan értesítem, Miss Cotter, hogy tengerentúli szolgálatra osztották be. Tudja, hogy ez mit jelent?

– Nem, hölgyem.

– Nem is vártam mást – mondta Marwood. – Amikor a Haditengerészet kötelékében szolgáló személyt hivatalosan értesítenek, hogy tengerentúli szolgálatra osztották be, amint azt az imént közöltem magával, az értesítést átadó tisztnak kötelessége közölni a beosztott személlyel, ha nem teljesíti a parancsot, mondjuk lekési a hajót vagy repülőgépet, vagy nem jelenik meg az indulási helyen, az súlyosabb vétséget követ el, mintha engedély nélkül lenne távol. Az ilyesfajta vétséget úgy nevezik, hogy „engedély nélküli távollét veszélyes szolgálat elkerülése céljából”, és súlyos hadbírószági büntetést von maga után.

Barbara érezte, hogy minden porcikáját előnti a düh. Joe Howardról egy pillanat alatt megfeledkezett.

– Csak nem gondolja, hogy képes lennék ilyesmire?! – mondta Barbara lángoló arccal.

– Egyáltalán nem – felelte Marwood korvettkapitány.

– Mert úgy hangzott!

– Nem nagyon tetszik nekem ez a hangnem, Cotter zászlós – mondta Marwood korvettkapitány dühösen.

Barbara haragos pillantásokat lövellt Marwood felé, de nem szólt egy szót sem.

Marwood vizsgozta a pillantást.

– Cotter, nem személyeskedésnek szántam – törte meg végül Marwood a csendet. – A szabályzat szerint közölni kell a tengerentúli szolgálatra küldött személlyel, hogy milyen büntetés vár arra, aki engedély nélkül van távol veszélyes szolgálat elkerülése céljából.

– Akkor elnézését kérem – mondta Barbara.

– Kezdem már nagyon unni, Cotter, ismételtetni – mondta Hazel Gower korvettkapitány –, hogy a feletteseit hölgyemnek kell szólítania.

– Elnézést, hölgyem.

Marwood korvettkapitány intett a kezével, hogy „jól van, nem ügy”.

– Hová küldenek? – kérdezte Barbara, aztán eszébe jutott még valami. – Hölgyem.

– Nem tudom. Feltehetően Hawaiiira. Vagy talán máshova. Ha valamelyik kórházhajóra akarták volna tenni, akkor a parancsába beleírták volna. A parancsában mindössze annyi áll, hogy jelentkeznie kell a San Diegó-i Haditengerészeti Telep személyzeti központjában tengerentúli szolgálatra.

– Mikor? – kérdezte Barbara.

– Pár dolgot el kell még intéznünk. Lesz egy orvosi vizsgálat, aztán kap pár védőoltást, meg ilyesmi. Megkapja a fizetését, és a magánügyeit is el kell rendeznie. Össze kell szednie az egyenruháit a szükséges számban és a felszerelését. Beletelik pár napba. Aztán az utazás előtt kap még egy eltávot, maximum tizennégy napot, úgyhogy haza tud menni elbúcsúzni. Nos, hogy válaszoljak a kérdésére, amint az itteni dolgai el vannak rendezve, két hetet kap, aminek a leteltével jelentkezik a Haditengerészeti Telepen. Hogy onnan mikor indul útnak, az már a rendelkezésre álló szállító járművek indulásától függ.

– Értem.

– A szabályzat azt is előírja, hogy megkérdezzem, szeretne-e felmentést kérni a szolgálat alól valamilyen humanitárius okból? Barbara lelki szemei előtt Joe Howard jelent meg.

– Beteg családtagok, vagy valami hasonló miatt? – kérdezte Marwood.

– Nem, hölgyem – felelte Barbara. – Nem kérek felmentést.

– Az utolsó szolgálati napja vasárnap lesz – mondta Gower. – Hétfőn elkezdheti az áthelyezéssel járó ügyintézését.

– A hétvégét szerettem volna kivenni – mondta Barbara, aztán még időben hozzátette: –, hölgyem.

– Az áthelyezése miatt alig marad emberem – mondta Gower. – Újra kellett írnom a beosztást. Muszáj lesz dolgoznia vasárnap. Sajnálom.

Barbara bólintott, hogy megértette.

– Akkor ez minden, Cotter. Sok szerencsét. Remélem, még találkozunk, mielőtt útnak indul.

– Köszönöm – mondta Barbara.

Nem mondta azt, hogy „hölgyem”, de ezúttal sem Gower, sem Marwood nem utasította rendre.

– Hát, az évszázad románcát épp most húzták le a vécén – mondta Gower, miután Barbara távozott.

– Hogy mondhatsz ilyen szemét dolgot, Hazel? – csattant fel Marwood.

Barbara Cotter zászlos huszonöt percet késett a Joseph L. Howard főhadnaggyal megbeszélt találkozóról. A váltótársa későn érkezett meg, és az átkozott gyógyszerelszámolással is meggyúlt a baja, aztán meg egyszer csak ott találta magát a zuhany alatt, elmerülve a gondolataiban. Újra meg újra ugyanazt a vállalt mosta meg, és fogalma sem volt, hogy mennyi ideje állhat ott.

Aztán, amikor végül odament a főbejárathoz, Joe nem volt ott.

Itt volt, de elment

Vagy nem tudott lelépni, és nem is jön.

Istenem, most mi lesz?

Egy lenyitható tetejű LaSalle állt meg a kórház épülete előtt. Valaki megnyomta a kürtjét. Egy tengerészgyalogos-tiszt volt az.

Menj a fRancba! Nem megyek el veled, te barom!

Hol a francban vagy, Joe?

A tengerészgyalogos-tiszt a csillogó LaSalle-ban újra megnyomta a kürtöt. Barbara dühös pillantásokat lövellt felé. A lehető legmegvetőbben akart a tiszt-re nézni. A tengerészgyalogos-tiszt integetni kezdett neki.

Jaj, Istenem, ez Joe!

A kocsihoz futott, miközben Joe kinyitotta neki az ajtót.

– Szia! – mondta Joe, Barbara pedig beszállt az autóba. Aztán szájon csókolta Joe-t. Erősen.

A nyilvános érzelemkinyilvánítást errefelé nem nagyon kedvelik – mondta Joe.

– Dugják fel maguknak! – mondta Barbara.

– Úúúú! Mindjárt veszek egy szappant, és alaposan kimosom a szád. Barbara odabújt mellé.

Meg kell neki mondanom. De nem most

– Honnan szerezted?

– Jól néz ki, mi?

– Honnan szerezted?

– Egy fickóé a 2. raiderektől – felelte Joe. – Vele fogunk vacsorázni, meg a barátnőjével.

– Muszáj?

– Már megígértem neki – mondta Joe. – Miért, nincs kedved hozzá?

– Szerettem volna kettesben lenni veled.

– Jó fej a srác. Egy musztáng, mint én. A 4. tengerészgyalogosoktól. Csak ő megcsinálta a tiszti iskolát. Gyilkos McCoy.

– *Gyilkos McCoy?*

– Aha. Azért hívják így, mert megölt egy csomó kínait meg pár olasz tengerészgyalogost Kínában – mondta Joe ámulattal. – Kést hord az ingujjában. A zubbonya ujjára mutatott, hogy megmutassa.

– Te viccelsz?

– Nem. A Tengerészgyalogságnál mindenki ismeri Gyilkos McCoyt.

– Értem – mondta Barbara gúnyos hangon –, szóval akkor a Gyilkos haverod, te meg én lemegyünk a tengerpartra, és belekötünk valakibe, aztán meg bunyózunk egy jót. Ez a terved?

– Héj! – mondta Joe. – Neked meg mi bajod?

– Bocs.

– Tulajdonképpen a San Diegó-i jachtklubba megyünk – mondta Joe. – Klassz, mi?

– Hová?

– A jachtklubba. Gyilkos ott lakik. Egy jachton.

– Most már aztán egy szavadat sem hiszem.

– Majd meglátod.

Húsz perccel később átgördültek a San Diegó-i jachtklub kapuján. Öt perccel azután pedig egy stégről átléptek egy tizenhat méteres, iker-dízelmotoros Mitchell jachtra, a *Last Time*-ra.

– Szia! – köszöntötte Barbarát egy vonzó fiatal nő. Kleopátra-frizurája volt, rövidnadrágot és pólót viselt. – Üdvözöllek a fedélzeten! Ernie Sage vagyok.

– Hello – mondta Barbara.

Ápolt külsejű, barna hajú fiatalember jelent meg a fedélzetre nyíló ajtóban. Rövidnadrágot és hawaii mintás inget viselt. Fiatalabb volt Joe-nál.

– Már kezdtem aggódni – mondta a fiatalember. – Igazad volt. Tényleg gyönyörű!

– Örülök, hogy megismerhetlek – mondta Barbara. – Barbara vagyok.

– Ken McCoy – mondta McCoy. – Rómeó egész héten rólad áradozott.

– Biztos csak szórakozott veled. Folyton ezt csinálja – felelte Barbara. – Most is, útban idefelé azzal traktált, hogy találkozni fogunk egy fickóval, aki kést hord az ingujjában, és Gyilkosnak hívják, mert embereket gyilkol. Kínaikat meg olaszokat, Joe szerint.

– Kösz szépen, seggfej – mondta Ken McCoy dühösen, és eltűnt a hajó kajútjében.

– Ken! – kiáltott utána Ernie Sage, majd miután elég csúnyán Joe-ra nézett, elindult McCoy után.

– Valami rosszat mondtam?

– Én vagyok a seggfej, nem te. Szólnom kellett volna. Mindig begurul, ha valaki Gyilkosnak nevezi.

– Tehát igaz? Tényleg ölt embert?

Joe bólintott.

Ernie Sage jelent meg a fedélzeten, a fülénél fogva vezetve Kenneth R. McCoy tengerészgyalogos főhadnagyot.

– Ken mondani szeretne valamit – mondta Ernie.

Aúú! – mondta Ken, mert Ernie megcsavarta a fülét. Barbarára nézett. – Elnézést kérek azért, amit mondtam.

Ernie Sage erre elengedte a fülét. McCoy azonnal kihasználta a helyzetet.

– Elnézést kérek, amiért seggfejnek neveztem a seggfej barátodat.

– Te *gazember!* – mondta Ernie Sage, és belekönyökölt a bordájába.

– Hé, Ken – mondta Joe. – Bocs.

– Á, felejtsd el – mondta McCoy. – Mindig is tudtam, hogy nem vagy egy észkombájn.

– A következőt csináljuk – mondta Ernie Sage. – Kezdjük előlről. Szia, a nevem Ernestine Sage, az úr pedig Kenneth R. McCoy hadnagy. Howard hadnagyot ismerem, de tartok tőle, kegyedet még nem.

– Örvendek – mondta Barbara, aki rögtön vette a lapot, és azonnal megkedvelte a lányt és a barátját. – Barbara Cotter.

– Örülök, hogy megismerhetem – mondta Ernie Sage. – Isten hozta a *Last Time* fedélzetén!

– Miss Cotter? – kérdezte McCoy udvariaskodva. – Szólíthatom Barbarának?

– Persze.

– Mondták már magának, Barbara, hogy az udvarlója egy seggfej?

– Njé” megállj! – mondta Ernie Sage, és nagyot taszított McCoyon, amitől a férfi hátratántorodott, megbotlott a hajókorlátban, majd a vízbe zuhant.

Joe Howard hangosan felnevetett, a hajókorláthoz lépett, átnézett felette, és integetett.

Ekkor Barbara Cotter zászlós meglökte Howard hadnagyot, két kézzel, nyitott tenyérrel, aki ettől átesett a korláton, és arccal a vízbe zuhant.

Ernie Sage Barbara Cotterre nézett.

– Miért van olyan érzésem, hogy ez egy hosszú és gyümölcsöző barátság kezdete?

– Jaj, Istenem! – sóhajtott fel Barbara, és könnycseppek jelentek meg a szemében.

– Valami rosszat mondtam? – kérdezte Ernie.

Barbara nem tudott megszólalni; megrázta a fejét.

– Sajnálom, ha valamivel felzaklattalak, sajnálom – mondta Ernie. Barbara megrázta a fejét, és a kezével intett, hogy nem számít.

– Hozhatok neked egy italt? – kérdezte Ernie.

– A tengerentúlra küldenek. Ma kaptam a parancsot – hadarta Barbara. – Még nem tudja.

Ken McCoy feje jelent meg a hajókorlátnál.

– Ha van rajtatok valami, aminek árthat a víz, akkor azt vegyétek le. Tíz másodpercek van rá.

Barbarát a tengerentúlra küldték. Ma kapta meg a parancsot – mondta Ernie szintelen hangon. – Joe még nem tud róla.

– Atyaisten! – mondta McCoy, és felhúzta magát a fedélzetre. Aztán megfordult, kezét nyújtott Joe Howardnak, és felhúzta a fedélzetre.

Joe megállt a fedélzeten. A víz a fedélzetre csepegett róla.

– Kit dobunk be először? – kérdezte.

– Barbarát a tengerentúlra küldték – mondta Ernie.

– Jesszusom! – mondta Joe. – Mikor?

– Hétfőtől már nem vagyok szolgálatban – mondta Barbara halkán.

– Mikor szóltak?

– Mielőtt veled találkoztam.

Joe elindult Barbara felé, de aztán eszébe jutott, hogy csupa víz, úgyhogy megállt.

Aztán Barbara indult el felé, és Joe nyakába ugrott.

(Négy)

Florida, Pensacola

A Haditengerészet Pensacola Légibázisa

1942. február 28., 15.25

A Hadsereg légihadteste ikermotoros Mitchell bombázójának pilótája vékony volt, és kopaszodott. A gallérja csücskében az alezredeknek járó ezüstlevelek voltak tűzve. Felvette a mikrofonját, aztán visszatette a tartójába, beállította a rádióadóján a megfelelő frekvenciát, majd újra felvette a mikrofont.

Pensacola, itt Hadsereg hatos kettes négyes, B-25-ös repülőgép, harminc kilométerre, keletre a bázisuktól, engedélyt kérek a megközelítésre és a leszállásra.

– Hadsereg hatos négyes kettes, itt Pensacola, ismételje meg!

– Hatos négyes kettes, B-25-ös repülőgép, harminc kilométerre, keletre a bázisuktól, engedélyt kérek a megközelítésre és a leszállásra.

– Hadsereg hatos négyes kettes, Pensacola nem fogad átmenő gépeket, kizárólag külön engedéllyel. Javaslom, hogy próbálkozzon a Hadsereg légihadteste Eglin repülőterén.

– Pensacola, itt hatos négyes kettes, egy haditengerész-kapitány van a fedélzeten, aki Pensacolában kíván leszállni. Díszfogadtatást nem kérünk.

– Hadsereg hatos négyes kettes, adja meg a haditengerész-kapitány nevét és a látogatása célját!

– Pensacola, a haditengerész-kapitány neve Pickering. Betűzőm: Peter Item Charley King Easy Roger Item Nan George. Informálok, hogy a Pickering kapitányra vonatkozó kérdésekkel a haditengerészeti miniszter hivatalához kell fordulni!

– Hadsereg hatos négyes kettes, várjon!

Kilencven másodperc szünet következett.

– Hadsereg hatos négyes kettes, itt Pensacola. Leszállási engedélyt megadom a kettő hetes leszállópályára. A szél nyugati tizenöt. A magasságmérő kettő kilenc kilenc nyolcas. Az idő óra huszonöt. Bejelentkezést kérek a Pensacola-öböl felett!

– Hadsereg hatos négyes kettes, köszönöm, Pensacola.

Miközben a B-25-ös Mitchell könnyűbombázó egészen kis magasságba ereszkedett a Pensacola-öböl felett, a Haditengerészet Pensacola légibázisa parancsnoka felhívta a haditengerészeti miniszter hivatalát.

– A haditengerészeti miniszter hivatala, Haughton kapitány.

– Kapitány, itt Summers kapitány, Pensacolából. Az admirális nevében hívom.

– Mit tehetek magáért?

– Kapitány, mond magának valamit az a név, hogy Pickering?

– Pickering kapitány Pensacolában van?

– Most készül leszállni.

– Remek! A miniszter úr már kereste. Megkérné, hogy azonnal hívjon fel, amint leszállt, kapitány?

– Hogyne, persze. Szívesen. Kapitány, biztosan többet tudnánk segíteni Pickering kapitánynak, ha tudnánk, hogy mi az, amiért Pensacolába jött. Haughton kapitány felnevetett.

– Sajnos, fogalmam sincs, hogy miért ment oda. De biztosan megmondja magának, ha leszállt. Mit is mondott, mikor fog leszállni?

– Ha minden igaz, akkor éppen ezekben a pillanatokban landol a gépe. Átadom neki az üzenetet.

Summers kapitány először a napostisztet hívta fel.

– Jack, nem tudom, hogy ki ez a kapitány, ez a Pickering, akit a B-25-ös ki akar tenni – mondta Summers kapitány –, és azt sem tudom, hogy mit akar itt. De mondja meg neki, hogy mielőbb hívja vissza Haughton kapitányt a haditengerészeti miniszter hivatalában. Aztán kérdezze meg tőle, hogy mit tehetünk érte.

Aztán felhívta Richard B. Sayre ellentengernagyot, aki Pensacola harmadik embere volt, és aznap a rangidős tiszt. Summers elmondta neki azt a keveset, amit Pickering kapitányról tudott, és hogy milyen lépéseket tett. Sayre admirális felmordult, aztán közölte Summers kapitánnyal, hogy szóljon neki, ha van valami.

Egy perc sem telt el, és Sayre admirális visszahívta.

– Pickeringet mondott? A VIP Washingtonból?

– Igen, uram.

– Kérem, adja át Pickering kapitánynak az üdvözlétemet, és mondja meg neki, hogy amennyiben ideje engedi, szívesen látom az irodámban.

– Igenis, uram.

Fleming Pickering kapitányt a repülőtérrel közvetlenül Sayre admirális irodájához vitték. Az admirális szárnysegédje már kint állt, amikor a szolgálati autó megállt a szegély mellett, majd bekísérte az admirálishoz.

– Isten hozta Pensacolában, kapitány – mondta Sayre admirális. – Megkínálhatom egy csésze kávéval vagy valami erősebbel?

– Admirális, úgy érzem magam, mint a kisgyerek, akit rajtakapnak, hogy rájár a süteményesdobozra – mondta Pickering. – Nem hivatalosan vagyok itt...

– Megkapta Haughton kapitány üzenetét?

– Igen, uram. Megkaptam. Köszönöm. Uram, épp azt akartam mondani, hogy nem hivatalosan vagyok itt, és szerettem volna észrevétlenül megérkezni a bázisra, aztán pedig távozni.

– Ó?

– Uram, az Eglin repülőtéren voltam szolgálatban. A holnap reggeli, washingtoni futárgépen foglaltam helyet magamnak. Személyes elintéznivalóm van Pensacolában.

– Sejtettem – mondta Sayre admirális.

– Uram? – kérdezte Pickering meglepetten.

– Rendes gyerek, legalábbis a feleségem és McInerney Doki szerint – mondta az admirális. – Tulajdonképpen miatta akartam magával találkozni. Pickering arcára kiült a döbbenet.

– A Dokival együtt jártam pilótatanfolyamra – magyarázta Sayre admirális.

– Még mindig jóban vagyunk. Amikor a fiát ideküldték, Doki felhívott, és mesélt nekem róla. És magáról. Hogy őszinte legyek, nagyon megnyugtatót.

– Uram?

– Csupa jót mesélt nekem a fiáról... Pick, így hívják, nem?

– Igen, uram.

– Azt is mondta, hogy maga mindössze egyetlen szívességet kért tőle, hogy a Tengerészgyalogság ne csináljon belőle élelmezési tisztet. Úgy gondoltam, hogy ez mindent elérult magáról, kapitány. És, amint mondtam, mindez nagyon megnyugtatót,

– Megnyugtatta, uram?

– Kapitány, a fia csapja a szelet a lányomnak – mondta Sayre admirális. – Erről nekem nem lenne szabad tudnom, de tudok róla.

Pickering nem felelt.

– Mintha nem lepné meg a dolog különösebben – mondta az admirális.

Pickering többet tudott a fia románcairól, mint azt a fia sejtette. Volt belőlük éppen elég, bár ő inkább testi kapcsolatnak nevezte volna, mint románcnak.

– Pick után bolondulnak a nők, admirális – felelte Pickering. – Ő meg utánuk bolondul. Ha jobban belegondolok, inkább az utóbbi az igaz, semmint az előbbi. Feltételezem, hogy a leánya nemcsak szokatlanul szép, de különleges is. Pick ritkán szokott szelet csapni, de ha mégis, akkor az azért van, mert valaki elől menekül.

Az admirális felnevetett.

– *Megnéztem* magamnak – mondta Sayre admirális. – A jóképű tengerészgyalogos-tisztek, akik ráadásul lenyitható tetejű Cadillacel járnak, felkeltik az ifjú hölgyek érdeklődését. Nem igaz?

– Nekem is úgy tűnik – mondta Pickering nevetve.

– Martha egyszer megmondta neki, meglehetősen határozottan, hogy nem érdekli. Azt hittem, hogy ettől majd megjön az esze, és más után néz.

– *Mi a fene folyik itt? Azért hívott ide, hogy megmondja nekem, tartsam távol a fiam a drága kicsi lányától?*

Pick talán nem az esete? Bolondot csinált magából?

– Nem. Tökéletes úriemberként viselkedett – mondta Sayre admirális. – Úgy látom, hogy a lányom nagyon is vonzónak találja, csak éppen nem hajlandó beismerni, még saját magának sem.

– Admirális...

– A lányom megöszvegyült – vágott közbe az admirális. – A férje, Culhane admirális fia, elesett a Wake-szigeten.

– Ó – mondta Pickering. – Sajnálattal hallom.

– Nagyon rendes kölyök volt – mondta Sayre admirális. – Átkozottul nagy kár érte.

– Azt mondja, hogy ez a... kapcsolat... Pick és a lánya között, komoly? – kérdezte Pickering.

A francba, persze, hogy komoly. Nem Pick stílusa egy özvegy után rohangálni, akinek a férje mindössze pár hónapja esett el, és aki még el is küldte a fenébe.

– Nem tudom – mondta Sayre admirális. – De mivel Doolittle ezredes volt olyan kedves, és az ölembe pottyantotta, gondoltam, bemutatkozom, és megemlítem a dolgot.

– Doolittle ezredes? – kérdezte Pickering, és próbált úgy tenni, mint aki nem tudja, hogy miről van szó.

– Ugyan már, kedves Pickering. A Doki, Jimmy és én együtt versenyeztünk ifjú pilóta korunkban. Miután azzal foglalkozik, amivel foglalkozik, kapitány, feltételeztem, hogy annyit megtanult, hogy amit ketten tudnak, az már nem titok. Tudom, hogy mi folyik Eglinben, a napostisztem pedig felismeri Jimmy Doolittle-t, ha meglátja egy repülőgép pilótafülkéjében.

– Nos, admirális, ha az az italmeghívás még áll, akkor élnék vele.

(Öt)

Florida, Pensacola

San Carlos Hotel

1942. február 28., 17.25

– Jó napot, uram – mondta Richard J. Stecker tengerészgyalogos hadnagy a haditengerész-kapitánynak. – Segíthetek valamiben?

A kapitány éppen akkor tette le a telefont a San Carlos Hotel manzárdlakosztályában.

Dick Stecker, a jóképű, ápolt külsejű fiatalember, aki prémgalléros pilótadzsekit és pilótaruhát viselt, egyszerre volt meglepett, dühös és riadt, amiért egy nyomorult négyesávost talált a lakosztályukban. De Stecker hivatásos tengerészgyalogos-tiszt, West Pointban végzett az Egyesült Államok Katonai Akadémiáján, és az Egyesült Államok Katonai Akadémiáján végzett hivatásos tengerészgyalogos-tisztek nem szoktak haditengerész-kapitányokat kérdőre vonni, hogy „*Ki a picsa maga, és mi a francot csinál a hotelszobámban?*”.

– Maga minden bizonnyal Stecker hadnagy – mondta Pickering kapitány.

– Igen, uram.

– Arról értesítettek, hogy ez a szállás egy olcsó whiskyben úszó erkölcsi fertő, ahol kétes hírű nőszemélyek tanyáznak – mondta Pickering szigorúan.

Stecker hadnagy döbbsen hallgatott.

– Egy másik – hasonlóan öltözött – tengerészgyalogos hadnagy lépett ki Stecker hadnagy mögül, hogy kiderítse, mi történik.

– Apa! Atyaisten, de örülök, hogy latiak! Mit csinálsz te itt? – kiáltott fel örömmel Pick Pickering.

Az apjához rohant, és megölelte.

– Csak holnap reggel indul a gépem – mondta Pickering.

– A bázison voltál? – kérdezte Pick nyugtalanul.

Nem *akarja, hogy bárki megtudja, az apja haditengerész-kapitány. Okos fiú!*

– Csak leszálltam a gépről, ez minden – mondta Pickering. – Reméltem, hogy meghúzzhatom magam nálatok.

– A francba is, hát persze! De mi járatban vagy errefelé?

– A Hadsereg légihadtesténél voltam a Légierő Eglin Bázisán – mondta Pickering kapitány. – Lent a parton.

– És mit csináltál?

– Semmi köze hozzá, hadnagy.

– A B-25-ösök miatt mentél oda? – provokálta Pick Pickering.

– Milyen B-25-ösök miatt? – adta az ártatlant Pickering kapitány.

– Mintha nem tudnád – mondta Pick. – Az egyik felszállópályájukra felfestettek egy hordozófedélzet nagyságú téglalapot. B-25-ösöket akarnak róla indítani.

– Fogalmam sincs, hogy miről beszélsz – mondta Pickering kapitány. – Én a helyedben jobban vigyáznék a számra. Nem láttad azokat a posztereket, amin az áll, hogy „Akinek sokat jár a szája, annak rámehet a bárkája”²⁴?

Pick természetesen megsértődött.

– Hű, de hivatalosak vagyunk – mondta egy pillanattal később. – Az ég szerelmére, az *apám* vagy!

– Mindketten tisztek vagyunk, Pick – mondta Pickering kapitány.

– Látod, nagyokos? – mondta Dick Stecker. – Tanuld meg tartani a szád!

– Akkor is szeretném tudni, hogy mi a francot csinálnak azok odaát – mondta Pick Pickering.

– Csak folytasd tovább a hangosan gondolkodást, és mindent elolvashatsz majd róluk az újságban. A portsmouthi celládban. Nem viccelek, Pick.

Egymás szemébe néztek.

– Nem akartalak kínos helyzetbe hozni, apa – mondta Pick. – Bocs.

– Spongyát rá – mondta Pickering kapitány.

– Még hogy *spongyát rá?* – mondta Dick. – Fel kéne írnia a nyomorult fejére!

²⁴ A II. világháborúban önkéntesek millióit sorozták be katonai szolgálatra. A legtöbb ilyen civil-katona nem tudta, hogy időnként – akaratlanul – létfontosságú információt adott az ellenség tudtára. Ezt elkerülendő, a kormány készített a számukra egy kis útmutatót, amiben leírta, hogyan kell a katonáknak helyesen viselkedniük. A kiadvány mellett szemléletes plakátokat is készítettek, amelyek pl. egy süllyedő hajót ábrázoltak, s amelyre a fenti feliratot nyomtatták, *a ford.*

– Elmentek ti mind a ketten a fenébe – mondta Pick vidáman. – Felőlem addig álltok itt önelégülten, amíg akartok, de én most le fogok zuhanyozni.

– Készíthetek magának egy italt, Pickering kapitány? – kérdezte Dick Stecker. – Kérhet, amit csak akar. Van itt minden.

– Legalább van egyetlen lakója ennek a tetőtéri kuplerájnak, aki tiszt és úriember – mondta Pickering. – Scotchot kérek. Szódával, ha van.

– Igen, uram. Egy pillanat.

– Nemrég láttam az apját. San Diegóban.

– Igen, uram. Apa meg is írta, hogy találkoztak, meg hogy együtt voltak a Tengerészgyalogságnál az első háborúban.

– Manapság így hívják? Első háború?

– Igen, uram. Miért, nem az volt, az első világháború?

– Akkoriban még úgy hívták, hogy „a háború, amely véget vet a háborúknak” – mondta Pickering.

Dick Stecker átadta neki az italát.

– Köszönöm – mondta Pickering. – A jelenlétem nem fogja meghíúsítani a ma estére tervezett esetleges romantikus terveiket?

– Nem, uram. Egyáltalán nem.

– Amikor beeresztettem magam ide, kicsit csalódott voltam, hogy nem láttam itt egy csokorra való helyi szépséget – mondta Pickering.

– Igen, uram – mondta Stecker. – Martha Culhane-re céloz, nem igaz, kapitány?

– Igen, rá. De nem bánnám, ha nem jutna Pick fülébe, hogy tudok róla. Ezt azt. Ha esetleg kellemetlenül érinti a dolog, akkor felejtse el.

Dick Stecker a mutatóujjával egy kört rajzolt a levegőbe a halántéka mellett.

– Tisztára becsavarodott tőle – mondta Dick Stecker. – Az a nő özvegy. Tudta?

Pickering bólintott.

– Teljesen belezúgott. A nő viszont füttyöl rá.

– Úgy látja, hogy a nőt nem érdekli? Csak viszket a Don Juan egója?

– Nem. Bár úgy lenne.

– Maga mit gondol arról a nőről?

– Nem is tudom, hogy mit gondoljak róla – mondta Stecker. – Talán ez az egész elmúlik, ha befejezzük a kiképzést, és elhúzzunk innen a fenébe. De nem tudom.

– Rendben. Köszönöm. Téma lezárva.

A szálloda éttermében vacsoráztak, amely zsúfolásig megtelt haditengerész- és tengerészgyalogos-egyenruhát viselő katonákkal.

A garnélarák-koktél mellett Fleming Pickering elmondta nekik, hogy Washingtonon keresztül a nyugati partra megy, onnan pedig Hawaiira.

– Mikor jössz vissza?

– Nem tudom – mondta Pickering kapitány. – A kapitányok, csakúgy, mint a hadnagyok, oda mennek, ahová küldik őket, és addig maradnak, amíg maradniuk kell.

Az egészről egy szó nem volt igaz. Noha még mindig azt a ködös parancsot teljesítette, amelyet Jack NU Stecker százados „lenyűgözőnek” nevezett, s amely szerint oda mehetett, ahová akart, és amikor akart, most konkrét parancsot kapott a haditengerészeti minisztertől:

„Maradjon Pearl Harborban, Flem, ameddig akar; tudjon meg mindent, amit lehet. De az elnök utasítani fogja MacArthur, hogy hagyja el a Fülöp-szigeteket, és menjen Ausztráliába. Legyen ott, mire odaér. Tudni akarom, hogy mire készül. Haughton üzen majd magának, bárhol is lesz, ha Rooseveltt kiadja az utasítást, és maga még nem lesz Ausztráliában.”

Pickering és Stecker hadnagy kötelességtudóan felnevetett.

Éppen a roston sült lepényhalnál jártak, amikor az étterem felbolydult, mint egy méhkas. Pickering követte a vendégek tekintetét; mindenki az ajtó felé bámult. Richard Sayre ellentengernagy, egy hölgy – szinte biztosan a felesége – és egy gyönyörű szőke nő – szinte biztosan a megözvegyült lány – lépkedett a főpincér mögött. Az étterem másik sarkában lévő asztalhoz vezette őket. Pillanatokkal később egy tengerészgyalogos százados, egy haditengerészpilóta csatlakozott hozzájuk.

– Az ott Sayre admirális, kapitány – mondta Dick Stecker. – Ő a harmadik ember Pensacolában. Meg a felesége, meg a lánya.

Fleming Pickering kiszúrta, hogy a fia szúrós tekintettel – talán dühösen – néz Dick Steckerre.

– És Bajusz százados – tette hozzá Stecker.

Bajusz százados? – érdeklődött Pickering kapitány.

– Ő az egyik OP-nk... oktatópilótánk – mondta Pick.

– Ő.

– És csakúgy, mint sokan mások, őt is eszi a fene az admirális lánya után – mondta Stecker.

– Gyönyörű fiatal lány – mondta Pickering.

– Aha – mondta Pick. – Az.

Összesen ennyit tudott mondani Martha Culhane-ről. De nem vette le róla a szemét. Fleming Pickering a vacsora hátralévő részében meglehetősen sokat nézett Martha Sayre Culhane irányába, aki pedig az ő irányukba nézett, amikor azt hitte, hogy senki sem látja.

IX.

*Kalifornia, San Diego
San Diego-i jachtklub
A Last Time motoros jacht fedélzetén
1942. március 7.*

Barbara Cotter tartalékos tengerészgyalogos zászlós és Miss Ernestine Sage egyedül volt a *Last Time* fedélzetén. Cotter zászlós meztláb álldogált; a világ legrövidebb fehér rövidnadrágját vette fel, mellét pedig alig takarta el a vékony, narancssárga kendő. Miss Sage a világ legrövidebb halványkék rövidnadrágját viselte, amihez egy pólót vett fel, ami alá pedig szemmel láthatóan semmit.

Noha már majdnem dél volt, még a reggeli maradványait takarították el. Elég sokáig fennmaradtak előző este; meglehetősen komoly fizikai munkát végeztek, miután ágyba bújtak. Reggeli után búcsút intettek Joseph L. Howard és Kenneth R. McCoy tengerészgyalogos hadnagynak, akik szolgálatba indultak. Aztán Miss Sage azt javasolta Cotter zászlósnek, hogy „A francba a mosogatással, bújjunk vissza az ágyba!”, és vissza is bújtak. Nem sokkal dél előtt keltek fel.

Barbara Cotter nem ment haza, Philadelphiába, a szabadsága alatt, amit a tengerentúli utazása előtt kapott. Felhívta a szüleit, és közölte velük, hogy éppen behajózzák, és hogy nem, nem tudja, hogy hová küldik, és nem, már nem tud hazalátogatni az elutazása előtt.

Most először hazudott a szüleinek valami fontos dolog miatt, és ez zavarta. De választania kellett aközött, hogy hazamegy, egyedül, vagy pedig San Diegóban marad Joe-val a szabadsága végéig. Hajlott rá, hogy beismerje, szemét dolog volt, hogy nem akart hazamenni és hogy hazudott nekik, de nem sajnálta.

Ernie Sage-ben pedig barátira és rokonlélekre lelt. Ernie azonnal felajánlotta Joe-nak és Barbarának a jobb oldali kabint, és azt mondta, hogy addig maradnak, amíg akarnak, mert úgy érezte, hogy borzasztóan közel kerültek egy-

máshoz ez alatt a rövid idő alatt. Mindketten kedves, protestáns, középosztálybeli (Ernie inkább a felsőosztályhoz tartozott) lányok voltak, akik egyetemet végeztek, és akikre fényes jövő várt. És mindketten tengerészgyalogossal álltak össze.

És egy csöppet sem szégyellték magukat miatta.

Hamarosan a legbizalmasabb gondolataikat is megosztották egymással. Elmondták egymásnak, hogy amikor először meglátták Joe-t és Kent, a szívük mélyén tudták, hogy ha a férfiak *azt* akarnák csinálni, és *remélték*, hogy ez így lesz, akkor hagyni fogják nekik.

Mindketten először éreztek *így* életükben, bár Ernie esetében volt egy költő Dartmouthból, Barbarának pedig egy belgyógyász, akinek *majdnem* sikerült kiváltania belőle ezt az érzést.

Aztán komoly beszélgetéseket folytattak arról, hogy miért van ez így. Barbara szerint Természet Anya a szaporodás érdekében kapcsolgatta az emberek jeladóit és –vevőit. Ernie hasonló elmélettel állt elő; szerinte a Természet a háború miatt akarta, hogy több legyen a terhes nő.

Aztán beszélgettek a teherbeesésről és/vagy a házasságról. Mindketten ugyanarra a következtetésre jutottak: nem mennek a fiúkhoz feleségül, legalábbis még nem. Mivel Joe és Ken úgy gondolta, hogy valószínűleg szétlővik őket valamelyik ütközetben – vagy, ami rosszabb, megnyomorodnak –, ezért hallani sem akartak a házasságról. Ennek ellenére Barbara és Ernie egyetértett abban, hogy a világon mindennél jobban szeretnének kisbabát szülni Joe-nak és Kennek. Ha teherbe esnének, Joe és Ken pipa lenne, pont azért, amiért nem akarták elvenni őket. És mivel valószínűleg jobb olyankor kisbabát szülni, amikor mindketten akarják, talán jobb várni, amíg a fiúk hazajönnek.

Addig is eljátszották a háziasszonyt, amit imádtak. Vagy inycsiklandó ételeket készítettek a *Last Time* hajókonyhájában, vagy elmentek a Coronado Beach Hotel éttermébe, vagy valami kis mexikói, vagy kínai lyukba, amit étteremnek csúfoltak. Elvitték a fiúk egyenruháit a tisztítóba, felvarrták a gombjait, és borotvapengét, bokszeralsót meg Vitális hajszeszt vettek nekik. Éjszaka pedig szeretkeztek velük. És nem voltak hajlandóak elismerni, hogy mindez nem tarthat örökké, vagy Barbara és Joe esetében, 1942. március 16. 23.00-ig, ahogy azt a parancs előírta. Akkor kell jelentkeznie a San Diego-i Haditengerészeti Telep tengerentúli behajózásokért felelős tisztjénél; a varázslat elmúlik, és a *Last Time* visszaváltozik tökké.

Ernie megígérte Barbarának, hogy miután elment, és miután Ken McCoy is elutazott, visszamegy New Yorkba dolgozni. Azt mondta, hogy meglátogatja Barbara szüleit Philadelphiában, beszél nekik Joe-ról, és megmondja nekik, hogy írni fog nekik, amint felszállt annak az Isten tudja milyen nevű hajónak a fedélzetére, amin elindul a tengerentúli szolgálatra.

És akkor megcsörrent a telefon. Ernie Sage vette fel, aztán szólt Barbarának.

– Valaki a Haditengerészeti Telepről.

Joe Howard, a tisztelettudó tiszt a lelkére kötötte, hogy ha nem utazik haza, akkor tudatnia kell a „befogadó helyőrséggel” (jelen esetben a Haditengerészeti Teleppel), hogy hol tartózkodik, és hogy hogyan lehet elérni.

– Cotter zászlós – mondta Barbara a telefonba.

– Hölgyem, Venwell alhajómester vagyok a Haditengerészeti Telep tengerentúli behajózás részlegéről.

– Mit tehetek magáért?

– Hölgyem, holnap reggel 06.30-ra meg kell jelennie a Telepen minden felszerelésével.

– Miről beszél maga? Tizenhatodikáig szabadságon vagyok.

– Nem, hölgyem. Ezért hívtam fel. A parancsot megváltoztatták. Holnap reggel 06.30-kor kell szolgálatra jelentkeznie.

– Miért?

– Gondolom, azért, mert találtak magának egy helyet valamelyik hajón, hölgyem.

– Na, és ha Philadelphiában lennék?

– Hölgyem?

– Engedélyt kaptam, hogy Philadelphiába utazzak. Ezt nem tehetnék meg velem, ha Philadelphiába mentem volna – mondta Barbara. – Onnan nem tudnék San Diegóba jönni holnap reggel hatra.

– Hölgyem, pillanatnyilag azonban San Diegóban van – Venwell alhajómester. – Nagyon sajnálom, hölgyem, de nem tehetek semmit.

(Kettő)

Kalifornia, San Diego

Coronado Beach Hotel

1942. március 8.

– Jó régen nem jártam itt egyenruhás férfival – mondta Patrícia Foster Pickering a férjének, amikor megpillantották a hotel bejáratát.

Fleming Pickering egy 1939-es Cadillac 62-es Special volánja mögött ült, amit J. Charles Ansleytól kért kölcsön, a Pacific & Far Eastern San Diegó-i irodájának vezetőjétől. Egy pillanatig értetlenül bámult a feleségére, aztán leesett neki.

– Á – mondta gonosz mosollyal az arcán –, *arra* gondolsz?

Az 1919-es San Diegó-i randevújukra célzott. Fleming Pickering tengerészgyalogos tizedes leszerelése éppen folyamatban volt a San Diegó-i tengerészgyalogos-laktányában, amikor Miss Patrícia Foster – San Franciscóból – bejelentés nélkül megjelent a kapuban, és közölte, hogy éppen erre járt, és úgy gondolta, hogy beugrik megnézni, mi újság.

Egy lakosztályban lakott a Coronado Beach Hotelben. A lakosztályt egy szívesség viszonzásaként ajánlotta fel a szállodavezető Andrew Foster, a Foster Hotel Corporation elnöke egyetlen lányának. A hálósobában aztán Pickering

olyan „Isten hozott idehaza” ajándékot kapott, amire nem is számított addig, amíg az Episzkopális Egyház nem áldotta meg a kapcsolatukat.

– Időnként eszembe jut – vallotta be Patricia.

Patricia a házasságuk során gyakran meglepte Pickeringet. Például aznap reggel 02.55-kor is meglepte Charley Ansley Csendes-óceánra néző, sziklaszirt-re épített házában.

Pickering Oklahomából hívta fel, hogy megmondja neki, egy haditengerészeti géppel San Diegóba utazik, ahol valami dolga van. Azt is megmondta neki, hogy még találkoznia kell a – hamarosan ex-titkárjával is – a *President Millard G. Fillmore* – az *ex-Pacific Princess* – fedélzetén. Aztán felül egy gépre, és hazautazik.

Azt mondta, hogy késő este fog hazaérni, vagy csak másnap hajnalban. Lesz úgy négy-öt napjuk, amit együtt tölthetnek, aztán fel kell szállnia a San Francisco-Pearl Harbor futárgépre. Találjon ki valami érdekeset kettejük számára.

Charley Ansley hálósobájában álmosan ölelte át Patriciát.

– Mi szél hozott erre, kedvesem?

– Azt mondtad, hogy találjak ki valami érdekeset – mondta Patricia, és finoman megérintette Pickering legérzékenyebb testrészét. – Ehhez mit szólsz?

Patricia Los Angelesig repülőgéppel ment, aztán felült egy nyomorult Greyhound buszra, amin San Diegóig zötykölődött. Reggeli közben felvetette a férjének, hogy jó lenne, ha kölcsönkérnék Charley Ansley autóját, és elmennének Los Angelesbe, együtt vacsoráznának ott pár barátjukkal, aztán San Franciscóba kocsikáznának, és mondjuk eltöltenének egy éjszakát valahol útközben.

Pickering azt mondta, hogy még gyorsan fel kell hívnia az admirálist a San Diegó-i Haditengerészeti Telepen, meg kell írnia egy rövid emlékeztetőt Frank Knoxnak, aztán meg keresnie kell egy futárt, aki Washingtonba viszi. Azt is elmondta neki, hogy Ellen Feller pár nappal korábban érkezett meg, és a Pacific & Far Eastern lakosztályában lakik, a Coronado Beachben.

– A ONCPAC-nek fog dolgozni – magyarázta Pickering. Ezzel arra akart utalni, hogy ezentúl valaki másnak lesz a titkárja. Pedig nem igazán ez volt a helyzet. Ellen Feliért hivatalosan egy szigorúan titkos rejtjelező egységhez osztották be Pearl Harborban, ahol végre kamatoztathatja kínai és japán nyelvtudását. A másodlagos feladata az lesz, hogy továbbítja Fleming Pickering bizalmas jelentéseit a haditengerészeti miniszternek. Pickering saját maga fogja megírni a jelentéseit, és tisztí futárral fogja Ellen Fellernek küldeni Pearl Harborba – természetesen lepecsételve. Pearlben aztán Ellen Feller titkosítja egy speciális kóddal, és továbbítja Washingtonba vagy távíróval, vagy rádióval. A jelentések besorolása a következő lesz: SZIGORÚAN TITKOS, KIZÁRÓLAG A HADITENGERÉSZETI MINISZTER RÉSZÉRE.

Így aztán Pickering jelentéseinek tartalmát kizárólag Pickering, Ellen Feller, a rejtjelező – aki csak Houghton kapitánynak dolgozik –, Houghton kapitány és

a haditengerészeti miniszter fogja látni. Knox tudta, hogy ha ennél több embert von be a dologba, vagy ha a Haditengerészet szokványos kódolási-dekódolási szisztémáját alkalmazzák, a Haditengerészet aranygallérosai is beleolvasnak Pickering jelentéseibe, még mielőtt ő megkapná. Mivel Pickering meglehetősen sokat fog írni a Haditengerészet bizonyos aranygallérosairól, illetve ezekben a jelentésekben ki fogja fejteni a képességeikről és teljesítményükről alkotott véleményét is, Knox okosabbnak látta, ha nem kínálja fel nekik az írást ezüstitálcán.

– Persze ehhez Patrícianak nem volt semmi köze.

– Nem fog neked hiányozni? – kérdezte Patrícia pókerarccal. Pickering nem tudta eldönteni, hogy komolyan beszél-e, vagy pedig csak szórakozik vele, vagy esetleg tényleg féltékeny a nőre.

– Háború van, hölgyem. Mindenkinek meg kell hoznia a szükséges áldozatot a közjó érdekében – felelte zengő hangon.

Miután Pickering megállt a Cadillacel a főbejárat előtt, kinyitotta az autó ajtaját, és elkezdett kiszállni a járműből. Már majdnem kiszállt, amikor a kapus hozzárohant.

– Sajnálom, uram, de már nem alkalmazunk parkoló személyzetet... – Aztán felismerte Pickeringet. – Máris elviszem az autóját, Mr. Pickering. Hosszú ideig óhajtának nálunk megszállni?

– Csak ebédelni szeretnék a feleségemmel.

– Akkor talán mégis itt hagyom az autóját, uram. Örülök, hogy újra látom, Mrs. Pickering. De rég volt.

– Jó napot, Dick – mondta Patrícia.

– Pickering felszólalt a Pacific & Far Eastern lakosztályába az előcsarnokban lévő telefonon.

– Még nem csomagoltam be mindent – mondta Ellen Feller. – Fel tudna jönni egy percre?

– Persze – mondta Pickering. – Azt mondták, hogy a hajó kettő negyvenöt-kor indul.

– Akkor rengeteg időnk van.

Pickering letette a telefont.

– Még nincs kész – mondta.

– Azt hittem, hogy ő nyerte az „1942-es év legjobb titkárnője”-díjat – mondta Patrícia.

– Nem vagyunk késésben – védte meg Pickering a titkárnőjét.

– Menj csak! – mondta Patrícia. – Veszek neki egy doboz bonbont vagy egy kosár gyümölcsöt. Búcsúajándék gyanánt.

– Elkísérlek.

– Dehogyan kísérsz. Tudod, hogy mennyire utálok, amikor vásárlás közben sűrűsögsz. A lakosztályba pedig egyedül is feltalálok.

(Három)

Ellen Feller meglehetősen sokat törte a fejét azon, hogy az új megbízása milyen előnyökkel és hátrányokkal fog járni. Bizonyos szempontból tagadhatatlanul jól járt. Először is nyelvészből hírszerzési elemzővé léptették elő. A parancsában pedig az állt a neve mellett zárójelben, hogy „asszimilált rendfokozat: korvettkapitány”. Ez azt jelentette, hogy élvezhette a korvettkapitányoknak kijaro összes privilégiumot, és majdnem annyit keresett, mint egy igazi korvettkapitány.

Kramer ezredes – még Washingtonban – közölte vele, hogy amint Hawaii-ra ér, elhelyezik a Haditengerészet Pearl Harbor-i Bázisának „hajadon” tisztak szállásán. („Amikor utoljára ott jártam, a korvettkapitány ápolónők csinos kis bungalókban laktak; biztos maga is kap egyet.”) Azt is elmondta neki hogy látogathatja majd a tiszti klubot is, ahol reggelizhet, ebédelhet és vacsorázhat és úgy általában mindent használhat – a bázis telefonvonalait, a golfpályát meg ilyesmit – amit egy korvettkapitány rendelkezésére bocsátanak.

Elképesztően kevés idő alatt egyszerű, ideiglenesen alkalmazott civil fordítóból (igazából idegen nyelvi titkárnőből) a Haditengerészet hírszerzői elitjébe került. Ezt bizonyította az is, hogy rábízták a Nagy Titkot, amivel aztán dolgoznia is kell majd: a Haditengerészet feltörte a Japán Császári Haditengerészet titkos kódját. És tovább dolgozhat – igaz, hogy csak távmunka lesz – Fleming Pickering kapitánynak, akinek egyetlen felettese van, a haditengerészeti miniszter személyesen.

Most már nem tartotta túlságosan valószínűnek, hogy gond lesz a Kínában elrejtett ládák hazaszállításával. És mivel Hawaii-ra megy, többé nem kell meglátogatni az apját a baltimore-i otthonban, és nem kell végigszenvednie az órákon át tartó prédikációit.

Mindössze egyetlen hátulütője volt az előléptetésének és az áthelyezésének, ezt a hátulütőt pedig úgy hívták, hogy Fleming Pickering tartalékos haditengerész-kapitány.

Már akkor vonzónak találta, amikor először megpillantotta a Foster Lafayette Hotelben. A gazdagon berendezett lakosztály olyan életszínvonalról árulkodott, amelyről Ellen Feller egész életében azt hitte, hogy csak a filmekben létezik. Minél többet tudott meg a férfiről, annál jobban csodálta *Gőzhajói* voltak, egy egész flottára való! A felesége apjáé volt egy komplett szállodalánc, beleértve a Foster Lafayette Hotelt is! Pickering rengeteg fontos embert ismert, például Fowler szenátort, és Henry Fordot, és még az Egyesült Államok elnökét is!

De testi vonzalmat is érzett iránta. Az első naptól kezdve gyakran eltűnődött azon, hogy vajon milyen lehet a férfi az ágyban. Magas volt, és jóképű és remekül tartotta magát. Ellen imádta a férfi mély, zengő hangját. De tisztában volt vele, hogy roppant veszélyes lenne az ágyába csábítani.

Mivel egy olyan gazdag és jóképű férfiért, mint Fleming Pickering bomlnak a nők, Ellen Feller biztosra vette, hogy Pickering kapitány válogatós lett

Azt sem tartotta lehetetlennek, hogy egyáltalán nem érdekli, mint nő, és hogy bármilyen csábítási kísérletre azzal reagálna, hogy visszaküldené a régi posztjára. Amikor a tudomására jutott, nem lepte meg különösebben, hogy Pickering eddig hűséges maradt a feleségéhez, és hogy a házassága hosszú volt, és sikeres... de azért csalódottságot érzett.

Egy idő után, amikor Pickering megszokta, hogy mindig számíthat hűséges titkárnőjére, Ellen rájött, hogy a férfi a szárnya alá vette. A férfi hatalma és befolyása mindentől megvédte. Ha most valaki kérdéseket tenne fel a kínai ládákkal kapcsolatban, biztosra vette, hogy meg tudná győzni a férfit az ártatlanságáról, Pickering kapitány pedig – felhasználva a befolyását – megvédene őt minden rágalomtól.

Persze így, hogy őt Hawaiira küldték, Fleming Pickeringet pedig Ausztráliába – vagy Isten tudja, hová –, erre már nem számíthatott. Mostantól csak a volt munkatársa, és már nem a hűséges jobb keze. Valószínűleg ezután is megkérhetné, hogy segítsen neki, de az már más lenne. Az lehet, hogy „korrúpt kapitány” lett, aki Hawaiin szolgál, de már nem Pickering kapitány aszisztense.

A vonaton – útban Kalifornia felé – azon tűnődött, hogy vajon nem követte-e el hibát, amikor úgy döntött, hogy platói legyen a kapcsolatuk végig. Nemegyszer kapta azon Pickeringet, hogy úgy néz rá, ahogy egy férfi néz egy kíváncsi nőre.

Most milyen jól jönne, ha Fleming Pickering úgy emlékezne rá, akit lefektetett, s aki ezért nem kért tőle semmit. A Lafayette lakosztályban nem egy alkalom adódott, amikor a kapitány biztosan reagált volna a csábítására. Nemegyszer ivott annyit a kedvenc Old Grouse-ából, hogy elvesztette a józan ítélőképességét.

De Ellen nem használta ki ezeket a lehetőségeket, és most már semmit sem tehetett. Kár – gondolt vissza azokra az alkalmakra bosszúsan. Biztosan érdekes lett volna Fleming Pickeringgel az ágyban. Vagy a padlón. Vagy akárhol.

Aztán Pickering üzent neki, hogy meglátogatja a szállodában, és felrakja a hajóra.

Amikor Ellen Feller kinyitotta az ajtót Pickeringnek, vékonyka köntöst viselt. A köntös libegett rajta, és átlátszó volt. Egyáltalán nem illik egy misszionáriushoz – gondolta Fleming Pickering, és akkor beugrott neki a fekete csipke alsóneműje, amit akkor viselt, amikor találkoztak. Meg abban a meglehetősen erotikus álomban.

– Hello! – mondta Ellen. – Jöjjön be. Mindjárt készen leszek. Csak még megittam egy pohárral. Jót tesz az idegeimnek.

– Nem is tudtam magáról, hogy iszik – mondta Pickering.

– Sok minden van, amit nem tud rólam – mondta Ellen. A bárhoz lépett. A ráeső fényben gyönyörűen kirajzolódott testének kecses íve a köntös alatt. Nem is beszélve bizonyos testrészek ívéről.

– Old Grouse – mondta Ellen, és az üvegért nyúlt. – Tudom, hogy ez a kedvence.

Készített egy italt, és Pickering felé nyújtotta. Meztelen combja kivillant a köntös alól, miközben Pickering higgadtan odalépett hozzá, hogy elvegye a poharat.

– Nem bánom, ha odanéz – mondta Ellen.

– Parancsol?

– Mondom, nem bánom, ha odanéz – ismételte el Ellen. – Már kezdtem azt hinni, hogy valami baj van velem. Itt van a legvonzóbb férfi, akivel valaha találkoztam, és teljesen immúnisnak tűnik.

– Ellen...

– Nézze! – mondta Ellen. Meghúzta a köntös zsinórját, a köntös pedig szétnyílt. – Átmentem a vizsgán?

– A feleségem mindjárt itt lesz – mondta Pickering. *Az istenit! Mit tettem?*

– Sajnálom – mondta Ellen színtelen hangon egy pillanattal később.

– Jobb lenne, ha felöltözne.

– Kár – mondta Ellen, majd letette Pickering poharát az asztalra, és elindult az egyik hálószoza felé. Az ajtóban megállt. A köntöst még mindig nem kötötte meg.

– Fleming – mondta Ellen. Most először szólította a keresztnévén. – Nem akartam maga és a felesége közé állni.

Pickering bólintott.

– Köszönöm.

Ellen Feller besétált a hálószozába, levette a köntöst, és az ágyra dobta. Aztán az ajtóhoz lépett, meztelenül, és bezárta.

Jesszusom! Ez a nő részeg. Remélem, hogy az elkövetkező pár órát megúszom botrány nélkül!

Micsoda cicik!

(Öt)

Kalifornia, San Diego

Egyesült Államok, Haditengerészeti Telep

1942. március 8.

– Uram, magát beengedhetem, de a két hölgyet nem – mondta a tengerészgyalogos őrmester a kapunál, és visszaadta Fleming Pickering tartalékos haditengerész-kapitány igazolványát.

– Őrmester, a hölgynek parancsa van, hogy belépjen – mondta Pickering – Ellen, mutassa meg neki azokat a rohadt papírokat!

Mrs. Ellen Feller kivett a retiküljéből egy vékony köteg stencilezett papírt – a parancsot – és az igazolványát, és az ülés támláján átnyúlva Pickeringnek adta, aki az őrmester kezébe nyomta. Az őrmester elolvasta a parancsot, megnézte az igazolványt, összehasonlította a fényképet Ellen arcával, aztán visszaadta.

– Uram, ez a hölgy bemehet, de a másik...

– A *másik* a feleségem! – csattant fel Pickering.

– Uram, nincs igazolványa.

– Flem – szólt közbe Patrícia Foster Pickering, mert látta, hogy a férje pilanatokon belül elveszti a türelmét –, megvárlak itt. Felkíséred Ellent a hajóra, aztán meg visszajössz értem.

– Patricia, ebbe ne szólj bele, kérlek! – mondta Pickering haragosan.

A szállodában sikerült botrány nélkül megebédelniük. Amikor Ellen kijött a hálósobájából, hogy találkozzon Patríciával, szolid ruhát viselt, a haját felkontyolta, és nem volt kifestve.

Megköszönte Patrícianak a gyümölcskosarat, elnézést kért, amiért nem készült el időben, és nem nevezte Pickeringet Flemingnek. Igazi hölgyként viselkedett végig az ebéd alatt. Ennek ellenére Pickering nem szeretett volna neki második lehetőséget adni a hajó fedélzetén; nem akart vele még egyszer egyedül maradni.

– Őrmester, hívja ide az őrparancsnokot! – adta ki a parancsot Pickering kapitány.

– Igenis, uram.

Az őrparancsnok három perc alatt ért a kapuhoz a haditengerész-szürke Ford furgonnal. Egy haditengerész-kapitányt talált egy 1939-es Cadillac 62-es Special volánja mögött, amin *nem* volt rajta a Haditengerészet San Diegó-i bázisának matricája. Egy civil nő ült mellette, egy kellemes külsejű hölgy, az ujján egy akkora gyémánt eljegyzési gyűrűvel, ami legalább fél kilót nyomott. A Cadillac hátsó ülésén egy másik nő ült. Valamivel fiatalabb volt a másiknál, és szürkébb – de azért nem nézett ki rosszul. Haditengerészeti minisztériumi igazolványa volt, a parancsai szerint pedig AAA prioritással utazott a CINCPAC főparancsnokságára, Hawaiira.

Az őrparancsnok egy főhadnagy volt. Pickering hivatásosnak nézte. Az őrparancsnok tisztelgett neki.

– Jó napot, uram. Segíthetek valamiben?

– A nevem Pickering, hadnagy. A hölgy a feleségem. A másik hölgy Mrs. Feller, akinek fel kell szállnia a... a *President Fillmore*-ra. Nem szeretném itt hagyni a feleségemet a kapunál, amíg felkísérem Mrs. Feliért a fedélzetre.

– Nem gond, uram – mondta az őrparancsnok. – Kérem, kövesse a furgonomat!

Pickering az őrmesterre nézett, aki nem akarta beengedni Patríciát.

– Őrmester, még tengerészgyalogos tizedes koromban volt egy mondás, hogy „az őrszolgálatos tengerészgyalogosnak nincs barátja”. Manapság is megállja a helyét ez a mondás?

– Igen, uram.

– Hadnagy, az őrmestere roppant tapintatosan járt el – mondta Pickering.

– Ezt örömmel hallom, uram. Kérem, kövessen!

A kis konvoj mozgásba lendült.

– Mi volt ez az egész? – kérdezte Patricia Foster Pickering az autóban.

– Az őrmester csak a dolgát végezte. Nem akartam bajba keverni.

– Miért keveredett bajba?

– A hadnagy nyilván tudja, hogy ki vagyok – mondta Pickering.

– Hogy ki vagy? Micsoda monumentális egó! Lemaradtam valamiről? Miért, *ki* vagy te?

– Úgy értem, hogy Frank Knoxnak dolgozom. Bejutottunk, nem? Mi köze ennek az egóhoz?

A furgon utasfülkéjében a tengerészgyalogos hadnagy a gépkocsivezetőhöz fordult.

– Vigyen a *Millard Fillmore*-hoz!

– Az a hatalmas nagy civil utasszállító, uram?

– Aha. Régen *Pacific Princess*nek hívták. Amint Pickering kapitánnyal fellépek a hajóhídra, maga felhívja a napostisztet, és megmondja neki, hogy Pickering kapitány a telepen van, és hogy most kísérem a *Millard Fillmore*-ia. Megjegyezte a nevét?

– Igen, uram. Pickering. Ki ez a Pickering?

– A haditengerészeti miniszternek dolgozik. Az aranygallérosok félnek tőle, mint a tűztől. Tegnap megjelent az admirálisnál egy kis magánbeszélgetésre. Az admirális azt hitte, hogy utána egyből Washingtonba megy, de nem ment. Nem szállt fel a futárgépre. Szóltak, hogy az admirális tudni akar róla, ha bárki megpillantja Pickeringet a telepen.

A furgon sofőrje olyan közel ment a hatalmas hajóhoz, amelyen közel csak lehetett, aztán leállította a motort. A hadnagy kiszállt, és a Cadillachez lépett.

Ennél közelebb nem mehetünk, uram. Várjon egy percet, máris szólok valakinek, aki felviszi a hölgy csomagját!

– Nem vagyok én olyan öreg, hogy ne bírjak el pár bőröndöt – tiltakozott Pickering.

– Uram, a feletteseim nem örülnek, ha tisztet, főleg magas rangú tisztet látnak bőröndöt cipelni.

– A fene. Mindegy. Akkor szóljon valakinek!

– Igenis, uram.

Pickering kiszállt a volán mögül, a kikötőhíd széléhez sétált, és szemügyre vette a hajó tatját. Az egykoron fehérén ragyogó hajótest most unalmas haditengerész-szürke volt. Óriási betűkkel festették fel az új nevet rá: PRESIDENT

MILLARD G. FILLMORE. De ha valaki közlről megnézte, láthatta, hogy hol festettek rá a kidomborodó PACIFIC PRINCESS SAN FRANCISCO feliratra.

A felépítménye jórészt most is fehér volt, de a kéményeket már átfestették haditengerész-szürkére; valószínűleg azért, hogy eltüntessék róla a Pacific & Far Eastern emblémáját. Pickering előző nap tudta meg az admirálistól, hogy a hajó karbantartó személyzetet is visz magával, amely majd út közben befejezi a festést, és elvégzi a még szükséges módosításokat. A Haditengerészet annyira kevés hajóval rendelkezett, hogy nem engedhette meg magának, hogy bármelyik hajót átalakítás miatt a szükségesnél hosszabb időre kivegyen a szolgálatból

Ott kellene állnom a hídon, és készülnöm kellene az indulásra, ehelyett itt állok, és haditengerésztisztet játszok, Frank Knox bizalmas apródját.

– Szomorú ilyen szürkének látni – szólalt meg Patricia halkán a háta mögött.

– Gondolom, muszáj volt – mondta Pickering. – Különben is, most már a Haditengerészeté. Nem a mienk.

(Hat)

A *President Millard G. Fillmore*-t a dokkhoz kötő „köldökszínórokat” lassan mind elvágták. Már csak a hajóhíd volt a helyén, de azon sem lehetett látni mozgást.

Barbara Cotter tartalékos haditengerész zászlós a csónakfedélzetről nézte a dokknál összegyűlt kis csoportot. Ott volt Ernie Sage, Ken McCoy és Joe. Izgatottan integettek egymásnak, miután Barbarának sikerült a hajókorláthoz szuszakodni. De ez negyvenöt perccel ezelőtt volt, és most már csak erőltetetten mosolyogtak egymásra, és apró mozdulatokkal integettek egymásnak.

Aztán, végre, megjelent három ember a hajóhídon. Egy tengerészgyalogos-tiszt, egy haditengerész-kapitány és egy civil nő.

– Úristen! – mondta Ernie Sage. – Ezek Pick szülei.

– Hol? – kérdezte McCoy.

– Az a haditengerész pasas meg a felesége. Most jönnek le a hídon.

– Szóljak nekik?

– Ne!

– Ismerem őket. Találkoztam velük a tiszti avatáson, Quanticóban.

– Ha meglátnak, akkor Pat néni biztosan beszél anyámmal – mondta Ernie.

– Miért, az anyád talán nem tudja, hogy hol vagy? Nem tudja, hogy mit csinálsz? – kérdezte McCoy.

– Ezt most talán hagyjuk.

Pont előttük két matróz kihúzott egy óriási hajókötelet a hajókötéltartóból, ami aztán lassan emelkedni kezdett a hajó oldalán.

Joe Howard végignézett a dokkon. A *President Millard G. Fillmore*-t már semmi sem kötötte a parthoz.

– Elindult – mondta Ernie.

Egy meglehetősen kis haditengerész zenekar játszani kezdte az „Anchors Aweigh”²⁵-t.

A *President Millard G. Fillmore* óriási hajó volt, és nem lehetett egykönnyen megmozdítani. Amikor a zenekar befejezte az „Anchors Aweigh”-t, és rákezdett a tengerészgyalogos himnuszra, a hajó még mindig csak vagy harminc centire távolodott el a dokktól. Aztán (mivel a fedélzeten utazott a Hadsereg egyik műszaki zászlóalja is) eljátszották a „The Caissons Go Rolling Along”²⁶-ot. A hajó hat méterre távolodott el a dokktól.

Aztán a hajó gépházában is munkához láttak, hogy megkönnyítsék a vontatóhajók dolgát. A tatnál hirtelen pezsegni kezdett a víz, és a hajó távolodott a dokktól.

A zenekar már az „Auld Lang Syne”²⁷-t játszotta.

Barbara Cotter és Joe Howard elszántan integetett egymásnak.

– Jól vagy, Joe? – kérdezte Ken McCoy.

– Ez így nincs rendjén – mondta Joe Howard. – Én vagyok a tengerészgyalogos, de csak itt állok a nyomorult parton, és búcsút intek a barátnőmnek, aki háborúba megy.

A zenének vége lett, és a zenekar a dob pergő szavára a haditengerész-szürke busz felé kezdett masírozni.

Joe Howard hadnagy a dokk végéhez sétált, megállt, és addig meredt maga elé, amíg a *President Millard G. Fillmore* el nem tűnt a szeme elől.

(Hét)

SZIGORÚAN TITKOS

Kizárólag a haditengerészeti miniszter részére

MÁSOLNI TILOS

KÓDOLÁS ÉS TOVÁBBÍTÁS UTÁN MEGSEMMISÍTENDŐ

Ausztrália, Melbourne

1942. március 21.

Kedves Frank!

Noha roppant nehezemre esik, hogy nem használhatom a számomra természetesnek tűnő „Tisztelt Miniszter Úr” megszólítást, teljesítem a parancsát, és a magánlevél formátumát alkalmazom, amikor papírra vetem gondo-

²⁵ Kb. Horgonyt fel!, *a ford.*

²⁶ Kb. Gördülnek a löszerkocsik, *a ford.*

²⁷ Kb. A régi szép idők, *a ford.*

lataimat és a tényeket, ahogyan azokat láttam, mindvégig észben tartva, hogy én vagyok az egyetlen információforrása, akitől megtudhatja, hogy mi történik a világ e csücskében.

E sorokat a Melbourne-i Menzies Hotelben kivett lakosztályomban vettem papírra, amelyet az itteni (Pacific & Far Est-) ügynököm jó kapcsolatai révén volt szerencsém megkapni. Ezen írást – miután három pecséttel elláttam – szándékomban áll személyesen az USS John B. Lester, egy javítások miatt (melyekkel már majdnem végeztek) kikötött, Pearl Harborba tartó romboló kapitányának a kezébe adni. A hatalomnál fogva, amellyel volt szíves felruházni, utasítani fogom K. L. White korvettkapitányt, hogy adja át Mrs. Fellernek, illetve ha erre nincs módja, egésze el.

A parancsot – én úgy látom – csak akkor fogja teljesíteni, ha hitelesnek találja a magától kapott felhatalmazó leveletem. Az eddig elszenvedett vereségektől láthatóan bizalmatlanság alakult ki az emberekben, s talán a győzelembe vetett hitük is megingott. Ezzel csak azt szerettem volna az értésére adni, hogy elképzelhető, hogy a kapitány a leveletem esetleg eldobja, felnyitja, vagy valami mást tesz vele, mint amire utasítottam. Ellen Feller – amennyiben eljut hozzám – képes megítélni, hogy a levelet felbontotta-e. Nagyon hálás lennék, ha tudatná velem, hogy kézhez kapta-e, és hogy mikor, illetve hogy a továbbiakban is ilyen formában óhajtja-e, hogy elkészítsem a jelentéseimet.

Amint az mostanra bizonyára nyilvánvalóvá vált, nem jutottam el a Fülöp-szigetekre. Amikor március 10-én San Franciscóból San Diegóba érkeztem, már várt Houghton üzenete, amelyben közölte, hogy MacArthur utasították, hogy hagyja el Corregidort. Másnap reggel indultam útnak Hawaii felé egy tengerészgyalogsági Martin Mariner fedélzetén. A CINCPAC-hez érve közölték velem, hogy a Fülöp-szigetekre – Corregidorra vagy Mindanaóra – csak tengeralattjáróval juthatok el. Egy hajszálon múlt, hogy elérjem a Permitet, amelynek 13-án kellett Corregidorra érnie, más futár-tengeralattjárót pedig már nem óhajtottak indítani.

Más szóval nem juthattam volna el Corregidorra, csak miután már MacArthur elindult Ausztrália felé. Azt is a tudomra adták, hogy ha egyszer el is jutok a Fülöp-szigetekre, nehezen fogom tudni elhagyni. A körülményekre való tekintettel úgy döntöttem, hogy nem megyek oda. Tiszteletemet tettem a különleges különítményénél, és átadtam a maga Mrs. Fellerre vonatkozó különparancsát a parancsnoknak. Nagyon kooperatívnak mutatkozott, és úgy gondolom, hogy nem lesz vele gond.

Másnap reggel a Hadsereg légihadteste egyik B-17-e fedélzetén elindultam a hickami repülőtérrel. Ez a gép egyike volt a repülőrajt alkotó négy B-17-esnek, amely Seattle-ből Herbert F. Leary ellentengernagy alakulatához igyekezett. Minden incidens nélkül érkezünk meg március 13-án.

Bemutatkoztam Leary ellentengernagynak, és megmutattam neki a magától kapott felhatalmazó levelet. Nyilvánvalóan dühítette, hogy a nyakára küldtek valakit Washingtonból, de azért remélte, hogy meg tudom győzni „azokat az embereket Washingtonban” arról, hogy milyen rosszul állnak a dolgok idelenn.

Az ellentengernagy szerint az egyetlen reménysugár az volt, hogy a 6814. taktikai különítmény az egységeivel, beleértve néhány műszaki alakulatot is, partra szállt az Efate-szigeten. Ha King admirális parancsa, hogy a lehető leghamarabb foglalják vissza Rabault, egyáltalán kivitelezhető, akkor létfontosságú, hogy megépüljön az a légibázis a szigeten. Úgy vettem ki a szavaiból, hogy szerinte a Hadsereg nem igazán alkalmas arra, hogy ilyen rövid idő alatt felépítsen egy légibázist.

Leary azt is elárulta nekem, hogy rádión hírt kapott Corregidorról, hogy MacArthur, a felesége, a kisfia és Quezon elnök úr, és még mások március 11-én, naplementekor elhagyták Corregidort, és elindultak Mindanaőba négy utasszállító hajó fedélzetén. Azóta nincs róluk hír. Leary azt mondta, hogy egyelőre nincs ok aggodalomra. A hajók Buckley sorhajóhadnagy parancsnoksága alatt álltak, akit jól ismer, és akit rendkívül hozzáértő tisztnek tart.

Jobban aggasztotta a hír, hogy a japánok elfoglalták Buka szigetét, Rabaultól délnyugatra, mintegy 360 kilométerre, és hogy a légi felderítés képei szerint repülőter kialakításához szükséges felszereléseket rakodtak ki a partra.

Amíg az irodájában tartózkodtam, a tudomásunkra jutott, hogy MacArthur és a vele utazók előkerültek, és biztonságban vannak. Sharp tábornok mindanaói főhadiszállásáról rádióüzenetet kaptunk, amelyben az állt, hogy „a szállítmány megérkezett”, meg hogy „javításra szorul”. Learyvel arra a (helyes) következtetésre jutottunk, hogy ez azt jelenti, hogy az utazás megviselte MacArthurt és/vagy Quezont és/vagy a többieket. Végül is MacArthur már hatvankettő, Quezon pedig még nála is idősebb, és hosszú utat kellett megtenniük azokban a kis hajókban a viharos tengeren.

Ekkor jött be a képbe George S. Brett vezérőrnagy, az itteni rangidős tiszt a légihadtesttől. Brett azt akarta, hogy Leary küldjön négy B-17-est Mindanaóra MacArthurért és a többiekért. Leary a kérést elutasította, azzal érvelve, hogy a négy gép csak most érkezett meg az Államokból, és karbantartást igényel, és különben is hadműveleti célokra akarja azokat használni. Akkor tudta meg, hogy Jáván a mintegy 20 000 holland katona megadta magát, és ezzel, a véleménye szerint a japánok előtt nyitva van az út Ausztrália felé. Nem engedheti meg magának, hogy nehézbombázókat küldjön utasszállító gép gyanánt egy szigetre, mindegy, hogy milyen fontos személyek várákoznak is ott.

A beszélgetésre a fülem hallatára került sor. Úgy gondolom, hogy Leary tudta, hogy Brett mit akar tőle, és azt akarta, hogy én is halljam, hogy aztán elmondhassam magának.

Brett nagyon dühös lett. Ennek részben az volt az oka – szerintem –, hogy Learynél fontosabbnak tartotta azt, hogy MacArthurt és a többieket elszállítsa Mindanaóról, de az is közrejátszott, hogy a légihadtest tisztjének le kellett alacsonyodnia, és kölcsön kellett kérnie a légihadtest gépeit egy haditengerészisztől, aki ráadásul még el is utasította a kérését. Végül Brett elviharzott, és közben azzal fenyegetőzött, hogy erről az elnök hamarosan tudomást fog szerezni, és helyre fogja tenni. Leary erre azt mondta neki, hogy nem érezte úgy, hogy azonnal cselekednie kellett volna MacArthur ügyében. Sharpnak van legalább 30 000 katonája, Mindanaót pedig nem fenyegeti a közvetlen lerohanás veszélye. Úgy vélte, hogy MacArthurt és a többieket biztonsággal el lehet szállítani tengeraltjárókkal is. Véleményem szerint Learynek igaza volt.

Brett nem sokkal ezután visszatért, és közölte Learyvel, hogy talált egy szabad B-17-est. Leary tudott a gépről, egy korábbi típus volt, ráadásul régi és elhasználódott, és Leary nem tudta garantálni, hogy egy darabban Mindanaóra tud-e repülni vele. De Brett tovább makacszkodott, úgyhogy Leary végül beadta a derekát.

Brett azt tervezte, hogy MacArthurt és a többieket Mindanaóról Darwinra viteti a B-17-essel, ami Ausztrália északi partjánál található. Onnan átszállnak két civil DC-3-asra, amelyet Brett kibérelt az Australian Airlinestől, és amely a kontinensen keresztül Melbourne-be repíti őket. Brett tábornok nagylelkűen felajánlotta, hogy az egyik civil géppel Darwinra utazhassak.

Arra számítottunk, hogy MacArthur és a többiek Darwinon fognak várni. De leszállás után megtudtuk, hogy MacArthur átvizsgálta a B-17-est, amit érte küldtek, aztán pedig közölte a pilótával, hogy ő ezzel a géppel nem megy sehova. A repülőgép így utasok nélkül tért vissza Ausztráliába.

Brett ezután megtudta, hogy Leary meggondolta magát, és a négy B-17-eséből hármát elküldött MacArthurért. Az egyiknek vissza kellett fordulnia, mert az ausztrál sivatag felett meghibásodott a motorja; a másik kettő hétfőn (március 16-án) megérkezett Mindanaóra valamivel éjfél előtt. (Az információ Frank Bostromtól származik, a Hadsereg légihadtest hadnagyától, aki MacA gépét vezette.)

Útközben Bostrom egyik motorjában kiment a töltőkompresszor. Javítás nélkül is vissza tudott volna repülni, de csökkentette volna a gép terhelését, és más problémát is okozott volna, amit nem igazán értettem. Sikertől megjavíttatnia a motort, és a másik B-17-essel így el tudták vinni MacArthurékát (a csomagjaikat viszont nem).

Aztán felszállás közben Bostrom másik motorja is rosszkodni kezdett, és Bostrom komolyan megijedt, hogy nem fogja tudni felemelni a gépet a földről. Végül mégis sikerült neki. Aztán következett az ötórás repülőút Darwinra – nagyjából annyi a távolság, mint New Orleans és Boston között. A légörvények végig vadul dobálták a gépet, a nehézbombázókat pedig nem személyszállításra tervezték. Egyedül Mrs. MacArthurnak és a kisfiának jutott kényelmes ülőhely, egy matrac, amit a kabin padlójára helyeztek. MacArthur a rádiós ülésében utazott.

A családtagjain kívül a tábornok magával vitte a törzskarát is, akikkel – hogy őszinte legyek – nem igazán foglalkoztam, noha MacArthur szerint kiváló tisztek mind egy szálig. Az én szememben inkább tűnnek hercegeknek, akik körülöngiák a királyukat.

Amint sikerült nekik rádió-összeköttetést teremteni Darwinnal, Darwin közölte velük, hogy a japánok légitámadást indítottak a sziget ellen, és hogy változtassanak irányt, és próbálkozzanak a batchelori repülőtérral, ami mintegy 75 kilométerre van Darwintól. Én már ott voltam az Air Australia két DC-3-asával, amikor leszálltak, úgy reggel kilenc óra körül (március 17., kedd). A nagy része annak, ami itt következik, talán nem különösebben fontos – minden bizonnyal lesznek bagatell részletek –, de szerettem volna leírni, hogy mi a véleményem MacArthurról, a gondolkodásmódjáról és az őt körülvevő emberekről.

Meglehetősen felkavarta, hogy mindössze Royce dandártábornok üdvözölte a megérkezésekor (aki velem együtt utazott az Air Australia gépén) Brett tábornok nevében. A mentségére legyen mondvá, hogy roppant fáradtnak látszott, ami érthető.

Közöltem a szármegjével, egy Huff nevű alakkal, hogy én a maga képviselőjében járok el, és hogy szeretném tiszteletemet tenni MacArthur tábornoknál, mert arra szeretném kérni, hogy elemezze a kialakult helyzetet, hogy a helyzetelemzését aztán továbbíthassam magának. Huff erre azt válaszolta, hogy MacArthurnak egy közönséges haditengerész-kapitány-nál sokkal magasabb rangú tiszt jár. Azt is közölte velem, hogy véleménye szerint súlyosan megszegtem a katonai kódexet, amikor nem jelentkeztem Rockwell admirálisnál, és csak úgy megpróbáltam Douglas király trónja elé lopakodni. Rockwell volt a rangidős haditengerésztiszt a Fülöp-szigeteken, és a második B-17-essel érkezett meg.

Rockwell admirális hasonlóképpen fogadott, amit szeretnék is részletezni. Olyan jelenet főszereplőjévé váltam, amelyet más körülmények között akár humorosnak is lehetett volna nevezni. Folyamatosan afelől érdeklődött, hogy ki a közvetlen felettesem, amire én rendre azt feleltem, hogy Knox miniszter, mire ő minden alkalommal azt felelte: „Maga nem figyel oda arra, amit kérdezek. Ki a *közvetlen* felettese?” A felhatalmazó levelemet egyáltalán nem volt hajlandó elolvasni, amíg meg nem mondom neki, hogy ki a közvetlen felettesem.

Ez a kis bohózat azzal végződött, hogy Mrs. MacArthur megjelent, és felismert. Nem mint haditengerésztisztet, hanem mint a feleségem férjét. Összetalálkoztak Manilában, és azóta Mrs. MacA a barátnőjének tekinti Patriciát. Vagy legalábbis vele egyenrangú ismerősnek. Beszélt a férjének arról, hogy milyen kapcsolatban állok a Pacific & Far Easttel, ami után engedélyt kaptam, hogy megjelenjek a trónja előtt.

Azelőtt egyszer vagy kétszer találkoztam MacArthurral, akkor is csak rövid időre, és biztosra veszem, hogy nem is emlékezett már rá; ennek ellenére barátságosan fogadott, és azt mondta nekem, hogy türelmetlenül várja, hogy (és itt most próbálom a lehető legpontosabban idézni a szavait) „megismerje az ausztráliai haderő-összevonás részleteit; a Hadserg és a Haditengerészet harcirendjét; és a Luzon visszafoglalását megkísérlő hadművelet ütemtervét”.

Erre én elmagyaráztam neki, hogy nincs semmiféle haderő-összevonás; hogy mindössze 34 000 katona állomásozik Ausztráliában; hogy a legjelentősebbnek mondható alakulat a 6. ausztrál hadosztály, amely ráadásul nem is igazán hadosztály-erejű; hogy tudomásom szerint a stratégiai probléma lényege az, hogy a japánokat meggátoljuk abban, hogy elfoglalják Ausztráliát, amely talán nem is lehetséges, és hogy következésképpen semmilyen intézkedés nem történt Luzon japánoktól való visszafoglalása ügyében.

MacArthur belebámult a semmibe. Egy másik szárnysegédjéhez fordult, egy bizonyos Sutherland dandártábornokhoz, és azt mondta neki: „A kapitány bizonyára téved.” Aztán egy kis kunyhóhoz masírozott, ahol reggelit tálatlak fel (főtt babot őszibarack befőttel).

Royce dandártábornok, aki egyébként egy rendes fickó, utánament a kunyhóba. Később, amikor kijött, egészen kábának tűnt. Mrs. MacArthur bejelentette, hogy elege van a repülésből, az is lehet, hogy egy életre, mire MacArthur utasította Royce-ot, hogy azonnali hatállyal állítson fel egy konvojt, és vigye a családját a legközelebbi vasútállomásig. Royce erre közölte MacArthurral, hogy a legközelebbi vasútállomás Alice Springsben van, ami nagyjából olyan távolságra van tőlük, mint Chicago New Orleansból (mintegy 1500 kilométer a sivatagon át), és hogy többek között egy szál gépjárműjük sincs, amiből konvojt állíthatnának össze.

MacArthur erre csak annyit mondott: „Hallotta a parancsot; hajtsa végre!”

Ezt a lehetetlen helyzetet végül Charles H. Morehouse őrnagy, a Hadseregnél szolgáló orvos oldotta meg, aki a Fülöp-szigetek óta utazott velük. Elmagyarázta Royce-nak, hogy egy ilyen útba a kis MacArthur, Arthur, aki csak öt- vagy hatéves volt, belehalna. A fiúcska megbetegedett, és intravénás infúziót kellett neki adni. Morehouse hozzátette, hogy abban sem biztos, hogy MacArthur maga túlélne-e egy 1500 kilométeres sivatagi autótutat.

Royce némi fizikai erőszakot alkalmazva arra kérte dr. Morehouse-t, hogy ezt MacArthurnak mondja el, ne neki. Tehát Morehouse bement a kunyhóba. Pár perccel később MacArthur kijött és bejelentette: „Hajlandóak vagyunk beszállni a repülőgépkbe.” Királyi többszt használt, Frank.

Beszálltunk a gépekbe. A pilóták alig indították be a motorokat, amikor felbőgtek a légvédelmi szirénák; néhány japán bombázó levált a Darwint támadó csoportról, és a batchelori repülőter felé fordult. Vajon tudták, hogy MacArthur ott van? Fogalmam sincs.

Ennek ellenére a felszállás rendben ment, és mi minden incidens nélkül megérkeztünk Alice Springsbe. Alice Springset úgy kell elképzelni, mint a kisvárosokat a cowboyfilmekben, és ez a Central Australian Railway²⁸ északi végállomása... és nyugodt lélekkel állíthatom, hogy kívül esik a japán Mitsubishi bombázók hatósugarán.

MacArthur ekkor közölte, hogy Alice Springsig ugyan eljött, de egy tapodtat sem tesz meg ezek után repülőgépen. Azt mondta, hogy akkor sem mozdul onnan, ha a következő vonat csak hat nap múlva indul. Aztán megérkezett Hurley²⁹ nagykövet repülőgépe, és a nagykövet úr tudatta, hogy Curtin miniszterelnök úr és Roosevelt elnök MacA-t nevezte ki a Délnyugat-csendes-óceáni Szövetséges Haderő parancsnokává. Ő is megpróbálta rávenni MacArthurt, hogy repülőgéppel menjen Melbourne-be, de ő sem járt sikerrel.

Úgyhogy különvonatot rendeltek neki. Az Air Australia DC-3-asai még mindig ott voltak. így aztán Hurley, MacA törzskara – Huff, Sutherland és dr. Morehouse, a trón elszánt őrzői kivételével – elrepültek Melbourne-be. Nagy kísértést éreztem, hogy velük repüljek, és talán velük is mentem volna, ha nem jön oda hozzám Sutherland tábornok, és nem parancsolja meg nekem, hogy szálljak fel a gépre.

Azt hiszem, hogy kezdem megtanulni ennek a fondorlatos játéknak a szabályait: nem hinném, hogy a haditengerészeti miniszter személyes megbízottjának engedelmeskednie kellene a Hadsereg egyik tisztjének.

A vonat másnap reggel jött meg. Az is úgy nézett ki, mintha egy cowboyfilmből gördült volna ki: egy parányi gőzmozdony, két harmadosztályú vasúti kocs és egy fékezőkocsi. Alice Springs és Adelaide között – jó 1500 kilométer – a nyomtáv 0,6 méter. Ha a japánok mégis megtámadnák Ausztráliát, ez az egy nyomvonalú, keskeny nyomtávú vasútvonal és a hozzá tartozó gördülőállomány lehetetlenné tenné az utánpótlás szállítását; a csapatok, mondjuk egy gyaloghadosztály mozgására pedig végképp nem lehetne használni. Ami igazából nem is számít, mert nincs gyaloghadosztályuk, amit szállítani kellene, de ha lenne is, egyetlen gyaloghadosztályal nem szállhatnánk szembe a japán inváziós haderővel.

²⁸ Kb. Közép-Ausztráliai Államvasút, *a ford.*

²⁹ Patrick Jay Hurley, hadügyminiszter, majd az USA új-zélandi nagykövete.

Az első vasúti kocsí fapados volt; a másodikban egy ápolónő és egy őrmester utazott (az ausztrál hadseregtől küldték őket) egy tábori tűzhely és némi élelmiszer társaságában. Az utazás három napig tartott. Az első huszonnégy órában senki nem szólt hozzám, csak az őrmesterek.

Aztán MacArthur hivatott. Sutherlandet és Huffot elzavarta, majd egy több órán át tartó előadásba kezdett. Egyértelműen magának szólt a litánia, persze szerény személyemen keresztül, másodkézből. Kezdte a japán politikai gazdaságtannal, és hogy azok mennyire egyértelművé tették a háború kirobbanását a csendes-óceáni térségben. Aztán ismertette a japánok általános, illetve a Fülöp-szigetekre kidolgozott hadi stratégiáját. Szó szerint hihetetlen volt az a rengeteg adat, amit fejből idézett (dátumok, nevek, számok, tonnák, távolságok stb.).

Egészen beleszédült a fejem. Ha óvatosan akarnék fogalmazni, azt mondanám, hogy ez az ember egyértelműen egy zseni. Soha többé nem tudok úgy gondolni rá, mint egyre a többi tábornok közül. Úgy tűnik, hogy ugyanabba a kategóriába tartozik, mint Rooseveltt és Churchill. Szentül hiszem, hogy csakúgy, mint Rooseveltt és Churchill, huszadik századi Mózesnek képzei magát, a nép nagy vezetőjének, aki Isten kegyelméből ki vezeti a népet a fogságból. Ilyen indíttatásból viseli a szíven a filipínók sorsát is.

Úgy vettem ki a szavaiból, hogy MacA tudja, hogy Rooseveltt azon döntése, hogy először a briteket segíti (és az oroszokat), visszavonhatatlan, és jó katonaként engedelmeskedni is fog neki. Ugyanakkor kifejtette, hogy a döntés helytelen volt, mert (a) Churchill most már úgy játszik Roosevelttel, mint macska az egérrel (ezzel kénytelen vagyok egyetérteni), és (b) George Marshall, aki elnyerte Rooseveltt bizalmát, elhátározta, nem hagyja, hogy MacArthur bebizonyítsa, milyen zseniális stratégia (ami ugye abszurdum).

Marshall tábornok (MacA helyettes vezérkari főnöke, nem a másik, nyilván) egy kis állomáson szállt fel a vonatra, pár órával azelőtt, hogy Adelaide-be értünk másnap délután. Már menni akartam, de MacA intett, hogy maradjak. Marshall ekkor megerősítette azt, amit elmondtam neki Darwinban, hogy nincs említésre méltó haderő Ausztráliában, és hogy az is kétséges, hogy egyáltalán tartani lehet-e majd Ausztráliát.

Marshall akkor mondott valamit MacA-nak valami Brisbane-vonalról. Az ausztrál vezérkar azt tervezte, hogy kiürítik az északi kikötőket, többek között Darwint is, átengedik a japánoknak, és megpróbálják megvédeni a déli városokat a déli és a keleti partvonal mentén.

MacArthur erre azt mondta: „Ezt akár el is felejtethetik. Nem engedjük át Ausztráliát.”

Az eszem azt mondta, Frank, hogy ez roppant valószínűtlen. A szívem viszont azt súgta, hogy tényleg nem fogjuk nekik átengedni Ausztráliát. MacArthur is ezt mondta.

Marshall azt is elmondta, hogy a 182. gyalogosok két százada és egy műszaki század partra szállt Efate szigetén, hogy felépítsen egy repülőteret.

Térkép nélkül, és ami még fontosabb, anélkül hogy elmondtam volna neki, hogy King admirális elrendelte Rabaul visszafoglalását – és ha én nem mondtam el neki, akkor ki mondhatta el, aki még tudott róla? – MacArthur elmagyarázta, hogy Efate egy sziget az Új-Hebridákon, mintegy 1100 kilométerre Tulagitól, és hogy „egy stratégiai ismeretekkel rendelkező személy” látta, hogy egy repülőter készül a szigeten, amely létfontosságú Rabaul visszafoglalásához, amelyre mindenképpen szükség van ahhoz, hogy megakadályozzák, hogy a japánok sikeresen partra szálljanak az ausztrál kontinensen.

Marshall még azt is elmondta, hogy Adelaide-ben riporterek fogják várni, és hogy valamilyen nyilatkozatot várnak tőle.

Ők ketten el is kezdtek dolgozni a nyilatkozaton, és még akkor is dolgoztak rajta, amikor a vonat begördült Adelaide-be. A következőkben igyekszem szó szerint idézni azt, amit MacA mondott:

„Az Egyesült Államok elnöke utasítást adott, hogy törjek át a japán ellenséges vonalakon, meglátásom szerint azért, hogy megszervezzem a Japán elleni amerikai offenzívát, amelynek elsődleges célja a Fülöp-szigetek felszabadítása. Áttörtem, és vissza fogok téni.”

Ha kíváncsi rá, Frank, hogy mi jár MacArthur fejében, ajánlom, hogy figyelmesen olvassa el a beszédét. Nem rögtönzött beszéd volt.

A vasúttársaság igazgatója a privát vasúti kocsiját küldte Adelaide-be, ahol a Melbourne Expresszhez csatolták. Adelaide-től Melbourne-ig normál nyomtávú síneket fektettek le. Éppen azon tüsténkedtem, hogy szerezzek magamnak egy hálófülkét, amikor Huff rám talált. Közölte velem, hogy a rendelkezésemre bocsátották a privát kocsit egyik hálófülkéjével. Nem is tudom, hogy ki lepődött meg jobban, Huff vagy én.

Másnap reggel tíz előtt érkeztünk meg a Spencer Street állomásra, Melbourne-be. A szerelvény betolatott, MacA pedig úgy állt ott a privát kocsit hátsó peronján, mint egy politikus. Az állomáson vagy félszáz riporter tolongott; még a díszőrség egy tagját is láttam.

MacA tartott még egy beszédet, amit – és ebben biztos vagyok – legálább olyan precízen írt meg, mint az adelaide-i „vissza fogok téni” beszédét. Ebben a beszédében (ismét igyekszem szó szerint idézni) a következőket mondta: „a modern hadviselésben a siker azt jelenti, hogy sikerült az ellenség erejének megfelelő számú katonát kiállítani és hadianyagot felhalmozni. Egyetlen tábornok sem képes a semmiből valamit csinálni. A sikerem vagy a sikertelenségem elsődlegesen attól függ, hogy a kormányaink milyen erőforrásokat bocsátanak a rendelkezésemre.”

Az állomáson – véleményem szerint – meglehetősen lekezelően bánt Brett és Royce tábornokkal. Azt hiszem, hogy a B-17-es sokáig szállka ma-

rad a szemében. Erre meglátásom szerint nincs mentsége. Arra sincs mentség – amint azt Hufftól megtudtam –, hogy javasolta, a Corregidoron harcoló minden alakulatnak adjanak „elnöki alakulat” kitüntetést, kivéve a 4. tengerészgyalogosokat. Azzal indokolta a kitüntetés megtagadását a 4. tengerészgyalogosoktól, és most Huffot idézném, hogy „nekik már így is kijutott a hírverésből”.

Aztán nagyon udvariasan visszautasította a számára lakóhelyül felkínált villákat, és beköltözött a Menzies Szállodába. El sem tudom képzelni, hogy mi lesz akkor, ha a tudomására jut, hogy Pickering tartalékos haditengerész-kapitány, alázatos szolgálja, éppen olyan lakosztályban lakik, mint ő, pont egy emelettel feljebb.

Azt hiszem, hogy még nem döntötte el, hogy mihez kezdjen vele, és – pillanatnyilag – úgy tekint rá, mint a palotaőrség ideiglenes tagjára.

Még valami: az ausztráloktól megtudtam, hogy több szigeten, amit a japánok elfoglaltak (vagy el fognak foglalni), gyarmati tisztviselőket, mezőgazdászokat, misszionáriusokat stb. hagytak hátra. „Partfigyelőnek” nevezik őket, és úgy gondolják, hogy roppant értékes információkat kapnak majd tőlük. Felvették őket az Ausztrál Királyi Haditengerészet tartalékos állományába, úgyhogy védi őket a genfi egyezmény. Bár szerintem a japánok erre fűtyülnek.

Leary admirálist láthatóan nem nyűgözi le a dolog. Engem viszont igen. Ha van olyan emberünk, aki beszél japánul, és akire pillanatnyilag nincs odahaza szükség, azt véleményem szerint ide kellene küldeni, hogy kapcsolatba léphessenek a „partfigyelőkkel”.

Nagyon remélem, hogy valami ilyesmire számított tőlem.

Tisztelettel,

Fleming Pickering

tartalékos haditengerész-kapitány

SZIGORÚAN TITKOS

(Nyolc)

Maryland, Baltimore

Walker Hasslinger étterem

1942. április 1.

A katonai vezetés és szervezeti felépítés alapelvei évszázadok alatt alakultak ki. Ezen alapelvek közül az egyik legfontosabb a hierarchia. A fegyveres testületek, és tulajdonképpen minden más szervezet is úgy épül fel, mint egy piramis. A csúcson található a legfelsőbb hatalom és felelősség, amely lefelé haladva az alsóbbrendű vezetői szinteken keresztül éri el a kívánt célt. Nagyon leegyszerűsítve ez azt jelenti, hogy ha egy gyalogszázad első őrmestere mond-

juk azt akarja, hogy egy őrzető rakodjon tele egy teherautót homokzsákokkal, nem állítja meg az első útjába akadó őrzetőt. Megkeresi a szakaszpáncsnokot, majd szól a rajpáncsnoknak, aki szól egy tizedesnek, aki aztán kiválasztja az őrzetőt, aki végül telerakodja a teherautót homokzsákokkal.

Ha nem ezt tenné, abból káosz lenne. A tizedes nem tudná, hogy az őrzetője hová ment parancs nélkül. Az a katona, akire a homokzsákokat bízta, nem engedné meg az őrzetőnek, hogy elvigye a homokzsákokat. A teherautósofor pedig nem tudná, hogy miért akar valaki a teherautójába homokzsákokat rakodni.

A legfelsőbb katonai és haditengerészeti vezetés számára még ennél is fontosabb a hierarchia. Noha a haditengerészeti miniszternek volna hatalma hozzá, mégsem ad közvetlen parancsot hajók kapitányainak, de még a különböző flották páncsnokainak sem.

Nagy vonalakban közli a tengeri hadműveletek főnökével, hogy mi az, amit keresztül akar vinni: „Szerintem meg kellene erősíteni a Csendes-óceáni Flottát.” A tengeri hadműveletek főnöke ezután végiggondolja, szintén csak nagy vonalakban, hogy hogyan lehetne megerősíteni a Csendes-óceáni Flottát: „Küldjünk oda egy csatahajót, két cirkálót és fél tucat rombolót!” Ahogy a parancs bejárja a piramis különböző szintjeit, a tisztek egyre konkrétabb parancsokat adnak ki: melyik csatahajó, melyik cirkáló, melyik romboló; más szóval, ők döntenek el, hogy melyik páncsnokság lesz kénytelen feláldozni az erőforrásait azért, hogy a Csendes-óceáni Flottát meg lehessen erősíteni, és mikor.

Csak hat vagy hét szinttel a haditengerészeti miniszter alatt történik meg az, hogy mondjuk egy romboló kapitánya kiadja a parancsot a fedélzeti tisztnak, hogy készüljenek fel az indulásra, irány Hawaii. És eszébe sem fog jutni, hogy a hajója azért megy oda, ahova megy, mert a haditengerészeti miniszter nagy vonalakban javasolt valamit a tengeri hadműveletek főnökének.

A hierarchia annyira fontos, hogy szinte mindig tiszteletben is tartják. A csúcson lévő emberek – legyenek azok civilek vagy katonák – igen ritkán adnak utasítást valakinek, aki nem közvetlenül alattuk helyezkedik el a hierarchiában.

De minden szabály alól van kivétel.

Haughton haditengerész-kapitány, a haditengerészeti miniszter hivatali asszisztense leszállt a Congressional Limited Expressről, és megmászta a Baltimore Pennsylvania állomáshoz vezető lépcsőfokokat. Keresztülgyalogolt a várótermen, kísértelt az állomás épületéből, majd jobbra fordult. Egyenruhát viselt, és egy fekete aktatáskát tartott a kezében.

Egy sarkkal arrébb bement a Walker Hasslinger étterem (Baltimore egyik nevezetessége, amelyről nem véletlenül tartják, hogy a város legjobb hal- és rákétterme) bájába. Haughton kapitány annapolisi tengerészcadét kora óta járt a Walker Hasslingerbe. Körülnézett a bárban, hátha megpillantja a férfit, akit keresett, de hiába.

Felült az egyik bárszékre, és maga elé húzott egy tál sós kekszet.

A New Deal³⁰ óta nincs ingyen kaja – mondta egy nagydarab, vörös arcú, fehér szakácsruhát viselő férfi, és elhúzta Haughton elől a kekszesátalat. – Aki enni akar, az fizessen!

Eckley Walker, az étterem tulajdonosa szélesen mosolygott, és kezét nyújtott Haughton kapitánynak.

– Szevasz, Dave – mondta. – De régen nem láttalak.

– Még mindig romlott osztrigát árulsz? – kérdezte Haughton.

– Csak olyan matrózoknak, akiknek úgyis mindegy – felelte Walker. Csattintott egyet az ujjával, mire megjelent a csapos. Csak annyit mondott, hogy „rozs”, aztán pedig intett a fejével és a kezével, amiből a pincér tudta, hogy egy tucat osztrigát akar, meg két italt, utóbbit a kedvenc márkájából, amelyet elzárva tartott.

A csapos kitöltötte az italokat – nem spórolt vele –, aztán öntött még hozzá egy kevés gyömbérsört, és hozzájuk csúsztotta a két poharat.

– Egészségedre – mondta Eckley Walker. – Örülök, hogy látlak, Dave.

– Fenékig – mondta Haughton.

Egymásra mosolyogtak.

Egy sovány, magas, kopaszodó, civil ruhát viselő férfi, kezében egy pohár sörrel, felült a Haughton melletti bárszékre.

– Elképesztő, hogy milyen alakokba botlik az ember, ha ilyen sötét, eldugott éttermekbe jár – mondta.

– Eckley – mondta Haughton –, van valami kis helyiséged, ahol ez a fickó megpróbálhatja eladni nekem a cége életbiztosítását anélkül, hogy zavarná a fizetővendégeket?

– A tulajdonos már volt szíves a rendelkezésemre bocsátani egy helyiséget – mondta a sovány férfi.

– Odavitetem az osztrigát, ha gondolod – mondta Eckley Walker.

– Légy szíves – mondta Haughton.

Walker bólintott.

– Remélem, ízleni fog.

Ahogy a bárhelyiség hátulsó része felé haladtak, a sovány férfi hátrafordult.

– Figyelmeztetni szeretnék, hogy velem van a főnököm is.

– Van valami oka rá, hogy itt legyen?

– Megkérdezte tőlem, hogy hová megyek, és amikor megmondtam neki, bejelentette, hogy velem jön. Ha nem tetszik, megmondhatod neki.

A bárhelyiség végén volt egy ajtó, amely a lépcsőházra nyílt. A lépcső tetején egy folyosó volt. A magas, sovány férfi kinyitotta az ajtót, és intett Haughtonnak, hogy menjen előre.

Egy rendezett külsejű, rövidre nyírt ősz hajú férfi ült az asztalnál. Egy szalvéta volt a gallérja alá tűrve, hogy megóvja kék, hajszálcsíkos, kétsoros zakóját

³⁰ A Rooseveltnél által meghirdetett gazdaságpolitika, *a ford.*

a lecsöpögő vajtól. A férfi egy tálnyi gőzölgő rák és gamélarák eUen indított támadást.

– Nem is örül, hogy lát, Haughton? – kérdezte a férfi. – Már ezért megérte eljönni.

– Jó napot, tábornok – mondta Haughton. – Egy kicsit meglep a jelenléte uram.

– Vegye úgy, hogy kezet fogtam magával, kapitány – mondta Horace W T Forrest tengerészgyalogos dandártábornok, G-2-es (Hírszerzés) helyettes vezérkari főnök. – Zsíros a kezem.

– Köszönöm, uram – mondta Haughton.

– Mondhatnám, hogy azért jöttem ide, mert ez a legjobb rákétterem az egész keleti parton, de akkor nem mondanék igazat. Mi a francra készül Haughton?

– A miniszter úr nevében járok el, uram.

– Tudja, a nagy eszemmel erre már én is rájöttem – mondta Forrest tábornok. – De a kérdés úgy hangzott, hogy „Mi a francra készül?”.

Kopogtattak az ajtón, és egy pincér jelent meg, kezében egy téglalap alakú viharvert tálcával, rajta vagy két tucat osztrigával.

– Rendeljen valamit, ha már úgyis itt a pincér – mondta Forrest tábornok

– Akkor nem kell kétpercenként félbeszakítanunk ezt a kellemes beszélgetést

– Kaphatnék egy homárt? – kérdezte Haughton, mire a pincér bólintott – Akkor egy homárt és egy csésze kagylólevest kérek.

– Kettőt – mondta a sovány férfi, azaz F. L. Rickabee tengerészgyalogos alezredes. Rickabee a Tengerészgyalogság főparancsnokságán szolgált mint kongresszusi összekötő tiszt, aminek az égvilágon semmi köze nem volt ahhoz, amivel valójában foglalkozott.

– Parancsolnak valami italt? Egy palack bort? – kérdezte a pincér.

– Egy egész palack túlzás lenne – mondta Haughton.

– Majd mi besegítünk, Haughton – mondta Forrest tábornok. – Igen legyen szíves, hozzon egy palack száraz, fehér bort!

– Hozhatok esetleg magának is egy homárt, uram?

Forrest tábornok az előtte lévő rák- és garnélarákhalmra pillantott.

– A francba is, miért ne? Legfeljebb egy hétig koplalok. A kagylólevest viszont kihagynám.

A pincér távozott.

– Mit is akart mondani, Haughton? – kérdezte a tábornok, amint az aító bezáródott.

Haughton alig láthatóan ugyan, de hezitált. Úgy vélte, hogy Rickabee igazat mondott neki, vagyis Forrest tábornok megkérdezte, hogy hova megy Rickabee pedig megmondta neki. Ismerte annyira Rickabee-t hogy tudja az alezredes sok mindent megtett Forrest tábornok tudtán kívül, de egy ilyen kérdés elől sosem tért volna ki. Forrest kíváncsiságát pedig természetesen felkeltette, hogy ugyan miért akar a haditengerészeti miniszter kebelbarátja

Rickabeevel találkozni egy baltimore-i étteremben ahelyett, hogy Washingtonba hívta volna. Valami titkot sejtett a dologban, ami pedig nagyon felkeltette az érdeklődését.

– Volna egy projektem Rickabee ezredes számára, tábornok – mondta Haughton. – Egy olyan projekt, amit a miniszter úr bizalmi alapjából fogunk finanszírozni.

Forrest tábornok, aki éppen egy hatalmas adag garnélarákot lapátolt a szájába, intett Haughtonnak, hogy folytassa.

– Ismeri Pickering kapitányt, uram? – kérdezte Haughton.

– Ismerni ugyan *nem* ismerem, de *tudom*, hogy kicsoda. Azt viszont *nem* tudom, hogy mivel foglalkozik.

– Ausztráliában van, uram, és jelenleg ő a miniszter úr személyes összekötő tisztje MacArthur tábornok felé.

– Az admirálisok minden bizonnyal rajongnak érte – mondta Forrest szárazon.

Pickering kapitány tudomására jutott, hogy az ausztrálok rendelkeznek egy különleges haderővel. Partfigyelőnek hívják őket. Úgy intézték, hogy a térség szigetein élők közül néhányan, földművelők, köztisztviselők és néhány misszionárius ott maradjanak a szigeteken a japán megszállást követően...

– Hallottam róla – vágott közbe Forrest.

– Pickering kapitány úgy véli, hogy ezek az emberek elképesztően nagy szolgálatot tehetnének a hírszerzésnek – folytatta Haughton. – Ezen véleményét azonban nem osztják a térségben tartózkodó, magas rangú haditengerésztisztek.

– Érthető módon – jegyezte meg Forrest. – Úgy értem, hogy a francba is, ha valaki nem Annapolisban végzett, az hülye. Nem?

Haughton a tábornokra mosolygott, de nem vette fel a kesztyűt.

– A miniszter úr úgy véli, hogy Pickering kapitánynak igaza van, és ezek az emberek nagy szolgálatot tehetnének nekünk – mondta Haughton. – Azonban, érthető módon, nem szeretne személyesen beleavatkozni a dologba, és felülbírálni a szóban forgó tisztek döntését.

Forrest felmordult.

Rickabee ezredessel azt szerettem volna megvitatni, hogy szó lehetne-e egy különleges tengerészgyalogos-egység felállításáról, amely megkísérelné felvenni a kapcsolatot a partfigyelőkkel, hogy megtudjuk, van-e valami, ami-ben a segítségükre lehetnénk, és hogy gondoskodjunk róla, hogy az információik a rendelkezésünkre álljanak majd, amikor megkezdjük a hadműveleteinket a térségben. Mivel a miniszter úr a lehető leghatékonyabban és a leggyorsabban szeretné felállítani ezt a tengerészgyalogos-egységet, úgy vélte, hogy Rickabee ezredes a legmegfelelőbb ember erre a feladatra.

– És persze egy kis szerencsével az admirális urak nem jönnek rá, hogy mi megy a hátuk mögött, mi? Csak amikor már semmit sem tehetnek ellene.

– Igen, uram, nagyjából ez a tervünk.

– Akkor jöhet a feketeleves, Haughton – mondta Forrest. – Egy ilyen akciót egyedül nem tud az admirálisok háta mögött végrehajtani. Maga is tudja, én is tudom.

Ennyire elárultam magam? Vagy tényleg ennyire okos? Annyi szent, hogy hűltyéből nem csinálnak hírszerzési főnököt a Tengerészgyalogságnál, és az is biztos, hogy Rickabee-vel legalább egy órán keresztül a „Na” mire készül ez a Haughton?, című játékot játszották a kocsiiban, útban idefelé.

– Pickering kapitány nem csak összekötő tiszt MacArthur tábornok felé; több titkos feladatot bízott rá a miniszter úr.

– Úgy érti, hogy az admirálisok körül szaglászik – mondta Forrest. – És persze MacArthur körül.

– Én nem ezeket a szavakat használtam, uram.

Az admirálisok viszont, lefogadom, hogy ezeket használják.

– Ha ezt teszik, uram, tévednek – mondta Haughton. Forrest a szemébe nézett.

– Valóban? – kérdezte halkán.

– A miniszter úr úgy érzi, hogy szüksége van valakire, aki a térségben van, és átlátja a helyzetet. Egy szakértőre. Egy objektív megfigyelőre. Talán a *szemellenző nélküli* kifejezés még találóbb. Pickering kapitányt azzal bízta meg a miniszter úr, hogy jelentsen minden olyan dolgot, amelyről úgy véli, hogy a miniszter úr számára fontos lehet. Ha a miniszter úr úgy érzi, hogy ez valóban szükséges, úgy gondolom, hogy hiba volna *kémkedésnek* nevezni.

– Úgy gondolja?

– Úgy gondolom, hogy Pickering kapitány éppen olyan szerepet tölt be, mint a tizenkilencedik századi szárnysegédek. Vagy a tizennyolcadik századiak. Nem parancsnoki funkciót lát el. Nem több mint megfigyelő, ami a régi időkben a parancsnokok szárnysegédje volt. Megfigyelő lóháton.

David Haughton kapitányt először éppúgy megbotrántoztatta az, ahogy Pickering kapitány a Haditengerészethez került – az egyik nap még civil volt, másnap pedig kapitányi rangot kapott, amiért Haughtonnak tizennyolc évet kellett dolgoznia –, mint a szerep, amit szántak neki. Meglehetősen sok időbe tellett, mire sikerült előállnia ezzel a szárnysegéd-analógiával. De miután jobban belegondolt, rájött, hogy valóban ez az igazság.

– A feketeleves, Haughton – mondta Forrest tábornok –, jöhet a feketeleves.

– A miniszter úr úgy véli, hogy Pickering kapitány hatékonyabban tudna dolgozni, ha kapna egy kis segítséget – mondta Haughton óvatosan. – Azt reméltem, hogy Rickabee ezredes a rendelkezésemre bocsát egy tisztet, aki titokban segíteni tudná a kapitányt, közben pedig hírszerző munkát is végezne. Úgy értem, hogy a partfigyelőkkel.

– Még egy szárnysegéd lóháton, mi? – jegyezte meg Forrest szárazon. Rickabee ezredesre nézett.

– Banning – mondta Rickabee.

Forrest felmordult.

– Parancsol? – szólalt meg Haughton.

– Van egy tisztünk – mondta Forrest –, aki esetleg megfelelne a feladatra. A 4. tengerészgyalogosoknál szolgált Sanghajban. Meg a Fülöp-szigeteken. Ott aztán átmenetileg megvakult; felrobbant mellette egy japán tüzérségi lövedék, és agyrázkódást kapott, úgyhogy tengeralattjáróval kellett evakuálni. Azóta visszanyerte a látását. Most léptették elő őrnaggyá. Értelmes, kemény tiszt. A neve Ed Banning.

– Kevesen lepődnének meg a Tengerészgyalogságnál – mondta Rickabee – vagy a Haditengerészetnél, ha Banning megjelenne Ausztráliában egy hírszerző alakulattal.

– Úgy látom, maga örömmel belemenne Haughton játékába – mondta Forrest.

– Fel akarom venni a kapcsolatot a partfigyelőkkel – mondta Rickabee. – Szerintem fontos lenne. Legalább így a bizalmi alap fizeti a cechet.

– És persze mellékesen kíváncsi is lennél rá, hogy mi áll Pickering jelentéseiben, mi? – mondta Haughton.

– Magának aztán vág az esze, kapitány – mondta Forrest tábornok. – Hogy lehet az, hogy nem tengerészgyalogos?

Haughton elnevette magát.

– Úgy látom, hogy magát egyáltalán nem zavarja, hogy Banning esetleg elmondja nekem, hogy miben mesterkedik ez a maguk Pickeringje, én pedig továbbadom a Haditengerészetnek – mondta Forrest tábornok.

– Én mindig is okos embernek tartottam magát, tábornok – mondta Haughton. – Elég okosnak ahhoz, hogy tudja, ha megteszi, azzal csak saját magának árt.

Forrest tábornok egy hosszú pillanatig jeges pillantást lövellt Haughtonra. Aztán Rickabee ezredesre nézett.

– Igaza volt, Rickabee – mondta. – Ez az alak tényleg egy fondorlatos gazember. Tetszik nekem.

Az ajtó hangos döndüléssel kivágódott, a pincér pedig belépett, kezében egy óriási tálcával, rajta hatalmas, gőzölgő homárokkal.

X.

(Egy)

New Jersey, Lakehurst

A Haditengerészet Lakehurst Légibázisa

USA Tengerészgyalogsági Ejtőernyős-iskola

1942. április 8.

R. B. Macklin tengerészgyalogos főhadnagynak, a Tengerészgyalogsági Ejtőernyős-iskola (ügyvivő) parancsnokának támadt egy kis problémája. Telexen parancsot kapott a Tengerészgyalogság főparancsnokságától, hogy állítson össze, és telexen küldjön vissza egy listát, amelyen a különleges akcióra jelentkezők neve szerepel. Az önkéntesek sorállományúak legyenek, akik megfelelnek bizonyos feltételeknek. A listát huszonnégy órán belül el kellett küldenie.

A különleges akciót hivatalosan úgy írták körül, hogy „azonnali, határozatlan ideig tartó, titkos, rendkívül veszélyes, tengerentúli szolgálat. Az önkéntesekkel tudatni kell, hogy igen nagy az esélye annak, hogy az akcióban életüket veszítik.”

A telexben a következőket kötötték ki:

„Az önkéntesek minimum tizedesi, de maximum törzsőrmesteri rendfokozattal rendelkezzenek; és legyenek kifogástalan egészségi állapotban.

A küldetésben résztvevő, ideális önkéntes olyan nőtlen, minimum három év szakmai gyakorlattal rendelkező őrmester, aki a kézi lőfegyverek kezelésében jártas, rendelkezik a megfelelő gyalogsági ismeretekkel, illetve ért a rádió kezeléséhez, a robbantáshoz, a gumicsónakokhoz, és mindezek mellett gyakorlott ejtőernyős.

Különösen nagy szükség van franciául és japánul folyékonyan beszélni vagy olvasni tudó önkéntesekre. A jelenleg, illetve a múltban rejtjelező posztion szolgáltató egyének ne jelentkezzenek!”

A parancsnak megfelelően, Macklin hadnagy a szép, új helyőrségi klubba hívatta az első őrmesterével az összes alatta szolgáló tizedesét, őrmesterét és törzsőrmesterét, ahol – miután figyelmeztette őket, hogy az összejeövetelre tit-

kosított okokból került sor, így az ott elhangzottakról senkivel sem beszélhetnek – felolvasta nekik a telex vonatkozó részeit.

A helyiségben huszonegy férfi volt jelen. Tizenkilencen azonnal felsorakoztak az első őrmester előtt, aki lejegyezte a nevüket a kapcsos irattartójához erősített jegyzetömbre.

Macklin hadnagy akár azt is gondolhatta volna, hogy a tény, hogy a huszonegy tengerészgyalogos altisztje közül tizenkilencen önként jelentkeztek egy olyan küldetésre, amelyről a telex azt állította, hogy akár az életük is rámehet, újabb bizonyítéka annak, hogy az ifjú tengerészgyalogos sorállományúak igazi amerikai hazafiak, akik alig várják, hogy szolgálatot tehessenek az országuknak még akkor is, ha kockára kell tenniük az életüket.

De Macklin hadnagy ettől reálisabban gondolkodott, és nagyon tartott tőle, hogy ha elküldi a tizenkilenc altiszt nevét, felmerülhet a kérdés, hogy miért akar az altisztjeinek a kilencven százaléka ekkora kockázatot vállalni. A kérdésre pedig akár az is lehet a válasz, hogy nem tetszett nekik a jelenlegi posztjuk, és akár halálos veszélyt is hajlandóak vállalni, csak ne kelljen tovább ott maradniuk.

Ez pedig nagyon rossz hatással lenne R. B. Macklin tengerészgyalogos főhadnagy szakmai hírére.

És persze, ha elküldi a listát, és csak az önkéntesek felét helyezik át, már akkor is feje tetejére áll az ejtőernyősprogram. Ha pedig a programot nem tudják folytatni, akkor az szintén rossz hatással lesz a szakmai hírére.

Macklin hadnagy nagyon adott a szakmai hírére, főleg Neville ezredes halálugrása óta, mivel az ezredesnek nem maradt ideje megírni a teljesítmény-jelentését. Macklin azt sem tudta, hogy ki fogja megírni a teljesítmény-jelentését, most, hogy Neville meghalt.

Annyit viszont tudott, hogy ha ezt az önkéntes dolgot elszúrja, nagy bajban lesz.

Végiglapozta az íróasztalán lévő szolgálati aktákat.

Kettő kivételével az összes hálátlan, hűtlen szemétláda jelentkezett! A nyomorultak! Képesek lennének benne hagyni a szarban, hogy aztán úgy nézzek ki, mint Bligh kapitány, miután a tisztjei fellázadták a Bountyn! A hálátlan szemétládákl Pedig mit meg nem tettem értük!

Kíváncsi volt, hogy ki lehet az a két hűséges tengerészgyalogos. Az önkéntesek listáján lévő neveket összehasonlította az altishti névsorral.

James P. Cumings törzsőrmester, az élelmezési altiszt volt az egyik, aki nem jelentkezett a feladatra. Cumings jó harmincas karrier-tengerészgyalogos volt, nős, egy falka gyerekkel.

Stephen M. Koffler tizedes sem jelentkezett. Ő volt az a kis szarházi, aki engedély nélkül volt távol, és aki megtalálta Neville ezredes holttestét aznap, amikor az a dolog történt.

Aztán meg hőst csináltak belőle, és tizedessé léptették elő – mindezt azért, mert az ezredes előtte ugrott ki a repülőgépből, a halálába.

Gyakorlatilag semmi hasznát nem vette a tizedesnek. Az első őrmester teherautó-vezetőnek osztotta be.

A szentségit! Tudhattam volna. Egyetlen embertől akarok megszabadulni, erre az nem akar elmenni!

R. B. Macklin tengerészgyalogos főhadnagy elmélyülten ütügette a porcelán kávéscsészéjét a ceruzájával, s közben azon morfondírozott, hogy miként lehetne megoldani a problémát.

A kérdés, amit fel kell tenni, az az, hogy mi a legjobb a Tengerészgyalogságnak?

Lehet, hogy amire ezek az önkéntesek kellenek, fontos dolog, de ezt én nem tudhatom. Amit viszont tudok, az az, hogy az ejtőernyősöké a jövő, tehát az ejtőernyősiskola fontos, talán döntő fontosságú, ha a Tengerészgyalogság csendes-óceáni térségbeli és a világ más területein tervezett hadműveleteire gondolok. Ebből logikusan következik, hogy ha elveszítem az összes, de legalábbis sok altisztemet, mert jelentkeznek erre az akármire, akkor addig nem tud rendesen működni az ejtőernyősiskola, amíg ki nem képeztem a helyükre érkező altiszteket. Azt hiszem, hogy nincs jogom ilyesmit tenni a Tengerészgyalogsággal.

Azt viszont tudom, hogy Stephen M. Koffler tizedesre itt semmi szükség. Teherautó-vezetőből tizenkettő egy tucat.

R. B. Macklin főhadnagy döntött.

Első őrmester! – kiáltotta.

(Kettő)

Miután George J. Hammersmith első őrmester tudta, hogy Koffler tizedes nem kapott eltávot, a barakkjában pedig hiába kereste, először a sörcsúszdában nézte meg, aztán pedig a helyőrségi klubban, ahol meg is találta.

A helyőrségi klub egy új épületben kapott helyet, amelyet rendkívül rövid idő alatt építettek fel az óriási léghajóhangár közelében. Meglehetősen nagy épület volt, egy kétszintes központi résszel és két egyszintes épületszárnyal. Fotelekkel, kanapékkal és asztalokkal bútorozták be, de volt ott újságtartó, biliárd- és pingpongasztal is. Állítólag gyorsbüfét is terveztek bele, meg egy kis színpadot is, ahol USO³¹-show-kat tarthattak, és ahol a zenekarok játszhattak a táncestéken.

Koffler tizedestől és a két, szürke egyenruhát viselő vendéglátós hölgytől eltekintve a klub kihalt volt. Macklin hadnagy úgy vélte, hogy az ejtőernyősjelölteknek jobb dolguk is van annál, hogy a helyőrségi klubban növezzék a seggüket, és a hétvégék kivételével meg is tiltotta nekik, hogy használják.

Az altisztek pedig nem nagyon jártak el a klubba. Az altiszteknek már volt egy klubjuk, ahol többek között töményt is felszolgáltak, a tizedeseknek meg a

³¹ *United Services Organisation*: Egy amerikai non-profit, jótékonyági szervezet. Ők azok, akik háború idején szórakoztató műsorokat – egy kis darab Amerikát – visznek a három fegyvernem kötelékében, idegenben harcoló amerikaiaknak, a *ford*.

többieknek pedig ott volt a sörcsúszda, ahol csak sört szolgáltak fel. Ráadásul az altisztek azt tartották, hogy csak töketlen idioták járnak el olyan helyekre, ahol még inni sem lehetett, és ahol az ember semmi értelmeset nem csinálhatott, csak mosolyoghatott a vendéglátós hölgyekre.

Koffler tizedes egy fotelben üldögélt, oldalán egy doboz sós mogyoróval, és a Newark: *Evening Newst* olvasta, amelynek a címlapján a következő állt: EL-ESETT BATAAN, WAINWRIGHT CSAPATAI VISSZAVONULTAK A CORREGIDORI ERŐDBE.

Egész nap erről szóltak a hírek a rádióban, és George Hammersmithet már nagyon idegesítette. Nagyon sok cimborája szolgált a 4. tengerészgyalogosoknál, és amennyire tudta, alaposan szétcsaptak közöttük a japánok. Ő már rég letudta a távol-keleti szolgálatát. Corregidor is hamarosan el fog esni. Azt az erődöt azért építették a Manilái-öbölben, hogy a segítségével megvédjék Manilát. Csakhogy Manilát már elfoglalták a japánok.

A kis szarházinak biztosan halványlila fingja sincs, hogy hol vannak a Fülöp-szigetek meg Conegidor. A rohadék meg sem nézte a címlapot, egyből a „Blondie és Dagwood” képregényhez hajtott.

Hammersmith első őrmester erős késztetést érzett, hogy kiüsse Koffler kezéből az újságot, de türtőztette magát, és végül csak megfogta az újságot, és egy kicsit megrántotta, hogy Koffler végre észre vegye, hogy ott van.

– Jesszus! – mondta Koffler. Hammersmith látta rajta, hogy meglepődött, de nem ijedt meg. Neki igazából nem volt semmi baja Kofflerrel, csak annyi, hogy Macklin kivolt rá. Azt nem mondta meg, hogy miért, Hammersmith pedig nem kérdezett rá.

– Van egy perced, Koffler?

– Persze.

– Ott voltál a klubban, amikor önkénteseket kértek, nem?

– Persze, hogy ott voltam.

– Azon tűnődtem, hogy miért nem jelentkeztl?

Mert nem ment el az eszem, azért. „... igen nagy az esélye annak, hogy az akcióban életüket veszítik.” Megtanultam a leckét, amikor önként jelentkeztem az ejtőernyősképzésre. Úgyhogy leszárom, mi ez az egész, nem jelentkezek önként!

– Mert szerintem nem feleltem meg a kritériumoknak – mondta Steve.

– Miért nem?

– Egy csomó olyan dolgot kérnek, amihez nem értek. Például nem tudok se franciául, se japánul.

– Tengerészgyalogsági ejtőernyős vagy – mondta Hammersmith.

– Csak most léptettek elő tizedessé – mondta Steve. – Még egy éve se vagyok a Tengerészgyalogságnál.

– Beszari vagy, mi?

– Nem vagyok beszari.

– De nem jelentkeztl.

- Az nem jelenti azt, hogy beszari vagyok. Egyszerűen csak annyit jelent, hogy nem jelentkeztem.
- Mi baja van Macklin hadnagynak veled?
- Nem tudom.
- Nem kedvel téged.
- Talán az előléptetésem zavarja.
- Talán. A lényeg, hogy nem kedvel. Szerinte egy rakás szar vagy, ami nem jó semmire.
- Ezt nem tudtam.
- Én sem kedvellek – mondta Hammersmith. – Állítólag tengerészgyalogos vagy, de közben meg tele van a gatyád.
- Nincs tele a gatyám.
- Kaptál egy esélyt, hogy önként jelentkezsz egy fontos küldetésre, de nem éltél vele. Az én olvasatomban ez azt jelenti, hogy beszari vagy.
- *Önkénteseket* kerestek.
- És te nem jelentkeztl.
- Mit akar tőlem, őrmester?
- Semmit nem akarok tőled.
- Akkor meg mire megy ki ez az egész?
- Semmire. Csak cseverészünk – mondta Hammersmith első őrmester –, mint két tengerészgyalogos.
- Arra akar rávenni, hogy jelentkezzen önként.
- Ha rávannék, akkor nem jelentkezhetnél önként, nem igaz? – mondta Hammersmith. – Ne tegyél olyasmit, amit nem akarsz megtenni! De tudod, hogy én mit tennék a helyedben?
- Nem.
- Ha *én* megtudnám, hogy a századparancsnokom szerint egy rakás szar vagyok, az első őrmesterem szerint meg egy beszari alak, *én* elgondolkoznék azon, hogy nem kellene-e új otthon után néznom.

(Három)

Kalifornia, San Diego

1942. április 17.

Edward J. Banning tengerészgyalogos őrnagy megérkezett San Diegóba, kezében két Valv-Paks vászontáskával, amelyben evilági javait tartotta – mindezt, amije volt.

Már a Larkon ült, a vonaton, amellyel Los Angelesből utazott Diegóba – Los Angelesbe repülőgéppel érkezett Washingtonból –, amikor felöltött neki, hogy valóban nincs semmije, csak amit a két zsákban magával vitt.

Valamikor rengeteg holmija volt, könyvek, gramofonlemez, bútorok, díszegyenruhák, civil ruhák, egy vadonatúj Pontiac automobil. És volt egy felesége is.

Mindabból, amit Sanghajban, hat hónappal azelőtt még a sajátjának mondhatott, nem maradt meg más, csak egy 1911A1-es Colt .45-ös pisztoly. Igazából az is az Egyesült Államok kormányának tulajdonát képezte. A 4. tengerészgyalogosok Corregidoron voltak. Banning néha cinikusan elmerengett azon, hogy a manilai alagút egyik oldalvágatában, mélyen a sziklák alatt, volt egy irattartó szekrény, benne egy jelentéssel, amely szerint vételezett egy pisztolyt, amit aztán soha nem szolgáltatott be. A jelentés – ha már Ed Banning őrmagy vagy a 4. tengerészgyalogosok nem is – valószínűleg túléli a háborút. Egy szép nap majd küldenek egy levelet a hozzátartozóinak, amelyben a Tengerészgyalogság közli velük, hogy fizessék be a pisztoly ellenértékét.

A sanghaji lakásából egy lerobbant raktárba szállították a holmijait, hogy „majd később elszállítják”. Nagyon valószínűnek tűnt, hogy valami japán tiszt foglalta el a lakását; ő üldögél a foteljában, ő eszik a tányérjaiból a faragott tikfa asztalról, ő hallgatja a Benny Goodman-lemezeit, és ő furikázik a Pontiacjával Sanghaj utcáin.

Mrs. Edward J. (Ludmilla) Banningre nem szívesen gondolt. Milla fehér-orosz volt, és a bolsevik forradalom elől menekült el. Hozzá járt orosz- és japánórákra, aztán az ágyasává tette, és beleszeretett. Nem sokkal azelőtt vette el feleségül, hogy útnak indult Sanghajból a 4. tengerészgyalogosok előretolt egységével, amikor a Fülöp-szigetekre vezényelték őket.

Számos dolog történhetett Millával, amikor a japánok bevonultak Sanghajba, de egyik sem tűnt túlságosan lélekmelengetőnek. Lehet, hogy egyszerűen agyonlőtték, de az is lehet, hogy a japán sorállományúak szórakoztak vele valami kuplerájban.

Az is lehet, hogy Milla, aki elképesztően szép nő volt, úgy döntött, hogy úgy éli túl a japán inváziót, hogy elszegődik egy japán tiszt mellé ágyasnak. Logikusan gondolkodva Milla így még mindig jobban járt volna, mintha fejbe lövik, vagy ha a japán hadsereg sorállományúi spermagyűjtőnek használják valami kuplerájban.

Ed Banning hitt Istenben, de ritkán imádkozott hozzá. Mégis egy ideje gyakran és tiszta szívvel imádkozott azért, hogy Isten kegyelmezzen meg Millának.

Mélységesen szégyellte magát, amiért már nem tudta felidézni magában Milla arcvonásait, a szeme színét, a bőre puhaságát. Milla kezdett törlődni az emlékezetéből. Valószínűleg azért, mert beengedett az ágyába egy másik nő, és – hacsak rövid időre is – az életébe is. Ezért is mélységesen szégyellte magát. Hiába próbálta racionális érvekkel meggyőzni magát, hogy nem tett semmi rosszat, a végén mindig oda lyukadt ki, hogy megszegte az esküt, amit a sanghaji anglikán katedrálisban tett, hogy hűséges lesz Millához, míg a halál őket el nem választja.

Carolyn Spencer Howell-lel a New York-i Városi Könyvtárban találkozott. A Haditengerészeti Kórházba küldték, Brooklynba, látszólag azért, hogy alaposan kivizsgálják, hogy mi okozhatta látása hirtelen elvesztését és visszanyeré-

sét. Valójában pszichiátriai kezelésre küldték. Amíg Brooklynban tartózkodott, többször kiruccanhatott Manhattanbe – még bátorították is, hogy a lehető legkevesebb időt töltsse el a bázison. (Arra is célzást tett az orvosa, hogy az sem ártana, ha valami nőtársaság után nézne.)

Carolyn könyvtárosként dolgozott a nagy városi könyvtárban a 42. utcán, Manhattanben. Tőle kérte ki a *Sanghai Post* összes számát, amit a háború kitörése előtt, illetve az után adtak ki, hogy otthagya Millát Sanghajban. Anyagot kért a Nansen-útlevelekről is. Állampolgársággal nem rendelkező személyként Milla úgynevezett Nansen-útlevelet kapott. Volt rá egy egészen kis esély, hogy a japánok tudják, mi az a Nansen-útlevél, és talán hagyják, hogy egy semleges országba utazzon. Mivel Banning odaadta neki az összes pénzét – mintegy háromezer dollárt –, nem kellett attól tartania, hogy Millának nincs miből elhagynia Sanghajt. És attól vajon jobb lesz neki? Valószínűleg nem – gondolta legsötétebb pillanataiban.

Nem akarta elcsavarni Carolyn fejét. Egyszerűen csak megtörtént. Carolyn magas volt, bájos és elvált. A férje – aki Banning szerint egy kolosszális idióta volt – tizenöt évnyi házasság után – Carolyn szavaival élve – lecserélte „egy fiatalabb modellre”.

Egy kis étteremben találkoztak a 43. utcában, ahová Banning ebédelni ment. Aztán a nő ágyában kötöttek ki. Jólesett nekik az együttlét, és nem csak azért, mert hosszú cölibátusnak szakadt vége a kis kalanddal. Sok olyan fontos dolog nyomta a lelküket, amit meg kellett osztaniuk valakivel, aki elég érzékeny volt ahhoz, hogy meghallgassa és megértse. Banning például beszélt neki Milláról, Carolyn pedig a hűlye férjéről.

Jó volt, amíg tartott, de vége lett. Amikor búcsút intett neki, Banning látta Carolyn szemében, tudja, hogy hazudik, és nem fog neki írni. És úgy tűnt, a nő meg is értette, hogy miért, amitől Banning még nagyobb szemétnek érezte magát.

Mivel Carolyn kezdettől fogva tudott Milláról, úgy tűnt, hogy egy időre sikerült meggyőzniük magukat, hogy csupán okos felnőttek, akik élvezik egymás társaságát az ágyban és az ágyon kívül. Mindketten azzal áltatták magukat, hogy ez az egész csupán átmeneti, és hogy egy hosszabb távú, érzelmeken alapuló kapcsolat lehetősége kizárt – közös jövőjük egy szőlővel befuttatott falú vidéki házban pedig aztán végképp nem lehet. Úgy tekintettek magukra, mint barátokra, akik megosztották egymással az ágyukat. És pont.

De valahogy mégis több lett a dologból. Különben miért ölelte volna meg egy érett, művelt nő a barátját olyan szorosan, és miért nem tudta visszatartani a könnyeit, miközben az őrnagy szintén megpróbálta, de nem tudta megállni, hogy a szeme ne csillogjon a könnyecseppektől?

Nagyon úgy nézett ki, hogy Banning egyszerre szeretett két nőt, de egyikükért sem tehetett semmit.

Jack NU Stecker tartalékos tengerészgyalogos őrnagy a peronon állt, amikor Ed Banning őrnagy kihajította két Valv-Paks zsákját a szalonkocsiból. Nem volt bennük semmi törékeny, csak Carolyn Howell kis bekeretezett fényképe, amit a nő becsúsztatott a zsákjába. Akkor találta meg, amikor tiszta zoknira vadászott, amikor a repülőgépe St. Louisban ragadt egy éjszakára. Kezet ráztak.

– Honnan tudtad, hogy a vonaton leszek? – kérdezte Banning.

– Rickabee ezredes felhívott, és elmondta, hogy melyik gépre szálltai. Tudtam, hogy Los Angelesnél messzebbre úgysem juthatsz repülőgéppel, azt meg kizártnak tartottam, hogy buszra ülj.

– Hát, örülök neked. Mikor biggyesztették magára azt levelet, *őrnagy!*

– Tegnapelőtt. Épp most hoztam el a cuccaimat a bázisról. Holnap akár fel is rakhatsz a vonatra.

– Remélem, hogy nem miattam maradtál eddig?

– Hát, az az igazság, hogy igen. Szereztem neked irodát az Elliott Bázison egy Quonset fémbarakkban, és gondoltam, megmutatom, hogy merre van. Nyolc embered már le is jelentkezett. Beültettem az irodádba a rangidős őrmestert, és megmondtam neki, hogy reggel érkezel.

– Kösz – mondta Banning kurtán.

Stecker kétajtós Fordjához mentek. Amikor Stecker kinyitotta a csomagtartót, két egyforma Valv-Paks zsákot látott benne. Az ő zsákjai már nem fértek be, úgyhogy a hátsó ülésre dobta mindkettőt.

Stecker beült a volán mögé, aztán Banning kezébe nyomott egy ív gépelt papírt.

USA TENGERSZGYALOGSÁG, FŐPARANCSNOKSÁG

WASHINGTON D. C, 1942. ÁPRILIS 9. 13.45.

PARANCSNOK

2. EGYESÍTETT GYAKORLÓ HADERŐ

KALIFORNIA, SAN DIEGO

A 14. SZ. KÜLÖNLEGES EGYSÉG 1942. ÁPRILIS 9-ÉN AKTIVÁLVA AZ ELLIOTT BÁZISON, KALIFORNIA ÁLLAMBAN. AZ EGYSÉG KIZÁRÓLAG A TENGERSZGYALOGSÁG FŐPARANCSNOKSÁGA HELYETTES HÍRSZERZÉSI VEZÉRKARI FŐNÖKE ALÁ TARTOZIK.

IDEIGLENES SZERVEZETI ÉS ÁLLOMÁNYJEGYZÉK: EGY (1) ŐRNAGY, KÉT (2) SZÁZADOS (VAGY HADNAGY); ÉS TIZENHAT (16) SORÁLLOMÁNYÚ.

A 2. EGYESÍTETT GYAKORLÓ HADERŐ PARANCSNOKA SZÜKSÉG SZERINT LOGISZTIKAI ÉS ADMINISZTRATÍV TÁMOGATÁST FOG NYÚJTANI.

A PARANCSNOK UTASÍTÁSÁRA:

HORACE W. T. FORREST TENGERSZGYALOGOS DANDÁRTÁBORNOK

Stecker beindította a motort.

– Tegnapelőtt jött. Az itteni G-2 oldalát már nagyon furdalja a kíváncsiság – mondta Stecker, miután Banning elolvasta a gépelt papírt.

– Képzem – mondta Banning. – Megtarthatom?

– Persze.

Banning kinézett az ablakon, és megállapította, hogy nem az Elliott Bázis felé mennek.

– Hová megyünk?

– A Coronado Beach Hotelbe – mondta Stecker. – Úgy gondoltam, hogy mielőtt megkezdéd a szigorú kiképző programot, jogod van hozzá, hogy eltölts egy éjszakát egy puha matracon.

– Milyen kiképző programot? Azt a parancsot kaptam, hogy szedjem össze ezeket az embereket, és rakjam fel őket egy Ausztráliába tartó gépre.

– Ez nem ilyen egyszerű – mondta Stecker. – Van egy program, amit végig kell csinálnod. Először is felszerelést kell vételezned: írógépet, tábori felszereléseket, egy zászlót, tábori tűzhelyeket, fegyvereket, oktatófilmeket és vetítőt, amin levetítéd meg ilyesmi. Aztán jöhet a kiképző program. Ha nincs még kész program, amit átvehetsz, írnod kell egyet, amit jóvá is kell hagyatnod.

Banning döbbenten nézett Steckerre, de aztán meglátta a huncut fényt Stecker szemében.

– Jack?

– Na jó, ezt mind nekem kell majd megcsinálnom, ha New Riverbe érek, és elkezdem felállítani a zászlóaljat – mondta Stecker. – Gondoltam, ha nekem kell, akkor neked is.

– A frászt hoztad rám.

– Azért lesz, amit tényleg meg kell majd csinálnod. Minden reggel jelentést kell majd leadnod, ami azt jelenti, hogy vételezned kell egy írógépet, és kerítened kell valakit, aki tud gépelni. Van egy halom papírmunka, Ed, ami alól egyszerűen nem bújhatsz ki. Zsoldfizetési jegyzék, juttatásjegyzék, vételezési jegyzék.

– Erre nem is gondoltam.

– Ezért hoztam fel a témát – mondta Stecker. – Talán valamelyik embered meg tud majd birkózni a papírmunkával, de azért én biztos, ami fix alapon szóltam a G-1-nek, hogy küldjön neked egy önkéntest.

– Jesszusom! – mondta Banning.

– A Tengerészgyalogság – mondta Jack Stecker ünnepélyes hangon –, őrnagy, egy papírtenger felszínén úszik.

– El is felejtettem.

– A szervezeti jegyzék két csapattisztet ír elő – mondta Stecker. – Megvan már az a két tiszt?

– Nincs. McCoyra gondoltam, és nem csak azért, mert beszél japánul. De határozottan elutasították a kérésemet.

– Tudod, hogy McCoy mire készül. Nem lepett meg, ugye?

– Nem igazán.

– Ismerek egy fickót, egy musztáng főhadnagyot. A neve Howard. Nem tud japánul. A háború előtt benne volt a lövészcsapatban. Eddig ő felelt azért, hogy a 2. raider-zászlóalj megkapja az összes fegyvert, amire szüksége volt. Most viszont már szabad. Jó ember.

– Hogyhogy nem akarsz bevenni a zászlóaljadba?

– Dehogynem akarom. Felajánlottam neki egy századparancsnoki posztot.

– És?

– Azt mondta, hogy nem biztos benne, hogy meg tud vele birkózni. Pearl Harborban volt december hetedikén. Bepánikolt. Keresett magának egy lyukat a pincében, és ott húzta meg magát. *Miután* kiosztotta a fegyvereket a katonáknak.

– Nem olyan nagy ügy.

– Most azt hiszi, hogy ettől alkalmatlan a parancsnoki posztra.

– Te viszont nem, igaz?

– Nem. És meg is mondtam neki. Szerintem jó hasznát vennéd, Ed.

– Hajlandó önként jelentkezni?

– Nem tudom. Talán meg kellene kérdezned.

– Hol találom meg?

– Holnap találkozol vele. Őt kértem meg, hogy tartsa a szemét az emberei-
den.

– Mi ez a gondoskodás, meg a Coronado Beach Hotel? Szórakozol velem?

– Nem – nevetett Stecker. – Tényleg oda megyünk. Akár hiszed, akár nem, kulcsom van a Pacific & Far Eastern szállítóvállalat lakosztályához. A hajós tisztjeik számára tartják fenn egész évben.

– Hogy a francba jutottál hozzá?

– Együtt voltam Franciaországban a fickóval, akié a cég.

– A neve Fleming Pickering és tartalékos haditengerész-kapitány.

– Honnan tudod?

– Nála kell jelentkeznem Melbourne-ben – mondta Banning. – Nem tudtam, hogy ismered. És azt sem, hogy tengerészgyalogos volt.

– Valahogy olyan érzésem van, hogy ezt nem is kellett volna elmondanod nekem.

– Tényleg nem kellett volna.

– Akkor azt már meg sem kérdezem, hogy miért mondtad el mégis. De legalább így nem kell azon törni a fejed, hogy hol fogsz aludni, amíg itt vagy.

– Úgy érted, hogy lakjak a hotelben?

Persze. Miért ne? Biztosra veszem, hogy Pickering azt akarná, hogy odaadjam neked a kulcsot. Apropó kulcs. A Fordot is itt hagyom neked.

– Mi van?

– Manapság egyre nehezebb autóhoz jutni. Tudod, egy ideje leálltak a gyártással, és most mindenki jó állapotú használt autót vesz. Gondoltam, hogy előbb-utóbb én vagy a fiam úgyis idevetődünk, vagy valamelyik régi haverom,

akinek szüksége lehet rá. Akkor meg minek adjam el? A keleti parton van két másik kocsim.

– Jesszusom, Jack, én nem is tudom...

– Már elintéztém, hogy használhasd a hotel garázsát. Ha már nincs rá szükséged, a kulcsot add oda a szállodavezetőnek.

– Túlságosan gördülékenyen mennek a dolgok. Nagyrészt neked köszönhetően. Én ilyenkor mindig elkezdek félni.

– Tudod, hogy mi az én kiforrott és gyakorlatban is igazolt tengerészgyalogos-filozófiám?

– Nem – nevetett Banning.

– Ne akarj kényelmetlenül élni, ha nem muszáj! A Tengerészgyalogság majd tesz róla, hogy rövid időn belül kényelmetlenül erezd magad. Addig viszont élj olyan jól, amilyen jól csak lehet! Meglep, hogy ennyit sem tanultál McCoytól.

Stecker lehúzódt a Coronado Beach Hotel előtt.

– Na, itt volnánk – mondta Stecker. – Persze, ha akarsz, én elvihetlek az Elliott Bázisra. A Tengerészgyalogság szívesen ad neked egy vaságyat meg egy vékony matracot az egyik fémbarakkban.

– Ez is megteszi, Stecker őrnagy, nagyon köszönöm.

– Örülök, hogy segíthettem, Banning őrnagy.

(Négy)

Kalifornia, Elliott Bázis

A parancsnokság gépjárműparkja

2. egyesített gyakorló haderő

1942. április 18.

Amikor Joseph L. Howard tartalékos tengerészgyalogos főhadnagy a kis bódéhoz ért, amelyet a gépjárműpark diszpécseré számára állítottak fel, engedte a kísértésnek, és úgy döntött, hogy egy kicsit izgalmasabbá teszi a diszpécser és gépjárműparkba beosztott őrmester életét. Láta, hogy mindketten belemélyedtek a *San Diego Times*ba.

Leguggolt, és óvatosan kihúzott a földből egy hosszú gyomnövényt; a gyom gyökerére meglehetősen sok föld tapadt. Aztán párszor megforgatta, hogy kellően felgyorsuljon, majd elengedte. Meglehetősen magasra dobta.

– Jó reggelt – mondta Howard hadnagy hangosan, és a diszpécserkunyóhoz masírozott.

A gyom elérte röppályája csúcsát, és zuhanni kezdett.

Az őrmester felpillantott az újságjából, és talpra szökkent.

– Jó reggelt, uram – mondta egy pillanattal azelőtt, hogy a gyom becsapódott a diszpécserkunyó vékony bádogtetejébe. A tető olyat szólt, mint egy lehangelődött üstdob, amire teljes erőből lesújtott a dobos.

– Híj, az anyja istenit! – mondta az őrmester. – Ez meg mi a fasz volt?

– Parancsol? – kérdezte Howard. – Hozzám beszélt, őrmester?

– Az őrmester – még mindig zavarodottan – gyanúsán nézett Howard hadnagyra.

– Ha a káplán hallaná – mondta Joe Howard még mindig szigorú arccal –, hogy így beszél egy ilyen remek altiszt, nagyon csalódott lenne, őrmester.

– Az őrmesternek hirtelen leesett a tantusz.

– Hogy a picsába csinálta, hadnagy? – kérdezte. – A szar is vigyázzba állt bennem, úgy megijedtem.

– Csak nem arra akar kilyukadni, hogy egy tiszt és úriember, mint jómagam, képes lenne megzavarni a csendet és a békét, őrmester?

– Nem, uram. Biztosra veszem, hogy a hadnagy úr ilyesmire sosem vete-medne – mondta az őrmester –, de valamikor ismertem egy szarkeverő fegyvermestert, egy tizedest Quanticóban, akinek meglehetősen hülye viccei voltak.

Howard felnevetett.

– Les, úgy lefehéredtél, hogy rossz volt nézni.

– Az olyan öregembereket, mint én, nem szabad ijesztgetni.

– Próbállak megfiatalítani, Les.

– A szentségít, leveled jött – mondta az őrmester.

– Hm?

– Az írrok hozta át – mondta az őrmester. – Tegnap szólt ide, téged keregett. Azt mondta, három napja jött. Mondtam neki, hogy ma reggel fogsz viszszejönni. Máris odaadom.

Addig kotorászott az egyik fiókban, amíg meg nem találta a kisméretű borítékot. Howard kezébe nyomta. Nem volt rajta bélyeg, csak egy aláírás. Az Egyesült Államok fegyveres erejének tagjaként, a feladó térítésmentesen küldhette el a levelét.

Howard szíve nagyot dobbant, amikor meglátta a feladó „címét”. Feltépte a borítékot, aztán erőt vett magán, mert nagy kísértést érzett, hogy megszaggolja a levélpapírt. Mintha parfümilletot érzett volna rajta.

Nem merte elolvasni a levelet. Azóta nem kapott hírt Barbara felől, amióta elhajózott, és azon tűnődött, hogy talán már nem is fog. A félelme egyre nőtt, amikor meglátta, hogy milyen rövid a levél, és hogy hogyan kezdődött:

Különleges Haditengerészeti Egészségügyi Alakulat

Kalifornia, San Francisco

Flotta Postahivatal 8203

Drága Joe!

Hát, megérkeztem. Azt nem mondhatom meg, hogy hová. Azt mondták nekünk, hogy mivel tisztok vagyunk, és megbíznak bennünk, hogy nem írunk haza olyasmit, ami érdekelhetné az ellenséget, nem fogják cenzúrázni a leveleinket. Viszont időnként, „találomra” bele fognak nézni egy-egy levélbe. Szerintem ez annyit jelent, hogy a magas beosztású ápolónők fel

fogják bontani a szerintük intim témájú leveleket. Éppen ezért nem írok olyasmitől, amiről szeretnék. Úgy érzem, hogy ami köztünk van, az nem tartozik senki másra, és nem akarom, hogy egy rakás klimaxos vénlány kuncogjon a leveleimen.

Útban idefelé és itt, „valahol a délnyugat-csendes-óceáni térségben” elég sok időm volt elgondolkodni kettőnkön. Nem sok mindent tehetünk, csak annyit, hogy felkészülünk arra, amiről mindketten tudjuk, hogy be fog következni.

Alaposan végiggondoltam, hogy mi történt kettőnk között, és azon is el-tűnődtem, hogy mennyire más életutat jártunk be eddig. Tudom, hogy mindketten ostobán viselkedtünk, és hogy bármelyik elismert házassági tanácsadó úgy vélné, hogy annak az esélye, hogy mi ketten egyáltalán összeházasodjunk, és aztán jó házasságban éljünk, meglehetősen kicsi.

Ennek ellenére meggyőződése, hogy az, hogy veled találkoztam, a legjobb dolog, ami velem történt. Előtted nem is igazán tudtam, hogy milyen nőnek lenni. Addig nem lesz bennem újra élet, amíg nem érzem karjaid ölelését.

Szeretlek. Ma. Holnap. Örökké.

Isten óvjon,

Barbara

Utóirat: Küldök neked egy fotót, hogy el ne felejtsd, hogy nézek ki.

Joe Howard hiába nézte Barbara fényképét, valahogy nem tudott ráfókuszálni. Talán azért, mert könnybe lábadt a szeme.

A levelet visszatette a borítékba, aztán óvatosan a zsebébe csúsztatta.

– Kösz szépen, Les – mondta.

– Ugyan, hadnagy – mondta az őrmester. Aztán felemelte a hangját, és a diszpécserre mennydörgött. – Emeld meg a segged, seggfej, és hozd ide a hadnagy úr teherautóját!

(Öt)

Kalifornia, Elliott Bázis

Parancsnokság

14. sz. különleges egység

1942. április 18.

A Quonset kunyhót azért hívták így, mert a Haditengerészet Quonset Helyőrségén találták fel. Eredetileg gyorsan felállítható menedékhelynek tervezték, amolyan hordozható raktárnak, és nem barakknak. A fémkunyhó oldalát és tetejét félkör alakban hajlított acél hullámlemezről alakították ki. A padlója furnérlemezről készült, amelyet villástargoncákkal is jól mozgatható raklapokhoz, illetve az abból kialakított kerethez erősítettek.

Szállításkor az acél hullámlemezeket jól egymás mellé lehetett helyezni. Az egymás mellé helyezett acéllemezeket és a fémváz elemeit, amelyek a lemezt tartották, acélhevederrel rögzítették a furnérlemezhez, illetve az alatta lévő raklapokhoz. Ilyen módon összecsomagolva egészen kevés helyet foglalt el egy Quonset kunyhó; az elszállítást követően gyorsan fel lehetett állítani, ráadásul nem kellett hozzá szakképzett munkaerő, csak néhány katona és pár egyszerű szerszám.

A Quonset kunyhók gombamód nőttek ki az Elliott Bázis dombjain. Sokat sátrak helyett használtak, „amíg meg nem épülnek a megfelelő barakkok”.

Edward J. Banning őrnagy követte Jack NU Stecker őrnagyot az egyikhez. Amikor belépett az ajtón, valaki elkiáltotta magát, hogy „Viii-gyázz!”.

A kunyhóban két összehajtható, fémvázás széket látott, illetve két kisméretű, szintén összehajtható faasztalt. Az egyik faasztalon telefon, mellette egy, a Hadseregől kölcsönvett tábori pad. A tizenkét méter hosszú helyiségben nyolc tengerészgyalogos tartózkodott. Most mind vigyázzban álltak, de egy pillanattal azelőtt még minden bizonytal a padlóra helyezett matracaikon heverészttek. Vászonzásújaik szanaszét hevertek a padlón – némelyiket még csak össze sem húzta a tulajdonosa. '03-as Springfield puskaik a kunyhó távolabbi sarkában voltak felállítva.

Banning azon tűnődött, hogy Stecker miért nem szólt még nekik, hogy „pihenj”, aztán hirtelen rádöbbsent, hogy ő a parancsnokuk.

Pihenj! – mondta Banning. Elmosolyodott. – A nevem Banning, és nekem jutott a megtiszteltetés, hogy ennek a remek, vadonatúj alakulatnak a parancsnoka lehessenek.

Néhányan felnevettek, de a legtöbben bizalmatlanul néztek rá – érthető módon. Ha valaki egy közönséges lövészszázadhoz került, az már magában is elég kemény volt. Az ismeretlentől mindig fél az ember; ilyenkor mindenki azon tűnődik, hogy milyen lesz az új századparancsnok meg az első őrmester, és hogy hogyan fognak az emberrel bánni, meg hogy milyen feladatot fognak neki adni. Aki itt megjelent, annak mindez átfutott az agyán, és akkor még ott voltak azok a szavak: „titkos”, „rendkívül veszélyes”, meg „igen nagy az esélye annak, hogy az akcióban életüket veszítik”.

Nem sok mindent tehetett azért, hogy megnyugtassa őket. Ez most egy olyan (Banning szerint ritka) szituáció volt, amikor egyértelműen tartania kellett magát a titkos hadműveletekre vonatkozó szabályokhoz. Lehetséges, hogy a japánok arról sem tudtak, hogy a partfigyelők léteznek. Időnként, bár nem túl gyakran, a japánok meglehetősen ostoba hibákat vétettek. Talán most is. Ha a japánok még nem tudnak a partfigyelőkről, akkor minden tőlük telhetőt meg kell tenniük, hogy egy jó darabig ne is tudják meg, hogy léteznek. Persze egyszer úgymint felfedezik őket. De akkor is mindent meg kell tenni, hogy a lehető legkevesebbet tudjanak meg.

Csak annyit tehetek, hogy megpróbálom elnyerni a bizalmukat. Azt sem mondhatom meg nekik, hogy hová megyünk, és hogy mi a feladatunk, azt végképp nem,

csak ha már a hajón leszünk. Vagy talán még akkor sem. Majd Ausztráliában. Ha csapatszállító hajóval megyünk, nem engedhetem meg magamnak, hogy a többiek beszélni kezdenek – márpedig beszélni fognak – a furcsa kis egységről, ami arra furcsa kis küldetésre készül

Banning régen megtanulta, hogy a sorállományú tengerészgyalogosok ritkán bíznak meg a tisztjeikben: először is csak olyankor, amikor a tiszt többre képes annál, amit a katonáitól elvár; másodszor, amikor nem kér tőlük olyasmit, amit ő maga sem tenne meg; és harmadszor – talán ez a legfontosabb –, amikor látszik rajta, hogy a szíven viseli a katonái sorsát.

Két törzsőrmester, öt őrmester és egy tizedes állt vele szemben. Banning mindegyikükhöz odament, és egymás után kezét fogott velük. Mindegyiknek megkérdezte a nevét, hogy eddig milyen feladatokat kapott a Tengerészgyalogságnál, és hogy honnan jött.

– Ki a rangidős? – kérdezte Banning, miután mindenki bemutatkozott. Az egyik törzsőrmester kilépett a sorból.

– Richardson, ugye?

– Igen, uram.

– Nos, törzsőrmester, egyelőre maga fogja ellátni az első őrmesteri posztot. Az első feladata az, hogy szerezzen ágyat és ágyneműt azokhoz a matracokhoz.

Richardson törzsőrmester feszengve nézett rá.

– Mi a probléma, őrmester?

– Uram, a raktár rohadtul messze van, és nincsen semmilyen szállítóeszközünk.

– A matracokat mégis sikerült idehozniuk a raktárból – felelte Banning.

Ettől Richardson arckifejezése egészen riadttá vált. Banning Stecker őrnagyra nézett, akinek a szemében már megint ott csillogott az a huncut fény. Aztán hirtelen összeállt a kép: valahol a helyőrségen, nem is olyan messze tőlük, egy másik tengerészgyalogos-egység nyolc matrac után nyomozott, amelynek rejtélyes körülmények között lába kélt.

Ez lopás volt, de legalábbis engedély nélküli vételezés, ami pedig függetlensérvet jelentett. Ugyanakkor úgy is felfoghatta, hogy megszerezték maguknak azt, amit a Tengerészgyalogság nem volt hajlandó a rendelkezésükre bocsátani, tehát van bennük kezdeményezőkészség, ami mindenképpen dicséretreméltó tulajdonság.

– Ebben az esetben, őrmester, intézkedni fogok szállítóeszköz-ügyben. Most viszont szeretném megnézni a szolgálati aktájukat, aztán pedig szeretnék mindenkiel külön elbeszélgetni.

– Igen, uram – mondta Richardson törzsőrmester, aki megkönnyebbültnek látszott, hogy a matrac-témát ejtették.

– Őrmester, Howard hadnagy már járt itt ma reggel? – kérdezte Jack Stecker.

– Igen, uram, pontban hatkor. Meg akart róla győződni, hogy tényleg megkapjuk a reggelinket, uram. Azt mondta, hogy visszajön. Nagyjából – a karórájára pillantott – most kellene megérkeznie, uram. Azt mondta, hogy még maga előtt ide akar érní, uram.

Mintha csak megbeszélték volna, félcsikorgás hallatszott, majd valaki leállította egy jármű motorját a kunyhó előtt. Egy pillanattal később Joe Howard hadnagy jelent meg az ajtóban.

– Jó reggelt, uram – mondta Steckernek. – Elnézést a késésért. Nem volt egyszerű járművet szerezni a gépjárműparkból.

– Banning őrnagy – mondta Stecker –, bemutatom Howard hadnagyot.

– Örvendek, uram – mondta Howard.

Banningnek tetszett, amit látott. Mint előtte már sokan, Banning is úgy gondolta, hogy ez az erőteljes duzzadó fiatalember pontosan úgy nézett ki, ahogy egy tengerészgyalogosnak ki kellett néznie. Aztán eszébe jutott, amit Jack Stecker mondott neki Howardról, hogy meghúzta magát egy biztonságos lyukban, amikor a japánok megtámadták Pearl Harbort.

Nincs helye az álszenteskedésnek. A japánok tüzéségi zárótüzében a lelkemet is eladtam volna egy biztonságos lyukért, ahol meghúzhattam volna magam.

– Örülök, hogy megismerhetem, Howard – mondta Banning, és kezét nyújtott neki, és éppen annyira emelte fel a hangját, hogy mindenki hallhassa, amit mondani akart. – Stecker őrnagy csupa jót mesélt magáról. Régóta ismerem, és az ilyesmi nem jellemző rá.

Howard hadnagy most éppen úgy feszengett, mint Richardson törzsőrmester pár perccel korábban.

– Na, nekem mennem kell – mondta Stecker. – Nem maradhatok le a gémpemről. Howard majd elvisz.

Stecker kezét nyújtott Banningnek.

– Sok szerencsét, Ed. Majd küldj képeslapot!

– Vigyázz magadra! – mondta Banning. – És üdvözlöm Ellyt.

– Átadom neki – mondta Stecker, aztán az altisztekhez fordult. – Jól figyeljenek rám! Maguk eddig nyakig voltak a tudják, hogy miben, de most más világ kezdődik. Banning őrnagy nem akármilyen tengerészgyalogos. Valószínűleg nem fog vele eldicsekedni, úgyhogy én elmondom helyette: már harcolt ebben a háborúban, megsebesült, és evakuálták a 4. tengerészgyalogosoktól, a Fülöp-szigetektől. Azelőtt Kínában szolgált a 4. tengerészgyalogosoknál. Bármit mond, nem tankönyvből tanulta, hanem az élet tanította meg rá. Úgyhogy jól jegyezzenek meg mindent, amit mond, és akkor megúszhatják élve. Sok szerencsét! Hűséggel mindhalálig!

Aztán, anélkül hogy Banningre nézett volna, Stecker sietve kimasírozott a Quonset kunyhóból. Banning egyedül találta magát az embereivel, akik most csillogó szemmel meredtek rá.

Ez átkozottul rendes dolog volt Jack Steckertől – gondolta Banning.

– Nos, Richardson törzsőrmester – mondta –, most, hogy végre van járművünk, szerezhetünk magunknak ágyat. Vigyen magával pár embert!

– Igenis, uram.

– És ha végeztek, vigyék vissza a matracokat oda, ahonnan elhozták!

– Igenis, uram.

– De lehetőleg ne lássa meg senki magukat! – mondta Banning.

– Igen, uram.

– Most pedig mindenkivel külön el fogok beszélgetni – mondta Banning, miután Richardson és pár ember távozott. – Magával kezdem, őrmester. A többiek odakint várjanak a sorukra!

Az első ember, a másik törzsőrmester, egy Hazleton nevű, harmincéves fickó, nagy csalódás volt. A beszélgetés végére Banning rádöbrent, hogy csak azért jelentkezett erre a küldetésre, amelyben akár az életét is veszítheti, mert nem szívesen látták a régi szolgálati helyén. Más szóval, az első őrmestere vagy a századparancsnoka jelölte ki „önkéntesnek”. A háború előtti négyéves szolgálata alatt ő volt az altiszti klub vezetőhelyettese Quanticóban. Nyilván akkor penderítették ki a meleg kalácsból, amikor az aranygallérosoknak altisztek után kellett nézniük, hogy kiképezzék az egyre duzzadó Tengerészgyalogság újoncait.

Aztán a 2. egyesített gyakorló haderőnél, ahová az új seprű seperte, Hazleton nem ütötte meg a mércét. Amikor megérkezett az a bizonyos telex, a századparancsnoka úgy döntött, hogy itt a ragyogó alkalom, hogy megszabaduljon tőle.

Ez persze egy kicsit sem lepte meg Banninget. így ment ez. Egyetlen századparancsnok sem akart volna lemondani a legjobb embereiről. Rickabee ezredes figyelmeztette, hogy ez lesz, ezért megtette a szükséges lépéseket. A törzsőrmester nevét telexen elküldi Rickabee-nek, a Tengerészgyalogság főparancsnokságáról pedig hamarosan jön majd egy másik telex, amiben közlik, hogy a törzsőrmestert áthelyezték a 14. különleges egységtől.

Banning azon tűnődött, hogy a többiek közül vajon hányan lesznek olyanok, mint a törzsőrmester. Egy kivételével egy sem volt olyan. Banning legnagyobb meglepetésére a többiek pontosan olyan altisztek voltak, amilyeneket szeretett volna. Értelmes, fiatal altisztek voltak – néhányuk meglepően értelmesnek bizonyult –, akik vagy kalandvágyból, és/vagy pedig a gyors előléptetés reményében jelentkeztek a küldetésre.

Sajnos, egyikük sem beszélt japánul, noha némelyiküknek sikerült olyan japán hangzású szavakat kipróbálni magukból, amivel meg tudták győzni az első őrmesterüket. Banninget ez sem lepte meg. A Tengerészgyalogság nem rendelkezett elegendő, japánul tudó emberrel. Azok a tisztek pedig, akik valahol találtak egy japánul beszélő altisztet, a végsőkéig elmentek, hogy megtartsák maguknak. Ennek ellenére Rickabee megígérte, hogy kerít neki párat (talán négyet is), és Melbourne-be küldi őket.

A másik nagy csalódást a csapat egyetlen tizedese jelentette, akit Banning utolsóként hívatott be. Stephen Koffler tizedes a Tengerészgyalogsági Ejtőernyős-iskolából, a Haditengerészet Lakehurst Légibázisáról érkezett a 14. különleges egységhez. Banningnek pár perc elegendő volt ahhoz, hogy kiszedje belőle, őt is „önként jelölték”. A kölyök első őrmestere finom célzást tett, hogy talán nem ártana önként jelentkeznie.

– Maga szerint mi volt az oka, Koffler?

– Nem tudom, uram. Nem tudok róla, hogy bármi rosszat tettem volna. De Macklin hadnagy már az első naptól fogva pikkelt rám.

– Mit mondott? Ki pikkelt magára?

– Macklin hadnagy, uram.

– Magas, sovány tiszt? Annapolisból?

– Igen, uram. R. B. Macklin főhadnagy. Azt mondta, hogy Annapolisban végzett. Azt is mondta, hogy amikor Kínában volt, sok mindent megtanult a japánokról.

Az eszem megáll. Szóval végül ott kötött ki a szemétláda! Pedig nem jellemző rá. Aki repülőgépekből ugrál ki, az akár meg is sérülhet. Persze az is lehet, hogy ezt a kis pattanást a Tengerészgyalogság seggén önként jelölte valaki ejtőernyős-szolgálatra, valaki, aki rájött, hogy milyen aljas kis pöcs, valaki, aki abban reménykedett, hogy egy szép nap majd nem nyílik ki az ejtőernyője.

– Azt hiszem, ismerem a szóban forgó urat – mondta Banning. – Mondja csak, Koffler, az ejtőernyős-iskolában milyen posztot látott el? Kiképző volt, vagy ilyesmi?

Lehet, hogy ez a kölyök nem egy Gyilkos McCoy, de ha Macklin belekötött, akkor minden bizonnyal van pár olyan remek tulajdonsága, amit eddig nem fedeztem fel az ellenségem ellensége a barátom.

– Nem, uram. Teherautót kellett vezetnem.

– Gépelni tud, Koffler?

Koffler tizedes észrevehetően hezitált, mielőtt válaszolt volna.

– Igen, uram. Tudok – mondta kelletlenül.

– Csak nem szégyelli?

– Uram, én nem szeretnék egy istenverte írógép mögött megrohadni.

– Koffler tizedes – mondta Banning szigorúan, miközben azon erőlködött, hogy el ne mosolyodjon –, ha még eddig nem hallotta volna, akkor közlöm magával, hogy a Tengerészgyalogságot egyáltalán nem érdekli, hogy maga mit szeretne, és mit nem szeretne csinálni. Hol tanult meg gépelni?

Ez a kérdés még kényelmetlenebbül érintette Koffler tizedest, mint az előző.

– Hol tanult meg gépelni, tizedes? És ami még fontosabb, hány szót tud legépelni egy perc alatt?

– Úgy negyvenet, uram – mondta Koffler. – Egy könyvből tanultam meg, amit a könyvtárból vettem ki.

– Azt mondja, hogy egy könyvből? Maga egyedül tanult meg gépelni?

– Igen, uram.

– Minek?

– Az őrzető vizsgáláshoz kellett. Húsz szót kell legépelni egy perc alatt, különben ugrott az előléptetés. Nekem az nem ment volna.

– Rádiókezelő? – kérdezte Banning. Tetszett neki, amit eddig hallott.

– Nem, uram. Műszaki rajzoló vagyok.

– Műszaki rajzoló? – kérdezte Banning összezavarodottan.

– Igen, uram. Azért jelentkeztem az ejtőernyős-tanfolyamra.

– Parancsol?

– Uram, a Parris-szigeten akartak tartani, mert műszaki rajzoló vagyok. Jeleket kellett volna pingálnom, uram. Csak úgy tudtam elszabadulni onnan, hogy jelentkeztem az ejtőernyős-tanfolyamra.

– Más szóval, Koffler tizedes – mondta Banning, aki most már tényleg nehezen tudta visszatartani a nevetést –, akkor mondhatjuk, hogy maga szántszándékkal eltitkolta a személyzetisek előtt, hogy ért a rádiókhoz...

– Nem *titkoltam el*, uram – mondta Koffler. – Nem kérdeztek rá, én pedig nem mondtam meg.

– Szóval, mivel a személyzetisek nem tudták, hogy maga mennyire ért a rádiókhoz, úgy döntöttek, hogy a képesítéséhez azt írják, hogy műszaki rajzoló.

– Nagyjából így történt, uram.

– Aztán meg azért jelentkezett az ejtőernyős tengerészgyalogosokhoz, mert nem akart műszaki rajzoló lenni, onnan pedig azért jelentkezett a 14. különleges egységhez, mert ejtőernyős tengerészgyalogos sem akart lenni?

Koffler rémülten nézett Banningre.

– Nem egészen, uram.

– Akkor mondja el, hogy hogyan történt!

Valaki bekopogott a Quonset kunyhó ajtaján.

– Gyere! – mondta Banning. Howard hadnagy lépett be.

– Stecker őrnagy rendben felszállt a vonatra, uram. Nálam van az autója kulcsa.

– Maradjon még egy percig, hadnagy! Máris a magáé vagyok – mondta Banning. – Koffler tizedessel úgyis lassan befejezzük. Folytassa, tizedes!

– Nincs mit mondanom, uram – mondta Koffler tizedes szerencsétlenül. Banning egy pillanatig dühös pillantásokat lövellt felé.

– Mondok én magának valamit, Koffler. Magának itt az út vége. Innen már nem jelentkezhet önként semmire, hogy kihúzhassa magát valami alól, ami nem tetszik magának. Mostantól kezdve azt teszi, amire a Tengerészgyalogság utasítja. Ezennel kinevezem a Tengerészgyalogság 14. különleges egysége írnokává. Ha pedig jeleket kell festeni valahová, magával fogom felfestetni! Meg vagyok értve?

– Igen, uram.

– Van kérdése?

- Nincs, uram.
- Akkor jelentkezik Richardson őrmesternél, és megmondja neki, hogy ki-neveztem az alakulat írnokává, és hogy szerezzen magának egy írógépet! Minden világos?
- Igen, uram.
- És meg ne halljam, hogy megint önként jelentkezett valamire, Koffler!
- Igen, uram.
- Ez minden, tizedes – mondta Banning komolyan.
- Igenis, uram. Köszönöm, uram – mondta Steve Koffler, aztán csinált egy hátraarcot, és kimasírozott a kunyhóból. Amikor az ajtó bezáródott, Banning hátradőlt az összehajtható székében, és hangosan nevetni kezdett.
- Jaj, Istenem! – mondta végül.
- Mi volt ez, uram? – kérdezte Howard mosolyogva.
- Már el is felejtettem, hogy néha milyen mókás dolog parancsnoknak lenni – mondta Banning. – Rendes kölyök, de, Istenem, milyen zöldfülű! Mindegy, írnokra mindenképpen szükségem volt, ő pedig tud gépelni. És jeleket is tud festeni. Zsák a foltját megtalálta.
- Az ember nem egészen ilyennek képzelne el egy ejtőernyős tengerészgyalogost, igaz, uram?
- Amíg nem kezdtem el beszélgetni vele, és valaki azt mondta, hogy tizedes, egy másik emberem jutott róla eszembe, aki a 4. tengerészgyalogságnál szolgált a századomban. Hetekre elküldtem, hogy japánok után szimatoljon, és sose féltettem. De ezt a kölyköt nem merném egyedül Diego belvárosába küldeni, mert szerintem nem találna vissza.
- Még okozhat magának pár meglepetést, uram. Ejtőernyőösszárnyai vannak. Elég tökök gyerek ahhoz, hogy Mugorjon egy repülőgépből. Nem biztos, hogy nekem lenne hozzá bátorságom.
- Banning arcáról eltűnt a mosoly, ahogy Howardra nézett.
- Apropos, bátorság, hadnagy. A 14. különleges egységnek szüksége lenne csapattisztekre is.
- Arra kér, hogy jelentkezek önként, uram?
- Nem. Én csak annyit mondtam, hogy szükségem lenne pár hadnagyra. Hogy önként akar-e jelentkezni, az a maga dolga.
- Uram, van valami, amit nem tud rólam – mondta Joe Howard.
- Stecker őrnagy már említette. Jó barátom az őrnagy, és mindketten úgy véljük, hogy téved azzal kapcsolatban, ami Pearl Harborban történt.
- Uram, a legnagyobb tisztelettel, maguk nem voltak ott.
- Az ég szerelmére, Howard, mindenki, akinek van annyi esze, hogy kiöntse a húgyot a csizmájából, begyullad, ha tűzérési lövedékek robbannak fel mellette! És elhányja magát, ha a szeme előtt szakítanak darabokra valakit a repeszek, vagy mit tudom én! Mi a francért gondolta, hogy majd pont maga lesz más?
- Uram...

– Két választása van, hadnagy. Vagy önként jelentkezik erre a feladatra, vagy egy héten belül áthelyezik New Riverbe, Észak-Carolinába, ahol kap egy századot az 5. tengerészgyalogosok 2. zászlóaljában.

Howard arcizmai egy pillanatra megfeszültek. Banning nélkül is tudta, hogy döntenie kell. Alaposan végiggondolta az eshetőségeket. Amióta ma reggel elolvasta Barbara levelét, másra sem gondolt.

– Az igazság az, uram, hogy van egy harmadik lehetőség is. Carlson ezredes azt mondta, hogy szeretné, ha átmennék a 2. raider-zászlóaljhoz.

– Így igaz. Maga neki dolgozott. És Carlson ezredesnek is elmondta, hogy milyen rossz véleménye van saját magáról?

– Igen, uram. Úgy értem, hogy elmondtam neki, hogy mi történt Pearlben.

És még így is kell neki?

– Igen, uram. Azt mondta, hogy... nagyjából azt mondta, amit maga és Stecker őrnagy, uram.

– Akkor döntsön, Howard! Ha nem tart velünk, akkor keresnem kell valaki mást.

– Uram, én szívesen magukkal megyek, ha lehet. De már megígértem Carlson ezredesnek, hogy csatlakozom a raiderekhez.

– Emiatt ne aggódjon. Majd én beszélek Carlson ezredessel. Vegye úgy, hogy benne van a csapatban. Az első dolga az lesz, hogy megtanítsa az alakulat új írnokának, hogyan kell kitölteni a megfelelő űrlapot, ha telexet akar küldeni Washingtonba. Amint tudja, hogyan kell csinálni, küldheti is az elsőt. Itt a dm. Az üzenet lényege, hogy Hazleton törzsőrmester megy, maga pedig jön.

– Igenis, uram.

De először szerezzon Koffler tizedesnek egy írógépet! – mondta Banning.

– Igen, uram. Már gondolkodtam a dolgon. Tudom is, hogy honnan szerezhethnék egyet. Illetve kettőt. Egy irodai Underwoodot meg egy hordozható Royalt. Meg még pár más holmit, amire szüksége lehet.

– Nem fogják hiányolni a szolgálati helyén?

– Nem, uram. Stecker őrnagy elintézte, hogy egy hétig magának dolgozhassak. Feltételezem, hogy mire a hétnek vége, már megérkezik a parancsom, amivel áthelyeznek magához.

– Elmondta Stecker őrnagy, hogy mi lesz a feladatunk?

– Nem, uram. Szerintem nem is tudja.

– Szívesen elmondanám magának már most, de talán megvárom, hogy hivatalosan is áthelyezzék.

– Értem, uram.

– Az embereknek nem mondhatjuk majd meg, hogy mi lesz a feladatunk, de még csak azt sem, hogy hová megyünk, csak ha már odaértünk. Ebből még gond lehet.

Howard hadnagy nagyon jól tudta, hogy hová fognak menni. A csendes-óceáni térségbe. Azon belül akárhová is mennek, mindenképpen közelebb lesz Barbarához, mint az Észak-Carolina állambeli New Riverben.

- Értem, uram.
– Rendben van, Howard. Menjen, és hívja be az új írnokunkat! Ahogy egy bölcs tengerészgyalogos mondta egyszer, a Tengerészgyalogság egy papírtenger felszínén úszik.
– Igenis, uram.

(Hat)

SZIGORÚAN TITKOS!

Kizárólag a haditengerészeti miniszter részére

MÁSOLNI TILOS

KÓDOLÁS ÉS TOVÁBBÍTÁS UTÁN MEGSEMMISÍTENDŐ

Ausztrália, Melbourne
1942. április 21., kedd

Kedves Frank!

Gondolom, arra számított, hogy valamelyest sűrűbben fogok írni. Ez a második levelem, az elsőt pedig éppen egy hónappal ezelőtt küldtem el. Úgyhogy, csakúgy, mint egy kisiskolás, akin számon kérik, hogy miért nem készítette el a fogalmazását időben, a következőket tudom felhozni mentességül:

Az április 1-jén küldött rádiótáviratának hála, nagy kő esett le a szívemről, mivel aggódtam, hogy nem olyan információkkal látom el, amilyenekre számított. A táviratából az is világossá vált számomra, hogy a jelentésem 7-9 nap alatt ér el magához, mivel először Hawaiiira kell küldenem, ahol kódolják, majd rádiótávírón továbbítják. Sajnos, nem tudom, hogyan lehetne ezt az időt lerövidíteni. Talán csak úgy, ha rendszeres futárjáratot indítanának Melbourne és Pearl Harbor között. Ha helyben kódolhatnám az üzenetet, akkor vagy a Haditengerészet, vagy MacA berendezéseit, kódjait és rejtjelezőit kellene használnom, ami magától értődően problémás lenne.

Nem látok más módot, minthogy megírok egy nagyobb terjedelmű jelentést, és átadom egy Pearlbe tartó tisztnek. Jelen írást H. B. Newcombe alezredesnek (Hadsereg, légihadtest) fogom adni, aki Brett tábornokot látogatta meg, és hamarosan visszaindul az Egyesült Államokba. Pearlig egy átalakított B-17A-val utazik, amelyet Brett állított szolgálatba hosszú távú utasszállítóként.

Ezzel kapcsolatban volna néhány észrevételem. Az újabb B-17-esek üzemi hatótávolsága 1400 kilométer. Ez azt jelenti, hogy képesek csapást

mérni egy 1400 kilométerre lévő célpontra, majd visszatérni oda, ahonnan felszálltak. Ez a korlátozott hatótáv komoly problémákat fog okozni a bevetésükét illetően, mivel a bázishoz viszonyított 1400 kilométeres sugárú körön belül igen kevés célpont található a térségben.

A B-17A-ra, amellyel ezt a jelentést küldöm, póttartályt szereltek, amely jelentősen megnöveli az üzemi hatótávolságot, ugyanakkor a bombák szállítását lehetetlenné teszi. Erre a gépre, amit mindenki csak „Swoose”³²-nak nevez, még csak faroklövésztornyot sem szereltek; a Fülöp-szigetek ellen indított támadások idején elvesztett B-17-esek alkatrészeiből rakták össze. A légihadtest szerint ez „kannibalizálás”; tulajdonképpen arra, amit mi csinálunk ideát, tökéletesen illik a kifejezés.

A továbbítással járó nehézségekhez párosul, hogy a 7-9 nap, ami ahhoz kell, hogy a levelem célba érjen, lehetetlenné teszi, hogy jelentéseimben „időben figyelmeztessen” esetleges veszélyekre. Mire a levelem Washingtonba ér, már más forrásokból értesülni fog mindarról, amit tudatni akartam magával.

Ezért aztán ezek a levelek amolyan utólagos jelentések lesznek, amelyekben kommentálok mindazt, ami itt történt, és amelyekben papírra vetem a jövőre vonatkozó néhány gondolatomat.

MacA a feleségével és a kisfiával továbbra is az alattam lévő lakosztályban lakik, a Menzies Hotelben. Úgy tűnik, hogy generális uramat nem igazán zavarja, hogy a feje felett lakom, sőt, éppen ellenkezőleg; azonban nagyon dühíti a „Bataan-bandát”, vagyis azokat az embereit, akik együtt voltak vele a Fülöp-szigeteken.

Sutherland, Huff és még sokan mások többször is az értelemre kívánták adni, hogy nem ártana, ha lemondanék a lakosztályomról, és átadnám a MacA-udvar arra érdemesebb (és persze magasabb beosztású) tagjainak, de én minduntalan ellenszegültem. Akadékoskodásom két fő okra vezethető vissza. Először is, innen, ahol most vagyok, jól el tudom végezni a feladatot, amit magától kaptam. Másodszor, ha engednék nekik (vagy engedelmeskednék a parancsoknak, pl. Huff esetében: „Intéztem magának szállást máshol, Pickering kapitány”), akkor azt hinnék, hogy parancsolhatnak nekem. Úgy vélem, hogy a haditengerészeti miniszter személyes képviselőjének nem kell alávetnie magát MacA-nak, a törzskarának pedig végképp nem.

A fentiekben valóban hiszek, de őszintén be kell vallanom, igen nagy örömet éreztem – főleg Huff esetében –, amikor megmondtam nekik, hogy menjenek a fenébe. Tudom, hogy valószínűleg helytelen, hogy ilyesmiben lelem öröömöt, de nem kedvelem őket. Ők pedig nem kedvelnem engem. Meggyőződésem, hogy rosszindulatuk forrása nem más, mint hogy MacA egyre

³² A szó a „swan” (hattyú) és a „goose” (liba) szavakból származik. AII. világháború idején egy Kay Kayser nevű előadó énekelt a dalában erről a keresztezett állatfajról, amely félig hattyú, féli liba volt, a *ford*.

gyakrabban hívat magához, magánbeszélgetésekre. A helyzet kezd egyre jobban elmérgesedni. Huff például Szent Péternek, az isteni trón *örzödének* képzeli magát. Egyszerűen nem érti, hogy MacA hogyan dobhatja félre a haditengerészeti protokollt, ráadásul egy civil/matróz kedvéért.

Elég sokat tűnődtem azon, hogy miért hívat magához MacA olyan gyakran. Az alábbiakban felsorolom azokat az okokat – nem fontossági sorrendben –, amelyek számításba jöhetnek.

Nem sokkal azután kezdődött, hogy kapott egy épületet, ahol berendezhette a főhadiszállását. Az ausztrálok átengedték neki a Collins Street 401. szám alatti banképületet. Az igazgató irodájában rendezkedett be. A régi tanácsterem most térképterem.

Kétségbeejtően kevés térképünk volt – van. Ezen a problémán valamilyest enyhíteni tudtam, amikor beavattak.

Itt jegyezném meg, hogy nem sokkal azután, hogy Melbourne-be érkeztem, vacsora közben tudtam meg, hogy nem áll elegendő térkép a rendelkezésükre. Csörgött a telefonom, és az egyik ausztrál őrmester, akit tisztí szolgaként adtak kölcsön MacA-nak, brit stílusban közölte velem, hogy „MacArthur tábornok üdvözlését küldi, uram. A tábornokot és kedves nejét lekötelezném, ha csatlakozna hozzájuk, és együtt vacsorázna velük fél óra múlva.”

Fél órával később lementem az étterembe, ahol a Bataan-banda és néhány ausztrál tiszt vacsorázott. MacA-t azonban sehol sem láttam. Megkérdeztem az egyik csatlósától, hogy hol találom MacA-t, mire az közölte velem, hogy a tábornok egyedül szokott étkezni. Amikor felmentem a MacA-lakosztályba, felkészültem rá, hogy hamarosan valami durva tréfa áldozatává válók. De odabent már vártak. Együtt vacsorázhattam a családdal, azaz MacA-val, a feleségével, a kis Arthurral és a kínai dadával/nevelőnővel.

Vacsora közben elcsevegtem Mrs. MacArthurral a manilai, honolulu és San Franciscó-i közös ismerőseinkről. A háborúról nem esett szó vacsora közben. Brandyvel és szivarral kínáltak, majd Mrs. MacA magunkra hagyott minket. Olyan érzésem volt (tudom, mennyire abszurdan hangzik, és elhiheti nekem, sokat töprengtem rajta, mire papírra mertem vetni), mintha MacA vele egyenrangú nemesnek tekintene. Pickering herceg, aki tiszteletét tette nála, az uralkodónál. Azok a szabályok, amelyek a köznép vonatkoznak, itt körülöttünk, ránk, a nemesekre, természetesen nem vonatkoznak. A köznép például nem étkezhet együtt az uralkodóval és családdal.

Biztosra veszem, hogy ennek az az oka, hogy egyike vagyok azon igazán tehetős embereknek, akit valaha is közel engedett magához. Mrs. MacA biztosan elmondta neki, hogy én vagyok a Pacific & Far East tulajdonosa, és hogy Patrícia Andrew Foster egyetlen leánya, és ez rendkívül nagy hatást tett rá. Ezen elméletemet a következővel tudom alátámasztani. Ápri-

lis 6-án, a Pacific Duchess egyike volt azon hajóknak, amelyek Adelaide-be szállították a 41. gyaloghadosztályt. MacA ezt a következőképpen tudatta velem: „A hajója, a PD megérkezett Adelaide-be.” Erre én közöltem vele, hogy a hajó már nem az enyém, hanem a Haditengerészet tulajdona. Megkérdezte, hogy mennyit kaptam érte, és hogy egy ilyen tranzakció után mennyi adót kell fizetni. Megmondtam neki. A számok lenyűgözték..

Másrészről pedig biztos vagyok benne, hogy azért részesít ilyen kegyekben, mert magát képviselem, Frank. MacA okos fickó. Több mint okos, ragyogó elme. Tudja, hogy milyen hasznos lehet valaki, aki közvetlen kapcsolatban áll magával.

Miközben én szivaroztam, ő pedig cigarettázott, elárulta nekem, hogy igen rövid időn belül vissza kíván térni a Fülöp-szigetekre, és azt is elmondta, hogy már tervezi is visszatérését. Beszélgetés közben kitért arra is, hogy tudatában van, mekkora távolságot kell megtennie, és hogy ez milyen problémákkal fog járni. Ekkor említette meg keserűen, hogy milyen kevés térkép áll a rendelkezésére. Meggyőződése, hogy a Haditengerészetnek jobb térképei vannak, mint neki, de pitiáner okokból nem hajlandóak a rendelkezésére bocsátani.

Vállaltam, hogy utánanézek a dolognak. Másnap beszéltem Leary admirálissal, aztán pedig a hírszerzőivel és a tervezőivel. Ott aztán kiderült, hogy MacA miért nem kapott rendes térképeket. A Haditengerészet nem pitiáner okokból nem adott neki. A Haditengerészetnek sincsenek rendes térképei. Megdöbbsentem, amikor megláttam, hogy milyen pocsék minőségű térképekkel dolgoznak, és úgy egyáltalán, hogy milyen kevés számú térképpel rendelkeztek. Pont.

Azt nem állítom, hogy megoldottam a problémát, de talán valamelyest enyhítettem. A környékbeli hajófelszerelés-kereskedőktől sikerült vásárolnom pár térképet (ez nem jutott eszébe a haditengerésztiszt uraknak). Sikerült nagyságrendekkel jobb térképeket vennem azoknál, amikkel a Haditengerészet rendelkezik. Aztán meglátogattam az itteni P&FE-ügynököt, és kölcsönkértem pár emberét, többé-kevésbé határozatlan időre. Ők majd megkeresik az összes kapitányt, aki részt vesz a délnyugat-csendes-óceáni kereskedelemben, de elmennek a kis parti hajósokhoz is, és a tengerészek tapasztalatai alapján frissítik a térképeket, ami főleg a ki-

A P&FE-ügynököm már intézkedett, hogy a frissített térképeket ki is nyomtassák. Az új térképeket felajánlottam Leary admirálisnak, aki azonban rögtön a tudtomra adta, hogy (a) őt ez nem érdekli, mivel nem a megszokott, bürokratikus haditengerészeti csatornákon keresztül kapja azokat, és hogy (b) éppen ezért arcátlanság részemről kémi, hogy térítsék meg a kiadásaimat.

MacA viszont nagyon hálás volt. Azt hiszem, hogy ezért hívott meg, hogy tartsak vele március 25-én, amikor Becsületrenddel tüntették ki.

A beszéd, amit akkor tartott, lenyűgöző volt; könnycseppeket csalt a szemembe.

Másnap, életében először, MacA találkozott John Curtin miniszterelnökkel. Ha esetleg nem tudná, elárulom, hogy Curtin olyannyira szélső baloldali, hogy hozzá képest Rooseveltt XIV. Lajos. Ennek ellenére MacA úgy kezelte, mintha rég nem látott testvérbátyja lett volna. Biztosan tudom (a P&FE-ügynököm parlamenti képviselő), hogy Curtin határozottan ellenezte (a) az Ausztrál Katonai Bizottság eltörlését és (b) a Bizottság teljes hatalmának átruházását MacA-ra.

Nyilván sem Willoughby (a G-2-je), sem a külügyminisztériumunk nem magyarázta el MacA-nak, hogy ki is tulajdonképpen Curtin, és hogy mit tett. Úgy tűnik, hogy MacA valóban teljesen rosszul ítéli meg a helyzetet, és azt hiszi, hogy Curtinnek köszönheti, hogy főparancsnokká nevezték ki, és átruházták rá a volt Katonai Bizottság minden hatalmát. De az is lehet, hogy MacA tudta, hogy kivel van dolga, de nagy kegyesen úgy döntött, hogy az egésznek nincs jelentősége. Nem kis erőfeszítésembe került ugyan, de engedelmesskedtem a parancsának, Frank, és nem ártottam magam ebbe a dologba.

Persze az is lehetséges, hogy MacA mindent tud Curtinről és a politikai beállítottságáról, és csak azért tett úgy a nyilvánosság előtt, mintha kedvelné és csodálná Curtint, mert szeretett volna valamicskét javítani a nem túl jó ausztrál közhangulaton. Az ausztrálok úgy gondolják, és erre jó okuk van, hogy ők a következők a japánok listáján. Curtin többször sérelmezte, hogy az ausztrál (és az új-zélandi) csapatok Afrikában harcolnak Angliáért, amikor pedig otthon lenne szükség rájuk. Éppen ezért az ausztrálok igen nagyra becsülik, és még azok is tisztelik, akik egyébként veszélyes szocialistának tartják.

És akkor jön MacArthur, és megígéri, hogy megvédi az ausztrál kontinenst. Amikor átvette a Becsületrendet, azt mondta a beszédében, hogy „vagy győzünk, vagy meghalunk; felajánlom az ausztrál népnek országom hatalmas haderejét és honfitársaim vérért”, amit aztán az összes újság lehozott, a rádióban pedig szüntelenül sugároztak... újra meg újra. Az embereknek újból van miben reménykedniük.

És ha ez még nem lett volna elég, hírt kaptunk, hogy Doolittle ezredes Tokiót bombázta. Innen nézve a dolgot azt hiszem, hogy nem lehet eléggé hangsúlyozni ennek a támadásnak a jelentőségét. MacA szerint Japán most kénytelen lesz visszahívni a tengeri és légi haderejét, illetve a légvédelmi tüzérsgét, mert meg kell védeni az anyaországot. A bombázás a japán császári vezérkart is alaposan megtépázhatta. A magas rangú tisztek megszégyenültek. A japán civilekre is egyértelműen demoralizáló hatással lesz.

Mivel MacArthur azonnal rájött, hogy a támadást repülőgép-anyahajóról indították (már meg sem lepődtem), úgy véltem, hogy a délnyugat-

csendes-óceáni haderő főparancsnokának jogában áll hallani olyan információkat, amelyekről a japánok már úgyis valószínűleg tudnak. Tehát elmondtam neki mindent, amit a támadásról tudtam. Egy jó órával később, amikor Willoughby megjelent az irodában, és megosztotta MacA-val azt a néhány adatot, amit a támadással kapcsolatban megtudott, MacA rövid előadást tartott neki és a többieknek, amelyet az általam ismertetett tények alapján rögtönzött. Természetesen mindenki tudta, hogy kitől származtak az értesülései. Ennek az lett az eredménye, hogy a tiszt urak – sajnálatos módon – most a korábbinál is félelmetesebb ellenségüknek tartanak.

De Doolittle Tokió elleni bombatámadása, plusz MacArthur jelenléte Melbourne-ben, továbbá a főparancsnokká való kinevezése, nemkülönben a Curtinhez fűződő (nyilvánvalóan) viharos barátsága óriási mértékben javította az ausztrál közhangulatot, ráadásul éppen akkor, amikor arra a legnagyobb szükség volt. Ezt a bizalmat szilánkokra zúzta volna, ha MacA harcba szállt volna Curtinnel, vagy ha csak a legkisebb jelét adták volna, hogy nem tisztelik egymást, és nincsenek teljes egyetértésben.

Minél többet gondolkodok a dolgon, annál inkább az az érzésem, hogy ez utóbbi lehet az igaz. MacArthur nagyon ért az ilyesmihez.

És akkor most rátérnék a fontos kérdésre: „Meg tudjuk tartani Ausztráliát?” MacArthur úgy gondolja – és ezt a rendelkezésünkre álló (nem túl sok) hírszerzői adat is alátámasztani látszik –, hogy a nagy japán stratégia a következő. Miközben Jamamoto admirális elveszi tőlünk Midwayt, amely az ugródeszka Hawaii elfoglalásához, Takeo Takagi hadereje elfoglalja az ausztrál kontinentstől északra és nyugatra lévő, közeli szigeteket.

Elég megbízható hírszerzési forrásból tudjuk, hogy Takagi a lehető leghamarabb szeretné elindítani a „Mo” hadműveletet, ami nem más, mint Port Moresby és Új-Guinea elfoglalása. Moresbyt ausztrál milicisták védik (meglehetősen kevesen vannak) néhány tüzérségi üteggel stb. Egy nagyobb japán haderőt képtelenek lennének megállítani. Ha Moresby elesik, a japánoknak már csak annyit kell tenniük, hogy egy kicsit helyrepopózzák, és bázisnak használják, ahonnan elindíthatják az ausztrál inváziót a Korall-tengeren keresztül. Port Moresby és Ausztrália között nagyjából 450 kilométer a távolság a Korall-tengeren át. A haderő, amely MacA rendelkezésére áll, hogy megállítsa az inváziót, és megakadályozza, hogy a japánok keresztülmasírozzanak Ausztrálián:

Két hadosztály (az USA 32. gyalogsága, amely április 15-én érkezett Adelaide-be); a 6. ausztrál hadosztály egy dandárja és egy ausztrál hadosztály (vagy kettő, attól függően, hogy az ember kinek akar hinni), amelyet „hamarosan” hazahoznak Afrikából. MacA-nak van hatvankét B-17-es bombázója, amiből mindössze hat üzemképes (ebben már benne van a „Swoose” is, amivel viszont nem lehet bombát szállítani). Kapott már pár

vadászgépet is, de azok – és ezt mindenki elismeri – nem vehetik fel a versenyt a japán Zérókkal.

MacA-nak meggyőződése az is, hogy a japánok repülőteret fognak építeni a Salamon-szigeten a vadászgépeknek. Meg nem erősített (és valószínűleg megerősíthetetlen) információink szerint jelentős légibázisok építését tervezik Guadalkennelen (jól írtam?) és Bougainville-en. Az innen felszálló vadászgépek aztán elkísérhetik a japán Betty és Zeke bombázókat, amelyekkel az Ausztrália felé tartó hajóinkat akarják elpusztítani, és ezzel elvágni az utánpótlási útvonalat.

Mindezek mellett a haderőnemek nem tudnak megegyezni azt illetően, hogy ki miért felelős. MacA szerint ez lelkiismeretlen hátráltatás. Hogy Őszinte legyek, én magam is többször eltöprengtem már azon, hogy ki az ördög irányítja a dolgokat Washingtonban? MacA-t csak április 18-án nevezték ki a délnyugat-csendes-óceáni haderő főparancsnokává. És még akkor is megszegték a hadviselés alapszabályát (ennyit még Fleming Pickering is tud); mármint hogy ostobaság egy posztra két parancsnokot állítani. Márpedig pontosan ez történt, amikor Nimitz admirálist kinevezték a csendes-óceáni térség főparancsnokává.

Ez azt jelenti, hogy mostantól kezdve új háború kezdődött. Most már nemcsak a japánokkal állunk harcban; mostantól a Hadsereg és a Haditengerészet is el akarja vágni egymás torkát. Mindegy, hogy katona vagy haditengerész, MacArthur vagy Nimitz, de egy személyt kellett volna főparancsnoknak kinevezni. Valakinek a kezében kell tartania az irányítást.

Ilyen körülmények között meg sem lepődtem, hogy aznap, amikor Bataan elesett, MacA rádiótáviratban engedélyt kért Marshalltól, hogy visszatérhessen a Fülöp-szigetekre, hogy gerillaharcokba kezdhessen. Hallani véltem a kuncogást, amikor a rádiótávirat megérkezett a Potomac-parti Szodomába.

Megmutatta nekem az üzenetet, mielőtt elküldte. Elmondtam neki, hogy szerintem hogyan fognak rá reagálni. Azt mondta, hogy igazam van, de úgy gondolja, hátha az „ellenségei” (George Marshall, Ernie King és az egész Haditengerészet) lehetőséget látnak benne, hogy végre megszabaduljanak tőle.

Azt hiszem, be kell vallanom, Frank, hogy ha engedélyt kapott volna, én magam is vele tartottam volna.

Newcombe ezredes most szolt fel a szálloda halijából, úgyhogy ezt most lepecsételem, és odaadom neki.

Tisztelettel,

Fleming Pickering haditengerész-kapitány

SZIGORÚAN TITKOS

XI.

(Egy)

Washington D. C

Willard Hotel

1942. április 30.

– Tábornok – mondta Emilio L. DiFranco kongresszusi képviselő (New Jersey, 8. kongresszusi választókörizet) D. G. McInerney tengerészgyalogos dandártábornoknak –, lekötelez, hogy időt szakít rám. Tudom, hogy rendkívül elfoglalt.

A képviselő reménykedően nézett a tábornokra, de McInerney tábornok csak fél füllel figyelt DiFranco képviselőre. Ennek az volt az oka, hogy szinte teljesen hatalmába kerítette a kíváncsiság. A Willard Hotel emeleti koktéltermében, a tőle három asztalra ülő társaság volt az, amely ennyire felkeltette az érdeklődését. Azt sem látta, amikor a képviselő az asztalához lépett.

– A Tengerészgyalogságnak mindig van ideje magára, képviselő úr – mondta McInerney tábornok, miközben felállt, és mosolyt erőltetett az arcára. Szívből utálta DiFranco képviselőt, akivel már vagy fél tucatszor volt kénytelen találkozni.

McInerney Doki nem mert volna mérget venni rá, hogy az asztalnál ülő magas, elképesztően karcsú, szőke nő *valóban* Monique Pond, a filmszínésznő, de mindenesetre pokolian hasonlított rá. A fegyveres erők szinte minden épülete falára kitették a fotóját, amelyen ezüstlamé ruhában domborít a hölgy, amely olyannyira ki volt vágva, hogy majdnem kilátszott a köldöke is.

– Miss Pond asztalánál – ha tényleg Miss Pond volt az – még ketten ültek. Az egyik egy szintén hosszú lábú, hosszú, szőke hajú nő volt. McInerney nem lepődött volna meg, ha ő is egy nagy sztár lett volna a színházból, a filmvászonról vagy a rádióból. Elég csinos volt hozzá. McInerney nem ismerte ugyan fel, de hát nem is nagyon ismerte a filmsztárokat.

Ha már itt tartunk, a tábornok nem tartozott a Willard Hotel emeleti koktéltermének a törzsvendégei közé. A Willard meglehetősen drága fogadónak számított, ahová magas beosztású kormánytisztviselők, kongresszustagok és

főleg olyanok jártak, akik szerettek volna beleszólni a kormány politikai döntéseibe és a kongresszusi szavazás eredményébe, s akiknek mellesleg számlájuk is volt a hotelben.

A lobbizó szó még a polgárháború idejéből származik, és azokra az emberekre használták, akik a Willard Hotel előcsarnokában³⁷ várták a kongresszusi képviselőket, akiket szerettek volna befolyásolni, hogy számukra kedvezően szavazzanak. Nem sok minden változott azóta.

A Willard árai olyan magasak voltak, hogy a fegyveres erők tagjai, beleértve a tábornokokat is, nem igazán engedhették meg maguknak, hogy oda járjanak. McNerney is ritkán tette be oda a lábát, rendszerint csak akkor, ha végképp nem talált kibúvót, mint ma. A nagytiszteletű Mr. DiFranco hívta meg egy italra, és a Tengerészgyalogság hivatásos tisztjeitől nagyfokú udvariatlan-ságnak veszik, ha visszautasítanak egy ilyen meghívást.

McNerney tudta, hogy miért hívta oda a képviselő. Amikor megkapta a meghívást, egyeztetett a kongresszusi összekötő tiszttel, akitől megtudta, hogy DiFranco képviselő már korábban felkereste az egyik fontosabb választója fiának ügyében. Ez a kiváló fiatalember, aki hazafiságtól égve beállt tengerészgyalogosnak, most egyszerre úgy érezte, hogy mégsem tetszik neki a tengerészgyalogoslövész-élet. Szeretett volna olyan helyre kerülni, ahol a szájízének inkább megfelelő szolgálatot végezhetne; egészen pontosan repülőgépszerelő akart lenni. Ezt persze elmondta apucinak is, aki felvette a kapcsolatot DiFranco képviselővel.

A kongresszusi összekötő tiszt – természetesen kizárólag a kongresszusi képviselőknek kijáró udvarias hangnemben – közölte a képviselő úrral, hogy menjen a francba. DiFranco képviselőnek nyilván ekkor ugrott be, hogy pár-szor találkozott McNerney tábornokkal. Úgy döntött, hogy a tisztelt választópolgár problémájával közvetlenül a tengerészgyalogos repülők második embe-réhez fordul, persze csak nem hivatalosan, egy pohár ital mellett a Willardban.

McNerney Dokival nem először történt ilyesmi, és ezt a tiszteletreméltó Mr. DiFranco képviselőről is nyugodt szívvel el lehetett mondani. McNerney tábornoknak a pusztá gondolattól is borsódzott a háta, hogy egy tengerészgyalogossal azért kivételezzon, mert az apucikája történetesen ismer egy kongresszusi képviselőt.

DiFranco képviselő leült, és körbenézett. A pincért kereste. McNerney tábornok továbbra is azt az asztalt figyelte, amelynél talán Monique Pond ült egy másik csinos szökevel, aki talán szintén filmszínlány volt. Az ifjú hölgyek egy fiatalemberrel érkeztek, akinek a kilétét illetően McNerney tábornoknak egyáltalán nem voltak kétségei. Ő volt Charles M. Galloway, a Tengerészgyalogság szép reményű technikai őrmestere.

– Egy száraz martini lesz – mondta DiFranco képviselő a pincérnek. – Ma-ga mit iszik, tábornok?

³⁷ Az előcsarnok szó angolul „lobby”, a ford.

– Ugyanezt – mondta McInerney, és felemelte a poharát. Már majdnem végzett a második pohár Jack Daniel'sszel.

DiFranco képviselő egy kis papírt csúsztatott McInerney tábornok elé. Joseph J. Bianello örvezető neve, azonosítója és az egységének a neve állt rajta (Észak-Carolina, New River, 5. tengerészgyalogosok, „A” század).

– Mi ez? – kérdezte McInerney ártatlanul.

– Erről a fiatalemberről szeretnék magával beszélni.

McInerney a másik asztalnál tüsténkedő pincért figyelte. Még három pohár italt vitt a szomszéd asztalhoz, meg egy nagy tálcát, rajta valami előétellel. *Addig szórakozz, Galloway, amíg lehet Ha kihozzák a számlát, úgyis elájulsz.*

– Ó? – mondta McInerney DiFranco képviselőnek.

– Kisfiú kora óta ismerem. Nagyon rendes fiatalember. Az apjának van egy fuvarozó vállalata, a Bianello Brothers.

– Csakugyan?

A másik szőke, az, amelyik nem Monique Pond volt (talán), kedvesen egy pálcikára szúrta, szalonnába göngyölt osztrigát helyezett Galloway technikai őrmester szájába. Galloway megrágta, aztán egy pillanatra mintha elgondolkodott volna, majd elismerő bólogatásba kezdett, ami szemmel láthatóan tűzbe hozta a szőkét.

– Elhamarkodottan döntött – mondta DiFranco képviselő. – Még fiatal.

– Hogy érti azt, hogy elhamarkodottan?

– Hát, úgy is mondhatnám, hogy előbb cselekedett, és csak aztán gondolkodott.

– Úgy érti, hogy megbánta, hogy belépett a Tengerészgyalogsághoz?

– Nem, egyáltalán nem – mondta a képviselő határozottan.

A szőke, aki talán Monique Pond volt, most valami olyasmit rakott Galloway technikai őrmester szájába, amit McInerney Doki nem tudott beazonosítani. Galloway azt is megrágta, aztán vágott egy arcot, és hősiesen nyelt. A szőke, aki talán Monique Pond volt, áthajolt az asztal felett, és arcon csókolta Gallowayt. Galloway nagyot kortyolt az italából.

– Nem igazán értem magát – mondta McInerney Doki. *Szenvedj, gazember!*

– Az apja szeretné áthelyeztetni a gyalogságtól – mondta DiFranco képviselő.

A képviselő váratlan őszintesége meglepte McInerneyt. DiFranco szemébe nézett.

– A kölyök panaszkodott apucinak, apuci meg felkereste magát? Erről van szó?

– A fiú semmiről sem tud – mondta DiFranco.

McInerney úgy döntött, hogy hisz neki.

– Ezt örömmel hallom.

– A fiú még csak tizennyolc éves, tábornok.

Múlt héten láttam egy kimutatást, ami szerint az első tengerészgyalogos-hadosztálynál... az ötödik tengerészgyalogosok az első hadosztályhoz tartoznak... szóval náluk az átlagéletkor tizennyolc egész hat tized év – mondta McInerney. – A fiú nincs egyedül.

– Nos, én megpróbáltam – mondta DiFranco.

– Az apja fontos magának, mi?

DiFranco vállat vont, hogy „Hát, igen.”

– Rendben. Megmondom magának, hogy mit teszek... – mondta McInerney, de aztán hirtelen félbeszakította a mondandóját. Egy újabb tengerészgyalogos lépett a koktélterembe, majd elindult az asztal felé, ahol Galloway technikai őrmester ült talán Monique Ponddal. Egy őrnagy volt. Ismerősnek tűnt ugyan neki, de valahogy mégsem tudta hová tenni.

Az őrnagy kezét rázott Gallowayvel, arcon csókolta talán Monique Pondot, aztán a szemével keresni kezdte a pincért. Amikor megtalálta, intett neki, hogy fizet.

– Tábormok? – mondta DiFranco képviselő, aki nem tudta mire vélni McInerney viselkedését.

– Mondja meg a kölyök apjának, hogy beszélt velem, és hogy nem nagyon akartam belemenni ebbe a kivételezés dologba, de végül, kizárólag a maga kedvéért, megígértem, hogy áthelyezem az ötödik tengerészgyalogosok egyik zászlóaljához, aminek az egyik barátom a parancsnoka, aki véletlenül a Tengerészgyalogság egyik legjobb tisztje. Ennyit az apáról. Ami magát illeti, annyit elárulok, hogy úgy fogom intézni a dolgot, hogy a barátom ne tudja meg, hogy miért kerül hozzá ez a fiú, nehogy a szolgálati aktájába kerüljön, hogy kongresszusi befolyással rendelkezik.

DiFranco képviselő gyanakodva nézett McInerney tábornokra.

– Ettől többet nem is kérhetnék – mondta végül.

– Szerintem sem – felelte McInerney Doki. – Így mindenkinek tiszta marad a keze.

– Nos, igazán lekötelez, tábornok – mondta DiFranco képviselő, és kezét nyújtott McInerney tábornoknak.

– Nem kell hálálkodnia, képviselő úr – mondta McInerney és kezét rázott vele.

A pincér kivitte a számlát a tengerészgyalogos őrnagynak, aki ráfirkantotta a nevét, aztán kísétált a koktélteremből.

Ez meg mi a franc volt?

– Nagy gond volna, ha most magára hagynám? – mondta DiFranco. – Roppant zsúfolt a mai napom.

– Ugyan, dehogy – mondta McInerney. – Én is be vagyok táblázva. DiFranco a zsebébe nyúlt, és egy tízdolláros bankjegyet dobott az asztalra.

– Még egyszer köszönöm, tábornok – mondta, és kísétált a teremből. McInerney felhajtotta az italát, és felállt. Már éppen indulni készült, amikor a pincér megérkezett az italokkal, amiket DiFranco rendelt.

– Rendezni szeretném a számlát – mondta a pincérnek. A képviselő tíz dollárosából éppen csak hogy futotta a négy italra és a tíz százalék borravalóra. McInerney intett a pincérnek, hogy megtarthatja a visszajárót, és közben arra gondolt: *A városban nincs még egy ilyen drága hely!*

Aztán a kezébe vette a teli poharat, és Galloway asztalához lépett.

– Jó estét, Galloway őrmester – mondta. – Hogy van?

Galloway felállt.

– Jó estét, uram.

– Üljön csak vissza! Mi szél hozta a városba?

– Egy VIP-gépet viszek New Riverbe holnap reggel, uram, aztán máris jövök vissza. Miss Pond lesz az utas, meg még pár ember. Ó, elnézést, uram. McInerney tábornok, bemutatom Miss Pondot és Mrs. McNamarát.

Szóval ő az. Hát persze! Most már tudom, ki volt az az őrnagy! Jake billon, a hollywoodi sajtóügynök. Akkor találkoztam vele, amikor annak a Hogyishívják ez-redesnek nem nyílt ki az ejtőernyője.

– Sejtettem, hogy kegyed az, Miss Pond. És természetesen Mrs. McNamarát is felismertem. Nagyon örvendek.

– Felismer? – kérdezte Mrs. Caroline Ward McNamara meglepetten. – Találkoztunk már valahol?

– Hát kegyed nem színésznő? Vagy mondjam inkább úgy, hogy a „színésznő”?

– Nem – mondta Caroline McNamara hangosan nevetve. – De köszönöm. Roppant jólesett, de csak Charley egyik barátja vagyok.

Gyengéden megpaskolta Charley kezét.

McInerney jó pár ezer dollárt érő, rubinköves aranygyűrűket látott az ujjain.

Az biztos, hogy Galloway nem a quanticói altiszt klubbán találkozott ezzel a nővel

– Hát, csak gondoltam, köszönök – mondta McInerney. – Igazán örvendtem.

Visszasétált az asztalához, és leült.

vEgy perc sem telt el, és Galloway meg a két nő felállt, és kísért a koktélteremből. McInerney követte őket. Keresztülmentek az előcsarnokon, és beszálltak a liftbe.

Ehhez nekem semmi közöm – gondolta McInerney, de aztán meggondolta magát. – A francba is! Egy tisztnek kötelessége vigyázni a tengerészgyalogosai testi épségére.

A recepcióhoz ment, és afelől érdeklődött, hogy Miss Pond bejelentkezett-e a szállodába. A recepciós egy pillanatig gondolkodott, aztán úgy döntött, hogy a Tengerészgyalogság dandártábornoki egyenruhába öltözött tisztje valószínűleg nem fogja zaklatni a művésznőt.

Tudomásom szerint Miss Pond egyike Mr. Dillon vendégeinek, uram.

– Úgy érti, hogy Dillon *őrmagy* vendégeinek? A többi vendég pedig az a másik tengerészgyalogos és a másik hölgy.

– Igen, uram. Az Abraham Lincoln lakosztályban szálltak meg.

– Köszönöm – mondta McInerney, és szállodai telefonokhoz sétált, majd megkérte a központost, hogy kapcsolja neki az Abraham Lincoln lakosztályt.

– Halló?

– Dillon őrnaggyal szeretnék beszélni.

– Itt Jake Dillon.

– Őrmagy, itt McInerney tábornok. Az előcsarnokban vagyok, és szeretnék pár szót váltani magával.

Dillon nem válaszolt azonnal.

– Feljönne a lakosztályba, tábornok?

– Azt hiszem, jobb lenne, ha inkább maga jönne le. A bárban leszek. A második emeletiben.

– Máris megyek, uram.

A pincérek ügyet sem vetettek McInerney tábornokra, viszont amikor Dillon őrmagy besétált a bárba, az egyikük rögtön hozzásietett. A kezében egy tálca volt, rajta pedig egy pohár ital, pedig Dillonnak ideje sem volt rendelni.

– Folyton ezt csinálják – magyarázta Dillon. – Tudják, hogy mit szeretek. Hagyjam itt?

McInerneynek feltűnt, hogy nem használta sem az „uram”, sem a „tábornok” szavakat.

– Nem hivatalos ügyben vagyok itt – mondta McInerney. – Egy Jack Daniel's lesz, vízzel.

Dillon elécsúsztatta a poharát.

– Parancsoljon – mondta. – Kérem.

– Megvárom, amíg kihozza.

– Kérem, fogadja el. Amint látja, hízelegni akarok magának.

– Ugyan miért?

– Mert úgy vélem, hogy Charley Gallowayról van szó, és nem rólam. Mondta, hogy odament az asztalukhoz.

– Róla és magáról – mondta McInerney.

– Mi a probléma, tábornok?

– Lehet, hogy semmi. Egyszerűen érdekel, hogy mit keres itt az egyik őrmesterem, miért lakik egy lakosztályban egy filmsztárral, egy csapattisztal és egy nővel, akinek olyan értékű rubingyűrűk vannak az ujjain, amennyit Galloway egy egész évben nem keres.

– Az a nő nagyon kedves hozzá. Az sem lepne meg, ha kiderülne, hogy szerelmes belé. Próbálja jó útra téríteni.

– Na, és mi a helyzet a csapattisztal? – kérdezte McInerney.

– Sejtettem, hogy erről van szó – mondta Dillon. – Nem most léptem be a Tengerészgyalogsághoz, tábornok. Most jöttem *vissza*. Tudom, hogy a tisztet a sorállományúaktól elválasztó vonalat nem szabad átlépni.

– Akkor miért lépi át?
– Azt mondta, tábornok, hogy nem hivatalos ügyben van itt?
– Egyelőre. Igyekszem megóvni Charley Gallowayt a bajtól. Nem ártana, ha maga is ezen lenne.

– Ha bármilyen probléma adódna a dologból, vállalom a felelősséget. Én hívtam ide Charleyt, és amikor azt mondta, hogy ebből baj lehet, én azt feleltem, hogy ha valami gond adódik... ahogy adódott is... majd én elviszem a balhét.

– Mit akar Gallowaytól?
– Kedvelem. Haverok vagyunk.
– Ő őrmester, maga pedig őrnagy.
– Nem vagyok igazi őrnagy, csak egy tengerészgyalogos-egyenruhába bújtatott rikkancs vagyok.

– Egy mi?
– Sajtóügynök. Az a dolgom ebben a háborúban, hogy olyan sztárokat vigyek például New Riverbe, mint Monique Pond, aki kivillantja a cicijeit az operátor előtt, hogy a Tengerészgyalogság bekerülhessen a híradóba. Charley viszont átkozottul jó tengerészgyalogos. Elmesélte, hogy egy Wildcattal az egyik anyahajóra repült Pearlból. De ahelyett, hogy egy vadászrepülő-század parancsnoka lenne, a Tengerészgyalogság aranygallérosokat meg mindenféle link alakokat szállítat vele egy VIP-repülőgéppel. Szóval itt van egy tiszt, akinek sorállományúnak kellene lennie, és egy őrmester, akinek tisztnek kellene lennie. Úgyhogy folyton együtt lógunk. Az én ötletem volt, nem az övé.

– Amit maguk csinálnak – mondta McInerney tábornok –, az igenis fontos. *Ezt miért mondtam? Egy szó nem igaz belőle.*

– Tábornok, megmondtam Charleynak, hogy elviszem a balhét, ha valami ilyesmi történik. Igazán hálás lennék, ha rajtam verné el a port.

– Dillon őrnagy – mondta McInerney tábornok egy hosszú másodperc után, miközben az agysejtjei vadul dolgoztak –, fogalmam sincs, hogy maga mit hord itt össze. Én kizárólag azért akartam pár szót váltani magával, mert láttam beszélni a koktéltérben, és mert tudom, hogy magára bízta a propagandamunkát New Riverben, most, hogy végre sikerült az első hadosztályt bevetéshez feltölteni. Szerettem volna megtudni, hogy tehetnek-e még valamit a tengerészgyalogos repülők azért, hogy a holnapi ünnepség kitörő propagandasikert arathasson.

Dillon szemöldöke felszaladt.

– Hirtelen semmi nem jut eszembe, uram.

– Mivel azt szeretném, hogy a VIP-k szállítása zökkenőmentesen menjen, közlöm magával, hogy az egyik legjobb sorállományú pilótámat jelöltem ki erre a feladatra. A neve Galloway technikai őrmester. Amennyiben esetleg még nem jelentkezett magánál, biztosra veszem, hogy hamarosan fog. Emlékeztetnem kell, hogy tisztként köteles gondoskodni az őrmester szállásáról és fejadagjáról. Hogy ezt mi módon teszi, azt magára bízom. Amennyiben bárki

megkérdőjelezné a bánásmódot, amelyben Galloway őrmestert részesíti, azt küldje nyugodtan hozzám.

– Igenis, uram.

– Ez minden, Dillon őrnagy. Köszönöm.

– Igen, uram.

Dillon felállt, és elindult a kijárat felé. Három lépést sem tett, amikor McNerney utána szólt.

– Igen, uram?

– Úgy mellékesen közlöm magával, öreg tengerészgyalogossal, hogy nekem sem tetszik, hogy egy nyomorult íróasztalt kaptam pilótaülés helyett.

(Kettő)

Washington D. C.

Nyolcadik és Eye Street

USA Tengerészgyalogos-laktanya

A parancsnok háza

1942. május 9., 22.30

A csillogó, fekete 1939-es Packard 180-as automobil ráhajtott a kocsifelhajtóra, majd megállt a viktoriánus stílusban épült villa előtt. Az autó elején és hátulján, a rendszám tábla fölött, három ezüsts csillag fénylett egy kis, vörös lemezen, jelezve, hogy a gépjármű üzemben tartója az USA Tengerészgyalogosága altábornagya.

A sofőr, egy szikár, kifogástalan megjelenésű tengerészgyalogos törzsőrmester, kipattant a volán mögül, de nem volt elég gyors, mert mire az autó hátsó ajtajához ért, Thomas Holcomb, az első ember a Tengerészgyalogoság történetében, akit altábornaggyá léptettek elő, már kiszállt az autóból. A parancsnok hazaért.

– *Korán reggel, Chet* – mondta Holcomb tábornok a sofőrnek. – Ötkor.

– Igenis, uram.

A tábornok szárnysegédje, egy sovány alezredes, arrébb csusszant az ülésen, és kiszállt.

– Jó éjt, Chet – mondta Holcomb tábornok.

– Jó éjt, uram.

– Nem szükséges bejönnie, Bob – mondta Holcomb tábornok a szárnysegédjének. – Azt hiszem, lefekszem.

A tornác fénye kigyúlt. Holcomb tábornok tisztí szolgái látták az autó fényszóróit.

– Tábornok – mondta a szárnysegéd –, bátorkodtam megkérni Steward századost, hogy tartson magának eligazítást a korall-tengeri ütközetről. Valószínűleg odabent várja, uram.

– Rendben – mondta Holcomb elcsigázottan. Fáradt volt. Hosszú napot tudott maga mögött, amit egy hosszú és kimerítő autótúrt zárt Norfolktól Wa-

shingtonig. Norfolkban egy konferencián vett részt, amelyet a három fegyvernemnek tartottak a Monroe erődben. Bármilyen is történt a Korall-tengeren, már megtörtént; nem tartotta szükségesnek, hogy még aznap este informálják a részletekről. De az ifjú Steward százados nyilván alaposan felkészült az eligazításra, és igazságtalanság lenne most egyszerűen közölni vele, hogy nem igazán kíváncsi rá.

Különb is, előbb-utóbb úgyis végig kell hallgatnom azt az eligazítást. Akkor miért is ne tudjam le most rögtön?

A parancsnok a tornác felé pillantott, és már éppen azon volt, hogy a tőle telhető legvidámabb hangon utasítja a tiszti szolgát, hogy tegyen fel egy kancsó kávé főni, amikor meglátott még valakit a tornácon. Valakit, akire nem számított, és akinek most egyáltalán nem örült.

– Szevasz, Doki – szólt oda D. G. McInerney tábornoknak. – Nem emlékszem, hogy idehívattalak volna.

– Nem is hívatott, uram. Gondoltam, szerencsét próbálok, hátha a parancsnok rám tud szólni egy percet.

Átyaisten! Nem elég, hogy egész nap a Haditengerészet hadianyag-hadtestének, meg a Hadsereg parti tüzérségi hadtestének a problémáit hallgattam! Most meg itt van ez a tengerészgyalogos repülő, és akar valamit tőlem!

– Persze. Gyere be. Épp most akartam szólni Tommynak, hogy tegyen fel egy kancsó kávé főni, de most, hogy te is itt vagy, gondolom, az lesz a legjobb, ha kinyitatom vele egy üveg whiskyt.

– A kávé is megteszi, uram.

– Ne játszd meg magad, Doki! Isten nem szíveleli az álszenteket.

– Egy pohárka whisky nagyon jól fog esni, uram.

– Steward százados eligazítást fog nekem tartani egy csatáról, amire a Korall-tengeren került sor. Tudsz róla valamit?

– Csak annyit, hogy elvesztettük a *Lexington*-t, uram.

– Ebben az esetben te is meghallgathatod – mondta Holcomb.

A kis társaság élén bement a házba, az egyensapkáját a tiszti szolgának adta, aztán a társalgóba lépett.

– Jó estét, uram – mondta Steward százados.

Holcomb kiszúrta, hogy Steward minden szükséges kelléket magával hozott: egy állványt, amely pillanatnyilag egy tengerészgyalogos-emblémával ellátott viaszosvászonral volt letakarva, egy nagyméretű, bőr térképtartó tokot, amelyben egy részletes térkép pihent; és egy tucat irattartót, rajtuk SZIGORÚ-AN TITKOS felirattal – valószínűleg a csatáról készített, rádiótávíróval küldött jelentések.

– Hello, Stew – mondta Holcomb. – Elnézését kérem, amiért ennyire megvárattam. McInerney tábornokot már ismeri.

– Igen, uram. Jó estét, tábornok.

– Van valami, amit McInerney tábornoknak nem szabad hallania?

– Nincs, uram. McInerney tábornok neve szerepel az Albatrosz-listán.

Az Albatrosz-listán annak a néhány tisztnek a neve szerepelt, aki tudott arról, hogy a Haditengerészet pearlai kódtörőinek sikerült megfejteniük több igen fontos japán haditengerészeti kódot³⁴.

Meglehetősen rövid az a lista – gondolta Holcomb tábornok –, átkozottul rövid lista, és nem véletlenül Amíg a japánok nem jönnek rá, hogy a postájukban olvasgatunk, elképesztően nagy a jelentősége annak, hogy feltörtük azokat a kódokat. De minél többet tudnak egy titkot, annál nagyobb az esélye, hogy nem marad sokáig titok.

– Hogy van ez, Doki? – kérdezte Holcomb színtelen hangon. – Miért is vagy te rajta az Albatroszon?

– Forrest tábornok avatott be, uram

A parancsnok egy pillanatig elgondolkodott a dolgon, aztán úgy döntött, hogy Horace W. T. Forrest dandártábornoknak, a helyettes hírszerzési vezérkar-i főnöknek biztosan jó oka volt rá.

Ha Forrest elmondta a Dokinak, akkor apa biztosan jó oka volt.

A parancsnok az egyik tiszt szolgáához fordult.

– Kész a kávé?

– Igen, uram.

– Akkor hozza be, kérem! És egy üveg whiskyt is! És tegyen róla, hogy senki ne zavarjon minket!

– Igenis, uram.

– Amíg várunk, Stew, igazán körbeadhatnád azokat a jelentéseket. A csatáról készültek, ugye?

– Igen, uram.

Steward százados harmat-hármad adott Holcomb és McInerney tábornoknak a SZIGORÚAN TITKOS feliratú irattartókból. Alig olvastak el pár sort a jelentésből, amikor a tiszt szolga megjelent egy zsúrkocsival, rajta kávézőkészlettel, egy üveg whiskyvel, poharakkal és egy ezüst jegesvödörrel. Nyilván jó előre bekészítették.

– Tommy biztosan volt kiscserkész – mondta Holcomb. – Mindig résen van. Köszönjük, Tommy, majd kiszolgáljuk magunkat.

A tiszt szolga távozott, és behúzta maga mögött a tolóajtót.

Holcomb bezárta az irattartóját.

– Halljuk, Stew! Feltételezem, hogy akkor is érteni fogom, ha nem olvasom el az egészet.

– Igen, uram.

Steward százados az állványhoz lépett, és levette róla a viaszosvásznat. Az állványra előre bekészítette a Korall-tenger egyszerűsített térképét, amelyen egy vékony csík látszott Ausztrália északi részéből, Új-Guineából pedig csak a

³⁴ Az új japán kód feltörésén 1939 óta dolgoztak az „Operation Magic”, vagyis a „Varázslat” hadművelet specialistái, és végül 1940 szeptemberében sikerrel is jártak, a ford.

déli csücske. Új-Guinea felett volt látható Új-Írország déli szeglete, és Új-Britannia teljes egészében. Rabaulra, amely Új-Britannia északi csücskénél található, egy élénk színű címke volt ragasztva; a japánok elfoglalták, és villámgyorsan munkához láttak, hogy óriási kikötőt építsenek.

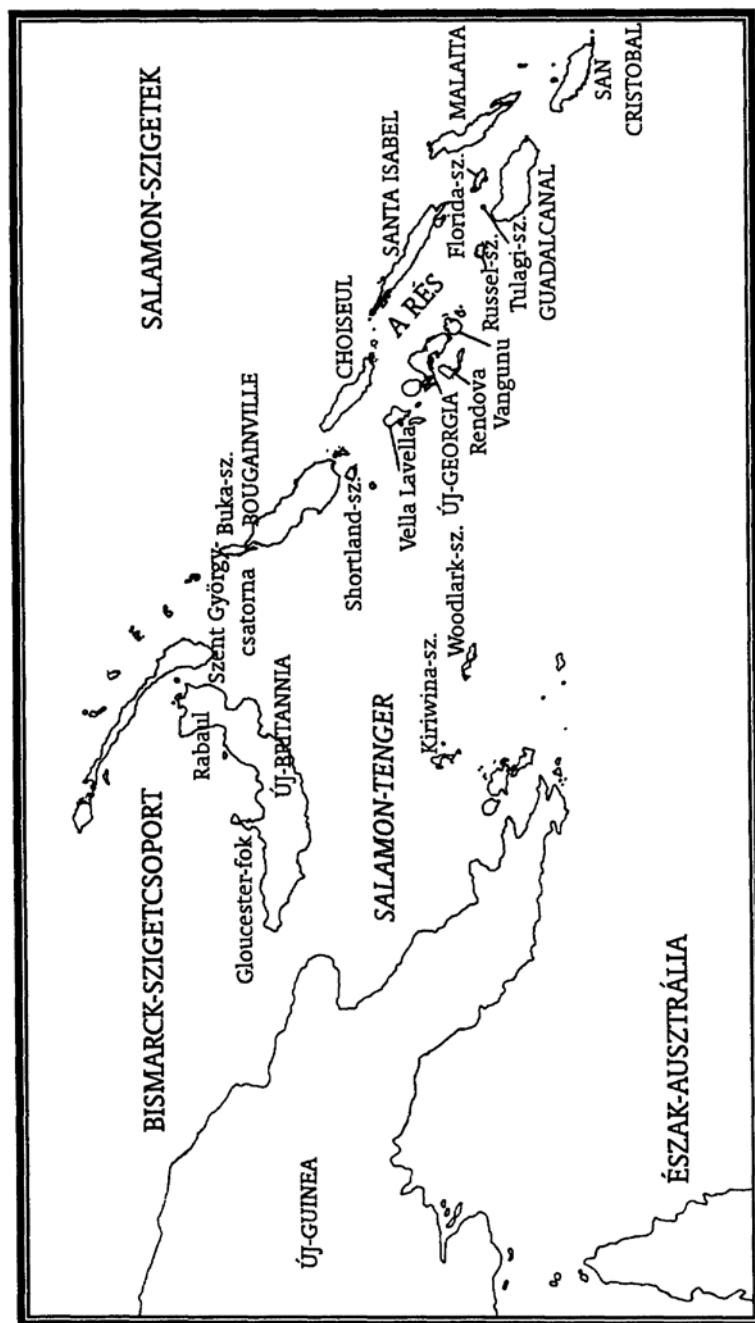
Keletre voltak a Salamon-szigetek. A nagyobb szigetek neve fel volt tüntetve: Bougainville, a legészakibb sziget; aztán Choiseul, Új-Georgia, Santa Isabel, Tulagi, Guadalcanal, Florida, Malaita és San Cristobal, a legdélebbi sziget.

– Ne cifrázza, Stew, de kezdje az elejéről! – adta ki az utasítást a parancsnok.

– Igenis, uram – mondta Steward százados. – Április végén, uram, az elfogott Albatrosz-üzenetekből jutott tudomásunkra, hogy a japánok azt tervezik, hogy elfoglalják a Midway-szigetet, onnan pedig támadásokat intéznek Hawaii ellen, hogy aztán végül el is foglalják, s így elveszítenénk egy előretolt kikötőt, és olyan logisztikai központot adnánk a kezükbe, amely révén támadásokat intézhetnének az Egyesült Államok nyugati partja és az Aleut-szigetek ellen. Másodszor, tervbe vették az Új-Guinea keleti részén lévő Port Moresby körülrését. Port Moresbyből támadást intézhetnek az ausztrál kontinens ellen, illetve elfoglalhatják a Salamon-szigeteket. Amennyiben sikerrel járnak, a szárazföldről indítható repülőgépeikkel hatékonyan elvághatják az Ausztráliába és Új-Zélandra irányuló hadtápvonalainkat.

Ezt már mind hallottam, és fáradt vagyok. De nem fogom letolni ezt a szorgalmas kölyköt, csak azért, mert nyűgös vagyok, ha elfáradok.

– Az elfogott Albatrosz-üzenetekből megtudtuk, hogy két japán haditengerészeti haderővel kell majd számolnunk. Takeo Takagi ellentengernagy egy csapásmérő haderő élén hajózott ki a Trukban lévő japán haditengerészeti bázisról; a haderő a *Zuikaku* és *Sokaku* repülőgép-anyahajókból állt, a fedélzetükön összesen 125 repülőgéppel, illetve a kíséretet ellátó hajókból. A második japán haderő, Sigejosi Inouje ellentengernagy parancsnoksága alatt, az újangliai Rabaulból indult útnak; a haderő a *Soho* anyahajóból és számos cirkálóból, csapatszállítóból és tartályhajóból állt. Május 3-án, a második haderő egységei, amelyek pár nappal korábban indultak el Rabaulból, partra szálltak Tulagin, ezen a kis szigeten a Salamon-szigeteken – Steward a térképre mutatott valamivel, ami leginkább karmesterpálcára hasonlított –, amely nagyjából ugyanolyan távolságra található a három nagyobb szigettől, Santa Isabeltől, Malaitától és Guadalcanaltól. Azonnal nekiálltak a hidroplánbázis megépítésének. Az elfogott Albatrosz-üzenetekre alapozva, Nimitz admirális a térségbe rendelte a 17. csapásmérő köteléket, élén Fletcher admirálissal, aki a *Yorktown* anyahajó fedélzetén tartózkodott. Ezzel egy időben, Nimitz admirális parancsot adott, hogy a II. csapásmérő kötelék, élén Fitch admirálissal a *Lexington* anyahajó fedélzetén, és a 44. csapásmérő kötelék, a Crace admirális által vezetett, amerikai és ausztrál cirkálókból álló, vegyes alakulat, csatlakozzon a 11. csapásmérő kötelékhez. Fletcher admirális kiadta a parancsot a Tulagin lévő japán inváziós haderő elleni támadásra, amelye május 6-án, 06.30-kor meg is

kezdték. A támadás sikeréről beszámoló jelentést, amely a Tulagi címet viseli, még módosítanunk kell.

– Mi a fenét jelentsen ez? – kérdezte a parancsnok szigorúan.

– Uram, Tulagin ausztrál partfigyelők dolgoznak. Az ellenséges haderőben okozott kárról tett jelentésük, amelyet rádiótávírón továbbítottak, és az ütközetben résztvevők jelentése nem egyezik. Nimitz admirális úgy véli, hogy a Tulagin lévő partfigyelők jelentése a pontosabb.

– Más szóval – mondta a parancsnok dühösen – a légi felderítő uraknak meglódult a fantáziája, a partfigyelők viszont közölték a tényeket.

– Igen, uram – mondta Steward százados kelletlenül.

– Ne vedd személyeskedésnek, Doki – mondta a parancsnok.

– Tudom az okát, uram – mondta McInerney szintelen hangon. – De ez természetesen akkor sem mentség.

– Mi az oka? Tényleg kíváncsi vagyok rá, Doki...

– A mozgás miatt van, uram. És a perspektíva miatt. Két, három vagy négy pilóta jelenti, tisztességesen, amit látott. De mivel mind a négyen máshonnan nézik ugyanazt, más magasságból és irányból, a négy jelentésből kettő sem fog stimmelni. Például egy lelőtt repülőgép vagy egy vízbe zuhant hidroplán, három lelőtt repülőgépként vagy négy vízbe zuhant hidroplánként fog szerepelni az összesítésben, amit négy különböző jelentésből állítanak össze, amit négy pilóta készít becsületesen az alapján, amit látott. Nagyon jó G-2-es csapatra van szükség, ha pontos adatokat akarunk. Vagy ha meg akarjuk erősíteni a tényeket.

A parancsnok felmordult.

– A rossz hírszerzői információ rosszabb a semminél.

– Egyetértek, uram – mondta McInerney.

– Odaküldtünk egy különleges egységet, hogy együttműködjének a partfigyelőkkel – mondta a parancsnok. – Tudtal róla?

– Igen, uram.

– Gondolod, hogy hasznos munkát tudnak majd végezni?

– Uram, szerintem a partfigyelők értéke felbecsülhetetlen. Gyors és pontos információkat fognak küldeni a szigetekről, a japán légi tevékenységről és a hajóik mozgásáról. Ha időben megtudjuk, hogy milyen repülőgépeket indítanak ellenünk a japánok, és hányat, akkor mi is elindíthatjuk a gépeinket, és oda küldhetjük őket, ahol a legtöbb kárt tehetik az ellenségben. Ez sokkal hatékonyabb, mintha felderítőgépekkel próbálnánk felfedni az ellenség hollétét, vagy, ami még ennél is rosszabb, ha csak akkor értesülnénk egy támadásról, ha az már elkezdődött, meglepve valamelyik földi alakulatunkat. Vagy amikor még a levegőben vannak a gépeink, de már fogytán van az üzemanyaguk.

A parancsnok felmordult.

– Javasoltam Forrest tábornoknak – folytatta McInerney –, hogy tegyen... tegyünk meg mindent, legyen az bármi, és kerüljön bármibe, hogy az embereink felvehessék a kapcsolatot a partfigyelőkkel. Azt akarom, hogy néhány em-

berünk a lehető leggyorsabban utazzon a szigetekre, és váljon partfigyelővé. Azt hiszem, hogy nyitott ajtókat döngettem, ennek ellenére a tábornok közölte velem, hogy ő maga is hasonló akciót tervez. De ha arra kíváncsi, uram, hogy a pilótáink mindezeknek köszönhetően megbízhatóbb jelentéseket fognak-e készíteni a jövőben, a válaszom az, hogy nem hinném. Ezen még sokat kell dolgoznunk. Nem arról van szó, hogy a pilóták fantáziája meglódult, egyszerűen csak tapasztalatlanok.

– Nem akartam inzultálni az embereidet, Doki. Ezt te is tudod.

– Igen, uram.

– Rendben van, Stew. Elnézést ezért a kis közjátékért.

– A Tulagi ellen indított támadást követően, uram, a 17. csapásmérő kötelék dél felé fordult, hogy csatlakozzon a 11. és a 14. csapásmérő kötelékhez. Erre május 6-án, 09.30-kor került sor, majd azonnal nyugati irányba fordultak, és elindultak, hogy elfogják a Port Moresby ellen indított inváziós haderőt. Május 6-án, 10.30-kor, a Hadsereg légihadteste B-17-esei, amelyek Ausztráliából szálltak fel, bombatámadást indítottak a *Soho* anyahajó és kísérete ellen, de nem tettek kárt az ellenségben. Másnap, május 7-én, 11.35-kor, a *Lexington* fedélzetéről indított repülőgépek ismét észlelték a *Sohót*. Megtámadták, és elsüllyesztették. A *Lady Lex* három vadászgépe odaveszett a támadásban.

– De a japán anyahajót leszedték? Ez nem csak egy olyan észlelési hiba, amiről McNerney tábornok beszélt?

– Nem, uram. A pilóták bevetés utáni jelentései mellett az elfogott Albatrosz-üzenetek is megerősítették a hírt.

– Rendben. Folytassa!

– Május 7-én, délben, a Takagi admirális anyahajóiról, a *Zuikakuról* és *Sokaku*ról indított japán bombázók és torpedóvető bombázók rátaláltak a *Neosho* tartályhajóra, illetve az azt kísérő *Sims* rombolóra. A *Sims* elsüllyedt, a *Neosho* megsérült. A legutóbbi értesüléseink szerint kénytelenek lesznek elsüllyeszteni. Másnap, valamivel déli tizenkét óra előtt, a Takagi admirális anyahajóiról indított gépek megtámadták az egyesített csapásmérő köteléket. A *Yorktown* és a *Lexington* megsérült. A *Yorktown* sérülése minimálisnak mondható, a *Lexington* viszont súlyos találatokat kapott, ezért május 6-án, 19.56-kor elsüllyesztették.

– A szentség! – mondta a parancsnok.

– Ekkor Nimitz admirális parancsot adott a 11. és a 17. csapásmérő köteléknek, hogy vonuljanak vissza dél felé. A 44. csapásmérő kötelék, a cirkálókötél, ekkor még mindig nyugati irányba haladt, hogy elfogja a Port Moresby ellen küldött inváziós haderőt. Addigra az elfogott Albatrosz-üzenetekből megtudtuk, hogy Inouje admirális lefújta a „Mo” hadműveletet, vagyis Moresby invázióját, de mivel Crace admirálishoz nem sikerült eljuttatni ezt az információt, a különítménye tovább cirkált a Korall-tengeren, Új-Guineától délre, amíg a partfigyelők nem értesítették, hogy a japán inváziós haderőt visszahívták.

– Ez minden, Stew? – kérdezte a parancsnok.

– Uram, a rádiótáviratok az irattartókban vannak, és pontos térképeim is vannak...

– Nem, köszönöm. Stew, kiváló munkát végzett. Tudom, hogy milyen keményen kellett dolgoznia, és hogy milyen rövid idő állt a rendelkezésére. Még egyszer, köszönöm.

Steward százados arca ragyogott.

– Én köszönöm, uram – mondta.

– Most menjen, és aludjon egy keveset! – mondta a parancsnok, majd a szárnysegédjéhez fordult. – Maga is, Bob. Én még iszom egyet McInerney tábornokkal, aztán én is elteszem magam holnapra.

A parancsnok megvárta, amíg Steward százados és a kapitánya összeszedte az eligazítás anyagait, és csak azután szólalt meg.

– Megérte, Doki? A mi egyik anyahajónk az ő egyik anyahajójukért? – Valószínűleg nem – mondta McInerney egy pillanatnyi gondolkodás után. – Nekik több anyahajójuk van, mint nekünk. De ha emiatt lefűjták, és úgy néz ki, hogy lefűjták Port Moresby invázióját, ha csak egy időre is, és mi nyertünk egy kis időt, akkor megérte. Ha bevették volna Moresbyt, tartok tőle, hogy nem tudtuk volna megtartani Ausztráliát.

– Szerinted nem próbálják meg újra?

– De igen. Csakhogy most nyertünk egy kis időt. Engem inkább az a hidroplánbázis aggaszt ott azon a szigeten... hogy is hívják... Tulagin. Ha sikerül nekik egy tisztességes légibázist kialakítani abban a térségben, akkor a tengeri hadtápvonalaink komoly veszélybe kerülnek. Valamit tennünk kell ebben az ügyben.

– Például?

– Talán vissza kellene foglalnunk az egyik szigetet, és összedobni egy vadászrepülőgép-bázist döngölt földes kifutópályával.

– Na, és mivel? Nincs ott számottevő haderőnk. Atyaisten, hiszen még Corregidort sem tudtuk megvédeni.

Három nappal korábban, május 6-án, Jonathan M. Wainwright amerikai altábornagy megadta magát, és átengedte a Manilái-öbölben épített Corregidor erődöt a japánoknak.

– Tudom.

– Tengerészgyalogos-ezred azelőtt soha nem kapitulált – mondta a parancsnok. – *Soha!*

– Parancsot kaptak a Hadseregtől, uram, hogy adják meg magukat.

– Sovány vigasz.

A parancsnok a whiskystálcához lépett, és töltött magának egy italt. McInerney felé tartotta a palackot, aki erre megrázta a fejét.

– Köszönöm, nem, uram.

– Mi jár a fejedben, Doki? – kérdezte a parancsnok.

– Tábornok, borzasztóan nagy szükségem lenne képzett vadászszázad-parancsnokokra.

– Lefogadom, hogy ha Al Vandergrift itt lenne, azt mondaná, hogy „Borzasztóan nagy szükségem lenne képzett vadászszázad-parancsnokokra”.

Alexander Vandergrift vezérezredes volt az 1. tengerészgyalogos-hadosztály parancsnoka, amely az 1. és az 5. tengerészgyalogosokból, plusz all. tengerészgyalogos tüzérekéből állt, s amelynek az állományát május 1-jére sikerült feltölteni – az Észak-Carolina állambeli New Riverben –, így az bevetésre kész.

– Uram, van egy haditengerész pilótám, Galloway technikai őrmester, aki elég tapasztalt és temperamentumos ahhoz, hogy elvezessen egy vadászrepülő-századot. Szeretnék tisztí kinevezést adni neki, meg egy vadászrepülő-századot.

A parancsnok jeges tekintettel meredt rá.

– Galloway? Az a fiatal csődör, aki Pearlből szállt fel azzal Wildcattal, aztán meg a *Saratogán* landolt, és jól felbőszítette a Haditengerészetet? Még mindig izélgetnek miatta. Amikor a Haditengerészet vezetésének bizonyítania kell, hogy mennyire irracionálisán viselkednek a tengerészgyalogosok, egyből Galloway landolását emlegetik fel.

– Igen, uram.

– Hallottad már Jubal T. Early tábornok történetét, Doki? Dúlt a polgárháború. Egy nap a tábornok kapott egy haditervet valakitől, de elutasította. Erre az egyik törzstisztje visszaküldte neki, és tisztelettel megkérte, hogy a tábornok úr gondolja át a korábban hozott döntését. Early azt is visszaküldte, de még előtte ráírta: „Egyszer már nemet mondtam, a szentségit! Ne kelljen még egyszer elismételnem!”

– Igen, uram.

A parancsnok elgondolkodva, sőt talán hitetlenkedve méregette a tábornokot.

– *Csak* ezért jöttél ide ma este? Órákon át ültél a tornácomon, és csak azért vártál meg, hogy kérj tőlem valamit, amiről előre tudtad, hogy úgysem teszem meg?

– Galloway őrmesterből bűnbakot csináltak, uram. Nekem pedig jó repülő-század-parancsnokokra van szükségem.

– Dicséretreméltó, hogy kiállsz az embereidért – mondta a parancsnok –, de tudnod kell, hogy hol a határ, amit ha átlépsz, épp az ellenkező hatást váltod ki.

– Igen, uram.

– És a szentségit, Doki – mondta a parancsnok, aki csak most kezdett igazán belejönni a beszélgetésbe –, nagyon csalódott vagyok, hogy pont te nem tudod, hogy hol van ez a határ.

Hát, én megpróbáltam – gondolta McInerney. – *És jól felbosszantottam. Kíváncsi vagyok, hogy mibe fog ez kerülni még a tengerészgyalogos repülőknél.* A poharát az asztalra tette.

– Engedélyével, uram, most távoznék.

A parancsnok dühösen meredt rá.

– Ülj vissza, és idd meg a whiskydet, te keményfejű skót! – mondta. – Több jó barátot nem veszíthetek el!

(Három)

New Jersey, Lakehurst

A Haditengerészet Lakehurst Légibázisa

Parancsnokság, USA TengerészgyalogságiEjtőernyős-iskola

1942. május 15.

Richard B. Macklin tengerészgyalogos főhadnagy hallotta a kopogást, és a szeme sarkából látta George J. Hammersmith első őrmestert is, aM az ajtóban állt, kezében egy telexpapírral.

Macklin nem nézett fel az íróasztalán lévő papírokból. Mindent sorjában. Ha az ember folyton abbahagyná a munkáját, ahányszor valaki megjelenik az ajtóban, akkor sosem érne a végére. Azt pedig végképp nem szeretne volna, ha Hammersmith első őrmester azt gondolná, amit olyan sok tengerészgyalogos, hogy a parancsnokoknak nincsen semmi dolguk, csak az irodájukban üldögélni, és várják a zsoldfizetés napját, miközben az őrmesterek tolják a Tengerészgyalogság szekerét.

Befejezte azt, amivel foglalkozott, vagyis fontolóra vette a lakehursti parancsnok kérését, hogy osszon be két sorállományút a bázis műszaki tisztje mellé útépítési és tereprendezési munkára. Úgy döntött, hogy elutasítja a kérést; az ejtőernyős tengerészgyalogosoknak fontosabb dolguk is van a szemétszedésnél meg a gyomirtásnál. Aztán felemelte a fejét.

– Parancsol valamit, első őrmester?

– Van itt egy telex, uram. Gondoltam, látni akarja.

Macklin türelmetlenül intett Hammersmithnek, hogy adja át a telexpapírt. Már előre eldöntötte magában, hogy a telex témája valami jelentéktelen dolog lesz, és hogy levélben is elküldhették volna. Úgy gondolta, hogy a telexek kilencvenöt százaléka időpocsékolás.

Tévedett.

USA TENGHERÉSZGYALOGSÁG FŐPARANCSNOKSÁGA
WASH D. C, 1942. MÁJ. 15.07.55
NAPI PARANCS

LAKEHURST, NJ
HADITENGHERÉSZET LAKEHURST LÉGIBÁZIS
USA TENGHERÉSZGYALOGSÁGI EJTŐERNYŐS-ISKOLA
PARANCSNOK

A PARANCS KÉZHEZVÉTELÉT KÖVETŐEN AZONNALI HATÁLLYAL PARANCSBA ADNI RICHARD B. MACKLIN TENGHERÉSZGYALOGOS FŐHADNAGY ÁTHELYEZÉSÉT A TENGHERÉSZGYALOGSÁGI EJTŐERNYŐS-ISKOLA PARANCSNOKSÁGÁTÓL, EL PARANCSNOKI SZÁZADÁTÓL, LAKEHURST, NJ., A CSENDES-ÓCEÁNI FLOTTA-TENGHERÉSZGYALOGOS-HADERŐ, 1. EJTŐERNYŐS-ZÁSZLÓALJ PARANCSNOKSÁGÁHOZ, HL PARANCSNOKI SZÁZADÁHOZ.

MACKLIN HADNAGY JELENTKEZIK A HADITENGHERÉSZET KALIFORNIA ÁLLAMBELI SAN DIEGÓ-I BÁZISÁN LEGKÉSŐBB 1942. MÁJUS 30-ÁN, 24.00-KOR, BEHAJÓZÁSRA. A SAN DIEGÓBA VALÓ UTAZÁSHOZ MACKLIN HADNAGY ENGEDÉLYT KAP AZ ELSŐ SZABAD KÖZÚTI, VASÚTI, ILL. LÉGI SZÁLLÍTÓESZKÖZ IGÉNYBEVÉTELÉRE, LEGYEN AZ KATONAI VAGY CIVIL JÁRMŰ. SAN DIEGÓTÓL AZ UTAZÁST A KORMÁNY ÁLTAL RENDELKEZÉSRE BOCSÁTOTT VÍZI, HL. LÉGI SZÁLLÍTÓESZKÖZZEL FOLYTATJA BBBB2B PRIORITÁSSAL.

AMENNYIBEN AZ IDŐ ENGEDI, MACKLIN HADNAGY NEM TÖBB MINT HÉT (7) NAP SZABADSÁGOT KAPHAT AZ ELUTAZÁSA ELŐTT.

MACKLIN HADNAGY ELEGET TESZ A SZABÁLYZAT ÖSSZES, TENGHERENTÚLI SZOLGÁLATRA VONATKOZÓ RENDELKEZÉSÉNEK. ENGEDÉLYT KAP INGÓSAIGAINAK ÉS HÁZTARTÁSI FELSZERELÉSEINEK, III. EGY (1) SZEMÉLYGÉPKOCSINAK A KORMÁNY KÖLTSÉGÉN VALÓ RAKTÁROZÁSÁRA.

MACKLIN HADNAGY TÁVOZÁSÁNAK IDŐPONTJÁRÓL TELEXBEN ÉRTE-SÍTIK A TENGHERÉSZGYALOGSÁG FŐPARANCSNOKSÁGÁT (CÍM: PERS/23/A/11).

FRANK J. BOEHM TENGHERÉSZGYALOGOS SZÁZADOS UTASÍTÁSÁRA

Az első dolog, ami feltűnt Macklin hadnagynak, az az volt, hogy milyen vicces, hogy az ejtőernyős-iskola parancsnokaként saját magát küldi tengerentúli szolgálatra.

De aztán valahogy nem tűnt olyan viccesnek a dolog.

Nem léptették elő.

Két héten belül San Diegóban kell lennie, ahonnan a csendes-óceáni térségbe megy – más szóval, háborúba.

Úgy érezte, hogy ez nem tisztességes. Most, amikor már majdnem sikerült rendbe tennie az ejtőernyős-iskola dolgait, elveszik tőle.

Úgy érezte, hogy sokkal nagyobb szolgálatot tehetne a Tengerészgyalog-ságnak a mostani helyén – ahol roppant hozzáértően végezhetné a dolgát –, mint az 1. ejtőernyős-zászlóaljnál.

Némi gondolkodás után felvette a telefont, és felhívta Boehm századost, aki a telexet aláírta, és aki valószínűleg maga döntött úgy, hogy tengerentúli szolgálatra küldi. Felvázolta Boehmnek, hogy miért tehetne nagyobb szolgálatot a Tengerészgyalogságnak a jelenlegi posztján, és hogy miért lenne jobb, ha hatályon kívül helyezné a telexben szereplő parancsot.

Boehm százados egyáltalán nem örült a felvetésének. Sőt, egyenesen sértő hangot ütött meg Macklin hadnaggyal szemben.

– Azt hallottam magáról, hogy egy szarzsák, Macklin. De azt sosem hittem, hogy a saját fülemmel fogom hallani, ahogy egy tengerészgyalogos-tiszt megpróbál kibújni a tengerentúli szolgálat alól.

(Négy)

Virginia, Quantico

Tengerészgyalogos-bázis

Tiszti klub

1942. május 17., 17.30

Amikor belépett a klubba, David F. Schneider tengerészgyalogos főhadnagy nem igazán *örült*, hogy éppen James G. Ward tartalékos tengerészgyalogos főhadnagyba és a nagynénjébe, Mrs. Caroline Ward McNamarába kellett belebotlania. De azért olyan nagyon nem *bánta* a dolgot. Úgy reagált, mint egy férfi, akit a sors olyan helyzetbe hozott, amelyet önként nem vállalt volna.

Most viszont, hogy véletlenül beléjük botlott – úgymond –, mert nem azért ment oda, hogy megkeresse őket, nekiláthatott helyre tenni valamit, amit kötelessége volt helyre tenni a Tengerészgyalogság érdekében.

Schneider egy nappal azelőtt tudta meg, hogy Mrs. McNamara a bázis területén tartózkodik. Ward hadnagyot kereste, úgyhogy besétált a századirodába, és megkérdezte a szolgálatban lévő őrmestert, hogy nem látta-e véletlenül.

Átkíserte a hölgyet a tiszti vendégszállásra, hadnagy.

Az átmeneti vendégszállást a Quanticóban szolgáló tisztek családtagjai és barátai számára tartották fenn. Huszonnégy óránál tovább – egyhuzamban – senki sem tartózkodhatott a szálláson.

– Milyen hölgyet?

– Nem értettem a nevét. Jól nézett ki. Először Galloway őrmestert kereste. Amikor megmondtam neki, hogy még nem ért vissza, azt mondta, hogy akkor Ward hadnaggyal szeretne beszélni. A hadnagy át is jött, és közölte velem, hogy átviszi az átmeneti vendégszállásra. – Az őrmester csak egy rövid szünet után tette hozzá, hogy „uram”.

Kétség nem férhetett hozzá, hogy a hölgy Mrs. Caroline Ward McNamara, de Schneider óvatos, módszeres ember volt. Valamivel később felhívta a vendégszállást, és afelől érdeklődött, hogy megszállt-e náluk egy bizonyos Mrs. McNamara.

Charles M. Galloway őrmester Washingtonba ment, miután telefonhívást kapott McInerney tábornok irodájából. De Washington csak az első állomása volt. Schneider sejtette, hogy Jake Dillon őrnagy, a propagandatiszt állt a hívás mögött. Ha pedig valóban ez volt a helyzet, senki sem tudhatta, hogy hová ment Galloway, miután újból felszállt Washingtonból.

– Hé, Dave – szólította meg Ward. – Gondoltam, hogy benézel.

– Jó estét – mondta Schneider.

– Ugye még emlékszel Caroline nénikémre?

– Természetesen. Örülök, hogy újra látom, Mrs. McNamara.

– aj, hívjon csak Caroline-nak!

Dave Schneider elmosolyodott, de nem válaszolt.

A bárban csak úgy hemzsegték az ifjú tisztek. Mindannyian világosan Mrs. Caroline Ward McNamara tudomására kívánták hozni – ki tapintatosan, ki kevésbé tapintatosan –, hogy a női nem igen kíváncsi mintapéldányának tartják.

Dave Schneider azon tűnődött, hogy vajon akkor is ilyen elismerően vélekednének-e a „hölgyről”, ha tudnák, hogy nemcsak hogy összeállt egy sorállományúval, de ráadásul az sem igazán érdekli, ha ez valakinek a tudomására jut.

Találtak egy kis asztalt a bárral szemben.

– Dave, nem tudod, hogy hol lehet Charley Galloway? – kérdezte Jim Ward, miután a pincér felvette a rendelésüket.

– Úgy tudom, Washingtonba ment – mondta Schneider. – Jake Dillonnal

Biztosan nem – mondta Caroline. – Az előbb felhívtuk Jake-et. Jake azt mondta, hogy kedd reggel óta nem hallott felőle, amikor eljött a Willardból. Hétfő éjszaka ott szállt meg Jake-kel.

Tartalékos tiszt, vagy sem, musztáng, vagy sem – gondolta Schneider hadnagy dühösen – *Jake Dillon őrnagynak tudnia kellene, hogy egy tiszt nem osztja meg a lakosztályát egy sorállományúval*

Felhívta Caroline-t Pensacolából... – mondta Jim Ward.

– Pensacolából? – vágott közbe Schneider.

– Onnan. Szerdán. Azt mondta Caroline-nak, hogy a nyugati partra megy – mondta Jim Ward.

– Pontosabban azt mondta, hogy egy hetet kapott, hogy odautazzon – mondta Caroline McNamara –, és hogy akár autóval is mehetnének, együtt.

Schneider kiszúrta, hogy Jim Wardot egy kicsit feszélyezte Caroline megjegyzése.

Szenvedjen csak. A nénikéjén a jelét sem látom annak, hogy bármi rosszat látna abban, hogy egy férfi arra kéri, hogy kocsikázzon vele át az országon, egy férfi, aki nem a férje. Egy ilyen erkölcstelen nagynénit csak szégyellni lehet.

Nekem úgy tűnik, hogy parancsot teljesít – mondta Jim Ward. – Pedig amikor Caroline megérkezett, Charley Gallowayt pedig sehol sem találtuk, utánanézttem. Senki sem tud róla, hogy írott parancsot kapott volna.

– El sem tudom képzelni, hogy mi lehet ez az egész – mondta Schneider. – A századirodában tud róla valaM, hogy Pensacolában van?

– Csak annyit tudnak, hogy Washingtonba ment Hershberger ezredes szóbeli parancsát teljesítve. De az nyolc vagy kilenc napja volt – mondta Jim Ward.

– Van itt egy bizonyos Ward hadnagy? – kérdezte a csapos kezében a telefonkagylóval, amit a magasba emelt.

– Jim Ward felállt, a bárhoz sietett, és átvette a telefonkagylót a csapostól. Egy perccel később már az asztal felé tartott, vigyorogva.

– A mi kóbor lovagunk épp most adott életjelt – mondta. – Jerry O'Malley volt az. Ő az ügyeletes tiszt. Megkértem, hogy szóljon ide, ha megtud valamit Gallowayról.

– És? – kérdezte Caroline McNamara izgatottan.

– Charley most hívta a tornyot. Húszpercnnyire van – mondta Ward, aztán Schneider felé fordult. – Egy F4F-fel jön.

– Egy mivel? – kérdezte Caroline.

– Egy Wildcattal – mondta Jim Ward. – Az egy vadászgép. Kíváncsi lennék rá, hogy honnan szerezte, meg hogy mire készül?

– Nos, ezt máris kiderítem – mondta David Schneider hadnagy, és már éppen azon volt, hogy feláll az asztaltól, amikor Jim Ward leintette.

– Ülj le, Dave! Megmondtam O'Malloynak, hogy amint Charley leszáll, szóljon neki, hogy hívjon fel itt, a klubban.

– A bázisparancsnokságon leszek, amikor leszáll – jelentette be Schneider.

– Neked meg mi a franc bajod van?

– Tudod te azt nagyon jól. Először is pontosan olyan jól tudod, mint én, hogy egyáltalán nem vezethet vadászgépet.

– Másodszor? – kérdezte Ward hűvösen.

– Ezt inkább négy szemközt beszélném meg veled, ha nem bánod.

– Ülj le, Dave! – mondta Jim Ward.

Schneider meglepetten nézett Wardra.

– Hallottad, amit mondtam. Ülj le! – ismételte meg Jim Ward határozott hangon. – Nem tudom, hogy mit csinál Charley abban az F4F-ben, azt viszont tudom, hogy semmi közünk hozzá. Ez csak rá és a repülő század-parancsnokra tartozik.

Schneider leült.

– Majd ha felhív, megkérdezem tőle, hogy mit csinált – mondta Jim Ward.

– Addig is úgy vesszük, hogy ártatlan, mivel a bűnösségére egyelőre nincs bizonyítékunk.

– Nekem ez nem tetszik – mondta Caroline. – Mi folyik itt? Mi a baj?

– Soha ne aggódj olyasmi miatt, amin nem tudsz változtatni – mondta Jim Ward. – *Tudomásunk* szerint nincs semmi baj.

Charley Galloway nem szól oda telefonon. Fél órával később egyszerűen az asztalukhoz lépett, Mrs. McNamarához hajolt, és szájon csókolt.

Szia, kicsim!

Trópusi fésűsgyapjú egyenruhát és prémgalléros pilótadzsekit viselt. A dzseki egyik zsebébe egy tábori sapkát préselt, a másikba pedig vékony bőrből készült pilótakesztyűt. Az arcán egészen apró borosták éktelenkedtek, a szemei körül pedig koszcşik feketéllett a szemüvege helyén, amely megvédte a bőrét az olajfátyoltól, amely gyakran belepte az F4F pilótafülkéjét. Egyértelmű volt, hogy közvetlenül az indítóállásból ment a klubba.

– Merre jártál, drágám? – kérdezte Caroline. – Már úgy aggódtam miattad.

– Hosszú történet – mondta Galloway.

– Charley – kérdezte Jim Ward feszengve –, be szabad neked jönnöd ide?

– Nagyon jól tudja, hogy nem – csattant fel Dave Schneider. – Mi a francot képzelsz magáról, Galloway?

– Hozzám beszél, hadnagy? – kérdezte Charley udvarias hangon. Levette a pilótadzsekijét, és padlóra dobta.

– Igen, magához.

– Akkor, kérem, használja a *százados* vagy az *uram* megszólítást – mondta Charley. Dave Schneider felé fordult, szélesen elvigyorodott, és a két ezüstsávra mutatott az inggallérja csücskében.

– Jézusom! – mondta Jim Ward. – Igazi?

– Akár hiszed, akár nem, magától a parancsnoktól kaptam – mondta Charley. – Egy rövid, de emlékezetes előadás kíséretében, ami arról szólt, hogy milyen viselkedést vár el tőlem most, hogy tiszt és úriember lettem.

– Na és a nyugati part? – kérdezte Caroline halkán.

– Vadászrepülő-századot kapok, kicsim – mondta Charley Galloway. –

Amint a csendes-óceáni térségbe utazom, és felállítok egyet magamnak. Legálább Pearlig elvisznek. Hat napom van, hogy San Diegóba érjek.

– Jaj, Istenem!

– Mehetek én is? – kérdezte Jim Ward halkán.

– Caroline nénikéddel és velem? Egy fenét – mondta Charley Galloway felháborodottan. – Sosem mondták még neked, hogy három ember már tömeg?

– Nem úgy értettem, uram.

– Ha három vagy négy héten belül találsz egy oktatópilótát, aki hajlandó levizsgáztatni azzal a Wildcattal, amit most hoztam, akkor később csatlakozhatsz hozzánk. Engedélyt kaptam, hogy magammal vigyek öt pilótát – mondta Galloway, aztán Dave Schneiderhez fordult. – A meghívás neked is szól, Dave. Időnként ritka nagy marha tudsz lenni, de egész tűrhető pilóta vagy.

(Öt)

Ausztrália, Melbourne

1942. május 19.

A Martin PBM-3R Mariner Moruya közelében, Új-Dél-Walesben ereszkedett földközelpbe, az ausztrál fővárostól, Canberrától 115 kilométerre, délkeletre. A PBM-3R Mariner a standard, alacsony törzsű, ikennotoros, sirálysárnyú PBM Mariner fegyverzet nélküli, utasszállító verziója volt.

A fedélzetén hat főből álló személyzet tartózkodott, valamint tizenkilenc utas és négyszáz kilogramm súlyú sürgös csomag, többek között fél tucat postaszák.

Amikor a földközelpbe érés okozta izgalom alábbhagyott – a fedélzeten lévők legtöbbje akkor látta életében először az ausztrál kontinenst –, D. B. Toller kapitány (Haditengerészeti, műszaki hadtest) úgy döntött, hogy enged a kíváncsiságának. Az utasfülke elülső részébe ment, oda, ahol létra vezetett felfelé, a pilótafülkébe, és leült egy tengerészgyalogos őrnagy mellé.

– Nem bánja, ha ideülök?

– Nem, uram.

– Dick Toller kapitány vagyok, őrnagy – mondta, és kezét nyújtott.

– Ed Banning, uram.

– Nos, végre megérkeztünk. Vagy legalábbis majdnem. Hosszú út volt.

– Igen, uram, az volt. Már alig várom, hogy leszállhassak erről az izéről, és rendesen kinyújthassam a lábam.

– Ha esetleg olyasmit kérdeznék, amire nem szívesen válaszolna, nyugodtan elküldhet – mondta Toller kapitány –, de van valami, ami nagyon felkeltette a kíváncsiságomat.

– Igen, uram?

– Ő – mondta Toller kapitány, és a létrától balra lévő kis zug felé biccenett, ahol Stephen Koffler szunyókált összekuporodva egy takaró alatt, amit a vászonzsákjából vett elő. Koffler addig forgolódott álmában, míg a '03-as Springfield puskája valahogy a keze alá került, és most olyan szeretetteljesen szorította magához, mint egy kisgyerek a kedvenc maciját.

Banning felnevetett.

– Koffler tizedes. Ő csinálja jól. Diegótól Hawaii-ig végigaludta az utat, és idefelé is majdnem végig aludt, csak enni kelt fel.

– Láttam magukat Pearlben felszállni a gépre – mondta Toller kapitány. – Úgy értem, hogy láttam, amikor egy roppant dühös korvettkapitánnyal és egy még dühösebb kapitánnyal közölték, hogy le kell mondaniuk a helyükről két magasabb prioritással rendelkező utas javára. És akkor jöttek maguk ketten, és felszálltak a gépre.

Banning nem felelt. A kérdés nem lepte meg különösebben. A kapitány és a korvettkapitány alig kendőzött felháborodással és villámló tekintettel meredt rá és Kofflerre, amikor felszálltak a gépre, amiről nekik le kellett szállniuk. Ha egy haditengerész-kapitányt egy tengerészgyalogos őrnagy miatt szednek le a

gépről, az már magában éppen elég megalázó, de hogy mindez egy magasabb prioritással rendelkező tengerészgyalogos tizedes miatt történjék, az már alapjaiban sérti egy ilyen magas rangú tiszt méltóságát.

A hangsúly a *prioritáson* volt. F. L. Rickabee alezredes szervezte meg az utazásukat. Nagyon úgy tűnt, hogy nem esik különösebben neheze a prioritást szerezni bármelyik gépre, sőt. A San Diegóból Pearlbe tartó Mariner ülőhelyeinek nagy részét a 14. különleges egység tagjai számára foglalták le. A légi szállítással megbízott tiszt már majdnem bocsánatot kért tőlük Peerlben, amikor közölte velük, hogy Pearltól még nehezebb lesz helyet találnia nekik, és hogy ezen a gépen is csak két hellyel tud szolgálni. A 14. különleges egység többi tagja csak egy későbbi géppel követheti. Sok embernek kell Ausztráliába mennie, ráadásul mind prioritással utazik.

Banning úgy döntött, hogy a rendelkezésre álló helyek egyikét ő maga foglalja el, és nem azért, mert a rang privilégiumokkal jár, hanem azért, mert magától a haditengerészeti minisztertől vitt levelet Fleming Pickering kapitánynak, és mert úgy gondolta, hogy mint parancsnoknak, a lehető leghamarabb oda kell érnie a célállomásra. Kofflert vitte magával, mert úgy vélte, hogy a legnagyobb szüksége gépiróra lesz, ha megérkezik Ausztráliába. Koffler egyik kezében a hordozható írógéppel, a másikban a puskájával lépett a Mariner fedélzetére.

Banningnek nem állt szándékában kielégíteni Toller kapitány kíváncsiságát, és nem akarta elárulni, hogy mit keres Koffler tizedes a Marineren. Egyrészt azért, mert Toller kapitánynak a világon semmi köze nem volt ahhoz, hogy mit keresett Koffler a Marineren. Másrészt pedig, ha elárulta volna a kendőzetlen igazságot, a kapitány csak dühbe gurult volna.

– Furcsa egy háború, nem igaz? – folytatta Toller. – Fontosabb a hadszíntérre juttatni egy őrnagyot és a tizedesét, mint egy kapitányt és egy korvettkapitányt.

Banning erős késztetést érzett arra, hogy – udvariasan – közölje a kapitánnyal, hogy elmehet a jó bűdös francba.

– Titkosították a parancsot, amit kaptunk, uram – mondta Banning. – De csak úgy mellékesen megjegyezném, hogy nem túl sok olyan haditengerész van, sorállományú vagy tiszt, aki Jokohamában nőtt fel, és folyékonyan beszél japánul.

Toller kapitány komolyan bólintott.

– Sejtettem, hogy valami ilyesmiről lehet szó – mondta. – Tudja, őrnagy, nem szimatolni akartam. Csak furdalt a kíváncsiság.

– Természetesen érthető a kíváncsisága, uram. De azt hiszem, hogy már így is többet mondtam el a kelleténél.

Toller kapitány az ajkai elé tette a mutatóujját, jelezve, hogy hallgatni fog a dologról, aztán még kacsintott is egyet.

– Köszönöm, uram – mondta Banning udvariasan.

A jobb szárnyvégnél egy hegylánc jelent meg. A hegycsúcsok között Banning valami sivatagos területet pillantott meg a hegylánc túloldalán. A hegyek lábánál zöld foltokat és az őszi földmunka nyomait látta.

El is felejtettem, hogy itt pont fordítva vannak az évszakok, mint odahaza.

A gép úgy egy órával később ereszkedni kezdett. Amikor a pilóta finoman irányt módosított, Banning egy pillanatra látta, hogy lakott területhez közelednek. Aztán szárazfölddel körülvett vízfelületet látott.

A Port Phillip-öböl – gondolta Banning. Most örült, hogy vette a fáradságot, és megnézett pár térképet, mielőtt elindultak.

Kofflerhez lépett, és megbökte a cipője orrával. Még kétszer meg kellett böknie, hogy Koffler magához térjen.

– Igen, uram?

– Megérkeztünk – mondta Banning.

– Máris? – kérdezte Koffler.

A Mariner pár perccel később – egy óriási csobbanás kíséretében – „vizet” ért, majd felpattant a víz felszínéről; másodjára – még nagyobb csobbanva – sikerült tartós kapcsolatot létesítenie a Port Phillip-öböl vizével, majd erőteljes lassításba kezdett.

Egy Ids csónak vitte őket a Marinertől a rakpartig. Az oldalára USA HADITENGERÉSZET volt festve. Egy buszt pillantottak meg a rakparton, egy angol buszt, amit haditengerész-szürkére festettek át. Banning el is indult a jármű irányába, amikor valaki a nevére szólította.

– Banning őrnagy?

– Egy magas, jóképű, haditengerészkapitány-egyenruhát viselő, előkelő megjelenésű férfi mosolygott rá.

– Igen, uram.

– A nevem Fleming Pickering – mondta a kapitány, és kezét nyújtott Banningnek. – Isten hozta Ausztráliában.

Steve Koffler is odaért hozzájuk; majd összeesett a súly alatt, amit a vázonszákjá, a puskája és az írógép jelentett.

– Hozom a zsákjait, uram – mondta, és elindult vissza, a csónak felé.

– Magával van?

– Igen, uram. Úgy gondoltam, hogy valószínűleg szükségem lesz egy gépíróra.

– Jól gondolta – nevetett Pickering. – Én viszont nem sejtettem, hogy magával lesz, úgyhogy ez némileg problémát fog okozni.

– Uram?

– Az elszállásolása – mondta Pickering. – Nálam fognak megszállni. Csak hát ugye fura lenne egy tizedes a társaságunkban.

– Értem, uram.

– Félre ne értsen, őrnagy – mondta Pickering. – A világon semmi bajom nincs a tengerészgyalogos tizedesekkel. Az igazság az, hogy én magam is tengerészgyalogos tizedes voltam *valamikor*, úgyhogy nagyon jól tudom, milyen

remek fickók a tizedesek. Csakhogy a Menzies Hotelben fogunk megszállni egy lakosztályban, éppen MacArthur és a családja lakosztálya felett. Egyelőre kénytelenek leszünk keríteni neki egy szobát valamelyik másik hotelben.

– Uram, levelet hoztam magának Knox miniszter úrtól.

– Majd az autóban ideadja – mondta Pickering, és az 1939-es, lehajtható tetejű Jaguárra mutatott.

– Szép autó.

– Az. Legszívesebben vissza sem adnám. Egy barátomé, aki itt lakik. Pokolian idegesíti MacArthur palotaőrségét.

Ed Banning őrnagy úgy döntött, hogy Fleming Pickering kapitány kedvére való fickó; a rokonszenve tovább erősödött, amikor Pickering egyik kezével felkapta Steve Koffler vászonzsákját, a másikkal pedig megragadta a Springfield puskáját, és elindult a Jaguár felé.

– De rég volt, hogy vászonzsák volt az egyik kezemben és egy Springfield a másikban – mondta Pickering mosolyogva. – Menjen, segítsen a tizedesnek idehozni a csomagját! Addig én ezeket berakom a kocsiba.

– Az adófizetők pénze – mondta Pickering kapitány Banning őrnagynak nevetve, amikor Banning kísért a fürdőszobából egy fürdőköpenyben. Egy zöld papírost nyomott Banning kezébe.

Egy csekk volt az, amit az Egyesült Államok pénzügyminiszttere állított ki. Bemutatóra szóló csekk volt, 250 000 dollár értékben.

Pickering lakosztályában voltak, a Menzies Hotelben. Először elszállásolták Koffler tizedest az egyik szállodában, amelyben többnyire kereskedők szálltak meg (Pickering adott neki egy kis pénzt, és közölte vele, hogy vegyen magának valami ennivalót, és hogy lehetőleg ne keveredjen bele semmibe). Aztán elköcsikáztak a Menziesbe, ahol Pickering készített egy italt Banningnek, majd le szólt az inasnak, hogy vasalják ki Banning egyenruháját.

A főparancsnok kopott, vékony khaki egyenruhában jár, nem visel nyakkendőt, csak egy sapkát, amit szerintem az első világháborúból hozott haza. Persze, ha ismeri MacArthurt, tudja, hogy mindenki mástól elvárja, hogy úgy nézzen ki, mintha akkor lépett volna ki a Tiszti kézikönyvből.

– Uram, ez micsoda? – kérdezte Banning, és a csekkre mutatott.

– A költőpénze. A *mi* költőpénzünk. A miniszter úr bizalmi alapjából. Abban a levélben volt, amit magával hozott. Knox azt írja, hogy nem kell vele elszámolni, de én úgy gondolom, hogy nem ártana, ha valamiféle nyilvántartást vezetnénk, amibe lejegyeznénk, hogy mire költöttük el. Például Koffler szállodai szobájára. Reggel elmegyünk a Bank of Victoriába, és beváltjuk, aztán pedig teszünk róla, hogy maga is hozzáférhessen. Nem ártana, ha már most magához venne némi készpénzt. Itt van nagyjából hatezer dollár... a saját pénzemből.

– Uram?

– Csak azért mondom, mert a minap kénytelen voltam vásárolni pár térképet, amire sem a Hadsereg, sem a Haditengerészet nem volt képes. Szívesen segitettem nekik, de szeretném viszontlátni azt a pénzt. Whiskyt?

– A vendégszeretete egészen páratlan, uram.

– Örülök, hogy itt van. Időnként meglehetősen magányos léleknek érzem magam. Ha maga is leissza magát, akkor legalább nem kell vigyáznom arra, hogy miket beszélek, a sokadik pohár után.

– Uram, üzenetet hoztam Mrs. Fellertől is.

– Ó. A hölgy volt a titkárnőm Washingtonban, amikor beléptem a Haditengerészethez. Feltételezem, tudja, hogy most mivel foglalkozik Hawaiiion.

Igen, uram. Amikor megláttam, megkért, hogy üdvözljem magát a nevében, és hogy mondjam meg magának, hogy hamarosan lehetőségük lesz folytatni a félbeszakadt beszélgetésüket.

– Mi?

– Üdvözlését küldi, és reméli, hogy hamarosan folytathatják a félbeszakadt beszélgetésüket.

– Ó, igen, persze. Ez egy olyan viccféle, kettőnk között.

Atyaúisten! Ez a nő nemcsak hogy nem szégyelli azt, ami a Coronado Beach Hotelben történt, de még a tudomra is akarja adni, hogy komolyan gondolta azt, amit akkor mondott. Hála Istennek, hogy Hawaiiion van!

Egy boy érkezett a lakosztályba, kezében ropogósra vasalt egyenruhával és egy pár ragyogóan kifényesített cipővel.

Pickering követte Banninget a hálósobába, ahol az őrnagy nekilátott átöltözni.

– Holnap bemutatom Brewer admirálisnak – mondta Pickering. – Ausztrál. A haditengerészeti hírszerzésük helyettes vezérkari főnöke. Szeretném, ha találkozna vele. Hátha sikerül kicsikarni belőle egy ajánlólevelet, amit aztán átadhat a fickónak, aki a partfigyelőket irányítja. Egy kisvárosból dolgoznak, a neve Townesville, az északi parton. A fickó, a főnök, egy Eric Feldt nevű korvettkapitány az Ausztrál Haditengerészettől. Rendes ember. Amíg nem találkoztam magával, egy kicsit aggódtam. Feldtet nem igazán nyűgözték le azok az amerikai haditengerésztisztek, akikkel eddig találkozott. De szerintem magával jól ki fog jönni.

– Igazán megtisztel, uram, de miért?

– Megérzés. Szerintem maguk ketten nagyon egyformák.

– Kapitány, nem tudom, hogy mikor, de valószínűleg az elkövetkező néhány napon belül megérkezik a többi emberem is Hawaiiról... feltehetően egyesével vagy kettesével. Foglaljak nekik szobát a hotelben, ahol Kofflert szállásoltuk el?

– Hányan vannak?

– Egy tiszt, egy főhadnagy és tizenöt sorállományú.

– Nem akarom megmondani magának, hogy hogyan hajtsa végre az akcióját, de feltételezem, hogy a sorállományúit, ha nem is mindet, Townesville-be akarja vinni.

– Ha a partfigyelők ott vannak, akkor igen, uram.

– Javasolhatok valamit?

– Igen, uram, természetesen.

– Szerintem az lenne a legjobb, ha először egyedül menne oda. Ha minden rendben megy, kibérelhet az embereinek egy házat odafent.

– Ha minden rendben megy, uram?

– Feldt korvettkapitány időnként megmakacsolja magát – mondta Pickering. – A Hadsereg és a Haditengerészet is odaküldte már az embereit. Mindkét csapatnak azt mondta, hogy „bekaphatják a répáját”. Sejtí, hogy ez mit jelenthet?

– Azt hiszem, igen, uram – mondta Banning mosolyogva.

– Remélem, hogy magában olyasvalakit fog látni, aki segíteni akar, nem pedig megmondani neki, hogy mit tegyen. Ha így lesz, akkor kibérelhet egy házat odafent az embereinek. Addig is, ha mindenki megérkezik, akkor elszállásolom őket a házamban.

– A házában, uram?

– Mivel tartottam attól, hogy az elkerülhetetlen előbb-utóbb bekövetkezik. .. ugyanis felszólítottak, hogy hagyjam el ezt a lakosztályt... kibéreltem egy házat.

Pickering látta Banning arcán, hogy egy szót sem ért abból, amit mond.

– MacArthur palotaőrségének néhány, vagy inkább jelentős számú tagja azt szeretné, ha odébbállnék; túl közel vagyok az isteni trónushoz.

– Értem, uram – mondta Banning, és elfordult a tükörtől, amely előtt a nyakkendőjét kötötte, hogy Pickeringre mosolyogjon.

– Odaszólok. Most rögtön odaszólok, és aktiválom a házat. Ha tudtam volna, hogy az a kölyök is magával lesz, már rég aktiváltam volna.

– Aktiválja, uram?

– A házhoz jár a pár főből álló személyzet is. Egy házvezetőnő, szobalányok és egy szakács. Mivel nem használom, szabadságra küldtem őket.

– Remekül hangzik, de ki fizeti a számlát? Nem hinném, hogy engedélyeznék, hogy napidíjat adjak az embereimnek.

– Majd fizet Frank Knox bizalmi alapjából – mondta Pickering. – Hadd mondjak magának valamit, Banning. Arra kap engedélyt, amire csak akar. Én vagyok az egyetlen felettese.

A telefonhoz lépett, és megadta a számot a központosnak.

– Mrs. Mannshow, itt Fleming Pickering. De örülök, hogy ott találtam! Gondolja, hogy el tudná hívni a személyzetet a Ninety Mile Beachről, hogy már holnap reggel felvegyék a munkát a házban?

Banningre nézett, elmosolyodott, és intett neki, hogy töltsön magának még egy italt.

*(Hat)***SZIGORÚAN TITKOS**

Kizárólag a haditengerészeti miniszter részére

MÁSOLNI TILOS

KÓDOLÁS ÉS TOVÁBBÍTÁS UTÁN MEGSEMMISÍTENDŐ

Ausztrália, Melbourne
1942. május 20., szerda

Kedves Frank!

Úgy véltem, hogy ideje jelentést tennem a kialakult status quóról és főként a tábornok gondolkodásmódjáról, amelyet, úgy tűnik, a korall-tengeri csata és más események nagymértékben befolyásoltak.

Előtte azonban szeretném értesíteni, hogy a nekem küldött erősítés megérkezett. Ed Banning őrnagy és előretolt csapata – egy bösz tenge-részgyalogos ejtőernyős, aki legalább tizenhét éves – tegnap érkezett meg. A többi emberek még Hawaiion van, és igyekszik gépet találni, amivel iderepülhet. Amennyiben feltűnés nélkül magasabb prioritást lehet nekik adni, javaslom, hogy tegyék meg. Megítélésem szerint fontosabb, hogy Banning emberei ideérjenek, és beépüljenek a partfigyelők közé, minthogy még több ezredest és kapitányt küldjön ide a Hadsereg meg a Haditengeré-szet, hogy aztán ők is nekilássanak felépíteni a maguk kis birodalmát.

Banning természetesen átadta a levelét, amelyet hálásan köszönök (és a csekket is, amelyet még hálásabban köszönök; ha Banning nekilát ha-lászhajókat bérelni, az akciója rövid idő alatt roppant költséggé vál-hat). Az őrnagy informált az Albatrosz hadművelet fejleményeiről, a ko-rall-tengeri eseményekre gyakorolt hatásáról.

Ami engem illet, Banning egészen lenyűgözött, de tartok tőle, hogy ő viszont nem igazán kedvel engem. Közölte velem, hogy aláveti magát a pa-rancsaimnak, amellyel én azonnal vissza is éltem, és megtiltottam neki, hogy akár csak gondolatban is a japán vonalak mögé merészkedjen. Egy-résről azért, mert beszéli a nyelvüket, és tudja, hogy hogyan gondol-kodnak, másrésről pedig azért, mert véleményem szerint túl sokat tud az Albatroszról, és túl értékes ahhoz, hogy megkockáztassuk, hogy esetleg elfogják.

Akkor rátérek a tábornokra.

Amíg nem értesült róla, hogy a japánok elfoglalták Tulagit, vélemé-nyem szerint nem sokat törődött a ténnyel, hogy az ő fennhatósága alá tartozó terület és a Nimitz területe közötti határt elmozdították a 160.

keleti hosszúsági fokról, ahol az Egyesített Vezérkari Főnökség eredetileg meghúzta, és a mostani helyére tették át. Miután azonban a japánok elfoglalták Tulagit, beléhasított a felismerés, hogy most már Tulagi és Guadalcanal, a jóval nagyobb, délebbre fekvő sziget is Nimitz fennhatósága alá került.

Most már meggyőződése, hogy a felelősség új megosztása – a vonal át-helyezése – megint csak titkos ellenségeinek, Marshallnak és Ringnek a műve, a céljuk pedig az, hogy ne lehessen hatalma azon terület fölött, amely a véleménye szerint létfontosságú ahhoz, hogy meg tudja védeni Ausztráliát. Egyre nehezebben találók hibát MacA logikájában, és egyre inkább nehezemre esik megérteni az Egyesített Vezérkari Főnökség logikáját.

Tudom, hogy azzal érvelnek, hogy a Haditengerészet feladata megvédeni a tengeri hadtápvonalakat, és hogy ugyanezen okokból húzták meg anno a határvonalat a 160. keleti hosszúsági foknál. MacArthur szerint ez az érvelés csak akkor állná meg a helyét, ha a Haditengerészet elfoglalta volna a kérdéses földterületet, amit erre a célra használna fel. De természetesen, a földterületet nem foglalta el, és nem is mutatja ilyesfajta szándékának a jelét.

A helyzet még jobban elmérgesedett, amikor MacA megtudta, hogy egy nappal azután, hogy Corregidort japán kézre adta, Wainwright tábornok a manilai rádión keresztül felszólította a Fülöp-szigeteken harcoló haderőket, hogy tegyék le a fegyvert. Ezután MacA végképp kijött a sodrásból, amire számos oka volt. Megjegyzem, hogy az egyes okok különböző mértékben dühíthették fel, és nem feltétlenül a háborúra gyakorolt kisebb vagy nagyobb hatásuk függvényében.

Ami szemmel láthatóan a legjobban felháborította (és ami újabb bizonyítéka volt annak, hogy George Marshall éjszakákat tölt azzal, hogy gonosz terveket szőjön ellene) az nem más volt, mint hogy Wainwright, aki nyilván Washingtonból kapta a bátorítást, úgy gondolta, hogy MacArthur többé nem a parancsnoka, és Corregidort úgy engedte át a japánoknak, hogy nem kérte ki hozzá MacArthur engedélyét.

Másodszor, MacA szentül hiszi, hogy Wainwright – szintén Washington bátorítására – ettől is messzebb ment, amikor átvette a Fülöp-szigeteken harcoló amerikai és filippínó csapatok vezetését, vagyis a parancsnokságot, amely posztról MacA joggal gondolja azt, hogy még mindig őt illeti meg, mivel hivatalosan sohasem váltották le.

Sharp tábornokot Mindanaón maga Wainwright utasította arra, hogy adja meg magát. MacA szerint Sharpnak 30 000 felfegyverzett amerikai és filippínó katonája volt; az alakulata jobban el volt látva munícióval és élelmiszerrel, mint bármelyik más szigeten harcoló alakulat. Nehéz megérteni, hogy miért kellett őket megadásra utasítani. Azonban MacA-nak tudomására jutott, hogy Sharp csak úgy tett, mintha engedelmeskedett

volna Wainwright parancsának, és arra bátorította az embereit, hogy rejtőzzenek el a hegyekben, és onnan indítsanak gerillatámadásokat. Ő maga és a törzskarának egy része úgy vélte, hogy engedelmeskednie kell, ezért megadta magát.

MacArthur (szerintem teljesen alaptalanul) szégyelli, hogy elvesztettük a Fülöp-szigeteket. Úgy érzi (részben megalapozottan), hogy Washington nem parancsnokhoz méltó módon bánik vele.

Két nappal azután, hogy Corregidor kapitulált, sürgőnyt küldött Marshall tábornoknak (mit sem törődve azzal, hogy az üzenetéből süttött, hogy Marshall nem volt képes mindegyikétől rájönni), amelyben leírta, hogy a japánok Fülöp-szigeteki győzelmének köszönhetően felszabadul két gyaloghadosztályuk és nagyszámú repülőgépük, amelyet minden bizonnyal Új-Guinea és a Salamon-szigetek lerohanására fognak használni. Aztán elvágják az Egyesült Államok felé vezető tengeri hadtápvonalat, amely egyenértékű Ausztrália elvesztésével.

MacA azt javasolta, hogy azonnal lendüljenek ELLENTÁMADÁSba, és kezdetnek foglalják vissza Tulagit, majd szálljanak partra Guadalcanalen. Az ő olvasatában (és az enyémben is) ő csak jó katona akart lenni, és mindössze „egyeztetni” szeretett volna a dél-csendes-óceáni parancsnoksággal. Ennek ellenére (a) emlékeztették, hogy Guadalcanal és Tulagi „kívül esik a fennhatóságán”, és hogy (b) ebből kifolyólag arcátlanság a részéről, hogy anyagjokat s a többit kér a Haditengerésztől, hogy aztán a Haditengerészet fennhatósága alá tartozó területen folytasson hadműveletet, és hogy (c) ne aggódjon, mert Nimitz admirális már tervezi Tulagi visszafoglalását egy tengerészgyalogos raider-zászlóaljjal.

Egy kis zászlóaljjal lehetetlen visszafoglalni Tulagit; de még ha sikerrel is járnának, nem tudnák hosszabb ideig megtartani, ha a japánok valóban felállítják a bázisukat Guadalcanalen vagy Malaitán, ami valószínű.

Számomra a Haditengerészet által felvázolt tervnél logikusabbnak tűnik az, amit MacA javasolt, persze az is lehetséges – MacA egészen biztos benne –, hogy a Haditengerészet elsődleges célja az, hogy cselekvésképtelenné tegye, és megszegyenítse MacA-t, hogy aztán kizárólag a Haditengerészeté legyen ez a háború.

Ez utóbbi elméletet nem vagyok hajlandó elfogadni. De az, amit Pearl Harborban és főleg utána láttam, és ahogy az admirálisok sietve visszahúzódtak a csigaházaikba, hogy elkerüljék a vádakat, sehogy sem megy ki a fejemből.

Tisztelettel,

Fleming Pickering haditengerész-kapitány

SZIGORÚAN TITKOS

XIII.

(Egy)

Ausztrália, Victoria szövetségi állam, Dandenong

Szilfa-lak

1942. május 22.

– Ó, jó reggelt! Nem számítottunk rá, hogy ilyen korán felkel – mondta Mrs. Hortense Cavendish Stephen M. Koffler tengerészgyalogos tizedesnek egy mosoly kíséretében, amikor meglátta lejönni a lépcsőn. – Menjen csak az étkezőbe! Máris hozok magának egy csésze forró teát.

– Jó reggelt. Köszönöm – mondta Steve. Mosolygott ugyan, de közben feszengett.

Mrs. Cavendish nagyjából olyan idős lehetett, mint az anyja, és egy kicsit hasonlított is rá. Ő volt a házvezetőnője a Szilfa-laknak, egy kétszintes, tizenkét szobás, vörös téglapépületnek, egy hatalmas, Steve szerint magánkézben lévő park közepén, jó 20 kilométerre Melbourne-től. Banning őrnagy elmagyarázta neki, hogy a főútvonalat a házzal összekötő bekötőutat szegélyező, száz éves szilfák miatt nevezik Szilfa-laknak.

Azt is elmondta neki (*Megint mázlid van, Koffler*), hogy Pickering kapitány kibérelte az egész házat, és hogy egy időre ott fognak meghúzódni a 14. különleges egység többi tagjával. Elmagyarázta neki, hogy a házvezetőnő az olyasmi, mint egy szállodavezető, aki az egész házért felel, és akinek kijár a kellő tisztelet.

Jelen pillanatban Koffler tizedes volt a ház egyetlen lakója, mivel a 14. különleges egység többi tagja nem érkezett meg. Egy nappal ezelőtt Banning őrnagy beültette egy vadonatúj Studebaker Presidentbe, és kihozta ide, aztán pedig elszállásolta egy hatalmas szobában, amihez fürdőszoba is tartozott. Aztán megérkezett Pickering kapitány, és kivitte Banning őrnagyot a melbourne-i vasútállomásra. Banning valami Townesville nevű helyre ment, fel északra, Queenslandbe, ahol a partfigyelők főhadiszállása volt. Azt mondta Steve-nek, hogy fogalma nincs, hogy mikor jön vissza, de majd keresi.

Steve rájött, hogy Queensland, Új-Dél-Wales és Victoria valami olyasmi, mint az államok Amerikában, de nagyjából ez volt minden, amit Ausztráliáról tudott.

Abból, amit Banning őrnagy mondott neki, és amit a srácoktól hallott, arra a következtetésre jutott, hogy a japcsik valószínűleg el fogják foglalni Ausztráliát. Hallotta, amikor Banning őrnagy beszélt Howard hadnaggyal, még Diegóban. Steve már régen eldöntötte magában, hogy ha *valaki*, hát Banning őrnagy *tudja*, hogy mi a dörgés. Banning őrnagy azt mondta Howard hadnagynak, nem tudja, hogy mi akadályozhatná meg a japánokat abban, hogy elfoglalják Ausztráliát, ha sikerül nekik bevenni valami Új-Guinea nevű szigetet. Azt is mondta, nem hinné, hogy a japánoknak különösebb problémát okozna Új-Guinea bevétele.

Az igazság az, hogy minél közelebb értek Ausztráliához, Koffler annál idegesebb lett. Aztán pedig rátört a félelem. Mindent megtett azért, hogy eltitkolja a repülőgépen utazó tisztek elől (végtére is tengerészgyalogos volt, s mi több, tengerészgyalogsági ejtőernyős, azok pedig soha nem idegesek, és nem félnek). Aztán amikor a repülőgép leszállt, egyáltalán nem lepődött volna meg, ha a japánok tüzérségi zárótűzzel vagy bombázással fogadták volna őket. Akkor rögtön elkezdhetnék volna a harcot. Hawaiiion – biztos, ami fix – kitisztította és beolajozta a Springfield puskáját.

De nem ez történt. Annyi jelét sem látta a háborúnak Melbourne-ben, mint mondjuk Newarkban. Melbourne sokban hasonlított Newarkra; talán akkora volt, mint Newark, csak éppen sokkal tisztább. Ha nem lett volna ott az a sok fura teherautó meg kocsis, amivel az ausztrálok valamiért állandóan a szemközti sávban haladtak, meg ha nem beszéltek volna olyan furán az orrukból, észre sem vette volna, hogy nem Amerikában van.

Az első éjszakát egy igazán jó hotelben töltötte, Pickering kapitány pedig még pénzt is adott neki, úgyhogy egy igazán jót tudott enni egy igazán jó étteremben. A steaket egy kicsit rágósnak találta, a méretére viszont igazán nem lehetett panasza – akkora szelet húst kapott, hogy szinte beborította az egész tányért –, sőt, alig bírta megenni. Aztán moziba ment; éppen egy amerikai filmet adtak. Betty Garble játszotta a főszerepet, és Steve-nek beugrott, hogy pont ezt a filmet nézte meg az Ampere moziban, East Orange-ben, mielőtt jelentkezett a Tengerészgyalogságnál. Erről pedig Dianne Marshall jutott eszébe, meg az, ami közöttük történt. A filmtől és az emlékektől egy kicsit honvágya támadt... de aztán az egész elmúlt, amikor azt mondta magának, hogy ő egy tengerészgyalogsági *ejtőernyős*, az ég szerelmére, és nehogy már elsírja magát, miközben a nyomorult sörét issza, csak azért, mert távol van anyucitól, vagy mert egy vén kurva jó nagy hülyét csinált belőle.

A faasztal az étkezőben hatalmas volt, és csillogott. A közepére egy tál virágot helyeztek. Amikor leült, kinézett a padlótól a mennyezetig érő ablakon; odakint egy férfi gereblyézte a virágoskertbe hullott faleveleket. A kertben

egy majdnem teljesen meztelen női alakot ábrázoló betonszobor állt egy olyan kis tószerű micsoda közepén – amiben nem volt egy csepp víz sem.

Nem sokkal azután, hogy leült az asztalhoz, Mrs. Cavendish jelent meg az étkezőben, és letette az aznapi újságot az asztalra. A nyomában egy szobalány lépkedett, egy egyszerű nő, olyan harminc körüli, fekete ruhában, elől kis fehér köténnyel. Steve-re mosolygott, aztán az egyik szekrényhez lépett, kivett belőle egy fonott tányéralátétet, néhány ezüst evőeszközt, és a tizedes elé tette.

– Mit szeretne reggelire? – kérdezte Mrs. Cavendish. – Sonkát tükörtojással? Van füstölt heringünk is.

Steve életében nem evett füstölt heringet.

– A sonkás tükörtojás jó lesz, köszönöm – mondta. – Csak ne süssék meg nagyon!

– Van paradicsom- és ananászlevünk.

– Paradicsomlevet kérnék – mondta Steve.

– A tea már fő – mondta Mrs. Cavendish. – Egy perc, és kész.

Ezzel távozott is, nyomában a szobalánnyal. Steve kinyitotta az újságot. A *The Times of Victoria* lapjai nagyobbak voltak ugyan a *Newark Evening News* lapjainál, viszont vékonyabb volt. Gyorsan átnyálazta, de mivel nem talált benne képregényt, újból megnézte a címlapot.

Két nagybetűs címsort pillantott meg: ROMMEL TOBRUK KÖZELÉBEN JÁR és NÁCI TANKOK LENINGRÁD HATÁRÁBAN, meg egy fényképet, amin egy német tank lángolt, illetve Észak-Afrika térképét, amire nagy, kanyargó nyilakat rajzoltak.

Steve azon tűnődött, hogy miért nem írtak semmit az újságban arról, hogy a japánok Ausztrália lerohanására készülnek.

Átlapozta az egész újságot, de igazából csak azokat a hirdetéseket olvasta el, amelyekben furcsa nevű fogkrémeket, használt autókat és valami Bovril nevű dolgot reklámoztak. Azon morfondírozott, hogy mi a fene lehet az a Bovril? Ennivaló vagy innivaló, vagy valami szájvíz, vagy mi?

A szobalány meghozta a sonkás tükörtojást, hozzá pár szelet hideg pirltóst egy kis kenyértartóban, meg egy bödön savanyú narancslekvárt. Már majdnem végzett a reggelijével, amikor a szobalány újból megjelent.

– Telefonon keresik, uram – mondta, és az egyik tálalón lévő telefonra mutatott.

Furcsa telefon volt. A kagyló mikrofonja elé valami fura kis csészét erősítettek, a zsinórja pedig sokkal vékonyabb volt, mint az amerikai telefonok zsinórja. Inkább nézett ki egy pár összesodort vezetéknek, mint rendes telefonzsinórnak.

– Koffler tizedes, uram – mondta Steve.

– Jó reggelt, tizedes – mondta egy vidám hang. – Itt Donnelly hadnagy. Furán mondta azt, hogy hadnagy, amiből Steve egyből rájött, hogy csakis ausztrál lehet.

– Igen, uram?

– Én vagyok a Haditengerészet Melbourne állomásának légi szállítással megbízott tisztje. Két dolog van itt a maguk számára. Úgy értem, hogy két szállítmány. Van itt pár láda, „Sürgős légiküldemény” címkével, és most szóltak, hogy jó néhány emberük is hamarosan megérkezik.

– Igen, uram.

– Pickering kapitány azt mondta, hogy a ládákat szállítsuk ki magukhoz teherautón, és hogy az emberek elé majd maga fog kimenni. Meg tudja oldani?

– Igen, uram – mondta Steve automatikusan, de aztán hozzátette: – Uram, nem biztos, hogy megtalálom a... ahová leszáll a gép. És nem biztos, hogy visszatálolok ide.

Donnelly hadnagy felnevetett.

– Biztosra veszem, hogy hamarosan megismeri a várost. Addig is odaküldök egy térképet a teherautó-sofőrrel, amin bejelölöm, hogy merre kell mennie. Gondolja, hogy ez elegendő lesz?

– Igen, uram. Köszönöm.

– A teherautó körülbelül egy óra múlva ér oda. Köszönöm, tizedes.

– Köszönöm, uram.

Steve letette a kagylót, és elindult, hogy megkeresse Mrs. Cavendisht. Valami helyiségre volt szüksége, ahová a ládákat rakhatta – ki tudja, mit tartalmaztak. Mrs. Cavendish a ház mögött lévő háromállásos garázshoz kísérte, ami most üresen tátongott. Tökéletes. A garázs zárható ajtaja masszív acélból készült, ablak pedig nem volt rajta.

A teherautó negyvenöt perccel később érkezett meg. Steve, aki a hálósobája ablakából figyelte, hogy mikor jön meg a szállítmány, „Ford” feliratot pillantott meg a jármű hűtőjén, de még életében nem látott ilyen Fordot. Az utasfülkében három ember ült, mindhárom egyenruhát viselt, és mindhárom nő volt.

Egyforma sapkát viseltek, ami hasonlított a tengerészgyalogos-sapkához, csak éppen nem bőrből volt a sünie. A fejük búbjára tolva viselték, és Steve egész helyesnek találta őket. Kislányok férfigyenruhában. Kettő szürke overallt, a harmadik viszont, aki úgy nézett ki, mintha ő lenne a rangidős, tunikát, inget, nyakkendőt és szoknyát viselt. És kifejezetten csúnya harisnyát.

– Koffler tizedes? – mondta mosolyogva, és kezet nyújtott Steve-nek. – Farnsworth alhajómester vagyok.

– Hello – mondta Steve. Olyan húszévesformának nézte. A lány alakját nem igazán tudta kivenni a jóformán alaktalan egyenruha alatt, és az a ronda harisnya is zavarta, de az arca helyes volt. A szeme mogyoróbarna, az arca pedig szeplős.

– Jó napot – mondta a másik két nő. Ausztráliában ez valahogy úgy hangzott, hogy „Jaó napot”, amit nem volt könnyű megszokni. Az egyik nő olyan tizenhétnek nézett ki, a másik viszont az anyja is lehetett volna az előbbinek. Egyikük sem volt olyan jó nő, mint Farnsworth alhajómester.

– Örvendek – mondta Steve, és mindhármukkal kezet fogott.

– Akkor először rakodjuk le a ládákat – mondta Farnsworth alhajómester.
– Donnelly hadnagy utasított, hogy kérdezzem meg, volna-e kedve Melbourne-be menni velem, hogy megmutassam a várost.

– Persze! – mondta Steve.

– Hová tehetjük a ládákat?

– Előbb hadd nézzem meg, hogy mifélek – mondta Steve, és a teherautó hátuljához ment. Három faládát látott; egyik sem volt nagyobb egy katonaládánál. Azt nem tudta megmondani, hogy mi lehet bennük, és az oldalukra sem festettek semmilyen feliratot.

Farnsworth alhajómester, aki utánament, a kezébe nyomott egy vastag, barna borítékot.

– A szállítólevél – mondta.

Steve feltépte. Az USA Hadseregének New Jersey állambeli, Fort Mommouth-i híradós központja AAAA prioritással, az USA Hadsereg híradós főtisztje utasítására a következőket küldte a Tengerészgyalogság 14. különleges egysége parancsnokának az ausztráliai Melbourne-be:

1 DB EA HALLICRAFTERS 23C RÁDIÓ ADÓ-VEVŐ 48 KRISTÁLLYAL;

1 DB HORDOZHATÓ, 16,8 MÉTERES RÁDIÓANTENNA KÁBELLEL ÉS FESZÍTŐZSINÓRRAL;

1 DB EA LÁBBAL ÉS KÉZZEL HAJTHATÓ, 6 ÉS 12 VOLTOS ÁRAMFEJLESZTŐ.

– Az anyját! – mondta Steve. Mindent tudott a Hallicrafters 23C-ről; az *American Amateur Radio Relay League* magazinban olvasott róla, látni viszont soha nem látta.

– Szabad megtudnom, hogy mi ez? – kérdezte Farnsworth alhajómester.

– Nagyjából a világ legjobb rövidhullámú rádiója – felelte Steve.

– Donnelly hadnagy utasított, hogy ne tegyek fel kérdéseket azzal kapcsolatban, hogy mit csinálnak itt – mondta Farnsworth alhajómester.

– Ugyan. Csak annyit kérdezett, hogy mi van a ládáiban. Az pedig nem ti-tok.

A lány elmosolyodott.

Szép fogai vannak. A mosolya is szép.

– Hová tegyük?

– Hátulra – mondta Steve. – Megmutatom.

Amikor a ládákat lerakodták, Farnsworth alhajómester visszaküldte a teherautót Melbourne-be.

– Nagyjából negyvenöt perc kell ahhoz, hogy a rakparthoz érjünk – mondta. – Ez azt jelenti, hogy negyed tizenkettőkor kell elindulnunk. Most negyed tíz van. Van itt olyan hely, ahol eltölthetnek két órát anélkül, hogy az útjában lennének, vagy valami olyasmit látnék, amit nem lenne szabad?

– Nekem igazából nincs semmi dolgom. Itt pedig nincs semmi látnivaló. Kér egy csésze kávé?

– Lehetne inkább egy csésze tea?

– Ja, persze.

– Azt megköszönném, tizedes – mondta Farnsworth alhajómester.

Steve bekísérte az étkezőbe, leültette, aztán kiment a konyhába, és kért egy csésze teát. Pár percig némán ültek – kínos volt a csend –, aztán az egyik szobalány megjött egy tálcával, rajta teával, pirítóssal és teasüteménnyel.

– Hova valósi? – kérdezte Farnsworth alhajómester.

– New Jerseybe. Ahonnan a rádiót küldték. És maga?

– Wagga Wagga. Az Új-Dél-Walesben van.

– Wagga Wagga? – kérdezte Steve mosolyogva.

– Azt hiszem, bennszülött név.

– Így hívják errefelé a színes bőrűeket?

– Igen, de amennyire tudom, mások, mint az amerikaiak.

– Hogyan?

– Úgy tudom, hogy az amerikai színes bőrűeket Afrikából vitték Amerikába, a mi bennszülötteink pedig már itt voltak, amikor mi, angolok idejöttünk.

– Amolyan ausztrál indiánok?

– Azt hiszem. Új-Dél-Wales például az angliai Dél-Walesről kapta a nevét.

– New Jersey is – mondta Steve. – Jersey egy angol város.

– Úgy tudtam, hogy Jersey egy sziget.

– Hát, lehet. Nem igazán figyeltem oda a földrajzórán.

Farnsworth alhajómesternek kellemetlen gondolata támadt. Koffler tizedest kedves embernek találta, sőt még vonzónak is, de kezdett olyan érzése lenni, hogy a tizedes olyan hülye, mint a tök.

Farnsworth alhajómester huszonhárom éves volt, és öt éve élt házasságban John Andrew Farnsworth őrmesterrel, aki valahol Észak-Afrikában szolgált az Ausztrál Királyi Híradós Hadtestnél.

A háború előtt ő és John egy szép új házban laktak, amelyet a férje szüleinek a birkafarmján építettek. Amikor John a brit trombitászó hallatára elszaladt háborúzni – megdöbbenve és alaposan feldühítve a feleségét –, a családja úgy döntött, hogy az összes munkát, amit addig John végzett el, ezután neki keU majd elvégeznie a farmon – a saját munkája mellett. John apja, az öccsei és elképesztően termékeny hűgai úgy vélték, hogy mivel gyerekei nincsenek, akiket el kellene látnia, kötelessége beállni a sorba, miközben a család hőse egy távoli országban harcol a királyért és a hazáért.

Farnsworth alhajómesternek, akinek a keresztnéve Daphne volt, a farmon élő többi nővel ellentétben nem állt szándékában idő előtt elhasználódni. Ő is bevetette a fegyvert, amellyel Johnnak sikerült elszabadulnia a farmról, s ez nem volt más, mint a *haszaszeretet*. Amikor meglátta az első hirdetést, amelyben az állt, hogy az Ausztrál Királyi Haditengerészet nőiönkéntes-parancsnokságának tartalékosokra van szüksége, bejelentette, hogy kötelessége jelentkezni. Ha John elment harcolni a királyért és a hazáért, neki is ezt kell tennie, főleg azért, mert nincs gyermeke – amint arra a család minden tagja felhívta már a figyelmét.

A nőiönkéntes-parancsnokságon gépirót képeztek belőle, és a Haditengerészet melbourne-i állomására osztották be szolgálatra. Szerette a munkáját. Donnelly hadnagynak dolgozott, akitől minden nap valami új feladatot kapott. Ráadásul – számos tiszttel ellentétben – a hadnagy tudott uralkodni a kezén.

Időnként elgondolkodott azon, hogy Donnelly úriemberhez méltó viselkedése tényleg áldás-e. Egy ideje elég sokat gondolkodott ezen, és ez zavarta.

– Minden tengerészgyalogos ilyen bakancsot hord? – kérdezte Daphne.

– Nem. Csak az ejtőernyősök.

– Maga ejtőernyős?

– Steve az ejtőernyős szárnyaira mutatott.

– A mi ejtőernyőseink baretet hordanak – mondta Daphne. – Vörös baretet.

– Mint a nők?

Istenem, hogy lehet valaki ennyire ostoba?

– Igen, azt hiszem. De én a helyében nem mondanék ilyesmit a közelükben.

– Nem sértésnek szántam, csak kíváncsi voltam, hogy ugyanarról beszélünk-e.

– Értem. Szóval maga rádiós?

– Igen is, meg nem is.

– Igen is, meg nem is?

– Rádiós vagyok, csak a Tengerészgyalogság nem tud róla.

– Hogyhogy?

– Nem árultam el nekik, amikor megcsináltatták velünk a morzetesztet, direkt eltoltam.

– Miért? – kérdezte Daphne Farnsworth meglepetten. John már vagy egy tucatszor írta a leveleiben, hogy élete egyik legrosszabb döntése volt, hogy elárulta a Hadseregnek, hogy negyven szót tud bebillentyűzni egy perc alatt. Attól kezdve minden nap késő estig szolgálatban kellett lennie, és szünet nélkül pötyögnie kellett a távíron. Gyűlölte.

– Úgy gondoltam, hogy ha annyira nincs emberük, akivel be tudnának pötyögtetni ötven vagy hatvan szót egy perc alatt... az ilyesmit nem lehet egy nap alatt megtanulni... akkor a szart is ki fogják passzírozni abból, aki képes rá. Elnézést a szóhasználatért.

– Semmi gond – mondta Daphne.

Na, Daphne, te kis szemét, tévedtél. Nemcsak hogy gyorsabban tud morzézni, mint John, de volt elég esze ahhoz, hogy eltitkolja a sorozáson.

– A férjem rádiótávírást – mondta Daphne. – A 8. brit hadseregnél, Afrikában. Örmester, de utálja az egészet.

– Sejtettem, hogy aki ilyen szép, az már biztosan férjnél van – felelte Steve Koffler.

Most az élettapasztalat beszél magából, Koffler tizedes, vagy ki akar velem kezdeni?

- Már öt éve.
- Nem is néz ki olyan öregnek.
- Köszönöm.
- Tudja, hogy mit szeretnék csinálni, mielőtt bemegyünk a városba?
Letépni a ruhámat, és a földre teperni?
- Nem.
- Szeretném kicsomagolni a Hallicrafterst. Még sosem láttam ezt a modellt. Addig elolvashatja az újságot, vagy valami.
- Inkább magával mennék, és megnézném azt a rádiót. Vagy titkos?
- A feladatunk titkos. A rádió nem.
- Most már aztán tényleg kíváncsi vagyok. Mi a fészkes fene folyik itt? Tengerészgyalogos ejtőernyősök egy vidéki villában? A világ legjobb rádiója, amit sürgős szállítmányként adnak fel?*

(Kettő)

Queensland, Townesville

Az Ausztrál Királyi Haditengerészet

Townesville Állomása

1942. május 24.

Az Ausztrál Királyi Haditengerészet Partfigyelő Szolgálat (fedőneve FERDINAND) parancsnokának irodája egyszerű volt, sőt spártaian egyszerű. A kisméretű, fehérre meszelt falú irodában, amely egy bádogtetős kőépületben kapott helyet, egy ütött-kopott íróasztal, néhány meglehetősen elhasználódott, kárpitozott szék és pár viharvert iratszekrény volt. Az egyik falra az Ausztrál Királyi Haditengerészet egyik háború előtti toborzóplakátját tűzték ki. Az íróasztal mögötti falon egy furnérlemez lógott, Ed Banning őrnagy szerint nyilván azért, hogy eltakarja az alatta lapuló térképet vagy térképeket.

A parancsnok, Eric A. Feldt korvettkapitány (Ausztrál Királyi Haditengerészet) magas, vékony, sötét szemű, sötét hajú férfi volt. Egyáltalán nem örült Banningnek, de a levél sem nyugózta le, amit Brewer admirálistól kapott, és ezt nem állt szándékában leplezni.

Ne vegye személyeskedésnek, őrnagy – mondta végül, miután felpillantott Banningre az íróasztala mögül. – Én marha, sejthettem volna, hogy ez lesz a következő lépésük.

– Uram? – felelte Banning. A háta mögött összekulcsolt kézzel állt, amolyan „pihenj” pozícióban.

– Ez – mondta Feldt, és meglöbegtatta Brewer admirális levelét. – Nem maga az első amerikai, aki megkeresett. A többieket elhajtottam. Sejtettem volna, hogy valaki előbb-utóbb túljár az eszemem.

– Uram – mondta Banning –, szeretnék valamit tisztázni. Én azért jöttem, hogy segítek magának.

– Nekem? Hogy a fenébe tudna maga nekem segíteni?

- Azt magának kell tudnia, uram.
- Mit tud a világnak erről a szegletéről?
- Feltűnt, hogy errefelé mindenki a szemközti sávban autózik – felelte

Banning.

Feldt korvettkapitány nem erre a válaszra számított. Gyanakodva nézett Banningre. Egy hosszú pillanattal később mintha még el is mosolyodott volna egy egészen kicsit.

- Én a Bismarck-szigetcsoporthoz körülvevő vizekre céloztam, őrnagy.
 - Arról a világon semmit nem tudok, uram.
 - Na, maga egy fokkal jobb az előzőnél. Az a másik azzal jött nekem, hogy áttanulmányozta a hajózási térképeket.
 - Uram, én olyannyira semmit nem tudok erről a témáról, hogy azt sem igazán értem, hogy miért baj az, ha valaki tanulmányozza a hajózási térképeket.
 - Nos, őrnagy, ha tudni akarja, roppant kevés hajózási térkép készült arról a térségről, és azok is meglehetősen pontatlanok.
 - Köszönöm, uram.
 - Feltételezem, hogy a rövidhullámú vezeték nélküli rádiókhoz sem ért különösebben.
 - Nem, uram. Az igazság az, hogy annyit sem tudok a rövidhullámú vezeték nélküli rádiókról, mint a Bismarck-szigetcsoporthoz.
 - Feldt arcán megint ott bujkált egy mosoly.
 - Ismerem a maguk baseball nevű játékának a szabályait, őrnagy. Az ütő háromszor próbálkozhat, és ha nem jár sikerrel, akkor kiesik. Már csak egy próbálkozása van.
 - Ezt sajnálattal hallom, uram.
 - Utolsó hajítás...
 - Azt hiszem, hogy a helyes kifejezés *dobás*, uram.
 - Akkor utolsó *dobás*. Mit tud az ellenségről, a japánokról?
- Banning japánul válaszolt.
- Tudok japánul írni és olvasni, és folyékonyan beszélem a nyelvet, uram, és eleget tudtam meg róluk Kínában ahhoz, hogy egy nyugati ember soha nem tudhat meg róluk mindent.
 - Megáll az eszem – mondta Feldt korvettkapitány. – Ez japánul volt? Egy kurva szót nem értettem belőle.
 - Japánul volt, uram – mondta Banning, majd lefordította, amit egy pillanattal azelőtt mondott.
 - Mit csinált Kínában?
 - A 4. tengerészgyalogosok hírszerző tisztje voltam, uram.
 - És Amerikába ment, mielőtt a Fülöp-szigetekre küldték az embereit?
 - Nem, uram, utána.
 - Ne keckeckedjen, őrnagy! Hazament, mielőtt a háború kitört?
 - Nem, uram. Utána mentem haza.

A japán nyelvtudása és a hírszerzői múltja miatt túlságosan értékesnek tartották ahhoz, hogy a japánok esetleg elfogják, és ezért hazarendelték?

– Nem, uram. Egészségi okokból evakuáltak. Agyrázkódást kaptam, és megvakultam.

– Hogyhogy?

– Az orvosok szerint a felrobbanó tüzérségi lövedék okozhatta, uram. A látásomat azon a tengeralattjárón nyertem vissza, ami Corregidorról menekített ki.

– Nős ember maga, őrnagy?

– Igen, uram.

– Mit szólna a felesége, ha megtudná a hírekből... persze sosem tudná meg a hírekből, egyszerűen csak nem hallana maga felől egy ideig... szóval, ha a japán vonalak mögé merészkedne?

– Erről felesleges elmélkedni, uram. Egyetlen dolgot tiltottak meg, mégpedig azt, hogy beálljak partfigyelőnek.

Feldt felmordult.

– Ezzel én is így vagyok.

– A feleségem még Kínában van, uram – mondta Banning. Feldt a szemébe nézett.

– Sajnálom.

Feldt felmordult, miközben feltápaszkodott a székéből. Egy újabb mordulás kíséretében felhajtotta a furnérlemezt, és egy súlyos reteszt tolt rá, hogy a helyén maradjon. Banning megpillantotta a térképet, rajta egy celluloidfóliával.

– Ezen a területen vagyunk aktívak, őrnagy – mondta Feldt korvettkapitány. – Az Admiralitás-szigetektől, itt, Új-Írország túloldaláig, aztán pedig dél felé, keresztül az Új-Britannia és Új-Guinea közötti Vitiaz-szoroson, le a Salamon-tengerig, idáig. A kis pontok azt jelzik, hogy hol vannak embereink. Az X-szel jelölt helyeken olyan embereink vannak, akik felől már régóta nem hallotunk semmit, illetve akikről tudjuk, hogy a japánok elintézték őket.

Banning az íróasztal mögé lépett, és percekig némán tanulmányozta a térképet. Elég sok X-szel jelölt területet látott, ahonnan többé nem érkezett információ.

– Azok az emberek, akik ezeken a területeken dolgoznak – magyarázta Feldt – tisztí vagy altisztí kinevezést kaptak, és az Ausztrál Királyi Haditengerészet önkéntes, tartalékos állományában vannak. Azt szeretnénk, ha a japánok hadifogolyként kezelnék őket, ha fogságba esnének. De a dolog azért nem ilyen egyszerű. Az ugye igaz, hogy ha valaki egyenruhát visel, és fogságba esik, azt hadifogolyként kell kezelni. Csakhogy ezek az emberek egyszerűen kémek. A kémeket pedig le lehet lőni. A japánok le is lövik őket. Vagy halálra kínozzák az embereinket; ha pedig betartják a szamuráj-kódex szabályait, akkor elvégeznak egy kis szertartást, amely során egy megfelelő rendfokozattal rendelkező tiszt lefejezi őket.

Banning erre felmordult.

– Az embereim – folytatta Feldt – többnyire egykori állami tisztviselők vagy ültetvényvezetők, de páran közülük misszionáriusok. A legtöbbjük éveket töltött el abban a térségben. Beszélnek a helyi nyelveket és az összes nyelvjárást, és néhányan, nem mindannyian, még a helyiek védelmét is élvezik. Fegyelmetlen, tiszteletlen emberek, akik semmibe veszik a haditengerészeti és katonai szervezeteket és főleg a tiszteket. Hihetetlenül bátrak, az értékük pedig, érthető okokból, felbecsülhetetlen, ha a térségben tervezett katonai és haditengerészeti hadműveletekre gondolunk.

– Ezt én is hallottam róluk – mondta Banning. – A számukkal viszont nem igazán vagyok tisztában.

– Nem könnyű hozzájuk eljuttatni az utánpótlást – folytatta Feldt, mintha meg sem hallotta volna Banning kérdését –, aminek számos logisztikai oka van. Először is a távolság. Másodszor pedig a tengeralattjárók és repülőgépek többnyire teljes hiánya. Ritkán bocsátanak a rendelkezésemre szállítóeszközöket, és akkor is csak a part közelében használhatom azokat. Az én embereim viszont többnyire a hegyekben és az őserdőben bujkálnak, és nem a tengerparton. Az esetek kilencven százalékában lehetetlen repülőgéppel leszállni a szigetek belsejében, de ha sikerülne is, azzal elárulnánk a japánoknak, hogy hol vannak az embereim. Ebből következik, hogy az embereim azt eszik, amit magukkal vittek az őserdőbe, ha még egyáltalán van abból valami, meg amit találhatnak, ami nem lesz elég ahhoz, hogy megőrizték az egészségüket azok között a körülmények között, amelyeket kénytelenek elviselni. Ha megbetegednek, vagy akár lábukat törik, a túlélési esélyük minimális.

– Jesszusom! – mondta Banning.

– Ráadásul a levegő magas páratartalma és egyéb időjárási körülmények miatt a rádiók elromlanak, ha nincsenek megfelelően karbantartva. Ezek az emberek pedig nem műszerészek.

Banning megrázta a fejét.

vAkkor most, őrnagy, legyen olyan jó, és árulja el nekem, hogy miféle segítséget tud nekem felajánlani.

– Először is, mindent megteszek, amire utasít – mondta Banning pillanatnyi szünet után –, plusz fel tudok ajánlani némi pénzt, néhány ejtőernyőst és rádiókat. Talán még repülőgép-ügyben is tudok segíteni.

– Maguk amerikaiak tényleg azt hiszik, hogy pénzzel minden problémát meg lehet oldani? Észrevettem, hogy azt említette elsőként.

– Azt nem tudom, hogy *minden* problémát meg lehet-e vele oldani – felelte Banning. – De hogy *sokat* meg lehet-e vele oldani? Igen, uram, abban hiszek. Negyedmillió dollár van az egyik melbourne-i bankban, uram, amit azért kaptam, hogy magukat segítsem. És többet is tudok szerezni, ha kell.

– Roppant nagyvonalúan hangzik.

– A Tengerészgyalogságnak szüksége van a maguk információira – mondta Banning.

- De hát a Haditengerészetet keresztül úgylis megkapnák, nem igaz?
- Közvetlen információt szeretnénk – felelte Banning.
- Feldt felmordult.
- *Ejtőernyősöket* mondott? Vannak ejtőernyősei?
- Az egyikük már itt van Ausztráliában, uram – mondta Banning. Azt persze már csak magában gondolta, hogy *a puszta gondolat is abszurd, hogy Koffiernek ilyen feladatot adjak*. Aztán hozzátette: – Néhány napon belül követik a többiek.
- Na, és a vezetékek nélküli készülékek? Nem azt mondta, hogy nem ért az ilyesmihez?
- Uram, én nem is – mondta Banning. – De a készülékeket már elküldték.
- Milyen típusokat?
- Nem tudom, uram. Nekem csak annyit mondtak, hogy *a legjobbakat*.
- Szeretném tudni, hogy milyen típusokról van szó.
- Kiderítem, uram – mondta Banning. – Amint megérkeznek. Egyelőre az egyetlen dolog, amit felajánlhatok, az a pénz.
- Na és persze saját magát.
- Igen, uram, és az írnokomat – mondta Banning, majd hozzátette –, az ejtőernyőst, akiről beszéltem. Tizennyolc éves. Azt nem tartom valószínűnek, hogy okos dolog lenne ejtőernyővel ledobni valamelyik szigetre, uram, de ért az ejtőernyőzéshez. Meg tudja mondani, hogy mire lehet szükségünk, és hogy mi az, amit az Államokból el tudunk hozatni.
- Feldt vagy felmordult, vagy felhorkant; Banning nem tudta eldönteni, hogy mordulást, vagy horkantást hallott. Aztán elfordult, kireteszelte a furnérlemez, és óvatosan visszaengedte a térképre.
- Mondja csak, Banning őrnagy – mondta –, van magának keresztneve?
- Igen, uram, Edward.
- És a barátai Edwardnak hívják? Vagy Ednek?
- Ednek, uram.
- Na, és szokott maga inni, Ed? Sört, bort vagy pálinkát?
- Igen, uram. Sört, bort és pálinkát.
- Helyes. Egy jenki éppen elég csapás nekem, már csak az hiányzott volna, hogy antialkoholista is legyen.
- Ezt vegyem úgy, uram, hogy maradhatok?
- Egy feltétellel. Ha abbahagyja ezt az uramozást. Feltűnt már magának, Ed, hogy vessző helyett is uramot mond?
- Igen, uram, feltűnt.
- Ami engem illet, a keresztnevem Eric – mondta Feldt. – De hogy tudja, hogy hol a helye, Ed, azt hiszem, az lesz a legjobb, ha ezentúl parancsnoknak szólít.
- Egymásra mosolyogtak.

– Akkor igyunk valamit ebédre! – mondta Feldt. – Ha végeztünk az ivással, szétnézünk, hátha találunk a környéken valami helyet, ahol maga meg a kegyetlen harcosai meghúzzhatják magukat.

(Három)

Queensland, Townesville

Townesville-i vasútállomás

1942. május 31.

Edward Banning tengerészgyalogos őrnagy jelen volt, amikor az egysége – leszámítva a második lépcsőt (Koffler tizedest) leszállt a melbourne-i vonatról. Az USA Tengerészgyalogsága 14. különleges egysége utolsónak szállt le, miután az utolsó civil és legalább fél tucat ausztrál katona is elhagyta a vonatot.

Az első tengerészgyalogos, aki megjelent a vasúti kocsi ajtajában, Richardson törzsőrmester volt, a rangidős altiszt, aki vagy nem vette észre Banning őrnagyot, vagy csak úgy tett, mintha nem vette volna észre. Megállt a peronon, szemben a hálókocsival. Aztán a többiek is leugráltak a vonatról, gyors egymásutánban, és megálltak Richardson törzsőrmester előtt, két sorban. A fegyvereik a vállukról lógtak a szíjuknál fogva. A legtöbbjüknel Springfield volt, de Banning látott pár Browning géppisztolyt is.

Vászonövet és a hozzá tartozó tábori felszerelést viszont nem látott rajtuk Banning őrnagy. Frissek voltak, mint a harmat, és ropogósra vasalt zöld egyenruhát viseltek tábori sapkával, amit a megfelelő szögben tettek a fejükre. Néhányuk arca egy kicsit ki volt pirulva, mintha nem sokkal azelőtt magukhoz vettek volna némi szeszest.

Richardson törzsőrmester felsorakoztatta őket, kiadta a „jobbra igazodj!” parancsot, majd csinált egy lendületes, precíz hátraarcot. Ekkor ereszkedett le Joseph L. Howard hadnagy a hálókocsi lépcsőjén.

Csakúgy, mint Richardson, ő sem vette észre Banning őrnagyot, vagy csak úgy tett, mintha. Richardson őrmester elé masírozott, aki lendületes mozdulattal tisztelgett neki.

– Uram – kiáltotta Richardson törzsőrmester –, a különítmény felsorakozott. Mindenki jelen.

Howard hadnagy lendületesen viszonozta a tisztelgést.

– Törzsőrmester, foglalja el a helyét! – adta ki a parancsot.

Újból tisztelegtek egymásnak. Aztán Richardson törzsőrmester csinált egy tökéletes jobbraátot, majd még párat, aminek a végén az egység élére került. Vele egy időben Howard hadnagy is csinált egy ugyanilyen predz hátraarcot, majd vigyázzba vágta magát, és várt.

Banning őrnagy már tudta, hogy milyen szerepet szántak neki az emberei a ceremóniában. Eldobta a cigarettáját, elnyomta a cipője talpával, aztán Howard hadnagy elé menetelt.

Howard tisztelgett.

– Uram – kiáltotta –, a 14. különleges egység második lépcsője szolgálatra jelentkezik, uram.

Banning viszonzta a tisztelegést.

Az embereire nézett, akik kövé dermedt arccal néztek maguk elé (azok is, akikről gyanította, hogy betintáztak).

– Pihenj!

Az egység követte az utasítását.

– Isten hozta magukat Townesville-ben – mondta Banning. – A jó hír az, hogy a kiképző őrmesterük büszke lenne magukra. Bármelyik díszszemlén ki-válóan megállnák a helyüket.

Néhányan elmosolyodtak, a többiek felnevettek.

– A rossz hír viszont az, hogy a szálláshelyig jó két kilométer az út, és nincs semmilyen szállító járművünk.

Most viszont már mindenki vigyorgott.

A legnagyobb tisztelettel, uram, maga lebecsüli az alakulatát – mondta Joe Howard.

– Mit jelentsen ez? – kérdezte Banning.

– Megkérhetném, uram, hogy fáradjon velünk? – mondta Howard.

– Hová?

A szerelvény végére, uram – mondta Howard.

– Rendben van – mondta Banning.

– Első őrmester – mondta Howard hadnagy komoly hangon –, vegye át a parancsnokságot!

Richardson törzsőrmester újból az egység elé masírozott, és tisztelegett. Banning és Howard elindult a szerelvény vége felé, majd megállt egy platókocsinál. Bármilyen volt rajta, azt letakarták egy vászonponyvával.

– Errefelé nyitott tehervagonnak hívják, uram – mondta Howard –, amiből lett is egy kis kavarodás, mert mi csak azt ismételtük, hogy platókocsi, de a vasútnál nem értették, hogy mi a fenét akarunk.

– Mit raktak rá? A rádiókat?

– Azt hiszem, a rádiók az utolsó kocsiban lesznek, uram – mondta Howard. Az ujjait a szájába dugta, és nagyot füttyentett, aztán integetni kezdett.

Fél tucat tengerészgyalogos a társának adta a fegyverét, és végigrappol a peronon.

Egy tiszt és úriember nem szokott füttyülni – gondolta Banning – úgyhogy még jó is, hogy nem látja senki, csak én.

A tengerészgyalogosok felmásztak a platókocsira, és nekiláttak lehúzni a ponyvát. Nagyméretű kerekek villantak ki alóla.

– Maga ellopott egy teherautót – vádolta meg Banning Howardot.

– Nem, uram. A teherautót vételeztük. Teljesen szabályosan.

A ponyvát majdnem teljesen lehúzták, és megjelent egy Studebaker teherautó leszerelhető léckeretes rakfelülettel. A teherautó platóján egy 1941-es

Studebaker automobil volt. A teherautó és az autó ajtajára a Tengerészgyalogság emblémáját és az USA Tengerészgyalogság feliratot stencilezték.

– Ez a kocsi a Szilfa-lakból való? – kérdezte Banning, majd esélyt sem adva Howardnak a válaszra folytatta. – Biztos, hogy nem lopott, Joe?

– Magam ellenőriztem, amikor Richardson mehozta a többivel együtt.

– A többivel?

– Két teherautónk és három gépkocsink van, uram, Úgy értem, hogy maga autójával együtt. Azt Melbourne-ben hagytam Kofflemél. Gondoltam, szüksége lesz rá, amikor visszamegy.

Banning észrevette, hogy az autó tele volt vászonzsákokkal. *Szóval ezért nem cipelték a vállukon, amikor leugráltak a vonatról.*

– És hogyan akarják leszedni a teherautót a platókocsiról? – kérdezte Banning.

– Nem gond, uram – felelte Howard hadnagy.

A tengerészgyalogosok vaskos pallókat húztak elő a teherautó alól, és a platókocsinak támasztották, hevenyészett rámpát kialakítva belőlük. Miközben két tengerészgyalogos eloldozta a láncokat, amelyekkel a teherautó alvázát a platókocsihoz rögzítették, egy harmadik tengerészgyalogos beült a volán mögé, és beindította a motort.

Néhány pillanattal később a teherautó a peronon állt. A pallókból ezúttal a teherautón lévő autó számára készítettek rámpát. Miután az autóval legördültek a teherautó platójáról, kivették belőle a vászonzsákokat, és a teherautóra dobálták.

Miközben a tengerészgyalogosok munkához láttak a második platókocsinál, Banning őrnagy Howard hadnagyhoz fordult.

– Miért van az a kellemetlen érzésem, hogy a karrierem Portsmouthban fog végződni?

– Uram, az egész teljesen legális – mondta Howard. – Higgye el!

vAtyaisten, hát, remélem is, hogy az!

Amikor a harmadik teherautóra takart ponyvát is lehúzták, Banning a platókocsihoz ment, hogy megnézzze, mi a rakománya. Faládákat látott, benne a Hallicrafters rádiókkal, hordozható antennákkal és generátorokkal.

Na, megérkeztek. Nagyon remélem, hogy működnek, különben elástam magam Eric Veldt előtt.

– Reméljük, hogy legalább az egyik üzemképes – mondta Banning Howardnak.

– Mind üzemképes, uram – mondta Howard. – Haley őrmester és Koffler tizedes már megnézte.

Banningnek beugrott, hogy Haley az a dundi arcú őrmester, az egyik rádiós. De mintha Haley azt mondta volna, hogy csak a rádiók kezeléséhez ért, a javításukhoz nem. Na és Koffler?

– Haley és Koffler?

– Igen, uram. Amikor a Szilfa-lakhoz értem, láttam, hogy Koffler felállította az egyik rádiót meg az egyik antennát, és bekötötte az akkumulátorokat. Éppen a honolului KYW rádiót hallgatta, uram. Amint megérkezett a többi rádió, mindet ellenőriztettem vele. Gondoltam, ha valamelyik nem működik, könnyebb lesz megjavíttatni Melbourne-ben, mint itt. Néhányat helyre kellett pofozni, de most már mind működik.

– Haley javította meg a rádiókat?

– Nem. Koffler. Haley életében nem látott ilyen rádiót.

– De Koffler látott?

– Nem. De... nekem is kellett hozzá egy kis idő, mire rájöttem, őrnagy, hogy hogy van ez. Haley rádiós iskolát végzett. Mindent tud a tengerészgyalogosági meg a haditengerészeti rádiókról. Koffler viszont rádióamatőr, uram...

– Tudom – vágott közbe Banning. – Na és?

– És minden további nélkül meg tud építeni egy rádiót alkatrészekből. Ismeri a rádiók működési elvét. Haley is majd hanyatt esett tőle. Koffler nem az, aminek látszik.

– Ezt elég nehéz elhinni – mondta Banning szárazon. – Hány rádiónk van?

– Nyolc, uram. Hetet hoztunk magunkkal. Egy Kofflemél maradt, hogy beszélni tudjunk Melbourne-nel, amint itt felállítjuk az egyiket.

Egy másik őrmester, akinek a neve csak egy pillanat múlva ugrott be Banningnek, Solinski, vidáman hozzájuk masírozott, és tisztelgett.

– Uram, a konvoj menetre kész. Volna szíves az őrnagy úr beszállni a szolgálati autójába?

– Köszönöm, őrmester – mondta Banning. – Remek, gyors munkát végeztetek.

– Köszönöm, uram – mondta Solinski őrmester boldogan.

Feldt korvettkapitány elintézte, hogy a 14. különleges egység elfoglalhasson egy kétszintes, bádogtetős, könnyűszerkezetes épületet, ami valamikor a townesville-i YMCA³⁵ tulajdona volt. Annak idején, néhány kisméretű iroda mellett az épületben kialakítottak egy biliárdszobát, hat hálósobát, egy kis edzőtermet – benne egy rakás rozsdás erősítőgéppel – és egy társalgót, benne egy kis üdítőitalos pulttal, amelyről Banning sejtette, hogy hamarosan át fog alakulni kocsmává.

Banning jegyzeteket készített, mert egy kis beszédet akart mondani az embereinek, de úgy gondolta, hogy először a végére jár ennek az autó- meg teherautó-vételezési ügynek. A beszédében leginkább azt akarta hangsúlyozni, hogy mennyire fontos, hogy jól kijöjjenek az ausztrálokkal, aztán ki akart térni a fejadagok megosztására (az ausztrálokkal) és a ház rendben tartására. De ez az autó-teherautó ügy fontosabb volt.

³⁵ *Young Men's Christian Association* – Keresztény Fiatalemberek Szövetsége, *a ford.*

Behívta Howard hadnagyot és Richardson törzsőrmestert a helyiségbe, amely attól kezdve a különítmény irodájaként funkcionált, és megkérte Howardot, hogy zárja be az ajtót.

– Meséljenek nekem ezekről az autókról meg a teherautókról! – mondta Banning. – De az igazat, csakis az igazat, és semmi mást, csak az igazat akarom hallani!

– Igen, uram – mondta Richardson őrmester. – Nos, uram, Howard hadnagy felrakott engem és Jenkins őrmestert a következő repülőgépre. Maga és Koffler után. Koffler kijött elénk a dokkhoz a Studebakerrel, és elvitt minket a Szilfa-lakba. Megkérdeztem tőle, hogy honnan szerezte az autót. Azt mondta, hogy nem tudja, honnan van.

– Pickering kapitány intézte. A haditengerészeti raktárból vételezte.

– Igen, uram. De Koffler ezt nem tudta. Úgyhogy elküldtem, hogy kérdezzon rá a dologra. Megkérdezett egy ausztrál hölgyet, akivel azelőtt találkozott, ő pedig beszélt neki a haditengerészeti raktárról. Egy amerikai haditengerészeti raktárról. Én meg odamentem. Nem egy szokványos raktárt találtam. Ez a raktár egy olyan hely, ahol olyan cuccokat tartanak, amit Kínába kellett volna szállítani, csak éppen soha nem ért oda.

– Hogy mi?

– Szóval, uram, Kínába egy csomó cuccot vittek. Kölcsönbérletbe, vagy mi. De mivel nem tudták bevinni az országba, Ausztráliába vitték az egészet, és egyszerűen lerakodták. Akkoriban egy kis műszaki alakulat tartózkodott itt, és hirtelen az ölükbe pottyant ez a sok holmi. Azt se tudták, hogy mi a francot csináljanak vele. Az egyik hajó tele volt Studebakerekkel meg kocsikkal, meg teherautóval.

– Értem. Maguk pedig elloptak párat.

– Nem, uram. Erre nem volt szükség. Odamentem Kofflerrel, és közöltem ott az egyik tiszttel, hogy a többi járművünkért jöttem. Azt mondta, hogy engedély nélkül nem vételezhetünk tőle semmit, mire én azt mondtam, hogy van rá engedélyünk, és hogy erre a Studebakerünk a bizonyíték. Megkérdezte, hogy kinek dolgozunk, és mivel maga nem volt Melbourne-ben, azt mondtam neki, hogy Pickering kapitánynak. Howard hadnagy mondta meg a nevét még Hawaiiiban arra az esetre, ha szükségünk lenne rá.

– És az a tiszt pedig felhívta Pickering kapitányt?

– Igen, uram. Pickering kapitány pedig feltehetően azt mondta neki, hogy minden úgy van, ahogy mondtuk. Megkérdezte, hogy hány teherautót meg autót kérek, én meg mondtam, hogy kettőt, mire ő „Rendben, de magának kell elvinnie mind, mert nincs segítségem”. Egy tucatot is el tudtam volna hozni, ha lett volna eszem.

– Szép munka, Richardson őrmester – mondta Banning. – Köszönöm.

(Négy)

Melbourne, Királyi Haditengerészeti Bázis

Légiszállítási iroda

1942. június 1.

– Igen, uram. Máris – mondta Vincent F. Donnelly hadnagy (Ausztrál Királyi Haditengerészeti), és letette a telefont.

Végignézett a zsúfolt irodán, és megpillantotta Daphne Farnsworth harmadosztályú alhajómentert, aki ajkába harapva koncentrált, miközben azon volt, hogy írógépével kitöltsön egy újabb nyomorult nyomtatványt.

– Daphne! – kiáltotta Donnelly hadnagy. Még egyszer kiáltania kellett, mert Daphne teljesen belemerült a munkájába, és nem jutott el a tudatáig, hogy valaki szólt neki.

– Igen, uram?

– A kapitány irodájába kell mennünk – mondta Donnelly.

– Gondolom, nem kérhetjük meg, hogy várjon úgy harminc percet – mondta Daphne mosolyogva. – Már *majdnem* végeztem ezzel.

– Most rögtön látni akar minket.

– Hozzam a jegyzetömbömet?

– Nem, szerintem nem lesz rá szükség.

Eleanor McKee, az Ausztrál Királyi Haditengerészet nőiönkéntes-parancsnokságának korvetthadnagya, a melbourne-i bázis összes női tartalékosának a parancsnoka, a kapitány irodájában volt, amikor beléptek.

Már megint úgy néz ki, mint aki citromba harapott – gondolta Daphne. – *Kíváncsi vagyok, hogy már megint mi a fenét akarhatnak? Tudtommal nem csináltam semmit.*

A kapitány felállt.

– Farnsworth alhajómentester – mondta –, szomorú kötelességem tudatni magával, hogy a férje, John Andrew Farnsworth, az Ausztrál Királyi Híradós Hadosztály őrmestere, elesett Észak-Afrikában.

– Jaj, Istenem!

– Biztosra veszem, hogy valamelyest megvigasztalja a tudat, hogy a királyáért és a hazájáért halt meg – mondta a kapitány.

– A francba! – mondta Daphne.

– Nagyon sajnálom, kedvesem – mondta a kapitány.

(Öt)

Queensland, Townesville

1942. június 5.

– Azt azért tudjátok, hogy csak azért mondom ezt, mert ittam – mondta Eric Feldt, az Ausztrál Királyi Haditengerészet korvettkapitánya Edward J. Banning tengerészgyalogos őrnagynak és Joe Howard tartalékos tengerész-

gyalogos hadnagynak –, de sosem hittem volna, hogy ennyire le fog nyűgözni ez a ti feleszű bandátok.

Feldt korvettkapitány szállásán voltak, összehajtható acélszékeken ültek, egymással szemben, egy rozoga faasztal körül, amelyen egy félig és egy teljesen üres üveg Dewar's Scotch díszelgett. A padlón, egy rozsdás vödörben fél tucat sörözüveg és egy szódásszifon úszott némi jeges vízben.

– Csak azért mondd – felelte Banning őrnagy –, mert rájöttél, hogy én vagyok a rangidős.

– Ez nem volt szép tőled, Banning – mondta Feldt –, hogy előhozakodtál ezzel a rangidős marhasággal, csak azért, mert hat szaros nappal hamarabb léptettek elő, mint engem.

– És adtunk neked teherautót is – mondta Joe Howard kissé akadozó nyelvvél. – Nálunk Amerikában van egy mondás: „Ajándék teherautónak ne nézd a fogát!”

– Nem *adtátok* nekem, csak *kölcsönbe*. És különben is, a kormányt a rossz oldalra szerelték fel.

– Nincs azzal a kormánnyal semmi baj – mondta Howard. – *Ti* akartok mindenáron a szemközti sávban autózni.

Feldt felállt, és elindult – egy kicsit imbolyogva – az egyik komódhoz. Egy doboz szivarral a kezében tért vissza, amelyet aztán ünnepélyesen Banning és Howard elé tett az asztalra.

– Na! – mondta. – Vegyetek!

– Igazán köszönöm – mondta Banning, kivett egy szivart, a dobozt pedig Howard elé tolta.

– Egy hollandtól kaptam, egy teherhajó kapitányától – mondta Feldt, majd visszarogyott a székére, és töltött magának még egy kis Dewar's-t. – Megesküdtök rá, hogy tizennégy éves kubai szúzlányok sodorták a combjuk között.

– Ígyunk a tizennégy éves kubai szúzlányokra – mondta Banning, és megemelte a poharát.

– Úgy-úgy – mondta Howard.

– És ígyunk Vandenhooven kapitányra – mondta Feldt –, aki még időben ideadta a szivarokat.

– Időben? – kérdezte Banning.

– A következő útján elkapták a japcsik. Az egyik szaros rombolójukat küldték rá. Wuvulu szigeténél intézték el.

– A francba – mondta Howard.

Banning újból megemelte a poharát.

– A kapitányra.

Banning meggyújtotta a szivarját; egészen lassan fújta ki a füstöt.

– Igazán remek – mondta elismerően.

A szúzlányok combja csodákra képes – mondta Feldt ünnepélyesen. Valaki kopogott az ajtón.

– Gyere! – szólta ki Feldt.

Egy fiatal, vastag lencsés szemüveget és az Ausztrál Királyi Légierő repülőgép-szerelő tiszthelyettesi egyenruháját viselő férfi lépett a helyiségbe, aztán – brit módra – gyors léptekkel a rozoga asztalhoz masírozott, majd kifelé fordított tenyérrel tisztelgett, miközben a lábával dobantóit egyet a padlón.

– Uram! – kiáltotta.

Feldt egy nem túl határozott mozdulattal a homlokához érintette a jobb kezét, amit csak nagy jóindulattal lehetett volna tisztelgésnek nevezni.

– Mi a helyzet, fiam?

– Deane repülő ezredes üdvözlét küldi, uram. Azt mondta, hogy nem ártana, ha most rögtön megnézné ezeket.

Egy vastag, barna borítékot nyomott Feldt kezébe. Feldt feltépte. Egy valamivel kisebb borítékot talált benne, rajta SZIGORÚAN TITKOS felirattal. Feldt ezt is kinyitotta, majd kivett belőle vagy fél tucat 24X24 cm-es fényképet. Banning biztosra vette, hogy légi felvételek.

– Hol készültek? – kérdezte Feldt egy pillanattal később. A hangján most egyáltalán nem lehetett hallani, hogy ivott.

– A Buka-sziget felett, uram – felelte a férfi a Légierőtől.

– Ez minden, köszönöm. Kérem, mondja meg Deane repülő ezredesnek, hogy lekötelezett.

– Uram! – kiáltotta a férfi a Légierőtől, majd tisztelgett, dobantott a lábával, és kimasírozott a helyiségből.

Feldt Banning elé hajította a fotókat, aztán felállt.

Banning egy férfit látott egy mezőn, felemelt kézzel. Volt még ott három másik fotó, amelyen nagyjából ugyanezt látta, de mintha mindegyiket néhány másodperccel később készítették volna, mint az előzőt. Minden fotóról készült egy-egy nagyítás is, amin csak a férfi látszott és a körülötte lévő terület.

Feldt egy nagyméretű nagyítóval tért vissza. Letérdelt, és alaposan megvizsgálta vele a fotókat.

– Legalább most már tudom, hogy akkor még biztosan élt, amikor ezek készültek – mondta Feldt.

– Ki van ezen a képen? – kérdezte Banning. Nagy gonddal formálta a szavakat; már nagyon megbánta, hogy annyit ivott a whiskyből, és most szeretett volna a lehető legjózanabbnak tűnni.

– Megnézhetem? – kérdezte Joe Howard.

– Persze – mondta Feldt, aztán folytatta. – Ez itt Jacob Reeves alhadnagy. Nem hallottunk róla már vagy tíz napja. Bukán van. Az egy fontos hely. Már kezdtem félni, hogy a kis sárgák megcsípték. De csak a rádiója ment ki.

Banning ránézett. Látszott Feldten, hogy egyáltalán nem viccnek szánta, amikor azt mondta, hogy „kis sárgák”. Jeges gyűlölet csillogott a szemében.

– Honnan tudod, hogy tönkrement a rádiója? – kérdezte Howard.

– Szerinted mi a szart jelent az, hogy „RA”? – kérdezte Feldt türelmetlenül, már-már lenézően. A képre mutatott, és Banning most már látta, hogy mi ke-

rülte el a figyelmét. A magas füvet, vagy mi a fenét, egy helyen levágták, úgy-hogy két betű rajzolódjon ki: RA.

– Érdekes fickó ez a Jacob Reeves – mondta Feldt kedvesebb hangon, mintha megbánta volna, hogy úgy felcsattant az előbb. – Már majdnem ötven-éves. Gyerekkora óta a szigeteken él. Tizenöt éve van Bukán. Sose nősült meg. Egy háremre való bennszülött nője van. Szerintem háromszor sem hagyta el a szigetet, amióta odaköltözött. Majd megvesztünk, mire megtanítottuk mor-zézni, az új vezeték nélküli rádiókról meg persze szart sem tud.

Banning felvonta a szemöldökét.

– Lehet, hogy csak meglazult valamelyik vezeték – magyarázta Feldt –, de az is lehet, hogy teljesen tönkrement az egész berendezés. Vagy az áramfejlesztője romlott el... egy kis benzinüzemű áramfejlesztője van... Isten tudja, mi történhetett.

– Honnan szerzi a benzint az áramfejlesztőhöz? – kérdezte Howard.

– Vitt magával egy halom cuccot – mondta Feldt. – Egy egész teherautónyi holmit vitt magával, amikor bevette magát a hegyekbe. Benzint is. Ha az fogott volna el neki, akkor valószínűleg azt vágta volna a fübe, hogy BEN.

– Honnan vannak a képek? – kérdezte Banning.

– Megkértem Deane repülő ezredet, hogy küldjön oda egy gépet. Van pár Lockheed Hudsonja.

Banning bólintott. Az ikermotoros, alsószárnyas, egyfedelű, kettős függő-leges farokfelületű repülőgépet arról a híres repülőgépről mintázták, amelynek nyoma veszett, miközben Amelia Earhart megpróbálta vele megdönteni a föld körüli repülés gyorsasági világcsúcsát.

– Azt hiszem, hogy nem ártana, ha küldenénk egy Hallicrafterst Reeves al-hadnagynak – mondta Feldt. – Örülök, hogy megemlétted az üzemanyagot. Fogalmam sincs, hogy mennyi maradhatott neki. Az is lehet, hogy semennyi. Azt a lábbal hajtható áramfejlesztőt kellene hozzá eljuttatni.

– Rendben – vágta rá Banning.

– Csakhogy volna itt egynehány probléma. Először is, hogy juttatjuk el hozzá? A hegyekben van, úgyhogy... még ha tudnék is beszerezni egyet... a tengeralttjáró meg a hajó kapásból kilőve.

– Akkor marad az ejtőernyő – mondta Banning. – Deane ezredes meg tudja csinálni?

Feldt bólintott, jelezve, hogy repülőgépet tud beszerezni.

– A következő kérdés az, hogy kibír-e a Hallicrafters egy landolást?

– Biztosra veszem, hogy erre a kérdésre a mi Koffler tizedesünk tudni fogja a választ – mondta Banning. – Ami engem illet, szerintem ki kellene bírnia.

– Akkor már csak egy kérdés marad. Koffler tizedes hajlandó lesz ugrani?

– Ugyan miért kellene ugrania? – kérdezte Banning.

Azonnal látta Feldt arcán, hogy félreértette a kérdését; Feldt azt hitte, hogy nem akarja az egyik emberét a japán vonalak mögé küldeni.

– Tartok tőle, hogy kénytelen lesz, Banning – mondta Feldt. – Különben hiába dobjuk le a Hallicrafterst. Reeves nem tudja használni. A használati útmutatóval sem érünk semmit. Az ő agya egyszerűen nem úgy működik, mint az átlagembereké.

– Mikor kellene Kofflernek ugrania? – kérdezte Banning.

– Ma péntek van. Mennyi időre van szüksége az emberednek, hogy felkészítse a Hallicrafterst a ledobásra?

– Ezt megint Kofflertől kell megkérdeznem. De ha engem kérdezel, nem hinném, hogy többre lenne szüksége pár óránál. Feltételezem, az Ausztrál Légierőtől kapunk ejtőernyőt.

Feldt bólintott.

– Odacsörgök Deane-nek, és elrendezem, hogy holnap odarepüljön az embereddel.

– Kérdezhetek valamit? – szólt közbe Howard.

Banning kíváncsian, sőt, türelmetlenül nézett rá.

– Persze – mondta Feldt.

– Ha jól értem – mondta Howard –, egy roppant fontos, partfigyelő állomásról beszélünk...

– Egyesek szerint ez a Jegfontosabb állomásunk – mondta Feldt. – Én úgy vélem, hogy az egyik legfontosabb állomásunk.

– Mindössze egy emberrel, aki igen keveset, illetve semmit sem tud a rádiókról.

– Azért kell Kofflernek is ugrania, hogy csatlakozzon hozzá.

– Koffler nem tud megkülönböztetni egy Zérót egy Packardtól – mondta Howard. – Ha valami történik azzal a Reeves nevű fickóval, akkor lesz egy tökéletesen működő rádióállomás a szigeten, amin keresztül semmilyen információt nem fogunk kapni, mert Kofflernek fogalma nincs, hogy mire kell figyelnie.

– Úgy van – mondta Feldt. – Akkor?

– Akkor ne egy embert küldjünk oda, hanem egy csapatot. Két embert. Egy rádióst meg még valakit, aki felismeri a japán repülőgépeket, hajókat, meg azt a Reeves nevű alhadnagyot. Ha Reeves valamiért kiesne, az a másik ember valószínűleg tovább tudná működtetni az állomást. Még hozzá jobban, mint valaki, aki tavaly ilyenkor még gimnáziumba járt.

– Pillanatnyilag nincs senkim, akit odaküldhetnék – mondta Feldt. – De igazad van. Reeves helyére keresni kell valakit. Gondolkodni fogok a dolgon.

– Most kell odaküldeni valakit – makacskodott Howard. – Azt mondtad, hogy nem könnyű repülőgépet szerezni. Lehet, hogy később már nem is kapsz repülőgépet, vagy ha mégis, a japánok megneszelik, hogy valami fontos dolog történik abban a térségben.

– Feldt korvettkapitány az imént mondta, hogy nincs embere – mondta Banning udvariatlanul.

– Pearlben az első védelmi zászlóaljnál voltam – mondta Howard. – A szolgálati teendőim ellátása mellett japán repülőgép- és hajóazonosítást tanítottam.

– Lenyűgöző – mondta Feldt korvettkapitány halkán.

– De nem vagy ejtőernyős – mondta Banning.

– Tavaly ilyenkor még Steve Koffler sem volt az – makacsodott Howard.

– Ed – mondta Feldt halkán –, egyszer egy kibírhatatlanul önelégült brit végrehajtó tiszt a Brit Különleges Haderőtől beszélt nekem a titkos ügynökök beszivároztatásáról Franciaországba. Azt mondta, hogy több emberüket vesztették el a kiképzés alatt, mint a bevetés során. Ezért aztán már nem teszik ki az ügynökeiket annak a veszélynek, amivel az ejtőernyős idképzés jár.

Banning Feldtre, majd Howardra nézett, de nem szólt semmit.

– Engem csak az aggaszt, hogy Joe annyira menni akar – mondta Feldt, és Howard szemébe nézett. – Miért akarsz odamenni?

– *Nem* akarok – mondta Howard egy pillanattal később. – De valakinek oda kell mennie. Úgy tűnik, hogy a rendelkezésre álló emberek közül én vagyok a feladatra a legalkalmasabb.

– Nős vagy? Gyereked van? – kérdezte Feldt.

– Van egy... menyasszonyom – mondta Joe. Ekkor döbrent rá, hogy életében először mondta ki ezt a szót.

– A döntés természetesen Banning őrnagyé – jelentette be Feldt komoly hangon.

Banning egy pillanatra Howard szemébe nézett.

– Az lesz a legjobb, ha Joe és én visszatérünk Melbourne-be – mondta végül Banning színtelen hangon. – Elképzelhető, hogy Joe-nak és Kofflernek szüksége lesz valamilyen felszerelésre, amiről nem tudok. Ha így van, egy őrnagy nagyobb eséllyel tudja megszerezni Melbourne-ben, mint egy hadnagy.

– A többi emberednek eddig nem okozott gondot megszerezni ezt-azt – mondta Feldt. – De természetesen igazad van. Deane-nel elintézem, hogy vigyen titeket a szigetre holnap reggel.

Megragadta a whiskysüveget, és teletöltötte a poharakat.

– És Melbourne-ben lehet a legkönnyebben beadatni az oltásokat.

– Oltásokat?

– Védőoltásokat.

– A Tengerészgyalogságnál minden ismert betegség ellen kaptam oltást – mondta Howard.

– Joe, én kétlem, hogy a ti orvosaitok bármit is tudnának azokról a kórokozóktól, amik Bukán lesnek rád – mondta Feldt. – És mivel Banning őrnaggyal úgy döntöttünk, hogy részt vehetsz ebben a kis kalandban, az a minimum, hogy jó kisfiú módjára hagyod, hogy beadják neked azokat az oltásokat.

– Igenis, uram – mondta Howard.

– Erre iszunk – mondta Feldt, és megemelte a poharát.

(Hat)

Új-Dél-Wales, Wagga Wagga

Two Creeks farm

1942. június 6.

Megemlékezésnek mondták a szertartást, de Daphne Farnsworth szerint szabályos temetés volt, amelyen pont a halott nem jelent meg. A Szent Pál-templomban egy üres, zászlóval letakart koporsót is elhelyeztek. Mr. Bartholomew Frederick tiszteletes, aki a miseruhájára kitűzte az I. világháborúban ausztrál-új-zélandi tengerészgyalogosként begyűjtött szalagjait, dicshimnusz zengett az elhunyt John Andrew Farnsworth őrmester kiváló tulajdonságairól és természetesen az ausztrál fegyveres erők vitézségéről.

A szertartás előtt és után – sőt, még mielőtt Daphne hazaért volna – a szomszédok tiszteletüket tették az elhunyt hozzátartozóinál. Daphne csak egynek számított a sok hozzátartozó közül. A látogatók nem John és Daphne házába mentek leróni a tiszteletüket, hanem John szüleinek a házába. Az ő házukat többé-kevésbé lezárták, és a szülői ház amúgy is nagyobb volt, de Daphne sejtette, hogy a sok sültet meg ragut, a fokhagymával megtűzdelt sonkát és a burgonyasalátát akkor is a nagy házban tálták volna fel, ha nem csap fel haditengerésznek.

Szégyenkezve és zavarodottan fogadta a részvétnyilvánításokat. És ez idegesítette. Azt a sok embert sem látta szívesen. Rá kellett jönnie, hogy vagy egy szemét kurva, vagy pedig – ahogy azt legalább fél tucat vendég az anyósa meg az apósa fülébe súgta – sokkot kapott, és még nem fogta fel, hogy elvesztette a férjét. De ami késik, nem múlik.

Ez is idegesítette. Fogalmuk sem volt, hogy miről beszélnek. Nagyon is elfogadta, hogy elvesztette a férjét. Tudta, hogy John soha nem fog visszajönni, még egy nyomorult koporsóban sem, ha vége lesz a háborúnak. Rettenetes ürességet érzett a szívében és a zsigereiben, amikor belegondolt, hogy már soha nem fogja érezni John izmos karjainak ölelését, és hogy már soha többé nem érezheti a férjét magában.

Haragudott Johnra – újabb ékes bizonyítéka annak, hogy egy szemét kurva. Nem kellett volna elmennie. Megölette magát egy másik kontinensen, pusztán azért, mert oda *akart* menni, mert eluralkodott rajta valami obszcén és groteszk vadászösztön, ami arra hajtotta, hogy elmenjen, és öljön... anélkül hogy belegondolt volna, hogy mit tesz a feleségével.

A részvétnyilvánítók másik témája a gyermektelenségük volt – amit John egyszerűen elintézett azzal, hogy besoroztatta, aztán pedig megölette magát. A férfiak, akik a társalgóban üldögéltek, és ittak, illetve a nők, akik a konyhában tüsténkedtek az ételek körül, láthatóan nem voltak egy véleményen ez ügyben. Voltak, akik sajnálták, hogy nem született gyerekük, aki legalább a nevet továbbvihette volna; a többiek egyenesen Isten kegyelmének nevezték a dolgot, mivel így Daphnéra nem szakadt egy újabb teher, egy gyermek, akinek apa nélkül kellett volna felnőnie.

Daphne korán reggel kezdte az ivást, azután hogy reggel felébredt a hitvesi ágyban, és felüvöltött a fájdalomtól, amikor rádöbbsent, hogy John soha többé nem ébred fel mellette. Legurított egy feles gint, és csak azután ment el fürdeni.

Aztán, mielőtt beültek az autókba, hogy elmenjenek a Szent Pál-templomba, megivott még egy pohárával. Amióta hazajöttek a szertartásról, három pohárral ivott meg. Az időzítésre persze nagyon ügyelt. John egyszer azt mondta neki, hogy ha óránként csak egy pohárral iszik meg, nem tud tőle berúgni. A test nagyjából egy óra alatt éget el annyi alkoholt. Daphne hitt neki.

Most mégis annyira szeretett volna meginni még egy pohárral! Újabb bizonyítéka annak, hogy egy szemét kurva, mert igazából szerette volna magát leinni a sárga földig. Életében mindössze háromszor rúgott be; legutoljára akkor, amikor visszajött ide, miután megnézte, ahogy John hajója eltávolodott a melbourne-i rakparttól.

Ma persze ilyesmiről szó sem lehetett. Azzal szégyent hozott volna magára – nem mintha érdekelte volna. De a családjának fájdalmat okozott volna, főleg John anyjának. Nem engedhette el magát, és nem tehetett ilyesmit, amikor azt várta el tőle mindenki, hogy gyászoljon, mint egy erkölcsös, fiatal özvegyasszony.

Otthagytá a tömeget a nagy házban, és elindult a saját háza felé. Már nagyon ki kellett mennie, és a nagy házban egész sor állt a véce előtt.

Véletlenül vette észre az autót, amely éppen áthajtott a Murrumbidgee folyó feletti hídon, majd élesen jobbra kanyarodott, és behajtott a birtokukra.

Még egy vendég? Nem hiányzik még egy részvényilvánítás, vagy az, hogy megint azt mondja nekem valaki, hogy „Nyugalom, kislány”, vagy hogy: „Az Úr útjai kifürkészhetetlenek. Bíznod kell az Úrban!”

Nem is ül senki a volán mögött.

Hát persze. Ez egy amerikai kocsi, egy Studebaker, olyan, mint amilyen az amerikaiaknak volt a Szilfa-lakban.

Mit keres itt egy amerikai autó?

Úristen, ez ő. Nem lehet, de mégis ő az.

Mi az eget keres itt Steve Koffler?

Átvágott a mezőn, és egy pillanattal azután ért az autóhoz, hogy Steve Koffler leparkolta a Studebakert a hosszú kocsisor végén, kiszállt, és kinyitotta a hátsó ajtót.

Daphne első gondolata nem volt túl kedves. Amikor meglátta a ragyogó ejtőernyősbakancsot, a ropogósra vasalt nadrágot és Steve zubbonyának finom anyagát, akaratlanul is az jutott az eszébe, hogy Johnnak milyen durva anyagból készült az egyenruhája, mintha egy pokrócból vágták volna ki, és hogy milyen vacak, jancsiszeges bakancsot kellett hordani, és ettől dühbe gurult.

A rohadt amerikai tengerészgyalogosok, mind úgy néznek ki, mint a tisztek.

Bármit is keresett Steve a Studebaker hátuljában, most kivette, aztán felgyenesedett, megfordult, és meglátta Daphnét.

– Hello – mondta Steve meglepetten és egy kicsit félénken.

– Miért jött ide?

Donnelly hadnagy mondta, hogy mi történt a férjével – mondta Steve, és átnyújtotta a lánynak azt, amit az autó hátsó üléséről vett ki: egy csokor virágot, egy zsírpapírba csomagolt dobozt és egy barna zacskót, amiben feltehetően egy üveg ital volt.

– Miért jött ide? – tette fel a kérdést Daphne újból.

– Nem tudtam, hogy mi a szokás Ausztráliában – mondta Steve. – Hogy hogyan fejezik ki errefelé az emberek a sajnálatukat.

– Mi ez?

– Virág, csokoládé és whisky – mondta Steve. – Ilyesmit szokás hozni?

– Ezt igazán nem kellett volna – csattant fel Daphne, de rögtön meg is bánta. – *Miért jöttél ide?*

– Azért, hogy elmondjam, mennyire sajnálom, hogy a férjed elesett – mondta Steve.

– És csak ezért autóztál ennyit?

– Csak négyszázharmincöt kilométer volt az egész – mondta Steve. – Most néztem meg. Ja, és kétszer eltévedtem. Az is benne van.

Ez minden? Vagy azt hitted, hogy most, hogy özvegy lettem, fejest ugorhatsz az ágyamba?

Mi a fene van velem? Ez a fiú csak egy ostoba, kedves fajankó. Igazából nem is olyan ostoba, mint amilyennek először gondoltam. Inkább kedves és naiv, de nem ostoba.

– Nagyon kedves tőled, Steve. Nagyon köszönöm.

Steve Koffler szemmel láthatóan kiengedett.

– Jó. Mindenképpen meg akartam tenni.

Anyám ezt nem fogja megérteni. Se John anyja. Senki. Azt fogják hinni, hogy ez a fiú meg én... együtt vagyunk. Az, hogy maga a gondolat is abszurd, senkit nem fog érdekelni. Ezt fogják himni.

De azt sem mondhatom neki, hogy szedje a sátorfáját Ez kegyetlenség is lenne a részemről, ráadásul mostanra mindenki látta az autót, és azon tűnődnek, hogy kié lehet. Mi a francot csináljak?

– Lefogadom, hogy most azt gondolod rólam, hogy szörnyű alak vagyok – mondta Daphne Farnsworth Steve Kofflernek, miközben a Studebaker ráfordult a Murrumbidgee folyó felett átívelő hídra –, amiért hazudtam a családomnak.

– Nem. Én megértem – felelte Steve, és oldalra fordult, hogy láthassa a lány arcát.

– Én viszont rohadtul érzem magam miatta – mondta Daphne. – De már nem bírtam tovább. Ordítani tudtam volna.

Miután gyorsan elmondta Steve-nek a történetet, amit be akar adni a rokonainak, Daphne bekísérte a nagy házba, és bemutatta családjának. Azt

mondta nekik, hogy a felettesének, Donnelly hadnagynak tudomására jutott, hogy az amerikai tengerészgyalogosok autót küldenek a Wagga Wagga-i repülőtérre. A hadnagy beszélt az egyik tengerészgyalogos-tiszttel, aki odaküldte a gépkocsivezetőjét, Steve-et – akit Daphne Koffler tizedes néven említett –, hogy vigye vissza Melbourne-be. Másnap úgyszólván lejárt volna az „elhalálozási eltávja”. Így legalább nem kellett másnap a hajnali vonattal mennie, és megszállt egy hosszú, kényelmetlen utat.

A történet hihetően hangozott, és Daphne majdnem biztosra vette, hogy senki sem fogott gyanút. Vég nélkül hálálkodtak Steve-nek. Ettől persze Daphne csak még rosszabbul érezte magát.

– Örülök, hogy eljöttem – mondta Steve.

Hosszú ideig nem szóltak egymáshoz. Daphne közben azon tépelődött, hogy milyen hazug és álnok ember lett belőle, és hogy azelőtt nem is sejtette, hogy ilyen mélyre tud süllyedni, ráadásul még hihetetlenül meg is könnyebült, hogy meg tudott szabadulni azoktól az emberektől, akik osztoztak a gyászában, és akik szó szerint a világon mindent megtettek volna érte.

Steve Koffler törte meg a csendet, amikor a Victoria állam határától mintegy hetven kilométernyire lévő Wangaratta közelébe értek.

– Nagy baj lenne, ha megállnék valahol enni? Farkaséhes vagyok.

– Te ma még nem is ettél?

Steve megrázta a fejét.

– Szólhattál volna a farmon – mondta Daphne. – Volt ott egy csomó kaja... Steve vállat vont.

– Jó, de én fizetek – mondta Daphne. – Nagyon hálás vagyok, hogy eljöttél értem.

– Van pénzem – mondta Steve.

– Vagy én fizetek, vagy éhen maradsz.

Steve félénken rámosolygott.

– Mesélj nekem a családról meg a barátnődről! – mondta Daphne, miután Steve végzett egy hatalmas szelet sült hússal és pár tükörtojással.

– Nem sok mindent mondhatok róluk. A szüleim elváltak. Anyámmal élek, meg a férjével. Barátnőm nincs.

– Azt hittem, hogy a tengerészgyalogosoknak minden kikötőben van egy szeretőjük.

– Igen, azt mondják – mondta Steve. – Persze ismerek egy *csomó* lányt, de egyik sem érdekel igazán. Talán eddig túl elfoglalt voltam ahhoz, hogy barátnőm legyen.

Hazudik. Csak henceg. Fél a nőktől De akkor meg miért kocsikázott el Wagga Waggáig? Mert tényleg megsajnálta. Ez a kölyök nem egy Don Juan. Csak egy kedves kölyök.

Amikor újból nekivágtak az útnak, Daphne azon kapta magát, hogy már megint az előző témát feszegeti. Azon tűnődött magában, hogy miért érdekli ez az egész annyira.

– Biztos volt már egy lány, aki... jobban tetszett neked, mint a többi. Steve arcán rögtön látta, hogy volt egy lány az életében, és hogy valami nagyon nem volt rendben azzal a kapcsolattal.

– Hogy hívták, Steve?

Mi a francért csinálom ezt? Mit érdekel engem?

Az elkövetkező fél órában Daphnénak sikerült apránként kihúzni Steve-ből a Dianne Marshall Norman-sztorit. Mire sikerült neki szétválasztania a tényeket Steve képzelgéseitől, és összerakni azt, hogy feltehetően mi is történhetett, alaposan megutálta Dianne Marshall Normant, és még jobban megkedvelte Steve-et, persze csak úgy, mintha mondjuk a nővére lett volna. Legalábbis ezzel hitegette magát.

Néhány nő olyan szemét kurva tud lenni – gondolta Daphne. – Megszerzik, amit akarnak, és közben füttyölnek rá, hogy mennyire megbántanak egy olyan kedves kölyköt, mint Steve Koffler.

(Hét)

Ausztrália, Melbourne

USA Hadsereg, Katonakórház

USA haditengerészeti egység

1942. június 6., 17.05

Nem sokkal azután, hogy találkoztak, dr. Charles E. Whaley tartalékos korvettkapitány elmondta Barbara T. Cotter tartalékos zászlósnak, hogy jövedelmező pszichiátriai praxist hagyott ott a Michigan állambeli Grosse Pointe Hillsben, és beállt haditengerésznek, hogy kezelhesse azokat a honfitársait, akik nem tudták magukban feldolgozni mindazt, ami a hadszíntéren történt. Szerette ezt a munkát.

Aztán azt is elmondta Cotter zászlósnak, hogy nem azért lépett be a Haditengerészethez, hogy a Douglas MacArthur, a Délnyugat-csendes-óceáni Haderő főparancsnoka körül lebzselő aranygallérosok apró-cseprő orvosi problémáival foglalkozzon, vagy hogy hozzájuk rohangáljon, mert az a rögeszméjük, hogy az egészségükre mindenütt halálos veszély leselkedik. Azt is megmondta, hogy egyáltalán nem áll szándékában hozzájuk rohangálni.

Külön közölte Cotter zászlóssal – akit egyébként szokatlanul kedves és értelmes kölyöknek tartott –, hogy nincs az a pénz, hogy elmenjen annak a Pickering nevű átkozott haditengerésztisztnek a szállására. Az a fickó nyilván hallott egy tucat ritka trópusi betegségről, és mivel valamilyen ostoba oknál fogva úgy érezte, hogy ezek a betegségek megtámadhatják, be akarta magát oltatni ellenük. A szállásán.

– Tudom is, hogy hogyan kezdődött ez az egész, Barbara – mondta dr. Whaley. – Egyébként ami engem illet, még életemben nem *láttam* senkit, aki elkapta volna ezeket a betegségeket, pedig bennlakó orvos voltam Los Angelesben, ahol mindenféle fiúra dolgot lát az ember, de ma reggel itt járt egy tengerészgyalogos-tiszt egy cédulával felfegyverezve, amit az egyik admirálistól kapott MacArthur törzskarából, amin az állt, hogy azonnal oltsák be a felsorolt betegségek ellen. A kollégáknak az ausztráloktól kellett kérniük vakcinát. Aztán meg kaptam egy üzenetet ettől a Pickering kapitánytól... ha itt lettem volna, amikor hozták, hát megmondtam volna nekik a véleményemet... aki utasít engem, hogy menjek a szállására, és adjam be az oltásokat egy másik személynak is. Szerintem az történt, hogy ez a gazember Pickering hallott a tengerészgyalogosról, aki beoltatta magát, és úgy döntött, hogy akkor őt sem fogják megbetegíteni azok a fránya kórokozók. Azt már nem! Ő nem fog ágynak esni! Hiszen olyan messzire került a washingtoni Hadsereg-Haditengerészet Klubtól, és most itt van, és az életét teszi kockára MacArthur palotaőréként.

Barbara elnevette magát.

– Akkor mi legyen, doktor úr?

– Ha magam mennék oda, Barbara, valószínűleg megfélemlenék róla, hogy tiszt és úriember vagyok, és megmondanám ennek a Pickering nevű alaknak, hogy mi a véleményem a Haditengerészetről és konkrétan róla. Tehát a hatalomnál fogva, amellyel a Haditengerészet ruházott fel, utasítom, Cotter zászlós, hogy menjen el... – Dr. Whaley egy kis gépelt papírt adott Barbarának – ... az itt látható címre, és oltsa be ezt a tisztet! Keressen egy tompa tűt, egy nagyot! Orvosi praxisom alatt szerzett tapasztalatom alapján úgy vélem, hogy a legjobb az lesz, ha a nagy farizomba adja be az injekciót.

– Igenis, uram – felelte Cotter zászlós.

– És mentőautóval menjen! – tette hozzá dr. Charles E. Whaley tartalékos korvettkapitány.

– Mentőautóval?

– Kis szerencsével Pickering kapitány érdeklődni fog a mentőautó felől. Akkor maga közli vele, hogy ezek a védőoltások időnként rettenetes mellékhatással járnak – mondta dr. Whaley, aki nagyon meg volt elégedve magával –, és hogy a mentőautóra csak elővigyázatosságból van szükség.

– Komolyan mondja? – kérdezte Barbara nevetve.

– Naná – felelte Whaley korvettkapitány.

(Nyolc)

Ausztrália, Victoria szövetségi állam, Dandenong

Szilfa-lak

1942. június 6., 17.55

Amikor Barbara meglátta a Szilfa-lakot, magában nagyon megörült, hogy dr. Whaley őt küldte, és nem maga ment ki. Úgy tűnt, hogy ez a Pickering kapitány újabb bizonyítéka volt annak, hogy Kari Marx talán mégsem tévedett akkorát, amikor elítélte a felső tízezret, akinek a kezében a tőke felhalmozódott. Mivel a rang privilégiumokkal járt, a haditengerész-kapitányok jól éltek. De nem ennyire jól. Dr. Whaley nagy bajba keverte volna magát, ha hagyja, hogy eluralkodjon rajta az ír temperamentuma ez előtt az aranygalléros előtt.

Egy középkorú nő nyitott neki ajtót.

– Jó napot – mondta Mrs. Hortense Cavendish mosolyogva. – Segíthetek valamiben?

– Cotter zászlós vagyok, és Pickering kapitányhoz jöttem. A kórházból.

– Kegyed orvos?

– Ápolónő vagyok – felelte Barbara.

– Tudtommal Mr. Pickering orvost várt – mondta Mrs. Cavendish –, de azért, kérem, fáradjon be! Máris szólok neki, hogy itt van.

Magára hagyta Barbarát a hallban, aztán eltűnt az egyik folyosón. Egy pillanattal később egy férfi jelent meg a hallban. Inget és nadrágtartót viselt. Az ingje felső gombja ki volt gombolva, a nyakkendője pedig ki volt kötve. A kezében egy pohár whisky aranylott.

Barbara úgy ment oda, hogy egy hitvány, fontoskodó, aranygalléros palatőrrel fog találkozni, akinek – ahogy azt dr. Whaley találóan megjegyezte – az a rögeszméje, hogy az egészségére mindenütt halálos veszély leselkedik.

– Hello – mondta Pickering. – A nevem Fleming Pickering. Whaley korvett-kapitányra számítottam, de maga sokkal csinosabb.

– Uram, a nevem Cotter zászlós.

– Örvendek – mondta Pickering. – Láttuk a mentőautót odakint. Mi szükség rá? A Haditengerészet már megint nem tudja, hogy mit csinál?

– Uram, azért jöttem, hogy beadjak néhány védőoltást – mondta Barbara.

– Elképzelhető, hogy mellékhatásuk lesz. A mentőautót elővigyázatosságból küldték.

– Ó, az első beoltott személy egészen jól van – mondta Pickering. – Reménységünk szerint kegyed célpontja hamarosan előkerül. De tartok tőle, hogy kénytelen lesz várni egy keveset.

– Uram?

– Azért hívtuk, hogy beoltsa Koffler tizedest – mondta Pickering. – Jelenleg fogalmunk sincs, hogy hol lehet. Kénytelen lesz megvárni, amíg előkerül. Ha ez esetleg gondot jelent, felhívom a kórházat, és elmagyarázom a feletteseinek a helyzetet. Ez az oltás roppant fontos nekünk.

– Azt hittem, hogy magát kell majd beoltanom, kapitány.

– Jaj, dehogy – mondta Pickering mosolyogva. – Ahogy mondtam, a Hadi-tengerészet már megint nem tudja, hogy mit csinál. Hívjam fel a kórházat, és oszlassam el ezt a félreértést?

– Ha maradnom kell, akkor inkább magam telefonálnék, uram – mondta Barbara.

– A telefon arra lesz – mondta Pickering, és egy keskeny asztalra mutatott a hall egyik szegletében. – Ha gond van, csak szóljon! Némelyik hivatásos haditengerésznek meglehetősen nehéz a felfogása.

Barbara döbbenet nélkül nézett rá.

– Mi, amatőrök legalábbis így gondoljuk – mosolygott Pickering. – Feltételezem, kegyed is amatőr?

– Tartalékos vagyok, uram, ha erre gondol.

– Tudtam én – mondta Pickering. – Ha elintézte a telefont, kérem, fáradjon be a társalgóba!

Pickering a társalgó irányába mutatott.

– Igen, uram – mondta Barbara.

– Ó, Barbara – mondta dr. Whaley, miután felvette a telefont a szállításán. – Remélem, azért hív, mert eltévedt.

– Parancsol?

– Sikerült megtalálnia a Szilfa-lakot?

– Igen, uram. Most is éppen onnan hívom. Az imént találkoztam Pickering kapitánnyal.

– Hogy ment?

– Nem olyan, amilyennek gondolta, doktor úr.

– Igen, már én is értesültem róla. Az a tengerészgyalogos-tiszt, akit beoltottak a kórházban, meg az a másik, akit magának kell beoltania, valami akcióra készül a japán vonalak mögött. Valami szupertitkos küldetésre. Öt perccel azután tudtam meg, hogy maga elment, hogy Pickering nem az, aminek gondoltam.

– Nagyon kedves ember – mondta Barbara.

– És MacArthur tábornok haverja – mondta dr. Whaley. – És Frank Knox megbízottja. Nem olyan fickó, akit tompa injekciós tűvel szokás döfködni.

– Nem, uram – nevetett Barbara. – Az a másik tengerészgyalogos, akit be kell oltanom, még nincs itt. Pickering kapitány szerint meg kell várnom, amíg megérkezik. Ezért hívtam.

– Maradjon csak, amíg kell – mondta dr. Whaley. – És legyen nagyon nyájas. Tudja, hogy a karrierünk forog kockán.

– Igen, uram.

– A mentőautót pedig küldje vissza, Barbara! Majd odaküldök egy szolgálati autót, ha végzett.

– Igen, uram.

Barbara letette a telefont, kiment a mentőautóhoz, visszaküldte a kórházba, aztán visszasétált a házba.

– Minden rendben ment? – kérdezte Pickering, amikor Barbara megjelent a szoba ajtajában, amelyre Pickering mutatott a hallban. –Jöjjön csak be!

– Minden rendben, uram – mondta Barbara.

– Uraim, a kisasszony Cotter zászlós – mondta Pickering. – Cotter zászlós, bemutatom Ed Banning őrnagyot, Vince Donnelly hadnagyot és Joe Howard hadnagyot.

Joe Howard hadnagy, aki eddig az italokat keverte a bárpultnál, megfordult, Barbarára nézett, és elejtette a poharat.

– Úristen!

– Joe! – nyögött fel Barbara.

– Vajon miért van olyan érzésem, hogy ez két remek, ifjú tiszt nem most találkozik először? – kérdezte Banning szárazon.

– Howard hadnagy – mondta Pickering –, Cotter zászlós épp az imént mesélte el nekem, hogy ezeknek az oltásoknak időnként igen kellemetlen mellékhatásaik jelentkezhetnek. Talán nem ártana, ha keresnének egy helyet, ahol megvizsgálhatná magát.

Pickering már éppen gratulálni akart magának, amiért ilyen salomoni bölcsességgel oldotta meg a helyzetet – csak úgy, kapásból –, hiszen az ifjú szerelmesek nem mutathatták ki ilyen magas rangú tisztok előtt, hogy mit éreznek egymás iránt. De az isteni szikra kárba veszett, mert Cotter zászlós – megelégedve arról, hogy tiszt és úri hölgy – Howardhoz rohant, a karjaiba vetette magát, aztán elkiáltotta magát: Jaj, kedvesem!”

Pickering kapitánynak egy pillanatra elállt a szava.

– Joe, miért nem vezeti körbe a barátnőjét a birtokon?

Howard, attól tartva, hogy el fog bicsaklani a hangja, ha megszólal, Pickering felé biccentett, hogy köszöni, aztán – karjai között Barbarával –, kísért a társalgóból, ki a folyosóra.

Hirtelen Barbara megállt, kibontakozott a férfi öleléséből, és a szemébe nézett.

– Te is részt veszel ebben a küldetésben, igaz? – kérdezte. – Jaj, Istenem!

– Nem lesz semmi baj – mondta Joe.

– Az ilyen küldetésekre önként szoktak jelentkezni az emberek – mondta Barbara, majd dühösen hozzátette: – Önként jelentkeztl, igaz?

Joe bólintott.

– A fene egyen meg!

Joe nem reagált.

– Miért? Azt mondd meg nekem, hogy miért?

– Mert fontos – felelte Joe.

– Mikor indulsz?

– Holnap.

– Holnap? – nyögött fel Barbara.

Joe bólintott.

– Most mi lesz? – kérdezte Barbara.

Joe tehetetlenül vállat vont.

– Mehetünk a szobámba – hadarta Joe.

Barbara a szemébe nézett.

– De akkor megtudnák – mondta Barbara.

– Kit érdekel?

Barbara kinyújtotta a kezét, megérintette Joe arcát, és megrázta a fejét. Joe elvette a kezét az arcától, és megfogta. így mentek, kézen fogva, végig a folyosón, aztán fel a széles lépcsőn, a szobájába.

XIII.

(Egy)

Ausztrália, Victoria szövetségi állam, Dandenong

Szilfa-lak

1942. június 6., 21.05

Ahogy Stephen M. Koffler tizedes és Daphne Farnsworth alhajómester Melbourne-höz közeledett, elhajtottak egy útjelző tábla mellett, amely a dandenongi elágazást volt hivatott jelezni. Koffler tizedesnek ekkor jutott eszébe, hogy talán nem ártana lejelentkeznie, mielőtt hazaviszi Farnsworth alhajómestert.

– Nem bánnád, ha előbb még beugranék szólni Mrs. Cavendishnek, hogy megjöttem? – kérdezte Steve, miközben ráfordult Dandenong felé vezető útra.

– Lehet, hogy üzenetem van, vagy valami ilyesmi.

– Semmi gond.

Végighajtott a hosszú bekötőúton, amelyet szilfák öveztek. Amikor a házhoz értek, két autót pillantottak meg a bejárat előtt. Az egyik egy lenyitható tetejű Jaguár kupé volt, a másik egy Morris az Ausztrál Királyi Haditengerészet rendszám táblájával. Daphne meglepve látta, hogy Donnelly hadnagy szolgálati autója az.

Azon tűnődött, hogy vajon mi dolga lehet a hadnagynak a Szilfa-lakban, aztán meg azon gondolkodott el, hogy mit fog szólni a hadnagy, ha meglátja Steve Koffler tengerészgyalogos tizedessel. Hisz neki most otthon kellene gyászolnia a férjét.

– A francba! – mondta Steve Koffler, amikor meglátta a két autót.

Amikor Edward J. Banning észrevette a fényszórókat, amelyek fénye megtört a Szilfa-lak ablakain, felállt, és a könyvtár egyik franciaablakához lépett. Miközben félrehúzta a függönyt, a Studebaker leparkolt a Jaguár és a Morris mellé. *Ez Steve Koffler tizedes lesz! Engedély nélkül volt távol a kanos kis szarházi jai. Nem fogom leordítani a fejét. Egy jó parancsnok nem ordítja le a fejét annak az emberének, akit arra akar megkérni, hogy ugorjon egy ellenséges kézen lévő sziget-*

re. Ha az ugrásba nem is hal bele, elég jó esély van rá, hogy a japánok végeznek vele valami roppant ötletes módszerrel.

Ha én tizedes lennék, és engem hagynának itt egy slusszkulccsal, vajon én nem próbálnék meg befizni valami nőt? Nem tudhatom, mivel sosem voltam tizedes. De valószínűleg, igen.

Banning nem tudott nem Kenneth R. Gyilkos McCoyra gondolni, a 4. tengerészgyalogosok egykori tizedesére.

Ha Gyilkost hagytam volna magára egy ilyen házban, Kínában, és azt mondtam volna neki, hogy egy hétig vagy tíz napig biztosan nem térek vissza, nonstop pókerbarlangot csinált volna a könyvtárból, az előszobában kockaasztalt állított volna fel, az emeleten meg kuplerájt nyitott volna; a vendégeket meg a Studebakerrel furikázta volna a ház meg a város között.

Banning nem most gondolt először Gyilkos McCoyra az elmúlt huszonnégy órában. Elsőként akkor rohanták meg az emlékek, amikor Pickering kapitánnyal megérkezett a Szilfa-lakba. Mrs. Cavendish közölte velük, hogy Koffler tizedes még előző nap, délután ötkor elvitte a Studebakert, azóta nem látta, és hogy fogalma sincs, hogy hová mehetett. Az ilyesmi McCoyra volt jellemző.

Ez persze korántsem jelentette, hogy McCoy és Koffler tizedest ugyanabból a fából faragták. Sőt. Banning ugyan ideges lett volna, ha Bukára kellett volna küldenie McCoyt, de nem lett volna ilyen gombóc a torkában. Gyilkosból kinézte, hogy képes lett volna teljesíteni egy ilyen feladatot, és jó esélye lett volna rá, hogy megússza ép bőrrel. Joe Howardból és Steve Kofflerből már nem igazán. Egyre csak az járt a fejében: *A halálba küldöm két emberemet.*

Nem volt valami kellemes érzés, és hiába próbálta racionális és vitathatatlanul igaz érvekkel nyugtatgatni magát, valahogy mindet olyan üresnek és semmitmondónak érezte: *Arra kérem, hogy tegye kockára az életét, sőt, hogy az életét adja azért, hogy mások élhessenek. Aztán: Önkéntes. Senki sem kényszerítette a bajonettjével, hogy vállalja el ezt a feladatot.* És végül: *Tengerészgyalogos, és a tengerészgyalogosok azt teszik, amire utasítják őket.*

A világon semmi értelme nem volt azt kívánni, hogy bár Gyilkos is ott lenne velük. Először is, Gyilkos már nem volt tizedes, hanem tiszt és úriember, és hamarosan ő is azon találja magát, hogy olyan parancsot ad egy sorállományúnak, amivel valószínűleg a halálba küldi.

És a 14. különleges egységből senki más nem mehetett oda. Senki más, még a parancsnok sem, mert ő sem tudta, hogyan kell kiugrani egy repülőgépből anélkül, hogy otthagyná a fogát. És ezzel – és ez Joe Howardra is igaz volt – megsértette a parancsnokok alapszabályát, amiben szentül hitt, és aminek a lényege az volt, hogy egy tiszt soha ne kérje meg, vagy utasítsa az embereit olyasvalamire, amit ő maga nem lenne képes elvégezni.

Azt hiszem, ő az – mondta Banning, miközben ellépett az ablaktól, aztán Pickering kapitány és Donnelly hadnagy felé fordult. Igyekezett a lehető legtermészetesebb hangon megszólalni. – Azt hiszem, hogy talán meg kellene keresnem Howardot és az ápolónőjét.

Azóta nem látták őket, hogy kísértáltak a társalgóból, és ez mintha senkit nem érdekelt volna.

– Majd én idehozom, őrnagy – ajánlkozott Donnelly hadnagy.

– Jó estét, uram – mondta Koffler tizedes, ahogy belépett a könyvtárba. Idegesen pillantott Pickeringre, aztán Banningre, és csak annyit tudott mondani mindkettejüknek: – Uram.

– Isten hozta újra idehaza – mondta Banning.

– Uram, nem számítottam magára.

– Csakhogy itt van. Ivott?

– Nem, uram.

Donnelly hadnagy lépett a szobába.

– Egy perc, és itt lesznek – mondta.

– Pickering kapitányt már ismeri – mondta Banning Kofflernek –, és úgy tudom, hogy már Donnelly hadnaggyal is találkozott.

– Nem, uram. Csak telefonon beszéltem vele néhány alkalommal.

– Örvendek, tizedes – mondta Donnelly.

– Örülök, hogy megismerhetem, uram.

Banning látta Donnelly szemén, hogy Kofflert valamivel idősebbnek képzelte. Mondjuk úgy huszonkettőnek.

– Valami meglehetősen fontos dolog történt – mondta Banning.

– Igen, uram?

– Elég sok benne a *ha* – folytatta Banning. – Feltennék magának pár kérdést. Először, lehetséges egy Hallicrafterst ejtőernyővel ledobni? Vagy darabokra törni?

– Már gondolkodtam a dolgon, uram.

– Valóban? – kérdezte Banning meglepetten.

Az ajtó ismét kinyílt, és Barbara Cotter zászlós és Joe Howard hadnagy lépett be rajta.

Barbara Cotter lesütötte a szemét, és szégyenlősen vizsgálta a padlót, amiből Pickering kapitány rögtön tudta, hogy igaza volt. Ez egy rendes kislány. Aztán valami olyasmi jutott az eszébe, amitől piszkos fantáziájú vénembernek érezte magát: *A szentségit, rám férne már egy kis szex.*

– Minden rendben, Steve? – kérdezte Joe Howard. – Már kezdtünk aggodni.

– Üdv, uram.

– A hölgy Barbara Cotter zászlós, Koffler – mondta Banning. – Howard hadnagy menyasszonya.

– Hello – mondta Barbara.

– Hölgyem – mondta Koffler egy kicsit feszengve.

– Menjek el? – kérdezte Barbara.

– Ami engem illet, maga nem úgy néz ki, mint egy japán kém – mondta Pickering. – És úgy látom, hogy van némi köze ahhoz, ami itt történik.

– Uram... – tiltakozott Banning. Barbara Cotter zászlósnak, bármilyen kapcsolat is fűzte Joe Howardhoz, nem volt joga megtudni, hogy mire készülnek.

– Cotter zászlós haditengerésztiszt – mondta Pickering szigorú hangon –, és mint olyan, tökéletesen tisztában van vele, hogy senkinek sem beszélhet erről a hadműveletről.

Banning rögtön felhívta Pickeringet, amint megérkezett a melbourne-i repülőtérre. Úgy gondolta, hogy tudnia kell, hogy a 14. különleges egység két emberét japán vonalak mögé akarja ledobni. Pickeringet nagyon is érdekelte a dolog, és be is jelentette, hogy „hacsak nem lesz útban”, szívesen elmenne Banningért a repülőtérre, kikocsikázna vele a Szilfa-lakba, és végignézné, ahogy előkészítik a hadműveletet. Banning már akkor is tartott tőle, hogy Pickering nagyon is az útban lesz, és most a félelme beigazolódni látszott.

Banning egy pillanatig úgy érezte, hogy kötelessége tiltakozni, de aztán eszébe jutott, hogy Pickering nélkül nem lenne 14. különleges egység sem.

– Igen, uram – mondta végül.

– Koffler tizedes éppen arról akart nekünk beszélni – mondta Pickering –, hogy hogyan lehetne az egyik Hallicrafterst ledobni ejtőernyővel. Folytassa, kérem, Koffler.

– Kell egy ejtőernyő – mondta Koffler, aztán gyorsan folytatta, mert rádőbbsent, hogy mekkora hülyeséget mondott – ...úgy értem, hogy egy hagyományos C-3-as ernyő, amit egy kicsit módosítani kell. Azok a teherernyők, amiket eddig láttam, túl nagyok lennének.

– Ezt nem igazán értem – vallotta be Pickering.

– Uram, az egész berendezés, láda nélkül – magyarázta Steve Koffler –, alig nyom vagy hetvenöt kilót. Azokat a teherernyőket, amiket eddig láttam, sokkal nagyobb súlyra tervezték...

– Kár a szóért – szólt közbe Donnelly hadnagy. – Egy darab teherernyőnk sincs. Ennyi. Szóval maga azt javasolja, hogy módosítsunk egy szabvány Switlick C-3-as ernyőt, tizedes?

Koffler bólintott.

– Hogyan?

– Mit gondol, Banning, meg tudom szerezni maguknak azt az ernyőt, vagy ernyőket? – kérdezte Pickering.

– Uram – felelt Donnelly Banning helyett –, tartok tőle, hogy egész Ausztráliában nem talál teherernyőt.

– Rendben – felelte Pickering. – Hol is tartottunk, Koffler tizedes?

– Uram, úgy gondolom, hogy a hevederek helyére szerelhetnénk valami-lyen speciális zsinórzatot. Azokra erősítenénk a matracokat.

– Matracot? – kérdezte Banning.

– Matracokat – felelte Steve. – Úgy gondolom, hogy egy csomagba kellene tenni az antennát és az áramfejlesztőt. Elég lenne egyszerűen belecsavarni egy matracba, és jó erősen körbeszíjazni. Aztán már csak homokzsákok kellene,

hogy az egész csomag súlya elérje a nagyjából nyolcvan kilót. Hová akarja ledobni a rádiót, uram?

– Mire kellene a homokzsákok? És miért éppen nyolcvan kiló?

– Egy szabványernyőnél az a legideálisabb súly. Ha egy kicsit nehezebb, akkor túl keményen ér földet. Ha könnyebb, akkor az örökkévalóságig fog tartani, amíg földet ér. A dobózónát az életben nem találja el – magyarázta Koffler, miközben magában azt gondolta, hogy ez még a nem túl értelmesek számára is evidens kellene, hogy legyen.

Nyilvánvalóan tudja, hogy miről beszél De miért lep ez meg engem?

– Aztán ugyanezt megcsináljuk magával a rádióval is – folytatta Koffler. – Matracokba csomagoljuk, aztán jöhetnek a homokzsákok, amíg el nem érjük a nyolcvan kilót. Az sem ártana, ha néhány rádiócsövet, mármint tartalékot, vattába vagy valami hasonlóba csavarnánk, és betennénk a rádióba. Elég törekenyek.

– Van pár ejtőernyő-javítóm, tizedes – mondta Donnelly hadnagy. – Civil nők. Van pár masszív varrógépünk is. Mit gondol, meg tudná mutatni nekik, hogy hogyan cseréljék ki az ejtőernyő-hevedert arra a zsinórzatra?

– Igen, uram – mondta Koffler. – Azt hiszem, igen.

Koffler feszengve nézett Banningre.

– Apropos nők, uram, egy hölgy vár rám odakint az autóban. Válthatnék vele pár szót? Haza szerettem volna vinni.

– Persze – mondta Banning. – Menjen csak!

Amikor Koffler tizedes távozott, Fleming Pickering Banninghez fordult.

– Na, mit gondol, Ed?

– Nem tudom, hogy mit gondoljak, uram. Úgy tűnik, hogy nem számít különösebb problémára. És ami ennél is fontosabb, úgy tűnik, tudja, hogy miről beszél.

– Egy pillanatra átfutott az agyamon, hogy túl fiatal még egy ilyen akcióhoz. De aztán eszembe jutott, hogy én éppen ennyi idős voltam, amikor tizedesként szolgáltam a Tengerészgyalogságnál. Talán nem is az zavar, hogy a tizedes túl fiatal, hanem az, hogy én vagyok túl öreg.

Steve Kofflernek nem kellett kimennie a Studebakerhez, hogy megtalálja Daphne Farnsworth alhajómestert. A hallban álldogált, a könyvtárhoz vezető folyosó előtt.

– Ki kellett mennem a mosdóba – mondta Daphne.

– Remélem, megtaláltad.

– Igen, köszönöm.

– Közbejött valami – mondta Steve.

– Hallottam. Már épp keresni akartalak.

– Nem tudom, hogy meddig fog tartani – mondta Steve. – Sajnálom. Előbb kellett volna hazavigyelek.

– Bajban van? Mert elvitted az autót?

– Nem, nem hinném. Először én is azt hittem, hogy baj lesz, amikor megláttam, hogy Pickering kapitány is itt van. De szerintem csak azt akarják, hogy a rádióval együtt ugorjak. Különben már szétrúgták volna a seggem.

– Biztos?

Steve bólintott.

– Sajnálom, hogy várnod kell. Épp mondani akartam, hogy a társalgóban várj – mondta Steve, és a társalgó ajtajára mutatott. – Ott van kanapé, meg pár fotel, meg rádió.

– Rendben – mondta Daphne. – Biztos, hogy nem kerültél bajba, amiért eljöttél értem?

– Biztos – mondta Steve mosolyogva. – Semmi gond. Minden a legnagyobb rendben.

Sarkon fordult, és elindult vissza a könyvtárba. Daphne a társalgóba sétált. Leült az egyik kanapéra, a kezébe vett egy magazint, aztán dühösen lecsapta.

Az az amerikai haditengerész-kapitány, az őrnagy, a hadnagy meg Donnelly hadnagy nem azért jött össze szombat este, hogy megvitassanak egy gyakorlógárdat. Tudom, hogy mi dolguk van a tengerészgyalogosoknak a partfigyelőkkel. Ha bárhová ugrania kell, az valamelyik japán kézen lévő sziget lesz. Erre is csak azért lehet szükség, mert valami lett azzal az ausztrállal

Türelmetlenül nézett körül a szobában. Jó néhány üveget látott, többek között egy palack Gilbey's gint. Az üveghez lépett, idegesen jobbra-balra pillantott, aztán nagyot húzott az üvegből.

„Különben” – idézte Steve-et keserűen – „már szétrúgták volna a seggem!” Jaj, Steve, te hülye barom!

Aztán visszatette a ginesüvegre a kupakot, és a könyvtár ajtajához lopakodott, hogy hallhassa, hogy miről van szó odabent.

– Megpróbálok kimenni a repülőtérre, amikor felszáll, Steve – mondta Pickering kapitány –, de ha valami mégis közbejönne... sok szerencsét, fiam.

– Köszönöm, uram – mondta Steve.

A Szilfa-lak tornácán álltak. Mindent elvégeztek, amit aznap este el lehetett végezni. A tisztek, Howard hadnagy és a barátnője kivételével, indulni készültek.

– Biztosra veszem, hogy elég sokat szórakoztak magával, amiért ilyen fiatalon tizedes lett magából – folytatta Pickering.

– Igen, uram. Elég sokat.

– És ez még csak a kezdet – mondta Pickering. – Mostantól kezdve őrmester.

– Uram?

– Azt mondom, Ed – mondta Pickering Banningnek –, hogy szerintem jogunkban áll előléptetni a tizedest, nem igaz? Ugye nem kell sürgönyöznöm a haditengerészeti miniszternek, hogy megkérdézzem tőle?

– Nem, uram – nevetett Banning. – Azt hiszem, hogy nyugodtan előléptethetjük.

– Nos, akkor még egyszer, sok szerencsét, Koffler őrmester – mondta Pickering, és atyáskodóan vállon veregette Steve-et. Aztán lement a lépcsőn, és beült a lenyitható tetejű Jaguárba.

– Tehát akkor holnap reggel fél hétkor várom magát és Howard hadnagyot, *őrmester* – mondta Donnelly hadnagy. – A repülőtéren.

– Igenis, uram.

– Aztán ne túlozza el a dolgot a barátnőjével ma este, *őrmester!* – mondta Banning halkán. – Nem bánom, ha egy kicsit szórakozik, de legyen a repülőtéren 06.30-ra!

– Nem a barátnőm, uram – mondta Steve.

– Ó?

– Nem lenne rossz, de csak egy... egy kedves hölgy.

– Értem.

– Időben ott leszek a repülőtéren, uram.

– Jó éjszakát, Steve – mondta Banning.

Beszállt Pickering Jaguárjába. Steve a tornácon maradt, míg mindkét autó el nem tűnt a bekötőúton, aztán elment megkeresni Daphnét. Sejtette, hogy valahol a társalgóban fog rejtőzni. Nagyon kellemetlen lett volna neki, ha Donnelly hadnagy meglátta volna. Teljesen félreértette volna a dolgot.

Daphne Farnsworth nem volt a társalgóban. És a mosdóban sem. A konyhában sem. Sehol sem.

Jesszus! Ez a nő képes volt kigyalogolni a nyomorult főútig, hogy lestoppoljon valakit!

A Studebakerhez rohant. Daphne bőröndje nem volt a hátsó ülésen.

Még a rohadt bőröndjét is magával cipelte!

Beugrott a volán mögé, csikorgó kerékkal tolatott hátra, aztán elviharzott a százéves szilfásor mellett. Kiért a főútra, de Daphne nem volt sehol. Steve káromkodott egyet, aztán elindult Melbourne felé. Egyszer azt hitte, hogy őt látja, de amikor közelebb ért, kiderült, hogy nem Daphne ül a bőröndjén; csak egy rakás járdakő volt az út szélén, szépen felstócolva.

Végül feladta. Káromkodott egyet, és elindult vissza a Szilfa-lakhoz.

Legalább azt a rohadt nagy bőröndöt ne vitte volna magával! Reggel elvittem volna neki.

Akkor legalább istenhozzádot mondhattam volna neki.

Amikor visszaért a Szilfa-lakhoz, már csak egy szobában égett lámpa, az emeleten. Tehát Howard hadnagy és a barátnője lefeküdt. Együtt vannak.

Atyaisten, micsoda mázli! Pont ide küldték a barátnőjét! – gondolta Steve, de aztán jobban belegondolt a dologba. – *Talán mégis jobb lenne, ha nem jött volna ide. Főleg most, hogy már tudja, mi lesz holnap. Ahogy egyedül maradtak, biztos elkezdett sírni meg ilyenek, azt pedig nagyon nehéz elviselni.*

Aztán még jobban belegondolt a dologba.

Legalább megölelhetik egymást, és nem kell olyan kurvára magányosnak éreznük magukat.

Steve a könyvtárba ment. Gondolta, ír egy levelet az anyjának. De aztán, ahogy leült a kis íróasztalhoz, maga elé tett egy ív papírt, rájött, hogy az egésznek nincs semmi értelme.

Mi a francot írok? „Kedves anya! Én jól vagyok. És te? Azon tűnődtem, hogy mikor kapok tőled levelet. Itt nem sok minden történt, csak annyi, hogy beköltöztem egy vidéki villába, Melbourne-től pár kilométerre, és holnap, vagy azután ledobnak egy Buka nevű szigetre, amiről azt sem tudom, hogy hol van.”

Még csak ezt sem írhatom le. Az egész katonai titok.

Arra gondolt, hogy kimegy a konyhába, és készít magának egy tojásos szendvicset, de aztán meggondolta magát. Legutóbb is felverte Mrs. Cavenisht, és ma este valahogy nem volt kedve hozzá.

Elindult a széles lépcső felé, felment az emeletre, majd a folyosó végén lévő szobájába ballagott.

Holnap este, vagy talán azután, már a rohadt dzsungelben fogok aludni bogarakkal meg kígyókkal, meg Isten tudja, mivel. Tudhattam volna, hogy túl szép ez az egész ahhoz, hogy sokáig tartson. Saját szoba meg egy rohadtul nagy ágy, és ez mind csak az enyém.

Kinyitotta az ajtaját, és felkattintotta a lámpát.

Daphne Farnsworth alhajómester az ágyában feküdt, állig betakarózva.

– Jesszus! – mondta Steve.

– Láttam, hogy elmentél az autóval – mondta Daphne. – Nem tudtam, hogy mikor jössz vissza, ha egyáltalán visszajössz, úgyhogy úgy döntöttem, hogy lefekszem, és majd reggel kitalálom, hogy hogyan jutok el Melbourne-be.

– Téged kerestelek – mondta Steve. – Nem voltál lent, úgyhogy azt hittem, hogy megpróbálsz bestopolni Melbourne-be.

– Ó – mondta Daphne.

– Valami Buka nevű szigetre fogok ugrani – hadarta Steve.

– Tudom. Hallottam.

– Miért vetted ki a cuccodat a teherautóból? – hadarta Steve. – Úgy értem, biztosan...

– Tudom, hogy mire gondolsz – mondta Daphne egészen halkán.

– Jesszus!

– Nem akartam, hogy egyedül légy ma éjjel – mondta Daphne. – Ha most azt hiszed rólam, hogy valami kur...

– Fogd be! – mondta Steve dühösen. – Ne beszélj így!

– És én sem akartam egyedül lenni – mondta Daphne.

– Egy alkalommal, a kocsiban – mondta Steve –, valamiről beszélünk, és te egészen közel hajoltál hozzám, és a kezed a lábamra tetted, én meg éreztem a leheleted, éreztem az arcomon, és azt hittem, hogy mindjárt megáll a szívem...

Egy hosszú pillanatig egymás szemébe néztek.

Aztán Daphne törte meg a csendet egészen halk, józan hangon.
– Steve, holnap reggel fél hétre a repülőtérre kell lenned. Nem gondolod, hogy ideje lenne lefeküdnöd?

(Kettő)

Új-Guinea, Port Moresby

1942. június 8., 04.05

Amikor Michael Keyes fedélzeti altiszt (Ausztrál Királyi Légierő) a bádogtetős altiszt szállításra ment, hogy felébressze Steve Koffler tengerészgyalogos őrmestert, Steve már ébren volt. Már majdnem fel is vette a zöld egyenruháját, amin még mindig tizedesi stráfok voltak.

Howard hadnagy megpróbálta elintézni, hogy ne kelljen külön aludniuk, de az ausztrálok hallani sem akartak a dologról. Steve mondta Howardnak, hogy ne foglalkozzon vele, hogy külön kell aludnia, meg hogy aggódjon inkább amiatt, hogy másnap életében először ki kell ugrania egy repülőgépből.

Kezdődik az eligazítás, öcskös – mondta Keyes őrmester.

– Jó.

– De előbb reggelizünk. Az itteni kaja szokatlanul szar, úgyhogy hoztunk magunkkal egy csomó mindent.

– Nem igazán vagyok éhes.

– Azért csak egyél valamit! Beletelik egy kis időbe, mire megint steaket ehetsz tükörtojással, öcskös.

„Egy kis időbe”, a fenét Mire lemegy a nap, már valószínűleg úgyis hulla leszek.

– Talán nem árt, ha már most felveszem, nem? – kérdezte Steve, és maga elé tartotta az Ausztrál Királyi Légierő repülősruháját, egy vattával bélelt gyapjúoverallt.

– Aha, nem árt – mondta Keyes.

Steve beledugta a lábát az overallba, és belebújt. Az ujjaira az USA Tengerészgyalogsága őrmesteri stráffait varrták fel neki, a gallér csücskeiben pedig a Tengerészgyalogság fémjelvénye csillogott. Richardson törzsőrmester műve volt, aki még Townesville-ben dolgozta meg az overallt, miközben Steve és a Lockheed Hudson legénysége becsomagolta a rádiókat, és felrakta a gépre.

Adott Steve-nek egy Colt 1911A1-es .45-ös pisztolyt is. Steve sejtette, hogy Richardson törzsőrmester a saját pisztolyát adta neki; csak a tisztek és pár altiszt vételezhetett pisztolyt. Úgy gondolta, hogy ez igazán rendes dolog volt Richardson törzsőrmestertől.

Steve alaposan átgondolta a dolgot, és úgy döntött, hogy a legjobb – és igazából az egyetlen – módja annak, hogy magával vihesse a Springfield puskáját az, ha az antennával együtt dobják le; a puskát, a vászon töltényövé, két tartalék tölténytartót tele .30-06-os lőszerrel, és fél tucat repeszgránátot, amit előzetesen vattába bugyoláltak és az antenna a alkatrészeihez erősítettek.

Most, hogy Richardson odaadta a pisztolyát, legalább lesz nála fegyver, amikor földet ér. Ki tudja, mennyi idő alatt tudja kihalászni a Springfieldjét a csomagból. Ha egyáltalán megtalálja a csomagot.

Steve kivett a repülősruha térdzsebéből pár csomag Trojanst; az egyik csomagot feltépte a fogával, kivette belőle az óvszert, kigöngyölte, és a bakanca felső részére kötötte. Aztán a repülősruha bal nadrágszárát betúrta alá.

– Sose tudtam, hogy a francba csináljátok ezt a gatyáttal – mondta Keyes fedélzeti altiszt elragadtatva, miközben Steve megismételte a műveletet a másik nadrágszáron.

– *Bebújtatásnak hívják* – mondta Steve.

A Richardson törzsőrmestertől kapott pisztolytáskát a dereka köré csatolta, majd a hosszú, keskeny szíjat a lába köré tekerte, befűzte a pisztolytáska alsó részén lévő fűzőkarikába, és megkötötte.

– Kész – mondta Steve.

– Jól van, öcsös – mondta Keyes. – Akkor szökkenjünk arrébb!

Kisértáltak a bádogtetős épületből, keresztülvágtak a repülőtéren, és a kantinba mentek. Port Moresby éppen úgy nézett ki, ahogy Steve egy háborús övezetet elképzelt – a filmek alapján, amiket otthon megnézett –, és ahogy Melbourne-t elképzelte, mielőtt leszállt a Martin Mariner. Mindenki acélsisakban, fegyverrel a vállán járkált. Mindenütt homokzsákokat látott, az óvóhelyek bejáratánál, az épületek és a géppuskaállások körül. Ezt a helyet már egyszer lebombázták.

A repülőgépet, a Lockheedet, egy homokzsákokból épített barikád mögé tolták. Volt még ott pár repülőgép, de egy sem nyűgözte le túlságosan Steve-et. Látott például három duplaszárnnyú angol vadászgépet, ami úgy nézett ki, mintha még az I. világháborúból maradt volna ott.

A kantinban Keyes őrmester kézen fogta, és bevezette egy előszobába, amely felett az a felirat állt, hogy TISZTEK. Howard hadnagy és a repülőgép személyzetének többi tagja – a pilóta, egy „repülőtiszt”, a navigátor, egy őrmester, és a lövész, egy tizedes – már az asztalnál ült. Steve úgy gondolta, hogy az Ausztrál Királyi Légierőnél a repülősök biztosan együtt ehettek a tisztekkel.

De Steve hamar rájött, hogy Keyes őrmester nem ezért vitte a tiszti kantinba.

– Jó reggelt, őrmester – mondta egy hang a háta mögött. – Lassan kezdődhet a műsor?

Steve meglepetten nézett hátra. Egy másik repülőstiszt állt mögötte az ajtóban, egy idősebb férfi, egy halom sávval a zubbonya ujján.

Legalább őrnagy, vagy mi a francnak hívják az őrnagyokat az Ausztrál Légierőnél.

– Igen, uram – mondta Steve.

– Egy kicsit késésben vagyunk, úgyhogy ismertetem a programot, amíg esznek. Rendben?

– Rendben, uram – mondta Howard hadnagy.

A tiszt intett a navigátornak, aki felemelt egy 120X120 cm-es furnérlemez, és az asztalra helyezte.

– Ide üljön, őrmester! – mondta a navigátor, és a Howard melletti székre mutatott. Steve látta, hogy Howard már megkapta ugyan a reggelijét, de alig nyúlt hozzá.

Steve leült. Az idős tiszt a térképhez lépett.

Most itt vagyunk, Port Moresbyben – mondta a tiszt, és megmutatta a térképen. – Maguk pedig ide mennek. Bukavu egy nagyjából negyvenöt kilométer hosszú, nyolc vagy maximum kilenc kilométer széles sziget. Ez a Salamon-szigetek legészakibb szigete; itt található, a sokkal nagyobb Bougainville-től északra. Ahová maguk mennek, ide, az mintegy kétszázhatvan kilométerre található a japánok Új-Britannián lévő Rabaul bázisától. Bukán van az egyik japán vadászrepülő-bázis, a másik Bougainville-en, és persze a harmadik Rabaulban, ahol a vadászgépeken kívül bombázók, hidroplánok és más nagyobb repülőgépek is állomásoznak. Az állomáshelyéről Reeves alhadnagy eddig pontosan és időben számolt be nekünk a japán repülőgépek mozgásáról. Ezek a jelentések taktikai és tervezési szempontból felbecsülhetetlen értékkel bírtak, és most, hogy megszakadt Reeves alhadnaggal a kapcsolat, rendkívül fontos, hogy az állomást ismét működőképesse tegyék.

Egy nehéz porcelántányért tettek Steve elé az asztalra. A tálcán egy nagy szelet T-sont steak volt, rajta pedig három tükörtojás. Aztán jött még egy kisebb porcelántányér, rajta három szelet pirítóssal, egy bödön narancslekvárral és egy csésze teával.

A teát nem szeretem, a narancslekvárt utálok, és különben sem vagyok éhes. De ha nem eszek ebből a szarból, azt fogják himni, hogy félek. Persze, hogy félek, de nem hagyhatom, hogy ezek az ausztrálok kiszúrják. Ha megeszem, talán Howard hadnagy is megeszi az övét.

Kigöngyölitette a vastag papír törülközőt, kivette belőle a rozsdamentes evőeszközöket, „lefürészelt” egy darabot a steakből, és belemártotta a tükörtojás sárgájába.

Amikor felpillantott, látta, hogy az Ausztrál Légierő tisztje arra vár, hogy odafigyeljen rá.

– Amint elhagyta Port Moresbyt, a Hudson a maximális repülési magasságba emelkedik, ami becsléseink szerint nagyjából hatezer méter lesz, és egészen addig tartja ezt a magasságot, amíg el nem hagyja a Kiriwina-sziget nyugati partját, és megközelíti Buka szigetét. A Salamon-tengeren nincs semmi; csak japán hadihajókra számítunk, esetleg pár haditengerészeti felderítő repülőgépre. Úgy gondoljuk, hogy ilyen repülési magasságban minimális az esélye annak, hogy észrevegye, vagy ha észre is veszi, azonosítsa magukat valamelyik japán hajó. Továbbá, úgy gondoljuk, hogy ha japán felderítő repülőgépekkel találkoznak is, azok nagyjából háromezer méteren fognak repülni, és a figyelmüket az alattuk lévő tengerre fogják összpontosítani. Tehát, annak az esélye,

hogyan észreveszik magukat, minimális. Végül, ha a japán felderítő repülőgépek mégis észreveszik magukat, jó esély van rá, hogy hidroplánokkal vagy kételtű járművekkel lesz dolguk, amelyek nem elég gyorsak és mozgékonyak ahhoz, hogy üldözőbe vegyék a Lockheedet. Legrosszabb esetben, vagyis ha japán vadászok veszik észre és/vagy támadják meg magukat, ott lesz a duplacsövű .303-as Browning, amivel megvédhetjük magunkat. Figyel maga egyáltalán, fiam?

„Megvédhetjük magunkat”? Lószart! Te nem is mész sehova!

– Igen, uram.

– Amint mondtam, odafelé minimális az esélye annak, hogy felfedezik magukat.

– Igen, uram.

A navigátor levette az asztalról a térség térképét, és kicserélte Buka térképére. Ezt a térképet fehér kartonpapírra rajzolták.

– Tudomásom szerint látták a Reeves alhadnagyról készített fotót, amelyen a fűbe nyírta az üzenetét.

– Igen, uram.

– Azok a felvételek itt készültek – mondta az Ausztrál Légierő tisztje, és megmutatta a helyet a térképen. – A hegyekben van egy mező, amolyan fennsík. Hatszáznegyven méterrel a tengerszint felett. Nagyjából háromszázhatvan méter hosszú, és a legszélesebb pontján mintegy kétszáz méter széles, de ezen a végén csak százötven.

Jesszusom! Felfogunk akadni a nyomorult fákra!

– Amint a Lockheed megközelíti a célterületet, gyors süllyedésbe kezd, lemegy ezer méterre, és északról közelíti meg az ugróterületet. Természetesen attól a pillanattól kezdve, hogy a gép megkezd az ereszkedést, roppant megnő a lelepleződés esélye. Ennek ellenére úgy véljük, hogy a japánoknak nem lesz elég idejük rá, hogy a levegőbe küldjék a vadászaikat, és meghiúsítsák az ugrást.

– És aztán mi lesz? – kérdezte Steve hadarva.

– Aztán kiugranak, nem igaz? – kérdezett vissza az Ausztrál Légierő tisztje.

– Elrejtőzünk a felhők között, Koffier őrmester – mondta Keyes fedélzeti tiszthelyettes. – Kis szerencsével találunk párat háromezer és négyezer-ötszáz méter között. A felhők között már csak akkor kapnak el a sárgák, ha mázlijuk van.

– Ezer méteren fogják elhagyni a repülőgépet, amely addigra száznegyven kilométer per óra sebességre fog beállni. Úgy számoljuk, ha fújni fog az uralkodó szél, mintegy száztíz, százharminc kilométer per óra föld feletti sebességgel kell számolni.

– Lejjebb nem lehetne menni? Az ezer méter az pont háromszázhatvan méterre lesz az ugróterülettől. Elég messzire elfújhat a szél, ha háromszázhatvan méterről ugrunk ki – mondta Steve.

- Olyan mélyre viszem, amilyen mélyre csak akarja – mondta a pilóta.
- Legyen kétszáznegyven méter – mondta Steve.
- Rendben.
- Ha kétszáznegyven méterről ugranak, marad elég idejük ahhoz, hogy ki-nyissák a tartalék ernyőt? – kérdezte az Ausztrál Légierő tisztje.
- Nem – mondta Steve. – De nem akarom, hogy a fák közé fújjon a szél. A tartalék ernyőt nem vesszük magunkkal.
- Az Ausztrál Légierő tisztje egy pillanatig felvont szemöldökkel meredt Steve-re.
- Mit szól hozzá, Howard hadnagy?
- Steve a szakértő – felelte Howard. – Ő tudja.
- Nos – mondta az Ausztrál Légierő tisztje egy pillanatnyi gondolkodás után –, ha nincs több kérdés, azt hiszem, ez minden.
- Steve az előtte gőzölgő steakre és a tojásokra pillantott. Hirtelen farkaséhes lett.
- Befelezhetem a reggelimet? – kérdezte.
- Hogyne, természetesen – felelte az Ausztrál Légierő tisztje.

(Három)

Buka-sziget

1942. június 8., 07.25

A Lockheed két, 1050 lóerős Pratt & Whitney Twin Wasp csillagmotorjának hangja hirtelen megváltozott, amitől Steve Koffler őrmester ismét a Hudson farokrészében találta magát. Addig egy kedves kis bungalóban volt, amelyet Mrs. Kofflerrel, eredeti nevén Daphne Farnsworth alhajómesterrel osztott meg a háború utáni Melbourne-ben, Ausztráliában.

Látott már azelőtt is ilyen kis bungalót, egy egész sort, egy kanyargó kis utcával az egyik dombon. A domb tetejéről látni lehetett a Port Phillip-öböl vizét. Amikor Port Moresbyt elhagyták, Steve ki is választotta álmai bungalóját, és be is rendezte. A háló- és a fürdőszobát különös gonddal tervezte meg. A fürdőszoba végső verziójában zuhanyzó is volt – nemcsak egy vacak kád zuhanyrózsával meg függönnyel, hanem egy igazi zuhanyzó tejüveg ajtóval, amin keresztül látni lehetett, ha valaki odabent van, és zuhanyozik.

Amikor a motorok hangja megváltozott, és a gép lassulni kezdett, éppen munkából jött haza. Azt nem tudta pontosan, hogy hol dolgozott, és milyen munkát végzett, de valami elég jól fizető munka volt; Amerikából vittek fontos dolgokat Ausztráliába. Nem volt éppen gazdag, de keresett annyit, amiből ki tudták fizetni a bungalót meg a kocsit, és futotta steakre is meg mindenre, amit a fűszeresnél akart venni. Daphne nem a konyhában várta, és nem is a nappaliban. Amikor bekukkantott a hálószobába, meghallotta, hogy megy a zuhany, és bedugta a fejét a fürdőszobába, és csak állt ott, és *csodálta, csodálta* a feleségét. Semmi mocskos dolog nem jutott az eszébe, vagy ilyesmi. Daphne

csak állt ott a tejüveg másik oldalán, a vízcseppek pedig csak úgy záporoztak az arcbőrére és egy kicsit lejjebb.

Akkor ő odament a zuhanyzóhoz, résnyire kinyitotta, és beszólt: „Drágám, megjöttem. Hoztam steaket.”

Daphne pedig eltakarta a mellét és ott lent is, mert szégyenlős volt, pedig már összeházasodtak, és már vagy pár százszor csinálták, nem pedig csak háromszor, ahogy az a valóságban megtörtént.

Daphne pedig rámosolygott, és azt mondta: „A steak remek ötlet, de most nem vagyok igazán éhes. Nem akarsz zuhanyozni?”

Steve pedig tudta, hogy mire gondolt. Letette a steaket, és elkezdte levetni a ruháit, hogy melléállhasson a zuhanyzóban. És akkor annak a kurva motor-nak megváltozott a hangja, ami olyankor történik, amikor a pilóták visszaveszik a gázt, lassítanak, és rárepülnek az ugrózónára. És akkor hirtelen ott találta magát a Lockheed farokrészében, az arcán oxigénmaszkkal, huszonöt kilónyi báránybőr dzsekiben, nadrágban, csizmában, és még úgy is lefagyott a segge.

Sírn tudott volna.

Feltápaszkodott, hogy ki tudjon nézni az ablakon, és a Lockheed pont abban a pillanatban kezdett meredek, bal, zuhanó fordulóba. Elvesztette az egyensúlyát, és nekiesett a repülőgép egyik alumínium merevítőbordájának, amitől kihúzódott az oxigéncső a tartályból.

Majd megveszett, mire sikerült visszadugni a rohadt csövet a helyére a vaskos kesztyűvel a kezén. Ráadásul vissza kellett tartania a lélegzetét is. Keyes őrmester figyelmeztette, hogy oxigén nélkül kilencven másodperc után elveszti az eszméletét.

Jó nagyokat lélegzett, miután újból jött az oxigén a maszkból, aztán megpróbált újból kinézni az ablakon. Csak felhőket látott, alattuk pedig – jó messzire – vizet.

A fedélzeti tiszthelyettes navigátor jelent meg. Óvatos léptekkel haladt el a bombatár mellett. Hordozható oxigénpalack volt nála. Amikor közel ért Steve-hez, elvette az arca elől.

– Jól vagy?

Steve úgy döntött, hogy ha a fedélzeti tiszthelyettes le tudja venni a maszkját, akkor neki is menni fog.

– Jól.

– Buka felett vagyunk. Már ereszkedünk.

Steve bólintott.

– Most már nincs sok hátra. Lassan vedd fel az ernyődet!

Steve körülnézett. Addig kutatott a szemével, amíg meg nem pillantotta az ejtőernyőket. Akkor elindult az ernyők irányába. Howard hadnagyot pillantotta meg. Steve-hez hasonlóan ő is nekilátott levenni a báránybőr ruhát.

Még mindig olyan hideg volt, hogy Steve reszketni kezdett, ahogy nagy nehezen belebújt az ejtőernyő-hevederbe. A fedélzeti tiszthelyettes megrántotta párszor a hevedert, feszesre húzva a lába körül.

Ha az ember nem húzza elég feszesre, akkor hozzácsapódik az ember lábához, ha kinyílik a kupola, de úgy, hogy az ember összeszarja magát tőle. Steve jó néhány történetet hallott olyan fickókról, akiknek a golyói a heveder és a lábuk közé kerültek, és aztán kinyílt az ernyőjük.

Ha viszont elég feszesre húzzák a hevedert, ami persze túl feszes, akkor az ember lába rögtön zsibbadni kezd. Mint most.

Steve intett Howard hadnagynak, hogy kapaszkodjon a feje felett lévő merevítőbordába. Aztán ellenőrizte Howard hevederét, és feszesre húzta mindet.

Sajnálta Howardot. Az első ugrás mindig nagyon kellemetlen. Steve jól emlékezett az első ugrására. Csakhogy az ő első ugrását rengeteg gyakorlás előzte meg, és persze volt rajta tartalék ernyő is, a földön pedig felcserek várták, akik rögtön segítettek, ha valakinek valami baja esett.

Howard hadnagy biztosan majd összeszarja magát a félelemtől. Szegény ördög.

Úgy tűnt nekik, hogy a gép egy örökkévalóságig ereszkedett. Steve-nek eszébe jutott egy Clark Gable-film, amiben a berepülőpilóta leszakította a gép szárnyait, mert túlságosan felgyorsult ereszkedés közben.

A gép orra lassan megemelkedett. Steve újból kinézett az ablakon, és most egy nagy zöld foltot látott. Fák. Schol egy rohadt földút. Azon gondolkodott, hogy a pilóta honnan a francból tudhatja, hogy hol vannak.

Amint a gép vízszintesbe állt, a bombatárajtó lassan nyíltni kezdett, és hirtelen pokolian sok levegő tódult a géptörzsbe, és meghallották légsavarszél hangját, ami szokatlanul hangos volt.

Steve elindult a bombatárajtó felé. A bombakioldó a másik oldalán volt, a fején fejhallgatóval. A két csomagot a bombatárajtó két oldalán rögzítette, az ejtőernyő-bekötő zsinórokat pedig az egyik alumínium merevítőbordához erősítette.

A fedélzeti tiszthelyettes megérintette Steve vállát, amikor pedig Steve hátrafordult, intett neki, hogy vegye fel az ugrópozíciót. Steve lassan, óvatosan leült a padlóra, aztán annyira előrecsúszott, hogy a lába a gép alatt tátongó mélység fölé került.

Újból hátranézett, és látta, amint a fedélzeti tiszthelyettes nagyot ránt a bekötőzsinóron, amit előzőleg a merevítőbordához erősített.

Steve a nyitott bombatárajtó túloldalára pillantott, ahol Howard hadnagy éppen azon volt, hogy felvegye az ugrópozíciót. A hadnagyra mosolygott, hogy éreztesse vele, hogy nem fél.

Végül is az elit elitjéhez tartozom: tengerészgyalogos ejtőernyős vagyok.

Howard visszamosolygott rá, és a hüvelykujját felmutatva jelezte, hogy minden rendben.

A hadnagy engem akar nyugtatni! – gondolta Koffler meglepetten és elismerően.

A sejtése beigazolódni látszott, mert Howard tölcseért formált a kezéből, és odaordított neki. Steve hallotta a hangját a légsavarszél és a dübörgő motorok ellenére is.

– Jól vagy, Koffler?

Steve is tölcseért formált a kezéből, és visszaordított.

– Kibaszott hűséggel mindhalálig, hadnagy!

Howard hadnagy elmosolyodott, és megrázta a fejét.

Steve visszamosolygott, aztán hátrafordult, hogy a fedélzeti tiszthelyettesre vigyorogjon.

A fedélzeti tiszthelyettes valami fura dolgot csinált. Megkapaszkodott a feje felett lévő merevítőbordákba fűrt lyukakba, és felhúzott lábbal lógott a levegőben.

És abban a pillanatban, amikor Steve megértette, hogy mi fog történni, már meg is történt. Valami Steve hátának csapódott, de elképesztő erővel.

Ez a személtáda kirúgott a gépből!

Steve hiába hadonászott a kezével, mint egy cséphadaró, arccal kizuhant a bombatárajtón. Érezte a légsavarszelet, aztán egy egészen finom rántást. Nem hallotta, és nem is érezte, amikor a nyitó ejtőernyője kicsusszant a tokból. A kupola egyszer csak kivágódott, és aztán jött az a pokoli érzés, mintha valami irdatlan erővel felrántotta volna.

Felnézett, és meglátta a többi ejtőernyőt. Howard hadnagy ernyője a személtára telt meg levegővel, aztán a teherernyők is kinyíltak, majdnem egy időben. Az egyikhez erősített csomag vad himbálózásba kezdett. A második csak úgy lógott a levegőben. Steve látta, hogy mindkettő a mezőn fog földet érni.

Steve lenézett a lábai között. Három vagy négy másodperce volt arra, hogy felfogja, hogy mindjárt a rohadt fák közé csapódik, és hogy rájöjjön, egyetlen rohadt dolgot sem tehet azért, hogy ezt megakadályozza.

A francba!

A könyökét az oldalához szorította, az arcát eltakarta a kezével, és várta a becsapódást.

Egy röpké pillanatig úgy érezte, hogy valami a lábához ér, aztán meg mintha valamin keresztülzuhant volna, aztán valami a lábának, a testének és a kezének csapódott, amit az arca elé tartott. Aztán újabb pokoli rántást érzett, sokkal nagyobb, mint amikor az ernyője kinyílt, és aztán megállt.

Kinyitotta a szemét. Először mindent homályosan látott, de aztán kitisztult a kép. Sötét volt, és már kezdett pánikba esni, hogy valami történt a szemével, amikor meglátott néhány világos foltot és fénysugarat, és akkor rájött, hogy azért van körülötte sötét, mert a fák levelei és ágai szinte áthatolhatatlan kupolát alkottak a feje felett.

Tizenkét vagy tizenöt méter magasságban himbálózott. Felnézett, és meglátta, hogy az ernyője kiszakadt, és belegabalyodott a faágakba. Az ernyő felett összezáródtak a faágak.

Le kell jutnom innen a picsába, mielőtt az ernyő továbbbszakad, én meg lezuhanok.

Elkezdett előre-hátra himbálózni; egyre nagyobb erővel rúgott a levegőbe. Az ernyő két alkalommal tovább szakadt, és Steve érezte, hogy zuhanni kezd. Az egyik szakadástól majdnem két méterrel lejjebb került. De az ernyő mind a kétszer beleakadt valami faágba, és megállította a zuhanást.

Végül sikerült elérnie néhány gallyat; lassan, óvatosan egy vastagabb faághoz húzta magát. Aztán meglovagolta a faágot, kihúzta a biztosítót az ejtőernyő gyorskioldójából, és a kioldóra csapott. A heveder kioldódott, majd meglepő és ijesztő sebességgel vágódott fel a rugalmas ágaknak köszönhetően, amelyek fogva tartották az ejtőernyőjét. A heveder valamelyik fémrésze a homlokának vágódott. Olyan érzés volt, mintha valaki a fejéhez vágott volna egy követ. Megérintette a homlokát, és a keze csupa vér lett.

Megtapogatta az arcát is; az is csupa vér volt.

– A francba! – mondta halkan.

Egy pillanattal később a szíve már nem vert olyan gyorsan, úgyhogy gyorsan végigtapogatta a végtagjait, és megállapította, hogy ugyan minden porákája fáj, de nem tört el semmije. Aztán elkezdett lemászni a fáról. Lassan, óvatosan.

Hat méterrel a talaj fölött elfogytak az ágak, amiken megállhatott, vagy amikről lelóghatott volna. Megölelte a fatörzset, az ujjait pedig a fa kérgében lévő barázdákba mélyesztette. Egészen olyanok voltak, mint a bordák.

Tisztára, mint egy fogantyú! Még a bakancsom orrát is bele tudom dugni!

Óvatosan elindult lefelé a fáról.

Vagy fél métert tehetett meg, amikor a bal keze és a bal lába alól hirtelen kiszakadt a kéreg.

A hátára zuhant. Érezte, hogy valami pépesre esett, aztán minden elsötétült.

Valaki pofon vágta. Kinyitotta a szemét.

Egy férfi bámult a képébe, de olyan közről, hogy Steve érezte a fokhagymát a leheletén. Markáns arca és bozontos, fekete bajusza volt. Steve megpróbált felállni.

Érezte, hogy izmos kezek nyomják vissza a földre.

– A lábát tudja mozgatni? – kérdezte a férfi szigorú hangon.

Steve megmozdította a lábát.

– A karját?

Steve megmozdította a karját is.

A kezek, amelyek az imént még visszanyomták, most segítettek neki felülni.

– Jacob Reeves vagyok – mondta a férfi. – Maga kicsoda?

– Koffler tiz... őrmester, az Egyesült Államok Tengerészgyalogságától.

– Az *Egyesült Államok Tengerészgyalogságától*? Itt *helyben* hülyét kapok!

Egy szaros amerikai!

– Igen, uram – felelte Steve.

Steve egy jó nagy csípést érzett, az arcára csapott, aztán megnézte a tenyerét. Életében nem látott még akkora szúnyogot, mint ami a tenyerére ragadt, ha egyáltalán szúnyog volt. Aztán valami bűdöset érzett, mintha valami rohadt volna.

– Mi bűzlik itt?

– Nos, azt kell, hogy mondjam, hogy maga, fiam. A dzsungel is bűdös, de nem ennyire.

– *Úristen, teleszartam a gatyámat!* – gondolta rémülten. Aztán valami még ijesztőbb jutott az eszébe. – *Howard hadnagyi Hol a francban lehet? Ő is felakadt valamelyik fára?*

– Uram, ketten ugrottunk. És két teherernyőt is ledobtunk...

– A matracokat megtaláltuk – mondta Reeves. – A társa meg a fák között landolt.

– Jól van?

– Nem tudom. Még keressük. A lányok már elindultak a csomagokkal a faluba. Tud járni?

– Azt hiszem – felelte Steve.

– Az jó – mondta Reeves –, mert a buzi japánok kiküldtek egy buzi őrzőjratot. Nem ártana elindulni.

– Gondolja, hogy megtalálnak minket?

– Nekünk kell megtalálnunk őket – mondta Reeves. – Biztosan látták a repülőgépet, meg a buzi ernyőket, úgyhogy már sejtik, hogy nem csak néhány barátságatlan bennszülött lakik idefenn.

– Nem értem, uram.

– A japcsik elindultak lefelé a hegyről – magyarázta Reeves. – Mennek jelentést tenni arról, amit láttak. Gondoskodnunk kell róla, hogy ne érjenek le. Ha leérnek, akkor felküldenek ide egy csomó katonát, és addig nem tángítanak, amíg meg nem találják minket.

Steve talpra állt. Néhány másodpercig az egyik fatörzsnek támaszkodva állt, de aztán teljesen rendbejött.

Lecsapott még egy szúnyogot.

– És mi lesz Howard hadnaggyal? – kérdezte.

– Megmondtam a fiúnak, hogy öt perce van, hogy megtalálja – felelte Reeves.

– Mi van akkor, ha nem találja meg öt perc alatt?

– Akkor nem kereshetjük tovább. Sajnos. Mindenképpen tennünk kell róla, hogy a buzi japánok ne jelentsék, amit láttak.

– Bekaphatja – mondta Steve. – Howard hadnagy nélkül nem megyek sehová.

– Elmagyaráztam magának, fiam, hogy mi a helyzet – mondta Reeves színtelen hangon.

– Én is magának – mondta Steve. – Tengerészgyalogos vagyok. Mi nem szoktunk kereket oldani, és sorsukra hagyni a társainkat.

– Roppant dicséretes filozófia, igen, de...

– Leszarom, hogy mit gondol róla – vágott közbe Steve. – Nem megyek sehová.

Aztán a vitának egy pillanat alatt vége lett.

Egy barna bőrű, göndör hajú férfi lépett eléjük a semmiből. Ágyékkötőt viselt, az orrában egy csont éktelenkedett, a nyakában egy vászon töltényöv lógott, a kezében pedig egy brit Lee-Enfield MK m-as .303-as puskát tartott.

– Megvan a másik pasas is, Mr. Reeves – jelentette be a férfi érthető angol nyelven. – A fák között lógott. Eltörte a karját.

Legalább él – gondolta Steve. – Hála Istennek!

Aztán valami más jutott az eszébe.

Mit fog gondolni, ha megtudja, hogy teleszartam a gatyámat? Úristen, el sem hiszem, hogy beszartam!

Egy pillanattal később valamit hallott; olyan volt, mintha valaki az őserdő folyékony trágyaszerű aljnövényzetében gázolt volna. Aztán megjelent Howard hadnagy. A bal karját a töltényövével rögzítették a mellkasához; jobb kezével átkarolt egy alacsony, kövérke, barna bőrű, göndör hajú, mezítelen keblű nőt. A nő dereka köré valami mocskos törölközőre emlékeztető rongy volt tekerve, a kezében pedig Howard .45-ös Thompson géppisztolyát tartotta.

– Jesszus, már kezdtem aggódni miattad – mondta Kofflernek.

– Jacob Reeves – mutatkozott be Reeves.

– Howard hadnagy, USA Tengerészgyalogság – mondta Howard.

– Cecilia – mondta Reeves a mezítelen keblű nőnek –, vidd ezt az urat a fálya. Gondolod, hogy menni fog?

Cecilia elmosolyodott, kivillantva majdnem feketére elszíneződött fogait.

– Persze – mondta. – Szólhatok még két-három lánynak, ha kell.

Jesszus, tisztára olyan a hangja, mint Daphnének.

– Pihentessétek le! És adjatok neki egy kis whiskyt is! Ha visszamentünk, megnézem a karját.

– Vegye csak el azt a Tommyt, őrmester! – mondta Steve Kofflernek, majd Howardhoz fordult. – Viszlát később.

– Hová mennek? – kérdezte Howard.

Reeves nem felelt. Futásnak eredt a bozót felé. Steve Koffler megfogta a Thompsont, kivett még két tárat Howard zsebéből, és Reeves után rohant.

(Négy)

Ahogy egyre mélyebbre nyomultak az erdőbe, Steve felfigyelt rá, hogy Jacob Reevesen és a fickón kívül – akinek a csont volt az orrába szúrva – mások is voltak velük, de egyiküket sem tudta igazán jól megnézni magának.

Lefelé mentek a hegyoldalon. Az altalaj már nem volt olyan ragacsos trutymó, mint amiben landolt, azért eléggé nedvesnek és csúszósnak bizonyult. Egyszerre kellett a lába elé néznie és Reevest figyelnie, nehogy szem elől tévéssze. A mellkasa már szúrt a megerőltetéstől. A feje körül rovarfelhő lebegett; rovarok másztak a fülébe, az orrába és a szájába.

Aztán megálltak. Mintha órák teltek volna el azóta, hogy elindultak. Az órája szerint mindössze harmincöt percet mentek. Steve csak állt, szakadt róla a veríték, levegő után kapkodott, és döbbenet és szörnyűködve meredt a karjaira, amelyek tele voltak rovarcsípéssel.

Reeves odalépett hozzá.

– Tudja, hogy kell használni a Tommyt?

– Lőttem vele az alapkiképzésen – felelte Steve.

– Szóval nem tudja.

– Minősítő lövészetben is voltam – csattant fel Steve.

– Na, az lesz – magyarázta Reeves –, hogy a japánok ezen az ösvényen fognak lejönni. Azt kérem magától, hogy egyet se hagyjon elmenni. Csak akkor járhatunk sikerrel, ha mindet leszedjük. Ha csak egy is meglép... Érti?

Steve bólintott.

– Mi vagy ötven méterrel feljebb fogunk lecsapni rájuk – mondta Reeves. – Az ösvény arra megy tovább, csak pár méterre innen. Menjen, nézze meg, aztán keressen magának egy helyet! Minden tiszta?

– OK – felelte Steve.

– Elég hamar le fognak ide érni, úgyhogy gyorsnak kell lennie!

– OK – mondta Steve ismét. Levette a Thompsont a válláról. Mire újból fellillantott, Reevesnek nyoma veszett.

Steve keresztülcsoortetett a sűrű aljnövényzeten, és megkereste az ösvényt. Ment úgy tíz métert felfelé, aztán lefelé, aztán visszahátrált a bozótba, és egy fának támaszkodott.

Egy pillanattal később a földre huppant. A mozdulattól eszébe jutott, hogy az alsónadrágja, és most már a nadrágja szára is, tele volt szarral.

Megint elmerengett a bungalón, amit Daphnéval oszt majd meg a háború utáni Melbourne-ben.

A francba, ha nem hagyom abba, a végén még elalszom, és levágják a hülye fejemet!

Csak a rovarok zümmögését hallotta.

Aztán hallott valami mást is.

Hátrahúzta a Thompson felhúzókarját, és a fényes, réz löszerre pillantott. Ha meghúzza a ravaszt, a felhúzókar a tárból lehúz egy löszert, a töltényürbe tolja, és tűz. Ameddig nem engedi el a ravaszt, és amíg van löszer a tárban, a

felhúzókar a visszarúgás hatására hátrasiklik, majd visszapattan egy rugóról, és lehúz egy újabb löszert a tárból.

Valami neszt hallott az ösvény felől.

Mi a franc ez? Nem lehet japán. Ha japán lenne, Reeves meg a többiek már lőnének.

A kíváncsiságtól vezérelve lassan felállt.

Egy japán volt az. Egy hülye kis karimás kalapot viselt a fején; a puskája – ami úgy nézett ki, mintha egy számmal nagyobb emberre tervezték volna – a vállán lógott. Úgy baktatott lefelé az ösvényen, mintha csak egy vasárnapi kirándulásra ment volna a nyomorult erdőbe.

A francba!

Egy dolgot nagyon jól megtanult a Parris-szigeten, mégpedig azt, hogy egy fészkerkaput sem lehet eltalálni a Thompsonnal úgy, ahogy Alan Ladd tüzelt a filmjeiben, csípőből. Be kellett támasztani a válllövbe, mint egy puskát, célozni, és *megcirógatni* a ravaszt.

Steve pontosan ezt tette.

Semmi nem történt. Jó erősen meghúzta a ravaszt. Semmi.

Ki kell biztosítani! Ki kell biztosítani, a rohadt életbe!

Kibiztosította a fegyvert, meghúzta a ravaszt, és a Thompson megugrott a kezében.

A japán azonnal összeesett.

Aztán néma csend lett, és ez megrémisztette Steve Kofflert.

Aztán ropogni kezdtek a fegyverek. Különböző fegyverek. Volt olyan, ami böff-böff hangot adott ki – valószínűleg Reeves fura kinézetű kis géppisztolya lehetett –, de olyan is, ami nagyot mennydörgött – mintha Springfield lett volna-, és voltak éles, csattanásszerű hangok. Biztosan a japánok puskái.

Aztán alakokat pillantott meg a bozótban. De nem túl jól. Nem tudta eldönteni, hogy japánok-e, vagy Reeves torzonborz ősemberei, vagy kik a francok.

Jesszus!

Ott egy japán!

A Thompson újra felmordult, aztán semmi.

A Francba! Máris kiment húsz löszer?

Villámgyorsan kicserélte a tárat, és akkor meglátott még egy japánt. Tüzelt, de mintha elvétette volna.

Még egy alak jelent meg.

Ez csak egy torzonborz ősember.

Aztán meglátta Jacob Reevest.

– Azt hiszem, mindet leszedtük – mondta Reeves. – Megszámoltam. Nyolcan voltak. Általában nyolc fős őrzőratot küldenek ki.

Steve kiverekedte magát a bozótból az ösvényre.

– Jól van, fiam? – kérdezte Reeves.

– Megvagyok – felelte Steve.

Az ösvényen egy test feküdt. Steve odament, hogy megnézzze. Ez volt az első fickó, akit lelőtt.

Megnézte az arcát az első embernek, akit megölt. Az első ember, akit megölt, rémülten nézett vissza rá.

– Ez még él! – mondta Steve.

– Azt sajnos nem hagyhatjuk – mondta Reeves, és mellé lépett.

Steve a japán homlokához nyomta a Thompson csövét, és meghúzta a ravaszt.

A nadrágomat már teleszartam, és azt hiszem, hogy most pedig hányni fogok.

A falu úgy nézett ki, mintha a *National Geographic* magazinból vágták volna ki.

Sokkal nagyobb volt annál, amire Steve számított, de amikor jobban belegondolt, nem igazán értette, hogy miért gondolta azt azelőtt, hogy egy ilyen falunak kicsinek kell lennie.

Barna bőrű, lapos orrú emberek bámulták, miközben Reeves nyomában bebaktatott a faluba. Némelyikük foga úgy nézett ki, mintha kékre festették és hegyesre reszelték volna. A legtöbb nő nem úgy járt-kelt, mint Cecilia, egy szál mocskos törölközőszerű rongyban, fedetlen keblekkel. A legtöbben mocskos pamutszoknyát meg pamutinget viseltek, amit persze nem gomboltak be, úgyhogy simán kilátszott a mellük, ami valamiért mégsem keltett Steve-ben szexuális vágyat.

Mindenütt csirkék rohagáltak összevissza, meg disznók is, amiknek az egyik lábát karóhoz kötötték. Itt-ott tüzek égtek. Nőket is látott, akik egy kőre raktak valamit, és egy másik kővel ütögették.

Egy tiszta vizű, nagyjából másfél méter széles, fél méter mély patak kanyargott a fűkunyhókból álló falu közepén.

– Megyek, megnézem a hadnagya karját – jelentette be Reeves.

– Mit csinál vele? – kérdezte Steve.

– Hát sínbe teszem – felelte Reeves.

– Meg tudja csinálni? Úgy értem, rendesen?

– Hát nem vagyok egy buzi orvos, ha erre gondolt – csattant fel Reeves.

– Nem úgy értettem – mondta Steve halkan.

– Építetek magának egy kunyhót, amíg megfürdik – mondta Jacob Reeves egy pillanattal később. – A ruháit hagyja csak itt. A lányok majd kimossák. Odavitetek magának egy gatyát meg valami inget, amit magára vehet.

Egy sáros pocsolyára mutatott a patak mellett, a falu végén. Nyilván az volt a falu fürdője és mosodája.

Ez tényleg azt akarja, hogy itt mindenki előtt vegyem le a ruhámat, és fürödjek meg abban a patakban.

– Nyugodtan megfürödhet benne – mondta Reeves, mintha csak Steve gondolataiban olvasott volna –, de ne igyon belőle! Az idők kezdete óta élek itt, de a buzi víztől a mai napig megbetegszem, ha iszom belőle. Ha inni akar, van forralt víz meg sör.

Steve döbbsen nézett Reevesre.

– Jó, nem igazi sör – ismerte el Reeves. – Rizsből meg kókuszdióból csináljuk. De azért nem rossz.

Reeves elszélt, Steve pedig egy pillanatig állt, aztán a patakhöz gyalogolt, és nekilátott levenni a ruháit.

(Öt)

SZIGORÚAN TITKOS

Kizárólag a haditengerészeti miniszter részére

MÁSOLNI TILOS

KÓDOLÁS ÉS TOVÁBBÍTÁS UTÁN MEGSEMMISÍTENDŐ

Ausztrália, Melbourne

1942. június 8., hétfő

Kedves Frank!

Ezúttal arról számolok be, ahogy MacArthur látta a midwayi csatát, és hogy a csatának MacA véleménye szerint milyen rövid és hosszú távú hatása lesz a hadvezetésre.

De előtte még szeretnék valamire kitérni. Willoughby valahogy rájött – fogalmam sincs, hogyan –, hogy rajta vagyok az Albatrosz-listán, és azonnal MacA-hoz rohant, hogy elmondja neki. MacA persze tudott róla, mivel – csakúgy mint mindenki más, aki rajta van – ő is kapott egy példányt a listából. Egészen biztos vagyok benne, hogy MacA minden alkalommal eligazítja Willoughby, ahányszor (MacA) elfogott Varázslat-üzenetet³⁶ kap. De Willoughby neve nincs az Albatrosz-listán, amit ő személy szerint már akkor is rendkívül megalázónak talált (hiszen mégiscsak vezérőrnagy és MacA G-2-je), amikor még nem tudta, hogy a senkiházi Pickering kapitány neve rajta van.

Ennek az lett az eredménye, hogy MacA azonnal elküldött egy rádiótávíratot, amelyben követelte, hogy Willoughby nevét is vegyék fel a listára. Aztán viszont közölte velem, hogy tiszttában van vele, hogy kulcsfontosságú, hogy a „Varázslat” hadművelet ne kompromittálódjon, és hogy az Albatrosz-lista a lehető legrövidebb maradjon. Én ebből azt szűrtem le, hogy MacA jobban örülne, ha Willoughby neve nem kerülne fel a listára, és szerintem remélte, hogy ezt közlöm magával.

³⁶ Ugyanaz, mint az elfogott Albatrosz-üzenet, *a ford.*

Nem igazán tudom, hogy ezt miért tette, de úgy gondolom, hogy biztosan nem azért, mert attól fél, hogy a „Varázslat” hadművelet esetleg kompromittálódik. Nagyon valószínűnek tartom, hogy MacA úgy gondol az Albatrosz-listára, mint az uralkodónak kijáró kiváltságra, amit nem kíván megosztani a kisnemesekkel. Talán abban is reménykedik, hogy ha maguk („azok a gazemberek Washingtonban”) megtagadják Willoughby nevének felvételét az Albatrosz-listára, akkor Willoughby is annyira fogja gyűlölni magukat, mint az uralkodó.

Én személy szerint remélem, hogy Willoughby neve felkerül a listára. Ettől a kettőnk kapcsolata minden bizonnyal sokat javulna, ami egy kicsit megkönnyítené az életemet a palotában. Természetesen ezt nem ajánlásnak szántam. A „Varázslat” hadművelet olyannyira fontos, hogy eszem ágában sincs olyasmit javasolni, ami akárcsak esetlegesen is veszélybe sodorhatná, vagy kompromittálhatná.

Mellékesen jegyzem meg, hogy egyáltalán nem kapok Varázslat-üzeneteket ideát. Nem is tudnám hol tárolni. Irodám nincs, se titkárnőm, aki rendelkezne a megfelelő biztonsági jogosítványokkal, és aki kezelné a titkos iratokat. Összesen négyen vagyunk ideát, akik rajta vannak az Albatrosz-listán (MacA-n és rajtam kívül). Mindannyian a Hadsereg Híradós Hadtestétől vannak: a Rejtjelező Szolgálat főnöke, egy százados, és két rejtjelező, mindketten őrmesteri rangban. Aztán ott van még egy bizonyos Hon hadnagy, egy koreai (amerikai állampolgár, a MIT-en végzett '38-ban). Folyékonyan beszél japánul. Nemegyszer tudott finomítani a Pearlben készített fordításokon.

Amikor bejön egy Varázslat, a százados először nekem szól. Bemegyek a rejtjelező szobába, és ott olvasom el. Aztán Hon hadnagy MacA-hoz viszi a Varázslatokat, illetve a szöveg azon részeinek az általa készített interpretációját, amelyek különböznek a Pearlből kapott fordítástól. MacA minden alkalommal abbahagyja azt, amivel addig foglalkozott, és elolvassa az üzeneteket – vagy inkább elraktározza hihetetlen memóriájában. Aztán az üzenetek visszakertülnek a rejtjelező szoba széfjébe. Emlékezetem szerint csak két alkalommal fordult elő, hogy MacA kihozatta valamelyiket, hogy újból megnézzze.

Az Albatrosz/Varázslat-listával kapcsolatban: szeretnék engedélyt kérni, hogy megmutathassam Ed Banning őrnagynak a Varázslat-üzeneteket. Az őrnagynak sikerült jó kapcsolatot kialakítani az ausztrál partfigyelőkkel. Beszél japánul, és úgy gondolom, hogy ismeri a japán katonai vezetők gondolkodásmódját is. Az az érzésem, hogy az ausztráloktól kapott információkra és a Varázslat-üzenetekre építve olyan elemzésekre lenne képes, amelyekről mindenki eltátaná a száját – én minden bizonnyal. Már így is meglehetősen sokat tud az „Albatrosz/Varázslat” hadműveletről, és nem igazán hiszem, hogy bármennyivel is nőne az esélye annak, hogy a „Varázslat” hadművelet kompromittálódik azért, mert az őrnagy is elől-

vashatja az elfogott üzeneteket. Megköszöném, ha rádiótáviratban értesítené a döntéséről: egy „igen” vagy egy „nem” elég lesz.

Végezetül: a midwayi csata. Egész májusban meglehetősen sok olyan információt kaptunk a japánok szándékait illetően – és nem csak a Varázslat-üzenetekből –, amely alapján MacA arra a következtetésre jutott, hogy a japánok meg akarják támadni Midwayt, amit aztán ugródeszkának használhatnak Hawaii elfoglalásához.

Megkérdeztem MacA-tól, hogy szerinté mi lenne az amerikai reakció Hawaii elvesztésére. Azt mondta, hogy talán az amerikai nép ráébredne, hogy az Egyesült Államoknak a csendes-óceáni térségben vannak érdekelt-ségei, és nem Európában; de azt is hozzátette, hogy ha Hawaii elveszít-jük, amit elképzelhetetlennek tart, az amerikai befolyást a csendes-óceáni térségben a mi nemzedékünk már biztosan nem fogja tudni visszanyerni, de az is lehet, hogy örökre le kell mondanunk róla. Aztán közöl-te velem, hogy egy évvel ezelőtt még elképzelhetetlennek tartotta, hogy az amerikai nép kiállhat Nagy-Britanniáért tudván, hogy ez a Fülöp-szigetek elvesztését jelenti.

MacA arra számított, hogy Jamamoto admirális, akit szakmai szempont-ból igen nagyra tart, vagy két irányból indít támadást, és egy egységgel Midway ellen indul, vagy pedig elterelő hadműveletet indít Midway lero-hanásával egy időben. Azt mondta, hogy nem lepné meg, ha támadást intéz-ne Port Moresby ellen is (akár csak figyelemelterelésből).

MacA úgy vélte, hogy a Soho anyahajó elsüllyesztése és a Port Moresby ellen küldött inváziós haderő visszafordítása – május elején – volt az első alkalom, amikor sikerült a japánokat egy időre feltartóztatni. A háborúban most először a japánok elterveztek valamit, és nem tudták megvalósítani. Az admirálisaik megszegyenültek. Csakhogy kaptak egy hónapot, hogy átcsoportosítsák a haderőiket, nyalogassák a sebeiket, és felkészüljenek az újabb csapásra. Ha bevonnák Port Moresbyt, azzal visszanyernék a tekintélyüket, és azzal az „izoláljuk Ausztráliát” ter-vük ismét sinén lenne.

Meglepődött, amikor a Varázslat-üzenetben utalásokat talált arra, hogy a japánok az Aleut-szigeteket akarják megtámadni. Hosszasan valla-tott, mert mindenáron ki akarta belőlem szedni, hogy van-e ott valami, amiről esetleg nem tud. Egyszerűen nem akarta elhinni, hogy a japánok Alaszkát akarják. Mi lehet olyan értékes Alaszkában, amiért megéri nekik belevágni a meglehetősen költséges partraszállásba? – kérdezi MacA. A hadtápvonaluk egyrészt elképesztően hosszú lenne, másrészt pedig az amerikai és a kanadai haderők akár céllovölde gyanánt is használhatnák a hajóikat.

Mindezek alapján úgy döntött, hogy a június 3-i támadás az Aleut-szigetek ellen nem lehet más, csak elterelő hadművelet, amellyel oda akarják csalni a Haditengerészet haderőit, mert úgy vélik, hogy az ame-

riakaiak érzelmileg jobban kötődnek az Aleut-szigetekhez, mint a valóságban, és hogy ráharapnak a csalira. MacA szerint ezzel eiszámították magukat.

– Nimitz nem ostoba – mondta. – Fűtül az Aleut-szigetekre.

Az események – természetesen – őt igazolták. Az elfogott üzenetkből megtudtuk, hogy Nagumo admirális (és az egész japán flotta) igencsak meglepődött, amikor június 4-én a kiküldött felderítő repülőgépei azt jelentették, hogy meglehetősen nagy amerikai tengeri haderő várakozik Midwaytől északra.

Később tudtuk meg – az elfogott Varázslat-üzenetkből –, hogy a következő anyahajók vettek részt az ütközetben: a Yorktown, az Enterprise és a Hornet. Spruance és Fletcher admirális irányítása alatt. A saját tengeri haderőink mozgásáról a Hawaiiion keresztül küldött, elfogott japán üzenetkből értesültünk, jóval azelőtt, hogy a Haditengerészet informált volna bennünket. MacA-nak meggyőződése – és eddig nem látott semmi olyat, ami meg tudta volna győzni az ellenkezőjéről –, hogy a Haditengerészet azt hiszi, hogy a csendes-óceáni térségben dúló háború kizárólag a Haditengerészet háborúja, ezért aztán nem kötelesek közölni vele, hogy mi történik.

Ezzel kapcsolatban lenne egy javaslatom. Javaslom, hogy utasítsa Nimitzet (közvetlenül vagy Kingen keresztül), hogy jelöljön ki egy fregattkapitányt vagy egy kapitányt, akinek kizárólag az legyen a feladata, hogy tudatja MacA-val, hogy mi történik, és amikor történik – nem pedig csak akkor, amikor a Haditengerészet jönak látja.

Tudomásunkra jutott (szintén az elfogott üzenetkből), hogy június 4-én, 09.30-kor, torpedóvető bombázó repülőgépek támadták meg a japán haderőt. A Hiriu, a Kaga, a Szoriu és az Akagi repülőgép-anyahajó jelentette Jamamoto admirálisnak, hogy viszonylag sértetlenek maradtak, és hogy az amerikai veszteségek jelentősek. Aztán jött egy jelentés a Hiriuról, amelyben közölték, hogy az amerikai zuhanóbombázók komoly károkat okoztak az anyahajóban. A többi anyahajóról semmilyen üzenetet nem küldtek ezek után.

Aztán kaptunk még pár elfogott üzenetet, amelyekben Jamamoto visszarendelte a flottát.

Jó pár órával később a Haditengerészet informált bennünket, hogy a Szoriu, a Kacra és az Akaai elsüllyedt, és hogy elvesztettük a Yorktown anyahajót. Csak egy nappal később tudtuk meg, hogy a Hiriut másnap reggel süllyesztették el, és hogy milyen hihetetlen bátorsággal küzdöttek a Haditengerészet torpedó-bombázó pilótái, és hogy milyen rettenetes veszteséget könyveltek el. Az is akkor jutott a tudomásunkra, hogy a VMF-211 tengerészgyalogos vadászpilóta-század, amely a Midway-szigeten rendelkezik bázissal, huszonöt pilótájából tizenötöt elvesztett; így gyakorlatilag harcképtelenné vált.

Itt most többről volt szó annál, hogy a japánok elvesztettek egy tengeri ütközetet. Nagyon komoly vereséget szenvedtek. MacA azonnal üzenetet küldött Nimitz, Spruance és Fletcher admirálisnak – amit én meglehetősen megindítónak találtam –, amelyben kifejezte irántuk érzett csodálatát, és amelyben gratulált nekik.

Ma pedig egy meglehetősen hosszú rádiótáviratot küldött Marshallnak, amelyben engedélyt kért, hogy a 32. és 41. amerikai hadosztállyal és a 7. ausztrál hadosztállyal támadást intézhessen Új-Britannia és Új-Írország ellen (más szóval, hogy leradírozhassa a rabauli japán bázist). Ehhez az kellene, hogy a Haditengerészet repülőgép-anyahajókat és egyéb hajókat bocsásson a rendelkezésére, amelyekkel lehetővé válik a partraszállás, és amelyekkel tüzérségi támogatást nyújtanának a partraszálláshoz. Nem hiszem, hogy egy percig is komolyan gondolta, hogy a Haditengerésztől megkapja azt, amit kér. De ha nem kérne engedélyt a hadműveletre – ha nem harcolna azért, hogy megkapja az engedélyt és a szükséges támogatást a Haditengerésztől –, akkor azzal elismerné, hogy a Haditengerészeté az egész háború.

Nem áll szándékomban utalásokat tenni arra, hogy kinek van igaza, de a személyes véleményem az, hogy kész tragédia, hogy a Hadsereg és a Haditengerészet egymás fejét akarja venni.

Már korábban említettem, hogy Banning jó kapcsolatot alakított ki az ausztrál partfigyelőkkel. Ma reggel az Ausztrál Királyi Légierő két tengerészgyalogost, egy hadnagyot és egy őrmestert, illetve egy tartalék rádiót dobott le ejtőernyővel Buka szigetén, Bougainville-től északra, ahol az egyik partfigyelő rádiója meghibásodott. A megfigyelőállomás egy ideje nem küldött jelentést, pedig az onnan érkező információ kritikus fontosságú, ezért a rendkívül nagy kockázatot is vállalni kellett az állomás újbóli beüzemelése érdekében. Az egyetlen (rádiós/ejtőernyős) tengerészgyalogos, aki alkalmasnak bizonyult a feladatra, egy tizennyolc éves fiatalember volt. Sajnos a rádiózáson és az ejtőernyőzésen kívül semmi máshoz nem ért. Nem tudja megkülönböztetni a japán repülőgépeket egymástól, se egy rombolót egy csatahajótól. Ezért Banning egyik hadnagya, Joe Howard, egy musztáng, aki azelőtt repülőgép-, ill. hajóazonosítást tanított, önként jelentkezett, hogy a szigetre ugrik, pedig azelőtt soha nem ugrott ejtőernyővel. Banning bizalmasan elárulta nekem, hogy egy a négyhez, vagy inkább az öthöz az esélye annak, hogy nem hal bele az ugrásba.

A Lockheed Hudsonról, amelynek le kellett dobnia őket, a felszállás óta nem hallottunk. A legrosszabbat feltételezzük, vagyis hogy útban Buka felé a japán vadászok lelőtték őket, és mindenki odaveszett. Banning azonnal önkénteseket kért, hogy újból megkíséreljük a küldetés teljesítését. Azonnal jelentkezett az összes embere.

Banning épp az imént járt nálam, és híreket hozott. Buka újból sugároz. A Lockheedet útban hazafelé lőtték le. Miután a kapcsolat helyreállt Bukával, az Ausztrál Királyi Haditengerészet kiadta a szokásos utasítást: „Jelentést kérünk!” Szó szerint a következő jelentést kapták: „Kérjük, adják át a következőt Barbara Cotter zászlósnak, USA Haditengerészet, és Daphne Farnsworth alhajómesternek, Ausztrál Királyi Haditengerészet. Szeretünk titeket, és reméljük, hogy hamarosan találkozunk. Joe és Steve.”

Ezek a fiúk nyilván azt hiszik, hogy meg fogjuk nyerni a háborút. Talán, Frank, ha az admirálisainkat és a tábormokainkat rá tudjuk venni, hogy ne viselkedjenek úgy, mint a kamaszok, megnyerhetjük.

Tisztelettel,

Fleming Pickering haditengerész-kapitány

SZIGORÚAN TITKOS

(Hat)

Melbourne, Victoria

Menzies Hotel,

1942. június 16.

Hon Song Do, az Egyesült Államok Hadserege Híradós Hadtestének hadnagya, a folyosó fala mentén sorakozó székek egyikén ült, amikor Fleming Pickering tartalékos haditengerész-kapitány kiszállt a liftből. Pickering kapitány éppen akkor fejezte be a vacsorát, amelyet MacArthur főparancsnokkal és kedves nejével költött el *családi körben*. Vacsora után még egy kicsit konyakoztak, amely közben MacArthur tábornok hosszasan beszélt a németek oroszországi hadjáratáról. A kiselőadás megerősítette Pickering kapitány abbéli hitét, hogy MacArthur rendkívüli elme; a négy pohár Remy Martin viszont egy kicsit megártott neki.

—Á, hadnagy! Jó estét! – mondta Pickering, amikor megpillantotta Hon hadnagyot. Hon néha annyira zavarba tudta hozni. Először is, nem tudta, hogyan szólítsa. Egy belső hang azt súgta neki, hogy a „Hon” volt a családneve. Ezért aztán nem tehette meg azt, ami annyi alacsonyabb rendfokozatú tisztnél már bevált; nem tudott közelebb férközni azzal, hogy a keresztnevén vagy a becenevén szólította, ugyanis fogalma nem volt, hogy mi lehet az.

Ráadásul Hon hadnagy nem is úgy nézett ki, amilyennek Pickering egy szokványos ázsiai amerikait vagy koreai amerikait elképzelt. Először is, a hadnagy elég magas volt, majdnem olyan magas és izmos, mint Pickering; a hangja pedig borzasztó mély volt, és erős bostoni akcentussal beszélt. És az egésznek a tetejében igazi „tojásfejű” volt, vagyis elméleti matematikus. Matematikusként kapta a tisztí kinevezését, és a híradós hírszerzésnél is matematikus-

ként alkalmazták. A Hadseregnek csak később jutott a tudomására, hogy kifogástalanul beszél japánul.

– Jó estét, uram – mondta Hon hadnagy, miközben talpra szökkent. – Egy roppant érdekes dekódolt üzenetet hoztam magának, uram.

– Miért nem hozta le?

– Úgy gondoltam, hogy annyira nem fontos, hogy meg kellene vele zavarnom a főparancsnok vacsoráját.

Pickering a hadnagy tekintetét fürkészte. A szemében valami mosolyféle bujkált.

– Nos, akkor lépjen be! Meghívom egy italra – mondta Pickering, aztán gondolt egy merészet. – Hadnagy, azt hiszem, már elég régóta ismerem magát ahhoz, hogy a keresztnévén szólítsam.

– A maga helyében nem tenném, uram – mondta Hon hadnagy szárazon. – A Do nem valami jól csengő keresztnév. Szólítson inkább Plútónak!

– *Plútónak?*

– Igen, uram. Már jó pár éve így hívnak. Mickey egér barátja, a szomorú képű kutya után.

– Rendben – nevetett Pickering. – Szóval Plútó.

Felkapcsolta a lámpát.

– Mit iszik, Plútó?

– Van még abból az Old Grouse Scotchből, uram?

– Még egy pár üveggel, ha minden igaz. Adja ide azt az üzenetet, és készítse el maga az italokat! A bárpult alatti fiókban lennie kell egy doboz mogyorónak is. Nyissa csak ki!

– Köszönöm, uram – mondta Plútó Hon, és átadott Pickeringnek egy vas-tag, barna borítékot.

Pickering feltépte. Egy SZIGORÚAN TITKOS felirattal ellátott papírt talált benne, alatta pedig egy ív írógéppapírt.

NEM IKTATANDÓ

EGY PÉLDÁNYBAN

MÁSOLNI TILOS

A KÖVETKEZŐ A 42. 06.17-ÉN ÉRKEZETT MSG 234 545 JELŰ ÜZENET DEKÓDOLT VÁLTOZATA FELADÓ A HADITENGERÉSZETI MINISZTER HIVATALA, 42.06.16., 13.00 GREENWICH IDŐ SZERINT.

KIZÁRÓLAG FLEMING PICKERING TARTALÉKOS HADITENGERÉSZKAPITÁNY RÉSZÉRE, DÉLNYUGAT-CSENDES-ÓCEÁNI PARANCSNOKSÁG.

A HADITENGERÉSZETI MINISZTER VÁLASZA:

ELSŐ RÉSZ IGEN

MÁSODIK RÉSZ A BARÁTJÁT FELVETTÉK A HAWAII TÁRSASÁGBA.

HARMADIK RÉSZ SZÍVÉLYES BARÁTI ÜDVÖZLETTEL SK FRANK

ÜZENET VÉGE

HAUGHTON KAPITÁNY

HADITENGERÉSZETI MINISZTERI HIV. ADMIN. TISZT.

Pickering a bárpulthoz lépett. Plútó már majdnem elkészítette az italokat.

– Még dekódolva is elég titokzatos, nem igaz? – mondta Plútónak, és elvette a hadnagytól az italát, amelyet felé nyújtott.

Plútó felnevetett.

– Nem tartom ugyan valószínűnek, de ha a japánoknak sikerült feltörniük a Kék kódot, akkor az elemzőik biztosan hülyét kapnak, mire ezt megfejtik.

– Na és maga sejti, hogy miről van benne szó, Plútó?

– Kaptunk egy üzenetet az Egyesített Vezérkari Főnökségtől, amelyben közlik, hogy Willoughby tábornok neve felkerült az Albatrosz-listára. Na, langyosodik?

Pickering elmosolyodott, és bólintott.

– Azt viszont nem tudom, hogy mit jelenthet az *igen* – ismerte el Hon.

– Engedélyt kértem, hogy megmutathassam Banning őrnagynak az elfogott Albatrosz-üzeneteket – mondta Pickering. – Azokat, amelyeket sürgősnek tartok. Azt nem kértem, hogy felvegyék a nevét a listára.

Plútó bólintott.

– Akarja, hogy iktassam, uram?

Pickering megrázta a fejét, aztán kivette az öngyújtóját, és egy szemetes felett elégette.

Plútó Hon hadnagy visszautasította a második pohár italt, és távozott. Pickering lefeküdt aludni.

Másnap reggel, reggeli közben, Willoughby vezérőrnagy Pickering asztalához lépett a Menzies Hotel éttermében, és leült hozzá. Szélesen mosolygott.

– Láttá már az éjszaka érkezett Varázslat-üzeneteket, Pickering?

– Nem, uram – mondta Pickering kapitány.

– Szerintem meg kellene néznie! Roppant érdekesek.

Willoughby tábornok szemmel láthatóan nagyon meg volt magával elégedve.

(Hét)

Ausztrália, Victoria szövetségi állam, Dandenong

Szilfa-lak

1942. július 1., 18.25

Az idő szelesre fordult, és kellemetlen, hideg eső esett. Miközben Pickering kapitány a lenyitható tetejű Jaguárral végighajtott a szilfasoron, amelyet egészen megkopasztott az ausztrál tél, igen csúnya gondolatai támadtak a britekkel kapcsolatban.

Tudván, hogy Angliában is igen hideg tud lenni, és figyelembe véve, hogy ez az autó egy vagyomban került, talán nem volna túlzás elvárni, hogy működjön az ablaktörlője meg a fűtés, és hogy a nyomorult tető ne ázzon be!

Ahogy a házhoz közeledett, és meglátta Banning Studebakerét, igen csúnya gondolatai támadtak Ed Banning tengerészgyalogos őrnagyot illetően is.

Nem tudta, hogy Banning miért hívta oda, csak annyit mondott neki, hogy egy „baráttal” és még valakivel fog találkozni, akinek be akarja mutatni. Banning tisztára úgy beszélt a telefonban, mint akinek meggyőződése, hogy a japánok lehallgatják a vonalat, pedig csak egy nyomorult vacsorát beszéltek meg. Egy árva részletet nem árult el. Csak virágnyelven beszélt.

En meg tíz dollárt teszek egy fánk ellenében, hogy a „barát” meg az a „még valaki” olyan ember lesz, akivel legszívesebben nem találkoznék.

Kiszállt az autóból, és a szemerkélő esőben az ajtóhoz futott.

Becsengetett, és Mrs. Cavendish kedvesen mosolyogva nyitott neki ajtót.

– Ó, jó estét, Pickering kapitány – mondta. – Hogy van ma este?

– Csuromvizes vagyok, és pocsék a hangulatom, Mrs. Cavendish. Na és maga?

Mrs. Cavendish felnevetett.

– Megiszik egy kupicával, és mindjárt rendben lesz – mondta. – Az urak már megérkeztek.

Nem volt jogom így ráförmedni. És Banning miatt sem lenne szabad dühöngennem. Azt a nyomorult telefont tényleg lehallgatják. Talán éppen Willoughby. Micsoda képtelen dolog egy hírszerző tisztre megorrolni éppen azért, mert tartja a száját. Úgy viselkedsz, mint egy goromba vénember. Vagy mint egy fiatalember, akinek hiányzik a szex.

Ez utóbbi gondolatának kiváltója egy újabb erotikus álom volt. Pontosabban négy erotikus álma, amit négy, gyakorlatilag egymást követő éjjel álmódott. Csak az egyikben szerepelt az a nő, akihez a házasság szent kötelékei fűzik. A másikban egy számára teljesen ismeretlen nő tárta fel előtte a kebleit a Menzies Hotel felvonójában, majd buján rápislogott, így fejezve ki, hogy mire vágyik. Az utóbbi két éjszaka szinte ugyanazt álmódta: Ellen Feller állt az ágya mellett, lassan levetkőzött, aztán elhelyezkedett rajta lovagló ülésben.

– Elnézést kérek, amiért ilyen gorombán magára szóltam, Mrs. Cavendish – mondta Pickering.

– Fel sem tűnt – mondta Mrs. Cavendish, miközben elvette a kabátját.

Végigment a folyosón, és benyitott a könyvtárba.

- Az eszem megáll – mondta mosolyogva. Tényleg egy barátja volt az. –
- Hogy vagy, Jake?

Jake Dillon tengerészgyalogos őrnagy szélesen elmosolyodott, hozzáétált, kezét rázott vele, aztán megölelte.

– Szégyellj magad! – mondta Dillon. – Szegény Patrícia otthon ül, sálat meg kesztyűt köt neked, és azt hiszi, hogy valami sátorban senyvedsz, amin befolyik az eső; ehelyett úgy élsz itt, mint egy földbirtokos... és egy Jaguárral furikázol.

– Ha valóban van egy csipetnyi féltékenység a hangodban, akkor igazán örülök – felelte Pickering. – Látom, a piám felét már megittad.

Banningtől kaptam, miután elmondtam neki, milyen száraz volt az utam az Államokból az új-zélandi Wellingtonig.

– Szerintem már rád is fért. Lefogadom, hogy ilyen józan már évek óta nem voltál Az első hadosztállyal jöttél?

Az 1. tengerészgyalogos-hadosztály parancsnoksága és a teljes 5. tengerészgyalogosok 1942. június 14-én szálltak partra Wellingtonban, Új-Zélandon.

– Végig. *Nagyon* hosszú út volt. És *nem* a *Pacific Princes*-szel jöttünk. A szakács főztje és a szállás minősége hagyott némi kívánnivalót maga után.

– Mit keresel te itt egyáltalán? És hol találkoztál Ed Banninggel?

– Itt. Ma este. Goettge ezredes barátja.

– Ki az a Goettge ezredes?

– Én, uram – mondta egy hang, mire Pickering megfordult. Banning és a másik, magas, tagbaszakadt tengerészgyalogos a konyhán keresztül ment a könyvtárba. – Úgy látom, hogy a terhükre vagyok.

– Badarság – mondta Pickering, miközben a férfihoz lépett, és kezét nyújtott neki. – Aki Banning barátja, az s a többi, s a többi.

– Nagyon kedves magától, uram – mondta Goettge.

– És Jack Stecker barátja is – mondta Jake Dillon. – Jack ötlete volt, hogy idejöjjenek. Egyébként üdvözetét küldi.

– Nos, ezredes – mondta Pickering –, az összesen két jó fiú a háromból. De hol botlott bele ebbe az alakba?

– Vigyázz magadra, Flem, mert könnyen elintézhetem, hogy készüljön rólad egy fotó, amint éppen egy mezítelen keblű bennszülöttet csókolgatsz. Aztán meg szépen felnagyítom 24X30-asra, és elküldöm Patrícianak.

– Ez az alak képes rá – mondta Pickering nevetve. – Ezredes, maga ropant veszélyes társaságba keveredett.

– Goettge ezredes az 1. hadosztály G-2-je, Pickering kapitány – mondta Banning. – Azért küldték, hogy információkat gyűjtsön a Salamon-szigetokről.

Pickering egy pillanatra Banning szemébe nézett. Mindketten jóval többet tudtak a Salamon-szigetekkel kapcsolatban tervezett, egyelőre függőben lévő hadműveletekről, mint amit Goettge ezreddessel megoszthattak, hiába ő volt az 1. tengerészgyalogos-hadosztály G-2-je.

Pickering azon tűnődött, hogy Goettge ezredesnek vajon mennyit sikerült máris megtudnia.

Tizenkét nappal azelőtt, június 19-én, egy pénteki napon, Robert L. Ghormley altengernagy aktiválta az új-zélandi Aucklandben felállított parancsnokságát, és azzal ő lett a dél-csendes-óceáni térség parancsnoka, a Pearl Harborban tartózkodó Nimitz admirális első embere.

Pickering azonnal odarepült, hogy találkozhasson vele, noha ő maga sem volt igazán tisztában vele, hogy Frank Knox kinevezett megfigyelőjeként ment-e oda, vagy pedig MacArthur palotaórságának (nem hivatalos) tagjaként.

Miután Ghormley altengernagy megnézte Pickering parancsát, nem maradt más választása, röviden ismertette a háborúval és a tervezéssel kapcsolatos elképzeléseit. Sőt, túl is ment a Haditengerészet által előírt tiszteletadáson, ami kijárt egy olyan tisztnek, aki a haditengerészeti miniszter palástjába burkolózott.

Erre számos oka volt. Először is, azonnal megkedvelték egymást. Ebed közben Ghormley kiszedte Pickeringből a „hogyan lettem matrózból kapitány” történetet. Hamar kiderült, hogy nem egy admirális és egy kapitányi egyenruhába bújtatott civil ült egymással szemben, hanem két olyan ember, aki tudta, hogy milyen felelősséggel jár a hídon állni, miközben a hajó viharos vizeken bukdácsol.

Ghormley szinte egyenesen Londonból érkezett a dél-csendes-óceáni térségbe. Ezért aztán nem töltött el elég időt Washingtonban vagy Pearl Harborban, hogy megfertőzhesse a szűklátókör-vírus, amelytől a hozzá hasonló, magas rendfokozattal rendelkező tisztek úgy vélték, hogy a csendes-óceáni térségben vívott csatában kizárólag a Haditengerészet vehet részt, és azt kizárólag a Haditengerészet nyerheti meg, senki más – talán azért, mert egyedül így tudták volna túltenni magukat a szégyenen, amelyet Pearl Harbor jelentett.

Pickering legnagyobb meglepetésére, Ghormley olyan stratégiával állt elő, amely nagyban hasonlított arra a stratégiára, amelyet MacArthur álmodott meg. Úgy látta, hogy a nagyon közeli jövőben támadást kellene indítaniuk a japán bázis ellen Rabaulban, Új-Britannián. Úgy vélte, hogy a legésszerűbb az lenne, ha az 1. tengerészgyalogos-hadosztállyal szállnának partra Új-Britannián, miután pedig a tengerészgyalogosok biztosították a tengerpartot, átengednék a kezdeményezést a Hadsereg 32. és 41. gyaloghadosztályának.

Pickering ekkor közölte Ghormley altengernaggal, hogy MacArthur tábornok beavatta az elképzeléseibe, és hogy lényegében egy véleményen vannak. Mindezt azután árulta el, hogy magában megállapította, nemcsak hogy Ghormleynak semmi köze nincs ehhez, de Frank Knoxot és MacArthurt is feldühítené, ha megtudnák, elmondta neki, mint ahogy szinte biztosra is vette, hogy meg fogják tudni.

Mindez persze azt is jelentette, hogy sem MacArthur, sem Ghormley nem értett egyet Ernest King admirális közeljövőre irányuló haditerveivel. King azt akarta, hogy Nimitz admirális indítson tengeri támadást Santa Cruz és a Sala-

mon-szigetek ellen, miközben MacArthur elterelő hadműveletbe kezd a Kelet-Indiákon.

Amint Pickering visszatért Brisbane-be, úgy döntött, hogy aki át mond, mondjon bét is, és (MacArthur egyik privát vacsorája után) közölte MacArthur tábornokkal, hogy Ghormley véleménye szerint hogyan lehetne a lehető leghatékonyabban folytatni ezt a háborút. Ezután hosszas, „független” táviratváltás következett MacArthur és King admirális – a tengeri hadműveletek főnöke –, illetve Ghormley és Marshall tábornok – a Hadsereg vezérkari főnöke között. A táviratokban mindketten sürgetni próbálták a feletteseiket, hogy mielőbb indítsanak támadást Rabaul ellen, és foglalják vissza, a háború első jelentős ellentámadása gyanánt.

Marshall tábornok a sürgönyében közölte MacArthurral, hogy teljes mértékben egyetért vele, Rabault kellene elsőként célba venni, és hogy az ügyet az Egyesített Vezérkari Főnökség elé fogja vinni.

Azonban King admirális nemcsak hogy kapásból elvetette a felvetést, de olyannyira biztosra vette, hogy az ő elképzelését fogja támogatni az Egyesített Vezérkari Főnökség, hogy „nem hivatalosan” közölte Nimitz admirálissal, aki „nem hivatalosan” értesítette Ghormleyt, hogy egy tengeri haderő – MacArthur támogatásával, vagy anélkül – a lehető leghamarabb, akár négy vagy hat héten belül, támadást fog intézni a Salamon-szigetek ellen.

Miután Ghormley „feltételezte”, hogy Nimitz közölte MacArthurral, hogy mire készül a Haditengerészet, elárulta MacArthurnak (egy kis emlékeztető révén, amit tisztí futárral juttatott el MacArthurhoz), amit Nimitz közölt vele „nem hivatalosan”. Ennek az eredménye aztán még több nyomatékos sürgöny lett, amit MacArthur küldött Marshallnak. Még mindig volt egy kis esély arra, hogy az Egyesített Vezérkari Főnökség elveti King elképzelését, és a Rabaul elleni csapásmérés mellett dönt.

Az Egyesített Vezérkari Főnökség döntése még nem született meg, de már mindenki számára világossá vált, hogy az elkövetkező néhány napban dönteni fognak.

Pickering informálta Banninget arról, hogy mi történt a Ghormleyval folytatott megbeszélésein, illetve azok után. Most viszont azon tépelődött, hogy nem követett-e el óriási hibát azzal, hogy beavatta Banninget. Vajon elmondta Banning a régi öreg barátjának, ennek a Goettge ezredesnek, az 1. hadosztály G-2-jének, amit Pickering bizalmasan közölt vele?

– Pickering kapitány – mondta Goettge ezredes –, nekem az a meglátásom, hogy valahányszor az ember valamilyen kényes témáról akar beszélni, szinte mindig nagy bajba kerül, ha kertelni próbál.

– Egyetértek – felelte Pickering. – Tehát, mi nyomja a lelkét?

– Remélem, hogy amit most mondok, köztünk marad...

– Ezredes, maga kertel – szólt közbe Pickering.

Az első hadosztálynál az a hír járja, hogy MacArthur tábornok Haditengerészetről és a Tengerészgyalogságról alkotott véleményét nagyjából úgy lehetne összefoglalni, hogy „Kapjátok be!”.

– Ez roppant sajnálatos – mondta Pickering.

– Azt beszélik az emberek, hogy azért nem akarja, hogy „Elnöki Alakulat”-kitüntetést adjanak a 4. tengerészgyalogosoknak, mert úgy véli, hogy „nekik már így is kijutott a hírverésből” – mondta Goettge.

– Tartok tőle, hogy ez utóbbi valóban igaz – mondta Pickering. – De abban is biztos vagyok, hogy pokolian nagy nyomás alatt volt, amikor meghozta ezt a döntést, és hogy most már megbánta. MacArthur egy roppant összetett jellemű ember.

– Vandergrift tábornok úgy véli, hogy meg fogjuk szállni a Salamon-szigeteket. De legalábbis két szigetet. Tulagit és Guadalcanalt – mondta Goettge.

– Ezt meg honnan szedte? – kérdezte Pickering.

– Nem tudom, uram.

Pickering Banningre nézett. Banning alig láthatóan megrázta a fejét, jelezve, hogy *nem én mondtam el neki*.

Tudhattam volna – gondolta Pickering. – *Mi a fenéért kételkedtem Banning becsületességében?*

– Ezért az a dolgom – mondta Goettge ezredes –, hogy minél több információt szerezzek Guadalcanalról és Tulagiról. És most igyekszem a lehető legfinomabban fogalmazni. Vandergrift tábornokkal egyetemben úgy vélem, hogy hacsak nem szerzek egy *befolyásos* barátot, nem túl sok mindent fogok tudni kihúzni Willoughby tábornokból a holnapi megbeszélésen.

Úristen – gondolta Pickering szomorúan és undorral – *hát idáig fajultak a dolgok?*

– És úgy véli, hogy én lehetnék az a *befolyásos barát*?

– Igen, uram, nagyjából.

– Egész Washington arról beszél, Flem – mondta Jake Dillon –, hogy te meg Trottyos Doug folyton egymás seggében vagytok.

Fleming Pickering agyát előntötte a düh. Csak hosszú másodpercek után tudott megszólalni.

– Jake, lehet, hogy régóta jó barátok vagyunk – mondta végül higgadtan –, de ha még egyszer ilyen hangon mersz beszélni MacArthurról, én magam állítalak hadbíróság elé.

Aztán nem bírta tovább, és kitört belőle a düh.

– Az isten verjen meg, te hülye barom! Willoughby tábornok... aki mellesleg egy kitűnő tiszt, hiába nézed le te meg Goettge, és úgy tűnik, hogy még sokan mások... elmondta nekem, hogy Bataanon MacArthur olyan közel ment a frontvonalhoz, hogy az emberei komolyan féltek attól, hogy a japán gyalogos őrzőjárat elfogja. Corregidoron meg nem tudták a rohadt alagútba imádkozni,

amikor a japán tüzérség rákezdett! Hogy a бүдös picsába jössz te ahhoz, hogy „Trottyos Dougnak” szólítsd?

– Sajnálom – mondta Dillon.

– Hát, csak sajnáld is, te marha! – dühöngött Pickering. – Maradj csak meg sajtótügynöknek, te nyomorult pattanás a Tengerészgyalogság seggén, és fogd be a hülye pofádat, ha egyszer nem tudod, hogy mi a faszról beszélsz!

A szobában síri csend lett.

Pickering végignézett rajtuk. A mérge lassan kezdett elpárologni. Jake Dillon teljesen összetört. Goettge ezredes feszengett. Ed Banning pedig...

Ez a gazember vigyorog!

– Mi olyan mulatságos, Banning őrnagy? – kérdezte Pickering hidegen.

– Uram, azt hiszem, hogy Dillon őrnagy valóban minősíthetetlen dolgot mondott – mondta Banning. – De, uram, valami mulatságos dolog jutott az eszembe. „A fiút ki lehet ölni a tengerészgyalogosból, de a tengerészgyalogost nem lehet kiölni a fiúból.” Meg az is az eszembe jutott, uram, hogy az imént sokkal inkább úgy beszélt, mint egy tengerészgyalogos tizedes, semmint a haditengerészeti miniszter személyes megbízottja. Remek beszéd volt, uram.

– A fenébe, Flem – mondta Jake Dillon –, én nem tudtam, hogy... ha tudtam volna, hogy mit gondolsz róla...

– Jake – mondta Pickering halkán. – Fogd be!

– Igen, uram – mondta Dillon.

– Csinálj valami hasznosat! Készíts nekünk néhány italt!

– Óhajtja, hogy távozzak, uram? – kérdezte Goettge ezredes.

– Nem, dehogy. Felhívom Willoughby tábornokot, és meghívom vacsorára. Azt mondom majd neki, hogy maga egy régi jó barátom. Ha eljön, jó. Ha nem jön el, legalább tudni fogja, hogy ki maga, amikor holnap elviszem hozzá.

– Uram – mondta Banning –, arra gondoltam, hogy talán nem ártana, ha Goettge ezredest bemutatnánk a partfigyelőknek.

– Remek ötlet!

– Éppen ezért, uram, már beszéltem is Feldt fregattkapitánnyal... a városban van...

– Tudom – szakította félbe Pickering.

–...és meghívtam vacsorára. Donnelly hadnaggyal együtt.

– Jó.

Famsworth alhajómestert is magával hozza – mondta Banning.

– Minek?

– Az én ötletem volt, uram. Gondoltam, hogy nem lenne rossz, ha rádióközölnénk Howard hadnaggyal és Koffler őrmesterrel, hogy együtt vacsoráztunk a barátnőikkel. Cotter zászlóst is meghívtam.

– Hacsak Willoughby tábornoknak nincs vacsorameghívása holnap estére, Ed, szerintem nem lesz ellenvetése, hogy két ilyen csinos lánnyal költse el a vacsoráját. A Menzies éttermében bizony nincs egy sem.

XIV.

(Egy)

SZIGORÚAN TITKOS

Kizárólag a haditengerészeti miniszter részére

MÁSOLNI TILOS

KÓDOLÁS ÉS TOVÁBBÍTÁS UTÁN MEGSEMMISÍTENDŐ

Ausztrália, Brisbane
Manchester sugárút
Vízililiom villa
1942. július 21., kedd

Kedves Frank!

Nem vagyok benne biztos, hogy valóban szükséges volt-e, de az uralkodó úgy döntött, hogy átköltözteti az udvart; egy elképesztő logisztikai mutatványt hajtottunk végre, de itt vagyunk. Íme a költözés oka (idézem MacA-t): „1804 kilométerrel közelebb kerültünk a frontvonalhoz”.

El Supremo a főhadiszállását egy modern irodaházban rendezte be, amelyben azelőtt egy biztosítótársaság működött. MacA nyolcadik emeleti irodája (az épület kilencemeletes) meglehetősen elegáns. Az én irodám a folyosó végén van. Legnagyobb meglepetésemre maga Sutherland tábornok jelölte ki nekem. Pedig fogadni mertem volna, hogy a pincébe fog rakni, vagy Melbourne-ben hagy.

MacA és a családja, na meg a magas rangú tisztek a Lennon's Hotelben laknak, ami egy omladozó, viktoriánus stílusban épült, bájos kis fogadó, ami arra a kis házra emlékeztet, amit a Southern Pacific vasúttársaság működtetett egy időben a Yellowstone Parkban. Ezúttal a rendfokozatomnak

megfelelő szállást kaptam: egy szobát, amit egy, a Hadsereg hadtáphadtesténél szolgáló ezredessel kellene megosztanom. Mivel az ezredes kövér, bajszos, és majdnem biztosan horkol is, és mivel olyan helyen szerettem volna lakni, ahol egy kicsit magam lehetek, és mivel úgy gondoltam, hogy a legfőbb főparancsnokságon nekem senki ne mondja meg, hogy mit tegyek, kibéreltem egy kis villát a Doomben lóversenypálya közelében (sajnos a háború miatt nem üzemel), ahol is most e sorokat írom.

Gondolom, mondanom sem kell, hogy úgy érzem, az Egyesített Vezérkari Főnökség július 2-i, a Salamon-szigetek lerohanását támogató döntése nem volt helyes. Van egy olyan – némileg rosszindulatú – sejtésem, hogy a döntést igazából nem valamiféle stratégiai megfontolás alapján hozták, hanem csupán engedtek Rooseveltnak, aki mélységes tiszteletet érez King iránt, MacA-t viszont ki nem állhatja.

Egy nappal azelőtt (július 1-jén), együtt vacsoráztam egy Goettge nevű ezredessel, aki az 1. tengerészgyalogos-hadosztály G-2-je. Az ezredes pontosan tudta, hogy milyen döntést fog hozni az Egyesített Vezérkari Főnökség. Én ezt személy szerint meglehetősen zavarónak találtam, mivel akkor elméletileg még nem is született meg a döntés. Éppen MacA embereivel volt, és a Tulagi és Guadalcanal szigettel kapcsolatos információkat gyűjtötte össze, amikor az Egyesített Vezérkari Főnökség távirata megérkezett, amelyben elrendelte a MÉTELY hadművelet megkezdését.

Az ezredes azt mondja – és én is osztom a véleményét –, hogy pokoli munka lesz felkészíteni az 1. tengerészgyalogosokat öt hét alatt a part-raszállásra, ami alatt értem többek között a Fidzsi-szigeteken tervezett hadgyakorlatot is.

Ghormley azt kérte, hogy a 2. tengerészgyalogos-hadosztály 2. tengerészgyalogosait harcra készen hajózzák be San Diegóban. Az 5. tengerészgyalogosokat nem harcra készen hajózták be, ami azt jelentette, hogy mindent ki kellett rakodniuk az Aotea Quay rakpartjára Wellingtonnál, aztán pedig mindent vissza kell rakodni, hogy az alakulat megfeleljen a partraszálló egységekkel szemben támasztott követelményeknek. Most is ezzel vannak elfoglalva. Az egyik barátom szerint, aki az 5. tengerészgyalogosoknál szolgál, az egész rakpart egy komplett kupleráj; konzervdobozok potyognak ki közönséges kartondobozokból stb.

A dolgukat nem könnyítik meg a dokkmunkások sem; az egy mogorva, szocialista banda, akik – gyanítom – azt sem bánnák, ha a japánoké lenne Új-Zéland, csak ne kelljen túlórázniuk, meg hétvégeken dolgozni. Biztosra veszem, hogy a tengerészgyalogosok meg a haditengerészek már kiverték miatta a balhét, de ha maga is latba vetné a befolyását ez ügyben, hogy történjen is valami, az nagy segítség lenne.

Július 4-én megtudtuk a partfigyelőktől, hogy a japánok repülőteret kezdtek építeni Guadalcanal szigetén. Ez ijesztő. MacA és Ghormley is tisztában van azzal, hogy mit jelent, ha elkészül az a reptér, de mind-

ketten – egymástól függetlenül – ragaszkodnak hozzá, hogy a guadalcanali hadműveletet addig ne kezdjék meg, amíg nem készültünk fel megfelelően. Nem szívesen gondolnék bele, hogy milyen hatása lenne egy sikertelen partraszállásnak.

Természetesen az Egyesített Vezérkari Főnökség nem osztja a véleményüket. Nem tudom, hogy Ghormley hogyan fogadta a sürgönyüket, de én MacA-val voltam, amikor megkapta a Ghormleynak küldött, július 10-i távirat másolatát, amelyben az Egyesített Vezérkari Főnökség utasította Ghormleyt, hogy „azonnal foglalja el Guadalcanalt és Tulagit”. Az a véleménye, hogy súlyos hiba volt ilyen döntést hozni – és most igen finoman fogalmaztam.

Az 1. tengerészgyalogos-hadosztály másik gyalogezrede (az 1. tengerészgyalogosoktól) és tüzérsége (a 11.) csak másnap (július 11-én) érkezett meg az új-zélandi Wellingtonba. Mostantól kezdve húsz napjuk van rá, hogy kirakodják, szortírozzák és harcra készen berakodják a felszereléseiket, illetve felkészüljenek a partraszállásra.

Amint arról tudomása van, aznap tudtuk meg, hogy a Japán Császári Főparancsnokság elvetette a Midway, Új-Kaledónia és Samoa elfoglalására irányuló terveit. Ezzel az ismerettel a birtokunkban itt senki sem érti, hogy miért kellene azonnal partra szállni Guadalcanalen.

Múlt csütörtökön (július 16-án), egy tiszti futár érkezett. Ghormley hadműveleti tervének (OPPLAN 1-42) a másolatát hozta el nekünk. A hadművelet három szakaszból áll: hadgyakorlat a Fidzsi-szigeteken; Guadalcanal és Tulagi lerohanása; és Ndeni szigetének elfoglalása a Santa Cruz-szigeteken. MacA véleménye az volt róla, hogy a körülményekhez képest egészen jó terv.

MacA az 1. tengerészgyalogos-hadosztály rendelkezésére bocsátotta a B-17-eseket felderítő repülőgépek gyanánt. A gépek már pénteken elrepültek Guadalcanal és Tulagi felett. Szombaton derült ki, hogy a légi felvételek és a nemrégiben kapott térképek nagyban eltérnek egymástól, és új» javított térképek nyomtatására és kiutalására már nem maradt idő. Holnap reggel Új-Zélandra megyek, és csatlakozom a Fidzsi-szigeteken gyakorlatozó haderőhöz. Nem tudom, hogy miben lehetek a segítségükre, ha egyáltalán a segítségükre lehetek, de az biztos, hogy itt már semmi hasznomat nem veszik.

Tisztelettel,

Fleming Pickering haditengerész-kapitány

SZIGORÚAN TITKOS

(Kettő)

Ausztrália, Brisbane

A délnyugat-csendes-óceáni térség

főparancsnoksága

1942. július 21., 17.05

Pickering most először tette be a lábát a brisbane-i rejtjelező szobába. Az alagsorban találta meg; abban a raktárhelyiségben kapott helyet, amelyben a kilakoltatott biztosítótársaság a legfontosabb iratait tartotta. A helyiség új biztonsági rendszerrel gazdagodott: katonai rendőrök strázsáltak a bejárat előtt fehér kamásliban, pisztolytáskával az oldalukon és fényes acélsisakkal a fejükön. Melbourne-ben a rejtjelezők beérték néhány sorállományú altiszttel is, akik kezükben Thompson géppisztollyal egy fotelbe rogyva bámészkodtak. Jól ismerték Pickering kapitányt, és ahányszor meglátták, vidáman intettek neki, hogy menjen csak be. Ezek az új MP-sek viszont nemcsak hogy nem ismerték, de ráadásul pökhendien még azt is a képébe vágták, hogy nincs a neve a „be lépésre jogosultak listáján”.

Végül – a szájukat húzogatva – kihívták Plútó Hon hadnagyot az acélajtó mögül, akinek – nagy nehézségek árán – sikerült bejuttatnia Pickeringet.

Hon intett Pickeringnek, hogy üljön le az egyik székre, aztán begépelte Pickering Frank Knox haditengerészeti miniszternek írt levelét egy gépen, ami nagyon hasonlított egy telexgépre (tulajdonképpen egy továbbfejlesztett telexgép volt). Egy keskeny papírszalag jött ki az egyik oldalán, olyan, mint amilyet a tőzsdei árfolyamjelzőgép ad ki. Hon letépte, és a szalag egyik végét a rejtjelezőbe fűzte. Berregés és kattogás következett, aztán pedig olyan hangok, mint amikor az írógép betűkarja ráüt a papírra. Végül a gép másik oldalán egy újabb hosszú papírszalag jött ki.

Hon megfogta ezt a papírszalagot is, és az első gépbe helyezte. Ennek a gépnek is munkához láttak a betűkarjai, és a gép felső részén hamarosan megjelent a kódolt üzenet, ami most már úgy nézett ki, mint egy szokványos telex. Csakhogy nem voltak rajta szavak, csak ötkezes blokkok.

Hon Pickeringnek adta az eredeti levelet és mindkét papírszalagot; aztán, kezében a kódolt üzenettel a távírárszobába ment, amely az alagsor másik oldalán kapott helyet. Pickering követte.

– Sürgős – mondta Hon a szolgálatos őrmesternek. – Hawaii, Haditengerészet. Használja az én iktatószámomat... – egy pillanatra megállt, és a kódolt üzenetre pillantott –... hat, hat, zéró, hat.

Pickering és Hon figyelte, ahogy a távírász bepötyögte a kódolt üzenetet a rádiótávíróval és Hawaiiira küldte. Néhány pillanattal később megérkezett a vételnegyütázás. Aztán Hon elvette a kódolt üzenetet a távírársztól, és Pickering kezébe nyomta.

Néhány perc múlva – gondolta Pickering – Ellen Feller kezében lesz.

Azon tűnődött, hogy a tény, hogy üzenetet kap tőle, vajon erotikus vágyat ébreszt-e majd a nőben.

Visszamentek a rejtjelező szobába. Hon felkattintott egy kapcsolót, és valahol beindult egy ventilátor. Pickering a levelét, a két papírszalagot és a kódolt üzenetet egy horganyzott acél vödörbe dobta, és az egészet meggyújtotta az öngyújtójával. Megvárta, amíg a lángok mindent felemésztettek, aztán a vödörbe nyúlt, és egy ceruzával összetörte az egyben maradt hamut.

Nem mintha nem bízott volna meg Honban meg a többiekben, akik kódolták a haditengerészeti miniszternek küldött leveleit, csak úgy érezte, hogy ha saját maga tünteti el a nyomokat, ha elégeti az üzeneteit, akkor semmiképpen sem landolhatnak Willoughby vagy MacArthur, vagy valaki más asztalán.

– Bárcsak én is mehetnék – mondta Plútó Hon.

Pickering meglepődött a hadnagy kijelentésén. Plútó most először mutatta jelét annak, hogy tudja, mi áll Pickering jelentéseiben. Természetesen tudta, hogy mi áll bennük, hiszen az ember elolvassa azt, amit legépel, de a játékszabály akkor is az volt, hogy a rejtjelezőnek úgy kell tennie, mintha semmiről sem tudna.

– Miért?

– Itt megint olyan unalmas lesz az élet, mint Melbourne-ben – felelte Plútó.

– Ha akarja, szívesen elintézem, hogy ledobják valamelyik szigetre, a japán vonalak mögé – viccelődött Pickering. – Tudja, úgyis kevés az emberünk odaát.

– Már megkértem Banning őrnagyot – felelte Plútó komolyan. – Azt mondta, hogy ha maga megengedi neki, hogy valamelyik szigetre ugorjon, másnap én is mehetek utána. „Azok is szolgálnak, akik sötét pincékben ülnek, és aktákat tologatnak.”

– Több ez annál, Plútó, és ezt maga is tudja – mondta Pickering, és a hadnagy vállára tette a kezét.

– Jó éjszakát, uram – mondta Hon hadnagy.

Pickering végiggyalogolt az alagsoron, aztán felsétált az előcsarnokba, onnan a biztonsági pulthoz, ahol a szolgálati idő letelte után mindenkinek be kellett mutatnia az igazolványát, és be, illetve ki kellett jelentkeznie.

– Ott van – mondta egy női hang, miközben Pickering egy nyomtatványra firkantotta a nevét.

Kezdek begyőzni Tisztára mintha Ellen Feller hangját hallottam volna.

Felegyenesedett, és hátrafordult.

– Jó estét, Pickering kapitány – mondta Ellen Feller.

– Remélem, hogy befolyásos embernek számít errefelé, kapitány – mondta David Haughton kapitány, miközben kezet nyújtott, és elmosolyodott a Pickering arcára kiülő döbbenetet látva. – Épp most közölték velünk, hogy az egész fogadóban nincs egyetlen szabad szoba sem.

– Haughton, mi a fenét csinál itt maga? – kérdezte Pickering, aztán Ellen Fellerre nézett. – És maga, Ellen?

– Ghormley admirálishoz megyek Aucklandbe. Most szervizelik a gépemet. Ellen szolgálatra jelentkezik.

– Szolgálatra? – kérdezte Pickering Ellen Feller. – Miről beszél?
 – Megkérdezték, hogy hajlandó lennék-e idejönni – felelte Ellen Feller –, és én hajlandó voltam.

Jézus Krisztus, mi a fene folyik itt?

– A főnök intézte – mondta Haughton. – Az egyik levelében azt írta, hogy nincs titkárnője. Hát, küldött magának egyet. A sajátját.

– Nem igazán örül neki, hogy lát, Pickering kapitány – mondta Ellen.

– Ne csacsiskodjon! Természetesen örülök – felelte Pickering.

– A szálláscsináló embereid akadékoskodnak – mondta Haughton. – Próbáltam szobát szerezni Ellennek a... Lennon's?... Hotelben.

– Lennon's Hotel – bólintott Pickering.

– Azt mondták, hogy nem a törzs tagja, úgyhogy nem kaphat szobát.

– Majd én elrendezem a dolgot – mondta Pickering.

– Próbáltam segítségül hívni a nevét, és meg is mondták a szobája számát. De a Hadsereg egyik tisztje nyitott ajtót, aki azt állította, hogy Melbourne óta nem látta magát.

A városon kívül vettem ki egy villát. Ma éjjel megszánhatnak ott, reggel pedig intézkedek. Vagy dehogy. Holnap reggel indulok tovább. De még ma este felhívok pár embert.

– Hová megy?

– A hadgyakorlatra – mondta Pickering. – Épp az imént küldtem egy üzenetet Knoxnak...

Ellen Feller olvasott a gondolataiban.

– Mindent elrendeztem Hawaiiion. Ha a levele odaért, dekódolják, és három órán belül az asztalán lesz.

– Van autója? – kérdezte Haughton.

Pickering bólintott.

– Miért?

– Nos, Ellen csomagjai még a repülőtéren vannak. Ha van autója, akkor elmehetünk érte, én pedig megnézhetem, hogy végeztek-e már a gépemmel.

Pickering kimutatott az ajtón kívülre, ahol a lenyitható tetejű Jaguár parkolt egy tábla előtt, amin a következő felirat állt: KIZÁRÓLAG TÁBORNOKOK ÉS ADMIRÁLISOK RÉSZÉRE.

– Gyönyörű autó – mondta Ellen. – Milyen gyártmány?

– Egy ócska Jaguár. A tetején befolyik az eső.

Haughton felnevetett.

– Látom, még mindig kínosan ügyel arra, hogy véletlenül se tartsa be a fegyveres erők szabályait.

Pickering meglepve tapasztalta, hogy mennyire felháborította ez a megjegyzés, de azért mosolyt erőltetett az arcára.

– Mehetünk?

A repülőtér felé menet Ellen Feller kettejük között ült. Véletlenül, vagy szándékosan, a combja Pickering combjához ért. Meleg érintése és a parfümje

illata azonnal kiváltotta Pickeringből a férfiatól ilyenkor megszokott szexuális fiziológiai reakciót.

Haughtonnal közölték, hogy átnézték a gépet, és semmi komoly problémát nem találtak. Egy óra múlva indulhatnak.

A repülőtéren volt egy kis tiszti klub. Megittak három pohárral, miközben Ellen Feller lába véletlenül, vagy ki tudja miért, Pickering lábának ütközött. Aztán bemondták, hogy Haughton gépe indulásra kész. Végignézték, ahogy felszállt az Új-Zélandra induló Marinerre.

Fleming Pickeringet már egyáltalán nem lepte volna meg, ha Ellen újabb akcióba kezdett volna most, hogy magukra maradtak. De nem kezdett. Igazi úri hölgyként ült az autóban, a lehető legtávolabb Pickeringtől egészen addig, amíg a villához nem értek.

– ez? – kérdezte Ellen.

– Egy kis villa, amit kibéreltem. Mondtam, hogy...

– Lefogadtam volna, hogy egy tiszti szállásra visz! – mondta Ellen. *Tényleg, mi a francért nem vittem oda? Szerezhettem volna neki egy szobát, akkor is, ha magát Sutherland tábornokot kell hozzá felhívnom!*

– Nem.

– Fleming, ne vágjon már ilyen bűnbánó képet! – mondta Ellen. – Mindketten tudjuk, hogy nem tenne ilyesmit, ha Mrs. Pickering is itt lenne.

Pickering nem válaszolt. Egyszerűen behúzta a kéziféket, kivette a kulcsot a gyújtáskapcsolóból, kiszállt az autóból, a házhoz ment, és kinyitotta az ajtót. Odabent csörgött a telefon. Keresztülment a nappalin, és felvette.

– Pickering.

– Pickering kapitány?

– Igen.

– Uram, itt Tourtillott őrnagy, a Lennon szállásmester tisztje.

– Igen, őrnagy.

– Uram, egy haditengerésztiszt, egy bizonyos Haughton kapitány kereste.

– Igen, tudom, meg is talált.

– Uram, szállást próbált keresni egy civil hölgynek a haditengerészeti minisztériumból. Egy asszimilált zéró négyesnek.

– Egy micsodának?

– Egy asszimilált zéró négyesnek, uram. Egy hölgynek, akinek járnak a zéró négyesnek kijáró privilégiumok.

– Mi a franc az a zéró négyes?

– Őrnagy a Hadseregnél, vagy a Tengerészgyalogságnál, illetve korvettkapitány a Haditengerészetnél.

– A hölgy ma estére már talált magának szállást, őrnagy. Holnap reggel majd elintézzük ezt a dolgot. A hölgy a személyzetem tagja, és szállásra lesz szüksége.

– Igen, uram. Intézkedem. Köszönöm, uram.

Pickering letette a telefont, megfordult, és elment megnézni, hogy mi történt Ellen Fellerrel.

Nem volt a kis nappaliban. A hálósobában találta meg, az ágyán.

– Tizennyolc órás repülőút van mögöttem – mondta. – Egy egészen kicsit talán megijeztattam. Zavar? Zuhanyozzak le?

Fleming Pickering megrázta a fejét.

(Három)

Az USS Lowell Hutchins fedélzetén

Y transzportcsoport

Déli hosszúság 17 fok 48 perc, nyugati szélesség 150 fok

1942. augusztus 4.

A fedélzetén szinte mindenki tudta, hogy öt hónappal ezelőtt az USS *Lowell Hutchins* még a Pacific & Far East *Pacific Enchantress* nevű utasszállító óceánjárója volt. Azt viszont az égvilágon senki nem tudta, hogy ki lehet az a Lowell Hutchins, vagy – mivel a Haditengerészet a hajóit többnyire nem élő személyek után nevezte el – hogy ki lehetett.

A hajót villámgyorsan kellett szolgálatba állítani, ezért a luxus utasszállító haditengerészeti csapatszállítóvá történő alakításával egyáltalán nem végeztek. Mielőtt elhagyta volna az Államokat – fedélzetén az 1. tengerészgyalogos-hadosztállal –, haditengerész-szürkére festették. A munkával sietni kellett, aminek az lett az eredménye, hogy a festék itt-ott szépen lepattogzott, kivilantva a hajó eredeti fehér színét, amelyről a Pacific & Far East hajói oly híresek voltak.

Az első és a turistaosztályról az összes bútort és szőnyeget eltávolították. A turistaosztály étkezőjének helyén keskeny, linóleumborítású, mellkasig érő acélasztalokat hegesztettek. Sorállományúak és alacsony rendfokozatú tisztek ettek itt acéltálcáról, állva.

Nem sokkal elegánsabb acélasztalokat és hozzá acélpadokat állítottak fel a valamikori első osztály étkezőjében is. Itt általában kapitányok és magasabb rendfokozattal rendelkező tisztek étkeztek, ülve, P&FE-emblémás tányérokból.

A volt első osztályú lakosztályokban, kabinokban, illetve az első és turistaosztályú bárokban, könyvtárakban, előcsarnokokban és tornatermekben fekhelyeket alakítottak ki a tengerészgyalogosok számára. Viszonylag könnyű volt eltávolítani az ágyakat, szekrényeket, asztalokat és a többi bútort meg berendezési tárgyat, és kicserélni a vaságyakra. Az ágyak vascsövek közé feszített vászondarabok voltak.

A fürdőszobák ajtajai felett még mindig ott díszelgett a FÜRDŐ felirat, csak mostanra átalakultak haditengerészeti mosdóvá. Túl sok időbe tellett volna levenni a kis porcelántáblákat. Tehát az eredetileg egyetlen, Hawaiira tartó párocska részére tervezett fürdőszoba most harminchét férfit szolgált ki, akik olyan szigetekre tartottak, amelyeknek a nevét egy hónappal azelőtt hallották

először; a Salamon-szigetek Guadalcanal, Tulagi és Florida nevű szigetei felé hajóztak.

A fedélzeten természetesen nem volt elegendő vízlepárló berendezés, így az emberek nem zuhanyozhattak akkor, amikor kedvük tartotta. A zuhanyzásra felhasználható vizet és főként az ivóvizet szigorúan adagolták.

A régi turistaosztály kabinjait sokkal nehezebb volt átalakítani. A hely legjobb kihasználása érdekében az ágyakat itt acélkeretekre helyezett matracokból alakították ki, amelyek alá polcokat szereltek. Ezeket nem lehetett egykönnyen elmozdítani. Itt alakították ki a tiszti kabinokat kapitányok és magasabb rendfokozattal rendelkező tisztek részére. Néhol ezekben is elhelyeztek egy-egy „pótágyat”. Mivel a fegyveres erőknél a létező legtrikább kiváltság a magány, a hajón lévő néhány egyszemélyes kabint a rangidős őrnagyok, alezredek és frissen kinevezett ezredek kapták.

A felső fedélzet legelegánsabb lakosztályaihoz alig nyúltak. Még a szőnyegek is a helyükön maradtak, csakúgy, mint az olajfestmények a lambériázott válaszfalakon, és a berakásos asztalok, illetve a puha, kényelmes fotelek és karosszékek. Ezek a lakosztályok lettek a hajóval utazó legmagasabb rangú tengerészgyalogos-tisztek – egy tábornok és a rangidős ezredek – szállásai. Ezek a férfiak a hajó tisztjeivel együtt étkeztek, méghozzá fehér abrosszal megterített asztaloknál, amelyeken kristálypoharak és ezüst evőeszközök csillogtak.

Az alsóbb fedélzeteken utazók körében futótűzként terjedt mindennek a híre, amely a sorállományúak szemében újabb bizonyítéka volt annak, hogy az aranygallérosok, azok a személtládák, már megint szépen beleültek a jóba. A valóságban azonban nem azért maradtak a felső fedélzet lakosztályai érintetlenül, mert a rang privilégiumokkal jár, sokkal inkább azért, mert ha itt akartak volna szálláshelyet kialakítani, akkor minimum kétszáz embernek kellett volna napjában kétszer megtenni az utat a felső fedélzet és a legénység étkezde között, ráadásul mindezt igen szűk folyosókon. Annyi ember a fedélzeten akadályozhatta volna a hajó hatékony működtetését.

Lewis T. Harris dandártábornok, az 1. tengerészgyalogos-hadosztály parancsnokhelyettese és egyben a fedélzeten utazó legmagasabb rendfokozatú tiszt minden egyes alkalommal kínosan feszengett, ahányszor elfoglalta a helyét a hajó tiszti étkezdéjében.

Mivel naponta kétszer megnézte, pontosan tudta, hogy a katonáinak mit szolgálnak fel odalent a sorállományú-étkezdében. A sorállományú-étkezde – zsúfolásig telve emberekkel, akik közül néhányan hánytak a tengeribetegségtől, és akik az acéltálcákra odavágott ételt ették – tökéletes ellentéte volt a tiszti étkezdének, ahol egy csinos kis kosárban szolgálták fel a frissen sütött zsemlet és kenyeret, és ahol fehér zakós hajóinasok sűrögtek-forogtak a háta mögött, akik arra ügyeltek, hogy a kristály vizespoharából és finom kínai porcelán kávéscsészéjéből soha ne fogyjon el több egy ujjnyinál, és akik folyton

ilyen kérdéseket tettek fel neki: „A tábornok úr hogyan parancsolja a báránysültet?”

Harris tábornok próbált a régi bölcs mondás szerint élni, amely szerint a tiszt elsődleges feladata, hogy gondoskodjon a parancsnoksága alatt szolgáló emberekről. Ha rajta múltott volna, a csatába induló összes tengerészgyalogos fehér abrosszal megterített asztalnál enne hatalmas steakeket. Erről természetesen szó sem lehetett. Ennek ellenére megtett minden tőle telhetőt. Megmondta a tisztjeinek, elvárja, hogy az emberei étkeztetéséről – a körülményekhez képest – a lehető legcivilizáltabb módon gondoskodjanak, és újra meg újra le is ment az alsóbb fedélzetekre, hogy ellenőrizze, a parancsait végre is hajtják. Meggyőződése volt, hogy az élelmezési tisztek és őrmesterek mindent beleadtak.

Tudta, hogyha akarja, minden további nélkül együtt étkezhet az embereivel abban a bűdös helyiségben; és ha ezt teszi, a tisztjei követni fogják a példáját. De ezzel csak azt érné el – amellet, hogy látnák, hogy ott van, amiből az embereik látnák, nem mindegy neki, milyen kaját esznek –, hogy csak még jobban megnehezítené az ottani személyzet dolgát.

A hajó tisztjei továbbra is jókat ennének – és miért ne? –, és fűtyülnének rá, hogy ő meg a tisztjei hol étkeznek. A tiszti étkezde szakácsai és hajóinasai nem feszültek meg különösebben attól, hogy ellátták a magas rangú tengerészgyalogos-tiszteket. És minden adag étel, amit egy magas rangú tengerészgyalogos-tisztnak szolgáltak fel, azt jelentette, hogy annyiival kevesebb adagot kellett az alsó fedélzeten elkészíteni.

A vége az lett, hogy Harris tábornok – miután meggyőződött róla, hogy minden magas rangú tisztje tisztában van vele, elvárja tőlük, hogy rendszeresen és személyesen ellenőrizzék a sorállományú-étkezdét – tovább evett a porcelántányérokra és a fehér abroszra, és ettől ugyanolyan pocsecskul érezte magát, mint azelőtt.

A hajó tiszti étkezdéjében, az ajtónál, volt egy asztal, amelyen egy kávéfőző állt három vagy négy termosztal, és egy halom bögrével. Két étkezés között a hajóinasok innen vitték fel a kávé a hídra és a felső fedélzeten lévő kabinokba.

Harris tábornok már kifelé indult az étkezdéből, de még megállt az asztalnál, jó félíg töltötte a termoszt kávéval, és magához vett két porcelán kávéscsészét.

– Tábornok úr – mondta az egyik hajóinas –, óhajtja, hogy elvigyem magának a kávévalahová?

– Megoldom, köszönöm – mondta Harris mosolyogva. Kisétált az étkezdéből, és a kabinjába ment.

A kabinjában lévő komód egyik fiókjában egy tucat kisméretű, olívizöld-drapp doboz volt. Mindegyiken az a felirat állt, hogy CSÖTISZTÍTÓ, 2,7 dl. Úgy néztek ki, mint az apró festékesdobozok; egészen vékony viaszcsík piroslott a dobozok felső részén ott, ahol a tetejét rányomták a dobozra. Ha valaki látta

volna, az biztosra vette volna, hogy Harris tábornok nyilván nem akarta, hogy kiszivárogiion belőlük a csótisztító folyadék.

Kivette a zsebéből a zsebkését, és óvatosan lekaparta vele a viaszt az egyik doboz oldaláról, aztán behajtotta a késpengét, és kihajtotta a zsebkés csavarhúzóját. Óvatosan lefeszegette a doboz tetejét, majd a tartalmát, a barna folyadékot a termoszba öntötte.

Miután ezzel végzett, kísétált a kabinjából, elindult a tat felé, és elsétált az ajtó előtt, amely a külső fedélzetre nyílt. Ez eredetileg sétatfedélzet volt, ahol az utasok tehettek egy egészségügyi sétát, vagy kiülhettek az összehajtható székekre olyan környezetben, amely az odalént utazó, kevésbé jómódúak számára csak álom volt. Most viszont csak nagy nehezen tudott elmenni a nagy mentőcsónakok mellett, amelyeket a fedélzethez kötöztek, hogy legalább egy mákszemnyi esélyük legyen a túlélésre, ha az USS *Lowell Hutchins* megtorpedózák.

A nap még nem ment le egészen, úgyhogy jól lehetett látni a partraszálló haderő többi hajóját. Összesen nyolcvankét hajó szelte a habokat, három koncentrikus kört alkotva. A tizenkét csapatszállító hajó, közöttük az USS *Lowell Hutchins*, alkotta a belső kört, aztán következett egy cirkálókból álló kör, és végül a kíséretet ellátó rombolók köre.

Harris tábornok éppen elég ideig meredt a hajókra ahhoz, hogy magában megállapítsa (ismét), hogy noha a haderő szép kis armadáának tűnt, nem volt elég nagy ahhoz, hogy reális esélyük legyen arra, hogy sikeresen teljesítsék a küldetésüket. Aztán leereszkedett három létrán arra a fedélzetre, amely valaha a második turistafedélzet volt, majd végigment egy folyosón, és bekopogtatott a D-123-as jelű ajtón.

Mivel nem történt semmi, egészen közel hajolt az ajtóhoz és elkiáltotta magát.

– Stecker!

– Gyere!

Harris tábornok kinyitotta az ajtót. Jack NU Stecker őrnagy, az 5. tengerészgyalogosok 2. zászlóaljának parancsnoka egy szál atlétában ült a kis kabin padlóján, a keskeny ágy mellett, amelyet a kabin rekeszfalának egy részéből alakítottak ki.

– Mi a francot csinál, Jack? – kérdezte Harris.

Stecker hátrafordult, és amikor meglátta a tábornokot, talpra szökkent.

– Pihenj, őrmester! – mondta Harris egy csipetnyi gúnnyal a hangjában. –

– Mi a francot csinált a padlón?

– A fegyveremet tisztítottam, uram – mondta Stecker és az ágyára mutatott.

Harris odalépett, hogy megnézze. Egy puska volt az ágyon darabokra szedve.

Harris felhorkant, aztán Stecker felé nyújtotta a termoszt.

– Gondoltam, szívesen meginna egy csésze kávé, Jack – mondta Harris.

– Éppen elég kávét ittam már, uram.

– Jack. Higgyen nekem! Magára ráfér egy csésze kávé.

– Igen, uram – mondta Stecker.

Harris egy acélpolcra tette a csészéket, és mindkettőbe öntött a „csőtisztítóval” feljavított kávéból, és az egyiket Stecker felé nyújtotta. Stecker gyanakodva kortyolt a kávéjába, aztán elmosolyodott.

– Igen, uram. A tábornoknak igaza volt. Erre valóban szükségem volt. Harris visszamosolygott.

– A tábornokoknak mindig igazuk van, Jack. Ezt ne feledje! Mit csinál a Garanggal? És ha már itt tartunk, honnan a fenéből szerezte?

– Quanticóban találtam, tábornok – mondta Stecker. – És amint lesz egy kis időm, átadom az illetékes hatóságnak.

Harris felhorkant. Az ágyhoz lépett, és felvette a fegyver tokját. Szakértő szemével azonnal kiszúrta, hogy a fegyvert Stecker már megdolgozta.

– El is felejtettem – mondta. – Maga szerint ez egy egészen jó fegyver, igaz?

– Ez egy kiváló fegyver, uram – mondta Stecker. – Kétszáz méterről hoztam vele a négycentis szórást.

– Baromság.

– Nem baromság. A kölyöknek... nem lenne szabad kölyöknek szólítani... Joe Howard a neve. Tiszti kinevezést kapott, és most valami titkos akción dolgozik a G-2-vel. Szóval a hadnagynak, aki azt a fegyvert rendbe rakta, volt egy Garandja, ami még az enyémnél is pontosabb volt.

– Azt ugye tudja, hogy a Tengerészgyalogságnál az emberek kilencvenöt százaléka úgy gondolja, hogy a Garand egy kalap szar, amit nem lehet egy napon említeni a Springfielddel?

– Akkor a Tengerészgyalogságnál az emberek kilencvenöt százaléka téved.

– Ebben a mi kis partraszállásunkban résztvevőknek a kilencvenöt százaléka úgy gondolja, hogy Guadalcanal bevétele sétagalopp lesz, egyszerű éleslövészet, aminek a végén csak úgy mellékesen visszafoglalunk egy kisebb területet is a japánoktól.

– A partraszállásban részt vevők kilencvenöt százaléka még csak ellenséges fegyverropogást sem hallott – mondta Stecker.

– Azt akarja mondani, hogy tévednek? – kérdezte Harris.

– Kínos helyzetbe hoz – mondta Stecker feszengve.

– Ezért osztom meg magával a csőtisztító folyadékomat – mondta Harris.

– Le akarom itatni, mert azt akarom, hogy őszintén válaszoljon.

Stecker Harris tábornokra nézett, de nem szólt semmit.

– Ugyan már, Jack – mondta Harris. – Régóta ismerjük egymást. Tudni szeretném, hogy mire gondol.

Stecker vállat vont.

– Belegondolt már abba, hogy miért akarják az aranygallérosok, hogy végigcsináljuk ezt az egészet, amikor nagyon jól tudják, hogy nem készültünk fel rá?

– A hadgyakorlatra céloz? – kérdezte Harris.

A hadgyakorlat, vagyis a Fidzsi-szigeteken végrehajtott gyakorló partraszállás, ahonnan a partraszálló haderő útnak indul, teljes csőd volt. Semmi sem ment úgy, ahogy eltervezték.

– Arra is, de nem kifejezetten – felelte Stecker. – Az aranygallérosok már Fidzsi előtt tudták, hogy az LCP(L) egy rakás szar.

A partraszálló haderő 408 darab partraszállító járművel rendelkezett, amiből 308 az LCP(L) nevet viselte. Ezek 11 méter hosszú, fix orrú partraszállító járművek. A fix orr annyit jelent, hogy amikor a jármű elérte a partot, a fedélzetén lévő tengerészgyalogosok nem egy lebillenthető rámpán hagyták el a járművet, hanem át kellett mászniuk az orr és az oldalak felett. Hasonlóképpen, az utánpótlást is az oldalak felett kellett kiemelni. És persze az LCP(L)-lel egyáltalán nem lehetett járműveket vagy nehezebb rakományt a partra vinni.

– Ez van, Jack. Nem várhatunk arra, hogy LCP(R)-re vagy LCM-re cseréljék le.

A 11 méteres LCP(R) és a 13,7 méteres LCM is rendelkezett lebillenthető rámpával. Az LCP(R) rámpáján 75 mm-es és 105 mm-es tarackot és egytonnás teherautókat lehetett kirakodni. Az LCM a 90 mm-es és az 5 colos ágyúkkal is megbirkózott, és a nehezebb teherautók sem okoztak neki gondot.

– Elgondolkodott már azon, hogy miért nem várhatunk rá? – kérdezte Stecker.

– Mert a japánok már majdnem befejezték a repülőterük építését Guadalcanalen. Ezt nem engedhetjük meg. Meg kell kaparintanunk azt a légibázist, még mielőtt működőképessé válik.

– Erről van szó. A japánok tudják, hogy milyen fontos az a replőtér. Nekik. És nekünk, ha sikerül elvenni tőlük, és mi kezdjük el használni. Úgyhogy pokoli keményen fognak harcolni azért, hogy ezt megakadályozzák; ha pedig elveszük tőlük, akkor pokolian fognak harcolni, hogy visszavegyék tőlünk.

– Ezért fizetnek minket.

– Ez nem sétagalopp. És nem is egyszerű éleslövészet. Ez egy nagyon fontos célpont. Ha nekik fontos, akkor fel fognak készülni arra, hogy megvédjék. A partraszállító csónakjaink háromnegyede védtelen lesz, miközben az embereink megpróbálnak kimászni belőle. És amint elkezdjük kézzel kiemelni a rakományt azokból az istenverte ladikokból... Jesszus, ha van tüzéségük vagy csak egy kicsit is jó gránátvetőik, vagy akár néhány jól pozícionált géppuskájuk, oda fog veszni az összes csónakunk! Csónak nélkül nincs utánpótlás, nincs lőszer és nincs élelmiszer.

– Úgy hangzik, mintha nem hinne benne, hogy meg tudjuk csinálni – mondta Harris. – Erről van szó?

– Másnak ilyet nem mondanék, csak magának. Egyszerűen nem tudom. Van jó pár átkozottul jó kölyök a zászlóaljamban, akik mindent meg fognak próbálni, de a tökösség... vagy bátorság, ha így jobban tetszik, néha nem elég.

Lewis T. Harris dandártábornok és Jack NU Stecker őrnagy jóformán egész felnőtt életükben ismerték egymást. Szinte mindenütt együtt harcoltak a Karib-medencében. Harris tudta, mennyire bátor ember Stecker; nem kellett emlékeztetnie magát arra, hogy az őrnagy megkapta a Becsületrendet. Steckernek most sem szállt inába a bátorság. Egyszerűen csak elmondta a véleményét a készülődő guadalcanali csatáról.

Harris tartott tőle, hogy Stecker megint beletrafált a közepébe.

– Igyon még egy kis kávé, Jack! – mondta Harris.

– Nem, köszönöm, uram.

– „Nem, köszönöm”? Öregszik, Jack? Vagy vallásos lett?

– Igen, uram, öregszem – felelte Stecker. Egy vászonzsákot húzott elő a matraca alól, és kivett belőle egy nagy, rózsaszínű gyógyszeresüveget, rajta a Virginia állambeli Quanticoi Haditengerészeti Gyógyszerközpont címkéjével. A címkére egy halálfejet nyomtattak, illetve a következő feliratot: VIGYÁZAT! MÉRGEZŐ!! KIZÁRÓLAG LÁBUJJKÖZ-KIPÁLLÁS KEZELÉSÉRE HASZNÁLANDÓ. AMENNYIBEN A FOLYADÉK SZEMBE VAGY SZÁJBA KERÜL, BŐ VÍZZEL ÖBLÍTSE KI, ÉS AZONNAL FORDULJON ORVOSHOZ!

Stecker a szájához emelte a gyógyszeresüveget, nagyot húzott belőle, aztán elégedetten felszusszant.

Harris elnevette magát.

– Mostanában elég sokat törtem a fejemet a vallásokon, tábornok, de a káplánnak még nem beszéltem róla – mondta Stecker. – Mennie kell, vagy üldögelünk még egy darabig, és kávé iszogatunk, meg kezeljük a lábujjköz-kipállásomat, és matróztörténetekkel traktáljuk egymást?

– Nem megyek innen sehová, Jack – nevetett Harris. – De nem ártana, ha összerakná azt a Garandot, még mielőtt újból meghúzza azt a rózsaszín üveget, és elfelejti, hogy hogyan kell.

(Négy)

Salamon-szigetek, Guadalcanal

Az Esperance-fok közelében

1942. augusztus 7., 02.40

02.00-kor, a MÉTELY hadműveletben résztvevő partraszálló haderő X és Y csapatszállító csoportja elérte a Savo-szigetet, amely Guadalcanal- és Floridasziget között található. Az égbolt tiszta volt, az első negyedében lévő hold pedig halványan ugyan, de éppen annyira világította meg az óceánt, hogy ki lehessen venni a hajókat, és az előttük lévő földtömeget.

Az X transzportcsoportot alkotó tizenöt csapatszállító hajó irányt változtattott, és a Savó és Guadalcanal között húzódó Sealark-csatorna felé vette az

irányt. Ezeken a hajókon utaztak az 1. tengerészgyalogos-hadosztály főbb egységei, hogy aztán partra szálljanak Guadalcanalen.

Az Y transzportcsoport Savó másik oldalára hajózott – a Florida és Savó közötti részre –, és elindult a végállomás, vagyis a Florida-, Tulagi- és Gavutusziget felé. Az Y csoport négy csapatszállító hajóból állt – fedélzetükön az 5. tengerészgyalogosok 2. zászlóaljával és más egységekkel –, illetve négy rombolóból. Ezek I. világháborús rombolók voltak, amelyeket a tengerészgyalogos raiderek számára alakítottak át; kiszerelték két motorját, és a felszabaduló helyen fekvőhelyet alakítottak ki. Ezeken a rombolókon utazott az 1. tengerészgyalogos-zászlóalj.

A guadalcanali inváziós haderő a hadműveleti tervben „Vörös tengerpart”-nak nevezett terület felé haladt. Ez a hely Lunga Pointtól mintegy hat kilométerre, keletre volt, nagyjából szemben a Sealark-csatorna másik oldalán lévő területtel, ahol a Tulagi/Gavutu partraszállást tervezték. A partraszállás két helyszíne közötti távolság mintegy 45 kilométer.

A guadalcanali tűztámogató csoport (három cirkáló és négy romboló) 06.14-kor kezdte meg a Guadalcanalen kijelölt célpontok támadását, még nagyobb nyomást gyakorolva a védőkre, akiket az USA Hadsereg légihadtestének B-17-esei egész héten bombáztak. 06.16-kor a tulagi tűztámogató csoport (egy cirkáló és két romboló) tüzet nyitott Tulagira és Gavutura.

06.51-re mindkét csoport csapatszállítói horgonyt vetettek mintegy kilenc kilométerre a kijelölt partraszállási területtől. A hajók oldalán leeresztették a partraszállító csónakokat a nyugodt tengerre, majd vaskos kötelekből font hálót erősítettek a csapatszállító hajók oldalához. Tengerészgyalogosok kezdtek lemászni a hálón, majd sorban beszálltak a partraszállító csónakokba.

A hajók és a kijelölt partszakasz közötti területet aknaszedők pásztázták végig. Nem találtak aknát.

Egyetlen ellenséges hajóval találkoztak, egy kis szkúnerrel, ami éppen benzint szállított a Sealark-csatornán. A Haditengerészet vadászgépei és zuhanóbombázói tűz alá vették, amitől a hajó először kigyulladt, majd a levegőbe repült. A repülőgépek az inváziós haderőtől mintegy 115 kilométerre manőverező repülőgép-anyahajókról szálltak fel.

A Haditengerészet anyahajóiról negyvenhárom vadászgépet indítottak Guadalcanal és majdnem ugyanennyit – negyvenegyet – Tulagi ellen. A Tulagit támadó repülőgépek tizennyolc japán hidroplánt süllyesztettek el, illetve lőttek ki.

A MÉTELY hadművelet Zéró-órája, amikor a tengerészgyalogosoknak partra kellett szállniuk Guadalcanal „Vörös” tengerpart elnevezésű pontján, 09.10 volt. A H-óra, amikor a tengerészgyalogosoknak Tulagin kellett partra szállniuk, egy órával korábban, 08.00-ra volt kitűzve. A valóságban azonban az első tengerészgyalogosok Floridán szálltak partra. Ez a hadművelet nem bizonyult olyan fontosnak, hogy külön „órát” kapjon a harcparancsban.

07.40-kor, a 2. tengerészgyalogosok 1. zászlóaljának B százada partra szállt a Florida-szigeten, a kis Haleta falu közelében. Azt a feladatot kapták, hogy biztosítsanak egy magaslatot, amelyről a japánok tűz alá vehették volna a „Kék” tengerpartot. Nem ütköztek ellenállásba; a közelben nem találtak japánokat.

08.00-kor a tulagi haderő első hulláma, az 1. raider-zászlóalj Baker és Dog százada, elérte a „Kék” tengerpartot. Egy raider megsérült. Az ellenség egyetlen puskalövést adott le, amely azonnal végzett egy tengerészgyalogossal. További ellenállást azonban nem tapasztaltak; a japánok úgy döntöttek, hogy nem bocsátkoznak harcba a tengerparton. A sziget belsejében, annak déli részén emelkedő hegyek barlangjaiban és földbe vájt bunkerekben rejtőztek el.

A partraszállító járművek visszafordultak, és berakodták a második hullámot (az 1. raiderek Able és Charley századát), és a szigetre vitték. Megállás nélkül érkeztek a csónakok, és hamarosan az 5. tengerészgyalogosok teljes 2. zászlóalja partra szállt.

Ezt követően az 5. tengerészgyalogosok 2. zászlóalja balra (északnyugat felé) indult el a keskeny szigeten, hogy megtisztítsa a területet az ellenségtől, miközben a raiderek jobbra fordultak (délnyugati irányba), és a sziget déli csücske felé nyomultak. Mintegy 3,5 kilométer választja el Tulagi déli csücskét az apró (515X255 méteres) Gavututól és a még kisebb (290X310 méteres) Tanambogo-szigettől, amelyet egy betontöltés kapcsolt össze Gavutuval.

A MÉTELY hadművelet 12.00-ra írta elő Gavutu lerohanását. Az 1. ejtőernyős-zászlóaljnak, miután biztosította Gavutut, át kellett jutnia a betontöltésen, és biztosítania kellett Tanambogót.

A raiderek délig semmilyen komolyabb ellenállással nem találkoztak. Az 5. tengerészgyalogosok 2. zászlóalja, amely az ellenkező irányban haladt, szintén nem ütközött ellenállásba nagyjából déli 12 óráig.

08.40-kor a guadalcanali tűztámogató csoport rombolói pozíciót váltottak, hogy fedezni tudják a partraszállító csónakokat, amelyek mintegy 5 kilométerre jártak a „Vörös” tengerparttól északra.

Szinte ugyanebben a pillanatban egy kisméretű összekötő repülőgép jelent meg a „Vörös” tengerpart felett, és füstgránátjaival kijelölte a 3200 méteres partszakaszt.

Rögtön ezután, pontosan 09.00-kor, a guadalcanali tűztámogató csoport összes cirkálója és rombolója tűz alá vette a „Vörös” tengerpartot, és a mögötte húzódó, mintegy kétszáz méteres területet.

Az első partraszállító hajó hulláma (fedélzetén az 5. tengerészgyalogosokkal – a 2. zászlóalj nélkül) időben hagyta el a csapatszállító hajókat. Amikor a partraszállító hajók 1300 méterre megközelítették a partvonalat, a tűztámogatás megszűnt.

09.10-kor, egy mintegy 1600 méteres partszakaszon, az 5. tengerészgyalogosok megkezdték a partraszállást. Az 1. zászlóalj balra (nyugat), a 3. zászlóalj jobbra (kelet). Az ezredparancsnokság 09.38-kor ért partot. Pár perccel később megérkeztek az ezred nehézfegyverzetű egységei.

A tengerparton ők is gyakorlatilag nulla ellenállásba ütköztek.

Miközben a partraszállító csónakok elindultak vissza az 1. tengerészgyalogosokért, az 5. tengerészgyalogosok a sziget belseje felé nyomultak, és felállítottak egy védelmi körgyűrűt a „Vörös” tengerparton, amelyet nyugatról a Tenaru folyó, keletről a Tenevatu folyó, délről pedig a Tenaru egyik mellékfolyója határolt.

Miután nyilvánvalóvá vált, hogy a japánok tüzérértékeitől nem kell tartani sem a tengerparton, sem a tengerpart közelében, a csapatszállítók közelebb merészkedtek a tengerparthoz, majd attól hét kilométerre horgonyt vetettek.

Nagyjából ekkor igen komoly problémák adódtak a tengerparton a kirakodás közben. Mintha megismétlődött volna mindaz, ami a Fidzsi-szigeteken végrehajtott hadgyakorlat közben történt.

A tengerészgyalogosok (a tüzérezred) kisméretű és viszonylag könnyen mozgatható, 75 mm-es tarackjai (amelyeket eredetileg öszvérvontatására terveztek) az 5. tengerészgyalogosok támadóalakulataival érték partot.

A 105 mm-es tarackok ekkor érkeztek meg. De mivel nem rendelkeztek elég lebillenthető rámpájú partraszállító csónakkal, nem rakodták be a „vontatókat”. A vontatók, amelyekkel a 105 mm-es tarackokat kellett volna mozgatni, két és fél tonnás, 6 x 6-os teherautók voltak, amelyeket mindenki csak „hatszor-hatosnak” hívott. A hatszor-hat a meghajtott kerekek számát jelölte. A normál hatszor-hatosokat valójában nyolc hátsó kerékkel gyártották, így összesen tíz kereke volt meghajtott kerék. A hatszor-hatos legendás teherautóvá vált, amellyel elképesztően nagy terhet lehet elszállítani, illetve elvontatni akárhová.

De a 11. tengerészgyalogosoknak egyetlen hatszor-hatosuk sem volt. Ehelyett úgynevezett „egytonnás” teherautókat kaptak. Ez mindössze egy tonna teherbírással rendelkezett (a hatszor-hatosok két és fél tonnájával szemben), és csak négy meghajtott kereke volt, amellyel könnyedén tudott közlekedni sáros, homokos, illetve csúszós terepen.

Mivel nem volt elegendő lebillenthető rámpájú partraszállító jármű, amibe berakodhatták volna a hatszor-hatosot, amikor a 105 mm-es tarackok megérkeztek a „Vörös” tengerpartra, egyszerűen nem volt olyan járművük, amivel pozícióba állíthatták volna a tarackokat – leszámítva a kételtű vontatókat, amelyek láncaltapszerű meghajtással rendelkeztek, és jól boldogultak a homokban és a sárban, és amelyeket már így is túlságosan igénybe vettek.

Ennek ellenére hozzájuk kötötték a 105 mm-es tarackokat. A vontatók láncaltalai viszont „megették” a primitív tengerparti földutakat – illetve az útjukba kerülő tábori telefonkábeleket. Ezzel sikeresen megszakították a kapcsolatot az előrenyomuló egységek, a tengerpart és számos parancsnokság között.

Raadásul egy órával azután, hogy partra szálltak, a tengerészgyalogosok fizikailag teljesen kimerültek. Egyrészt a csapatszállító hajóban eltöltött hosszú idő alatt szinte teljesen elvesztették azt az edzettséget, amelyre a kiképzés során szert tettek.

Másrészről viszont a Guadalcanalen tomboló hőség és a magas páratartalom gyorsan kiszívta az erejüket. A hőség és a magas páratartalom kellemetlen hatását erősítette az is, hogy homokos, bozotos talajon kellett haladniuk hegynek felfelé, és súlyos, puskákkal, géppuskákkal, aknavetőkkel és lőszerrel teli ládákat kellett cipelniük.

Nem volt elég vizük sem. Noha a katonaorvosok erősködtek, hogy minden tengerészgyalogos két kulacs (kb. 2 liter) ivóvizet vigyen magával, egyszerűen nem volt annyi kulacsuk, hogy mindenkinek jusson kettő.

A Haditengerésztől kértek ugyan matrózokat, akik a tengerparti munkálatokat segítették volna, és akik közreműködtek volna a kirakodásnál, illetve helyet csináltak volna a többi utánpótlásnak, de a kérést elutasították.

A Haditengerészet tervezői azzal érveltek, hogy a Tengerészgyalogságnak van éppen elég embere, oldja meg maga a tengerpartra való rakodást, az anyagmozgatáshoz pedig ott lesznek a teherautóik, amelyekkel könnyedén a sziget belsejébe vihetik majd a hadianyagot.

A tengerészgyalogosok, akiket már a partraszállás is kimerített, lassan rakodták ki az utánpótlást a csónakokból, amitől még jobban elfáradtak. A teherautókra, amikkel az utánpótlást tovább vihették volna, várni kellett. Kisvártatva megérkeztek, de a kétéltű vontatók láncalpai annyira felásták a homokos talajt, hogy a teherautók nem tudtak elvergődni a ládáig.

Az egészen valami hihetetlen felfordulás lett az eredménye. A tengerpart közelében három sorban torlódtak fel a partraszállító csónakok. Nemhogy nem tudták gyorsan partra tenni a rakományukat, de még a partot sem voltak képesek elérni.

(Öt)

Gavutu-sziget közelében

A 36. sz. LCP(L) fedélzetén

1942. augusztus 7., 12.55

Richard B. Macklin tengerészgyalogos főhadnagynak számos okból nem tetszett az egész MÉTELY hadművelet, de legfőképpen a ráosztott szerepet sérelmezte.

Három héttel azelőtt érkezett meg az 1. ejtőernyős-zászlóaljhoz. Hosszú és fáradalmas út állt mögötte. San Diegóból egy romboló fedélzetén indult útnak, aztán Pearl Harborban átrakták egy aknakeresőre. Amikor végre megérkezett az 1. ejtőernyős-zászlóaljhoz, Robert Williams őrnagy, a zászlóaljparancsnok, közölte vele, hogy egyáltalán nem is számított rá, és hogy fogalma nincs, hogy mi a francot kezdjen vele.

Reméltem, uram, hogy figyelembe véve a tapasztalataimat, amelyeket a múltban szereztem, kapok egy századot.

Macklin biztosra vette, hogy századparancsnokként megkapja azt az előléptetést, amelyre oly régóta vágyott.

– Ahhoz századosi rendfokozat kell, Macklin – felelte Williams.

– A „C” század parancsnoka egy hadnagy – vitatkozott Macklin udvariasan –, aki ráadásul jóval utánam kapta meg a kinevezését.

– Most már nincs időm arra, hogy átadjak magának egy századot. Az a század mostanra jó kis csapatná kovácsolódott, és nem fogom szétcseszni azzal, hogy beküldök egy hátvédet a kezdő sípszó előtt egy perccel – felelte Williams. – Sajnálom.

Macklin magában füstölögve távozott. Úgy vélte, hogy amire készültek, az még csak véletlenül sem hasonlított futballra, és ráadásul azzal, hogy nem adtak neki egy századot, megszegették a szabályzatot, amelyben világosan le van írva, hogy a rangidős tiszté a parancsnoki poszt.

Úgy tűnt neki, hogy Williams egyike azoknak a tiszteknek, akik csak azokat a parancsokat teljesítették, amelyeket jónak láttak. Macklin szerint a Hadsereg ejtőernyősei lehetnek rá ilyen rossz hatással, akikkel együtt gyakorlatozott. Éppen elég időt töltött el azok között a bohócok között, hogy tudja, a Hadsereg ejtőernyőstisztei és a többi tiszt közötti hasonlóság pusztán a vak véletlennek tudható be.

Ezek az alakok tényleg azt képzelték, hogy a háború *egy futballmeccs*, és úgy is viselkedtek. Macklin a saját szemével látta, ahogy a Hadsereg ejtőernyőstisztei együtt itták le magukat a sorállományúakkal – és valószínűleg együtt is kurváztak, csak az nem derült ki – az Alabama állambeli Phoenix Cityben, a folyó túlszéljén, Fort Benningtől nem messze. Macklin egy percig sem kételkedett abban, hogy ha a Hadsereg 82. légideszant-hadosztályát valaha is bevetik, az szégyenletes kudarccal fog végződni. A katonai siker alapfeltétele a fegyelem, de a Hadsereg ejtőernyőseinek a fegyelmezetlensége szégyent hozott a fegyveres erőkre.

Végül arra a következtetésre jutott, hogy nincs sok értelme makacsul ragaszkodni a jogaihoz. Egészen biztosra vette, hogy ha fellebbezne a megfelelő hatóságnál, Williams őrnagyot utasítanák, hogy adja neki a „C” századot. Attól kezdve viszont Williams őrnagy folyton azon lenne, hogy találjon valami ürügyet, csak hogy megfoszthassa a parancsnoki posztjától. Az pedig rosszabb lenne, mintha egyáltalán nem kapna parancsnoki posztot.

Tehát itt volt a partraszállító csónakban, és arra készült, hogy megszálljon egy ellenséges tengerpartot, mint hivatalosan kinevezett „létszámon felüli” tiszt. A *létszámon felüli* gyakorlatilag azt jelentette, hogy tartalék. Olyan tiszt, akinek nincsen konkrét feladata, mindössze azért van jelen, hogy átvegye a parancsnoka helyét, ha az megsebesül, vagy elesik.

Időközben az 1. ejtőernyős-zászlóalj, az „ernyősöket” – egyértelműen helytelenül – gyalogosokként vetették be. A döntést azzal indokolták, hogy nincs repülőgép, amiről le lehetne őket dobni.

Macklin ezt személy szerint nem hitte el. Például San Diegóban nem egy hajót látott, amelyre részben szétszerelt R4D-ket rakodtak. Talán a légihadtest C-17-esei voltak, amelyeket Kínába, vagy Ausztráliába szándékoztak szállítani

neki legalábbis ezt mondták. De ezek a gépek teljesen egyformák, csak a Hadsereg meg a Haditengerészet más-más nevet adott nekik. Ha a magas rangú tisztek be akarták volna vetni az ejtőernyős tengerészgyalogosokat, szereztek volna repülőgépet.

Ha pedig tényleg nem találtak repülőgépet, akkor nem kellett volna bevetni az ejtőernyős tengerészgyalogosokat. Katonai szempontból semmi értelme nem volt ilyen kiválóan képzett embereket, az elit elitjét közönséges gyalogosokként bevetni és feláldozni egy olyan szigetért, amelyben Macklin egyáltalán nem látott komoly katonai értéket. Az egész sziget ötszáz méter hosszú és feleannyi széles!

Ha valóban olyan veszélyesnek tartották a szigetet, akkor miért nem bombázták porig? Feleslegesnek tartotta, hogy feláldozzák annyi kiválóan képzett ember életét pusztán azért, hogy visszavegyenek egy ilyen kis szigetet a japánoktól. A japánok is csak hidroplánbázisnak használták. Definíció szerint, a hidroplánokat bárhol be lehetett vetni, ahol elég víz volt a fel- és a leszálláshoz.

Az aranygallérosok valószínűleg csupán éleslövészetnek tartották az egész akciót, hogy felpozítsák az ejtőernyős tengerészgyalogosok vérért, és hogy a haditengerészpilóták is gyakorolhassanak egy kicsit. A Haditengerészet SBD zuhanóbombázói 11.45-kor kezdtek rá, és negyvenöt percen keresztül támadták Gavutut.

Tíz perccel azután, hogy a zuhanóbombázók megkezdtek a támadást, a Haditengerészet is löni kezdte a szigetet. Öt percig szakadatlanul záporoztak a tüzérségi lövedékek, amelyek nyomán füst- és porfelhők jelentek meg Gavutu felett.

Macklin arra gondolt, amit a Haditengerészet 45 kilogrammos, tüzérségi lövedékeinek a tűzerejéről tanult. Iszonyat. Úgy vélte, hogy okkal feltételezhető, hogy egy mindössze ötszáz méter hosszú szigeten igen kevés japán katona, illetve hadianyag vészelhét át negyvenöt perc zuhanóbombázást és öt perc haditengerészeti zárótűzet.

Macklin elég közel állt a csónakkormányoshoz, hogy hallja, amikor az magában azt motyogta, hogy:

– Bassza meg!

– Mi a gond?

A kormányos csak egy pillanatra vette le a kezét a kormányról, hogy a tengerpartra mutathasson. Macklin nem szívesen dugta ki a fejét az orr mögül – hisz attól a feje kiváló célponttá válik –, de az oldalát nagyon furdalta a kíváncsiság. Felemelte a fejét, de csak annyi időre, hogy szemügyre vehesse a partot, aztán hirtelen lebukott.

A zuhanóbombázók bombái vagy a Haditengerészet tüzérsége, vagy mindkettő, ripityára lőtte a betonrampát, amelyet a japánok a hidroplánok vízrebocsátására, illetve partravontatására használtak. Óriási betonarabok álltak ki mindenütt a vízből.

A harcparancs azt írta elő, hogy a partraszállító csónakja és a mellette haladó két másik csónak a hidroplánrampát használva szálljon partra. Ez azonban lehetetlenné vált.

Macklin szíve nagyokat vert, a szája pedig egészen kiszáradt. Gyorsan fontolóra vette az alternatívákat. A kormányos tarthatja az irány, és a partraszállító csónakkal elmehetnek egészen az első betontömbig, ahol mindenképpen meg kell állniuk. De ki tudja, hogy milyen mély lehet ott a víz? Az is lehet, hogy azonnal elmerülnek, amint kimásznak a csónakokból. Ha pedig azzal a rengeteg felszereléssel merül el, amit magával kellett cipelnie, biztosan megfullad.

A parttól mintegy kétszáz méterre volt egy móló. A kormányos odakormányozhatná a csónakot, a tengerészgyalogosok kimászhatnának a mólóra, onnan pedig a partra futhatnának.

De aztán hirtelen belehasított a felismerés, hogy ha a Haditengerészet szétlőtte a betonrampát, valószínűleg a mólót sem kímélte. Jó esély volt rá, hogy a mólóból hiányozni fog legalább néhány méternyi szakasz, és akkor a tengerészgyalogosok nem tudnak a partra jutni.

Abban a pillanatban, ahogy végigfutott az agyán, hogy még ha a móló egyben is van, ha elkezdenek rajta rohángálni, remek célpontul fognak szolgálni a tengerpartot védő lövészek számára, a kormányos visszavett a gázból. Egy pillanattal később a partraszállító csónak csikorogva a betonmóló oldalához ért.

Most már nem volt akkora a zaj, és a csónakkormányos oda tudott kiáltani az Able század parancsnokának.

– A rampák közelében törmelék van a vízben. Ettől közelebb nem tudok menni!

Macklin látta a százados arcán, hogy nem érte meglepetésként a hír.

– Mindenki szálljon ki a csónakból! – kiáltotta a százados. – Utánam! Gyérünk! Induljon az eleje!

A százados felhúzta magát a partraszállító csónak oldalán, aztán kiugrott a betonmólóra, és eltűnt Macklin szeme elől.

Mivel a világon semmilyen parancsot nem kapott azon kívül, hogy „Macklin, maga a kilences csónakkal megy!”, Macklin hadnagy úgy döntött, hogy kötelessége a fedélzeten maradni, és gondoskodni róla, hogy mindenki elhagyja a csónakot.

Ezt is tette.

– Aztán ő is kimászott a mólóra – hason –, kezében a Thompsonjával. Halotta, hogy a partraszállító csónak motorja felpörög, és tudta, hogy a csónakkormányos elindult vissza a második hullámért.

Végignézett a mólón, és látta, hogy a sorban az utolsó tengerészgyalogos eléri a móló végét, majd balra kanyarodik, és eltűnik.

Macklin fegyverropogást hallott. Amennyire meg tudta mondani, a .30-06-os puskák ismerős hangja volt az és a .45-ös kaliberű géppisztoly és pisztoly

mélyebb dörgése. Azt mondták neki, hogy a kisebb kaliberű japán löfegyverek hangja más lesz.

Tehát nem lőnek ránk!

Felállt, és kocogni kezdett a mólón a tengerpart irányába. Kocogás közben meglátott néhány tengerészgyalogost futni a tengerparton; mások a sziget belseje felé haladtak, keresztül a buja növényzeten, néhányan pedig a kiégett, darabokra lőtt japán hidroplánbázis körül mozogtak.

Futásnak eredt, hogy utolérje a többieket.

A part közelébe érve magában nyugtázta, hogy a feltételezése helyes volt. A parttól mintegy tizenöt méterre egy bomba vagy egy tűzérési lövedék hatalmas darabot szakított le a mólóból. Mindössze egy alig egyméteres betonsáv maradt azon a helyen.

Éppen a keskeny betonsávon haladt keresztül – lassan, óvatosan –, amikor hirtelen úgy érezte, mintha valaki egy hatalmasat a lábára vágott volna egy baseballütővel, aztán meg mintha egy hatalmas pofont is lehúzott volna neki.

Aztán érezte, hogy zuhan. Egy csobbanás, és a víz alá merült. Egy pillanatra eluralkodott rajta a páni félelem; cséphadaró módra csapkodott a karjaival, aztán hirtelen megragadott egy kagylóval borított cölöpöt. Elkeseredetten kapaszkodott bele, nehogy lecsússzon róla a keze, és megfulladjon.

Aztán rádöbrent, hogy a lába leér. Kinyújtotta behajlított lábát, és rájött, hogy a víz csak a mellkasáig ér.

Hol a francban van a fegyverem?

Elejtettem. A vízbe ejtettem. Soha nem fogom megtalálni. Most mi a francot csinálják?

Mi a francban botlottam meg? Biztos elcsúsztam. Nem. Valami eltalált!

Megérintette az arcát. Az ujjai ragacsosak lettek a vértől.

Úristen, arcon lőttek! Torz arccal élhetem le az életem!

Aztán eszébe jutott, hogy valami a lábának vágódott. Forgott vele a világ, de azért sikerült összeszednie magát annyira, hogy végiggondolja, mi is történhetett a lábával. Valami borzasztóan csípte a lábát egy helyen. Sós víz. A sós víz egy nyílt sebet mart – *egy lőtt seb!* –, az csípett neki.

Nem tudott annyira előrehajolni, hogy megérintse a sebet, mert akkor az arca beleért volna vízbe. Óvatosan felemelte a lábát. Először nem érzett semmit, de aztán egy duzzanatot érzett a vádlijában.

Aztán egy halvány, vöröslő felhőre lett figyelmes, amely a nadrágszárából nőtt ki.

Lábon lőttek! De miért nem fáj?

Sokkot kaptam! Azért nem fáj, mert sokkot kaptam!

Elfogok ájulni, aztán pedig megfulladok!

Egy csepp vér cseppent az álláról a vízbe, és lassan feloldódott, ahogy egyre mélyebbre süllyedt.

Elfogok vérezni!

Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a Te neved...

Hogy a francba van tovább?

Istenem, kérlek, ne hagyj meghalni!

Ha a halál árnyéka völgyében járok is...

– Emeld a segged! Futás! Futás! Futás! Futás! Futás! Futás!

A második hullám!

Aztán újra fegyverropogás következett. Egyes lövések meg sorozatlövések, de nem .30-06-osok voltak és nem is Thompsonok, és füttyülő hangot is hallott, ami után tompa becsapódás következett és végül tompa robbanás. Érezte maga körül a lökeshullámokat; aztán még egyet, és még egyet.

– Emeld fel a hülye segged a mólóról, te hülye barom, vagy itt fogsz megdöglenni!

Futó alakokat – foltokat – pillantott meg odafenn a mólón.

– Felcser! Felcser! Felcser! – kiáltotta el magát.

Nem jött válasz, és mintha már nem is lett volna senki a mólón. Azt a furcsa – japán – puskaropogást továbbra is hallotta, és újra meg újra jöttek a robbanások körülötte a vízben. Aknavetők.

– Felcser! Felcser! Az Isten szerelmére, valaki segítsen!

Most már elkezdett fájni a lába és az arca is. Újra megérintette az arcát, és most alvadt vér ragadt az ujjaihoz.

– Az Isten szerelmére, hát nem segít senki? Felcser! Felcser!

A part irányából olyan hangot hallott, mintha valaki a vízben gázolt volna. *Egy japán! Biztos egy japán! Kudarcba fulladt az invázió, és most itt fogok meghalni ezalatt a kurva móló alatt!*

– Mi történt magával, öregem?

– Megsebesültem, maga ostoba fajankó! És hadnagy vagyok!

Ujjak tapogatták végig az arcát.

– Nem vészes – mondta a felcser hozzáértően. – Ha két centivel arrébb találja el, kiviszi a fogát. Az biztos. De csak súrolta az arcát. Ez minden?

– A lábam. Eltalálták a lábam.

Valaki megtapogatta a lábát.

– Ez fáj, a fene essen magába!

– Elmondom, hogy mit csinálok. Kiviszem a partra. Engedje el azt a cölöpöt, és kapaszkodjon belém!

– A partra?

– Hadnagy, a parton súlyos sérültek várnak rám. Kérem, ne akadékoskodjon velem!

– Én súlyosan megsebesültem – mondta Macklin sértődötten.

– Egy fenét. A lába nem tört el. Csak egy félmillió dolláros sebesülése van. Izomsérülés. Legalább három hónapig kimarad a háborúból. Tíz nap múlva Melbourne-ben lesz, egy kórházban, és ápolónők ruhája alá fog kukucskálni. Most pedig kapaszkodjon belém, hadd vigyem ki a partra! Nemsokára jön valaki, és visszaviszi a hajóra.

Macklin hadnagy azt tette, amire utasítottak. A felcser a partra cipelte a hátán, aztán megtett vele még pár métert. Aztán finoman a fővényre eresztette, felvágta a nadrágja szárát, és nyomókötést tett a sebére.

– A lábam – mondta Macklin a tőle telhető legnagyobb méltósággal – borzasztóan elkezdett fájni.

– Máris megoldjuk – mondta a felcser, és elővett egy ampulla morfiumot. – Kedves utasaink, a következő megálló a kilences számú felhő.

Macklin szúrást érzett a farizmában, aztán valami hideget.

– Na, mennem kell – mondta a felcser, és barátian vállon veregette Macklint. – Rendbe fog jönni, hadnagy. Higgyen nekem!

Macklin testét lassan előntötte a melegség.

Nem lesz semmi bajom – gondolta. – Nem halok meg. Kórházba küldenek, Melbourne-be. A lábam biztos nem gyógyul meg három hónap alatt. Megkapom a Bíborszívet Két Bíborszívet, egyet a lábamért, egyet meg az arcomért. Az arcomon biztos marad egy kis sebhely. Az emberek beszélni fognak róla. „Macklin hadnagy a Gavutu elleni támadásban sebesült meg... kétszer sebesült meg, miközben Gavutu tengerpartját rohamozta a tengerészgyalogos ejtőernyősök első hullámával”

Most már biztos, hogy százados leszek. És a tengerészgyalogos karrierem végéig ott lesz az arcomon az a sebhely, ami mindenkit a harcban nyújtott teljesítményemre fog emlékeztetni.

(Hat)

Tulagi haderő, parancsnokság

1942. augusztus 8., 15.30

Lewis T. Harris dandártábornok, a tulagi, gavutui és tanambogói haderő parancsnokának főhadiszállása a valamelyest kopott, fehér, könnyűszerkezetes épületben kapott helyet, amely valaha Tulagi tartományi kormányzójának a háza volt, s amelyet egykor mindenki csak úgy emlegetett, hogy „a rezidencia”.

Harminc perccel azelőtt az épület még „Vörös Mike” Edson alezredes, az 1. raider-zászlóalj parancsnokának előretolt parancsnoki állása volt. Amikor az 5. tengerészgyalogosok 2. zászlóalja parancsnoka odahajtott, hogy részt vegyen a parancsnoki megbeszélésen, amelyet Harris tábornok hívott össze, a kis raider-egység, amelyre az előretolt raider-parancsnokság védelmét bízta, még mindig a helyén volt, majdhogynem lövésre készen (puskákkal, BAR-okkal és 30-as könnyű géppuskákkal voltak felfegyverkezve).

Harminc perccel azelőtt jelentették be hivatalosan, hogy Tulagit sikerült biztosítani.

Az őrmester csak pillanatnyi hezitálás után kiáltotta el magát, hogy „Vii-gyázz!”; majd tisztelgett a 2. zászlóalj parancsnokának. Először is a parancsnok nem viselt sapkát, egy lefoglalt japán motorbiciklin érkezett, és a puskája

a vállán lógott. A raiderek nem éppen így képzeltek el egy tengerészgyalogos őrnagyot.

A tisztelgés mégis vidámra és tisztelettudóra sikeredett. A 2. zászlóalj parancsnokát megelőzte a jó híre. Az őrmester megbízható forrásból hallotta, hogy az invázió utolsó fázisában a 2. zászlóalj parancsnoka minden fedezék nélkül megállt a harcmezőn, és a puskájával kilőtt egy elszánt japán orvlövészt, aki addig büntetlenül lövöldözött a korallbunkeréből egy 30X30 cm-es nyíláson keresztül. A 2. zászlóalj parancsnoka kétszer tüzelt; és amikor a tengerészgyalogosok kihúzták az orvlövészt a barlangból, látták, hogy mind a két lövés a fején találta el.

A történetet mindenki roppant érdekesnek találta, ezért gyorsan tovább is adta. Ennek egyrészt az volt az oka, hogy ilyesmit őrnagyok és zászlóaljparancsnokok igen ritkán tettek, másrészt pedig az, hogy a zászlóaljparancsnok egy M-1-es Garand puskával szedte le azt a japánt. Állítólag a Garand lett a Tengerészgyalogság új rendszeresített hadipuskája, de még senki sem kapott belőle. Azt beszélték róla, hogy egy kalap szar, amivel egy fészker kapuját sem lehet eltalálni ötven méterről.

Ez a történet azonban tagadhatatlanul igaznak bizonyult. Egy tucat tengerészgyalogos látta, ahogy Jack NU Stecker felállt, de olyan nyugodtan, mintha a Parris-sziget vagy Diego lőtéren lett volna, eleresztett két lövést, és mind a kető úgymond a belső tízesbe ment.

Arról is beszéltek az emberek, hogy Stecker őrnagy még őrmesterként megkapta a Nagy Kitüntetést, a Becsületrendet, az I. világháborúban, Franciaországban. Senki sem emlékezett rá, hogy valaha látott volna hozzá hasonló, igazi hőst. Ahogy Stecker őrnagy feldobogott a rezidencia falépcsőin, vagy egy tucat szempár figyelte szinte áhítattal.

Az őrmester közölte vele, hogy Harris tábornok az irodájában van, és hogy máris fogadja.

Harris tábornok irodájában nem voltak sorállományúak, csak a másik két parancsnok, akit odahívatott a megbeszélésre, vagyis Robert Williams őrnagy, az 1. ejtőernyős-zászlóalj parancsnoka, illetve Vörös Mike Edson és Sam Griffith alezredes, az 1. raider-zászlóalj parancsnoka és végrehajtó tisztje.

Mindannyian csajkával a kezükben álltak, amelyben minden bizonnyal kávé volt. A tábori asztalon két csőtisztító dobozt látott.

– Már megbocsásson, őrnagy, hogy ilyet mondok – üdvözölte Harris tábornok Stecker őrnagyot –, de nem túl öreg már a motorozáshoz?

– A legnagyobb tisztelettel, tábornok – felelte Stecker –, nem vagyok túl öreg hozzá. Az igaz, hogy öreg vagyok, öreg és fáradt, túl fáradt ahhoz, hogy ilyen nagy utat tegyek meg gyalog.

– Szabad megkínálnom egy kis kávéval? Attól talán visszanyeri a fiatalságát. Vagy talán magával hozta a lábujjköz-kipállás elleni gyógyszerét?

– A századparancsnokaimnak adtam – mondta Stecker.

Harris tábornok a kezébe nyomott egy csajkát.

- Ez volt a jó hír – mondta.
- Köszönöm, uram – felelte Stecker. – Mi a rossz hír?
- Jelentkeznie kell Vandergrift tábornoknál – felelte Harris.
- Miért én?
- Mert ennek a háromnak itt magasabb a rendfokozata – felelte Harris.
- Nem hivatkozhatok a koromra? – kérdezte Stecker.
- Nem – felelte Harris kurtán.
- Igenis, uram – mondta Stecker. – Uram, mielőtt távoznék, szeretném az egyik tisztemet felterjeszteni Ezüstcsillagra. Szeretném, ha azt mondhatnám Vandergrift tábornoknak, hogy a tábornok egyetért a felterjesztéssel.
- Kiről van szó?
- Sutton századosról, uram.
- Mit csinált?
- Pokolian kemény munka volt kiszedni a kis sárgákat a barlangokból – válaszolt Stecker helyett Griffith alezredes. – Nem tudtuk kilőni őket, amikor meg gránátot vagy robbanóanyagot dobtunk be hozzájuk, egyszerűen visszahajították. Sutton... én is ott voltam, és egyetértek Jackkel a kitüntetését illetően... Sutton egy deszkához erősítette a robbanóanyagot...
- Honnan szerzett deszkát? – kérdezte Harris kíváncsian.
- A szétlőtt tengerparti házakból – folytatta Griffith. – Szóval a deszkához vagy palánkhhoz kötözte a robbanóanyagot, aztán miközben a többiek fedezték, a barlanghoz... barlangokhoz rohant vagy fél tucat alkalommal, és a deszkát bedugta a nyílásokon.
- A japánok azt miért nem dobták vissza? – kérdezte Harris. – Elkerülte volna valami a figyelmemet?
- Mert nem engedte el a deszkát, tábornok – felelte Griffith. – A barlang belső falához nyomta, és addig nem engedte el, amíg fel nem robbant.
- Ó – mondta Harris.
- Ha a japánok rájöttek volna, hogy mit csinál, egyszerűen közelebb mehettek volna a barlang bejáratához, és simán lelőhettek volna. Semmilyen fedezéke nem volt. Rengeteg életet mentett meg.
- Rendben – mondta Harris. – Mondja meg a tábornoknak, hogy egyetértek azzal, hogy ez a maga Sutton századosa megkapja az Ezüstcsillagot, Jack.
- Köszönöm, uram.
- Most, hogy ezt így eldöntötte, uram – mondta Vörös Mike Edson nevetve –, elmondok még valamit, amit Sutton százados csinált.
- Valami vicces dologról van szó? – kérdezte Harris, miközben újabb adag „csőtisztítót” töltött a csajkáikba.
- Egy kicsit elragadtatta magát. Valahol talált benzint. A robbanóanyag mellé rakott egy kannányit.
- És nem működött a dolog?
- De még mennyire, hogy működött. Meggyulladt az egyenruhája, és átkozottul kevésen múlt, hogy nem égett össze.

– Megsérült? – kérdezte Harris.

– Nem, nem lett semmi komolyabb baja. De utána egy szál megpörkölődött alsógatyában kellett tovább rohangálnia, és egyetlen szál szőr sem maradt a testén.

Az irodában kitört a nevetés.

– Apropos, hősiesség – mondta Edson –, hallottam egy tisztról... és azt hiszem, hogy Sam ott is volt... aki egyszerűen kiállt a nyílt hadszíntérre, minden fedezék nélkül, kezében egy Mickey egér puskával, amit Isten tudja, honnan szerzett, és két golyót eresztett egy kis sárga orvlövész fejébe száz vagy százötven méterről. Mi lenne, ha ő is kapna egy medált?

– Nem – mondta Jack határozottan. – Szó sem lehet róla.

– Ki, ez a motorbiciklis kölyök? – kérdezte Harris tábornok.

– Uram, csak azt tettem, amit bármelyik tengerészgyalogos közlegénytől elvárunk. Pontos lövésekkel támadtam az ellenséget. Ez minden. Azért nem jár kitüntetés, ha valaki teszi a kötelességét.

– Tartok tőle, hogy igaza van – mondta Harris egy pillanattal később. – És különben is, Vörös, Jacknek már van épp elég kitüntetése.

– Elég rendesen belelkesítette a kölyköket odakint – mondta Edson.

– Ebben biztos vagyok, de hát ezt is elvárjuk minden tengerészgyalogos-tisztunktól – mondta Harris tábornok olyan hangon, amiből mindenki értette, hogy a téma ezzel le van zárva.

Mielőtt Jack elmenne, azt akarom, hogy, Jackkel kezdve, mert ő a legalacsonyabb rendfokozatú parancsnok, mindannyian egy szóval jellemezzék a jápánokat, akik ellen harcoltunk.

– Miért?

– Mert azt mondtam, és mert azt akarom, hogy Jack továbbadja Vandergrift tábornoknak azt, amit most gondolunk, mielőtt elillan az adrenalin. Jack?

– Bátor. Esetleg szívós.

– Egy szót kértem.

– Akkor bátor – mondta Stecker.

Harris tábornok leírta a szót egy papírra.

– Williams?

– Én a szívóssal értek egyet – mondta Williams őrnagy pillanatnyi gondolkodás után.

– Griffith?

– Fanatikus – mondta Griffith alezredes.

– Vörös?

– Én is fanatikus akartam mondani – mondta Edson.

– Bármit mondhat, kivéve azt, hogy vakbuzgó – mondta Harris.

– Rendben. Akkor legyen mondjuk öngyilkos – mondta Edson.

– Ha így látod, akkor rendben van – mondta Harris, és leírta a szót.

– Csak pusztán kíváncsiságból megkérdezném, hogy miért nem mondhatam azt, hogy vakbuzgó?

– Mert az a szó már az enyém – felelte Harris.

– Vakbuzgó? – kérdezte Edson hitetlenkedve. – Mint abban, hogy „Vakbuzgón üldözte a nagymellű szüzet”?

– Ezt a szót a zelótákra használták az Ószövetségben – magyarázta Harris.

– A zelóták a bibliai időkben élő zsidók voltak, akik... pokoli harc után... inkább levetették magukat egy hegyről, mintsem hogy megadják magukat a rómaiaknak.

– Kíváncsi vagyok, hogy Vandergrift tábornok mennyire jártas a bibliai tanokban? – felelte Edson szárazon.

Ezek nem kis kiálló fogú törpék, akik szódásüveg lencsés szemüveget viselnek, és akikkel fél kézzel is elbánhatunk, nem igaz? – kérdezte Stecker őrnagy halkán.

– Hát, nem úgy tűnik, Jack, nem úgy tűnik – felelte Harris, majd hozzátette. – De eddig egészen jól mennek a dolgok Guadalcanalen.

– Nemrég beszéltem az ötödik tengerészgyalogosokkal rádión – mondta Stecker. – Ők mást mondtak. Egyelőre csak a tengerpartot foglaltuk el. Hamarosan elveszítjük az összes felszerelésünket, ami még a csapatszállító hajók fedélzetén van és vele együtt a tengerészgyalogosokat is. A japánok eddig nem lendültek ELLENTÁMADÁSba. De hamarosan támadni fognak, és azt hiszem, hogy nagy erővel. Nekik legalább annyira kell az a repülőtér, mint nekünk, talán még jobban. És könnyebben tudnak erősítéshez jutni, mint mi. Hosszú és kegyetlen csata lesz, és nem merném megtippelni, hogy végül ki kerül ki belőle győztesen.

– Jesszusom, Jack – tiltakozott Griffith. – Amikor Angliában voltam, azt hallottam, hogy a németek gondolkodás nélkül főbe lőtték azokat a tiszteket, akik így beszéltek. Ők ezt defetizmusnak hívják. Maga tengerészgyalogos, a szentség! Nem szeretem, ha egy tengerészgyalogos így beszél.

– Elég legyen, Sam! – csattant fel Harris. – Azt hiszem, hogy Jack így is meglehetősen szűkszavúan jellemezte a helyzetünket. *Törzsőrmester!*

A törzsőrmester megjelent az ajtóban.

– Szerezzen valami normális járművet, és vigye Stecker őrnagyot a tengerpartra! Nem akarom, hogy összetörje magát azzal a motorbiciklivel útban a part felé!

*(Hét)***SZIGORÚAN TITKOS**

Kizárólag a haditengerészeti miniszter részére

MÁSOLNI TILOS

KÓDOLÁS ÉS TOVÁBBÍTÁS UTÁN MEGSEMMISÍTENDŐ

Az USS McCawley fedélzetén
Guadalcanal közelében
1942. augusztus 9., 14.30

Kedves Frank!

Meglehetősen sietve vetem e sorokat papírra; és maga a levél is rövid lesz, mert tudom, hogy mennyi rádiótávíratot kell a távirászkodnak elküldeniük, ráadásul a javát teljesen szükségtelenül.

Ami engem illet, a guadalcanali csata július 31-én kezdődött, amikor a Hadsereg légihadtestének B-17-esei bombázni kezdték a szigetet. Egy héten keresztül szüntelenül bombázták. Ezt azért említem meg, mert gyanítom, hogy a Haditengerészet ki fogja felejtetni a jelentéseiből. Ezek MacA B-17-esei voltak, amelyeket készségesen ajánlott fel. Elképzelhető, hogy ezt sem fogják megemlíteni.

Még aznap, július 31-én, a partraszálló haderő, a hadgyakorlatot követően, elindult a Fidzsi-szigeteken lévő Koróból. Augusztus 2-án, a régóta várt tengerészgyalogos megfigyelő repülőszázad (VMO-251, tizenhat F4F-3-as, a Wildcat fényképfelderítő változata), amelyre már igen nagy szükségünk volt, leszállt az Espiritu Santón épült új repülőtéren. A szükséges számytartályok nélkül. Számytank nélkül szinte hasznavehetetlenek. Az embernek az esze megáll, hogy az illetékesek még mindig nem bírják felfogni.

Az invázió tegnapelőtt, augusztus 7-én, pénteken kezdődött meg. A partraszálló haderő terv szerint, 02.00-kor érte el Savót.

Az 1. raider-zászlóalj, Vörös Mike Edson alezredes vezetésével, partra szállt Tulagin, és remek munkát végzett.

Az 1. ejtőernyős-zászlóalj (amely gyalogságként lett bevetve) Gavatúra ment, ami egy aprócska sziget három kilométerre. Már eddig is megtizedelték őket, és mire a támadásnak vége, ennél jóval nagyobb veszteségeket fognak elkönyvelni.

Az 5. tengerészgyalogosok 1. és 3. zászlóalja Guadalcanal északi részén szállt partra, Lunga Pointtól nyugatra; eleinte csak minimális ellenállásba ütköztek. Fél tizenkettőkor japán bombázók csaptak le rájuk,

amelyek Rabaulból szálltak fel. Úgy huszonöt, harminc ikermotoros gép lehetett.

Igazából nem tudom elmondani, hogy mi történt az első délután és éjszaka, csak annyit, hogy a tengerészgyalogosok a tengerparton voltak, és a számuk egyre nőtt.

Tegnap délelőtt (augusztus 8-án), valamivel tizenegy óra előtt figyelmeztettek minket (a Bukán lévő partfigyelők – oda küldte Banning a rádiót), hogy egy 45 bombázóból álló haderő indult el felénk az új-írországbeli Kaviengből (az Rabaulal szemben található, a csatorna másik oldalán). Valamivel déli tizenkettő előtt érkeztek, és jelentéktelen károkat okoztak. Az anyahajók persze elindították a vadászokat, hogy elfogják a bombázókat; néhány vadászgépünket lelőtték.

Tegnap délután hatkor Fletcher admirális rádión közölte Ghormleyval, hogy a 99 gépéből 21 odaveszett, fogytán az üzemanyaga, és távozni akar.

Olyan dühös vagyok, hogy le sem merem írni, amit gondolok. Csak annyit szeretnék megjegyezni, hogy szerény véleményem szerint az admirális túlbecsüli a veszteségeit, az üzemanyaggal kapcsolatban tett kijelentése pedig egyszerűen szálnalmas.

Ghormley, aki nem volt tudatában annak, hogy az admirális elferdítette a tényeket, megadta neki a szükséges engedélyt. Vandergrift tábornok valamivel éjfél után lépett a McCawley fedélzetére, amikor is Fletcher admirális informálta, hogy a Haditengerészetnek inába szállt a bátorsága, és inkább odébbáll.

Mindez azelőtt történt – szeretném, ha tudná, ha esetleg a Haditengerészet jelentéseiben ködösítenének – azelőtt, hogy ma reggel alaposan ellátták a bajunkat a Savo-szigeten. Tudomásom szerint elvesztettünk két amerikai cirkálót (a Vincennest és a Quincyt), az ausztrál cirkáló, a Canberra pedig kigyulladt. Az Astoria mintegy két órával ezelőtt, kevéssel dél után süllyedt el.

Az inváziós haderő nagy része harminc percen belül odébbáll. Tíz csapatszállító, négy romboló és egy cirkáló menekül el elsőként, a maradék 18.30-kor.

A hajók magukkal viszik az élelmiszerkészletet, a lőszert és a tengerészgyalogosokat, akikre óriási szükség lenne Guadalcanalen. El sem tudom képzelni, hogy a szigeten lévő tengerészgyalogosok mivel fognak harcolni. Fletcher még csak ígéretet sem tett arra, hogy mikor fogja eléggé biztonságban érezni magát ahhoz, hogy erősítést hozzon a tengerészgyalogosoknak. Ha Fletcher admirálison múlik, hogy mikor kapunk erősítést, akkor tartok tőle, hogy kénytelenek leszünk 1945-ig vagy 1950-ig várni.

Azért írom azt, hogy kénytelenek *leszünk*, mert egyszerűen képtelen vagyok egy haditengerészeti csapatszállítóval elhajókézni a naplementébe, és a sorsára hagyni annyi tengerészgyalogost azon a szigeten.

Jól emlékszem arra, amit az admirálisokról mondtam magának az első találkozásunkkor. Igazam volt, Frank.

Szívélyes baráti üdvözléssel,
Fleming Pickering tartalékos haditengerész-kapitány

SZIGORÚAN TITKOS

(Nyolc)

Salamon-szigetek, Guadalcanal

tengerészgyalogos-hadosztály

Parancsnokság

1942. augusztus 9., 17.05

– Ismerem én magát, ezredes? – kérdezte A. A. Vandergrift vezérőrnagy a magas, tengerészgyalogos-típusruhát viselő férfinak, akinek ezredesi ezüstsas volt a gallérjára tűzve. Az ezredes egy homokzsák tetején ült, a parancsnoki állásban.

– Nem, uram – felelte a férfi, miközben felállt, és vigyázzba vágta magát. – Eddig nem volt szerencsénk találkozni. És kapitány vagyok, uram. A típusruhát kölcsönbe kaptam.

– Beszélni akar velem, kapitány?

– Ha lehetséges, uram. Reméltem, hogy valahogy hasznossá tudom tenni magam, uram.

– Nagyjából tizenöt perce van, hogy a tengerpartra érjen, és felszálljon a hajójára, kapitány.

– Engedélyével, uram, én maradok.

– Pillanatnyilag nem tudunk mit kezdeni egy haditengerész-kapitánnyal, de igazán hálás vagyok, hogy felajánlotta a szolgálatait, kapitány.

– Na és egy tengerészgyalogos tizedessel, uram?

– Mi?

– Kutyából nem lesz szalonna, uram. Tengerészgyalogosként harcoltam Franciaországban.

– Ó, már tudom, hogy kicsoda maga. Maga Jack NU Stecker barátja, igaz? Pickleberry. Vagy valami ilyesmi. Frank Knox spionja.

– A nevem Pickering, uram – javította ki Pickering.

– No, és Fletcher admirális nem fogja hiányolni a McCawley fedélzetéről?

– Fletcher admirális kinyalhatja a seggem, uram.

Vandergrift jeges pillantást vetett rá.

– Tudja, kapitány, van úgy, hogy egyik pillanatról a másikra elmegy a halásom – mondta. – Például azt sem nagyon hallottam, amit az imént mondott. De valahogy mégis tetszett a szavak csengése. *Törzsőrmester!*

Az altiszt szinte ugyanabban a pillanatban jelent meg, ahogy Jack NU Stecker őrnagy besétált a parancsnoki állásba.

– Adjon Pickering kapitánynak valamilyen fegyvert! – utasította Vandergrift a törzsőrmestert. – Aztán pedig kísérje Goettge ezredeshez!

– Adjon neki egy '03-ast, törzsőrmester! – mondta Stecker őrnagy.

A törzsőrmester, akinek előzőleg csak annyit mondtak, hogy egy haditengerész-kapitány vár odakint Vandergrift tábornokra, először a magas rangú haditengerész óméltóságára nézett, aztán pedig Stecker őrnagyra, akit ismert és igen nagyra becsült, és hitetlenkedve tette fel a kérdést.

– *Puskát* adjak neki, uram?

– Jól hallotta, törzsőrmester. Pickering kapitány tengerészgyalogos. Tudja, hogy mire való egy puska – mondta Stecker őrnagy.

– Hallotta az őrnagyot, törzsőrmester – mondta Vandergrift tábornok. – Hozzon neki egy Springfieldet.

– Igenis, uram.